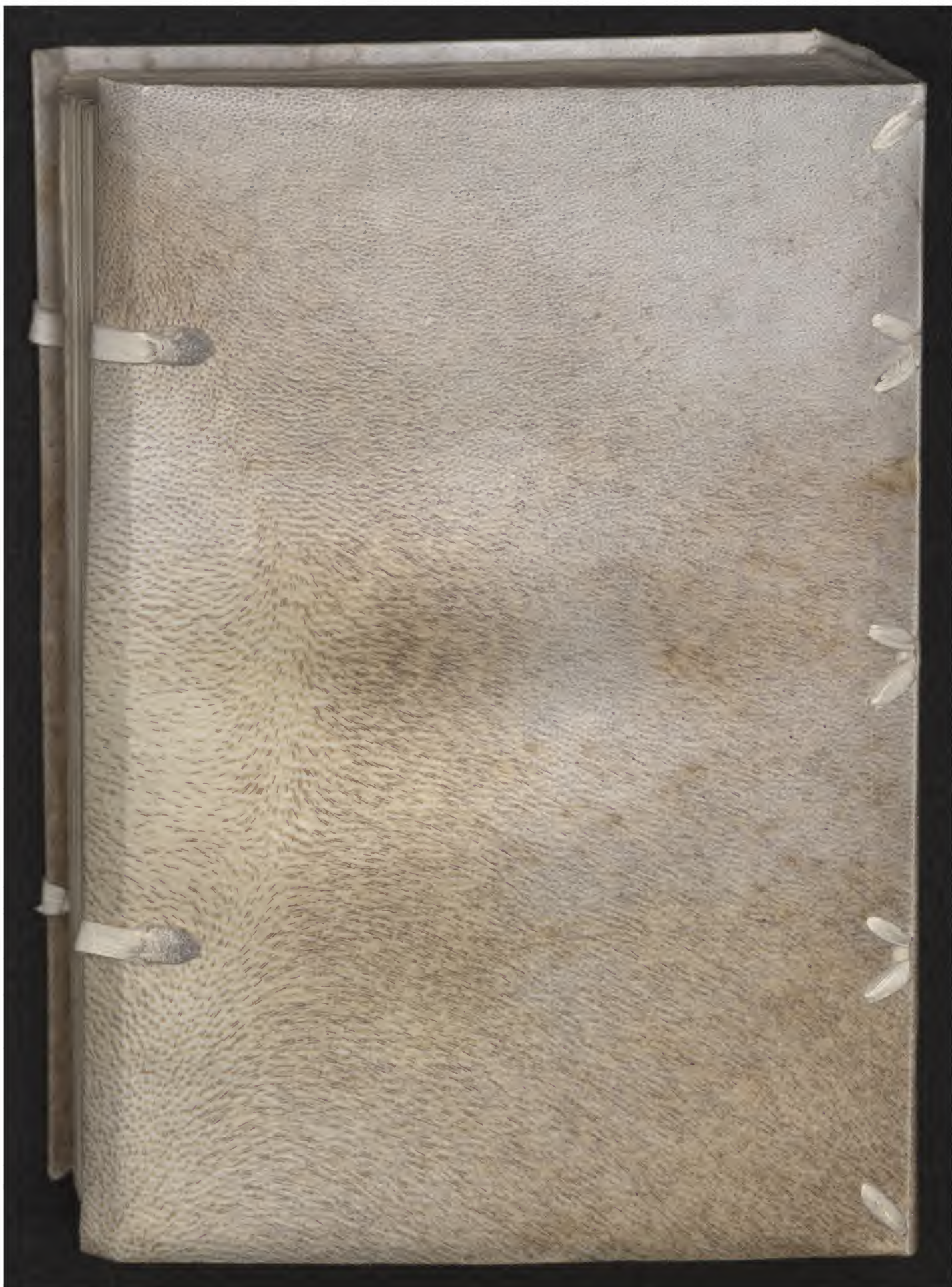

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL 1.7.14

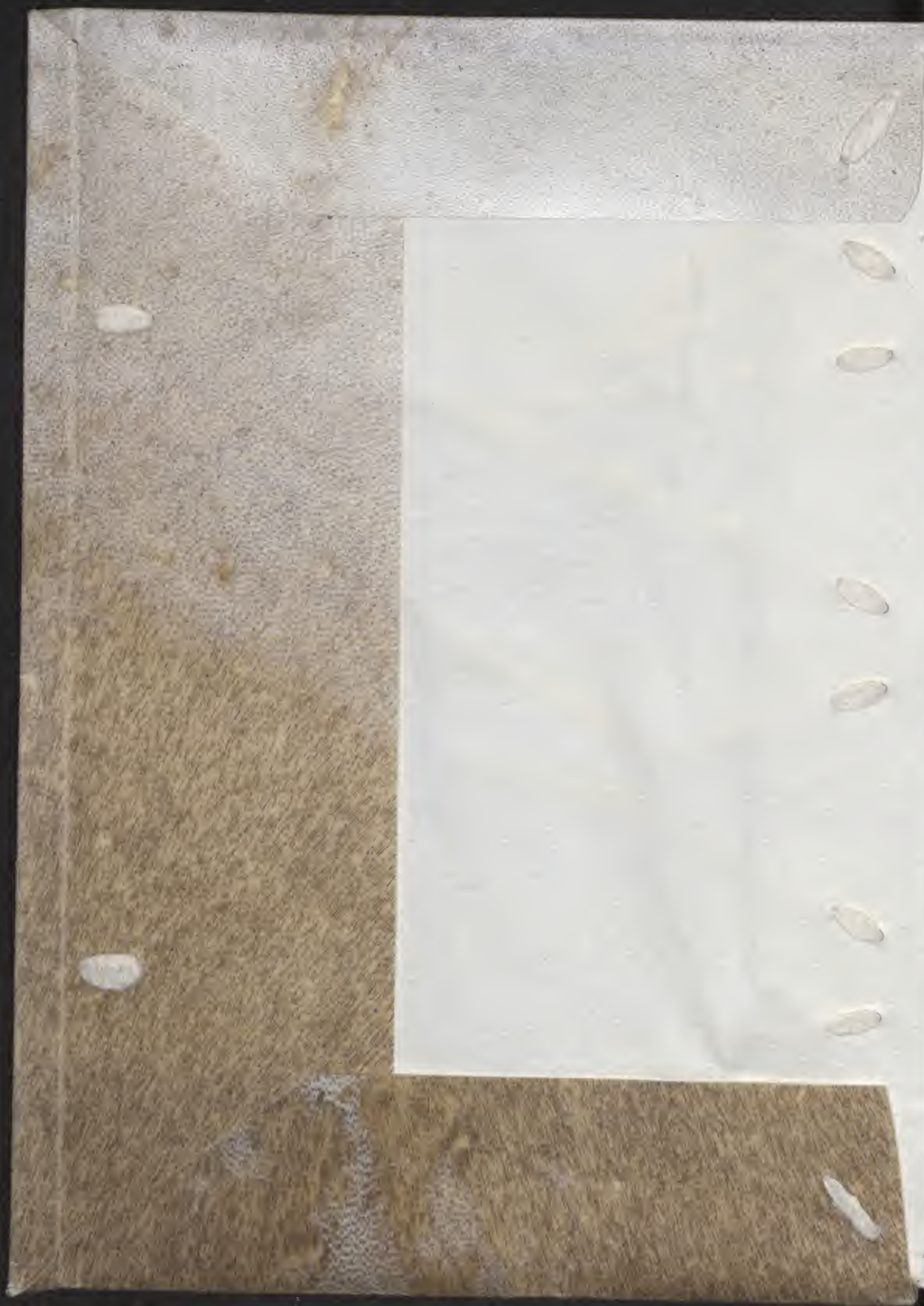
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.7.14

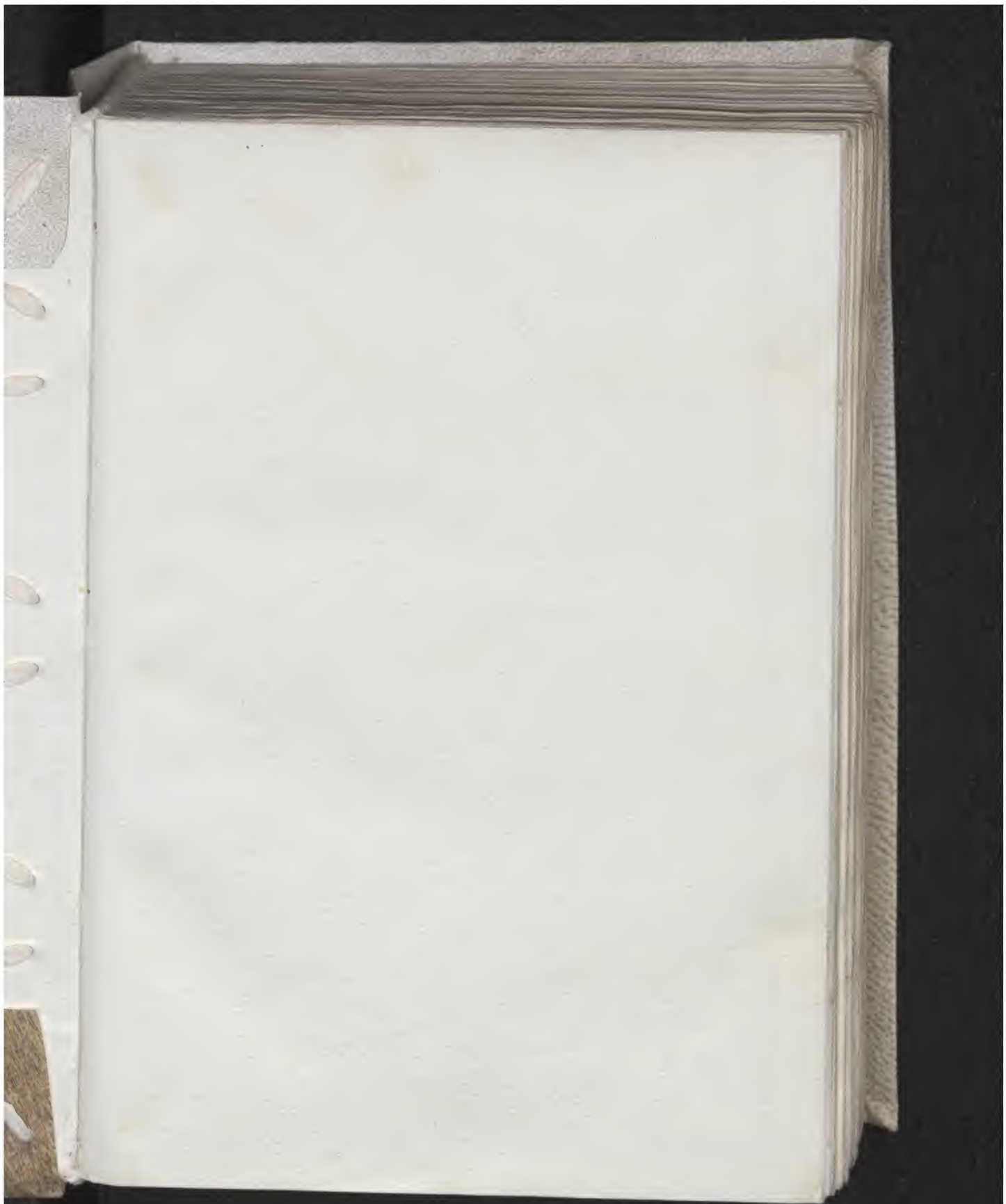

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.7.14

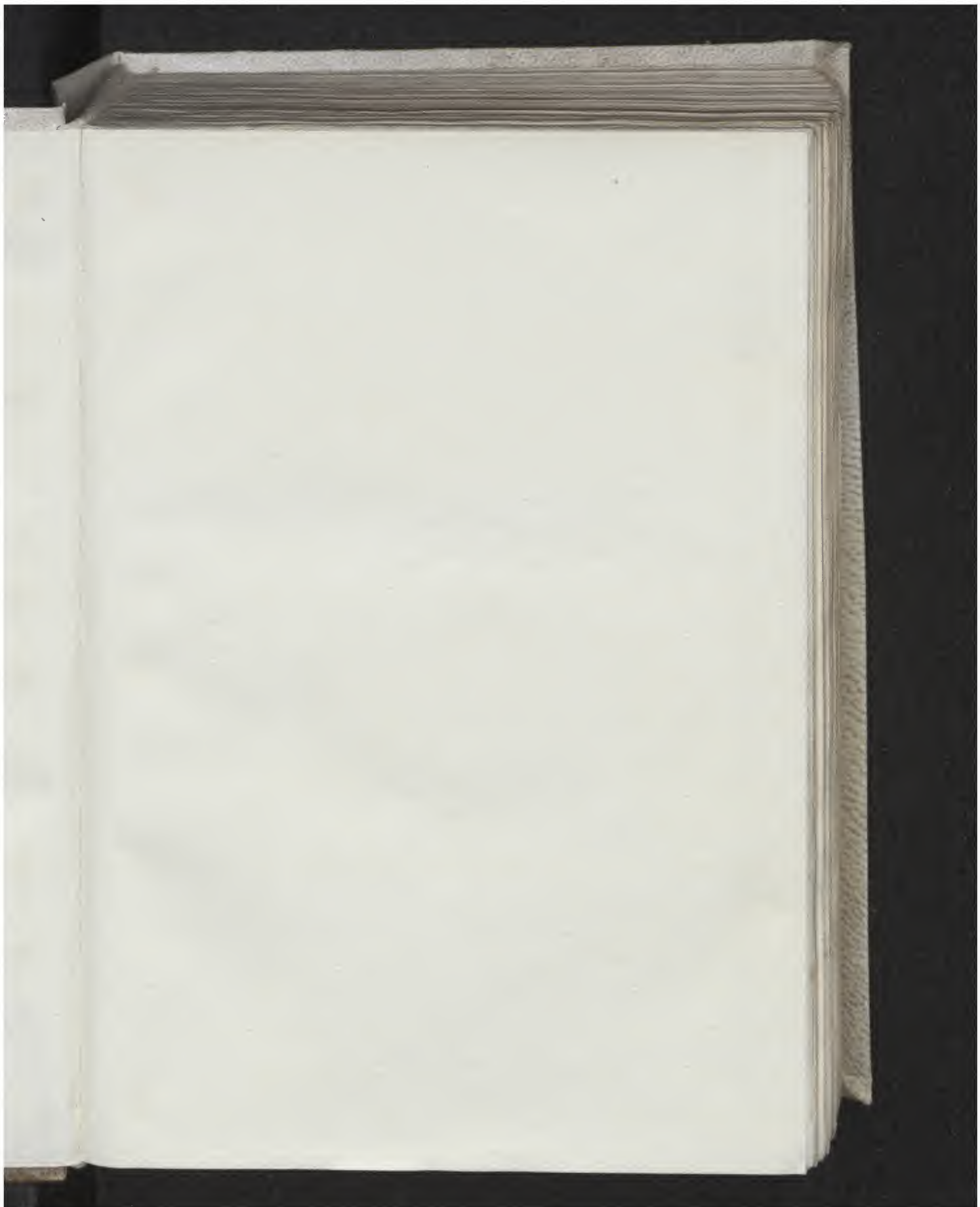

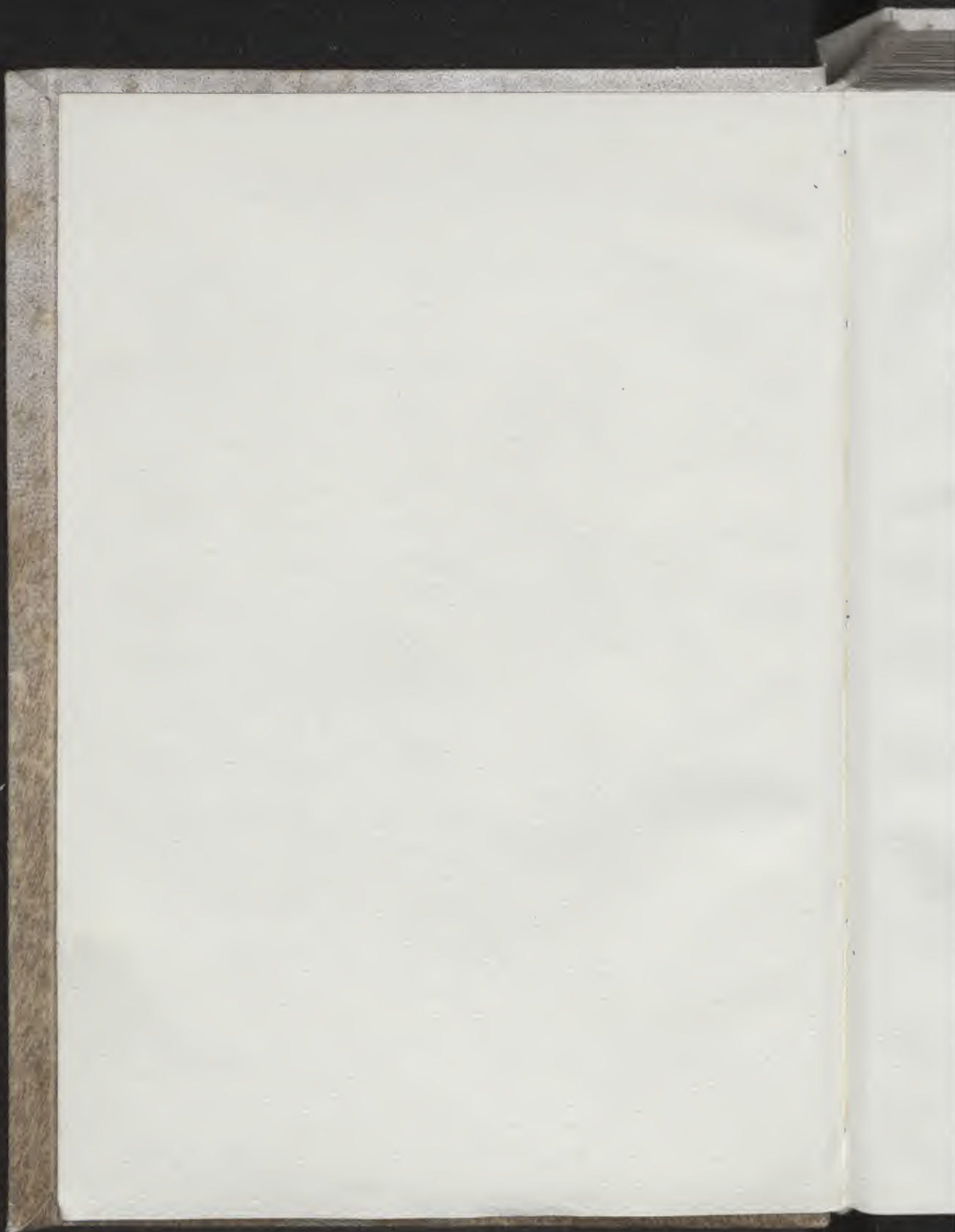
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL 1.7.14

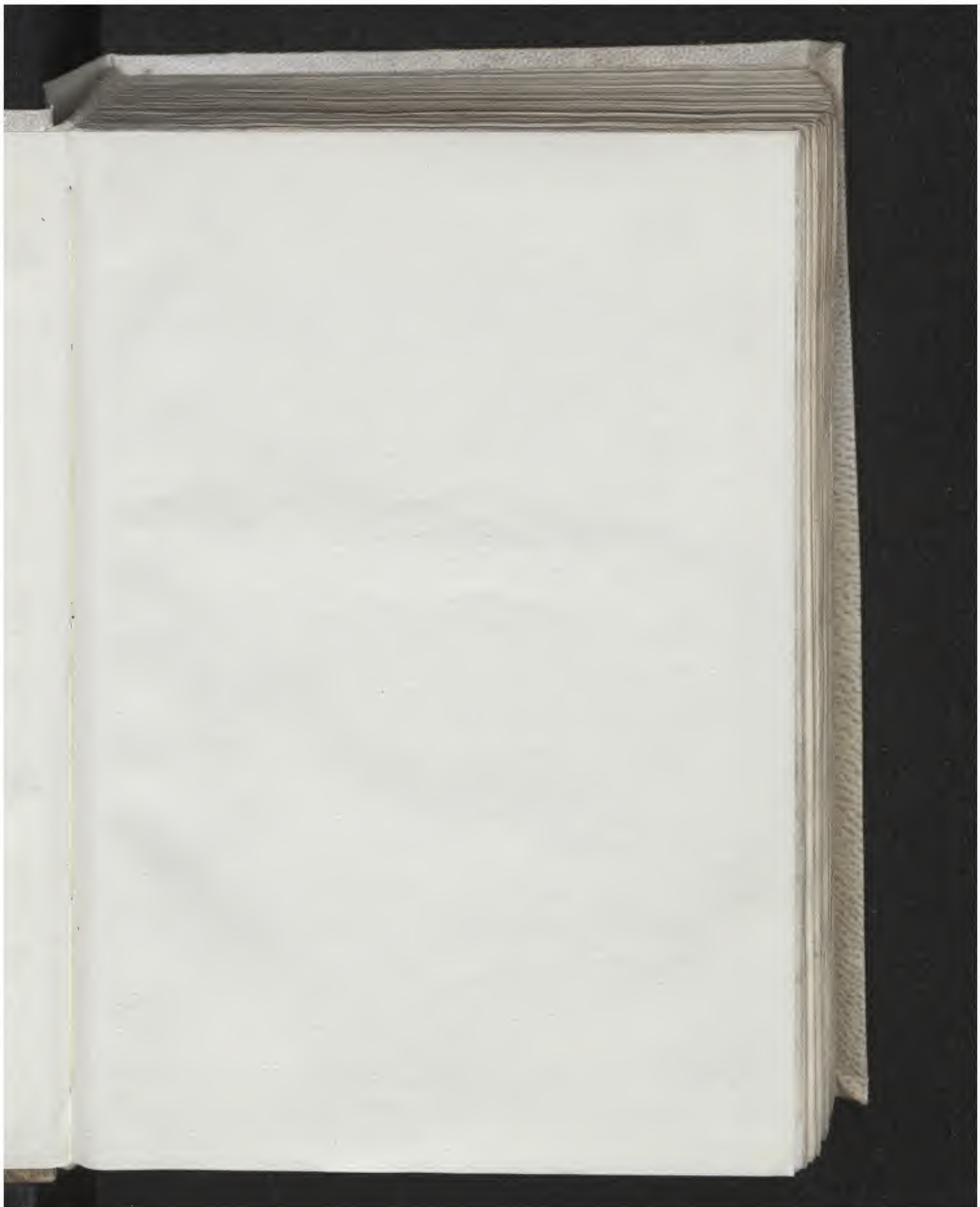

1.7.14

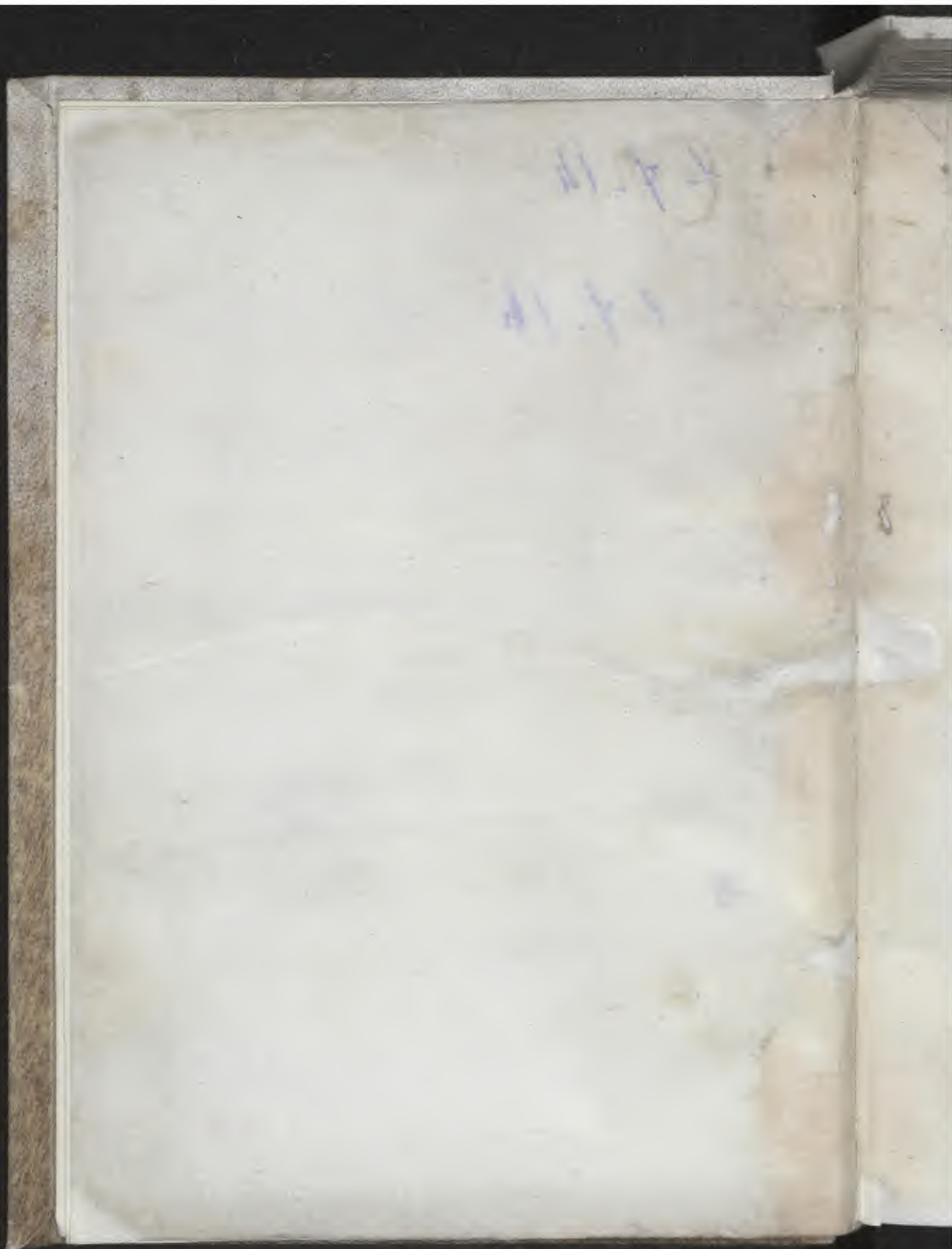

C. R. W. 1272

1. 7. 14.

BOLT

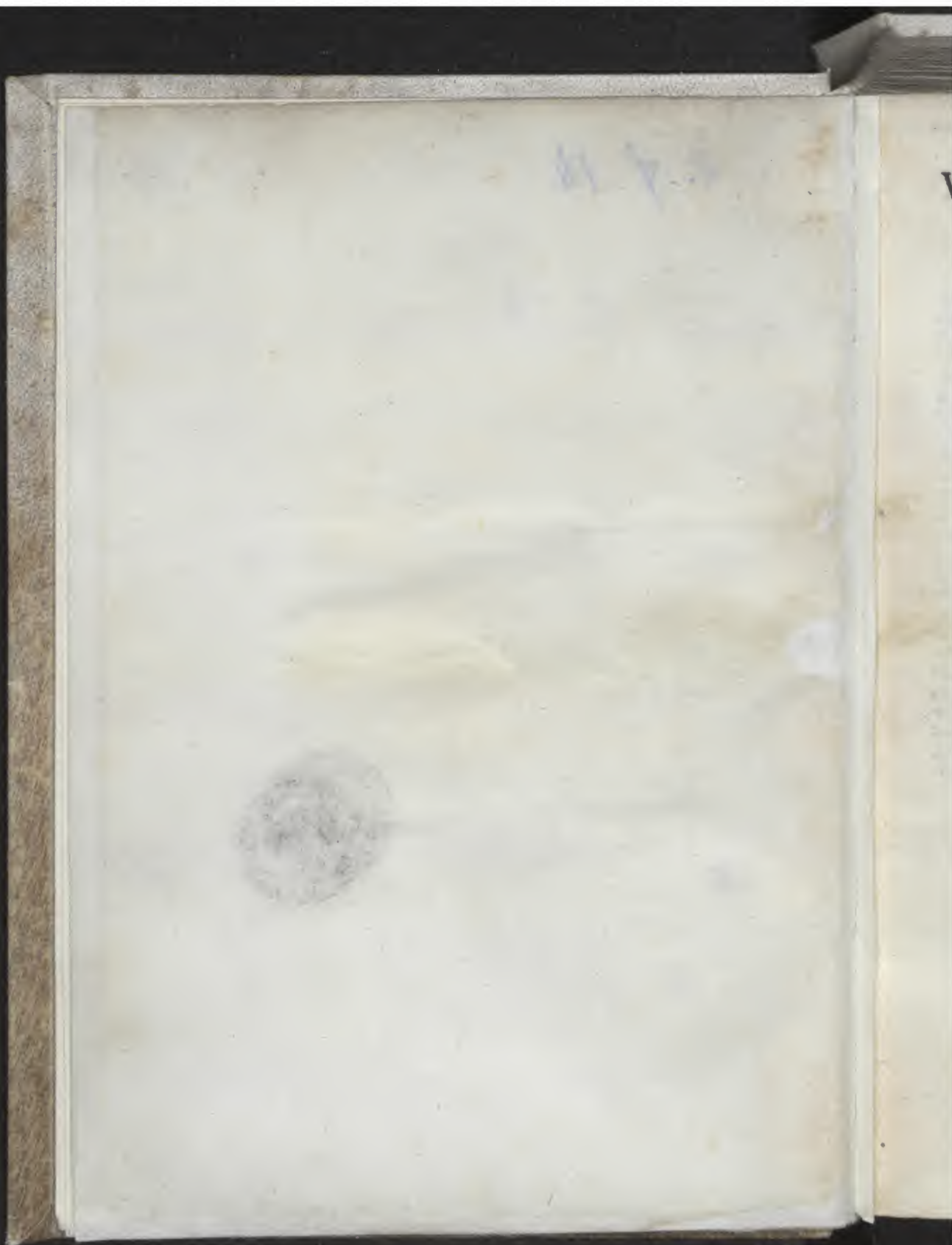
Vol. 1249

1. 7. 14

8

VRBANI BOLZANII
BELLYNENSIS

GRAMMATICÆ INSTITVTIONES
IN GRAECAM LINGVAM

VLTIMA IPSIVS CENSURA
EDITIONE QVE

PROBATÆ.

AC POST LONGAM SVPPRESSIONEM
TANDEM IN LYCEM EMISSÆ

ADDITO INDICE RER. NECESSARIAR.
LOCVPLETISSIMO.

VENETIIS, M. D. XLV.

IOANNES RABANVS SIRENIVS
STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS.

S. P. D.

ACCIPITE Tandem Studiosi Adolescentes ueras
Vrbani Bolzanii Bellunensis Institutiones in Græcam
Linguan. Eas quidem extremo uitæ suæ tempore
recognitas, ac diligentissime castigatas; Verum per
annos uno minus Viginti apud Io. Tacuinum Libra-
rium occultatas, quàm diu scilicet post Vrbani desideratum Is
superuixit ab eo tempore, quo has à Clarissimo uiro Daniele
Ranerio Senatore Veneto acceperat, ut iterum imprimeret, non
ut supprimeret. Nunc autem post Tacuini obitum cura & di-
ligentia Thomæ Miliarii Bellunensis, Iuuenis bonis omnibus ar-
tibus & disciplinis ornatissimi cum de tenebris illis sinteductæ in
lucem, Pierii Valeriani ipsius Vrbani Nepotis uigilantia, ut in
publicum ederentur, procuratum. Qui licet & ualentinarius
esset, & aliis distentus curis, assistere tamen operi uoluit, neq;
laborem ullum recusauit, ut, qua fieri potuit, omnia essent ex
Patru sui sententia peremendata. Quare sanctissime hoc uo-
bis affirmare possum, editum demum opus, ut Vrbani pro-
batissimus, atq; Eruditissimus uir digesserat, absolueratq; & ex-
tremo suo iudicio comprobarat. Siquid uero inuersum a man-
cipibus in collocatione litterarum inueneritis, eo mihi eritis æquo-
res, quod e prelis nullum unquam opus prodiit, quod non
aliqua esset litteræ alicuius labe contaminatum; Nam neque
arbor tam felix ulla est, ut interdum non aliquis eius fructus aut
putrescat, aut tinea corrodat. Bene ualete, & ubi conatu omni,
ut satis uobis fieret, elaboratum a nobis intellexeritis, æqui bo-
niq; omnia consulite.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ
Εἰς Ὀρβανὸν Βολιζάνιον.

Τοῦ πρὸς θεὸν μὲν δύσεβους, τῶν δὲ βροτῶν
πολλοὺς μὲν οὐκ ἐξέαντος ὁρῶν ἔειπεν,
ἔρχοις δὲ μὴ βλάψαντος, ἢ λόγους πινά.
τοῦ πρὸν μονασίου δὲ γάλλων ἡσυχον
ἀδῶν αὐταρκούντα λίπεν δὲ φρονεῖν
ἐλδύθειρον σέβαντος ἀψιδυδῆ βίον
τοῦ πρὸς ἀρετῆς ἀρχαίαν οἰζυρὰν τέχνῳ.
Μάλλον δὲ πολυήκρονον ὄρβαν ἐμμενέει
αἰεὶ κατεβλήσαντος, δὲ φρόνασθ' ὅλασθ'
ἐτυμολογοῖς σπινδαλάμοις γλωσσῆμάτων
βαλμβόλοις τε συμβάων μετατροπαίς,
λαμπρῶς ἀναλάσαντος ἄχρῃς ἡμέρας,
ὅς τις μοχλός. ὃν ταλαιπώρην ξένη
τυχὴ τυλίσσαν, τὰς πολυγνώμην φορέας
διεκδορμῇ καὶ μισα τῶν ἀν' ἐμάδρα
λοξῶν σφοδρῶς γγαν καμυύλων θ' εἰλήσεων
αὐτὸς σεαυτὸν ἐν ζόφῳ ποσικητῶν.
Ἐπὶ δ' ἀναχθῆς εἰς τὸ φῶς, ἀνιήλους
μελαμπέπλου κενθμῶνασθ' ἀγνοίαν φυγῶν
δέλτοις ἐναργῶς ταῖς διεδοκυνούμονος,
εἰς τ' ἀνθεμάδεις δὲ δρόσους πολυεργόδους
λειμῶνασθ' ἐλθῶν, ξυγχεύει τῆς ἐνέα
γένῃ δὸς κούρασι λαφύσασθ' πόνων
μὴ δυσχερεῖσαι τῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν
μέμνησο τῶν ἀψιδυδῆ καὶ σέλασθ'
οὐ βρῶν ἐφίσασθ' χαίρει, καὶ σοὶ ζῶνς μέγας
λαμπρῆρος ἀντὶ τοῦδε τῶν πελασγικῶν
ὄρεων ἐελθόμενοισι πωροδύσασθ' ἔχεις,
δοῖν μετ' ἐλπίσιν τοῦ γήραος ἐσώσω
τῶν τῇ δ' ἀπαμαρτένῃ, κληροῦχα πέλεν
χάρεσσιν μακαρίεσσιν τῆς ἀν' ἐλπίδι οὐρανῶν
οἰοῖς τ' ἐποπτῇ ἡγεῖσθ' συμβιούει ἐκεῖ
Τριλαμπροφώτου καὶ δισηλίου φάους.

* ii

ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ.

Οὐ βρονοῖο λαβάν μικρὸν πόνον οὐ ποτ' ἄπρακτος
Γραμματικῆς ἰδ' ὧν τῆς πολυγλωσσότητος,
Ἐκ τούτου δι' ἁλῶν περὶ σέαι δι' οὐδ' ἄπέντων
Εὐξυνέτων, μικρὸν βιβλίον, ἅλ' ἁ πολὺ.

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΪΣΤΟΥ.

Εἴ κ' ἄρος ἀρχόμενοι, καὶ ἀντὶ Μοντος ἂν οὐδ' ἄς
ἀνδρὺς, κατὰ χαλὰ πέν μινος ὑψιπέτων.
Ἐκ λάρχων βάλαι μὲν ὑπὸ σέγα τέκνα χελιδῶν,
φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἐρεῖ πελοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζέφυρος κατὰ λείβετα, ἀσπασίως τε
ἐργα βόων ἐαίνει ὁ μὲν οὐ φυλοτόκως.
Γροβλήτες δ' ἀνέφ' ἀέμποιον ἐγμῖνες ἔασι,
πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κινεμόων τέμενος.
Εὐδαινηνέμειτε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
πλοῖα τ' ἀποπροσέλει κύμα χαλκινόων.
Δὴ τότ' ἐρυσάμενος δάμβιν μακρὸν εἰς ἄλ' ὄϊον
ἐμπορος ἀφροσύμοις σέλασσι ναντίλεται.
Οὐ βρονοῖο παρόντος ἐν σέροφ' ἀείσματα εἰβλάν
λύσατε ὥς τε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἦ δ' ἡ γὰρ κλίσιαν κενεράν βυθὸν, οἱ δ' ἡμάτε γλώσσης
παντοίας τοῦδε φρουδὸν ἔθηκε νόος.
Ἦ δ' ἡ καὶ φθόγγαν προβολῶν σονόεσσαν ἔδειξεν
οὐδ' ὡς, καὶ κινόνων κρυπτομένων ἀπιδάσκει.
Οὐτος ἐλὼ ὑμῖν ἄνδρες, πρῶτη τε χελιδῶν.
οὐτος ἐλὼ ζέφυρος, πλῆεστε θαλάσσιοι.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ ΤΟΥ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΥ
ΕΙΣ ΟΥΡΒΑΝΟΝ ΒΟΥΛΙΖΑΝΙΟΝ
ΒΙΡΟΥΝΙΟΝ.

ⲓⲁ βρα πολυχράνιον μὲν ἔχουσ' ἐν βένθεϊ λυγρῷ
ἢν ἄβατος λένει, πᾶσιν ἀλυζομένη.
Τὴν δὲ καὶ θεράμενον ἀνέρος ἀμφιπερικλυτάου
καλὸν ἐδῶκε φέρειν δῶρον ἐλδιδεγείας.
Δαιδαλίῳ δ' ὑσφυκτὰ ποτ' ἦν τεχνήματα χειρὸς
ἔλασσε τῶν οἰκτρῶς πάντας ἐσερχομένων.
Αὐτὰρ ἀνοιγόμενος σιγῆος, σκολιὸν τε πλάνημα
λοφιστάτη θηοῦς ἡγεμόνδε μίτρ.
Οὐρβανὸς δ' ἄρ' αὖ νῦν ἐτέραν πολυχράμετον αὐτὸς
καὶ πολὺ γλώσσον ἰδὺν ἐσφέλινεν ὕδραν.
καὶ κατέδειξεν ὅσθιν τοῖς λοφισταῖς λαοειργίνοις
γραμματικῆς σοφίᾳ φέγγος ἐφατάμενος.
καὶ νῦν αὐτοῖσι εἰς ἑλπίδα πᾶσι κέλευτος
ἐμβαδὸς, ἀργείοις δ' ὑσβατος οὐσα πάρος.
καίρετε γραμματικῆς ἰμερόμενοί περ ἀχαιῶες.
ἐνθα γὰρ ἠυτομόλουν νύμφαι ἀχαιῖάδεις
καίρετε αὐτοῖσι, ταύτῃ βίβλω ἑλπίς ἅπασα
κλειομένη, κείτῃ παρ' ποσὶν ὑμετέροις.
Ἐλπίδα σὺν ταύτῃ, κλειώσδε λαβόντες ἀθήνας
οὐρβανοῖο καλοῦ μνάμενες ἔσε' πόνου,
ρομῶν τὸ ὑβανίους χάριν ἀθανάτοισιν ἔχοντες
ὑμῶν τ' οὐρβανὸν ταῦτα χαρίζομενον,
Γᾶσιν ἐπαγγέλλοντες θηοῖα δαδύτρων αὐτὸν
εἶναι, καὶ νῦν βράποις δαδύτρων ἡρακλῆα.

* iii

ALPHABETVM LOCVPLETISSIMVM.

Αλφα.	Alpha.	A. α.	Β. β.	Γ. γ.	Δ. δ.	Ε. ε.	Ζ. ζ.	Η. η.	Θ. θ.	Ι. ι.	Κ. κ.	Λ. λ.	Μ. μ.	Ν. ν.	Ξ. ξ.	Ο. ο.	Π. π.	Ρ. ρ.	Σ. σ.	Τ. τ.	Υ. υ.	Φ. φ.	Χ. χ.	Ψ. ψ.	Ω. ω.																									
Βήτα.	Vita.	B. b. uel. V. u.	Digammon, siue Consonans,																																															
Γάμμα.	Gamma.	G. g.	Δέλτα.	Delta.	D. d.	Ετενυε.	E. e.	Ζήτα.	Zita.	Z. z.	Ητα.	Ita.	H. h.	Longa, sed Vulgus profert. r.																																				
Θήτα.	Thita.	Th. th.	Ιώτα.	Iota.	I. i.	Κάππα.	Kappa.	Κ. & Ka.	Λάμβδα.	Lambda.	L. l.	Μυ.	My.	M. m.	Νυ.	Ny.	N. n.	Ξι.	Xi.	Ξ. ξ.	Ομικρόν.	o paruū.	Ο. ο.	Ρι.	Pi.	Ρ. ρ.	Ρό.	Rho.	Ρ. ρ.	Σίγμα.	Sigma.	Σ. σ.	Ταυ.	Taf.	Τ. τ.	Υψιλόν.	Hy.	Υ. υ.	Φι.	Phi.	Φ. φ.	Χι.	Chi.	Χ. χ.	Ψι.	Psi.	Ψ. ψ.	Ωμέγα.	o magnū.	Ω. ω.

Vocales septem. α. ε. η. ι. υ. ο. ω. Ex quibus diphthongi constituuntur, quarum Aliquæ propriæ, Aliquæ uero Impropiæ. Propriæ sunt sex, quæ sic enuntiantur.

α.	af.	ι.	ef.	ι.	υ.
αι.	αι.	ει.	ευ. uel εβ.	οι.	ου. uel ο.

Impropiæ uero, quæ communi habentur in usu sunt quinq;, & earum huiusmodi est prolatio.

α.	ι.	ο.	ι.	ι.
ε.	η.	υ.	υ.	υ. uel υ.

1.

Χ αἶρε χαριτωμένη μαρτίᾳ ὁ κύριος μετὰ σου. δι' λογιμένη σὺ ἐν γυναιξὶ· καὶ δι' λογιμένος ὁ ἡσυχὸς τῆς κοιλίας σου. ὅπως σωθῇ ἅτερες τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἀμήν.

Χ αἶρε δέ σσωναι μήτε ἐλέους· (αὐ· γλυκυτῆς·) ἢ ἐλπίς ἡμῶν χαίρει·
πρὸς σε βοῶμεν οἱ τῆς ἕσας δ' ὄρεῖς οἱ παύειες· πρὸς σε ἀπαιτοῦμεν
σαν αἰῶντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδ' τοῦ κλυθῆματος κοιλάδι· ἄνε δὴ
σωτήρε ἡμῶν τοὺς δὲ σσολαγγῆς σὺ φθαλμῶς ἐφ' ἡμᾶς ἐπ' σρεφον·
καὶ ἰσῶν τὴν δὲ λογιμῆμεν ἡρεπὸν τῆς κοιλάσος σὺ μετὰ τὴν ὑπεροχὴν
τοῦ τῆν ἡμῶν ἀνάδωξον, ὡ ἐπεικῆς, ὡ δὲ σσολαγγῆς, ὡ γλυκιστὴς παρε-
δένε μαρεῖα.

ΠΙΣΘ' αὖς εἰς θεόν πατέρα παντοκράτορα ποιητὴν ὄντων καὶ γῆς. καὶ εἰς ἱσθὶν χρεῖσιν τὸν υἱόν αὐτοῦ τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν. τὸν συληψέντα ἐκ ἀνθρώπου ἀγίου. καὶ γεννηθέντα ἐκ μαρίας τῆς παρθένου. παθόντα τε ἐπὶ ροστίου φιλάβου καὶ σταυρωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. καὶ ὑπεκλινόντα εἰς ἄδης, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνάσιντα ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ἀνελθόντα εἰς τὰς ὀρατοὺς, καὶ ὑπερθεσμονον ἐν ἐξέξει τοῦ παντοκράτορος θεοῦ, καὶ πατρός. καὶ κειθέν ἐν ὁλοσύμῳ κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς. ΠΙΣΘ' αὖ καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπιν ἐπ' ἄγιον. καὶ εἰς τὴν ἀγίαν, καὶ ὑπερθεσμονον ἐκκλησίαν. τὴν τῶν ἀγίων κοινότητα. Ἀφ' ἧσιν ἀμάρτυρων. Σαρκὸς ἀνάσπον. καὶ ζωῶν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ε'Ν ΑΡΧῇ ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ, ΚΥ Δὸ ΛΟΓΟΣ ἦν πρὸς τὸν Θεόν, ΚΥ Θεὸς ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ.
 ΣΤΟΣ ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ
 αὐτοῦ ἐγένετο σένον, ΚΥ γέγονον ἐν αὐτῷ ζοὴ ἦν, ΚΥ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀν-
 θρώπων, ΚΥ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει. ΚΥ ἡ σκοτία αὐτὸν δὲ κατέλαβεν.
 Εἰπεν αὖθις ποτε ἀπὸ αὐτοῦ περὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτοῦ τὸ αἰώνιον. ΣΤΟΣ
 ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν ἵνα καταστήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκα-

* iii

νος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρῇ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν,
ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὴν κτίσιν. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν,
καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ
ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἐδόκεν
αὐτοῖς ὅτι οὐκ ἦν τέκνον θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
οἱ οὐκ ἔβαι μάταιον, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος
ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγενήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. καὶ ἐσκή-
νωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεσάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς
πατρὸς πατρὸς πλήρη χάριτος, καὶ ἀληθείας.

Canticum gloriose Virginis Mariae.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν κύριον. καὶ ἡ γαμίασε τὸ σπένμα μου ἐπὶ
τῷ θεῷ τῷ σωτήρι μου. ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινότητα τῆς
δούλης αὐτοῦ, ἵδεν γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μεγαλειούσι με πέσει αἱ γενεαί.
ὅτι ἐποίησε μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ τὸ
ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. ἔποίησε
κράτος ἐν βράχιοι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερφάνους διανοήματα αἰσθήσας
αὐτῶν. καὶ ἐτίλει δυνατά αὐτῷ ἐξ ὀνόματος. καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστει-
λε κεινούς. ἀντελάβετο Ἰσραὴλ τῷ σωτῆρι αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους. καὶ
ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν τῷ ἀβραάμ. καὶ τῷ ἰσαάκ
αὐτοῦ ὡς αἰώνος.

Canticum Symeonis prophetae.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρή-
νῃ. ὅτι εἰδέναι οὐκ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. ὅτι ἡτοίμασας κα-
τὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. φῶς εἰς ἀποκρίλυψιν ἐθνῶν, καὶ
δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Psalmus David.

Ο θεός ἐν τῷ ὀνόματί σου σώσόν με. καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς
με. ὁ θεός εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώπιόν σου τὰ ῥήματα
τοῦ στόματός μου. ὅτι ἀνόμοιοι ἐπαύνησαν ἐπ' ἐμέ καὶ κρατοῦσι ἐξήτη-
σαν τὴν ψυχὴν μου. καὶ οὐ πρόξενός τὸν θεόν ἐνώπιόν αὐτῶν. ἰδοὺ
γὰρ ὁ θεός βοηθός μου. καὶ ὁ κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.
ἀποστείλει τὰ ἁγία τοῖς ἁγίοις μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ὁλοθρόνως
αὐτούς. ἐκούσιως εὐσώσῃ. ὁμολογήσεται τῷ ὀνόματί σου κύριε
ὅτι ἁγαθόν. ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρύσῃ με. καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις
μου ἐπέδωκεν ὁ ὀφθαλμός μου.

BENEDICTO ACCOLTO CREMONÆ
EPISCOPO DESIGNATO.
VRBANVS BOLZANIVS BELLVNENSIS
MINORITANVS SACERDOS.
S. P. D.

VM me proximis hisce diebus Pierius ex germano
Fratre mihi Nepos, Roma profectus adiuisset, non
aliam ob causam, quàm ut senis desiderio aliquando
satisfaceret, multa tunc mecum est de litteris &
litteratis uiris collocutus, De iis inquam, qui cum
disciplinis morum etiam elegantiam coniunxissent,
ex illis te unum in primis longe admirari uisus est, qui optimæ
Doctrinæ cuiusque studiis addictissimus eximia etiam quadam ani-
mi magnitudine præditus extares, quippe qui doctos & probos ui-
ros mirifice obseruares, deq; illis optime, quæcumq; daretur occa-
sio, promereri semper adniterere. Id quod etiam multorum ser-
mone mihi prius erat cognitissimum. Dumq; huiusmodi pleraq;
de te memoraret, adiuiceretq; inopiam suam liberalitate tua sæpi-
simè subleuatam cum in magnorum Principum clientela iam de-
cennium nihil adhuc, quo se sustentare posset accepisset, Hæc in-
quam cum enarraret, ingenti me lætitia afficiebat, quod apertissime
cernerem, nihil me frustratum spe, quam de te pene puero magnam
conceperam Florentiæ, quum Ronia ueniens, quo Pont. Max. Leo-
nis. X. pedes osculatum ieram, quem ego adhuc adolescentem Græ-
cis olim litteris instituerā, illac animi gratia iter facerem, Oricellarios,
Azaiolos, Martellos, Victorios, & plerosq; alios ueteris Academæ no-
stræ procures, qui sibi & Musis adhuc uiuebant, salutaturus. Ibi tum
prima Tu bonarum litterarum tirocinia sequebaris, meq; statim eo
appulsum inuisti, deq; ingenio & eruditione tua manifesta mihi
exempla exhibuisti, & iam tum supra ætatem uisus es mihi profecis-
se. Quantum uero ex eo tēpore de tuo profectu, futuraq; laude
tua mihi proposueram, tantum in te summa omnium cōmendatio-
ne florescere iam cepisse intelligo; quibus de causis cogitabam nunc
mecum, quod nam ego neci erga te amoris argumentum exhibe-
re possem; Casu autem erat in promptu opus illud meum, quo

Latinus Græce instituitur, a me nuper, q̄ accuratissime potui, castigatum, & ordine meliore digestum, siua quippe illa prioris, alteriusq̄ editionis, quæ in Libros duos tantum congesta tedium afferre poterat, in plures nunc fasciculos distributa. Id qualecunq̄ sit, existimaui, quoniam nihil maius uires meæ præstare, aut apertius animum erga te meum patefacere poterant, tibi Latinæ quidem puritatis obseruantissimo, Sed litterarum quoq̄ Græcarum, atq̄ adeo bonarum omnium artium cupidissimo nuncupandum. Mihi dices qui Florentiæ Carteromachum, Romæ Lampridium, & Musurum, huius litteraturæ magistros habui. Tibi respondebo, qui Carteromachum & Lampridium, qui Musurum, Linguae huius doctissimos Præceptores habuisti, Nam Carteromachus laboribus meis mirifice plaudebat. Lampridius palam me sui profectus auctorem agnoscit, atq̄ utinam ultimum hunc Romæ, tanto tuo & doctior omnium mero re desideratum, hæc audientem, & studium in hac re meum, ut publice priuatimq̄ facere solebat, non ægre probantem, haberemus. Sed ne hic desiderio tanti uiri, lacrymis iam profilientibus, in luctum auocemur, ad rem, qua de agitur, reuertamur. Proderunt utiq̄ tibi, quæ ab his tam excellenti eruditione uiris didicisti, sed nostra hæc, qualiacunq̄ sint, efficient tamen, ne, quæ ab iis didiceras, memoria dilabantur. Erit fortasse etiam multorum usus, quæ te minime legisse poeniteat, si præsertim Poetarum copia & uarietate delectaris, pro quorum litteratura discutienda plurimum insudauimus, nihilq̄ (absit inuidia) omisisse nunc arbitramur, quantum ad octo Orationis partes, & Idiomatum in his uarietatem attinet, quod desiderari ulterius possit. Hinc itaq̄ recta ad eorum partium complexum, atq̄ structuram patet unicuiq̄ uia labore nostro facilis, plana, lata, expeditissima. Id autem quod & tu & pleriq̄ alii a me sæpius contenderunt, ut de constructione plenius aliquid adicerem, doleo mihi per otium, atq̄ etiam per ætatem minime licere. Quid enim nunc elaborare possum homo tam grandi confectus senio, uno plus octogesimo iam ætatis anno grauis, quare prouinciam hanc aliorum cupio curæ demandari. Munus ego meum quanta potui diligentia curauim, quo perfunctus rude iam donari non impudenter efflagito. Vos electissimi luuenes, uos obsecro reliquum capefcite, quibus feliciore sæculo natis, in ipso litterarum flore, & bonorum Auctorum copia de se maxinia quæq̄ polliceri datum est. Mihi satis superq̄ sit, Græcas litteras, quas per uniuersam Italiam uel grandis natu perquiren-

do nusquam inueneram, per omnem Græciam & transmarinas etiam regiones fere nusquam extantes inuestigaueram, in eo nunc statu & amplitudine contueri, ut de interitu earum, nihil quidquam sit longa quantumlibet posteritate dubitandum, In quo siquid mea uel industria, uel labor, uel diligentia profecit, Deo Optimo Max. gratiam haberi, mihi uestrarum tantum uigiliarum & lucubrationum continuatione parentari cupio. Bene ualete tuque & omnes tui similes.

Venetis XIII. Calen. Iunias. M. D. XXIII.

ANDREA GRITTEO, quæ sola uiuenti mihi felicitas contingit, hodie Imperii Veneti Principe salutato.

Antequam ad rem ipsam aggrediamur Consilii omnis mei ratio reddenda est; Quippe qui tria uidebam futura eorum studiosorum hominum genera, qui labores hos nostros inspecturi essent. Vnum quidem eorum, qui Græce adhuc nihil didicissent, ipsaque tantum Linguae huius quærent Tirocinia. Hæc prioribus Libris. Primo. Secundo, & Tertio ita complexi sumus, ut unusquisque quantumlibet rudis eorum lectione multum proficere se cognosceret. Alterum uero eorum, qui primis iam essent elementis imbuti, octo quippe Orationis partes agnoscerent, sed nondum exactam rerum Grammaticalium rationem, progressumque percepissent. Pro his quattuor Libros Quartum, Quintum, Sextum, Septimum adieci, in quibus tota fere Linguarum Græcarum litteratura declaratur, perplexitatesque illæ demum explicantur, quæ tota ætate mea, cum librorum, tum erudientium defectu magna ex parte incognitæ fuerunt. Tertium demum genus erat eorum, qui aliquid omnino profecissent, sed tam uastum Mare sulcantibus plerumque, ut ita dicam, subaquaneæ cautes occurfabant, in quas impingerent, quæ rectam omnium itinerum semitam impedirent, eas Libro octauo planas, & peruias reddidimus. Nono uero reliquas Orationis partes, quæ nulli subiacent inflexioni, cum aliis obseruatione dignis, ad erudita ingenia facientibus, tum mea, tum Antiquorum Scriptorum industria complatas in medium protulimus. Omnium autem eorum indicem præposuimus, ut quo quid Libro explicetur in promptu cuiuslibet esset, & statim ob oculos offerretur.

INDEX RERVM ET LOCORVM,
quota quid Pagina contineatur.

LIBRO PRIMO Hæc simpliciter Traduntur.

De litteris & earum diuisionibus.	char. 1
De octo partibus orationis. De Accentibus, & Nomine.	char. 1
De Articulis & eorū declinatione, Deq; Diuisione nominis.	char. 2
De prima & secunda Declinationibus.	char. 2
De tertia, & quarta declinationibus.	char. 3
Atticorum usus In uocatiuis omnium declinationum.	char. 3.b
De quinta declinatione.	char. 4
Exempla MASCVLINORVM Nominum in. Σ. Ν. Ξ. Ρ. Υ.	char. 4
Exempla FOEMININORVM in. Ν.	char. 4.b
Exempla in. Ρ. in. Ξ. in. Υ.	char. 5
Exempla NEVTRORYM in. Α. Ι. Υ. Ν. Ρ. Ξ.	char. 5
De contractis. Quid sit Synæresis quid Crasis.	char. 5.b
De prima & secunda declinationibus Contractorum, & de clinandis in utraq; nominibus.	char. 6
De tertia, quarta, & quinta eorundem.	char. 7
Quæ synæresin patiuntur in omnibus casibus, quæq; in paucis contracta.	char. 8
De Comparatiuis.	char. 8.b
De Adiectiuis, & eorum terminationibus per ordinem.	char. 9
De nominibus Numeralibus.	char. 9.b
Compendiosa declinationum omnium formula.	char. 10. 11
LIBRO Secundo hæc habentur.	
De Verbo, primumq; de eius accidentibus.	char. 12
De Sex GRAVITONORVM Coniugationibus.	char. 12.b
ΤΥΡΤΩ per uoces omnes explicatum.	char. 13
Eius Passiuum.	char. 15
Eius Medium.	char. 17
De Verbis CIRCVMFLEXIS Coniugatio prima.	char. 19
Circumflexorum Coniugatio secunda.	char. 23
Circumflexorum Coniugatio tertia.	char. 26.b
De Verbis ΙΝ. ΜΙ. deq; prima eorum Coniugatione,	char. 30
Coniugatio in ΜΙ. secunda.	char. 34
Coniugatio ΙΝ. ΜΙ. tertia.	char. 37.b
Coniugatio in, μ, quarta.	char. 41

INDEX

De PRONOMINE. 42. De Præpositione. De Aduerbio. char. 43
De Coniunctione. char. 44. b

Q V A E LIBRO. III. Continentur.

De simplici uerborum formatione. char. 45
Coniugationum breue compendium char. 46
De augmento præteritorum. char. 47
De Verbis compositis. char. 48
De formatione Indicatiui ACTIUI. char. 49. b
De præterito Attico. 50. De plusquâperfecto. char. 50. b
De Aoristis. 51. De futuris. char. 52
De Imperatiuo. 52. De Optatiuo. char. 52. b
De Subiunctiuo. Infinitiuo. Participio. char. 53
Indicatiuus PASSIVS. præsens. præteritū imperfectum. char. 54
Præteritum perfectum. 54. b. Aoristi. 55. b. Futura tria. char. 56
Imperatiuus Optatiuus. char. 56
Subiunctiuus. Infinitiuus. Participia. char. 57
De Verbo MEDIO &c. char. 58
De præterito Medio. char. 58
De Imperatiuo Medio. Optatiuo. & Subiunctiuo. char. 59
De Infinitiuo, & participiis mediis. char. 60

LIBRO. IIII. Repetuntur & latius explicantur.

De Vocalium diuisione, & natura. char. 60. b
De diphthongis & Consonantium partitione naturaq;. char. 61
Horum omnium breue admodum Schema. char. 62.
De syllabis annotatu digna. char. 63
De dictione, & Oratione. char. 63
De nomine & eius accidentibus copiose. char. 63
De Accentibus late. char. 64
Corrige. 65. in margine Accentuum formæ, & inferius Toni
Acuti Accentus loci. 65. Grauis Accentus loci. char. 65. b
Circumfl. Accen. loci. 66. Accentuum breue cōpendium. char. 67
Prima declinatio parisyllaborum Nominum ex Linguarum
Varietate. char. 67. b
Eius exempla. char. 69
Secunda declinatio per Linguarum Varietatem. char. 69. b
Tertia declinatio per Linguarum Varietatem. char. 71
Quarta declinatio huiusmodi. char. 72
Quinta declinatio per Linguarum Varietatem. char. 73

INDEX

De Parissyllabis Quintæ Declinationis in. æo.	char. 74. b
De Imparissyllabis.	char. 75. b
De Nominibus in. æg, Parissyllabis. Err. nu. 79.	char. 77
De eiusdem terminationis Imparissyllabis.	char. 77. b
Terminationes uariæ.	char. 78
In. æg. exeuntia in. æg. eg. & in. N.	char. 79
scribe in margine i & σσvos.	char. 80. b
Superiorum exempla, deq; in. f. & in. g. terminatis.	char. 81
De Fœmininis Nominibus in. N.	char. 82. 83
De Fœmininis in. f. & in. g.	char. 83. b
De iis, quæ in. z. 84.	char. 84.
De Neutris in uniuersum.	
QVÆ LIBRO. V. Contineantur.	
De Synæresiat & differentia inter Crasin & Synæresin.	char. 87
Prima Declinatio nominum contractoꝝ p uarias Linguas.	char. 88
Secunda contractoꝝ.	char. 89
Tertia Contractoꝝ & Quarta.	char. 90
Quinta Contractoꝝ.	char. 91. b
De Declinatis extra ordinem.	char. 91. b
De accidentibus nomini, Deq; comparatiuis & suplatiuis.	char. 91
De Patronymicis.	char. 94
De Diminutiuis, Possessiuis & Denominatiuis.	char. 95. b
De Verbalibus, & De subiectis nomini speciebus.	char. 96. 97. 98
QVÆ LIBRO. VI. habentur.	
De Verbo & Coniugatione & formatione late traden-	
dis apparatus.	char. 98
De Prima Coniugatione.	char. 99
De. 2. 3. & 4. Coniugationibus.	char. 99. b
An. τγ. sint duo. ῥ. multa notatu digna.	cha. 100. b. 101
De Quinta & Sexta Coniugat.	char. 101. b
De temporibus uerborum contemplatio.	char. 102
De FORMATIONE uerborum Grauitonorum.	char. 103
Obseruatio de plurali secundum Iones.	char. 104
De paratatico & syllabico augmento.	char. 104. b
De augmento temporali.	char. 105
De formatione præteriti late.	char. 106
De præterito Attico.	char. 107. b
De hypersyndelico.	char. 109.
De Futuro Primo.	char. 111.
De Aoristis.	char. 110
De Secundo.	char. 113

INDEX

74.b	Formationes aliogz modogz ACTIVORVM . attendenda. char. 113	
75.b	De Imperatiui formatione.	char. 113.b
ar. 77	De Optatiui formatione.	char. 114
77.b	De Subiunctiui formatione.	char. 115
ir. 78	De Infinitiui formatione.	char. 115
ir. 79	De formatione VERBORVM PASSIVORVM .	char. 116
80.b	De Form. Præteriti imperfecti Passiui.	char. 117
ar. 81	De Form. Præteriti perfecti Passiui.	char. 118
82. 83	De Form. Præteriti plusquamperfecti & Aoristi primi	
83.b	& secundi.	char. 120
ir. 84.	De Form. Imperatiui Passiui.	char. 120
	De Form. Optatiui Passiui.	char. 121
ar. 87	De Form. Subiunctiui Passiui.	121.b
ar. 88	De Form. Infinitiui Passiui.	char. 122
ar. 89	De Form. Verborum MEDIORVM .	122.b
ar. 90	De Præteriti perfecti Medii Form.	char. 123
91.b	Dilatatio unius uerbi per Varias Linguas.	char. 144
91.b	Decursio brevis per Declinationes, Tredecim.	char. 127.b
ar. 91	QVAB LIBRO. VII. habeantur.	
ar. 94	De Circumflexorum Formatione per Coniugationes sin-	
ir. 95.b	gulas, prima uero.	char. 131
97. 98	De Coniugatione secunda & tertia.	char. 134
	De Verbis in. MI.	char. 135.b
	De primæ Coniugationis in. MI. Formatione per modos	
ar. 98	& tempora.	char. 137
ar. 99	De Form. Passiuorum in. MI.	char. 141
99. b	De Form. Mediorum in. MI.	char. 143.b
b. 101	De Form. Secundæ Coniugationis in. MI.	char. 144.b
101.b	De Form. Tertiæ Coniugationis in. MI.	char. 147.b
ar. 102	De Form. Quartæ Coniugationis in. MI.	char. 149.b
ar. 103	QVAB LIBRO. VIII. Traduntur.	
ar. 104	De Verbis in. MI. Anomalis.	char. 150.b
104.b	De εἰμι, quando Sum significat.	char. 151
ar. 105	De εἰμι, quando Vado significat.	char. 154.b
ar. 106	De ἵμι, denso spiritu. mitto.	char. 156
107.b	De ἵμι, eodem modo pro Cupio.	char. 158
ar. 110	De ἵμι, tenui spiritu, pro uado.	char. 158.b
ar. 113	De ἵμι & ἵμι. ἵμι.	char. 161

INDEX

De εἶς, quando sedeo significat.	char. 162
De ἴσθμι, cognosco.	char. 163.b
De φημί, pro fari.	char. 164.b
De ἀλλάττω καὶ κέχρημαι.	char. 165
De ἀλλοτρίωμαι.	char. 165
De κέσθην ἐπὶ τῇ δυνάμει καὶ μέμνη.	char. 166
De ἴσθμι καὶ ἴσθμι.	char. 166
De τέθνημι, atq; τέτλημι.	char. 166.b
De ἐς αἶω, & ἀφαισ αἶω.	char. 167
De Verbis usq; ad præteritum imperfectum declinatis.	char. 167.b
De Verbis Anomalis in uniuersum per litterarum ordinem utile Commentum.	char. 168
De Participiorum formationibus, ac de ACTIVO primum.	char. 171
De PASSIVO. De MEDIO.	char. 173.b
De Participiis uerborum, in μ.	char. 174
QVAE LIBRO NONO Habentur.	
De Articulis.	char. 177
De Pronomine, in quo super εἶς uaria declinatio.	char. 177.b
De Secunda persona, 179. De Tertia.	char. 180
De Possessiuis. 181. De demonstratiuis.	char. 182
De Relatiuis. 182.b De Compositis.	char. 182.b
De præpositionibus. 181.b De earum constructione.	char. 183.b
De Aduerbio. 185.b. De Constructione Quædā.	char. 186.b
De ω, ης, & η, q̄ multa significant, & quoq; significata uaria.	char. 188
De Passionibus dictionum ex Tryphone.	char. 191.b
De spiritibus per ordinem litterarum.	char. 193
Α ante hanc uel illam Consonantem.	char. 194
Ε ante hanc uel illam, Conf.	char. 195
Η Eodem modo.	char. 196
Ι Eodem modo.	char. 197
Ο Eodem modo.	char. 197
Υ Eodem modo.	char. 198
Ω Eodem modo.	char. 198
Diphth. αι, αυ, ει, ου, οι, & Α, ante quamlibet Consonantem.	char. 198

FRATRIS VRBANI BOLZANII
BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
IN GRAECAM LINGVAM
LIBER PRIMVS.

ΡΑΜΜΑΤΑ, quæ Latine Litteræ dicuntur, sunt quatuor & uiginti, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. Et in duas diuiduntur partes, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: hoc est, in Vocales & Consonantes. Vocales septem, α ε η ι ο υ ω. Consonantes uero decem & septem, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALIS, ut rem breuiter perstringamus, diuiduntur, εἰς μακρά, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: in longas, breues, & ancipites. Vocales naturalis longæ duæ, η, & ω μέγα. Natura breues duæ, ε ψιλόν, & ο μικρόν. Ancipites tres, α ι υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικά, καὶ εἰς ἀμετάβολα: hoc est, in Mutabiles, & in Immutabiles. Mutabiles tres α ε ο. α quidem & ε in η mutantur, sed ο in ω μέγα. Immutabiles uero quatuor, η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ sex αι. αυ. ει. εν. οι. ου. Abusuæ uero quinque. α. η ω ηυ υ.

CONSONANTIŪ autem quædam sunt ἡμίφωνα: hoc est, semiuocales quædam ἄφωνα: id est, mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλά: hoc est duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc est, immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ tritariam diuiduntur, εἰς ψιλά: hoc est, tenues, κ τ. εἰς δασέα: id est crassas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc est, medias, ε γ δ. Ex hisce litteris sic diuisis fiunt syllabæ, ut πλά. ex syllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἀρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ συνδέσμος: hoc est, nomen. uerbum, participium, articulus, pronomen, præpositio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinq; sunt declinabiles, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἀρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ συνδέσμος.

Octo partes orationis.

DE NOMINE

Sed anteaq̃ ulterius procedamus animaduertendum unicuiq̃ di-
stioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enun-
tiari potest. De accentu igitur prius, q̃ ad Declinationum elementa
ueniamus pauca hæc submonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

ΠΡΟΣΩΔΙΑ, hoc est, accentus sunt decem. ὀξεῖα, βαρεῖα, περιπα-
μένη, μακρά, βραχεῖα, διασεία, ψιλή, ἀπὸ στροφος, ὑφον, καὶ ὑπο-
διασολ. id est, Acutus, grauis, Circūflexus, Longa linea. Breuis siue
contracta linea Aspiratio Leuigatio siue liccitas. Auerfio, Subunio,
Distinctio, quorum hæc sunt notæ.

Acutus.	Breuis linea.	Subunio.
Grauis.	Aspiratio.	Distinctio.
Circūflexus.	Leuigatio.	
Longa linea.	Auerfio.	

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Omini accidūt quinq̃, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πῶ-
σις. hoc est, genus, species, figura, numerus, casus.

Genera sunt quinq̃, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, καὶ ἐπίκοπον. Masculinū, Fœmininum, Neutrū,
commune, promiscuum, Masculinum, ut ὁ πλάτων.
Fœmininum, ut ἡ ἀρετή. Neutrū, ut τὸ δάδρον, commune, ut ὁ καὶ ἡ
ἀνθρώπος. Promiscuum, ut ὁ ἀεὶς, ἡ χελιδὼν.

Species duæ, πρῶτότυπον, καὶ παραγώγον. Primitiua & deriuatiua,
Primitiua, ut οὐρανός. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figure tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. hoc est, simplex, cō-
posita, & decomposita, Simplex, ut ἴσως. Composita, ut φίλιππος,
Decomposita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἐνικός, δυϊκός, πλειωπικός. Singularis, Dualis, Plura-
lis. Singularis, ut ὁ κελεύς. Dualis, ut τῶ κελεύ. Pluralis, ut οἱ κελεῖ.

Casus quinq̃, ὀνομαστική, γενική, δative, αἰτιατική, κλητική. Nomina
tiua, Genitiua, Datiua, Accusatiua, Vocatiua.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

ὧν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτάκτικα, τὰ δὲ ὑποτάκτικα.
Articulorum autem, alii quidem sunt præpositiui, alii
uero subiunctiui, siue subordinatiui: quæ Latini rela-
tiua appellant.

ARTICVLI PRÆPOSITIVI.

Genere masculino ita declinantur.

Ενικῆ. Nominatiuo, ὁ. Genitiuo, τοῦ. Datiuo, τῷ. Accusatiuo, τόν.
 Δυῖκῆ. Nominatiuo & accusatiuo, τῷ. Accentu Acuto solum. Geni-
 tiuo & Datiuo, τοῖν. Γληῶωπηκῆ. Nominatiuo, οἱ. Genitiuo, τῶν.
 Datiuo, τοῖς. Accusatiuo, τοὺς.

Genere fœminino.

Ενικῆ. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυῖκῆ. τὰ, ταῖν. Γλη. αἱ, τῶν. ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ενικῆ. τὸ, τῇ, τῷ, τῶ. Δυῖκῆ. τῷ, τοῖν. Γλη. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

ARTICVLI SYBIVNCTIVI:

Genere masculino.

Ενικῆ. ὁς, οὗ, ᾧ, ὄν. Δυῖκῆ. ὃς, οἶν. Γλη. οἱ, ὧν, οἷς, οὐς.

Genere fœminino.

Ενικῆ. ἡ, ῆς, ῇ, ῆν. Δυῖκῆ. ἃ, αἶν. Γλη. αἱ, ᾧν, αἷς, αῖς.

Genere neutro.

Ενικῆ. ὃς, ᾧ, ὄ. Δυῖκῆ. ὃς, οἶν. Γλη. ἃ, ᾧν, οἷς, ἃ.

Vocatiuo casu Articuli omnino carent. ὃ uero Articulus non est,
 sed aduerbiū uocandi, quod oibus generibus, ac numeris cōmune est.

De quibus omnibus Libro quarto copiosissime differemus, nam
 uti profati sumus nunc breuiter omnia perstringimus.

DE DIVISIONE NOMINIS.

Ὡς δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περισύ-
 λλαβα hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt, ut
 αἰνέας αἰνέας, alia iparisyllaba, ut αἰέας αἰάντος. Quæ
 sunt parisyllaba, quadrifariam declinantur: quæ impa-
 risyllaba, uno modo tantum. Vnde quinque fiunt de-
 clinationes: prima, secunda, tertia, quarta, parisyllabæ
 & quinta iparisyllaba. Et hæc quidē omnes simplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum, nominum, masculi-
 norum tantum, in α definentium, & in ης, ut ὁ αἰνέας, ὁ χεύ-
 σης, quorum genitiuus in ε definit. Datiuus in α, uel in η diphthon
 gos improprias, secundum Vocalem Nominatiui. Accusatiuus in ν.
 cum Vocali nominatiui,

DE NOMINE

De nominibus In. ας.

Ενιγκ. ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνεία. τῶ αἰνεία. ἅ αἰνεία. Δυνίγκ. τῶ αἰνεία. τοῖν αἰνείαν. ὧ αἰνεία. Πληθύν. οἱ αἰνείαι. τῶν αἰνείων. τοῖς αἰνείαις. τοῦς αἰνείας. ὧ αἰνείαι.

In. ης.

Ενιγκ. ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῶ χρύση. ἅ χρύση. Δυνίγκ. τῶ χρύση. τοῖν χρύσαν. ὧ χρύση. Πληθύν. οἱ χρύσει. τῶν χρύσεων. τοῖς χρύσευς. τοῦς χρύσεας. ὧ χρύσει.

Hoc in loco annotandum est, nomina parasyllaba in ης desinentia facere uocatiuum in η, ὁ χρύσης, ὧ χρύση. Desinentia uero in ης parasyllaba, in α correptum. ut ὁ τοξότης, ὧ τοξότα, ὁ ἰσπανλάτης, ὧ ἰσπανλάτα. Etiam nomina gentilia in ης desinentia, ὁ πέρης, ὧ πέρη. Si uero eadem fuerint propria, in η. ὁ πέρης, ὧ πέρη. Heliodus ὁ ἐργαίς. Ἐργαίς δὲ πέρη δὲ ὁ γένος.

DE SECUNDA DECLINATIONE.

Secunda declinatio est parasyllaborum nominum in α siue in η desinentium, generis tantum foemini: quorum genitiuus in ας, siue in ης definit. Datiuus in α, aut in η, diphth. in proprias. Accusat. uero in, ν, cum Vocali nominatiui.

Ενιγκ.

Η μαία. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τῶ μαίᾳ. ὧ μαίᾳ. Δυνίγκ. τῶ μαίᾳ. τοῖν μαίᾳν. ὧ μαίᾳ. Πληθύν. αἱ μαίαι. τῶν μαίων. τοῖς μαίαις. τοῦς μαίαις. ὧ μαίαι.

Ενιγκ.

Η μουσα. τῆς μούσης. τῇ μουσῇ. τῶ μουσῇ. ὧ μουσῇ. Δυνίγκ. τῶ μουσῇ. τοῖν μουσαν. ὧ μουσῇ. Πληθύν. αἱ μουσαι. τῶν μουσῶν. τοῖς μουσαίς. τοῦς μουσαίς. ὧ μουσαι.

Ενιγκ.

Η πμή. τῆς πμῆς. τῇ πμῇ. τῶ πμῇ. ὧ πμῇ. Δυνίγκ. τῶ πμῇ. τοῖν πμῇν. ὧ πμῇ. Πληθύν. αἱ πμαί. τῶν πμῶν. τοῖς πμαίς. τοῦς πμαίς. ὧ πμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α purum desinentia, & in δα, & in εα, & in εα. seruare α in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαία. μαίας. μαίᾳ. λήδρα. λήδρας. λήδρᾳ. μαχάρα. μαχάρας. μαχάρᾳ. ἡμίγρος. ἡμίγρος. ἡμίγρᾳ. ἄθηνᾶ uero, quod ἄπο τοῦ ἄθηνᾶ κατὰ κρᾶσιν fit, et si in α non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ἄθηνᾶ, ἄθηνᾶς, ἄθηνᾳ, sicut ἄθηνᾶ, ἄθηνᾶς, ἄθηνᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia Declinatio est Parisyllaborum nominum, tam Masculinorum q̄ Femininorum, Communium & Promiscuorum in, *ος*, definentium, & Neutorum in, *ον*, quorum Genitiuus definit in, *ς*, Datiuus in, *ω*, Accusatiuus in, *ν*, cum uocali Nominatiui.

Masculini generis.

Ενική.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. ᾧ λόγῳ. Δυνική. τῷ λόγῳ. τοῖν λόγον. ᾧ λόγῳ. Γληθιωτ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ᾧ λόγοι.

Feminini generis.

Ενική.

Ἡ ὁδὸς. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. αἱ ὁδοί. Δυνική. τῷ ὁδῷ. τοῖν ὁδῶν. αἱ ὁδοί. Γληθ. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. τοῖς ὁδοίς. τοὺς ὁδοίς. ᾧ ὁδοί.

Communis generis.

Ενική.

Ὁ κῆρ. ἡ ἀνδρῶπις. τοῦ κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι. τῷ κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι. ᾧ κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι. Δυνική. τῷ κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι. τοῖν κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι. αἱ ἀνδρῶπι. Γληθ. οἱ κῆρ. αἱ ἀνδρῶπι. τῶν ἀνδρῶπι. τοῖς ἀνδρῶπι. τοὺς ἀνδρῶπι. ᾧ κῆρ. τῇ ἀνδρῶπι.

Epicœni generis.

Ενική.

Ὁ ἀέτις. τοῦ ἀέτι. τῷ ἀέτι. ᾧ ἀέτι. Δυνική. τῷ ἀέτι. τοῖν ἀέτι. αἱ ἀέτι. Γληθ. οἱ ἀέτι. τῶν ἀέτι. τοῖς ἀέτι. τοὺς ἀέτι. ᾧ ἀέτι.

Neutri generis.

Ενική.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. ᾧ ξύλῳ. Δυνική. τῷ ξύλῳ. τοῖν ξύλον. αἱ ξύλα. Γληθιωτ. τῷ ξύλῳ. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τοὺς ξύλα. ᾧ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in, *ον*, definentia, tam Substantiua quam Adiectiua, mittere genitiuum in, *ς*, ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ, τοῖν ξύλον. nisi fuerint a masculinis adiectiuorum nominum in, *ων*, cōmuniter definentium, siue a comparatiuis, siue a participiis, quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequuntur declinationem, ut ὁ κῆρ ἡ ἀνδρῶπις, τοῦ κῆρ τῇ ἀνδρῶπι. ᾧ κῆρ τῇ ἀνδρῶπι. οἱ κῆρ αἱ ἀνδρῶπι. τῶν κῆρ τῇ ἀνδρῶπι. τοῖς κῆρ τῇ ἀνδρῶπι. τοὺς κῆρ αἱ ἀνδρῶπι. ᾧ κῆρ τῇ ἀνδρῶπι. Etiam in neutris nominibus, tam Parisyllabis quam Imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in, *ς*, correptum cōmuniter

DE NOMINE.

definunt, ut ὁ μήλων, nominatiui & accusatiui casus, ὡ μήλων uocatiui.
 ὁ τυφθέν, ὡ τυφθέν. Δυῖ ηξ. τὸ μήλω, ὡ μήλω, τὸ τυφθέντε.
 ὡ τυφθέντε. Πληθ. τὰ μήλα, ὡ μήλα. τὰ τυφθέντα, ὡ τυφθέντα.

DE QVARTA DECLINATIONE.

Quartā declinatio est Atticorum nominum Parisyllaborum,
 masculini generis, & foeminini, ac communis in, ὤς, & neutri
 in, ὦν, διὰ τοῦ, ὠ, μεγάλου. Quorū genitiuus & datiuus in, ὠ, definunt,
 Accusatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Εἷν ηξ.

Ὁ μένεις. τοῦ μένεις. τῶ μένεις. τὴν μένεις. ὡ μένεις.
 Δυῖ ηξ. τὸ μένεις. τοῖν μένεις. ὡ μένεις. Πληθ. οἱ μένεις.
 τῶν μένεις. τοῖς μένεις. τοῖς μένεις. ὡ μένεις.

Foeminini generis.

Εἷν ηξ.

Ἡ ἄλως. τῆς ἄλως. τῇ ἄλως. τὴν ἄλως. ὡ ἄλως. Δυῖ ηξ. τὰ ἄλως. τοῖν
 ἄλως. ὡ ἄλως. Πληθ. αἱ ἄλως. τῶν ἄλως. τοῖς ἄλως. τὰς ἄλως. ὡ ἄλως.

Communis generis.

Εἷν ηξ.

Ὁ καὶ ἡ δύνεις. τοῦ καὶ τῆς δύνεις. τῶ καὶ τῇ δύνεις. τὴν καὶ τὴν
 δύνεις. ὡ δύνεις. Δυῖ ηξ. τὰ καὶ τὰ δύνεις. ἔαττα.

Neutri generis.

Εἷν ηξ.

Τὸ δύνεις. τοῦ δύνεις. τῶ δύνεις. τὴν δύνεις. ὡ δύνεις. Δυῖ ηξ. τὰ
 δύνεις. τοῖν δύνεις. ὡ δύνεις. Πληθ. τὰ δύνεις. τῶν δύνεις. τοῖς δύνεις.
 τὰ δύνεις. ὡ δύνεις.

Ne quis miretur comunem ordinem declinationum immuta-
 tum esse, sciat hoc non temere factum, quandoquidem deriuatum
 posterius est eo, a quo deriuatur. Nam Attica nomina in, ὤς, de-
 sinentia, a nominibus in, ὤς, comuniter terminantibus fiunt, ο, in, ὤ,
 mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit, α, productum,
 in, ε, ψιλὸν conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba,
 & si mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero comuni-
 bus, si in penultima fuerit accentus, In Atticis retrahitur in antepe-
 nultimam, ut νικῶ λαός, νικῶ λαόν. νικῶ λαός, νικῶ λαόν, abiecto, ν, τῆς, &
 diphthongi. Et in Accusatiuo plurali similiter, τοὺς νικῶ λαούς, τοὺς νικῶ
 λαούς. Si uero fuerit, i, remanet in diphthongo in propria, τῶν νικῶ λαόν,
 τῶν νικῶ λαόν, οἱ νικῶ λαοί, οἱ νικῶ λαοί. τοῖν νικῶ λαόν, τοῖν νικῶ λαόν. τοῖς
 νικῶ λαοίς, τοῖς νικῶ λαοίς.

Atten.

Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus, prima
 quidem & tertia, ius sibi uendicare in Vocatiuos, passimque eos suis

nominatiuis, similes reddere, ut ὁ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνέας ἀήικῶς. ὁ χρύσι κοινῶς, καὶ χρύσις ἀήικῶς. ὁ λόγος. ὁ δὲ. ἀνδρῶπι κοινῶς, ὁ λόγος. ὁ δὲ. ἀνδρῶπις ἀήικῶς. Idem erit in Impariſyllabis, quæ quia in nonnullis uariant loco ſuo notabuntur. Reliqua uero libro quarto plenius explicabuntur. Nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.

DE QVINTA DECLINATIONE.

uidelicet Impariſyllaborum.

Quinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum Maſculinorum, ſœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum Genitiuus deſinit in, es, Datiuus in, ι, Accuſatiuus in, α, & aliquando in, ν,

Maſculina.

Ἐνιγκ. ὁ αἰέας. τοῦ αἰέντος. τῷ αἰέντι. ἦν αἰέντα. ὃ αἰέν κοι-
νῶς, καὶ ὃ αἰέας ἀήικῶς. Δυνιγκ. τῷ αἰέντε. τοῖν αἰέντων. ὃ αἰέντε.
Γληθ. οἱ αἰέντες, τῶν αἰέντων. τοῖς αἰέσι. τοῦς αἰέντας. ὃ αἰέντες.

Foeminina.

Ἐνιγκ. ἡ βιάς, τῆς βιάδος. τῇ βιάδι. τὴν βιάδα. ὃ βιάς. Δυνιγκ. τὰ
βιάδε. τοῖν βιάδων. ὃ βιάδε. Γληθιωτ. αἱ βιάδες. τῶν βιάδων. ταῖς
βιάσι. ταῖς βιάδεις. ὃ βιάδεις.

Neutra.

Ἐνιγκ. τὸ βήμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. ἦν βήμα. ὃ βήμα. Δυνιγκ.
τὸ βήματε. τοῖν βημάτων. ὃ βήματε. Γληθιωτ. τὰ βήματα. τῶν βημά-
των. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὃ βήματα.

Sed quoniā huius. Quintæ declinationis uariæ ſunt Recti termi-
nationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exem-
pla quædam ponere.

Et primum de nominibus maſculinis in, σ, deſinentibus, quippe
quorum maximus eſt numerus.

Ὁ θόας, τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. ἦν θόαντα. ὃ θόαν, καὶ ὃ θόας.
ὁ λάχης, τοῦ λάχηςτος. τῷ λάχητι. ἦν λάχητα. ὃ λάχη, καὶ ὃ λάχης.
ὁ πάρις, τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. ἦν πάριδα. καὶ πάριν, ὃ πάρι,
καὶ ὃ πάρις.
ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. ἦν χαρίεντα. ὃ χαρίει, καὶ ὃ
χαρίεις, καὶ ὃ χαρίων.

DE NOMINE.

ὁ ἀκὺς. τοῦ ἀκέως. τῷ ἀκέϊ. καὶ ἀκέα. καὶ ἀκῶς. ὡς ἀκὺ.
καὶ ὡς ἀκὺς.
ὁ βόβυς. τοῦ βόβου. τῷ βόβῳ. καὶ βόβῳ. ὡς βόβυς.
ὁ ὀδύς. τοῦ ὀδύντος. τῷ ὀδύνῃ. καὶ ὀδύνῃ. ὡς ὀδύς.
ὁ ἰσθός. τοῦ ἰσθῶτος. τῷ ἰσθῶτι. καὶ ἰσθῶτι. ὡς ἰσθός.
ὁ ἥρως. τοῦ ἡρώτος. τῷ ἡρώτι. καὶ ἡρώτι. ὡς ἥρως.
ὁ ἄλς. τοῦ ἄλός. τῷ ἄλί. καὶ ἄλα. ὡς ἄλς.
ὁ πῆγος. τοῦ πῆγους. τῷ πῆγι. καὶ πῆγι. ὡς πῆγος.

In. N.

ὁ παῖς. τοῦ παιός. τῷ παιῖ. καὶ παιῖ. ὡς παῖς.
ὁ ποιμὴς. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένῃ. καὶ ποιμένῃ. ὡς ποιμὴς.
ὁ δειλὴς. τοῦ δειλῆτος. τῷ δειλῇ. καὶ δειλῇ. ὡς δειλὴς.
ὁ φόβος. τοῦ φόβου. τῷ φόβῳ. καὶ φόβῳ. ὡς φόβος.
ὁ ἀγών. τοῦ ἀγώνος. τῷ ἀγῶνι. καὶ ἀγῶνι. ὡς ἀγών.
ὁ ξυνοφών. τοῦ ξυνοφώντος. τῷ ξυνοφῶντι. καὶ ξυνοφῶντι. ὡς ξυνοφών.

In. E.

ὁ θάραξ. τοῦ θάρους. τῷ θάρῳ. καὶ θάρῳ. ὡς θάραξ.
ὁ μύρις. τοῦ μύριος. τῷ μύρι. καὶ μύρι. ὡς μύρις.
ὁ πέδιλος. τοῦ πέδιλου. τῷ πέδιλῳ. καὶ πέδιλῳ. ὡς πέδιλος.
ὁ δίδυμος. τοῦ δίδυμου. τῷ δίδυμῳ. καὶ δίδυμῳ. ὡς δίδυμος.
ὁ πῶς. τοῦ πῶτος. τῷ πῶτι. καὶ πῶτι. ὡς πῶς.

In. P.

ὁ μάχης. τοῦ μάχους. τῷ μάχῳ. καὶ μάχῳ. ὡς μάχης.
ὁ λουτῆς. τοῦ λουτήτος. τῷ λουτῇ. καὶ λουτῇ. ὡς λουτῆς.
ὁ αἰθῆρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. καὶ αἰθέρι. ὡς αἰθῆρ.
ὁ νέσος. τοῦ νέσου. τῷ νέσῳ. καὶ νέσῳ. ὡς νέσος.

In. Y.

ὁ ἄραξ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. καὶ ἄραβι. ὡς ἄραξ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. καὶ λιβί. ὡς λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. καὶ μέροπι. ὡς μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. καὶ κύκλωπι. ὡς κύκλωψ.

Exempla foeminarum. In. N.

ἡ χοῖρος. τῆς χοῖρος. τῷ χοῖρῃ. καὶ χοῖρῃ. ὡς χοῖρος.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμίνος. τῷ σαλαμίνῃ. καὶ σαλαμίνῃ. ὡς σαλαμίν.
ἡ γόρτυς. τῆς γόρτυος. τῷ γόρτυι. καὶ γόρτυι. ὡς γόρτυς.
ἡ ἡέρα. τῆς ἡέρας. τῷ ἡέρι. καὶ ἡέρι. ὡς ἡέρα.

Ξ
 ἢ ἀβλαψ. τῆς ἀβλαψος. τῇ ἀβλαψι. τὴν ἀβλαψιν. ὡς ἀβλαψ.
 ἢ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπηκος. τῇ ἀλώπηκι. τὴν ἀλώπηκα. ὡς ἀλώπηξ.
 ἢ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὡς κύλιξ.
 ἢ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὡς φλόξ.

Ρ
 ἢ δέμαρ. τῆς δέμαρτος. τῇ δέμαρτι. τὴν δέμαρτα. ὡς δέμαρ.
 ἢ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χείρα. ὡς χείρ.
 ἢ μήτηρ. τῆς μητρός. τῇ μητρί. τὴν μητέρα. ὡς μήτηρ.
 Σ

Λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὡς λαμπάς.
 ἢ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαίτα. ὡς δαίς.
 ἢ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὡς φιλότης.
 ἢ κύνις. τῆς κύνιος. τῇ κύνι. τὴν κύνιν. ὡς κύνις.
 ἢ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλειδα. ὡς κλείς.
 ἢ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὡς χλαμύς.
 ἢ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυι. τὴν γένυν. ὡς γένυς.
 ἢ πέρυς. τῆς πέρυδος. τῇ πέρυδι. τὴν πέρυδα. ὡς πέρυς.

Υ
 ἢ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὡς φλέψ.

Exempla neutrorum. In. A. I. Y.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὡς βῆμα.
 τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὡς μέλι.
 τὸ δένρον. τοῦ δένρου. τῷ δένρῳ. τὸ δένρον. ὡς δένρον.

Ν
 τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὡς πᾶν.
 τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαν. ὡς μέλαν.
 τὸ πῖν. τοῦ πίνος. τῷ πίνε. τὸ πῖν. ὡς πῖν.
 τὸ τυπούς. τοῦ τυπούτος. τῷ τυπούτι. τὸ τυπούς. ὡς τυπούς.
 τὸ ῥιγνύς. τοῦ ῥιγνύτος. τῷ ῥιγνύτι. τὸ ῥιγνύς. ὡς ῥιγνύς.
 τὸ μείζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μείζον. ὡς μείζον.

Ρ
 τὸ διέλεαρ. τοῦ διέλεατος. τῷ διέλεατι. τὸ διέλεαρ. ὡς διέλεαρ.
 τὸ ἡπερ. τοῦ ἡπετος. τῷ ἡπετι. τὸ ἡπερ. ὡς ἡπερ.
 τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὡς κῆρ.
 τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὡς ὕδωρ.

Σ
 τὸ ἄλλω. τοῦ ἄλλωτος. τῷ ἄλλωτι. τὸ ἄλλω. ὡς ἄλλω.

DE NOMINE.

ἡ ὁμοειδὴς τοῦ ὁμοειδούς. τῶ ὁμοειδῶς. ἡ ὁμοειδῶς.

ἡ πετυφός τοῦ πετυφότητος. τῶ πετυφότητι. ἡ πετυφότητι.

Et hæc de simplicibus declinationibus. Nunc uero de contractis per ἡγεῖσιν, siue συναίεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

Vinque igitur sunt & aliæ Declinationes, quæ συναίεσθαι, hoc est, contractæ appellantur, & à quinta Simplicium fiunt per synæresin, & crasin quas Græci communiori uocabulo Synalephas appellant, quæ figuræ inter se differunt.

Synæresis
quid.

Nam Synæresis est quædam coniunctio, siue cohærentia duarum separatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla sit uocalium transmutatio, ut δημοδένει, δημοδένει. λητοῖ, λητοῖ.

Crasis
quid.

Crasis autem est quædam commixtio, siue contemperamentum duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum, in quibus aut altera uocalium transmutatur, ut δημοδένειος, δημοδένειος. aut ambæ, ut δημοδένεια, δημοδένειν. Nam ε, &, ο, in, &, diphthongum contracta sunt, ubi, ε, omnino transmutatum est. ε, uero &, α, in, η, monophthongum, in qua & si neutra uocalium actu appareat, potestate tamen ambæ in ea mixtæ sunt. Abusiue tamen altera pro altera capitur. Vtræque enim ut plurimum communi uocabulo Synæresis appellatur, & si ipsam rarius fieri contingat. Aduertendum est etiam præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex illis fieri synæresin, ut alierit Emanuel Chrysolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum Synæresin pro Crasi esse accipiendam, nam synæresis, ut supra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo singulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοδένει, δημοδένει. λητοῖ, λητοῖ. ἡγεῖα, ἡγεῖα. Cæteræ uero contractiones per crasin fiunt omnes, & ex præcedente breui semper, quæ est aut, α, aut, ε, aut, ι, aut, ο, ut in sequentibus declinationibus liquido apparebit.

Regula.

Synæresis
pro Crasi.

DE PRIMA DECLINATIONE.

Contractorum.

Prima declinatio Contractorum est nominum Masculinorum, fœmininorum, & communium, desinentium in, ης, ac Neu-

trorum in, eg, Adiectiuorum. & in, os, Substantiuorum, quorum geni-
tiuus perfectus & imparisyllabus δια του, eos, existens in, eg, facit con-
tractum. Synæreses autem huius declinationis ex, e, tenui fiunt *Synæreses*
semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla interce- *primæ.*
dente Consonante. Sic, e, &, o, in, z, diphthongum, & in, oi. e, &, o,
in, ω. e, &, i, in, ei, diphthongum semper. e, &, α, & duo, ee, aliqua se-
quente consonante, etiam in, ei, diphthongum, alioqui in, u, mo-
nophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque. e, z, *Synæreses*
oi, u, &, ω, quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. Genitiuus *quinque.*
singularis, z, του δημοδένεος, νεος. Dualis, oi, τῶν δημοδένεον, νοῖν.
pluralis, ω, τῶν δημοδένεων, νῶν. ei, communis est datiuo singulari,
nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, τῷ δημοδένει, vei,
οἱ δημοδένεες, νεες, τοῖς δημοδένεας, νεας. H, uero cōmunis est accu-
satiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali, τὸν δημοδένεα, νη,
τὼ δημοδένεε, νη. Nominatiuo etiā & Accusatiuo, & Vocatiuo plu-
ralibus neutrorum, τὰ τέχεα, χη, ὧ τέχεα, χη.

EXEMPLA MASC.

Ενικῶ.

Ὁ δημοδένης, τοῦ δημοδένεος, δημοδένους. τῷ δημοδένει, vei, τὸν δη-
μοδένεα, νη, ὧ δημοδένεες κοινῶς, καὶ ὧ δημοδένης ἀπικῶς. Δυϊκῶ.
τὼ δημοδένεε, νη, τῶν δημοδένεον, δημοδένοιν. ὧ δημοδένεε, νη.
Πληθ. οἱ δημοδένεες, νεες, τοῖς δημοδένεας, νῶν, τοῖς δημοδένεσι.
τοῖς δημοδένεος, νεος, ὧ δημοδένεες, νεες.

Foeminiuorum.

Ενικῶ.

Ἡ δῖη, τῆς δῖης, εους, τῇ δῖει, εαι, τὴν δῖεα, εη, ὧ δῖηες, καὶ
ὧ δῖηες, reliqua, ut superius.

Communium.

Ενικῶ.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ καὶ τῆς ἀληθέος, βῆς, τῷ καὶ τῇ ἀληθεί, βει, τὸν καὶ
τὴν ἀληθέα, βη, ὧ ἀληθέες, καὶ ὧ ἀληθής. Δυϊκῶ. τὼ καὶ τῇ ἀληθεί, βη, τῶν
καὶ τῇ ἀληθέων, βοῖν, ὧ ἀληθέε, βη. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, βεις, τῶν ἀλη-
θέων, βῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τὸς καὶ τὰς ἀληθέας, βεις, ὧ ἀληθέες, βεις.

Neutra Adiectiua.

Ενικῶ.

Τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, βῆς, τῷ ἀληθεί, βει, τὸ ἀληθές, ὧ ἀληθές.
Δυϊκῶ. τὼ ἀληθέε, βη, τῶν ἀληθέων, βοῖν, ὧ ἀληθέε, βη. Πληθ. τὰ ἀλη-
θέα, βη, τῶν ἀληθέων, βῶν, τοῖς ἀληθέσι, τὰ ἀληθέα, βη, ὧ ἀληθέα, βη.

Neutra Substantiua.

Ενικῶ.

Τὸ τέχος, τοῦ τέχεος, καὶ τέχους, τῷ τέχει, χαι, τὸ τέχος, ὧ τέχος.
Δυϊκῶ. τὼ τέχεε, χη, τῶν τέχεων, χοῖν, ὧ τέχεε, χη. Πληθ. τὰ τέχεα,
χη, τῶν τέχεων, χῶν, τοῖς τέχεσι, τὰ τέχεα, χη, ὧ τέχεα, τέχη.

DE SECUNDA DECLINATIONE.

Synærescs
secundæ.

Tres tan-
tum synæ-
rcses.

Secunda declinatio Contræuorū nominū duas habet terminations, *is*, masculinorū, *æ*, *fæ*mininorū, & communium, & *ne*utrorū, quorū genitiuus *οἱ* *τοῦ*, *οἱ*, *κον* *ῶς* profertur, & *ε* *ος*, *ἁνικ* *ῶς* & *ε* *ως*, *ἄτρκ* *ῶς*. Accusatiuus in *ν*, solum. Huius autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in *ι*, productum. Quia præcedente, *ν*, sequente uero quauis uocali, *ι* ex eis synæresis fieri contingat, in *ι*, fit semper, quod cuiusuis generis quattuor tantum cūenit casibus, hoc est, datiuo singulari, *τῷ* *ὀφί*, *ὀφ*, *τῷ* *συνήπ*, *συνήπ*. Nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, *οἱ* *ὀφεις*, *ὀφεις*. *ἃς* *ὀφκας*, *ὀφεις*. *ὧς* *ὀφκεις*, *ὀφεις*. *τὰ* *συνήπια*. *π*. *ᾧ* *συνήπια*. *π*. In duali numero, nunquā fit synæresis in *ι*, eodem uero. *ι* in *ε*, conuerso Ionico more, eadē sunt synæreses, quæ sunt in prima Declinatione. Quandoquidem ex *ε*, tenui & uocali sequente fiunt, & hoc in dictis quattuor casibus, & in nominatiuo duali. *τῷ* *ὀφει*, *ὀφει*. *τῷ* *ὀφει*. *φει*. *οἱ* *ὀφεις*. *φεις*. *ἃς* *ὀφκας*. *φεις*. *ὧς* *ὀφκεις*, *ὀφεις*. Et in neutris. *τῷ* *συνήπ*, *συνήπ*. *τῷ* *συνήπ*. *συνήπ*. *τῷ* *συνήπ*. *π*. Sunt igitur tres duntaxat synæreses, scilicet productum, quæ est huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc est, *ει*, & *υ*. Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersam linguarum proprietates. Nam regula est, quod quādoquē genitiuus Singularis patitur synæresim, etiam dualis & pluralis patiuntur, atq̃ non patitur Singularis, nec cæteri patiuntur.

Εὐνική.

Ὁ ὅμιλος τοῦ ὁμίλου κωνίδας, καὶ ὁ φερός ἰωνικῶς, καὶ ὁ φερός ἀπικῶς. πῶς ὁμιλεῖ, ὅμιλι, καὶ ὁ φεῖ, ὁ φεσι. ἔν ὅμιλιν μόνον. αἶ ὅμιλι, καὶ αἶ ὅμιλις. Δύη κῆς. πῶς ὅμιλε μόνον, κηλὶ ὁ φεε, ὁ φην. ἔτιν ὁμίλῳ, κηλὶ ὁ φέον, καὶ ὁ φέων. αἶ ὅμιλε μόλι, καὶ ὁ φεε, ὁ φην. Πίλη. οἱ ὅμιλος, ὅμιλις, καὶ ὁ φεες, ὁ φεις. πῶν ὁμίλῳ, καὶ ὁ φεάν, καὶ ὁ φεαν. ἔτις ὁμιλι, καὶ ὁ φεσι. τοῦς ὁμιλας, ὁμιλις, καὶ ὁ φεας, ὁ φεις. αἶ ὅμιλες, ὅμιλις, καὶ ὁ φεεις, ὁ φεις.

Ε' νικᾷ.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰσχυρῶς, καὶ πόλεως ἀπικῶς
τῇ πόλει, πόλι, καὶ πολεῖ, πόλει τὴν πόλιν μόνον. ὡ πόλι, καὶ ὡ πόλις.
Διῦχε. τὰ πόλις μόνον, καὶ πόλει, πόλι. τὴν πόλιν, καὶ πόλεον, καὶ πό-
λεων. ὡ πόλις μόνον, καὶ πόλεε, πόλι. γλῶ. αἱ πόλις, πόλις, καὶ πόλις,
πόλις. τὴν πόλιν, καὶ πόλε αν, πόλεων. τὰς πόλιν, καὶ πόλιν, καὶ πόλιν. τὰς
πόλιν, πόλις, καὶ πόλεον πόλις, ὡ πόλις, πόλις, καὶ πόλις, πόλις.

Neutra.

Ἐνιηξ.

Τὸ σὶνκπ. τοῦ σὶνὴ ππος κοινῶς, καὶ σὶνὴ ππος ἰωνικῶς, καὶ σὶνὴ ππος ἄττικῶς. τῶ σὶνὴ ππ. νήπ. καὶ σὶνὴ ππει. τῶ σὶνκπ. ὦ σὶνκπ. Δυὶ καὶ. τῶ σὶνὴ ππει μόνον, καὶ σὶνὴ ππει. τῶν σὶνκπ. ον, καὶ σὶνκπ. ον, καὶ σὶνὴ ππει. ὦ σὶνὴ ππει μόνον, καὶ σὶνὴ ππει. τῶν. Ἐλκ. τὰ σὶνὴ ππα, σὶνὴ ππ, καὶ σὶνὴ ππει. τῶν σὶνκπ. ον, καὶ σὶνκπ. ον, καὶ σὶνὴ ππει. τοῖς σὶνὴ ππσι, καὶ σὶνὴ ππει. τὰ σὶνὴ ππα, σὶνὴ ππ, καὶ σὶνὴ ππει. τῶν. ὦ σὶνὴ ππα, σὶνὴ ππ, καὶ σὶνὴ ππει, σὶνὴ ππει.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in *ος*, & masculinorum tantum, quorum genitivos διὰ τοῦ εος fit κοινῶς, καὶ εως ἄττικῶς, καὶ νος ἰωνικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes: quandoquidem ex e tenui præcedente fiunt, & uocali sequente: & duæ sunt tantum, ei scilicet & *η*. *η* enim in datiuo singulari: τῶ βασιλέϊ. λεί. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus: οἱ βασιλεῖς. λείς. καὶ βασιλέας. λείς, ὦ βασιλεῖς. λείς. *η*, uero in nominatiuo & uocatiuo duali. τῶ βασιλέε. λῆ. ὦ βασιλέε. λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναρξισιν, sed diuersus est secundum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem: hoc est, *ε* φηλόν, in omnibus casibus, dempto singulari nominatiuo & uocatiuo, in *η*, conuerti εἰς *ι* ὠνικῶς, nec ex ea synæresim fieri.

Synæresis
tertie de-
clinationis

παράδειγμα.

Ἐνιηξ.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέως κοινῶς, καὶ βασιλέως ἄττικῶς, καὶ βασιλέως ἰωνικῶς. τῶ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλέε, καὶ βασιλέε. λῆ. τῶν βασιλέων, καὶ λήων. ὦ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. Ἐλκ. οἱ βασιλεῖς. λείς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων. βασιλέων, καὶ βασιλῆων. τοῖς βασιλέσσι, καὶ βασιλῆσι. καὶ βασιλέας. λείς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλεῖς. λείς. καὶ βασιλῆες. De Accusatiuo autem singulari in *η*, Vtrum synæresis sit, An apocope, Libro quarto uideris.

DE QVARTA DECLINATIONE

Quartæ declinatio Contractorum nominum duas habet terminationes, in *ω*, & in *ως*, fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in *ος* existens, in *ως* καὶ τὰ κρᾶσιν facit cōtractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex o paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt, ou *οι* *ω*, quæ sic ordi-

Synæresis
quarte de-
clinationis

DE NOMINE

nantur, duo οο in ου in genitiuo singulari: τῆς λητός. λητούς. ὁ
& ι in οι in datiuo singulari: τῇ λητοῖ, λητοῖ. ο & α in ω in accu-
satiuo singulari: τὴν λητόα, λητώ. Caetera uero tertiani sequuntur
simplicium declinationem.

Εἰνικῶς.

Ἡ λητώ, τῆς λητός, λητούς. τῇ λητοῖ, λητοῖ. τὴν λητόα λητώ, ac-
centu acuto. α λητοῖ. Δυνικῶς. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὧ λητώ.
Γλῆ. αἱ λητοῖ. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τοῖς λητούς. ὧ λητοῖ.

Εἰνικῶς.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδύος. αἰδυός. τῇ αἰδοῖ, αἰδοῖ. τὴν αἰδέα. αἰδῶ. accen-
tu circumflexo. ὧ αἰδοῖ. Δυνικῶς. τὰ αἰδῶ. ταῖν αἰδῶν. ὧ αἰδῶ.
Γλῆ. αἱ αἰδοῖ. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδυός. τοῖς αἰδυός. ὧ αἰδοῖ.

DE QUINTA DECLINATIONE.

Quinta declinatio contractorum nominum duas habet ter-
minationes, αο purum & εαο, neutrorum tantum. Quo-
rum genitiuus in ατος definit κοινῶς, & in αος, subtractio, τ, ἰωνι-
κῶς, & in ως κητοῖ κητόσιν ἰωνικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in α produ-
ctum, & in ω. ex α enim præcedente, & ο utrunq; sequente, si-
ue ο paruum sit, & idem siue solum, siue in diphthongo, siue
sit ω μέγα, semper fit synæresis in ω, quod genitiui tantum euenit,
Sequente uero quauis alia uocali, in α productum fit Synæresis,

Εἰνικῶς.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέας ἰωνικῶς, καὶ κρέας ἄτ-
τικῶς. τῶν κρέατι, καὶ κρέατι, καὶ κρέατι. τὸ κρέας. ὧ κρέας. Δυνικῶς.
τὸ κρέατε, κητὶ κρέατε, κητὶ κρέα. τοῖν κρέατον, καὶ κρέαον, κητὶ κρεῶν.
ὧ κρέατε, καὶ κρέατε, καὶ κρέα. Γλῆ. τὰ κρέατα, καὶ κρέα, καὶ
κρέα. τῶν κρεῶτων, κητὶ κρεῶτων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρεῶσι. τὰ κρεῶτα, καὶ
κρέα, καὶ κρέα. ὧ κρέατε, καὶ κρέα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuum dualem κρεῶν κρεῶσιν pati, atq; συ-
ναίρεσιν. nam ex α & ο crasi facta in ω μέγα, ei per Synæresin
subscribitur.

Εἰνικῶς.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέρατος, καὶ κέρας. τῶν κέρατι, κητὶ κέρατι
καὶ κέρα. τὸ κέρας. ὧ κέρας. Δυνικῶς. τὸ κέρατε, κέρατε κέρα. τοῖν
κεράτων κέραον. κερῶν. Γλῆ. τὰ κέρατα. κέρα. κέρα. τῶν κέ-
ρατων. κερῶν. κερῶν, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα κέρα κέρα. α κέρατα
κρά, κέρα

P
lina 8
secun
rem i
flexio

ὁ νόο
νόω, νο
tiqus
acuitu
αὐγυγ
penul
dunt.
βισσώ
μέγαν
τὸν, τόν
Γλῆ. ο.
Declin

ὁ ν
ὁ γ
ὁ τ

Sic ατ
na &
tiuntu

Ἡ ο
Τὸ
ἀπλό
τοῖν α
τῶν α
ὧ ἀπλ

Ἡ γ
ξίς.
Γλῆ. ο.
ξίς. α
iustmo

CONTRACTIONES IN OMNIBVS CASIB.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium declinationis, foemina uero secundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαῶν appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinatur, quorum inflexio talis est.

Ἐν ἡμέρῃ.

Ὁ νόος, νόος. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νόῳ. ἅν νόον, νόον. ὡ νόε, νοῦ. Δυνήκ. τῷ νόῳ, νόῳ. τοῖν νόον, νοῖν. ὡ νόῳ, νόῳ, accentu acuto: quoniam nomina tius dualis in ὡ definens, siue à circumflexis, siue ab oxytonis acuitur, circumflectitur autem nunquam. ut ὁ κελός, τῷ κελῷ. ὁ ἀργυρός, τῷ ἀργυρῷ. ὁ νοῦς, τῷ νόῳ. A Grauitonis uero acuitur, penultima, ut ὁ λόγος τῷ λόγῳ. Hanc enim Græci regulam ita tradunt. τὰ εἰς. ὦ. Δυνήκ. ὁ ἐξύνετοι, ἢ βαρύνετοι, ἀπὲς ἑκαπταὶ δὲ τὴν περισσωμῶν. auersantur. n. circumflexum ὁ ἐξύνετοι μὲν ἀπὸ περισσωμῶν καὶ ὁ ἐμωμῶν χυσοῖς χυσοῦ. κελός κελῷ, πρὸς μᾶς δὲ ἔχει ἅν τόνον. τὰ ἀπὸ βαρυτόνων. Φίλος φίλῳ.

Att. Regu
lam.

Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.

Ὁ νοῦς. τοῦ νόος. τῷ νοῖ. ἅν νόα. ὡ νόῦ. Sicut εὐός, βοός, βοί.

Ὁ ῥόος, ῥοός. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῳ. ἅν ῥόον, ῥοῖν. ὡ ῥόε, ῥοῦ.

Ὁ πλόος, πλούς. τοῦ πλόου, πλού. τῷ πλόῳ, πλῳ. ἅν πλόον, πλουῖν. Sic ἀπλόος, ἀπλουός. διπλόος, διπλουός. Et alia quorum foemina & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.

Ἡ ἀπλόη, ἀπλή, τῆς ἀπλόης. ἀπλής. τῇ ἀπλόῃ, ἀπλή. εἰς.

Τὸ ἀπλόον, ἀπλουῖν. τοῦ ἀπλόου, ἀπλουῖ. τῷ ἀπλόῳ, ἀπλῳ. ἅν ἀπλόον, ἀπλουῖν. ὡ ἀπλόον, ἀπλουῖν. Δυνήκ. τῷ ἀπλόῳ, ἀπλῳ. τοῖν ἀπλόον, ἀπλουῖν. ὡ ἀπλόῳ, ἀπλῳ. Πλη. τὰ ἀπλόα, ἀπλά. τῶν ἀπλόων, ἀπλῶν. τοῖς ἀπλόοις, ἀπλοῖς, τὰ ἀπλόα, ἀπλά. ὡ ἀπλόα, ἀπλά.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν. ὡ λέξις. Δυνήκ. τὰ λέξεε. τῶν λέξεων, καὶ λέξεων, ὡ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεε. τῶν λέξεων. τὰς λέξεις. τὰς λέξεις. ὡ λέξεις, sicut nominatiuus. Sic πῶσις, πῶσεως, & alia huiusmodi, quæ passim inueniuntur.

IN PAUCIS CONTRACTA.

SVnt & alia nomina in vs desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθεῖν dicta sunt: & à Theodoro Gaza partim primum, v, appellatur, & ὀξύτων sunt, ut ἡδύς, ἡδέος, ὠκύς, ὠκέος. Partim uero & secundum, v, & grauitona sunt ut βόδυσ, βόδυσος, σάχυς, σάχυος. Quæ sunt primi, v, in datiuo singulari synæresim patiuntur. ut ἡδέϊ, ἡδέϊ: sicut δημοδένει, δημοδοίει. Et in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδέες. ἡδέας, ἡδέας. sicut δημοδένεες. ves. δημοδένεας. ves. nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundi, v, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contra huntur, nam præcedente, v, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri cōtingat, in, v, fit semper. ut βόδυνες, βόδυνος. βόδυνας, βόδυνος: sicut ex ι, præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in, ι, ut in secunda contractorum declinatione dictum est.

Similiter & quæ in xg, desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiantur: & ea unica est, x, scilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

ΕΝΙΧΘΕ

Ὁ βούς. τοῦ βόος. τῶ βοί. τῶ βοά. καὶ εὐν. ὦ βού. Δυνίχθ. τοῦ βόε. τῶν βοοῖν. ὦ βοέ. Γλη. οἱ βόες, βούς. τῶν βοῶν. τοῖς βοοσί. τοῖς βόας, βούς. ὦ βόες, βούς.

DE COMPARATIVORVM CONTRACTIONE.

Comparatiua quoque in αν desinentia, ὀλιγοπαθεῖν & ipsa appellari possunt: cum in Accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat synæresis, Atticorum more: ut τὴν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: ex puncto scilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. In Nominatiuo uero plurali & Vocatiuo masculinorū ν, prius eliso, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζονος. At in Accusatiuo eiusdē numeri, subtractio ν ut supra, ο & α etiam in ου contrahi necesse est. ut μείζονας, μείζοας, μείζονος: sicut βόες, βούς. βόας, βούς. & duum sunt generum, ac in αν neutrum habent formatum. ut ὁ κρεῖν ἢ μείζων, τοῦ κρεῖν τῆς μείζονος. τὸ μείζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Tων ἐπιθέτων, hoc est adiectiuorum, aliqua in αω mittunt masculinum, foeminiuum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πρεῖς, τοῦ πρεῖς, τὸς. ἡ

τὸς. ἢ πᾶσα. τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τῷ παντός.

Aliqua uero in, η, duum generum, & neutrum in, ες, ut ὁ, καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθοῦς.

Aliqua uero in, εις, Foemininum in, εσσι, & neutrum in, εν, ut ὁ χεῖρας. τοῦ χερῖεντος. ἡ χερῖεσσι. τῆς χερῖεσσις. τὸ χεῖεν. τοῦ χερῖεντος.

Aliqua uero in, ις, duum generum, & neutrum in, ι, ut, ὁ, καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπατρίδος. καὶ τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπατρίδος.

Aliqua autem in, υς, ὀξύτων. Foemininum in, εις. & neutrum in, υ, ut ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδέα. τῆς ἡδέας. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in, υς, Grauitona duum Generum Neutrum in, υ, ut ὁ καὶ ἡ ἄδερυς. τοῦ καὶ τῆς ἄδερυος. τὸ ἄδερυ. τοῦ ἄδερυος.

Definentia in, ος, purum simplicia communia trium generum in, α, formant Foemininum, & neutrum in, ον, ut δίκαιος. δικαία. δίκαιον. Eodem modo quacunq; in ultima syllaba habent, ε, ut ἀνὴρ. ἄνδρα. ἀνδρὸν. σοφία. uero & similia Ionica sunt. Definentia autem in, ος, non purum in, η, Foemininum formant. ut ἔρμος. ἐρήμη. ἔρημον. σοφός. σοφῇ. σοφόν. Composita uero in, ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in, ους, duum Generum, & in, ουν, Neutrum habent formatum, ut ὁ, καὶ ἡ πολῦπος. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπον. τοῦ πολύποδος. Ἀπλούς uero, & διπλούς. & μοληβδούς, & χαλκούς, & ἀργυρούς & χρυσοῦς; trium sunt generum: quorum Masculina, & neutra tertiani simplicium inflexionem sequuntur, Foeminina uero secundam, ut ὁ ἀπλούς. τοῦ ἀπλοῦ. ἡ ἀπλή. τῆς ἀπλῆς. τὸ ἀπλόν. τοῦ ἀπλοῦ. ὁ ἀργυρούς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρά. τῆς ἀργυράς. τὸ ἀργυρόν. τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος. χρύσεια. χρύσειον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua uero in, ως, duum generum, & neutrum in, ὦν, quae Atticae sunt, ut ὁ, καὶ ἡ ἐννεός. τοῦ καὶ τῆς ἐννεω. τὸ ἐννεον. τοῦ ἐννεω.

Aliqua in, ην, duum generum, & neutrum in, εν, ut ὁ, καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Aliqua in, ὦν, duum generum, & neutrum in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ ἐνδαιμόνιος. τοῦ καὶ τῆς ἐνδαιμόνος. τὸ ἐνδαιμόνον. τοῦ ἐνδαιμόνος.

b

Nomina numeralia uelum significantia singulariter tantum declinantur: quæ uero duo dualiter: quæ autem plura pluraliter, & trium sunt generum.

ἑῖς. ἑνός. ἐνί. ἐνά.

μία. μίας. μίῃ. μίαν,

ἑν. ἑνός. ἐνί. ἐν.

Dualia.

Δύο, καὶ δύο ἃ ἥκῃς διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Δυοῖν. καὶ δυεῖν, in genere fœminino, o, in, ε, uerbo. Declinatur etiam in plurali numero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς, καὶ τοῖς δυσι. τοὺς δύο. τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. duum generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία.

τέσσαρες. τεσσάρων. τεσσαρσι. τεσσαρας. Duum generum.

τέσσαρα. τεσσάρων. τεσσαρσι. τέσσαρα.

A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt in declinabilia. Articulis autē discernuntur cuius sint generis, & casus hoc modo.

οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε.

αἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰς πέντε.

τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἑξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα & alia usq; ad centum.

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinantur sic.

οἱ διακόςιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους.

αἱ διακοσῖαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσῖαις. τὰς διακοσῖας.

τὰ διακοσῖα. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακοσῖα.

Sic & τριακόςιοι. τετρακόςιοι. πεντακόςιοι. ἑξακόςιοι. ἑπτακόςιοι, ἐν νεακόςιοι.

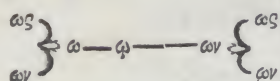
χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετρακυσχίλιοι. καὶ τὰ λοιπὰ.

b ii

COMPENDIOSA.

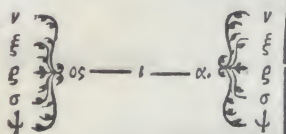
Quarta est Atticorum
sibus retinet.

Εἰνῆς.

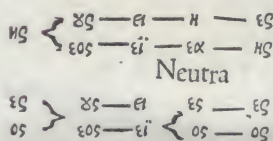
Hæ quatuor superiores
sed eos pares efferunt

Quinta est generū om
naria ē. Sed hæ quinq;

Similiter etiam neutra
nominatiuis similes

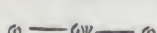
A B hac quita alia
tur φ synæresin.
Prima ē mariū foemini
sinēsitium in, ες Adie

In qua declinatiōe quiq;
εα, & duo, εε, etiā in, εα

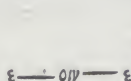
quæ fit a tertia, muta

Ἀνῆς.

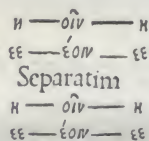
dicuntur parisyllabæ
nominatiuo.

nium quæ crescūt in
consonantes diuersis

Variabis in quibus
ubiq; facies: eorū plu

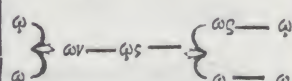
συννημμένων
quinq; sunt Declina
id est, contractionem
noq; & cōium definē
ctiuorum. & in, ος.

hæ synereses colligun
& in, η, εοι in, οι. εω i ω,

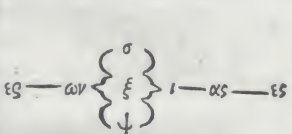
to, o, in, ω, quod in omnibus ca

πληθυντικῶς.

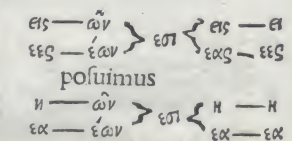
quia non crescunt in obliquis

obliquis quorum terminatio
uocalib; iūctæ nūc satis erūt,

Acusatiuos & Vocatiuos suis
ralia in, α, ut & latina.

tiones quæ synæresiatæ dicun
patiuntur. Quarum.
tium in, ης, Neutroq; uero de
Substantiuorum,

tur : hoc est, εο, in, ον, εἰ, in, εα

Secunda est marium fœ
neutorum in, ι, quo
nice. in, εως, Attice. p,

minorum & cōmu
rum Genitiuus in, ιος
ω.

nium in ις, desinentium, &
communiter facit. in, εος ιο

ΕΥΡΩΤΕ.

ΔΥΣΚΕ.

ΦΛΩΒΥΤΗΓΕ.

15 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

11 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

11 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

Neutra sepa

ratim ponenda fue

runt.

11 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

11 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

11 } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

In neutris aduertēdi sunt
synæresis una est, in, ι,
ex, ι, & quamuis uoca
tur, ι, in, ε, Ionice fiūt

tres plur. casus similes
productum, nam ubi
li sequente fit contra
Synæreses quæ sunt

In hac declinatione propria
cunq; euenit synæresin fieri
ctio in, ι, Cum uero muta
in prima.

Tertia est marium tantū
εος, fit communiter. in
quodq; idioma potes

modo in, εως, exeun
εως, Attice, & in ηος,
uariare.

tium, quorum genitiuus in
Ionice, & ita singulatim unū

εως } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

εως } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

εως } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

In qua declinatione duæ
in, ε, duo, εε, in ε, & in

synæreses fiunt, quæ
in, ε, & α, etiam in ε,.

a prima sunt hoc est, ε, & ι,

Quarta est fœmininorū

solum in, ω, uel in, εος

exeuntium.

ω } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

ω } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

ω } { 105 } 11 — 11 — 1
εως } εως } εως }
εως } εως } εως }

In qua quidem tres hæ
Alii uero duo numeri

synæreses οο οι αα
tertiā sequuntur sim

in singulari tantū habentur.
plicium declinationem.

COMP.	NOM.	DECLIN.
Quinta est Neutrorum	in, ας, purum uel in	εως, exeuntium.
Εννιγέ.	Δυνιγέ.	Γληνιγέ.
$\alpha\varsigma. \epsilon\omega\varsigma \left\{ \begin{array}{l} \alpha\omega\varsigma - \alpha\pi\iota \\ \alpha\omega\varsigma - \alpha\iota - \alpha\varsigma - \alpha\varsigma \\ \alpha\omega\varsigma - \alpha - \epsilon\omega\varsigma - \epsilon\omega\varsigma \end{array} \right.$	$\alpha\tau\epsilon - \acute{\alpha}\tau\omicron\iota\nu - \alpha\tau\epsilon$ $\alpha\epsilon - \acute{\alpha}\omicron\iota\nu - \alpha\epsilon$ $\alpha - \acute{\omega}\nu - \alpha$	$\alpha\tau\alpha - \acute{\alpha}\tau\omega\nu$ $\alpha\alpha - \acute{\alpha}\omega\nu$ $\alpha - \acute{\omega}\nu$
In hac declinatione duæ	sunt synærefes in ge	nitiuis in, ω, In reliquis
casibus in, α.		
Sunt quædam nomina	quæ per omnes casus	patiuntur synæresin
ut νόος, ῥόος, ἀπλόος &	alia huiusmodi.	
$\epsilon\varsigma \quad \epsilon \quad \omicron \quad \epsilon\nu \quad \epsilon$ $\omicron\omicron\varsigma, \omicron\epsilon, \omicron\omicron, \omicron\omicron\nu, \omicron\epsilon.$	$\omega \quad \omicron\iota\nu \quad \omega$ $\omicron\omega, \omicron\omicron\nu, \omicron\omega.$	$\omicron\iota \quad \omega\nu \quad \omicron\iota\varsigma \quad \epsilon\varsigma \quad \omicron\iota$ $\omicron\omicron\iota, \omicron\omega\nu, \omicron\omicron\iota\varsigma, \omicron\epsilon\varsigma, \omicron\omicron\iota$
Νοῦς tamen etiā per quin	tana simplicium decli	natur ut νοῦς, νόος, νόϊ, νόα.

NOMINA NUMERALIA.

$\epsilon\iota\varsigma - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu\alpha$ $\mu\iota\alpha - \mu\iota\alpha\varsigma - \mu\iota\acute{\alpha} - \mu\iota\alpha\nu$ $\epsilon\nu - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$
$\epsilon\iota\varsigma - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu\alpha$ $\mu\iota\alpha - \mu\iota\alpha\varsigma - \mu\iota\acute{\alpha} - \mu\iota\alpha\nu$ $\epsilon\nu - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$
$\epsilon\iota\varsigma - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu\alpha$ $\mu\iota\alpha - \mu\iota\alpha\varsigma - \mu\iota\acute{\alpha} - \mu\iota\alpha\nu$ $\epsilon\nu - \epsilon\nu\omicron\varsigma - \epsilon\nu\iota - \epsilon\nu$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$	$\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$ $\tau\omega\iota\varsigma - \tau\omega\iota\varsigma$

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἡ μὰ ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐν ἐργασίᾳ, ἢ πρὸς ὃς ἢ οὐδέ τι σημαίνει, hoc est. Verbum est pars Orationis declinabilis cum diuersis temporibus actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo. ἑγκλίσις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμὸς. πρὸς ὅσα πῶν. χρόνος. καὶ συζυγία. id est, Modus. Genus. Species. Figura. Numerus. Persona. Tempus, & Coniugatio.

Modi sunt quinque. ὁριστική. προσεκτική. ἐνκτική. ὑποεκτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiectiuius, & Infinitiuus. Indicatiuus: ut τύπῳ. Imperatiuus: ut τύπῃ. Optatiuus: ut τύπῳμι. Subiunctiuus: ut ἐάν τύπῳ. Infinitiuus: ut τύπῃν.

Genera quinque. ἐνεργητικόν, παθητικόν, οὐδέ τι γένος, κοινόν, ἢ μέσον. ἀποθετικόν. ἢ ἀντονεργητικόν. i. Actiuum Passiuum. Neutrum. Cōmune, siue medium, Deponens, siue per se actiuum. Actiuum. ut τύπῳ. Verbero. Passiuum ut τύπῳμαι, ueiberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōmune siue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, siue per se actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ. πρῶτον, καὶ παράγωγον. Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua ut ἄεθλον. Deriuatiua, ut ἀεθέλιον. A nominibus etiam deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἀπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Composita, & Decōposita. Simplex ut ἰσῶ. Composita, ut παρῖσῶ. Decōposita ut παρῖσῶν. Deriuantur autē decōposita a compositis. Nā a φιλῶ uerbo, & ἰσῶς noie cōponitur φιλιπῶς, unde φιλιπῶζω.

Numeri tres. ἐνικός. διυικός. πληθυντικός. i. Singularis, dualis & pluralis. Singularis ut τύπῳ. Dualis, ut τύπῃτον. Pluralis, ut τύπῳμεν.

Personæ tres. πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima, secunda, & tertia. Prima a qua fit oratio ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora sex ἐνεσῶς. παρατελικῶς. παρακείμενος. ὑπερσυντελικῶς. ἀόριστος. καὶ μέλων, hoc est, Præsens, Præteritum imperfectum.

b iiii

DE VERBO BARITONO.

Præteritum perfectum. Præteritum plusquæperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præsens ut τὺ πῶ. Præteritum imperfectum, ut ἐτυπῶν. Præteritum perfectum ut τέτυφα. Præteritum plusquamperfectum, ut ἐτετύφευ. Præteritum indefinitum, ut ἐτύφα. Futurum, ut τύψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc est Grauitonorum, tres τῶν περιπαμένων. i. Circumflexorum in, ω, desinentium, & Quatuor in, μι, Vnde tres sunt uerborum terminationes, ω, scilicet Grauitonum, ut γράφω. ω, circumflexum, ut κλῶ. & μι, ut πίνωμι.

PRIMA.

Rima igitur Grauitonorum coniugatio est, quæ per β, uel ω, uel φ, uel π, profertur. ut λέξω, γράφω, τύπῶ. Quorum futurum per, ψ, ut λέψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per, φ, ut λέλειφα, τέτεφα, γέγραφα, τέτυφα.

Secunda coniugatio est, quæ per, γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, πικτῶ. Quorum futurum per, ξ, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero per, χ, λέλεχα, πέπλεχα, τέτεχα, τέτεχα.

Tertia est quæ per α, uel θ, uel τ, ut ἄδω, πλῆθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ, ut ἄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκα, πέπληκα, ἤνυκα.

Quarta est quæ per ζ, uel geminum ας, ut φεράζω, ὀρύσσω, σὺ siue ὀρύττω ἁπλῶς. Quorum futurum nunc per σ, ut φεράσω. nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφερακα, ὀρύκα.

Quinta est quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, γέμω, κλίνω, παίρω. Quorum futurum penultimā corripiens, ac extremam circumflectens, per easdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλλῶ, altera immutabili expuncta, γέμῳ, κλινῶ, παίρῳ. Subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, scilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκε, γένεμικε, κέκρικε, ἔπαρικε.

Sexta uero per ω, purum, ut ἄκω, ἰσπένω. Quorum futurum per σ, ut ἄκσω, ἰσπένσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκα, ἰσπένκα.

Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alii tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere: hoc est. Quæcumque uerba ante ω, habent siue β, siue ω, siue φ, siue π, primam consti-

tuere coniugationem: ut λέγω, πείρω, γράφω, τύπω. Quæcunq; uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminatum ω, siue ζ, & in futuro ξ, secundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, πίπτω, ὀρύσσω, παύω. At quæcunq; δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminatum ω, siue ω, purum, & in futuro σ, tertiam: ut ἄδω, πλύνω, αἰνύτω, φράζω, πλάσσω, αἰκνύω. Quæ uero quampiam inmutabilem habent, quartam constituere necesse est: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero quæcunq; in μ, desinunt uerba: ut τίθημι ἵστημι, δίδωμι, ῥέγγνυμι. de quibus propriis locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est. Cum prima persona pluralis numeri in μον, exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit Actiuis, tam in ω, ῥ in μ, desinentibus, & ambobus etiam Aoristis Passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur litteraturam. Etiam tertia persona plurali in ι, aut in ω, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & ω, in Passiuis, secundam & tertiam dualis numeri similes esse. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo Imperatiuo, & Subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi. Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in modo indicatio diuisim inflecti, in aliis uero coniunctim.

Præterita quoq; augmentum, quod in modo indicatio suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in aliis modis: & participiis omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλων dicitur, quæ ubiq; suum retinent augmentum.

Exemplum Grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπω	ἔνεσ' ὡς	τύπεις	τύπῃ.
		τύπῃετον	τύπῃετον.
τύπομεν		τύπῃετε	τύπῃεσι.
		παράτακνῃς.	
ἔτυπον		ἔτυπῃες	ἔτυπῃε.
		ἔτυπῃετον	ἔτυπῃέτην.
ἔτύπομεν		ἔτύπῃετε	ἔτυπῃον.
		παράκείμενος.	
τέτυφα		τέτυφα	τέτυφε.

DE VERBO BARITONO.

τετύφαμον	τετύφατον τετύφατε ὑπερσωτελικῶς.	τετύφατον. τετύφασι.
ἐτετύφην	ἐτετύφειζ ἐτετύφειτον	ἐτετύφει. ἐτετυφείτην.
ἐτετύφαιμον	ἐτετύφειτε ἀόριστος. α.	ἐτετύφεισαν.
ἐτύφα	ἐτύφαο ἐτύφατον	ἐτύφε. ἐτυφάτην.
ἐτύφαμον	ἐτύφατε ἀόριστος. β.	ἐτύφαν.
ἐτύπων	ἐτυπεζ ἐτύπετον	ἐτυπε. ἐτυπέτην.
ἐτύπομον	ἐτύπετε μέλων. α.	ἐτυπον.
τύφα	τύφαις τύφαιτον	τύφει. τύφειτον.
τύφομον	τύφατε μέλων. β.	τύφασι.
τυῶ	τυῶς τυῶν	τυῶει. τυῶέτην.
τυπούμον	τυῶίτε	τυῶούσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρατ.	
τύπῃ	τυπῆτω.
τύπῃτον	τυπῆτων.
τύπῃτε	τυπῆτωσαν.
παρεκ. καὶ ὑπερσω.	
τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφειτον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύψον	τυψάτω.
τύψαιτον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπε	τυπέτω.

τύπετον τύπετων.
 τύπετε τύπετῶσαν.
 ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

τύποιμι	τύποις	τύποι.
τύποιμεν	τύποιτον	τυποίτην.
	τύποιτε	τύποιεν.
	παρκα. καὶ ὑπερσω.	
τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφότην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.
	ἀόριστος. α.	
τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.
τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.
	ἀόριστος. β.	
τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.
	μέλλων. α.	
τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.
	μέλλων. β.	
τυποίμι	τυποίς.	τυποί.
	τυποίτον	τυποίτην.
τυποίμεν	τυποίτε	τυποίεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

ἐάν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐάν	τύπῃτον	τύπῃτην.
ἐάν τύπωμεν	τύπῃτε	τύπῃσι.
	παρκα. καὶ ὑπερσω.	
ἐάν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐάν	τετύφῃτον	τετύφῃτην.
ἐάν τετύφωμεν	τετύφῃτε	τετύφῃσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐάν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.

DE VERBO BARITONO.

ἐάν	τύψητον	τύψητον.
ἐάν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐάν τύπω	τύψῃς	τύψῃ.
ἐάν	τύψητον	τύψητον.
ἐάν τύπωμεν	τύψητε	τύψωσι.

ΛΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνὶς ὧς καὶ παρκατ.	τύπην.
παρκατ. καὶ ὑπέρσω.	τετυφέναι.
ἀόριστος. α.	τύψαι.
ἀόριστος. β.	τυψῆν.
μέλλων. α.	τύψην.
μέλλων. β.	τυψῆν.

ΜΕΤΡΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ἐνὶς ὧς καὶ παρκατ.

ὁ τύπῃων	τοῦ τύπῃοντος.
ἡ τύπῃσα	τῆς τυπῃσῃς.
ὃ τύπῃων	τοῦ τύπῃοντος.
	παρκατ. καὶ ὑπέρσω.
ὁ τετυφῶς	τοῦ τετυφῶτος.
ἡ τετυφῆσα	τῆς τετυφῆσῃς.
ὃ τετυφῶς	τοῦ τετυφῶτος.
	ἀόριστος. α.
ὁ τύψαω,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα	τῆς τυψᾶσῃς.
ὃ τύψαω,	τοῦ τύψαντος.
	ἀόριστος. β.
ὁ τυψᾶν,	τοῦ τυπῶντος.
ἡ τυψᾶσα,	τῆς τυπῶσῃς.
ὃ τυπῶν,	τοῦ τυπῶντος.
	μέλλων. α.
ὁ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψουσα	τῆς τυψῶσῃς.
ὃ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.
	μέλλων. β.
ὁ τυψᾶν	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυπούσα,	τῆς τυπούσῃς.
ὃ τυπούν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum est, participia Masculina & neutra ad quintam simplicium declinationem referri, foeminina uero ad secundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN passiuis uero hæc sunt annotanda : hoc est, dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis non in, *μου*, sed in, *ει*, exeat : demptis Aoristis passiuis, qui actiuorum litteraturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deficere, si tertia singularis ante, *τοι*, finalem syllabam aliam habeat consonantem: pro ea autem participio eiusdem temporis utimur & substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & subiunctiui, in omnibus numeris & personis: cum nullo modo recte formari possit, si prima persona præteriti passiui aliquam habeat consonantem ante, *μου*, finalem.

ΟΓΙΣΤΙΚΑ' ΠΛΟΗΤΙΚΑ'.

ΤΥΠΟΜΑΙ	ΕΝΕΣΑΨ.	ΤΥΠΕΤΑΙ.
ΤΥΠΟΜΕΙΘΩ	ΤΥΠΗ	ΤΥΠΕΙΘΩ.
ΤΥΠΟΜΕΘΑ	ΤΥΠΕΙΘΩ	ΤΥΠΟΝΤΑΙ.
	ΤΥΠΕΙΘΕ	
ΕΤΥΠΟΜΩ	ΠΑΡΕΚΤΑΠΙΧΨ.	ΕΤΥΠΕΤΟ.
ΕΤΥΠΟΜΕΙΘΩ	ΕΤΥΠΗ	ΕΤΥΠΕΙΘΩ.
ΕΤΥΠΟΜΕΘΑ	ΕΤΥΠΕΙΘΩ	ΕΤΥΠΟΝΤΟ.
	ΕΤΥΠΕΙΘΕ	
ΤΕΤΥΜΜΑΙ	ΠΑΡΕΚΚΕΙΜΕΝΟΣ.	ΤΕΤΥΠΑΙ.
ΤΕΤΥΜΜΕΙΘΩ	ΤΕΤΥΦΑΙ	ΤΕΤΥΠΕΙΘΩ.
ΤΕΤΥΜΜΕΘΑ	ΤΕΤΥΦΕΙΘΩ	ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ ΕΣΤΙ.
	ΤΕΤΥΦΕ	ΤΕΤΥΦΑΤΑΙ.
	ΚΑΙ ΙΑΝΙΚΩΣ	
ΕΤΕΤΥΜΜΩ	ΥΠΕΡΣΩΤΕΛΙΚΩΣ.	ΕΤΕΤΥΠΩ.
ΕΤΕΤΥΜΜΕΙΘΩ	ΕΤΕΤΥΦΩ	ΕΤΕΤΥΦΗΝ.
ΕΤΕΤΥΜΜΕΘΑ	ΕΤΕΤΥΦΕΙΘΩ	ΕΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ ΗΨΑΝ.
	ΕΤΕΤΥΦΕ	ΕΤΕΤΥΦΑΤΟ.
	ΚΑΙ ΙΑΝΙΚΩΣ	
ΕΤΥΦΗΝ	ΑΘΡΙΣΤΟΣ. Α.	ΕΤΥΦΗΝ.
	ΕΤΥΦΗΣ	

DE VERBO BARITONO.

[illegible]

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Εἰς τὸν καὶ παρὰ.

[illegible]

παρὰ κ. κ. γ. ὑπερσυν.

πέτυσο	πέτύφω.
πέτυφον	πέτύφωιν.
πέτυφε	πέτύφωσαν.

ἀόριστος. α.

τύφθηπ	τυφθήτω.
τύφθηζν	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσιν.

ἀόριστος. Β.

ΤΥΨΗΘΙ	ΤΥΨΗΤΩ.
ΤΥΨΗΤΟΝ	ΤΥΨΗΤΩΝ.
ΤΥΨΗΤΕ	ΤΥΨΗΤΩΣΚΥ.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Εἰς τὸν καὶ παρὰ.

τύπτοιμι τύπτοις τύπτοιτο.

DE VERBO BARITONO.

ἐάν	τυφθῶμι	τυφθῇ τον	τυφθῇ τον.
ἐάν		τυφθῇ τε	τυφθῶσι.
		ἀόριστος. β.	
ἐάν	τυφῶ	τυφῇς	τυφῇ.
ἐάν		τυφῇ τον	τυφῶν.
ἐάν	τυφῶμι	τυφῇ τε	τυφῶσι.

ἈΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	τύπῃσθαι.
παρκατ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος. α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος. β.	τυφῆναι.
μέλων. α.	τυφθῆσθαι.
μέλων. β.	τυφῆσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλων.	τετύφθαι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΓΑΘΗΤΙΚΑΪ.

ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	
ὁ τυπῷ μόνος	τοῦ τυπῷ μένου.
ἡ τυπῷ μένη	τῆς τυπῷ μένης.
τὸ τυπῷ μόνον	τοῦ τυπῷ μένου.
	παρκατ. καὶ ὑπερσυν.
ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.
	ἀόριστος. α.
ὁ τυφθεῖς.	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.
	ἀόριστος. β.
ὁ τυφθεῖς.	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.
	μέλων. α.
ὁ τυφθιστό μόνος,	τοῦ τυφθιστομένου.
ἡ τυφθιστομένη,	τῆς τυφθιστομένης.
τὸ τυφθιστό μόνον,	τοῦ τυφθιστομένου.
	μέλων. β.
ὁ τυφθιστό μόνος,	τοῦ τυφθιστομένου.
	ἡ τυφθιστομένη.

ἡ τυφθ
τὸ τυφ
ὁ τετυ
ἡ τετυ
τὸ τετυ
Ad
in μόν
secund
neutr

Quoc
derem
quidē

τύπῃ
τυπῷ
τυπῷ

ἐτυπῷ
ἐτυπῷ
ἐτυπῷ

τέτυπ

τετύπ

ἐτετύ

ἢ τυπῶσομένην, τῆς τυπῶσομένης.
 ὃ τυπῶσόν μιν, τοῦ τυπῶσομένου.
 μετ' ὀλίγον μέλλων.
 ὃ τυτφομένος, ὅτ' τυτφομένην.
 ἢ τυτφομένην, τῆς τυτφομένης.
 ὃ τυτφομένον, τοῦ τυτφομένου.

Aduertendum est, participia passiuā in μινος masculina. Et neutra in μινον, tertiæ esse simplicium declinationis: fœminina uero eorum, secundæ. At participia utriusq; aoristi Passiui, Masculini generis & neutri, quintæ declinationis: eorum uero fœminina secundæ.

DE VERBO MEDIO.

Ibuit mihi in hac uerborum Declinatione, Theodori Gazam imitato, cōmuni ordine relicto, p omnes modos & tēpora, uerba media seorsum Variare. Cū alii partim Actiuis, ut præteritū pfectum, & præteritum plusquamperfectum: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, & utrunq; futurum admiscuerint.

Quod quidē e o consilio fecimus, ut faciliore discētibz uiam ostēderemus. Est igitur tertio loco eorū pfecta, ac distincta uariatio: quæ quidē in præsenti, & præterito iperfecto passiuis, prorsus similia sunt,

ὍΡΙΣΤΙΑ ΜΕΣΑ.

τύπωμα	ἐνέσας.	τύπεται.
τυπώμενον	τύπη	τύπεται.
τυπώμεθα	τύπεται	τύπεται.
	τύπεται	τύπεται.
	τύπεται	τύπεται.
ἐτυπώμην	παρεταπηνός.	ἐτύπητο.
ἐτυπώμεθον	ἐτύπην	ἐτυπείδην.
ἐτυπώμεθα	ἐτύπην	ἐτύπην.
	ἐτύπην	ἐτύπην.
	ἐτύπην	ἐτύπην.
τέτυπε	παρεταπηνός.	τέτυπε.
τετύπετον	τέτυπας	τετύπετον.
	τετύπετον	τετύπετον.
	τετύπετον	τετύπετον.
	τετύπετον	τετύπετον.
ἐτέτυπεν	ὑπερσωτελικός.	ἐτέτυπει.
	ἐτέτυπει	ἐτέτυπει.
	ἐτέτυπει	ἐτέτυπει.

DE VERBO BARITONO.

ἐπετύπεμον	ἐπετύπετε	ἐπετυπέσαν.
Εὔτυψάμην	ἄοριςος. α.	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψαθον	ἐτυψάδιω.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψαθε	ἐτύψοντο.
Εὔτυπόμην	ἄοριςος. β.	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεθον	ἐτυπέδιω.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεθε	ἐτύποντο.
τύψομαι	μέλων. α.	τύψεται.
τυψοίμεθον	τύψη	τύψεσθον.
τυψοίμεθα	τύψεθον	τύψονται.
τυποῦμαι	τύψαθε	
τυποῦμεθον	μέλων. β.	τυπείται.
τυποῦμεθα	τυψῆ	τυπείδιον.
	τυπείθον	τυπείδιον.
	τυπείθε	τυπούνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσὸς καὶ παρακτ.	τυπῆου	τυπῆέδιω.
	τύπιδον	τυπῆέδιων.
	τύπιδε	τυπῆέδιωσαν.
παρακτ. καὶ ὑπερσυν.		
τέτυπε		τετυπέτω.
τετύπετον		τετυπέτων.
τετύπετε		τετυπέτωσαν.
ἄοριςος. α.		
τύψαι		τυψάδιω.
τύψαθον		τυψάδιων.
τύψαθε		τυψάδιωσαν.
ἄοριςος. β.		
τυποῦ		τυπέδιω.
τύπεθον		τυπέδιων.
τύπεθε		τυπέδιωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

τυπῆοίμην	ἐνεσὸς καὶ παρακτ.	τύπῆοιο	τύπῆοιτο.
-----------	--------------------	---------	-----------

τυπῆ
τυπῆ
τετύ
τετύ
τυψ
τυψ
τυψ
τυπο
τυπο
τυπο
τυψ
τυψ
τυψ

τυπο
τυπο
τυπο

ἄ
ἄ
ἄ
ἄ

ἄ
ἄ
ἄ
ἄ

ἄ
ἄ
ἄ
ἄ

ἄ
ἄ

τυπῶμαι	τύποιον	τυποίδω.
τυπῶμεθα	τύποιθε	τύποινθ.
	Γραχ. καὶ ὑπερσω.	
τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμιν	τετύποιτε	τετύποιεν.
	ἀόριστος α.	
τυψάμην	τύψαι	τύψατο.
τυψάμεθον	τύψαιδον	τυψαίδω.
τυψάμεθα	τύψαιθε	τύψαντο.
	ἀόριστος β.	
τυποίμην	τύποι	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποιδον	τυποίδω.
τυποίμεθα	τύποιθε	τύποιντο.
	μέλων. α.	
τυψοίμην	τύψο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοιδον	τυψοίδω.
τυψοίμεθα	τύψοιθε	τύψοντο.
	μέλων. β.	
τυποίμην	τυποί	τυποίτο.
τυποίμεθον	τυποίδον	τυποίδω.
τυποίμεθα	τυποίθε	τυποίντο.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

	Εἰς ὧς καὶ παρὰ.	
ἐάν τυπώμαι	τύπη	τύπηται.
ἐάν τυπώμεθον	τύπηδον	τύπηδον.
ἐάν τυπώμεθα	τύπηθε	τύπωνται.
	παρὰ κείνου καὶ ὑπερσω.	
ἐάν τετύπω	τετύψης	τετύψῃ.
ἐάν	τετύψητον	τετύψητον.
ἐάν τετύπωμιν	τετύψητε	τετύψωσι
	ἀόριστος α.	
ἐάν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐάν τυψώμεθον	τύψηδον	τύψηδον.
ἐάν τυψώμεθα	τύψηθε	τύψωνται.
	ἀόριστος β.	
ἐάν τύπωμαι	τύψῃ	τύψηται.

DE VERBO.

ἐάν τυπώμεθιν	τύπῃσιν	τύπῃσιν,
ἐάν τυπώμεθα	τύπῃδε	τύπῃσιν.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Εἴνεσ' ὡς καὶ παρὰ.	τύπῃσιν.
παρὰ καὶ καὶ ὑπερῷ.	τετυπέναι.
ἀόριστος. α.	τύπῃσιν.
ἀόριστος. β.	τυπέναι.
μέλλων. α.	τύπῃσιν.
μέλλων. β.	τυπέναι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΜΕΣΑΙ.

ὁ τυπόμενος	Εἴνεσ' ὡς καὶ παρὰ.	τοῦ τυπόμενου.
ἡ τυπόμενη,		τῆς τυπόμενης.
τὸ τυπόμενον,		τοῦ τυπόμενου.
	παρὰ καὶ καὶ ὑπερῷ.	
ὁ τετυπῶς,		τοῦ τετυπῶτος.
ἡ τετυπῶσα,		τῆς τετυπῶσας.
τὸ τετυπῶς,		τοῦ τετυπῶτος.
	ἀόριστος α.	
ὁ τυφόμενος,		τοῦ τυφόμενου.
ἡ τυφόμενη,		τῆς τυφόμενης.
τὸ τυφόμενον,		τοῦ τυφόμενου.
	ἀόριστος β.	
ὁ τυπόμενος		τοῦ τυπόμενου.
ἡ τυπόμενη,		τῆς τυπόμενης.
τὸ τυπόμενον,		τοῦ τυπόμενου.
	μέλλων α.	
ὁ τυφόμενος		τοῦ τυφόμενου.
ἡ τυφόμενη,		τῆς τυφόμενης.
τὸ τυφόμενον,		τοῦ τυφόμενου.
	μέλλων α.	
ὁ τυπόμενος,		τοῦ τυπόμενου.
ἡ τυπόμενη,		τῆς τυπόμενης.
τὸ τυπόμενον,		τοῦ τυπόμενου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΩΜΕ-

ΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circumflexa uerba à sexta coniugatione Grauitonox sunt. Non tamen ab omnibus uerbis: sed ab his solum, quæ in penultima habent siue, ε, siue, α, siue, ο, ut ποιέω, βοάω, χυσώ. Et dicuntur circumflexa, quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χυσώ, χυσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsentī, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales: hoc est, ε, α, & ο, distinguuntur: quas χαρακτηρίζω, id est, formatius litteras appellare possumus: quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur, ε, χαρακτηρίζων primæ coniugationis circumflexorum, α, secundæ, ο, tertiæ.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΩΜΕΝΩΝ.

PRIMA coniugatio Circūflexox à uerbis sextæ coniugationis Grauitonox, in, εω, desinentibus, per synæresim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in, σω, desinens, à uerbo perfectō fit, penultima uocali, hoc est, ε, in η, conuersa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalē & præteritum perfectum in, κη, desinens seruat: hoc idem & præteritum plusquamperfectum & Aoristus primus faciunt: ut πεποίηκε, ἐπεποίηκεν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiusmodi temporibus, ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελῆσω. ὀλέω, ὀλέω, ὀλέσω. κηλέω, ὦ. κηλέσω. ἀρκέω, ὦ. ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω, ὦ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ὦ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κηρέω, ὦ. κηρέσω, καὶ κηρήσω, & alia. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex, ε, præcedentes, & uocali sequente fiunt, sex sunt, εἰ, ον, οἰ, η, ι, ω. Nam si post, ε, alterum sequatur, ε, In εἰ, diphthongum fit synæresis: ut ποιέεον, ποιέετον. Si η, in, ι: ut ποιήητε, ποιήητε. Si ο, in, ι: ut ποιέομεν, ποιέομεν. Si ω, in, ι: ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit synæresis: ut ποιέεω, ποιέεω. ποιήη, ποιήη. ποιέοιμι, ποιέοιμι. ποιέουσιν, ποιέουσιν.

c iii

χαρᾶκτηριστικὸν ε $\left\{ \begin{array}{l} \epsilon \quad \epsilon\iota \\ \eta \quad \eta\iota \\ \omicron \quad \omicron\upsilon \\ \omega \quad \omega\upsilon \end{array} \right\}$ Si post ε, sequitur diphthongus, in eandem fit synæresis.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Π οιέω. ὦ.	ἔνεσ' ὦς.	
ποιέομαι. ὁμον.	ποιέεις. εἶς.	ποιέει. εἷ.
	ποιέεις. εἶς.	ποιέεις. εἶς.
ἐποιέον. σν.	ποιέετε. εἶτε.	ποιέει. εἷ.
ἐποιέομαι. ὁμον.	ποιέετε. εἶτε.	ποιέει. εἷ.
πεποιήκει	πεποιήκεις.	πεποιήκει.
πεποιήκειν	πεποιήκεις.	πεποιήκει.
ἐπεποιήκει	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
ἐποίησα	ἐποίησας.	ἐποίησε.
ἐποίησμαι	ἐποίησας.	ἐποίησε.
ποίησω	ποιήσεις.	ποιήσει.
ποιήσομαι	ποιήσεις.	ποιήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ἔνεσ' ὦς καὶ παρακτ.	
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.
ποίη. ποιέτω.	ποίη. ποιέτω.

πεποιήκεῖν	πεποικήτων.
πεποήκετε	πεποικήτωσαν.
ἀόριστος. α.	
ποίησον	ποιήσάτω.
ποιήσατον	ποιήσάτων.
ποιήσατε	ποιήσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	Ενεσῶς καὶ παρᾶ.	
ποιέοιμι.οἶμι.	ποιέοις.οἷς.	ποιέοι.οἶ.
	ποιέοιτον.οἶτον.	ποιέοιτην.οἶτην.
ποιέοιμεν.οἶμεν.	ποιέοιτε.οἶτε.	ποιέοιν.οἶν.
	παρᾶ.καὶ ὑπερσυν.	
πεποιήκιμι	πεποήκεις	πεποήκει.
	πεποήκιστον	πεποήκιστην.
πεποήκιμεν	πεποήκιστε	πεποήκισιν.
	ἀόριστος. α.	
ποίησαιμι	ποίησαις	ποίησαι.
	ποίησαιτον	ποίησαιτην.
ποίησαιμεν	ποίησαιτε	ποίησαιν.
	μέλλων. α.	
ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιήσοιτην.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	Ενεσῶς καὶ παρᾶ.	
ἐάν ποίῃω.ῶ.	ποιέης.ῆς.	ποιέη.ποίῃ.
ἐάν	ποιέητον.ῆτον.	ποιέητην.ῆτην.
ἐάν ποίῃωμεν.ῶμεν.	ποιέητε.ῆτε.	ποιέωσι.ῶσι.
	παρᾶ.καὶ ὑπερσυν.	
ἐάν πεποήκω	πεποήκης	πεποήκει.
ἐάν	πεποήκητον	πεποήκητην.
ἐάν πεποήκωμεν.	πεποήκητε	πεποήκωσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐάν ποιήσω	ποιήσης	ποιήσῃ.
ἐάν	ποιήσῃτον	ποιήσῃτην.
ἐάν ποιήσωμεν	ποιήσῃτε	ποιήσωσι.

c iiii

DE VERBO CIRCUMFL.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσως και παρκατ.	ποιεω.ειν.
παρκακ.και υπερσω.	πεποινηκα.
αοριστος. α.	ποιησαι.
μελλων. α.	ποιησεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεσως και παρκατ.	
ο ποιων, ποιων,	του ποιοντος, ποιουντος.
η ποιουσα, ποιουσα,	της ποιουσης, ποιουσης.
ο ποιον, ποιουν,	του ποιοντος, ποιουντος.
παρκακ.και υπερσω.	
ο πεπονηκως,	του πεπονηκως.
η πεπονηκη,	της πεπονηκης.
ο πεπονηκης,	του πεπονηκως.
αοριστος. α.	
ο ποιησας,	του ποιησαντος.
η ποιησασα,	της ποιησασης.
ο ποιησαν,	του ποιησαντος.
μελλων. α.	
ο ποιησων,	του ποιησοντος.
η ποιησασα,	της ποιησασης.
ο ποιησων,	του ποιησοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΟΗΤΙΚΑ.

Ενεσως.		
ποιεομαι.εμει.	ποιει, ποιη.	ποιεετοι.ειτοι.
ποικεομεθον.εμεθον.	ποιεεσθον.εισθον.	ποικεεσθον.εισθον.
ποικεομεθα.εμεθα.	ποιεεσθε.εισθε.	ποικεοντοι.ειντοι.
Παρεαταπηδς.		
εποικεομι.εμει.	εποικε,εποιου.	εποικετο.ειτο.
εποικεομεθον.εμεθον.	εποικεεσθον.εισθον.	εποικεεσθον.εισθον.
εποικεομεθα.εμεθα.	εποικεεσθε.εισθε.	εποικεοντο.ειντο.
Παρεακειμενος.		
πεποινημαι	πεποιησαι	πεποιηται.
πεποινημεθον	πεποιησθον	πεποιησθον.
πεποινημεθα	πεποιησθε	πεποιησται.
	και ιωνικως	πεποιηαται.

ὑπερσωτελικός.		
ἔπεποιήμιλω	ἔπεποίητο	ἔπεποίητο.
ἔπεποιήμεθον	ἔπεποίητον	ἔπεποίηθιλω.
ἔπεπειμέθα	ἔπεποίηθε	ἔπεποίητο.
	καὶ ὁριζώσ	ἔπεποίητο.
	ἀόριστος. α.	
ἔποίηθιλω	ἐποίηθις	ἔποίηθι.
	ἐποίηθητον	ἔποίηθητην.
ἔποίηθιμον	ἐποίηθητε	ἔποίηθησαν.
	μέλων. α.	
ποίηθισομαι	ποίηθισθ	ποίηθισεται.
ποίηθισόμεθον	ποίηθισέθον	ποίηθισέθον.
ποίηθισόμεθα	ποίηθισέθε	ποίηθισόνται.
	μετ' ὀλίγον μέλων.	
πεποίησομαι	πεποίησθ	πεποίησεται.
πεποίησόμεθον	πεποίησέθον	πεποίησέθον.
πεποίησόμεθα	πεποίησέθε	πεποίησόνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΡΟΗΤΙΚΑ.

ἔνεσ' ὧς καὶ παρὰ.	
ποιέον, ποιού.	ποιέειδω, εἰδω.
ποιέειδον, εἰδον.	ποιέειδων, εἰδων.
ποιέειδε, εἰδε	ποιέειδων, εἰδων.

Γρακ. καὶ ὑπερσω.

πεποίητο	πεποίητο.
πεποίητον	πεποίητων.
πεποίηθε	πεποίητων.
ἀόριστος. α.	
ποίηθητι	ποίηθητω.
ποίηθητον	ποίηθητων.
ποίηθητε	ποίηθητων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΓΡΟΗΤΙΚΑ.

ἔνεσ' ὧς καὶ παρὰ.

ποιέοιμιλω, οἰμιλω.	ποιέοιτο, οἰτο.
ποιέοιμέθον, οἰμέθον.	ποιέοιθιλω, οἰθιλω.
ποιέοιμέθα, οἰμέθα.	ποιέοιντο, οἰντο.
Γρακ. καὶ ὑπερσω.	
πεποιήμιλω	πεποιήτο.

DE VERBO CIRCVMFL.

ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΝ

ಪ್ರಾಣಿಪ್ರಾಣಿ
ಪ್ರಾಣಿಪ್ರಾಣಿ

πεποιήστω.
ὥε ποιήντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertiæ per
sonæ cuiusvis numeri, nisi longa sequatur: quod i omnibus sanè uer
bis circumflexis seruandum est.

ποινθεῖω

ἀόριστος. α.

ποινείης
ποινείντων

ποινεῖν.
ποινεύει τὴν.
ποινεύουσιν.

ποινθείησι

ΠΟΙΝΘΕΙΝΤΕ

ποινεῖνσαν.

μέλμων. α.

ποιήθησού μιν
ποιήθησού μεν
ποιήθησού μεν

ποινῆς τοιο
ποινῆς τοιοῦτον
ποινῆς τοιοῦτε

ποιήσονται.
ποιήσονται.
ποιήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιθοίμην
πεποιθοίμεθα
πεποιθοίμεθα

πε ποιήσοις
 πε ποιήσοις
 πε ποιήσοις

πεποιήσονται.
 πεποιήσονται.
 πεποιήσονται.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΓΛΩΤΤΙΚΑ'.

Ἐν ἑσῶς καὶ παρὰ τ.

ἔάν ποιέωμαι. ὦμαι.
 ἔάν ποιέω μεντοι. ὦ με
 ἔάν ποιέω μεθα. ὦ μεθ

ποιέη, ποιῇ.
ποιέησιν. ἡσιν.
ποιέησθε. ἡσθε.

ποιέηται. ἦται.
ποιέησιν. ἦσιν.
ποιέωνται. ἄνται.

πα
ἐάν πεποιῶμαι
ἐάν πεποιώμεθον
ἐάν πεποιώμεθα

ὑπερσυν.
πεποιή
πεποιήσων
πεποιήσῃ

ΠΕ ΠΟΙῆΤΑΙ.
 ΠΕ ΠΟΙῆΘΟΝ.
 ΠΕ ΠΟΙΩΝΤΑΙ.

ἀόριστος. α.

$\begin{matrix} \textcircled{\text{E}} & \textcircled{\text{A}} & \textcircled{\text{N}} & \textcircled{\text{P}} & \textcircled{\text{O}} & \textcircled{\text{I}} & \textcircled{\text{N}} & \textcircled{\text{O}} \\ \text{E} & \text{A} & \text{N} & \text{P} & \text{O} & \text{I} & \text{N} & \text{O} \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \textcircled{\text{E}} & \textcircled{\text{A}} & \textcircled{\text{N}} \\ \text{E} & \text{A} & \text{N} \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \textcircled{\text{E}} & \textcircled{\text{A}} & \textcircled{\text{N}} & \textcircled{\text{P}} & \textcircled{\text{O}} & \textcircled{\text{I}} & \textcircled{\text{N}} & \textcircled{\text{O}} \\ \text{E} & \text{A} & \text{N} & \text{P} & \text{O} & \text{I} & \text{N} & \text{O} \end{matrix}$

ποιῶν
ποιῶν
ποιῶν

ποινῇ.
ποινῇ τὸν.
ποινῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, Subiunctiuia in, *μοι*, desinentia, si à Circumflexis existât, circumflectere penultimâ: *ἐάν νοῶς, ἐάν νοῶς μοι, ἐάν ποιῶς, ἐάν ποιῶς μοι*. Etiam si sint præteriti perfecti: *ἐάν πεποιῶς μοι, ἐάν βεβοῶς μοι*. Grauius autem, si à Præteritis extiterint: *ἐάν τύπῶς μοι*, & reliqua eodem modo,

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς καὶ παρκατ.	ποιέεισθαι. εἰσθαι.
παρκατ. καὶ ὕπερστω.	πεποιήσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιηθήναι.
μέλλων. α.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

ὁ ποιῶν ὁ μόνος. ὁ μόνος.	τοῦ ποιουμένου. ποιούμενου.
ἡ ποιούμενη. ἡ μένη.	τῆς ποιουμένης. ποιούμενης.
ὁ ποιούμενον. ὁ μόνον.	τοῦ ποιουμένου. ποιούμενου.
παρκατ. καὶ ὕπερστω.	
ὁ πεποιημένος.	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη.	τῆς πεποιημένης.
ὁ πεποιημένον.	τοῦ πεποιημένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ ποιηθεὶς.	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθείσα.	τῆς ποιηθείσης.
ὁ ποιηθέν.	τοῦ ποιηθέντος.
μέλλων. α.	
ὁ ποιησόμενος.	τοῦ ποιησόμενου.
ἡ ποιησόμενη.	τῆς ποιησόμενης.
ὁ ποιησόμενον.	τοῦ ποιησόμενου.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ πεποιησόμενος.	τοῦ πεποιησόμενου.
ἡ πεποιησόμενη.	τῆς πεποιησόμενης.
ὁ πεποιησόμενον.	τοῦ πεποιησόμενου.

ΟΓΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ:

Ενεσώς.	ποιέη, ποιῇ	ποιέεται. εἴται. &c.
Ποιέομαι. ὁμαι.	παρκατακίς.	
ἐποιέομαι. ὁμαι.	ἐποιέου, ἐποιού.	ἐποιέετο. εἴτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquamperfectum, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt

DE VERBO CIRCUMFLEXIS.

in huiusmodi uerbis circumflexis, paucis quibusdam exceptis, ut
in Præteritorum formatione latius dicitur.

ἀόριστος. α.		
ἐποίησαμι	ἐποίησα	ἐποίησατο.
ἐποίησάμεθ'εν	ἐποίησαν	ἐποίησαντο.
ἐποίησάμεθα	ἐποίησαντε	ἐποίησαντο.
μέλων. α.		
ποίησαμι	ποίησεν	ποίησεντο.
ποίησάμεθ'εν	ποίησαν	ποίησαντο.
ποίησάμεθα	ποίησαντε	ποίησαντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ἀς καὶ παρὰ.	ut passivum.
ποίησον, ποιού.	
ἀόριστος. α.	
ποίησαι	ποιήσῃ.
ποίησάτων	ποιήσῃτων.
ποίησάτω	ποιήσῃτων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ἀς καὶ παρὰ.		
ποίησοιμι.	ποιήσω.	ποιήσῃτο. &c.
ἀόριστος. α.		
ποίησαι	ποιήσω.	ποιήσῃτο.
ποίησάμεθ'εν	ποιήσωμεν	ποιήσῃτων.
ποίησάμεθα	ποιήσωτε	ποιήσῃτων.
μέλων. α.		
ποίησαι	ποιήσω.	ποιήσῃτο.
ποίησάμεθ'εν	ποιήσωμεν	ποιήσῃτων.
ποίησάμεθα	ποιήσωτε	ποιήσῃτων.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ἀς καὶ παρὰ.		
ἐάν ποίησαι. &c.	ποιήῃ.	ποιήσῃτο. &c.
ἀόριστος. α.		
ἐάν ποίησω	ποιήσῃ	ποιήσῃτο.
ἐάν ποίησάμεθ'εν	ποιήσῃτων	ποιήσῃτων.
ἐάν ποίησάμεθα	ποιήσῃτε	ποιήσῃτων.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσως καὶ παρκατ.
 ὁρίστος. α.
 μέλων. α.

ποιέεσθαι. ἰσθαι.
 ποιήσασθαι.
 ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΜΕΣΑΙ.

Ενεσως καὶ παρκατ.

ὁ ποιόμενος, ἔμενος.

ἢ ποιομένη, ἔμένη.

τὸ ποιέμενον, ποιόμενον,

ὁρίστος. α.

ὁ ποιησόμενος,

ἢ ποιησόμενη.

μέλων. α.

ὁ ποιησόμενος.

ἢ ποιησόμενη.

τὸ ποιησόμενον.

τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ
ΠΕΡΙΣΤΡΩΜΕΝΩΝ.

Ecunda coniugatio circumflexorū a uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω desinentibus, per synæresim fit: ut κλάω, κλώ. Cuius futurū in σω desinens a uerbo pfecto fit, nunc penultima uocali seruata: ut κλάω. ω. κλώσω. nunc in, η, conuersa: εὐάω, βοάω, βοήσω. Eandē quoq; penultimam & præteritum pfectum in ηε desinēs seruat: ut κλέλιγε, εὐβόηγε. Sic & præteritū plusquamperfectū, & primus aoristus. Synæreles autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α, præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α, scilicet & ω. Nam post ipsum α, aut ε, sequitur aut η, aut ο μικρόν, aut ω. Si ε, aut η, sequantur, in α, productū fit Crasis: ut βοάετε, βοᾶτε, βοᾶντε, βοᾶτε. Si ο μικρόν, aut ω, in ω γίγται fit semper: ut εὐάω, βοᾶω, βοάομεν, βοᾶμεν. At ubi, ι, in diphthongo repertum fuerit, idem facta crasi, in diphthongo in propriam per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, εὐάεις. βοᾶει, εὐᾶει, βοᾶοιμι, εὐᾶοιμι. Si uero υ, omnino abiiciendum: ut βοᾶονσι, βοᾶσι.

Alt. Synæ-
reses.

κατακτησιν α {
 ε } α Si post α, sequitur, ι, in quapiam diph-
 η } thongo, idem, remanet in diphthongo
 ο } ω impropria.
 ω }

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ῥοιτάτω.

βοκσάτων.

βοήσᾱτε βοήσᾱτωσαν.
ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

	ἐνεσῶς καὶ παρῶν.	
βοήοιμι. ῶμι.	βοήοις, βοῶς.	βοήοι, βοῶ.
	βοήοιτον. ῶτον.	βοήοιτην. ῶτην.
βοήοιμεν. ῶμεν.	βοήοιτε. ῶτε.	βοήοιμι. ῶμι.
	παρῶν καὶ μέλλον.	
βεβοήκειμι	βεβοήκεις	βεβοήκει.
	βεβοήκειτον	βεβοήκειτην.
βεβοήκειμεν	βεβοήκειτε	βεβοήκειμι.
	ἀόριστος. α.	
βοήσμι	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσειτον	βοήσειτην.
βοήσμεν	βοήσητε	βοήσμι.
	μέλλον. α.	
βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοήσοιτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιμι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	ἐνεσῶς καὶ παρῶν.	
ἐάν βοῶ, βοῶ.	βοῶς, βοῶς.	βοῶ, βοῶ.
ἐάν	βοῶντων. ᾶτων.	βοῶντων. ᾶτων.
ἐάν βοῶμεν, ᾶμεν.	βοῶντες. ᾶτε.	βοῶντες. ᾶτε.
	παρῶν καὶ μέλλον.	
ἐάν βεβοήκω	βεβοήκης	βεβοήκει.
ἐάν	βεβοήκων	βεβοήκων.
ἐάν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐάν βοήσω	βοήσης	βοήσει.
ἐάν	βοήσων	βοήσων.
ἐάν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρῶν.	βοῶν.
παρῶν καὶ μέλλον.	βεβοήκονα.
ἀόριστος. α.	βοήσαι.
μέλλον. α.	βοήσειν.

DE VERBO CIRCUMFL.
ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ'.

ἐνέσως καὶ παρεκτελικῶς.
ὁ βοάων, βοῶν, τοῦ βοάοντος. ὦντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα, τῆς βοάουσης. ὡσης.
τὸ βοῶν, βοῶν, τοῦ βοάοντος. ὦντος.
παρεκτελικῶς καὶ ὑπερσυν.
ὁ βεβονκῶς, τοῦ βεβονκῶτος.
ἡ βεβονκῶσα, τῆς βεβονκῶσας.
τὸ βεβονκῶς, τοῦ βεβονκῶτος.
ἀόριστος. α.
ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοήσαν.
μέλλων. α.
ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοήσων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΓΑΘΗΤΙΚΑ'.

ἐνέσως.
βοάομαι, βοῶμαι. βοάει, βοᾷ. βοάεται, βοᾷται.
βοαόμενον, ὡμέρον. βοάεσθον, ᾠδθον. βοάεσθον, βοᾷσθον.
βοαόμεθα, ὡμέθα. βοάεσθε, ᾠδθε. βοάεσθαι, ὦνται.
παρεκτελικῶς.
ἐβοάομαι, ὡμίω. ἐβοάει, ἐβοᾷ. ἐβοάεται, ᾠτο.
ἐβοαόμενον, ὡμέρον. ἐβοάεσθον, ᾠδθον. ἐβοάεσθαι, ᾠδω.
ἐβοαόμεθα, ὡμέθα. ἐβοάεσθε, ᾠδθε. ἐβοάοντο, ὦντο.
παρεκτελικῶς.
βεβόημαι. βεβόησαι. βεβόηται.
βεβόημεθον. βεβόησθον. βεβόησθον.
βεβόημεθα. βεβόησθε. βεβόηνται.
ὑπερσυντελικῶς.
ἐβεβόημι. ἐβεβόησο. ἐβεβόητο.
ἐβεβόημεθον. ἐβεβόησθον. ἐβεβόησθαι.
ἐβεβόημεθα. ἐβεβόησθε. ἐβεβόηντο.
ἀόριστος. α.
ἐβόησα. ἐβόηθης. ἐβόηθι.
ἐβόησθον. ἐβόησθον. ἐβόησθον.
ἐβόησθε. ἐβόησθε. ἐβόησθε.
μέλλων. α.
βονήσμαι. βονήσθαι. βονήσεται.
βονήσμεθον. βονήσθον. βονήσθον.
βονήσμεθα. βονήσθε. βονήσθε.
βονήσμεθα. βονήσθε. βονήσθε.

βον

βεβ

βεβ

βεβ

βοαο

βοαο

βοαο

βεβ

βεβ

βεβ

βονη

βονη

βονη

βονη

βονη

βονη

βονη

βεβ

βοηθήσῃ μεθε	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.
μετ' ὀλίγον μέλλων.		
βεβοήσομαι	βεβοήση	βεβοήσεται.
βεβοήσομαι τον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοήσῃ μεθε	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΡΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρατακῶς.		
βοάω, βοᾷ.	βοάεσθε, βοάσθε.	
βοάεσθον ἄσθον.	βοάεσθων, βοάσθων.	
βοάεσθε ἄσθε.	βοάεσθασον, βοάσθασον.	
παρακ. καὶ ὑπερσπ.		
βεβόηστο	βεβοήσθε.	
βεβόησθον	βεβοήσθων.	
βεβόησθε	βεβοήσθασον.	
ἀόριστος. α.		
βοήθητι	βοηθήτω.	
βοήθητον	βοηθήτων.	
βοήθητε	βοηθήτωσαν.	

ΕΥΚΤΙΚΑ ΓΑΡΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρακ.		
βοάομαι, φέμω.	βοάοιο, βοῶο.	βοάοιτο, βοῶτο.
βοάομαι τον.	βοάοισθον, φέσθον.	βοάοίστω, φέστω.
βοάομαι μεθε.	βοάοισθε, φέσθε.	βοάοιντο, φήντο.
παρακείμενος καὶ ὑπερσπ.		
βεβοήμω	βεβοῶ	βεβοῶτο.
βεβοήμετον	βεβοῶσθον	βεβοῶστω.
βεβοήμεθα	βεβοῶσθε	βεβοῶντο.
ἀόριστος. α.		
βοηθείω	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείην	βοηθείην.
βοηθείμεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.
μέλλων. α.		
βοηθήσομαι	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθήσομαι τον	βοηθήσοισθον	βοηθήσοίστω.
βοηθήσομαι μεθε	βοηθήσοισθε	βοηθήσονται.
μετ' ὀλίγον μέλλων.		
βεβοήσομαι	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.

DE VERBO CIRCUMFL.

Βεβοησόμενον Βεβοησιστον Βεβοησιστω.
Βεβοησόμεθα Βεβοησισθε Βεβοησισντο.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσως και παρκατ.
Εάν βοάωμαι.ώμαι. βοάη,βοά. βοάηται.άται.
Εάν βοάω μένον.ώμενον. βοάησιν.άσιν. βοάησιν.βοάησιν.
Εάν βοάω μέθα.ώμεθα. βοάηθε.άθε. βοάωνται.ώνται.
παρκαίμενος και υπερσω.
Εάν βοάωμαι βοάη βοάηται.
Εάν βοάω μένον βοάησιν βοάησιν.
Εάν βοάω μέθα βοάηθε βοάωνται.
αόριστος. α.
Εάν βοήω βοήης βοήη.
Εάν βοήησιν βοήησιν.
Εάν βοήω μιν βοήητε βοήωσι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσως και παρκατ.
παρκαίμ.και υπερσω.
αόριστος. α.
μέλαιν. α.
μετ'ολίγον μέλαιν.
βοάεται.άται.
βεβοηάται.
βοηήναι.
βοηήσεται.
βεβοησεται.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσως και παρκατ.
ο βοαόμενος.ώμενος. η βοαομένη.ωμένη. το βοαόμενον.ώμενον.
παρκα.και υπερσω.
ο βεβοημένος. η βεβοημένη. το βεβοημένον.
αόριστος. α.
ο βοηείς. η βοηείσα. το βοηέν.
μέλαιν. α.
ο βοηησόμενος. η βοηησόμενη. το βοηησόμενον.
μετ'ολίγον μέλαιν.
ο βεβοησόμενος. η βεβοησόμενη. το βεβοησόμενον.
ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ:
Ενεσως.
βοάομαι.ώμαι. βοάη,βοά. βοάεται,βοάται.βλ.

ἐβοοόμην. ὠμίην.	παρκαπτικῶς. ἐβοάω, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ἐβοῶτο. &c.
ἐβοήσάμην	ἀόριστος. α.	ἐβοήσατο.
ἐβοήσαμένον	ἐβοήσω	ἐβοήσαντο.
ἐβοήσαμένα	ἐβοήσατον	ἐβοήσαντο.
	ἐβοήσαοι	
	ἐβοήσαντε	
βοήσωμαι	μέλων. α.	βοήσεται.
βοήσωμένον	βοήσῃ	βοήσονται.
βοήσωμένα	βοήσωνται	βοήσονται.
	βοήσας	βοήσονται.
	βοήσαντες	βοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.
βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.
ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.
βοήσω	βοήσω	βοήσω.
βοήσωτον	βοήσωτον	βοήσωτον.
βοήσας	βοήσας	βοήσας.
βοήσαντες	βοήσαντες	βοήσαντες.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.
βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.
ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.
βοήσω	βοήσω	βοήσω.
βοήσωτον	βοήσωτον	βοήσωτον.
βοήσας	βοήσας	βοήσας.
βοήσαντες	βοήσαντες	βοήσαντες.
βοήσωμαι	μέλων. α.	βοήσωμαι.
βοήσωμένον	βοήσω	βοήσωμαι.
βοήσωμένα	βοήσωτον	βοήσωμαι.
	βοήσας	βοήσωμαι.
	βοήσαντες	βοήσωμαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.	ἐνεσῶς καὶ παρκατ.
βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.	βοάω, βοῶ.
ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.	ἀόριστος. α.
βοήσω	βοήσω	βοήσω.
βοήσωτον	βοήσωτον	βοήσωτον.
βοήσας	βοήσας	βοήσας.
βοήσαντες	βοήσαντες	βοήσαντες.
βοήσωμαι	μέλων. α.	βοήσωμαι.
βοήσωμένον	βοήσω	βοήσωμαι.
βοήσωμένα	βοήσωτον	βοήσωμαι.
	βοήσας	βοήσωμαι.
	βοήσαντες	βοήσωμαι.

DE VERBO CIRCUMFL.

ἈΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἔνεσ' αὖ καὶ παρκατ.	βοάει. αἰδῶται.
ἀόριστος. α.	βοήσκει.
μέμων. α.	βοήσσει.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕΣΑΙ.

ἔνεσ' αὖ καὶ παρκατ.	
ὁ βοκόμενος. ὠμένος.	ἢ βοκομένη. ὠμένη.
ἀόριστος. α.	
ὁ βοσάμενος,	ἢ βοσάμενη,
μέμων. α.	
ὁ βοσόμενος,	ἢ βοσόμενη,

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΩΜΕΝΩΝ.

Etia Coniugatio circumflexorum, a uerbis sextæ cōiugationis Grauitonorum in, ω, desinentibus, per synæresim fit: ut χευστόω, χευστώ. Cuius futurum ante σω, ut plurimum, ω, habet. Cognoscitur autem sic: Nam quodcūq; uerbum nomen habet præiacens a quo deriuatur, tunc futurum habet, ω: ut ἀργυρός, ἀργυρώω, ἀργυρώσω. Si autem uerbu nullum habeat nomen, a quo deriuatur, tunc futurum retinet, ο μικρόν: ut ὀμόω. ὠ. ὀμόσω. Præteritum quoq; perfectum in, κε, desinens, & præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus eandem seruant penultimam, quam habet Futurum: ut κεχευστήκε, ὠμώκε. Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ε, ω. Nam si post, ο, sequitur, ε, aut alterum, ο, siue solum, siue in, ε, diphthongo: fit synæresis in, ε: ut χευστέον, χευστέον. χευστόμεν, χευστέμεν. χευστά, χευστέσι. Si, η, aut ω, in, ω μέγας: ut χευσήτε, χευσώτε, χευσώσι, χευσώσι. Si uero, ι, in quapiam diphthongo repertum fuerit, in, οι, semper fiat synæresis, χευστέεις, χευστέεις. χευστόιμι, χευστόιμι. χευστόη, χευστοί. dempto Infinitiuo acti- uo, qui in, ον, facit contractum χευστέον χευστούν.

Synæreses quæ.

χεακκητισικόν ο. { ε } ον Sequentē, ι, in quauis diphthongo fit synæresis in, οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως.

Χρυσώω. χρυσῶ.	Χρυσόεις, χρυσοῖς.	Χρυσόει, χρυσοῖ.
Χρυσόομεν. ὀμν.	Χρυσόετον. ὄτον.	Χρυσόετον. ὄτον.
	Χρυσόετε. ὄτε.	Χρυσόεσι. ὄσι.
ἐχρυσούν, ἐχρυσύν.	παρὰ τὴν ἑξ.	
	ἐχρυσύεις, ὑσῶς.	ἐχρυσύεις, ἐχρυσύς.
ἐχρυσόομεν. ὀμν.	ἐχρυσόετον. ὄτον.	ἐχρυσόετην. ὄτην.
	ἐχρυσόετε. ὄτε.	ἐχρυσούν. ὄν.
	παρὰ κείμονος.	
κεχρυσώκει	κεχρυσώκεις	κεχρυσώκει.
κεχρυσώομεν	κεχρυσώομετον	κεχρυσώομετον.
	κεχρυσώομετε.	κεχρυσώομεσι.
ἐκεχρυσώκειν	ὑπερσωτελῆς.	
ἐκεχρυσώομεν	ἐκεχρυσώομες	ἐκεχρυσώομαι.
	ἐκεχρυσώομετον	ἐκεχρυσώομετην.
	ἐκεχρυσώομετε	ἐκεχρυσώομεσιν.
ἐχρυσώσασθαι	ἀόριστος. α.	ἐχρυσώσασθαι.
	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσασθαι.
ἐχρυσώσασθαι	ἐχρυσώσασθαι	ἐχρυσώσασθαι.
	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσασθαι.
Χρυσώσω	μέλων. α.	Χρυσώσει.
	Χρυσώσεις	Χρυσώσει.
Χρυσώσομεν	Χρυσώσετον	Χρυσώσετον.
	Χρυσώσετε	Χρυσώσεσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως και παρατατ.

Χρυσέτω. χρυσύν.	Χρυσέτω. σούτω.
Χρυσέτω. ὄτον.	Χρυσέτω. ὄτον.
Χρυσέτω. ὄτε.	Χρυσέτω. ὄτε.
παρὰ καὶ ὑπερσω.	
κεχρυσώκει	κεχρυσώκειτω.
κεχρυσώομετον	κεχρυσώομετον.
κεχρυσώομετε	κεχρυσώομεσιν.
ἀόριστος. α.	
Χρυσώσων	Χρυσώσάτω.
Χρυσώσασθαι	Χρυσώσάτω.
Χρυσώσασθε	Χρυσώσάτω.

d iiii

DE VERBO CIRCUMFL.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς και παρκατ.		
Χρυσόοιμι, χρυσοίμι.	χρυσόοις, χρυσοίς.	χρυσόοι, χρυσοί.
χρυσόοιμεν, σοίμεν.	χρυσόοιτον, σοίτον.	χρυσόοιτην, οίτην.
	χρυσόοιτε, σοίτε.	χρυσόοιεν, σοίεν.
παρκα. και υ̐περσω.		
κεχρυσώκειμι	κεχρυσώκεις	κεχρυσώκει.
κεχρυσώκειμεν	κεχρυσώκειτον	κεχρυσώκειτην.
	κεχρυσώκειτε	κεχρυσώκειεν.
αόριστος. α.		
χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι.
χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτον	χρυσώσαιτην.
	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.
μέλων. α.		
χρυσάσοιμι	χρυσάσοις	χρυσάσοι.
χρυσάσοιμεν	χρυσάσοιτον	χρυσάσοιτην.
	χρυσάσοιτε	χρυσάσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς και παρκατ.		
Εάν χρυσώ, χρυσώ.	χρυσώης, χρυσώις.	χρυσώη, χρυσώι.
Εάν χρυσώμεν, σωόμεν.	χρυσώητον, σωόντων.	χρυσώητον, σωόντων.
	χρυσώητε, σωόντες.	χρυσώησι, σωόνσι.
παρκα. και υ̐περσω.		
Εάν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
Εάν κεχρυσώκωμεν.	κεχρυσώκῃτον	κεχρυσώκῃτον.
	κεχρυσώκῃτε	κεχρυσώκῃσι.
αόριστος. α.		
Εάν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
Εάν χρυσώσωμεν	χρυσώσῃτον	χρυσώσῃτον.
	χρυσώσῃτε	χρυσώσῃσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς	χρυσόεν, σῶν.
παρκαίμ. και υ̐περσω.	κεχρυσώκέναι.
αόριστος. α.	χρυσώσαι.
μέλων. α.	χρυσάσεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς και παρκατ.		
ὁ χρυσώων, σῶν.	ἡ χρυσώουσα, ὄσα.	τὸ χρυσόν, χρυσόν.

ὁ κεχρυσωκώς	παρὰ κείμονος. ἢ κεχρυσωκῆα	τὸ κεχρυσωκός.
ὁ χρυσώσατο	ἀόριστος. α. ἢ χρυσώσατο	τὸ χρυσώσαν.
ὁ χρυσώσαν	μέλλων. α. ἢ χρυσώσας	τὸ χρυσώσων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς τὴν αἰ.

χρυσόομαι. σὺ μαι.	χρυσήμι. χρυσοῖ.	χρυσέται. σὺ ται.
χρυσόομεν. ὑμεῖς.	χρυσέομεν. ὑμεῖς.	χρυσέομεν. ὑμεῖς.
χρυσόομεθα. ὑμεῖς.	χρυσέομεθα. ὑμεῖς.	χρυσέομεθα. ὑμεῖς.
ἐχρυσόομαι. σὺ μαι.	ἐχρυσήμι. σὺ.	ἐχρυσέται. σὺ ται.
ἐχρυσόομεν. ὑμεῖς.	ἐχρυσέομεν. ὑμεῖς.	ἐχρυσέομεν. ὑμεῖς.
ἐχρυσόομεθα. ὑμεῖς.	ἐχρυσέομεθα. ὑμεῖς.	ἐχρυσέομεθα. ὑμεῖς.

παρὰ κείμονος.

κεχρυσάμαι	κεχρυσάσθαι	κεχρυσάσθαι.
κεχρυσάμεθα	κεχρυσάσθαι	κεχρυσάσθαι.
κεχρυσάμεθα	κεχρυσάσθαι	κεχρυσάσθαι.

ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσάμην	ἐκεχρυσάσθαι	ἐκεχρυσάσθαι.
ἐκεχρυσάμεθα	ἐκεχρυσάσθαι	ἐκεχρυσάσθαι.
ἐκεχρυσάμεθα	ἐκεχρυσάσθαι	ἐκεχρυσάσθαι.

ἀόριστος. α.

ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην.
ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην.
ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην	ἐχρυσάσθην.

μέλλων. α.

χρυσάσθην	χρυσάσθην	χρυσάσθην.
χρυσάσθην	χρυσάσθην	χρυσάσθην.
χρυσάσθην	χρυσάσθην	χρυσάσθην.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην.
κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην.
κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην	κεχρυσάσθην.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς τὴν αἰ.

χρυσέτω. χρυσέτω.	χρυσέτω. χρυσέτω.
χρυσέτω. χρυσέτω.	χρυσέτω. χρυσέτω.

d iiii

DE VERBO CIRCVMFL.

χρυστέων, χρυσέων. χρυστέων. ε'ων
 χρυστέων. ε'ων. χρυστέων. χρυστέων.
 παρερχ. κχ) υπερχω.
 κεχρυσωτο κεχρυσώτω.
 κεχρυσώτων κεχρυσώτων.
 κεχρυσώτω κεχρυσώτων.
 αόριτος. α.
 χρυσώθητι χρυσώθητω
 χρυσώθητον χρυσώθητων.
 χρυσώθητε χρυσώθητων.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΡΑΟΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς κχ) παρεχτ.

χρυστοίμω. οίμω.	χρυστοίο. σοίο.	χρυστόιτο. σοίτο.
χρυστοίμενον. οίμενον.	χρυστοίον. οίον.	χρυστοίω. οίω.
χρυστοίμεθα. οίμεθα.	χρυστοίω. οίω.	χρυστόντο. σοίντο.
	παρερχ. κχ) υπερχω.	
κεχρυσώμω	κεχρυσώω	κεχρυσώτω.
κεχρυσώμενον	κεχρυσώων	κεχρυσώω.
κεχρυσώμεθα	κεχρυσώω	κεχρυσώντο.
	αόριτος. α.	
χρυσωθείω	χρυσωθείς	χρυσωθεί.
	χρυσωθείτον	χρυσωθείτην.
χρυσωθείμεν	χρυσωθείτε	χρυσωθείσιν.
	μέλων. α.	
χρυσωθήσοιμω	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθήσοιμενον	χρυσωθήσοιον.	χρυσωθήσοίω.
χρυσωθήσοιμεθα	χρυσωθήσοίω	χρυσωθήσονται.
	μετ' ολίγον μέλων.	
κεχρυσώσοιμω	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσώσοιμενον	κεχρυσώσοιον	κεχρυσώσοίω.
κεχρυσώσοιμεθα	κεχρυσώσοίω	κεχρυσώσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΡΑΟΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς κχ) παρεχτ.

ε'αν χρυσώμεθα. ωμεθα.	χρυσώη. χρυσώ.	χρυσώηται. σωται.
ε'αν χρυσώμεθα. σωμεθα.	χρυσώον. σωον.	χρυσώον. σωον.
ε'αν χρυσώμεθα. σωμεθα.	χρυσώω. σωω.	χρυσώωνται. σωνται.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΛΩΤΤΙΚΑ.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ'.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

με Μων. α.
 χρυσώση χρυσώσεται.
 χρυσώσεσθον χρυσώσεσθον.
 χρυσώσεσθε χρυσώσονται.

DE VERBO CIRCUMFL.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς και παρτακτικός.

Χρυστός, χρυσός.	Χρυστόειδι. σέειδι.
Χρυστόειδον. σέειδον.	Χρυστόειδον. σέειδον.
Χρυστόειδε. σέειδε.	Χρυστόειδον. σέειδον.
αόριστος. α.	
Χρυσάσσει.	Χρυσάσσει.
Χρυσάσσειον.	Χρυσάσσειον.
Χρυσάσσειε.	Χρυσάσσειον.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς και παρτακτικός.

Χρυστοίμω. οίμω.	Χρυστοίω. σοίω. &c.
αόριστος. α.	
Χρυσάσσω.	Χρυσάσσω.
Χρυσάσσει.	Χρυσάσσει.
Χρυσάσσειε.	Χρυσάσσει.
μέλλων. α.	
Χρυσάσσω.	Χρυσάσσω.
Χρυσάσσει.	Χρυσάσσει.
Χρυσάσσειε.	Χρυσάσσει.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς και παρτακτικός.

Εάν χρυσάμω. ωμω.	Χρυσώμ. χρυσώμ.	Χρυσώμω. ωμω. &c.
αόριστος. α.		
Εάν χρυσάμω.	Χρυσώμ.	Χρυσώμω.
Εάν χρυσάμω.	Χρυσώμω.	Χρυσώμω.
Εάν χρυσάμω.	Χρυσώμω.	Χρυσώμω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς και παρτακτικός.

αόριστος. α.	Χρυσόειδι. σέειδι.
μέλλων. α.	Χρυσάσσει.
	Χρυσάσσει.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστώς και παρτακτικός.

ο χρυσόμω. έμω.	ή χρυσομένη. σεμένη.	το χρυσόμω. έμω.
αόριστος. α.		
ο χρυσάμω.	ή χρυσάμω.	το χρυσάμω.
ο χρυσάμω.	ή χρυσάμω.	το χρυσάμω.
ο χρυσάμω.	ή χρυσάμω.	το χρυσάμω.

Τέλος των περιλαμβανών.

scip
ea
mu
red
plic
tis
ple
P
ut d
quan
facit
in lo
πλε
eade
cum
πλε
A
rio, f
cōtin
quan
conf
III
sive i
uerb
in ali
III
temp
ctum
cipis
plext

Erba in, *μ*, desinentia fiunt a uerbis sextæ Coniugationis Grauitonorum: partim ab iis, quæ patiuntur Synæresim, partim ab iis, quæ non patiuntur. Deriuata a Grauitonis synæresim patientibus: quæ iccirco *περισσώμενα* dicta sunt: reduplicationem plerumq; suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem, siue reduplicationem assument: etsi apud Poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut *δίζημι*, *δῆμι*. & similia. Est autem reduplicatio (quæ græcè ἀναδιπλασιασμός dicitur) eiusdem consonantis, aut proprii Antistichi cum uocali correpta assumptione. Et est duplex, propria & impropria.

Redupli-
catio du-
plex.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum, *ι*, breui *κονῶς*: ut *δῶ*, *διδῶ*, *δίδωμι*. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem cōmunem faciunt syllabam. tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum, *ι*, hoc in loco pro breui habeatur: ut *πλῶ*, *πιπλῶ*, *πίπλωμι*, *κρῆ*, *πίμπρωμι*, *πλεονασμῶ* τοῦ *μ*. At si ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aspirata, propter inconcinnitatem: sed in eius locum *ἀντίσχο* suum, hoc est, propria tenuis subrogatur: ut *θῶ*, *πῶ*, *τίθω*, *χῶ*, *κίχγωμι*.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla fit consonantis repetitio, sed, *ι*, tantum uerbo præponitur. Idq; duobus etiam modis fieri cōtingit. Vno, cum uerbū incipit a uocali: ut *ᾠ*, *ῖ*, *ῖμι*. altero autē, quando a, *ς*, principiū capit: ut *ςῶ*, *ῖςῶ*, *ῖςῆμι*. ubi, *ς*, non repetitur: quandoquidē *ῖςῶ* productū existit, cum post ipsum duæ sequantur consonantes: hoc est, *ς*, &, *τ*. non autē muta cum liquida, ut supra.

Att.

Illud autem sciendum est, reduplicationem hanc, siue propria sit, siue impropria, in præsentī & præterito imperfecto modi Indicatiui, uerborum in, *μ*, exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in aliis modis, sic & in participiis simul uariantur.

Att.

Illud quoq; memoria tenendum, uerba in, *μ*, in præsentī solum tempore propriam habere inflexionem. At Præteritum imperfectum, & Aoristum secundum, in omnibus modis, ac etiam participiis, formationem passiui Aoristi sequi: etsi eorum penultimam plerumq; uariari contingat.

DE VERBO IN MI.

Att. Præterea Futurum à perfectò themate fieri, penultima quæ in præfenti brevis est, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut ἴδω , ἴδῃσθα . ἴδω , ἴδῃσθα . ἴδω , ἴδῃσθα . Cætera uero tempora ad Grauitonorum similitudinem uariari.

Att. Quæ uero à uerbis Grauitonis, non patientibus synæresim deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante, ω , υ , habent ancipitem: & ea quoque plerumque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ῥέγνυω , ῥέγνυμι .

Coniug.
In. μ. 4. Cum igitur uerborum circumflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in, μ , deducantur: item à uerbis Grauitonis in, ω , desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in, μ , omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas, ϵ , scilicet, α , \omicron , & υ , quas ἡρακλειδῆς , hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur, ϵ , figuratiua primæ coniugationis uerborum in, μ , α , secundæ, \omicron , tertiæ, υ , quartæ. De quibus singulis latine dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ Εἰς ΜΙ.

Rima igitur Coniugatio uerborum in, μ , à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μ , ac penultima quæ brevis est, in, η , mutatis: ut πῆδω , πῆδῃσθα , πῆδῃμι . In duali uero & plurali, ac in passiuo, η , in, ϵ , iterum uersa, πῆδῃτον , πῆδεσθαι , & πῆδεσθαι , dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

	ἔνδωξ	
πῆδῃμι	πῆδῃς	πῆδῃσι .
	πῆδῃτον	πῆδῃτον .
πῆδεσθαι	πῆδετε	$\text{πῆδεσθαι καὶ ἰωνικῶς πῆδεσθαι}$.
	πῆδεσθαι	
ἔπῆδον	ἔπῆδῃς	ἔπῆδῃσι .
	ἔπῆδῃτον	ἔπῆδῃτον .
ἔπῆδεσθαι	ἔπῆδετε	ἔπῆδεσθαι .
	ἔπῆδεσθαι	
πῆδῃμι	πῆδῃς	πῆδῃσι .
	πῆδῃτον	πῆδῃτον .

τεθείημιον τεθείητε τεθείησι.
 Τέθειηται tamen esse debuerat, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω, futuro: sed
 Boeotorum mos obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum.

ὑπερσωτελικός.
 εἰ τεθείημι εἰ τεθείησι εἰ τεθείηται.
 εἰ τεθείημιον εἰ τεθείησιν εἰ τεθείησιν.

αὐτοῖς. α.
 εἰ θήημι εἰ θήησι εἰ θήηται.
 εἰ θήημιον εἰ θήησιν εἰ θήησιν.

Εἰ θήσεται tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ est futuri conso-
 nans: sed quinq; annotatur Aoristi. duo quidem in Grauitonis: hoc
 est, εἰ παῖς, ἡνεργήσεται: tres uero in uerbis in, μι, quippe εἰ θήσεται, εἰ δώσεται,
 & ἡσεται, qui non seruant consonantes suorum futurorum.

AII.

αὐτοῖς. β.
 εἰ θήναι εἰ θήσιν εἰ θήσιν.
 εἰ θήσιν εἰ θήσιν εἰ θήσιν.
 εἰ θήσιν εἰ θήσιν εἰ θήσιν.
 εἰ θήσιν εἰ θήσιν εἰ θήσιν.
 εἰ θήσιν εἰ θήσιν εἰ θήσιν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσώσκει παρὰ.
 πείπει πείπει.
 πείπει πείπει.
 πείπει πείπει.
 παρὰ. καὶ ὑπερσωτ.
 τεθείηται τεθείηται.
 τεθείηται τεθείηται.
 τεθείηται τεθείηται.

αὐτοῖς. α.

οἷον, ἡνεργήσεται esse debuerat; ἀπὸ τοῦ εἰ θήσεται, sed in usu non est:
 quod quidem & cæteris modis & participiis euenit.

αὐτοῖς. β.
 εἰ π. ἡ θήσεται, εἰ π. ἡ θήσεται, εἰ π. ἡ θήσεται.

DE VERBO IN MI.
ΕΥΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως και παρσ.		
τιθείω	πιδεις	πιδειν.
	πιδειντον	πιδειν την.
πιδειμον	πιδειντε	πιδεινσαν, και πιδειν.
παρσ. και υπερσ.		
τεθεικσιμ	τεθεικσις	τεθεικσι.
	τεθεικσιτον	τεθεικσι την.
τεθεικσιμον	τεθεικσιτε	τεθεικσιον.
αοριστος. β.		
θειω	θεις	θειν.
	θειντον	θειν την.
θειμον, η θειμον	θειντε	θεινσαν, και θειν.
μελλαν. α.		
θησιμ	θησις	θησι.
	θησιτον	θησι την.
θησιμον	θησιτε	θησιον.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως και παρσ.		
εαν πιδω	πιδης	πιδη.
εαν	πιδητον	πιδη την.
εαν πιδωμον	πιδητε	πιδωσι.
παρσ. και υπερσ.		
εαν τεθεικω	τεθεικης	τεθεικη.
εαν	τεθεικητον	τεθεικη τον.
εαν τεθεικωμον	τεθεικητε	τεθεικωσι.
αοριστος. β.		
εαν θω	θης	θη.
εαν	θητον	θη τον.
εαν θωμον	θητε	θωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως και παρσ.	πιδεναι.
παρσ. και υπερσ.	τεθεικεναι.
αοριστος. β.	θειναι.
μελλαν. α.	θησεν.

ο πι
η πι
ο πι
ο τε
ο θει
ο θη
τις
πις
πις
επις
επις
επις
τεθει
τεθει
τεθει
τι
boru
gatio
quon
penu
denn
επις
επις
επις
επις
επις
επις

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεσως και παρκατ.

ὁ πῶς,		τοῦ πέντος.
ἡ πῶς,		τῆς πῶς.
τὸ πέν,		τοῦ πέντος.
ὁ τεθεκῶς	παρκατ. καὶ ὑπερσω.	
	ἡ τεθεκῶς	τὸ τεθεκῶς.
ὁ θεῖς	ἀόριστος. β.	
	ἡ θεῖς.	τὸ θεῖν.
ὁ θῆσων	μέλλων. α.	
	ἡ θῆσων	τὸ θῆσων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΟΗΤΙΚΑ.

Ενεσως.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τίθεμεν	τίθεσθον	τίθεσθον.
τίθεμεθα	τίθεσθε	τίθενται.
ἐπιδέμω	παρκατ. καὶ ἐπιδόν	ἐπιδέ.
ἐπιδέμεν	ἐπιδέσθον	ἐπιδέσθον.
ἐπιδέμεθα	ἐπιδέσθε	ἐπιδέντο.
τέθειμαι	παρκατ. καὶ μέλλων.	
τέθειμεν	τέθεισθον	τέθειται.
τέθειμεθα	τέθεισθε	τέθεισθον.
	τέθεισθε	τέθενται.

Τέθειμαι tamen esse debuerat: quoniam Præteritum passiuum uerborum in, μι, amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidē breuē: ut δέδωκα, δέδομαι, ἔστακα, ἔσταμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθημι, propriam amisit penultimam, & assumpsit, ει, diphthongum. Hoc totum more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum: ut τέθεικα, τέθειμαι.

Att.

ἐπιδέμω	ὑπερσωτελικῶς	ἐπιδέτο.
ἐπιδέμεν	ἐπιδέσθον	ἐπιδέσθον.
ἐπιδέμεθα	ἐπιδέσθε	ἐπιδέντο.
ἐπὶ θῆν	ἀόριστος. α.	ἐπὶ θῆν.
	ἐπὶ θῆς	ἐπὶ θῆσθον.
ἐπὶ θῆσθον	ἐπὶ θῆσθον	ἐπὶ θῆσθον.
ἐπὶ θῆσθον	ἐπὶ θῆσθον	ἐπὶ θῆσθον.

DE VERBO IN MI.

τενίστομαι	μέλων. α.	τενίσσειται.
τενίσσομαι	τενίσσει	τενίσσειτον.
τενίσσομαι	τενίσσεισθε	τενίσσονται.
τενίσσομαι	μετ' ὀλίγον μέλων.	
τενίσσομαι	τενίσσει	τενίσσειται.
τενίσσομαι	τενίσσεισθε	τενίσσεισθε.
τενίσσομαι	τενίσσεισθε	τενίσσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσως και παρκατ.

τίθεσο, και τίθου	τίθει.
τίθεισθον	τίθεισθον.
τίθεισθε	τίθεισθον.
παρκαίμενος και ὕπερσω.	
τίθεισο	τίθει.
τίθεισθον	τίθεισθον.
τίθεισθε	τίθεισθον.

ἀόριστος. α.

τέθηπ	τέθηπ.
τέθηπον	τέθηπον.
τέθηπτε	τέθηπσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ

Ενεσως και παρκατ.

πείμω	πείω	πείω.
πείμεσθον	πείσθον	πείσθω.
πείμεσθε	πείσθε	πείντο.
παρκαίμενος και ὕπερσω.		
πείμω	πείω	πείω.
πείμεσθον	πείσθον	πείσθω.
πείμεσθε	πείσθε	πείντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ, cuiusvis numeri, tam præsentis temporis, q̃ præteriti perfecti, nisi longa sequatur: quod & in aliis Coniugationibus uerborum in, μι, omnino seruandum est.

ἀόριστος. α.

πείλω	πείλῃς	πείλῃ.
πείλῃς	πείλῃτον	πείλῃτην.
πείλῃς	πείλῃτε	πείλῃσαν.

μέλων

τενησοίμω	μέλων. α.	τενησοίτω.
τενησοίμενον	τενησοίο	τενησοίδω.
τενησοίμεθα	τενησοίδον	τενησοίντω.
	τενησοίδε	
τεθεισοίμω	παρεκ. και υπερσω.	
τεθεισοίμενον	τεθείσοιο	τεθείσοίτω.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοίδον	τεθεισοίδω.
	τεθείσοίδε	τεθείσωντω.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΓΡΑΗΤΙΚΑ.

Εάν πθώμαι	Ενεσώς και παρεκ.	πθήτω.
Εάν πθώμενον	πθῆ	πθῆτον.
Εάν πθώμεθα	πθῆδον	πθῶνται.
	πθῆδε	
Εάν τεθώμαι	παρεκ. και υπερσω.	
Εάν τεθώμενον	τεθῆ	τεθῆτω.
Εάν τεθώμεθα	τεθῆδον	τεθῶνται.
	τεθῆδε	
Εάν τεθῶ	αόριστος. β.	τεθῆ.
Εάν	τεθῆς	τεθῆτον.
Εάν τεθῶμεν	τεθῆζον	τεθῶσι.
	τεθῆτε	

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΡΑΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς και παρεκ.	πείσεται.
παρεκ. και υπερσω.	τεθείσεται.
αόριστος. α.	τεθήναι.
μέλων. α.	τεθήσεται.
μετ' ολίγον μέλων.	τεθείσεται.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΓΡΑΗΤΙΚΑΙ.

ὁ πθέμενος	Ενεσώς και παρεκ.	πθήμενος.
	ὁ πθήμενι	
ὁ τεθειμένος	παρεκ. και υπερσω.	πθειμένος.
	ὁ τεθειμένῃ	
ὁ τεθείς	αόριστος. α.	πθέν.
	ὁ τεθείς	
ὁ τενησοίμενος	μέλων.	πθήμενος.
	ὁ τενησομένῃ	
ὁ τεθεισοίμενος	μετ' ολίγον μέλων.	πθεισόμενος.
	ὁ τεθεισομένῃ	

DE VERBO IN MI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσως.

πίθμαι	πίττοι	πίθεται. &c.
ἐπίθμεν	παρταπύθ.	ἐπίθεται. &c.
	ἐπίθεται. &c.	ἐπίθεται.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neq; in uerbis circumflexis, a quibus deriuantur, neq; secundum Aoristum neq; Futurum secundum.

ἀόριστος. α.

ἐθήγμεν	ἐθήγω	ἐθήγητο.
ἐθήγμετον	ἐθήγητον	ἐθήγηδων.
ἐθήγμεθα	ἐθήγηθε	ἐθήγηθον.

ἀόριστος. β.

ἐθέμεν	ἐθέσο, καὶ ἔθω	ἐθέτο.
ἐθέμετον	ἐθέσθον	ἐθέδων.
ἐθέμεθα	ἐθέθε	ἐθέθον.

μέλων. α.

ἤσομαι	ἤσῃ	ἤσεται.
ἤσόμετον	ἤσεσθον	ἤσεδων.
ἤσομεθα	ἤσεσθε	ἤσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσως καὶ παρταπ.

πίθσο, καὶ πίθω	πίθεται.
πίθασθον	πίθασθον.
πίθασθε	πίθασσων.

ἀόριστος. β.

θήσο, καὶ θώ	θήσεται.
θήσασθον	θήσασθον.
θήσασθε	θήσασσων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσως καὶ παρταπ.

πείμην	πείσο	πείσεται.
πείμην	πείσο	πείσεται.
πείμετον	πείσασθον	πείσασθον.
πείμεθα	πείσαθε	πείσονται.

ἡσοίμην	μέλων. α.	ἡσοίτο.
ἡσοίμεθον	ἡσοιο	ἡσοίθην.
ἡσοίμεθα	ἡσοισθην	ἡσοίθην.
	ἡσοισθε	ἡσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐάν ποῶμαι	ἐνέσως καὶ παρὰ.	πλήττω.
	πλή.	
ἐάν θώμαι	ἀόριστος. β.	πλήττω.
ἐάν θώμεθον	θῆ.	πλήθην.
ἐάν θώμεθα	ἡσθον	πλήθην.
	ἡσθε	πλήθην.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνέσως καὶ παρὰ.	πλήθην.
ἀόριστος. β.	πλήθην.
μέλων. α.	πλήθην.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

ὁ πθήμενος	ἐνέσως καὶ παρὰ.	πθήμενον.
	πθήμεν.	
ὁ θήμενος	ἀόριστος. β.	πθήμενον.
	πθήμεν.	
ὁ ἡσοίμενος	μέλων. α.	πθήμενον.
	πθήμεν.	

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ Εἰς ΜΙ.
ΡΗΜΑΤΩΝ.

S Ecunda Coniugatio uerborum in, μ, a pfectis uerbis secundae coniugationis Circūflexorū fit, extrema in, μ, ac penultima i, η, mutatis: ut ἴστω, ἴσῳ, ἴσῃμι. In duali uero & plurali, ac i passiuis, η, in, α, iteque uerba: ἴσῃτον, ἴσῃμεν, ἴσῃμαι, dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἴσῃμι	ἐνέσως.	ἴσῃσι.
	ἴσῃς	ἴσῃτον.
ἴσῃμεν	ἴσῃτον	ἴσῃσι.
	ἴσῃτε	ἴσῃσι.
ἴσῃω	παρὰπληρῆς.	ἴσῃ.
	ἴσῃς	ἴσῃτην.
ἴσῃμεν	ἴσῃτον	ἴσῃσιν.
	ἴσῃτε	

DE VERBO IN MI.

	παρεκκείμενος.	
ἔσκη	ἔσκης	ἔσκη
	ἔσκητον	ἔσκητον.
ἔσκημον	ἔσκητε	ἔσκησι.

Ἐσκη tamen esse debuerat διὰ τοῦ, η, à futuro σήσω: sed ne coincidat cum ἔσκη, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἔσκηω, mutata est, η, in, α, & ἔσκη factum.

	ὑπερσυντελικός,	
ἔσκειν	ἔσκης	ἔσκει.
	ἔσκειτον	ἔσκειτην.
ἔσκειμον	ἔσκειτε	ἔσκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἔσκη	ἔσκησας	ἔσκησε.
	ἔσκησας	ἔσκησάτην.
ἔσκημον	ἔσκησάτε	ἔσκησαν.
	ἀόριστος. β.	
ἔσκη	ἔσκη	ἔσκη.
	ἔσκητον	ἔσκητην.
ἔσκημον	ἔσκητε	ἔσκησαν.
	μέλων. α.	
σήσω	σήσεις	σήσει.
	σήσετε	σήσετε.
σήσω	σήσετε	σήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ.

ἴσῳ	ἴσῳ.
ἴσῳ	ἴσῳ.
ἴσῳ	ἴσῳ.

παρὰ καὶ ὑπερσυν.

ἔσκη	ἔσκητω.
ἔσκητον	ἔσκητων.
ἔσκητε	ἔσκητωσαν.

ἀόριστος. α.

σήσω	σήσῳ.
σήσω	σήσῳ.
σήσω	σήσῳ.

ἀόριστος. β.

σῆσι

σῆτον

σῆτε

σῆτω.

σῆτων.

σῆτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ Ἄ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρὰ.

ἰσάτω

ἰσάμενον

ἰσάμε

ἰσάμενον

σῆσι

σῆμενον

σάτω

σάμενον

σῆσι

σῆμενον

ἰσάης

ἰσάητον

ἰσάητε

παρὰ. καὶ ὑπερσυν.

ἰσάεις

ἰσάειτον

ἰσάειτε

ἀόριστος. α.

σῆσαι

σῆσαιον

σῆσαιτε

ἀόριστος. β.

σάης

σάητον

σάητε

μέλων. α.

σῆσις

σῆσιον

σῆσιτε

ἰσάει.

ἰσάειτην.

ἰσάεισαν, καὶ ἰσάειον.

ἰσάεις.

ἰσάειτην.

ἰσάεισαν.

σῆσαι.

σῆσαιτην.

σῆσαιον.

σάει.

σάειτην.

σάεισαν, καὶ σάειον.

σῆσι.

σῆσιτην.

σῆσιον.

ΕΥΚΤΙΚΑ Ἄ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρὰ.

ἐάν ἰσῶ

ἐάν

ἐάν ἰσῶμεν

ἐάν ἰσάω

ἐάν

ἐάν ἰσάωμεν

ἐάν σῆσω

ἐάν

ἐάν σῆσωμεν

ἰσῶς

ἰσῶτον

ἰσῶτε

παρὰ. καὶ ὑπερσυν.

ἰσάης

ἰσάητον

ἰσάητε

ἀόριστος. α.

σῆσις

σῆσιον

σῆσιτε

ἰσῶ.

ἰσῶτον.

ἰσῶσι.

ἰσάει.

ἰσάειτον.

ἰσάεισι.

σῆσι.

σῆσιτον.

σῆσισι.

e iii

DE VERBO IN MI.

ἐάν ὦ	ἀόριστος. β.	σῆ.
ἐάν	σῆς	σῆτον.
ἐάν ὦμιον	σῆτον	σῶσι.
	σῆτε	
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.		
Ενεσὼς καὶ παρκατ.		ἰσύναι.
παρκατ. καὶ ὑπερσυν.		ἔστακέναι.
ἀόριστος. α.		σῆσαι.
ἀόριστος. β.		σῆναι.
μέλλων. α.		σῆσεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ὁ ἰσάς, τὸ ἰσύντος.	Ενεσὼς καὶ παρκατ. ἢ ἰσάσα, τῆς, σης.	τὸ ἰσύν, τὸ ἰσύντος.
ὁ ἔστακός	παρκακείμενος. ἢ ἔστακῆα	τὸ ἔστακός.
ὁ σῆσας	ἀόριστος. α. ἢ σῆσας	τὸ σῆσαν.
ὁ σῆς	ἀόριστος. β. ἢ σῆσα	τὸ σῆν.
ὁ σῆσων	μέλλων. α. ἢ σῆσας	τὸ σῆσων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἰσταμαι	Ενεσὼς.	ἰσται.
ἰστέμεθον	ἰστασαι	ἰσάσθαι.
ἰστέμεθα	ἰσάσθαι	ἰσάντο.
	ἰσάσθαι	
ἰστέμεν	παρκακτινός.	ἰσάτο.
ἰστέμεσθαι	ἰσάσο, καὶ ἰσώ	ἰσάσθω.
	ἰσάσθαι	ἰσάντο.
	ἰσάσθαι	
ἔσταμαι	παρκακείμενος.	ἔσται.
ἔστέμεθον	ἔστασαι	ἔσασθαι.
ἔστέμεθα	ἔσασθαι	ἔσάντο.
	ἔσασθαι	
ἔστέμεν	ὑπερσυντελιτικός.	ἔστατο.
ἔστέμεσθαι	ἔστασο	ἔσάσθω.
	ἔσασθαι	ἔσάντο.
	ἔσασθαι	

ἐστάνην	ἀόριστος. α.	ἐστάνη.
ἐστάνημον	ἐστάνης	ἐστάνητην.
	ἐστάνητον	ἐστάνησαν.
	ἐστάνητε	
στανήσομαι	μέλλων. α.	στανήσεται.
στανήσομεν	στανήσῃ	στανήσεσθαι.
στανήσομεθα	στανήσεσθαι	στανήσονται.
	στανήσεσθε	
ἐσάσομαι	μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἐσάσεται.
ἐσάσομεν	ἐσάσῃ	ἐσάσεσθαι.
ἐσάσομεθα	ἐσάσεσθαι	ἐσάσονται.
	ἐσάσεσθε	

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρὰ.

ἰσάστω	ἰσάσθαι.
ἰσάσθαι	ἰσάσθαι.
ἰσάσθαι	ἰσάσασθαι.
παρὰ. καὶ ὑπερσυν.	
ἰσάστω	ἰσάσθαι.
ἰσάσθαι	ἰσάσθαι.
ἰσάσθαι	ἰσάσασθαι.

ἀόριστος. α.

σάνητι	σάνητω.
σάνητον	σάνητων.
σάνητε	σάνητῶσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρὰ.

ἰσαίμω	ἰσαίω	ἰσαίτω.
ἰσαίμεν	ἰσαίωτον	ἰσαίωται.
ἰσαίμεθα	ἰσαίωθε	ἰσαίντω.
	παρὰ. καὶ ὑπερσυν.	
ἰσαίμω	ἰσαίω	ἰσαίτω.
ἰσαίμεν	ἰσαίωτον	ἰσαίωται.
ἰσαίμεθα	ἰσαίωθε	ἰσαίντω.

ἀόριστος. α.

σαθείω	σαθείης	σαθείη.
σαθείμεν	σαθείητον	σαθείητην.
	σαθείητε	σαθείησαν.

c iiii

DE VERBO IN MI.

σταῖσι μίλω	μέλλων. α.	σταῖσι τοῖς.
σταῖσι μεθ' ὅν	σταῖσι τοῖς	σταῖσι τοῖς
σταῖσι μεθ' ὅν	σταῖσι τοῖς	σταῖσι τοῖς
ἐστὶ μίλω	μετ' ὅλ' ἄν μελλων.	ἐστὶ τοῖς.
ἐστὶ μεθ' ὅν	ἐστὶ τοῖς	ἐστὶ τοῖς.
ἐστὶ μεθ' ὅν	ἐστὶ τοῖς	ἐστὶ τοῖς.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐάν ἴσῃμαι	ἐνέσῳς καὶ παρὰ.	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃ μεθ' ὅν	ἴσῃ	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃ μεθ' ὅν	ἴσῃ	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃμαι	παρὰ καὶ ὑπερσυν.	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃ μεθ' ὅν	ἐστὶ	ἐστὶται.
ἐάν ἴσῃ μεθ' ὅν	ἐστὶ	ἐστὶται.
ἐάν ἴσῃμαι	ἐστὶ	ἐστὶται.
ἐάν ἴσῃμαι	ἀόριστος. α.	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃμαι	ἴσῃ	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃμαι	ἴσῃ	ἴσῃται.
ἐάν ἴσῃμαι	ἴσῃ	ἴσῃται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνέσῳς καὶ παρὰ.	ἴσῃται.
παρὰ καὶ ὑπερσυν.	ἴσῃται.
ἀόριστος. α.	ἴσῃται.
μέλλων. α.	ἴσῃται.
μετ' ὅλ' ἄν μελλων.	ἴσῃται.

ΜΕΤΟΧΑΙΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ὁ ἴσῃς	ἐνέσῳς καὶ παρὰ.	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	παρὰ καὶ ὑπερσυν.	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἀόριστος. α.	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.
ὁ ἴσῃς	ἴσῃς	ὁ ἴσῃς.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐν. ἰσάμει	ἐνέσως. ἰσάσαι	ἰσάτου. &c.
ἰσάμει	παράτακτις. ἰσάσο. καὶ ἰσά.	ἰσάτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἰσάμει	ἰσάσω	ἰσάσας.
ἰσάμενον	ἰσάσαν	ἰσάσαντο.
ἰσάμεθα	ἰσάσασθε	ἰσάσασθαι.

Μέσος ἀόριστος non est in usu in hoc uerbo ἰσάμι, posset tamen for
mari secundū analogiam, ut in Libro Septimo loco suo differitur.

ἰσάμαι	μέλων. α. ἰσάμην	ἰσάσεται.
ἰσάμενον	ἰσάμενον	ἰσάμενον.
ἰσάμεθα	ἰσάσασθε	ἰσάσασθαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνέσως καὶ παρατ.	
ἰσάτο. καὶ ἰσά	ἰσάτω.
ἰσάσαν	ἰσάσαν.
ἰσάσθε	ἰσάσαντων.
μέλων. α.	
ἰσάσαι	ἰσάσας.
ἰσάσαν	ἰσάσαντων.
ἰσάσθε	ἰσάσαντων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐν. ἰσάμει	ἐνέσως καὶ παρατ. ἰσάω	ἰσάτω. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἰσάμει	ἰσάω	ἰσάτω.
ἰσάμενον	ἰσάσαν	ἰσάσαντο.
ἰσάμεθα	ἰσάσασθε	ἰσάσασθαι.
	μέλων. α.	
ἰσάμαι	ἰσάσοιο	ἰσάσεται.
ἰσάμενον	ἰσάσαντο	ἰσάσαντο.
ἰσάμεθα	ἰσάσασθε	ἰσάσασθαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐν. ἰσάμει	ἐνέσως καὶ παρατ. ἰσάω	ἰσάτω.
------------	---------------------------	--------

DE VERBO IN MI.

ἐάν σῆσωμαι	ἀόριστος. α.	σῆσεται.
ἐάν σῆσωμαι	σῆσῃ	σῆσεται.
ἐάν σῆσωμαι	σῆσῃ	σῆσεται.
ἐάν σῆσωμαι	σῆσῃ	σῆσεται.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑΙ.

ἐνεσὼς καὶ παρὰ.	ἴσῃται.
ἀόριστος. α.	σῆσῃται.
μέλλων. α.	σῆσῃται.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

ὁ ἴσῃς	ἡ ἴσῃς	τὸ ἴσῃς
ὁ σῶς	ἡ σῶς	τὸ σῶς
ὁ σῶς	ἡ σῶς	τὸ σῶς

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ Εἰς ΜΙ.
ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ertia Coniugatio uerborum in, μ, a perfectis uerbis tertiae Coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μ, ac penultima in, ω, mutatis: ut διδῶ διδῶ, διδῶμι. In duali uero ac plurali, ac in passiuo, ω, magno in, ο, paruum iterum uerso: διδῶτον, διδῶμεν, διδῶμεν dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Δίδωμι	ἐνεσὼς.	διδῶς.
διδῶμι	διδῶς	διδῶσι.
διδῶμι	διδῶτον	διδῶτον.
διδῶμι	διδῶτε,	διδῶσι, καὶ ἰσχυρῶς διδῶσι.
ἐδίδων	παρεστώμενος.	ἐδίδω.
ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
ἐδίδων	ἐδίδωτον	ἐδίδωτον.
ἐδίδων	ἐδίδωτε	ἐδίδωτον.
διέδωκε	παρεστώμενος.	διέδωκε.
διέδωκε	διέδωκες	διέδωκε.
διέδωκε	διέδωκετον	διέδωκετον.
διέδωκε	διέδωκετε	διέδωκετε.

ἐλεσώκειν	ὑπερσυντελιχός.	ἐλεσώκει.
	ἐλεσώκεις.	ἐλεσώκειτον.
ἐλεσώκειμον	ἐλεσώκειτε.	ἐλεσώκεισθην.
	ἐλεσώκεισθε.	ἐλεσώκεισσαν.
ἐσώκει	ἀόριστος. α.	ἐσώκει.
	ἐσώκεις.	ἐσώκειτον.
ἐσώκειμον	ἐσώκειτε.	ἐσώκεισθην.
	ἐσώκεισθε.	ἐσώκεισσαν.
ἐσών	ἀόριστος. β.	ἐσών.
	ἐσών.	ἐσώντων.
ἐσόμεν	ἐσόντε.	ἐσόντων.
	ἐσόντες.	ἐσόντων.
ἐσώσω	μέλλων. α.	ἐσώσει.
	ἐσώσεις.	ἐσώσειτον.
ἐσώσομεν	ἐσώσετε.	ἐσώσεσθην.
	ἐσώσεσθε.	ἐσώσεσσαν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς κχ. παρακτ.

Διδόναι	δίδωμι.
δίδοντες	δίδοντες.
δίδοντες	δίδοντες.

παρακτ. καὶ ὑπερσυν.

δίδωκε	δίδωκε.
δίδωκετον	δίδωκετον.
δίδωκετε	δίδωκετε.

ἀόριστος. α.

Διδόντες, δίδωκεται esse debuerat secundum Analogiam, ἀπὸ τοῦ ἐσώκει, sed in usu non est. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

ἀόριστος. β.

δίδωμι, κχ. δίδω	δίδωμι.
δίδοντες	δίδοντες.
δίδοντες	δίδοντες.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς.

Διδίλω	διδίλω.
διδίλων	διδίλων.
διδίλων	διδίλων, καὶ διδίνων.

DE VERBO IN MI.

λεσθῆναιμι	παρεκκ. κχ) ὃ περσυν.	λεσθῆναι.
	λεσθῆναις	
λεσθῆναιμον	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν.
λεσθῆναι	ἀόριστος. β.	
	λεσθῆναις	λεσθῆναι.
λεσθῆναι	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν, καὶ λεσθῆναι.
λεσθῆναιμι	μέλλων. α.	λεσθῆναι.
	λεσθῆναις	
λεσθῆναιμον	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐάν λεσθῆναι	ἐνεσῶς καὶ παρεκκ.	λεσθῆναι.
ἐάν	λεσθῆναις	
ἐάν λεσθῆναιμον	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν.
ἐάν λεσθῆναι	παρεκκ. κχ) ὃ περσυν.	
	λεσθῆναις	λεσθῆναι.
ἐάν	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
ἐάν λεσθῆναιμον	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν.
	ἀόριστος. β.	
ἐάν λεσθῆναι	λεσθῆναις	λεσθῆναι.
ἐάν	λεσθῆναιτον	λεσθῆναιτην.
ἐάν λεσθῆναιμον	λεσθῆναιτε	λεσθῆναισιν.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρεκκ.	λεσθῆναι.
παρεκκ. κχ) ὃ περσυν.	λεσθῆναι.
ἀόριστος. β.	λεσθῆναι.
μέλλων. α.	λεσθῆναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ὃ λεσθῆναι, τὸ λεσθῆναι.	ἐνεσῶς καὶ παρεκκ.	τὸ λεσθῆναι.
	ἢ λεσθῆναι. ἔσσης.	
ὃ λεσθῆναι	παρεκκ. κχ) ὃ περσυν.	τὸ λεσθῆναι.
	ἢ λεσθῆναι.	
	ἀόριστος. β.	
ὃ λεσθῆναι, τοῦ λεσθῆναι.	ἢ λεσθῆναι.	τὸ λεσθῆναι.

ὁ δῶσαν μέλων. α.
 ἢ δῶσαν. ᾗ δῶσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

	Εἰς δῶς.	
Διδόναι	διδόναι	διδόναι.
διδόναιον	διδόναιον	διδόναιον.
διδόναια	διδόναια	διδόναια.
	παρεκτετακῶς.	
εἰδόναι	εἰδόναι, ἢ εἰδόναι	εἰδόναι.
εἰδόναιον	εἰδόναιον	εἰδόναιον.
εἰδόναια	εἰδόναια	εἰδόναια.
	παρεκτετακῶς.	
αἰδόναι	αἰδόναι	αἰδόναι.
αἰδόναιον	αἰδόναιον	αἰδόναιον.
αἰδόναια	αἰδόναια	αἰδόναια.
	ὑπερσυντετακῶς.	
εἰδόναι	εἰδόναι	εἰδόναι.
εἰδόναιον	εἰδόναιον	εἰδόναιον.
εἰδόναια	εἰδόναια	εἰδόναια.
	ἀόριστος. α.	
εἰδόναι	εἰδόναι	εἰδόναι.
εἰδόναιον	εἰδόναιον	εἰδόναιον.
εἰδόναια	εἰδόναια	εἰδόναια.
	μέλων. α.	
διδόναι	διδόναι	διδόναι.
διδόναιον	διδόναιον	διδόναιον.
διδόναια	διδόναια	διδόναια.
	μετ' ὀλίγον μέλων.	
αἰδόναι	αἰδόναι	αἰδόναι.
αἰδόναιον	αἰδόναιον	αἰδόναιον.
αἰδόναια	αἰδόναια	αἰδόναια.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς δῶς καὶ παρεκτετ.
Διδόναι, ἢ εἰδόναι εἰδόναι.
διδόναιον εἰδόναιον.
διδόναια εἰδόναια.

DE VERBO IN MI.

παρεσθ. κ. γ. ὕπερσυν.

ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἄόριτος. α.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσθ. α.

ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
παρεσθ. κ. γ. ὕπερσυν.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἄόριτος. α.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
μέλαν. α.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
μέλαν. α.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσθ. κ. γ. ὕπερσυν.

ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
παρεσθ. κ. γ. ὕπερσυν.	
ἐλεεινός	ἐλεεινός.
ἐλεεινόν	ἐλεεινόν.
ἐλεεινός	ἐλεεινός.

ἐάν λοθῶ	ἀόριστος. α.	λοθῆ.
ἐάν	λοθῆς	λοθῆν.
ἐάν λοθῶμεν	λοθῆτον	λοθῆσιν.
	λοθῆτε	λοθῆσθε.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ΄.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.	δι' λοθῆται.
παρκατ. καὶ ὑπερσυν.	δι' ἐσθῆται.
ἀόριστος. α.	λοθῆναι.
μέλλων. α.	λοθῆσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	δι' ἐσθῆσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΓΑΘΗΤΙΚΑΪ.

ὁ διδύμενος	Ενεσῶς καὶ παρκατ. ἢ διδομένη	τὸ διδύμενον.
ὁ διδομένος	παρκατέμενος. ἢ διδομένη	τὸ διδομένον.
ὁ λοθῆς	ἀόριστος. α. ἢ λοθεῖσθαι	τὸ λοθεῖν.
ὁ λοθιστός	ἀόριστος. β. ἢ λοθιστομένη	τὸ λοθιστόμενον.
ὁ διδοστόμενος	μέλλων. α. ἢ διδοστομένη	τὸ διδοστόμενον.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐν. διδομαι	Ενεσῶς. δι' δισσαι	δι' δισται. βλ. α.
ἐν. ἐσθῆμι	παρκατ. ἐσθῆσσο, καὶ ἐσθῆσαι	ἐσθῆσσο. βλ. α.
ἐσθῆμι	ἀόριστος. α. ἐσθῆναι	ἐσθῆναι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	ἀόριστος. β. ἐσθῆσσο, καὶ ἐσθῆσαι	ἐσθῆσσο.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	μέλλων. α. ἐσθῆσαι	ἐσθῆσεσθαι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.
ἐσθῆμι	ἐσθῆσθαι	ἐσθῆσθαι.

DE VERBO IN MI.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Διδόντω, ή διδω	διδόντω.
διδόντων	διδόντων. βλ.
αόριστος. α.	
δίδω, ή διδω	δίδω.
δίδων	δίδων.
δίδωτε	δίδωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Διδόνμι	διδόνω	διδόντω. βλ.
	αόριστος. β.	
διδόνμι	διδόνω	διδόντω.
διδόνμεν	διδόντων	διδόντω.
διδόμεθα	διδόντε	διδόντω.
	μέλων. α.	
διδόνμι	διδόνω	διδόντω.
διδόνμεν	διδόντων	διδόντω.
διδόμεθα	διδόντε	διδόντω.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Εάν διδόνμαι	διδώ	διδώτω. βλ.
	αόριστος. β.	
Εάν διδόνμαι	διδώ	διδώτω.
Εάν διδόμεν	διδόντων	διδόντων.
Εάν διδόμεθα	διδόντε	διδόντων.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

αόριστος. β.	διδώτω.
μέλων. α.	διδώτω.
	διδώσεται.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεσώς και παρκατ.

ὁ διδόμενος	ή διδόμενη	τὸ διδόμενον.
	αόριστος. α.	
ὁ διδμενος	ή διμένη	τὸ διδμενον.
	μέλων. α.	
ὁ διωτόμενος	ή διωτομένη	τὸ διωτόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

εἰς μὲν ῥημάτων.

Varta coniugatio uerborum in, μ, a' uerbis Grauto nis sextæ coniugationis in, υω, definientibus fit, extre- ma in, μ, mutata, Quorum penultima singularis actiui, υ, habet productum: ut ῥδλγνύω, ῥδλγνυμι. In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem υ, correptum: ut ῥδλγνυτον, ῥδλγνυμον, ῥδλγνυμαι. υ, enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον, in quod mutari possit, sed μακρὰ, ἢ βρα- χεῖα, hoc est longa, siue correpta linea notatur sic, ῥ. ῥ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐν ἑσώσ.

ῥδλγνυμι	ῥδλγνυς	ῥδλγνυσι.
	ῥεύγνυτον	ῥδλγνυτον.
ῥδλγνυμον	ῥδλγνυτε	ῥδλγνύσσι.
	παρὰ τε περὶ καὶ,	
ἐῤῥδλγνυμι	ἐῤῥδλγνυς	ἐῤῥδλγνυ.
	ἐῤῥδλγνυτον	ἐῤῥδλγνύτην.
ἐῤῥδλγνυμον	ἐῤῥδλγνυτε	ἐῤῥδλγνυσσιν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum Aoristum habent: ut κλύμι μέλλων κλύσω, ἀόριδος β. ἐκλυν. sicut præteritum imperfectum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐν ἑσώσ καὶ παρὰ.

ῥδλγνυθι	ῥδλγνύτω.
ῥδλγνύθων	ῥδλγνύτων.
ῥδλγνυτε	ῥδλγνύτωσαν.

ΑΓΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐν ἑσώσ καὶ παρὰ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐν ἑσώσ καὶ παρὰ.

ὁ ῥδλγνύς,	τοῦ ῥδλγνύντος.
ἡ ῥδλγνύσα,	τῆς ῥδλγνύσης.
τὸ ῥδλγνύν.	τοῦ ῥδλγνύντος.

f

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΠΛΟΗΤΙΚΑ'.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΓΑΘΗΤΙΚΑ'.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΓΛΩΤΤΙΚΟΝ.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΓΑΘΗΤΙΚΑΙ'.

Oportatius modus, & subiunctivus in hac quarta coniugatione nō inveniuntur: partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΓΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ.

Hoc est substantium uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεσως.

54

ИКСИ

εἰς καὶ εἰ

ΕΣΟΝ

353

παρὰ ταπεινός,

и

и т.д.

И ТЕ

153

53

என்.

Н.

И ТХУ.

ИСКУССТВО

De futuro autem Libro. xiii. habebis.

ἐσόμεαι
ἐσόμεθον
ἐσόμεθα

μέσος μέλων.

ἔσῃ
ἔσεσθον
ἔσεσθε

ἔσεται.
ἔσεσθαι.
ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ΄.

ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

ἔστο, καὶ ἴσθι
ἔσθον
ἔσε

ἔστω.
ἔσθαι.
ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ΄.

ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

εἴην

εἴης

εἴη.

εἴημιον

εἴητον

εἴητην.

εἴητε

εἴησαν.

μέλων.

ἐσοίμην

ἔσοις

ἔσοιτο.

ἐσοίμεθον

ἔσοισθον

ἔσοίσθαι.

ἐσοίμεθα

ἔσοιθε

ἔσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ΄.

ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

εἴνῳ

ἦς

ἦ.

εἴν

ἦτον

ἦτον.

εἴνῳμιον

ἦτε

ῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεσὼς
μέλων.κ.

εἶναι.
ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ΄.

ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

ὁ ὢν, τοῦ ὄντος

ἡ ὄσα, τῆς ὄσης

ὁ, ὄν, τοῦ ὄντος.

ὁ ἐσόμενος

μέσος μέλων.

ἡ ἐσομένη

ὁ ἐσόμενος.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiæ,
quæ in communi usu habeantur.

Τέλος πῶν ἐνημέτων.

f ii

DE PRONOMINE
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Αντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παρελ-
λαβανομένη: id est, Pronomen est pars orationis decli-
nabilis, pro nomine assumpta. Cui accidunt quattuor:
genera, numeri, casus & personæ. Ἀντωνυμιῶν ἢ μὲν
πρώτου τύπος, ἢ δὲ κτητική, ἢ δὲ δεικτική, ἢ δὲ ἀναφορι-
κή, ἢ δὲ σωζέτης, hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum,
aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud
autem compositum.

Primitiua quidē tria, ἐγώ, σὺ, ὁς. Horum declinationes positivæ hæ-
ρεῖ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνική. ἢ ἐνθεῖα, ἐγὼ. ἢ γενική, ἐμοῦ. ἢ δοτική, ἐμοί. ἢ αἰτιατική, ἐμέ.
Δνική. ἢ ἐνθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶ. ἢ γενική καὶ δοτική, νῶν. Γλη. ἢ ἐν-
θεῖα, ἡμεῖς. ἢ γενική, ἡμῶν. ἢ δοτική, ἡμῖν. ἢ αἰτιατική, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἐνική. σὺ, σέ, σὺ, σέ. Δνική. σφέ, σφῶν. Γλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἐνική. ὁς, ὅς, οἱ, ἐ. Δνική. σφέ, σφίν, Γλη. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφάς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαί: hoc est declinationes positi-
uæ, quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera
regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμός, σός, ὁς, ναί τερος,
σφαί τερος, ἡμέ τερος, ὑμέ τερος, σφέ τερος. Quorum tria à genitiuis
singularibus fiunt hoc est, ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὁς, ἀπὸ
τοῦ ὅς: Duo uero à nominatiuis dualibus: hoc est, ναί τερος, ἀπὸ τοῦ
ναί, σφαί τερος, ἀπὸ τοῦ σφαί. & hæc de duobus tantum. A duali
numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nomina-
tiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina: hoc est, ἡμέ τερος, ἀπὸ τοῦ
ἡμεῖς, ὑμέ τερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέ τερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia
trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinatio-
nem simplicium sequuntur, foeminina uero secundam, & in eorum
declinatione articulos suscipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut ὁ
ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἢ ἐμή, τῆς ἐμῆς. καὶ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. sicut ὁ θελός, ἢ
θελή, καὶ θελόν. Sic & ὁ σός, ἢ σή, καὶ σόν. ὁ ὁς, ἢ ἡ, καὶ ὄν. Deriuatiua uero in ros,
in α, mittunt foemininum, & id quoque in obliquis seruant: ut ναί τε-
ρος, ἢ ναί τέρα, τῆς ναί τέρας, τῇ ναί τέρα.

Demonstratiua autē duo, ὅς τις, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis est inflexio.

Ενί κτ. δ'τος, τούτου, τούτῳ, τούτων, ὡς δ'τος. Δυνί κτ. τούτω,
τούτῳ, ὡς τούτω. Πλκ. δ'τοι, τούτων, τούτοις, τούτων, ὡς δ'τοι.

Θηλυκ. αὐτῇ, ταύτης, ταύτῃ, ταύτῃ, ὡς αὐτῇ.

Οὐδέτερον. τῷτο, τῷτον, τῷτῳ, τῷτων, ὡς τῷτο.

Εκείνος,	ἐκείνῳ,	ἐκείνῳ,	ἐκείνῳ.
ἐκείνῃ,	ἐκείνῃς,	ἐκείνῃ,	ἐκείνῃς.
ἐκείνῳ,	ἐκείνῳ,	ἐκείνῳ,	ἐκείνῳ.

Relatiuum unum, & ipsum quoque trium existit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν. Αὐτῇ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτῇ. Αὐτῷ, αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτό. Huius autem pronomini proprium est, significatio trium personarum: ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκείνος. & leuem spiritum semper habet. Si uero αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν, aspirata reperiantur, sciendum est ea pronomina reciproca esse, & ab ἐαυτοῦ deducta κατὰ ἀφάρεσιν. Nam aspiratio quæ erat super ε, eadem etiam super α, seruatur.

Composita pronomina sunt tria, quæ nominatiuum non habent, scilicet ἐαυτοῦ, σεαυτοῦ, & ἐαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari, tertiæ uero etiam in plurali: nec solum coniunctim, sed etiam diuisim.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Masc. Ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτόν. Fem. Ἐαυτῆς, ἐαυτῇ, ἐαυτῇ. Neut. Ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Masc. Σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτόν. Fem. Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτῇ. Neut. Σεαυτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτό. καὶ κρέσσ, σεαυτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτόν, σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτῇ. Σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Masc. Ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτόν. Fem. Ἐαυτῆς, ἐαυτῇ, ἐαυτῇ. Neut. Ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτό. Πλκ. Ἐαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν, ἐαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν, ἐαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλίτων προσηγομένων πάντων τοῦ λόγου. De præpositione. *μερῶν κατὰ σιώθῃσιν, ἢ κατὰ παρὰθῃσιν, ἢ τοι σιώθῃσιν: hoc est, sitione.*

Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionem. Per compositionem, ut ἐμπροσθεν, peritus. Per appositionem siue constructionem: ut ἐν οἴκῳ, in domo.

DE PRAEPOSITIONE.

Accidunt autē praepositioni tria: ὁ δύνειδαι, id est, acui. ὁ ψιλῶν, hoc est, principalem syllabam laeuigari, demptis, quae in principio, u, habent: ut ἄνω, ὑπέρ. ὁ βραχυγπαλινκτῶν, hoc est, extremā syllabam corripit: duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulae habentes significatio- nes: quarum sex sunt monosyllabae, scilicet, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, πρὶν, & duodecim uero dissyllabae: ut ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ὑπὲρ, ὑπὸ, ἀπὸ, ἄνω, ὑπέρ. Sed de earum compositione, & constru- ctione Libro nono latissime dicitur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduer-
bio.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον προταπόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποταπόμενον. hoc est, Aduerbiū est pars orationis indeclinabilis, quae praepōnitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος, καὶ σχῆμα: hoc est, spe- cies & figura. Species duae: Primitiua, ut νῦν. Deriuati- ua, ut νυνί. Figurae duae: simplex, ut πάλα. cōposita, ut ἐξοπαλα.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημεῖα: id est, temporis signi- ficatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτε, aliquando. ἡ δὴ, iam. ἀπὸ, nū- per. ἀντί, statim. παρὰ, statim. αὐθις, rursus. ἐξεί, quando. ἔπειτα, μετὰ, postea. ἔπειτα, ἔπειτα, ἔπειτα, postq, cum, σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεσσηριον, perēdie. χθες, καὶ χθες, heri. προχθες, nudius tertius. πάλα, diu, olim. ἀρτίως, modo. ἐνύς, καὶ ἐνύς, statim. πρῶτα, nū- ne. ἑσπέρως, uesp̄ri. ἐφ' ὅσον, dum. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰεὶ, semper. ὁφθαλμῶν, do- nec, dum. τόφρα, tantisper, interea.

Aliqua autē τόπου: id est, loci, ἐν τῷ, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. ἐξ, ἐξ, ἐξ, intus, intro. ἐξ, foris, foras. ἀπὸ, illic. πῶς, quo. ὅπου, quo. ὅθεν, unde. ὅθεν ποθεν, undecūq, ἀπὸθεν, ex eodē loco. διέ, huc. ἀπὸ, ἔνθα, supra. κατὰ, infra. ἐμπροσθεν, ante. ὀπί- σθεν, retro. ἐγγύς, prope. πόρρω, procul. ποῦ, ubi. ὅπου, necubi. ὅπου, nusquā. ὅπου, ubi. ὅπου, unde. ἐνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μα- κρὰν, longe, procul. ἐκ δεξιῶν, dextrorsum. ἐκ αἰσθητῶν, sinistrorsum.

Aliqua autem ποιότητος: id est, qualitatis, ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, sapienter. ὡραῖως, pulchre. Quae nempe & medietatis dicuntur, quoniam a genitiuo plurali nominum adiecti- uorum fiunt, qui medius dicitur. id est, communis, cum sit omnis ge-

neris: ut τῶν κελῶν, τῶν σοφῶν. in quibus, v, in, σ, uerso, κελῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut κυνῶν, canine. βοῦν, racematim. ἀγέλην, gregatim.

Aliqua uero ποσότης: id est, quantitatis, ut ἅπαξ, semel. δις, bis. τρίς, ter. τετράκις, quater. πολλάκις, sæpe. ὀλίγακις, raro.

Aliqua autem ἀερόσις: id est, congregationis, ut ἅμα, simul. ὁμοῦ, una. συνάβδην, comprehensim. ἀερόσις, confertim.

Aliqua autem διαμέρισις: id est, diuisionis, ut ἀνδρῶν, sine. χωρίσις, seorsum.

Aliqua uero ὁμοιότης: id est, electionis, siue exceptionis, ut πλὴν, præter.

Aliqua autem παρακλῆσις: id est, hortationis, ut εἰς, cia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὐγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξις: id est, ordinis, ut ἐξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. ἐνύστερος, statim. ὁμοφώνως, repente. ἀντίκω, statim.

Aliqua autem ὁμοιότης: id est, similitudinis, ut ὡς, tanquam. ὡςπερ, quemadmodum. ὅπως, sic. ὡς, sicut. ὡςπερ, sicut. ἢ, uelut, ueluti. ὡςτε, uti. ὡςποῦν, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποσάσις: id est, separationis, ut ὡςτε, ut.

Aliqua autem συγκρίσις: id est, comparationis, ut μάλλον, magis. πλεον, plus. ἢ ὅσον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσις: id est, intentionis, ut λίαν, ualde. ἄλλαν, multum. πέντη, proflus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάννυ, nimium. σφοδρότατα, uehementer. μέγιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσις: id est, remissionis, ut ἡρέμα, quiete. ἡσυχῇ, quiete. μόλις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. εἰς, passim. ὡσεὶ, fere.

Aliqua autem βεβαιώσις: id est, confirmationis, ut δηλαδὴ, profecto. δὴ ποῦθεν, nempe. πάντως, omnino. ὁντως, uere. ἢ, reuera.

Aliqua autem κωτωμόσις: id est, iurandi, ut ναί, certe, νῆ, per.

Aliqua autem ἀπαμύσις: id est, abiurandi, ut μὴ, per.

Aliqua autem ἀγνήσις: id est, negandi, ut ἔ, non. ἔχι, non. ἔχω, non igitur: ἔδωκε, nullo modo. ἢ, minime. ἔτε, neque. ἔδωκε, neque.

Aliqua autem ἀπαγορεύσις: id est, prohibitionis, ut μὴ, ne. μηδὲ, μὴ, nequaquam.

Aliqua autem ἐκδοσις: id est, euentus, ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχόν, forte.

Aliqua autem ὁρωσις: id est, interrogationis, ut πόθεν, unde. πού, ubi. ποῦ, quo.

DE ADVERBIO.

Aliqua autem δειξέως: id est demonstrationis, ut ἴδ' , ecce.
ἐν, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως: id est uocandi, ut ὦ.ο.

Aliqua autem διασαφήσεως: id est declarationis, ut ἤγουν, uidelicet. οἶον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc est.

Aliqua autē θέσεως, id est positionis, ut ἀναγνώσ'εον, legendum. γραπ'έον, scribendum. πλού'εον, nauigandum. dicuntur enim positionis, quoniam determinant siue positionē rei, siue deliberationem.

Aliqua autem ἐνχ'ής: id est uoti, ut εἰθε, ὦφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ: id est exclamationis, ut ὦ, heu. ἦ, hei. οἱ μοι, hei mihi. αἶ, ἰὼ, heu.

Aliqua autem θαυμασμοῦ: id est admirationis: ut ὦ, φεῦ

Aliqua autem θεϊσμοῦ: id est furentis, ut εὐοῖ, heu, eueo. εὐαῖν, heu.

Aliqua autem ἐκπληξέως: id est percussiois, siue terroris, ut ἄ. ἦ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμος ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura simplex, ut ἐπεὶ, composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοί: id est copulatiuæ, ut καὶ, quidem. δέ, autem. τε, quæ. καὶ, &. ἃ. ἄλλα, ἃ. τὰ, ἃ. ἄντὰ, sed. ὅτι, quod.

Aliquæ autē διασυνεκτικοί: id est disiunctiuæ, ut ἢ, uel ἢτοι, siue. ἢ, siue.

Aliquæ autem συνεκπλεκτικοί: id est continuatiuæ, ut εἰ, si. εἴπερ, εἰδή. περ, siquidem.

Aliquæ autem παρασυνεκπλεκτικοί: id est subcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπειπερ, quoniam. ἐπειδή, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί: id est causales, ut ἵνα, ὅπως, ὅφρα, ut. γὰρ, enim ὅτι, quia. διότι, quia. καὶ ὅτι, quoniam. ἐνεκα, causa. δινεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοί: id est dubitatiuæ, ut ἄρα, an. μὲν, nuni. μή, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί: id est collectiuæ, siue rationales, ut ἄρα, ergo. ἃ. ἄλλα ἃ. ἄλλων, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. ὡς γὰρ τοι, itaqz. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί: id est repletiuæ, ut ὅτι, iam. ἢ, nempe. ὅλῳ, quidem. νῦν, certe. πότε, ποῦ, ὅτε, πότε, μὲν, ὅτι, γὰρ, πότε,

quidem. At γ' non solum repletiva est, sed etiam diminutiva pro saltem, & causalis.

Aliquæ autem δυνάμικοι: id est potestatis, ut ἄν, κέ, κέν, utiqz, quæ apud Poetas repletivæ etiam inveniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοί, siue ἐπιλεκτικοί: id est disertiivæ, siue electivæ: ut ἦ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί: id est extenuativæ, siue diminutivæ, ut γαῶ, γέ, saltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοί: id est aduersativæ, ut ὅμως, tamen, καίτοι, etsi. καίπερ, quaquam. ἑμῶς, tamen, εἰς, etsi.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

Mne uerbum aut in, ω, definit: & id quidem si grauem habet accentum, βαρύντον, appellatur: ut τύν, πῶ. Si circumflexum, περισώμενον: ut πῶ. Aut in, μ, & id a terminatione nomen assumpsit, ὁ εἰς μ: hoc est uerbum in μ, ut τί. θημ. βαρύντον qui dem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales, atqz diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante, ω, finalem sibi uendicat, scilicet ε, ω, φ. Secunda tres alias, uidelicet, γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc est, λ, θ, τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ξ, scilicet, & geminatum ας. Quinta quattuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales, præter, ν, & omnes diphthongos proprias, & unam impro priam, υ, scilicet. Quæ quidem omnes, siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate, ω, finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστική, hoc est figuratiuæ litteræ appellan tur. Per eas enim unumquodque uerbum discernitur quoræ sit coniugationis. Quæ uero superfluunt ex dictis litteris, hoc est, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστική sunt futurorum. Nam futurum primæ coniugatio nis, ψ, sibi uendicat, secundæ, ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ sequuntur σ, & si uerba quintæ coniugationis ob inconcinnita

Characte= risticæ præ sentium.

Characte= risticæ fu turorum.

DE FORM. VERB.

tem illud abnuant, & quattuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ς, ut propria χαρακτηρις *ἑαυτῶν* sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum präteritorum χαρακτηρις *ἑαυτῶν*, uidelicet, φ, χ, κ. Nam si futurum habet, ψ, präteritum habet, φ. Si ξ, χ. Si σ, aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeant inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt. Nam präteritum imperfectum cum naturam præsens teritum uero plusquamperfectum, präteriti perfecti, ut τῦψα, ἐπῦψεν. Quemadmodum & primus Aoristus Futuri: ut τῦψω, ἐτῦψα. At medium präteritum consonantem præsens, quam figuratiuam uerbi appellamus, assumpsit: ut ἴβω, μέσος παρεκείμενος, τέβω. Eandem quoque secundus Aoristus, & secundum futurum sibi uendicarunt: ut ἐβον, ἴβω. Exciipiuntur uerba quartæ coniugationis: quoniam cum ζ, & geminatum, σ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium präteritum: sed nunc, γ, nunc autem, Δ. r, quidem sibi asciiuit, cum futurum, ξ, habeat ante, ω, finalem: ut κρᾶζω, κρᾶξω, μέσος παροικ. κέκρῃ. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὀρύσσω. Si uero futurum, σ, habuerit, medium präteritum, Δ, sibi uendicabit: ut φεράζω, φεράσω, πέφερα, ἐφέσω, ἐφέσω, ἡφέσω, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante, ω, diuersæ fuerint consonantes, hoc est, π, κ, τ, μ: scito priorem illarum figuratiuam esse. nam ω, & κ, per παρὲς μῦθον, τ, sibi asciscunt: μ, uero, ν, ut κῶπῶ, μέσος παροικ. κέκῳπε, τίκτω, τέτοικα. τέμνω, τέτομα.

In σκω: In desinentibus autem in σκω, etsi ante, ω, duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis: quandoquidem a futuro in σω, fiunt πλεονασμῶ, τοῦ, κ: ut ἀγέσω, ἀγέσκω, ἰάσω, ἰάσκω, & similia: quæ usque ad parataticum solum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & ἐνήσκω, ἐνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, propriis locis relinquimus differenda.

[illegible]

Dicuntur autem, χαρακτιριστικὰ, eo quod sint signa siue notæ coniugationum : per ea enim cognoscitur unumquodque verbum quotæ coniugationis sit. Nam quicquid præcedit ω finale, χαρακτηρι-

Dicuntur autem, *χαρκτηρισμοί*, eo quod
sint signa siue notæ coniugationum: per
ea enim cognoscitur unumquodque ver-
bum quoræ coniugationis sit. Nam quic-
quid præcedit *ω*, finale, *χαρκτηρισμὸν*
appellatur.

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc est, α, ε, & ο, in præteritis mutantur in longas: quâ mutationem temporale augmentum appellamus. α, quidē in, η, cōmuniter mutat̃: ut ἀκούω, ἡκουν, ἡκουγε, ἡκούκειν, ἡκουσα. Excipiuntur αἰθέρασ, αἱθερασιν, & ἀνηλίζομαι, ἀνηλιζόμεν, propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ὦω, ὠπιο, cuius præteritum imperfectum, ὤον, facit, ne coincadat cum ῥών, cuius thema est ἔω, & αὔω, audio, quod ᾄων, facit, ut differat ab ῥίον, quod ibam significat. Si autem ab, ε, incipiat uerbū, e, mutatur in, η, ut ἐίδω, ἤκη, ἤκειν, ἦσα. ἔλεω, ἔλεώ, ἤλειον, ἤλειον, ἤλεινε, ἤλεικεν, ἤλέησα. Excipiuntur aliqua, in quibus, ε, mānens assumit, ι, in diphthongum, hoc est: ἐχω, εἶχον, ἔπαω, εἶπον. ἔλω, εἶλον. ἔλαω, εἶλκον. ἔλυω, εἶλκον. ἔρτω, εἶρπον. ἐρίτω, εἶρηπον. ἐσίγη- ω, εἴσιγην. medium plufquam perfectum, ἔπομαι, εἶπόμην. ἐσίξω, εἴσιξαν. ἐσίαν, εἴσαν. ἔαω, εἵμαι, εἶρύω, εἶρυν. ἔθαω, εἵθαα. medium perfectum, ἐΐδω, εἶδρον. ἐργάζομαι, ἐργαζόμεν. Si autem ab ο, incipiat uerbū, ο, uertitur in, ω, ut ὀρίζω, ὠρίζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamē apud Poetas huiusmodi uerba absq̃ augmento lonico more: ut ἄκουσεν, ἀντί τοῦ ἡκουσεν. ἔλαμεν, ἀντί τοῦ ἤλαμεν. ὀνόμηκα, ἀντί τοῦ ὠνόμηνον.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, α, β, γ, & ζ, nulla fit mutatio: ut εἰς ἄρχῶ, εἰς ἄρχον. εἰς ἄδῶ, εἰς ἄδον, καὶ εἰς ἄνθρωπον. sicut εἰς χορῶ, εἰς χορῶν & similia, in quibus Attici mutant, ε, in, η. εἰς ἄδῶ. ᾠ. εἰς ἄδον, εἰς ἄδον. Si autem à mutabili, α, scilicet, α, β, γ, eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. Nam si ab α, incipiat uerbum, uerti

Si ab. α.

κῆκτηται, ἀπὸ τοῦ κτῶμαι. ὦμαι. & πέπωμα, ἀπὸ τοῦ πῶμαι, ὦμαι. & πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πῶω ἀχέσων. In quibus præteritū perfectum priorem repetit. Nam κτ, μν, & πτ, apud poetas cōmunem faciunt syllabam: sicut & muta cum liquida. sic Herodianus. Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat: hoc est, ζ, ξ, ψ, nullam illarum geminat præteritum perfectum, cum ε, breue positione producat: ut ζάω, ἐζήκα, ξέω, ἐξέκα, ψάλλω, ἐψάλλκα. In his igitur uerbis a consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum ε, quod est syllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε, correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur: ut λέγω, ἐλεγον, λέλεχα, κείνω, ἐκείνω, κέκεινα. Si uero præteritum perfectum ε, productum habeat, nequaquam præteritum imperfectum geminationē suscipit. Quoniam omnis geminatio siue reduplicatio cōmunis per breuem uocalem, ι, scilicet, siue ε, semper fit, nunquam autem per longam.

Atten.
Si a duplici.
Præceptio.

DE VERBIS COMPOSITIS.

Quandoque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum, quam ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quam ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est: ut ἐνέω, ἵνεπον: ex ἐν præpositione & ἐέω, quod idem, significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quam ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum: ut περᾶκούω, περὶ ἡκούω, α, in, η, conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat, præposita uero περᾶ, præpositione, mutata est uerbi significatio. Nam περᾶκούω, obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his cōpositis, præpositiones abicere extremam uocalem, alia sequente uocali, tam in Præsenti quàm in Præteritis: ut παγέχω, παγείχων, ex παγᾶ & ἐέχω. ἀπαύγω, ἀπαύγων. Quocirca etiā in uerbis a cōsonantibus incipientibus, cū in præteritis suscipiāt ε, syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abiciunt extremā uocalē: ut λείπω, ἐλείπον. ἡγαλείω, ἡγάτελειπον. At si uerba incipiāt ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut ἀπῶμαι, κατὰπῶμαι. ἑπομαι, ἡγετομαι.

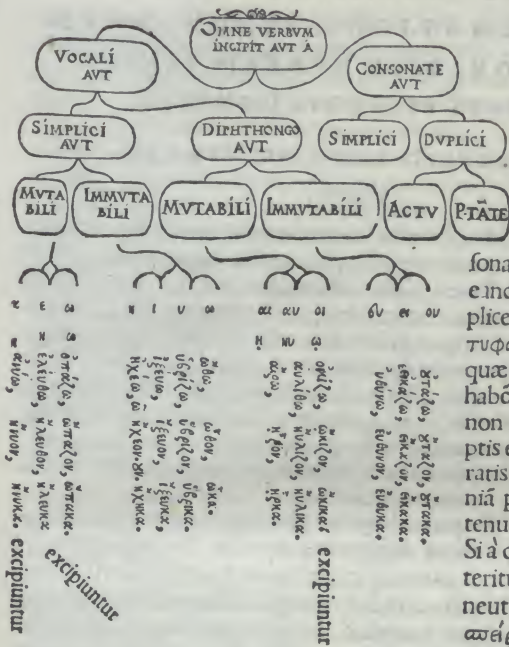
Atten.

Atten.

DE VERBOR. FORM.

Περί uero & πρὸ extremam retinent uocaleni, etsi cū a uocali incipientibus componantur: ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut ἀμφισπῆτω, ἡμφισβήζω, ἀντιβολῶ, ἡντιβόλων. Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, κρηάω, κρηάουον. ἐπιχειρῶ, ἐπιχείρου. ἐγκυμᾶζω, ἐνγκυμίαζον. Quædam etiam a δυν, & δν, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυνσάπτω, δυνσηπῖσον. δυνσαρῆζω, δυνσηρῆσον. ἐνορκῶ, ἐνώρκουν. ἐνεργῶ, ἐνεργέτον. ἐναγγελίζομαι, ἐνηγγελίζόμεν.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet, & temporale: ut μέλω, ἡμελον. δύνάμαι, ἡδυνάμεν. βούλομαι, ἡβουλόμεν: pro ἔμελον, ἔδυνάμεν, ἔβουλόμεν. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχῶ, ἡνώχλουν. ἀνορθῶ, ἡνώρθουν, ἀνέχομαι, ἡνηχόμεν, secundum quosdam: παρορνῶ, ἐπαρώρνουν. Age uero dictio nem hanc omnem, in compendium redactam, uti moris est nostri subiecta in pagina describamus.

Si à simplici con-
sonante incipiat
uerbum, præte-
ritum perfectū
præter ε, quod
est cōmune aug-
mentum in om-
nibus præteritis
uerborū a' con-
sonante incipitūm,
e indēm assumit sim-
plicem: ut τὴν πῶ τε-
τυφα. his exceptis,
quæ a γ, principium
habēt, in quibus, ε,
non repetitur. Dem-
pris etiā quæ ab aspi-
ratis incipiunt, quo-
niā pro eis propriæ
tenues suffragantur.
Si à duplici, actū, præ-
teritum perfectum
neutrām assūpit: ut
σπείρω, ἐσπεργα. nisi
fuerit muta cum im-
mutabili, quia tunc
repetitur muta: ut
κρίνω, κέκρινα. Ex-
ciipiuntur quæ a γν,
initium habent, in
quibus, γ, non repe-
titur: ut γινώσκω, ἐ-
γινώκηκα. γινώσκω, ἐ-
γινώκηκα. Si à du-
plici, potestate, ut
sunt, λ, ξ, ψ, nulla
earum in præter. per-
fecto repetitur.

g

ἀνέεισσω
ἀνέεισον.
ἀνείζομαι.
ἀνείζομαι.
ἄω, ἄων.
ἄω, ἄτων.

ἔχω, ἔχον.
ἔπω, ἔπον.
ἔλω, ἔλον.
ἔλκω, ἔλκον.
ἔλκω, ἔλκον.
ἔρπω, ἔρπον.
ἔρπιζω, ἔρπιζον.
ἔσθικω, ἔσθικον.
ἔπομαι, ἔπόμην.
ἔσιω, ἔσιων.
ἔω, ἔων.
ἔω, ἔωμαι.
ἔρω, ἔρων.
ἔρω, ἔωμαι.
ἔβρω, ἔβρων.
ἔβρω, ἔβωμαι.
ἔβρω, ἔβωμαι.
ἔβρω, ἔβωμαι.

οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.
οἶδω, οἶδον.

DE FORMATIONE VERBOR.
DE FORMATIONE SINGVLARVM
PERSONAR. IN NVMERIS TEMPO-
RIBVS ET MODIS OMNIBVS.
INDICATIVO MODO ACTIVORVM.

Εἰς ὧς.

Τῷ, à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Secun-
da persona τὴν, à prima fit, extrema in, es, conuer-
sa. Tertia τῆς, à secunda expuncto, σ, Δυνίς. Prima
persona formari non potest, quandoquidē prima plu-
ralis in, μιν, definit. Secunda persona à secunda singu-
lari, expuncto, σ, ac, ι, subiunctiua uocali diphthongi, & addita, τω,
τῷ, τῇ, τῶν. Tertia eadem est cum secunda, τῇ, τῶν. Πλὴν. Prima pso-
na à prima singulari fit, ω, in, ο, conuerso, & adiuncta, μιν, τῷ, τῇ, τῶν.
Secunda à prima, extrema ἰ, τε, & ο, in, ε, mutatis, τῇ, τε. Tertia etiā à
prima, extrema ἰ, σ, cōuersa, ac υ, penultima uocali adiūcto, τῇ, σι.

Γρατταπικὸς Εἰς ὧς.

Atten.

Εἰς τῷ, à τῷ, prima singulari praesentis temporis, extrema in
ον, mutata, ac ε, cōmuni augmento praeposito. Secunda persona à
prima eiusdē tēporis, extrema in, es, cōuersa, εἰς τῇ. Tertia à secun-
da, expuncto, σ, εἰς τῇ. Δυνίς. Prima psona formari nō potest, sicut
neq; in duali praesentis temporis. Secunda persona à secunda sin-
gulari fit, expuncto, σ, & apposita, τῶν, εἰς τῇ. Tertia à secunda
dual, extrema in, τῶν, conuersa, εἰς τῇ. Nam quodcumq; tertia
psona pluralis definit aut, in, ι, aut in, α, secunda & tertia dualis nu-
meri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum,
accentum loco moueri, quodcumq; extrema, quae breuis est, in lon-
gam mutatur. Πλὴν. Prima persona à prima singulari, interiecta
με, inter, ο, & υ, εἰς τῷ. Secunda à prima plurali, extrema in
τε, ac penultima uocali in, ε, mutatis, εἰς τῇ. Tertia εἰς τῷ,
quae à Genitiuo sui participii fit expuncta, τῶς, syllaba, ac ε, augmen-
to praeposito, ut τῷ, τῷ, τῷ, εἰς τῷ. & est par syllabis primae
personae singulari, quod nempe & ambobus Aoristis euenit.

Γρατταπικὸς Εἰς ὧς.

Τέτυφα, à τῷ, uenit Futuro, extrema scilicet in, φα, mutata,
cum sit uerbum primae coniugationis. Grauitonorum, geminata

etiam principali consonante praesentis, quae praepositur, ε, breui, quod est commune, ut modo diximus, augmentū. Quae quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit praecedentem syllabam positione longam. De qua re, cum de praeteritorum augmento tractaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod tēre Penultima, omnibus quidem uerbis commune est: ut λέγω, λέξω, λέλειχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in dissyllabis primae & secundae coniugationis, habentibus, ε, in, ο, faciunt praeteritum: ut πέμψω, πέπεμφα, κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀπικῶς. Exciptuntur etiam uerba dissyllaba quintae coniugationis, quae in futuro penultima, ε, habent, quo in, α, conuerso, fit commune praeteritum: ut πείρω, πείρω, ἐσπείρω. Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante, κ, finalem inuenies, loco non moueri: si tamen, aut, λ, fuerit aut, γ, ut ψάλλω, ἐψάλλω. φείρω, ἐφείρω. μ, uero sequente, κ, cum male inter se cohaereant, assumit, η, ut νέμω, νενέμηκα, pro, νέμω, ante, κ, uenimus, τέμω, siue τέμνω, τέτέμηκα, quae quidem in praeterito, ε, seruant, quaquam eorum Futura dissyllaba sint. At, γ, uertitur in, γ, secū, in, γ, quente, κ, quod nempe fit, quoties illud, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, inuentum fuerit: ut φαίνομαι, πέφαγκα. Si uero penultima praesentis dissyllabi aut, ι, fuerit, aut, υ, ι, omnino abiicitur: ut κείνω, κέκηκα. δύνω, τέθυκα: etiam si fuerit, ει, diphthongus: ut κτείνω, ἐκτέκα. Præterea si praeteritum in, κ, definens longam habuerit penultimam, expuncto, κ, Ionice corripit eandem: ut βέβηκα, βέβακα, ἡρέμηκα, ἡρέκα. βέβακα Ionice ἡρέκα a secunda extrema in, ε, mutata, τέτυφε. Δυνίκα. Secunda persona a secunda singulari expuncto, σ, & apposita, τον, τετύφατον. Tertia eadem est cum secunda, τετύφασιν. Tertia persona a prima singulari, adiuncta, μιν, τετύφαμεν. Secunda a prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε. Tertia quoque ab eadem fit, μιν, in, σι, conuersa, τετύφασι.

De praeterito Attico.

Sciendum autem, Atticos in uerbis a mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere praeteritū Actiuū, medium, & passiuum: principales duas litteras praesentis, communes in praeterito praepoentes, corripientes insuper, quantum pertinet ad uocalē tertiā a principio syllabam, si supra tres syllabas praeteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἡγήρηκα κοινῶς, καὶ ἀγήρηκα ἀπικῶς: unde passiuū ἀγήμεμαι, ἀκέω, ἡκέκα, καὶ μέσος ἡκονα κοινῶς, καὶ ἀκήκα ἀπικῶς.

Atten.

Vbi sciendum, præteritum actiui & passiuū Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Debet enim habere principalem syllabam præsentis temporis, eamq; breuiem: quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet: sed à quapiam trium iam dictarum, α, scilicet correpta, ε, & ο. Secundam uero & tertiam, per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa, η, scilicet, siue ω. Nam α, & ε, ex temporalī augmentō in præteritis mutantur in, η, ο *μυκρόν* uero in, ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenent locum: in Attico uero, secundum: ut ἀλέφω, ἡλεφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἄττικῶς. ὀρύσσω, ὀρυχα κοινῶς, καὶ ὀρύσσωχα ἄττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat, quæ per propriam figuratiuā præteriti consonantem cum, α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest, quod nempe euenit, cum uerbum dissyllabum forte exiterit. Nam prima syllaba eadem est cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo præterito. Secunda & tertia per eandem consonantem geminatā enuntiatur, quæ quidem consonans & figuratiua est præsentis temporis, & præteriti medii: ut ἄρω ἡ ῥω, καὶ μέσος ἡ ῥα κοινῶς, καὶ ἄρρωχα ἄττικῶς. Cuius extrema per, γ, quæ est præteriti medii figuratiua, effertur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba secundum regulæ præceptionem sic, ἔδωκα ἡ ῥω, καὶ μέσος ἡ ῥα κοινῶς, καὶ ἔδωκαχα ἄττικῶς.

Atten.

& alia huiusmodi Sunt quædam verba ab o, incipientis, quorū præteritum cōmuni solum, ē, Attici præponere consueverunt: ut ὤγων, ὤγωνος, ὤπην, ὤπηναι. Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoristis hoc idem facere consueverunt: ut ὤγων, ὤγωνος, ὤνδμυς, ὤνδμυδος, ἦγγε, ἦγγεος, ἔννε, unde ἔννεος, ἔπηνε, ἔπηνεος, & similia. Sed quoniam dictum est, tertium syllabam, & præteritum

Atten.
De tertia a
principio.

& nimidia. Sed quoniam dictum est, tertiam syllabam a principio esse corripendam, aduertendum est quo pacto id faciendum: quia *ε*, mutatur in, *ε*, ut *ἀλήθεια, ἡλικία, κοινός, καὶ ἀλήθεια, ἀπικός. ω, in, ο*, ut *ἐρώτω, ἡρώτις, κοινός, καὶ ἐρωτήτις, ἀπικός*. Si fuerit diphthongus *ει*, uel *οι*, uel *ου*, uel *χι. ει*, quidem abiecit *ε*, ut *ἀλείφω, ἡλειφα, ἀλήλιφα. οι*, quoniam abiecit, *ε*, ut *ἐλβέω, ἡλδεις, ἐλήλεις, καὶ μέσος ἐλήλυσαι. οι*, uero abiecit *ι*, ut *ἐτοίμαζω, ἡτοίμας, ἐπιτόμας*. At ου abiecit u: ut *ἐκός, ἡκεις, ἐκύνεις, καὶ μέσος ἐκύνει*. Sed de hoc satis, quandoquidem hæc libro sexto plenius dicentur.

Ἰ' περ σωτελικοῦς.

Ε' τετύφειν ἂ τετύφα präterito perfectō deducitur, extrema in
εν, mutata, cui & alterum, ε, omnino præponitur : quod fit quan-

documq; præteritum perfectum à consonante principium habet. At si à sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoq; & plusquamperfectum iuchoare necesse est: ut ἀκῶα, ἡκούη, ἡκούκειν. ἡκούω, ἡκούη, ἡκούκειν. Secunda persona à prima fit ν, in σ, uerso, ἐπετύφεις. Tertia à secunda expuncto σ, ἐπετύφει. Δυνῆς. Secunda persona à secunda singulari expuncto σ, & adiuncta τν syllaba, ἐπετύφειν. Tertia à secunda duali, τον, in, την, mutata, ἐπετύφειν. Πλη. Prima persona à prima singulari, abiecto, ν, adiuncta μου, ἐπετύφειμον. Secunda à prima plurali, μιν, in, τε, conuersa, ἐπετύφειτε. Tertia etiam à prima, μιν, in, σαν, conuersa, ἐπετύφεισαν.

Αὐτοῖς. α.

Ἐτυφα à futuro trahitur, ω, in, α, mutato, eademq; consonante seruata, & ε, communi augmento præposito: ut τυπῶ. τυφά, ἐτυφα. Excipitur εἰπα ἀπὸ τοῦ ἐπα, ἐφα. & ἡνεγκ ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγεα. & ἐνιγκ ἀπὸ τοῦ πῖνμι. Πήσω. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω. & ἡνκα ἀπὸ τοῦ ἵκμι, ἥσω. quæ suorum futurorum consonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro Primus Aoristus, & eam aut natura aut positione productam. Igitur si penultima futuri brevis extiterit, sicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit, α, ab ipso themate, id mutabitur in, κ: ut φάλλω, φάλλω, ἐφίλλω. Si α, diphthongus, eadem fiet mutatio in, κ, Atticorum Ionumq; more: ut χαίνω, χανῶ, ἐχίνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίνα. Communiter tamen ἐμίνα dicitur & ἐσμίνα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, existente longa. Si uero, ι, aut, υ, cum sint ancipites, produciuntur: ut κείνω, κρινῶ, ἐκρινω. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὀτρυνω. Si ε, fuerit, assumet, ι, in diphthongum: ut φθείρω, φθεγῶ, ἐφθείρω. Sunt & qui penultimam correptam seruant: ut τέλεισα, ἐτέλεισα. Secunda persona ἐτυφαο, tertia ἐτυφε: sicut à τέτυφα, τέτυφαο, τέτυφε. Δυνῆς. Secunda persona à secunda singulari expuncto, σ, & adiuncta τον, ἐτύφατον. Tertia à secunda duali, extrema in την, mutata, ἐτύφατην. Πλη. Prima persona à prima singulari adiuncta μου, ἐτύφαμον. Secunda à prima plurali, μιν, in, τε, conuersa, ἐτύφατε. Tertia à genitiuo sui participii abiecta, τος, syllaba, & ε, syllabico augmento præposito: ut τυφάω, τυφάντος, ἐτυφον. Siue à prima singulari, adiuncto, ν, ἐτυφα, ἐτυφον.

Αὐτοῖς. β.

Ἐτυπεν à primo fit, extrema in, ω, mutata cum præsentis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum for-

De penult;
ma Aor. ἵ
longa.

Exleges.
Att.

matione supra dictum est: cui, ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Est etiam syllabis par primo Aoristo, si thema Grauitonum sit: ut τύπτω, ἐτύψα, ἐτύπην. Si uero Circumflexum, una minuitur syllaba: ut δυνάω. ἐδύνῃσα, ἐδύνον. σχῶ, ἐσχῆσα, ἐσχον. Vbi aduertendum est, secundum Aoristum in hoc a' Præterito medio differre, quoniam etsi a' primo Aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato: ut ἐσχον, ἐσχες, ἐσχε: quod abiecto fit σχε, ἢ περισσῶς κῆν, καὶ προοδέσει τοῦ, σ, σχε: unde πρὸ σχες, ἡστ' σχες. abundat enim, σ, quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus Penultimam autem corripit secundus Aoristus a' themate Grauitono existens, si polysyllabus sit: ut λήβω, ἐλάβον. Nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producant, cum eadem etiam principalis sit: ut ἐδὸν, ἐλόν, ἐχον, & alia. Vertitur enim, η, in, α, quoniam secundus Aoristus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit, ε, in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente: ut plurimum uertitur in, α, ut δίδω, ἐδιδον. πλέκω, ἐπλέκον. λέγω, ἐλέγον. Facit, & φλέγω, ἐφλέγον, & ἐλέσσω, ἐβλέπον. Si uero, ω, id quoque in, α, mutatur: ut τρώω, ἐτράχον. Si duæ fuerint bitemporæ siue ancipites, abiicitur secunda: ut καίω, ἐκαον. παύω, ἐπαον. unde ἐπέλω ἢ ἀνέπέλω, Aoristus secundus passivus in usu. Si δλ, aut ελ, abiicitur, ε, ut φέλω, ἐφύγον. λέσσω, ἐλίπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto, ι, diphthongi, ε, in, α, mutatur: ut σπείρω, ἐσπαρον. οφείλω uero ὠφείλον, & αἰέλω, ἤερον, & γείρω, ἤγερον. & similia trisyllaba enim sunt. A themate uero Circūflexo existens secundus Aoristus corripit penultimā, si ante ω, finalem sola cōsonans existat: ut πέσω, ὦ, ἐπείπον. Excipitur δίσσω, ἐδίσπον, δλέω, ἐύγον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima: ut ἐλασώ, ἐβλασον. ὀλιψώ, ὠλιψον.

Μέ Μων. α.

FVturum primum a' præsentis fit, & in, ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam: hoc est θρέψω, θρέξω, ἐξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est tenuem: ut θέρω, θέχω, ἐχω: & quidem propter sequentem aspiratam. Nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonan-

Att.

tes autem futuri iam dictum est tres esse proprias: et si futurum uerborum quintæ Coniugationis expuncto, σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas, sibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλλῶ, νύμω, νυμῶ, κείνω, κεινῶ, δέγω, δεγῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsentis: ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripunt, cum aut alteram immutabilem abiciant: ut τίλω, πλῶ, κάμω, κκμῶ. aut, ι, diphthongi: ut φαίνω, φανῶ, κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam: ut πλέω, πλῦσω, ῥέω, ῥύσω, πνέω, πνύσω, καίω, καύσω, κλαίω, κλώσω. Est etiam futurum par syllabis præsentis, nisi synæresim, aut reduplicationem præsens patiatur: ut est ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circumflexis Grauitona facta sunt, ἔθει ἀπικῶ: ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis Grauitonis, sed à circumflexorum perfectis est: ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφείλω. ἐξήσω ἀπὸ τοῦ ἐξέω, βουλήσω. Hoc quidem & ἀνέω patitur & ἀλέξω, & ἔψω, ἀπὸ τοῦ ἀνέω, ἀλέξω & ἔψω. Futurum uero ἀνέήσω, ἀλεξήσω, ἐψήσω, ab eo quod est ἀνέξω, ἀλεξέω, ἐψέω. & alia quæcumque inueniantur similia. Inflectionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.

μέμων. ε.

Secundum futurum fit à secundo Aoristo, abiecto augmento, ac extrema in, ῶ, circumflexum mutata, eademque penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τνῶτω, ἔτυπον, τυῶω. σπείρω, ἐσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis est, τυῶω, τυῶεις, τυῶει. Δυνήξω, τυῶαί τον, τυῶαί τον, à secunda persona singulari expuncto, σ, & addita τν, syllaba. ρλη. Prima persona à prima singulari, ω, in ου, mutata, & adiuncta μων, syllaba, τυποῦμων. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, & μων, in τε, mutatis, τυῶαί τε. Tertia & ipsa quoque à prima, extrema in, σ, conuersa, τυποῦσι, accen- tu circumflexo obseruato.

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρῶς.

τνῶτε à tertia persona præteriti imperfecti, expuncto, ε, syllabico augmento, ἔτυπτε, τνῶτε. Tertia persona à secunda deducitur, adiuncta τω, τυῶαί τω. Δυνήξω. Secunda persona à secunda

g i i i

Att.
De penul-
tima.

Att.

persona singulari, apposita τον, τύπτειτον. Tertia, à tertia singulari, addito, γ, τυπτέτων. ρλη. Secunda persona, à secunda singulari, adiūcta τε, τύπτετε. Tertia, à tertia singulari, addita σον, τυπτέτωσαν. Vbi uariatis syllabis ac syllabarum numero, accentus quoq; locum uariari necesse est.

παρὰ κείμ. κχ) ὑπερσω.

Τέτυφε à tertia persona præteriti perfecti, nulla. mutatione facta. Tertia persona à secunda fit, apposita τω, πετυφέτω. Δυῖ κχ) καὶ ρλη. præsentis formationem omnino sequuntur.

Α' ὁ ριςος. α.

τύψον à tertia sui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in, ον, mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto, γ, & ο, in, α, uerso, & apposita τω, syllaba, τυψάτω. Δυῖ κχ). τύψατον, τυψάτων. ρλη. τύψατε, τυψάτωσαν, α, ubiq; seruato. Nam primus Aoristus tam Actiuorum, quàm Mediorum, α, ancipitem uocalem natura sibi asciuit in omnibus modis, ac etiam participiis, dempto subiunctiuo,

Α' ὁ ριςος. β.

τύπε, τυπέτω, à tertia sui temporis penultima acuta, sicut τύπτε, τυππέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπέ, ἐλθε, ἐγέ.

Ε' ν κ π κχ) ἐνεργητικῶς.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μ, uersa, & abiecto ν, quando interfuerit, ac penultima adiuncto ι, ον, uero quoties inciderit, in, οι, mutabitur, ut semper sit diphthongus οἶα τοῦ, ι,

Ε' ν ες ὁ ρ κχ) παρὰ κ.

ὁ τύπων, τοῦ τύποντος, extrema genitiui in μ, ac expuncto ν, & eius loco, ι, uocali assumpta, fit, τύποιμ. Secunda persona à prima, extrema in, σ, mutata, τύποις. Tertia à secunda, σ, solum expuncto, τύποι. Δυῖ κχ). Secunda persona à secunda singulari, expuncto, σ, & adiuncta τον, τύποιτον. Tertia à secunda duali, τον, in τω, cōuersa, τυποῖτῳ. ρλη. Prima persona à prima singulari extrema in, μον, mutata, τύπομεν. Secunda à prima plurali, μον in τε conuersa, τύποιτε, Tertia etiā à prima, expuncto μ, tantum, τύποιεν.

παρὰ κείμ. κχ) ὑπερσω.

ὁ τετυφῶς, τοῦ τετυφότος. unde τετύφοιμ, extrema scilicet genitiui in, μ, τετύφοις. ι, penultimæ apposito. Secunda persona, Tertia τετύφοι, augmento ubiq; seruato, καὶ τὰ λοιπὰ.

Accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi postrema obstiterit.

Subiunctivus oibus præponitur ἐάν coniunctio, quæ Latine cum, significat. Sed advertendum est actius omnes subiunctivus verborum in, ω, desinentium, similem habere inflexionem & formationem cun̄ indicatio præsentis temporis, ε, tamen ubi forte extiterit in, η, mutato, etiam si in diphthongo fuerit, & ο, in, ω, converso: ac uocali subiunctiva omnino abieclat τὸν πῶ, τὴν πῆς, τὴν πῆε, ἐάν τὸν πῶ, τὴν πῆς, τὴν πῆε, τὸν πῆεν, τὴν πῆεν, ἐάν τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, ἐάν τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν, τὸν πῆεν. Quam quidem litteraturā & Præteritū pfectum, & ambo Aoristi sequitur.

Εἰς τὴν αὐτὴν καὶ παρὰ.

Εἰν τὴν ὥσων, ἂ prima persona praesentis indicativi uenit: siue ἂ prima imperfecti ἔτυπον, Veterū more, abiecto incremento, pariter & γ, finali, & ο, in, ω, mutato.

Παρακείμε. καὶ ὑπερσυν.

Εἰς τὴν πεντέφω, à prima sui temporis πέτυφα, α, in, ω, conuerso, & accentu in penultimam translato.

Α' όριςος. α.

Εἰν τυύω, à prima Aoristi ἐτυύα, expuncto augmento & α, in, ω, mutato.

Α' όριςος. Β.

Ε' ἂν τύπτω, ἂ prima fit Aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Tῤῥῶτες fit à tertia singulari praesentis temporis Indicativi modi, adiuncta, γ, τῤῥῶτε, τῤῥῶτες,

Γαλακ. καὶ ὑπερσιω.

ΤΕΤΥΦΕΊΝΑΙ à *tertia prateriti perfecti* ΤΈΤΥΦΕ, addita *ναι*, syllaba,

DE VERB. ACT. FORM.

Ἀόριστος. α.

τύψαι a' tertia sui Aoristi ἐτύψε, abiecto augmento, ac ε, tenui in α, diphthongum uerso.

Ἀόριστος. β.

τυψάν a' tertia secundi Aoristi ἐτυπε, expuncto augmento, & ι, cum, ν, addito, ac ultima circumflexa.

μέλαν. α. καὶ. β.

τύψεν & τυψάν, eodem modo formantur, quo & praesens, ν, scilicet adiuncto

Nota ad
circumflexa.

Infinitiuus uero actiuus uerborum circumflexorum a' tertia imperfecti temporis fit iuxta Veterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita, ν, consonante: ut ἐποίη, ποιῆν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρυσον, χρυσύν. Nihil tamen prohibet, quin a' perfecto infinitiuo praesentis temporis, in unaquaq; circumflexorum coniugatione contrahatur, ac proprius Infinitiuus regulariter deduci possit. Nam si ex, αι, quae est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur ι, subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, & ε, sequente, que ex αι, diphthongo relicta est, fiat synaeresis. Id quidem eueniet ut unaquaq; coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synaeresin: ut ποιῆεν, ποιέον, ποιῆν. βοᾶεν, βοάον, βοᾶν. χρυσέν, χρυσέον, χρυσύν. Siquidem duae, ει, in, αι, contrahuntur. α, & ε, in α, productum. ο, & ε, in ε, Et sic duplicem huiusmodi Infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ'.

Ενεστέριον παρὰ.

τύπτων, τοῦ τύπτωτος, a' prima fit praesentis temporis, addito, ν. ἢ τύπτουσιν, a' Genitiuo Masculini, extrema in σιν, conuersa, ac ο, penultima uocali adiuncto, ν, prius tamen, ν, consonante expuncta. ᾗ τύπτων, a' Genitiuo Masculini, extrema syllaba tantum expuncta.

παρὰ καὶ ὑπερσυν.

ο τυπτός, τοῦ τυπτόςτος, a' secunda sui temporis, α, in ω, muta to, & accentu in ultimam translato. ἢ τυπτός, a' genitiuo masculini, extrema in α, & ο, penultima uocali expuncta, ac eius loco, υ, diphthongo impropria interiecta. ᾗ τυπτός, τοῦ τυπτόςτος, a' Nominatiuo masculini, ω, in ο, mutato: uel a' genitiuo, abiecta, το, syllaba.

Ἀόριστος. α.

ο τυψας, τοῦ τυψατός, a' secunda sui Aoristi, expuncto, ε, syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. τυψασα, a' nominatiuo masculul, α, tantum uocali adiuncta. ᾗ τυψαν, ᾗ τυψαν,

α' Genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Α' ορίσος. β.

Ο' τυτών, ὅτ' τυτόντος, α' prima sui Aoristi, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυτόνσα, α' genitiuo masculini, sicut ἡ τυτόντουσα, accentu tamen circumflexo super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta. & τυτόν, α' genitiuo masculini extrema syllaba abiecta.

Μέλλων. α.

Ο' τυύων, τοῦ τυύοντος, α' prima primi futuri, adiuncto, ν, ἡ τυύουσα, sicut ἡ τυύουσα, & τυύον, sicut & τυύων.

Μέλλων. β.

Ο' τυτών τοῦ τυτόντος, α' prima secundi futuri, ν, addito, & accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi extrema fuerit impedimento. ἡ τυτόνσα, α' genitiuo masculini, extrema in, σα, conuersa, sicut in τυτόντουσα dictum est, accentu circumflexo ubiq; seruato, ubi postrema non obliterit. & τυτόν, τοῦ τυτόντος, α' Genitiuo Masculini, accentu circumflexo seruato, ut supra.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ε' νεώος.

Τύωτομαι, α' prima personae praesentis actiui, ω, in, ο, mutato, & adiuncta, μαι, syllaba. Secunda personae α' prima deducitur, expuncto, μ, &, ο, in, ε, conuerso, τυπείαι ἰωνικῶς, ε, uero &, α, in, η, κτάται κτάσιν uersis, ac subscripto, ι, fit τυώτη κοινῶς. Tertia α' secunda personae perfecta τυώπει, interiecta, τ, τυώπεται. Δι' ἡγε. Prima personae α' prima singulari, extrema in μέδον, uersa, τυώτομέδον. Secunda α' tertia singulari, ται, in, ὶδον, mutata, τυώπιδον. Tertia similis est secundae, τυώπεδον. Πλη. Prima personae α' prima duali, ὶδον, in, θα, conuersa, τυώτομέθα. Secunda α' secunda duali, extrema in, ὶδε, mutata, τυώπεδε. Tertia α' tertia singulari, ε, penultima uocali in, ο, uersa, ac, ν, consonante interiecta, τυώοντα.

Ραγκταπικός.

Ε' τυώτομω, α' prima imperfecti actiui, ε' τυώτον, μω, inter, ο, &, ν, posita. Secunda personae α' prima fit, penultima in, ε, & extrema in, ο, uersis, ε' τυώτο ἰωνικῶς, καὶ κτάται ὅτ' ε, καὶ ο, εἰς, ον, ε' τυώτον κοινῶς. Tertia personae α' secunda perfecta ε' τυώτο, interiecto τ, ε' τυώτο. Δι' ἡγε. Prima personae α' prima singulari, extrema in, μέδον, uersa, ε' τυώτόμέδον. Secunda α' tertia singulari duali, extrema in, ὶδον, mutata, ε' τυώπιδον. Tertia α' secunda duali, extrema in, ὶδω, con-

DE VERBOR. PASS. FORM.

uerſa, ἐτυπῆδ'ω. γλῆ. Prima perſona à prima duali, δ'εν, in, ἐα, conuerſa, ἐτυπῆμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema, in, δ'ε, uerſa, ἐτυπῆθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, in, ο, conuerſo, ac ν, conſonante interiecta, ἐτύποντο.

Γρακείμνος.

Alt. Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι, ſcilicet primæ perſonæ: ſου, ſecundæ, uel actû, uel poteſtate: ται, uero tertiæ: ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoq; formationes eſſe oportet. Nam prima Coniugatio tres habet mutas, β, ω, φ, & duplicem unam, hoc eſt, ψ, quæ ἀντίστοιχα, ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur. τυψω enim futurum, ψ, duplicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in ω, & σ, cum eas poteſtate contineat, fit τυψω, at σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, ω, in, φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in, μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in ſου, & β, in, ω, uerſis, fit ſecunda τέτυωσαι, ω uero & σ, iterum unitis, hoc eſt in, ψ, reuerſis, fit τέτυψαι, at ſου, in, ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterum, μ, ſequatur. Δνίχθ. Prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεδεν, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεδεν. Secunda uero & tertia à tertia ſingulari, αι, in, ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθεν. γλῆ. Prima perſona à prima duali, δ'εν, in, ἐα, conuerſa, τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, conuerſa, τέτυφθε. Tertia uero formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cum inter ipſam & penultimam, ν, conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπωνται, dicendum quidem foret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum: ut τετυμμένοι εἰσιν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio: ut πτωοίνται, πτωοίνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco, η, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda coniugatione Grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται, ſyllaba, ſeruata tamen penultima

Suppl. per
partic. &
ſubſt. uerb.

præteriti passiu: ut τέτυφα, πετύφεται, λέλεχα, λελέχεται. In tertia uero & quarta a medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiu: ut πείθεω, μέσος περκα, πέποιθα, παθητικός, πείθεις, πείθεται, φεράω, πέφραδα, πέφρασα, πέφραδαται. In quinta uero coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formata habent, quæ in, εω, desinunt, & a medio præterito formari potest, seruata (ut dictum est) penultima præteriti passiu: ut πείθω, εἰπαράω, εἰπαράται, uel a tertia singulari, hoc est, εἰπαράται, α, uocali solum interposita, εἰπαράται. At in uerbis in, ω, purum desinentibus, siue Grauitonis, siue Circūflexis, ac etiam in, μι, aptius formabitur, si a tertia quoque singulari præteriti passiu nullam anteposita habente consonantem deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si longa forte existat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται, κελίεται, ποίω, ποίηται, ποιεῖται, γινώσκω, γινώσκειται, κέχρηται, κέχρησται, διδωμι, δίδωται, δίδεται. At βασιλεύω, & εἰσάγω, non dicimus, διὰ τὴν ἡρακλεωφάνην. Poetæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam seruant. ὁδυσσεύς, αἰδίοπος, τοι δὲχθαι δειδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ σ, habent ante ται, nequaquam formari potest tertia persona ἰωνικῶς: de qua libro sexto latius dicitur.

Verba in
εω.

Verba in
ω purum.

Atten.
βεβούαται
εἰσάγει

In secunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ, scilicet, κ, χ, & ξ, duplex: & hæc quoque ἀντίστοιχα sunt, & altera quidē in alterius locum succedit, eodem ordine quo & superiores in prima coniugatione monstraui: ut λέγω, μέλλω λέξω. duplici uero in simplices resoluta, hoc est in, κ, &, σ, fit λέκω. præteritum actiuum λέλεχα. passiuum λέλεγμαι, λέλεκται, κ, uero & σ, iterum in, ξ, restitutis, λέλεξαί, σται, uero in, ται, fit λέλεκται.

Secunda cō
iugatio.

Præteritum uero passiuum aliarum Coniugationum tam Grauitonorum, quæ Circūflexorum, & uerborum in, μι, ab actiuo fit, κειμαι, conuersa: sed ante μαι, aut, σ, habet aut quampiam inmutabilem, uocalem uel, aut diphthongum. σ, quidem habet, si tertiæ fit coniugationis, aut quartæ, nisi præteritū actiuum in, χα, desinat: quia tunc ad secundā refertur coniugationē. Etiam si sextæ fuerit coniugationis, σ, plerumque sibi asciscit. Si uero quintæ, quāpiam sibi uendicat immutabilem: ut πείσασμαι, πέφρασμαι, εἰπαράμαι, ἡκυσμαι, βεβούαμαι, λούμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia persona habet ante ται, ut πείσεται, πέφρασαι, εἰπαράται, ἡκυσται, βεβούαται, λούται, πεποίηται, τέθειται. Secunda uero persona semper in σται, desinit, in qua nun-

Aliæ con-
iugationes.

quam σ, geminatur: ut πέσσει, ἑσσεσθαι, πεποιήσθαι. Sed de hoc libro sexto latius dicitur. Δνῖ' ἡ γ'. Prima persona à prima singulari, *μαι*, scilicet in, *μεθον*, conuersa: ut πέσειμαι, πεσείσμεθον. Secunda & tertia à tertia singulari, *ται*, in, *θον*, mutata: ut πέσειται, πέσειθον. ἑσσεσθαι, ἑσσεσθον. Vbi uero nulla interceserit consonans, addetur σ, ut πεποιήται, πεποιήθον. ρλη. Prima persona à prima duali deducitur, extrema in, *θα*, conuersa: ut πεσείσμεθα. Secunda à secunda duali, *ον*, in, *ε*, πέσειθον, πέσειθε. Tertia non fit, quandoquidem in tertia singulari ante, *ται*, consonans existit.

Atten.
De penultima.

Penultima uero eadem est cum praterito actiuo, si à uerbo in, ω, desinente ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba dissyllaba primæ & secundæ Coniugationis, quæ in penultima præsentis ε, habent: quod quidem cum in praterito actiuo in, ο, conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo postmodum praterito in, ε, pristinum reuertitur: ut λέω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoq; habentia ε, in præsentis cum aliqua consonante implicitum, si in penultima præsentis ε, habeant, id in, α, uertunt: ut τρέφα, τρέτρεφα, τρέτρεμμαι.

παρὰ κ. καὶ ὑπερσω.

Ἐ τέτυμμαι à praterito passiuo fit, *μαι*, in, *μω*, conuersa, ac altero, ε, præposito, sicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτέτυμω. Si uero passiuum prateritum à uocali incœperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit: ut ἠέσμαι, ἠέσμεω. Secunda persona à secunda prateriti, extrema in, *φο*, mutata: ut τέτυται, ἐτέτυφο. Tertia uero à tertia, postrema in, *πθο*: ut τέτυπαι, ἐτέτυπθο. Δνῖ' ἡ γ'. à τετύμμεθον fit ἐτέτυμμεθον, à ἐτέτυφθον, ἐτέτυφθον. ρλη. à τετύμμεθα fit ἐτέτυμμεθα, à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσιν, ἐτετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτέτυφατο. Hoc idem in reliquis Coniugationibus seruandum est.

Ἀόριςος. α.

Ἐ τυφθην à tertia persona prateriti passiu, extrema in, *θην*, mutata, & expuncta prima consonante, quæ in praterito perfecto geminatur. In quo aduertendum est, tertiam personam prateriti passiu, aut in, *ται*, puram desinere, aut cum aliqua præcedente consonante iungi, quæ aut muta sit, & ea quidem tenuis, aut δ, aut immutabilis. Si in, *ται*, puram defuerit, *ται*, in, *θην*, mutabitur: ut κέκρηται, ἐκρηθην. πεποιήται, ἐποίηθην.

Si autem aliqua præceserit muta tenuis, ea quoq; in propriam uertetur aspirata: ut τέτυπαι, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eadem ante, ἴην, permaneant: ut πέ-
 ςαι, ἐπέδωκε, πέφρασε, ἐφράδωκε, ἐφάλατται, ἐφάλατται, ἐσάρατται, ἐσάρατται.
 Excipiuntur ἐσώθη, ἀπὸ τοῦ σέσωται, in quo σ, tollitur: *Atten.*
 quod quidem ἐξέδωκε, ἐξέδωκε, ἀπὸ τοῦ ἐξέδωκε, ἐξέδωκε, ἀπὸ
 τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus Aoristus habet eandem cum passiuo *De penul-*
 praeiterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφην. Excipitur, ἐνέγκμαι, quod ἐνέγκην, ἴα-
 cit, ἐπένγκμαι, ἐπένγκην. Circumflexa autem composita ἀπὸ τοῦ
 αἰεὶ eandem penultimam non seruant: ut κέκλεμαι, ἐκέλεμαι.
 Addantur illa etiam, quae ε, habent cum aliqua implicitum con-
 nante, quae in praeterito perfecto passiuo ε, in, α, transferunt, & in
 Aoristo, α, in, ε, restitunt: ut ἐσέξαμαι, ἀπὸ τοῦ ἐσέξα, ἐσέξαται.
 Secunda persona ἐτύφης, ἀπὸ τοῦ ἐτύφην, in, σ, conuersa. Tertia ἐτύφης,
 ἀπὸ τοῦ ἐτύφην, in, σ, conuersa. Tertia ἐτύφης, ἀπὸ τοῦ ἐτύφην,
 μιν, ἐτύφης, ἐτύφης, ἀπὸ τοῦ ἐτύφην, in, σ, conuersa. Tertia ἐτύφης,
 uel ἀπὸ τοῦ ἐτύφην, in, σ, conuersa. Tertia ἐτύφης, ἀπὸ τοῦ ἐτύφην,
 in, λω, conuersa, & eandem habet cum primo Aoristo inflexionem.
 Μέμνων α.

Futurum primum a secunda primi Aoristi persona formatur,
 abiecto augmento, & apposita, ομαι: ut, ἐτύφης, τυφήσεται,
 τυφήσεται, τυφήσεται, Μέμνων. β.

Futurum autem secundum τυφήσεται, τυφήσεται, τυφήσεται, a se-
 cunda fit secundi Aoristi, eodem modo, quo primum futurum for-
 mari diximus.
 Μετ' ὀλίγον μέμνων.

Paulo post futurum, quod graece μετ' ὀλίγον μέμνων dicitur, scilicet
 τετύφομαι, τετύφη, τετύφεται, a secunda persona passiuo praeteriti
 uenit, inter ψ, & αι, diphthongū, ου, interposita: ut τετύφαι, τετύφο-
 μαι. In quo quidē Futuro sciendum est, idem seruari augmentum,
 quod in praeterito, a quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem ad-
 monendum putauimus, quia in ceteris Futuris augmentum tolli-
 tur eius temporis a quo trahuntur. *Atten.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς αἰ.

τύπτον a secunda imperfecti passiuo ἐτύπτον, abiecto augmento,
 uenit. Tertia persona a tertia temporis eiusdem, extrema in, ὦ, α,
 conuersa, & accentu in penultimam translato: ut ἐτύπτετο, τυπτέτω.
 Διγίγεται. Secunda persona τυπτέσθαι, a tertia singulari, ω, in, ον, con-

DE VERB. PASS. FORM.

uerfa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum brevis facta est. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto, *v*, ut τυπείδων. *πλη.* Secunda persona a' secunda duali, *ov*, in. *ε*, conuerfa, τυπείδσε. Tertia a' tertia singulari, adiuncta *σαν*, τυπείδωσαν.

Παρεκκειμ. *κχ* υ' *περσω.*

Τέτυπο a' secunda persona praeteriti plusquamperfecti, simile cum praeterito perfecti incrementum habens. Tertia persona a' tertia fit eiusdem temporis, extrema in, *ω*, conuerfa, seruatis tamen consonantibus, quae ante *το*, forte extiterint. Siqua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans, *σ*, addatur necesse est: ut ε' τε τυπτο, τε τυφτω, ε' πέπεισο, πεπέσω. ε' σσαστο, ε' σσαστω. ε' πεποίητο, πεποίητω. Et alia ad praesentis inflexioni.

Α' *οριστος.* α.

Τύφθηπ a' tertia persona primi Aoristi, adiuncta, *π*, quanquam ratio postulabat ut *θι*, adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum praecedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro *θ*, eius *άντιστοιχον*, hoc est, *τ*, poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta *θι*, secunda fiet persona. quod autem ad tertiam, & eas quae sequuntur attinet, illud *θ*, in *τ*, mutabitur. Tertia persona fit a' secunda, extrema in *τω*, mutata. & accentu ad penultimam translato: ut τύφθηπ, τυφθήτω. *Δνίκχ.* τυφθήτω, τυφθήτων. *πλη.* τυφθήτε, τυφθήτωσαν.

Α' *οριστος.* β.

Τύπθηθι a' tertia secundi Aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita *θι*: ut ε' τύπθη, τύπθηθι. Secunda τυπήτω, *θι*, in *τω*, conuerfa, διὰ τοῦ *τ*. *Δνίκχ.* τύπητον, τυπήτων. *πλη.* τύπητε, τυπήτωσαν.

Ε' *ΥΚΤΙΚΑ* Α' *ΡΑΘΗΤΙΚΑ* Α'.

Optatiui omnes passivae uocis a' proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in *μω*, conuerfa, & adiuncto, *ι*, penultimae uocali, ut in ea sit omnino diphthongus διὰ τοῦ *ι*, ut τύπτομαι, τυπτοίμω. πεποίημαι, ποηοίμω. Vbi uero ante *μαι*, fuerit aut consonans, aut *υ*, aut diphthongus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ε' *νεως* καὶ *παρεκ.*

Τυπτοίμω deducitur a' prima persona praesentis τυπτομαι, ut supra dictum est. Secunda persona a' prima formari potest, extrema in *ο*, conuerfa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema brevis facta est: ut τυπτοιο. Tertia a' secunda, interiecto *τ*, τυπτοιο. *Δνίκχ.* τυπτοίμεθον, a' prima singulari, *μω* in *μεθον* conuerfa.

conuersa. Secunda persona *τύπτοις*. Tertia *τυπτοίσι*. *πλη. τυπτοίμεθα, τυπτοίσε, τυπτοντο.*

παρακειμ. και υπερσω.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante, *μαι*, consonantem habeat, ut supra dictum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum, suppletur, sic uidelicet: *τυπμμένος ειλω, ειης, ειη.* *αοριστος, α.*

τυφείλω a genitiuo sui participii, extrema in *λω*, mutata, & addito, *ι*, penultimaæ actiuoꝝ more: ut *τυφείς, τυφέντος, τυφείλω*. Secunda persona a prima fit, *υ*, in, *σ*, uerso: *τυφείης*. Tertia a secunda, expuncto *σ*: *τυφείη*. *Δυνήξ*. Secunda persona a secunda singulari, expuncto *σ*, & adiuncta *τον*, *τυφείητον*. Tertia a secunda duali, extrema in *την*, uersa: *τυφείητην*. *πλη.* Prima persona a prima singulari, interiecta *με*, inter *η*, & *υ*, *τυφείημων*. Secunda a prima plurali, *μων*, in, *τε*, conuersa, *τυφείητε*. Tertia quoque a prima extrema in, *σαν*, mutata, *τυφείησαν*. *αοριστος, β.*

τυφείλω, a genitiuo sui participii, *τυφείς, τυπέντος*, sicut & primus, *μέμων.* *α.*

τυφθηνσίμω, *τυφθίσσιω, τυφθίσσιτο*, a prima persona primi futuri passiuī *τυφθίσσομαι*, sicut & præsens. *μέμων.* *β.*

τυφθηνσίμω, *τυφθίσσιω, τυφθίσσιτο*, a prima secundi futuri passiuī *τυφθίσσομαι*. *μετ' ολίγον μέμων.*

τετύφωίμω, *τετύφωισσιω, τετύφωισσιτο*, a prima persona paulo post futuri *τετύφωμαι*.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσως.

Εάν τυπώμαι, a prima persona præsentis indicatiui modi passiuī. Pro quo aduertendum est, *ο*, in, *ω*, & *ε*, in, *η*, ubique uertenda esse. ut *τύπωμαι, εάν τυπώμαι. τυπώται, εάν τυπήται. τυπείσθω, εάν τυπήσθω*, & sic de aliis. Potest etiam & a prima persona subiunctiuī actiuī deduci adiuncta *μαι*. Nam regula est, *οτι ο ενεργητικος ενεσως των υποτακτικων προαδει της μαι, παθητικος γινεται, εάν τυπώ, εάν τυπώμαι*: hoc ē. Actiuū præsens subiunctiuoꝝ appositione *μαι*, passiuū fit, *παρακειμ. και υπερσω.*

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante, *μαι*, consonans forte extiterit, aut *υ*, aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum, qua in, *ω*, circumflexum mutata apte formari poterit: ut *πεποίημαι, εάν πεποιώμαι*.

h

DE VERBOR. PASS. FORM.

Idcirco hoc etiam in loco per participium passivi præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante, *μου*, consonans existat: ut *πετυμμένος ἐν ᾧ*, ἥς, ῆ.

ἀόριστος. α.

Ἐν τυφῶ, τυφῆς, τυφῆ, ἃ tertia persona primi Aoristi ἐτύφην, extrema in, ᾧ, circumflexu mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.

ἀόριστος. β.

Ἐν τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ, ἃ tertia secundi Aoristi, ἐτύπην, sicut & primus.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεῶς, νχ) παρκτ.

τύπιδαι, ἃ secunda persona pluralis numeri τύπιδε, ε, tenui in, αι, diphthongum uerso.

παρκεῖμ. καὶ ὕπερσω.

πετύφθαι, ἃ secunda pluralis præteriti passivi τέτυφθε, ε, in, αι, diphth. conuerso, & accentu in penultimam translato.

ἀόριστος. α.

τυφθῆναι, ἃ tertia psona singularis numeri primi Aoristi ἐτύφθῃ, adiuncta, ναι, expuncto tamen prius augmento.

ἀόριστος. β.

τυπθῆναι, ἃ tertia singulari secundi Aoristi ἐτύπθῃ, eodem modo.

μέλων. α.

τυφθῆσθαι, ἃ secunda pluralis numeri tēporis eiusdem τυφθῆσθε, sicut & præsens.

μέλων. β.

τυπθῆσθαι, ἃ secunda pluralis numeri eiusdē tēporis τυπθῆσθε.

μετ ὀλίγον μέλων.

τετύφιδαι, ἃ secunda pluralis eiusdem temporis τετύφιδε. Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in, ῖδαι, desinunt, ἃ tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in, ῖδαι, conuersa: τύπιετοι, τύπιδαι. τυφθῆσεται, τυφθῆσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΠΑΘΗΤΙΚΑΪ.

Ἐνεῶς.

Ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπόμενου, ἃ priā indicatiui, μι, in, monos uersa.

παρκεῖμ. καὶ ὕπερσω.

Ὁ πετυμμένος, τοῦ πετυμμένου, ἃ prima præteriti passivi, eodē mō.

ἀόριστος. α.

Ὁ τυφθεῖς, τοῦ τυφθέντος, ἃ secunda primi Aoristi ἐτύφθῃς, extrema in, ες, uersa.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος, ἀ' secunda secūdi Aoristi, eodem modo.

μέλων. α. ὁ τυφισόμενος } ἀ' prima suorum temporum, μεν,
 μέλων. β. ὁ τυπισόμενος } in monos, uersa.
 μετόλιγεν. ὁ τετυφόμενος

ΦΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediourum praesens & praeteritum imperfectum cum passiuus prorsus conueniunt praeteritum perfectum & plusquamperfectum, actiuam sequuntur terminationem. Reliqua uero tempora passiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσώς.

τύπωμα, τύπη, τύπτειτο. ab actiuo sicut & passiuum.

παράτατ.

ἐτυπώμην, ἐτύπηον, ἐτύπτετο. &c.

παράκειμ.

Τέτυπα, ἀ' praeterito actiuo fit, idem habens participium, & in, α, desinens cum praesentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὴν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua Coniugationis appellatur: ut λέλω, παρῃ. λέλειφα. μέσος παρῃ. λέλοιθα. λέτω, παρῃ. λέλεχα. μέσος, λέλοχα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum, ζ, & geninatum σ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium praeteritum: sed nunc, γ, nunc uero, δ, γ, quidem sibi asciscit, cum Futurum, ξ, habeat ante, ω, finalē: ut κρύψω, κρύψω, μέσος παρῃ. κέκρυχα. πλίσσω, πλίσσω, πέπληχα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium praeteritum δ, sibi uendicabit: ut φράσω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσω, ἐρέσω, ἤρεδα: si in usu habeatur. At si praesens duas diuersas habuerit consonantes, uidelicet π, κτ, μν, medium praeteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικὴν. τύπω, μέσος, παρῃ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ, &, ν, cum p παρῃ μπωσιν extrinsecus accersita sint χαρακτηριστικῇ, coniugationis esse non possunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & si per π, enuntiantur, eorum tamen praeteritum medium non ω, sed partim, β, partim uero, φ, sibi uendicat: ut ἐλάπω, βέλαβα, κελύπω, κελύβυφα. κρύπω, κέκρυβα, σκάπω, ἔσκαφα. quæ consonantes propriae sunt suorum perfectorum figuratiuæ: ut ἐλάβω,

Atten.
 Excepta.

h ii

ἐξ ἑοργίᾳ. καὶ λυβῶ, καὶ βῶ, & σκάφῶ, & si omnia in usu non sint. At ἐξ ἑοργίᾳ medium präteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonantes, scito tamen κ, solū esse χαρῶν, τηρίσιν. Nam γκ, in eadem syllaba minime comprehendi possunt, sed per διάσπιν in diuersis locari syllabis, &c. Si uero in, ω, purum desinat uerbum, siue monophthongus præcedat, siue diphthongus, eandem & medium präteritum seruat: ut λύω, παρῶ, λέλυκα. μέσος, λέλυκα. ἀκούω. παρῶ. ἤκουκα. μέσος, ἤκουκα. Pauca tamen inueniuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant präteritum: sed quæ aut ὄλ, aut ε, habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum est. Est autem präteritum medium par syllabis actiuo, quando a themate Grauitono deducitur: ut τύπω, τέτυκα. μέσος, τέτυκα. Si autem a circumflexo, una minuitur syllaba. Nam quandocumq; futurum primum superat præsens circumflexum, tunc medium präteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus Aoristus a primo: ut ὀνῶ, μέλλω, ὀνῶσω. παρῶ. διεδάκνω. μέσος, διεδάκνω. ἀόριστος. α. ἐδάκνω. ἀόριστος. β. ἐδάκνω. Quia syncope penultima uocalis präteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ κ, finali iuncta erat, hoc est. κ. Vnde apparet medium präteritum haud dubie sequi præsens circumflexum, cum par sit ei syllabis, augmento detracto, cumq; eandem suscipiat consonantem quam præsens habet circumflexum ante, ω, finalem, tanquam coniugationis figuratiuam: ut ὀνῶ, διεδάκνω, sicut in Grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea sciendum est, uerba circumflexa, quæ a consonante incipiunt, präterito medio quandoq; deficere: id uero accidere, quando circumflexum thema monosyllabum existit. Tunc enim necesse est actiuū präteritum ex tribus tantum constare syllabis, medium uero ex duabus, annumerata etiam ea syllaba, quam ex augmento syllabico suscipit: ut σχῶ, σχήσω, ἐσχίκα. μέσος, ἐσχά. ubi expuncto, ε, σχῶ monosyllabum remanet, sicut & eius præsens circumflexum σχῶ, quod nempe absurdum est. Quandoquidem nullum inuenitur präteritum, siue a consonante, siue a solo, ε, incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum.

De penultima. Penultimam quoque habet eandem medium präteritum cum actiuo: ut τέτυκα, τέτυκα: nisi forte in dissyllabo futuro, ε, siue solū siue in diphthongo existat. tunc enim, ε, in, ο, mutatur: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα. μέσος, πέποιθα. πείρω, πείρω. ἔπαρκα. μέσος, ἔπαρκα. ὀρέω, ὀρέω, διεδρέμηνκα.

μέσος, δ' ἐσθ' ὁμα. ὁ δ' ἄνιστος ζ, λ' ὀνική δ' ἐπ' ἐσθ' ὁμοῦ ἀγλῆ. Verum
τέτελα & μέμελα, & alia huiusmodi, quorum themata videntur esse
Grauitona, τέλω scilicet, & μέλω, quæ ex circumflexis ἐτελω & μελω,
Grauitona facta sunt Atticorum more: si quis à perfectis Circumfle-
xorum deduceret, non erraret, hoc est à τελέω. ὦ. τελέσω, τετέλεχα.
μέσος, τέτελα. μέλω. ὦ. μελήσω, μεμέληχα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμη-
λα, in, η, mutato. ὁ δ' η, τὰ δ' ἐμὴ φρενὶ πάντα μεμνηλον. Si autem in
penultima præsentis fuerit, α, solum, idem seruatur in præterito
medio: ut ψάμα, ἔψαμα. Nonnunquam uero in, η, mutatur: ut
θάμα, τέθηλα. ἢ μετοχή, τεθηλώς. ὁ δ' ἄνιστος. μ. τῷ δ' ἐν ἐγινε ὅς ἐστι μέ-
γας φύλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit, αι, diphthongus, tunc, α, muta-
bitur in, η, & ι, subscriberetur in medio præterito, ut χείνω, κέχηναι.
Accidit etiam uerbis primæ & secundæ Coniugationis, in, φ, & χ,
desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo: cum
eadem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præ-
sentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut
ῥέφα, ῥέφαφα. μέσος παρὰ. ῥέφαφα. Est enim φ, præsentis tem-
poris primæ coniugationis figuratiua. Sic δύχω, τέδωχα. μέσος, τέδω-
χα, ὅς τοῦ χ, cū sit figuratiua præsentis tēporis secundæ cōiugatiōis,
ὕπερσω.

ἐπ' ἐτύπων, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐπ' ἐτύφην,
ἀόριστος. α.

ἐπ' ἐτύφω, à prima psona primæ Aoristi actiui ἐτύφα, adiuncta
μω. Secunda persona à prima fit, extrema in, ο, uersa, & accentu in
antepenultimam retracto, ἐπ' ἐτύφω, ἐτύφαο. α, uero & ο, in ω, con-
tractis, ἐτύφω fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposi-
to τ, ἐτύφαο, ἐτύφατο, καὶ τὰ λοιπὰ. ἀόριστος. β.

ἐπ' ἐτύφω, ab actiuo ἐτυπον, interiecta μη, sic ἐπ' ἐτύφω, ἀπὸ τοῦ
ἐτυπῶν. μέλων. α.

τύφομαι, à prima primæ futuri actiui, sicut & præsentis. Nam
omne futurum actiuum in, ω, desinens, assumens, μαι, syllabam, ac
uertens, ω, in, ο, si Grauitonum est: si uero Circumflexum, in, ε, me-
dium futurum facit: ut λείω, λείξομαι. φάλω, φαλούμαι.
μέλων. β.

τυπῶμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictū est supra,
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσθ' καὶ παρὰ.

τύπῶν, τυπείθω, à secunda imperfecti temporis ἐτύπῶν, abie-
h iii

στο augmento, ut in passivis dictum est.

παρκαίμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, ἃ tertia praeiteriti medii, sicut τέτυφε

ἀόριστος. α.

τύψαι, τυψάδω, ἃ prima primi Aoristi medii ἐτυψάμην, expuncta μω, finali syllaba, & adiuncto, ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit ἃ prima actiui abiecto augmento, & addito, ι, penultima, ἐτυψα, τύψαι. Tertia ἃ tertia actiui, τω, in δω, conuersa, τυψάτω, τυψάδω. Δυνήξει. τυψάδων, τυψάδων. πλη. τυψάδε, τυψάδωσαν, α, quidem ubiq; seruato.

ἀόριστος. β.

Τυποῦ, τυπέδω, ἃ secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circumflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

Τυπῶίμην, τύπῶιο, τύπῶιτο, ἃ τύπῶμαι, sicut & passiuum.

παρκαίμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, ἃ genitiuo participii τετυπότος.

ἀόριστος. α.

Τυψάίμην, τυψάω, τυψάιτο, ἃ pria primi Aoristi medii ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Τυπῶίμην, τυπῶιο, τυπῶιτο, ἃ secundo Aoristo ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Τυψάίμην, τυψάω, τυψάιτο, ἃ primo futuro τυψομαι.

μέλλων. β.

Τυπῶίμην, τυπῶιο, τυπῶιτο, ἃ secundo futuro τυπῶμαι, & in, ο, uersa, & μαι, in μω, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui longa facta est.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς, καὶ παρκατ.

Εἰν τυπῶμαι, τύπῃ, τύπῃται. sicut & passiuum.

παρκαίμ. καὶ ὑπερσυν.

Εἰν τετύπω, ἃ praeiterito medio τέτυπα. sicut ἃ τέτυφα, εἰν τετύφω.

ἀόριστος. α.

Εἰν τυψάμαι, ἃ prima primi Aoristi medii, ἐτυψάμην, penultima in ω, & μω, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. Nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικόν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους ῥ. μ. κλιτικόν, εἴπον τίω ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγουσῇ προσλαμβάνον ῥ. ω μέγα, ὑποτακτικόν γίνεται, hoc est, Omne passiuum siue medium,

habens in fine, μ , κλητικόν, uertens extremam in $\mu\alpha\iota$, & in penultima assumens ω , subiunctiuum fit.

ἀόριστος. β.

Ἐάν τὴν ὥσμαι, a secundo Aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ἈΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεῶς καὶ περὶ.

Τὴν πῆσται, a secunda plurali praesentis temporis, ϵ , in, $\alpha\iota$, diphthongum conuerso.

παρεκείμην καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, a tertia praeteriti medii, adiuncta $\nu\alpha\iota$, sicut τετυφέναι.

ἀόριστος. α.

Τὴν ἔκαθται, a secunda plurali eiusdem Aoristi ἐτύφαθται, sicut & praesens.

ἀόριστος. β.

Τὴν πῆσται, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπειθαι, accentu tamen in penultimam translato.

μέλων. α.

Τὴν ἔκαθται, a secunda plurali primi futuri medii τὴν ἔκαθται.

μέλων. β.

Τὴν ἔκαθται accentu circumflexo super penultimam, a secunda persona plurali secundi futuri medii τὴν ἔκαθται.

Poteris etiam & haec Infinitiuia, quae in, $\sigma\tau\alpha\iota$, finiunt, a tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in, $\sigma\tau\alpha\iota$, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τὴν πῆσται, τὴν πῆσται. ἐτύφατο, τὴν ἔκαθται. Sic & de aliis, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεῶς καὶ περὶ.

Ὁ τὴν πῆσται, τοῦ τὴν πῆσται, a prima persona praesentis indicatiui.

παρεκείμην καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυπῶς, τοῦ τετυπότος, a secunda persona praeteriti medii τετυπας, α , in ω , uersa.

ἀόριστος. α.

Ὁ τὴν ἔκαθται, τοῦ τὴν ἔκαθται, a prima primi Aoristi ἐτύφαμην.

ἀόριστος. β.

Ὁ τὴν ἔκαθται, τοῦ τὴν ἔκαθται, a prima secundi Aoristi ἐτύφην.

μέλων. α.

Ὁ τὴν ἔκαθται, τοῦ τὴν ἔκαθται, a prima primi futuri τὴν ἔκαθται.

μέλων. β.

Ὁ τὴν ἔκαθται, τοῦ τὴν ἔκαθται, a prima secundi futuri τὴν ἔκαθται.

LIBRI TERTII FINIS

h iiii

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVRTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

VPERIORIBVS tribus Libris de octo parti-
bus orationis simpliciter quodammodo locuti
sumus, quippe secundum linguam cōmunem:
nunc quia magna inter hanc & alias diuersitas
est, de eisdem secundum eas dicemus, Quia ue-
ro reliqui laboris nostri Conatus in linguarum
diuersitate plurimum uersatur, his Libris titulū

fecimus. DE LINGVARVM VARIETATE, additis quibusdā
regulis generalibus, quas non inutiles fore putauī, Tam nominum
quā aliarum partium orationis, iterum sumpto a litteris initio.

De littera.

Quæ (ut alibi dictum est) quattuor & uiginti cum sint, bipar-
tito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est in uocales &
consonantes. Vocales sunt septem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Con-
sonantes uero decem & septem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ.
π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

DE VOCALIVM DIVISIONE
ET NATVRA.

Vocalium
diuisio.

Vocales trifariā diuiduntur: εἰς μεταβολικὰς, καὶ ἀμετέβολα, hoc est
in Mutabiles & in imutabiles: εἰς μακρὰς, καὶ βραχέας, καὶ δίχρονα, longas,
breues & ancipites. εἰς προτακτικὰς, καὶ ὑποτακτικὰς, hoc ē, præpositiuas
& subiunctiuas. Mutabiles sunt α, ε, ο, μικρὸν, quæ sic appellatæ sunt,
quod in uerbis præteritis mutantur, hoc est, α, & ε, in η, ο, μικρὸν
uero in ω, μέγα, ut ἀκούω, παρατακτικὸς ἥκουν. εἰς δὲ λω, ἡ δελον, ὀφείλω,
ὠφείλον. Immutabiles uero sunt, η, ι, υ, & ω, quæ cū in præteritis
non mutantur, hoc sortitæ sunt nomen: ut ἡκω, παρατακτικὸς ἥκον.
ἰζεύω, ἰξδύον. ὑβρίζω, ὑβρίζον. ᾠδω, ᾠδον. Vocales natura longæ duæ, η,
& ω, μέγα. natura breues duæ, ε, ψιλόν, & ο, μικρὸν. Ancipites tres α,
ι, & υ, quas alii aliis nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμείβολα,
hoc est indifferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam inter-
dum sunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρὰ, hoc est liquidas, siue
labiles ad tempus & longæ & breuis syllabæ, Alii autem appellaue-

runt ipsas *δίσχονα*: quod obtinuit. Interdum enim suscipiunt tem-
 pus longæ syllabæ, interdum uero brevis. Quod & Dionysius
 Trax dicit, propter hoc ipsas *δίσχονα* dictas esse, *ἐπεὶ ἐκτείνεταί καὶ*
συρῆ μεταί, quoniam produciuntur & corripuntur. Non tamen Atten.
 omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut ubicunq;
 sitæ sint, & longæ & brevis syllabæ locum possideant. Sed de eis
 etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque
 ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum se-
 quuntur. Aut in principio siue medio dictionis: & hoc dupliciter.
 Vel enim quibusdam Græmaticorū regulis, Poetarumq; auctorita-
 te coarctantur: ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc
 longas nunc breues indifferenter accipiat, & sic, quæ semel breues
 sunt, non nisi breues esse possunt, & contra, exempli gratia: *πολλὰ*
δ' ὁ γ' ἐν πόντῳ πέτρην ἄλγχα ὀνέχεται θυμὸν. Nam *πέτρην* penulti-
 mam corripit, cum sit A oristi secundi *τὸν βαρυτόνων*, qui quidem
 natura appetit penultimam breuem. *τετύφασσι* uero penultimam
 producit, quoniam omnia uerba in, *σι*, desinentia Antefinalem na-
 tura habent longam, & si Poetæ nonnunquam eam corripiant: ut
 etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων asserit, his utens exemplis.
οὐρανέσσιν ἄστροισιν, πύλιν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσι, καὶ πάροις. τεθναῶσιν
Ξενοφάνει δὲ ἀρχῆς καὶ ὁμιλον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. μεμαθήκασι
 Multa ta- καπ
 men sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuib;
 usus est, ea semper corripit. & contra, quæ semel produxit, ea sem-
 per usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potesta-
 tem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & lon-
 gæ esse possint & breues: & sic *δίσχονα*, hoc est ancipites merito ap-
 pellandæ sunt. Exemplum de α, quod ē nostris citat Martialis epi-
 grammatarius. Et queis ἄρες ἄρες licet sonare habetur apud Home-
 rum *ἰλιάδης. εἰ. ἄρες ἄρες βοροτολοιγέ, μεμαφόνε, ταχέσι πλῆτα*. Nam
 ἄρες primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem.
 De. ι, *οὐρανέσσιν ὦ. ἴομον, ἢ καὶ ἐπειτα κατηφέες ἐσάμεν αἰεὶ.*
 Et in eodem. *μὴ ἴομον, μὴ πού τις ἐπὶ πᾶσι δὲ ὄν καὶ ἐν ἐν.* in primo
 uersu ἴομον producit primam, in secundo uero corripit eandem.
 De. υ, *οὐρανέσσιν. εἰ. καὶ τὸ κατεβόμονον σὺν δὲ ὕδωρ, ὅς ἐστι μέγιστος.*
καὶ ἰλιάδης. β. ἂ. εἴου, δ. καὶ μισὸν ὕδωρ ἐπικίδναται αἰὼν. In primo
 uersu. υ. producta est, in secundo uero correpta, Igitur aut in qui-
 busdam dictionibus semper corripuntur secundum regulam gram-
 maticorum: ut *πέτρην*, & id genus alia. Aut semper producun-

DE LINGVARVM VARIETATE.

tur: ut ἡγεῖνα, πῶ, μὴ δεῖς, & similia. Aut eadem aliquando corripuntur, & aliquando producantur: ut ἀπόλλαν, ἰομεν, ὕδωρ. Hæq; ut arbitror dicuntur proprie a Grammaticis ἀμφίβολα, id est, ambiguae siue ancipites. Ἀίχρον, uero, id est, bitemporæ generali nomine appellatur cuiuscunq; ordinis, tam illæ quæ pro breuib; semper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur: sed de his satis.

DE DIPHTHONGIS.

Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uero, quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι. & ex ε, & ι, fit ει. & sic de aliis. υ, autem & si fit subiunctiuæ, nonnunquā tamen præponitur τῷ ι, ut ὕδωρ, μῆλα, ἄρπηλα. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ improprie. Proprie sunt sex, αι. αυ. ει. ου. οι. ου. & hæ εὐφωνοί, dicuntur, id est sonoræ: uel (ut uerbum uerbo reddamus) benefonæ. Improprie item sex, quinq; communes, α. η. ι. υ. φ. & una ἰώνων propria αυ. ut ὠνὺς pro ἄνυς, quarum tres sunt ἡγεῖνα φωνοί, id est dissonæ uel malefonæ, hoc est, ι. υ. φ. tres uero ἄφωνοι, id est absonæ. α, scilicet, η. & φ.

DE CONSONANTIUM DIVISIONE

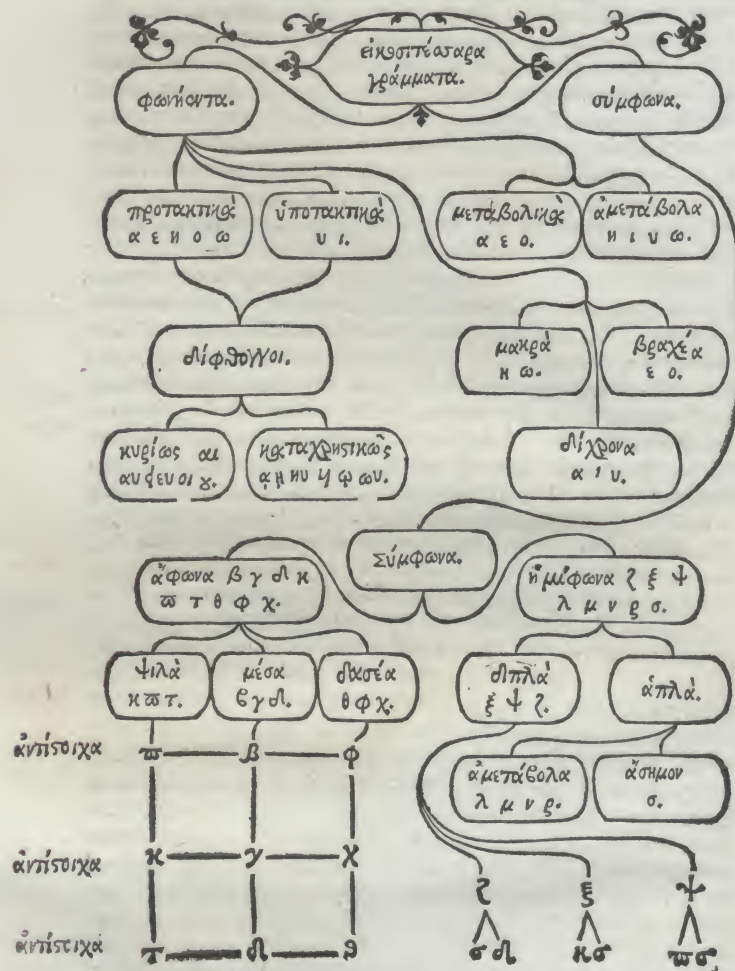
ET NATURA.

Consonantium.
Divisio.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est, Consonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt considerari. Vno modo, quatenus ex eis tres carent aspiratione, & hæ ψιλὰ, hoc est tenues litteræ nuncupantur, κ. π. τ. Tres plenam eā possident, & hæ δασέα, hoc est crassæ dicuntur, θ. φ. χ. Tres neq; prorsus carent aspiratione, neq; eam plenā possident, & hæ μέσα, hoc est mediæ habentur, β. γ. δ. Et sic earum tres habentur ordines. Vnus medius, hoc est, β. γ. δ. Alter læuius, π. κ. τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod β, media sit inter π. & φ. γ. inter κ. & χ. δ. inter τ. & θ. Alio modo, quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii sunt earum ordines transuersi. Primus π. β. φ. Secundus κ. γ. χ. Tertius, τ. δ. θ. Et hoc modo ἀντίστοιχα, appellantur. nam tenues pro aspiratis ponuntur: hoc est, π. pro φ. κ. pro χ. & τ.

pro θ. ut φεράω, πέφραδα, χαίρω, κέχαρκα. θένω, τέθακα pro φέφρα-
δα, χέχαρκα, θέθακα. quod non dicimus propter uocis asperitatem.
Item aspiratae pro tenuibus ponuntur, quandocumque post ipsas te-
nues sequitur dictio a uocali aspirata incipiens, siue in compositio-
ne, siue in diuisione: ut ἐφίσημι, οὐχ ὅπως, μεθ' ὧν. ob quam rem in
ἐν præpositione, & μετά, extrema uocali abiecta per apostrophum,
mutatae sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in οὐκ aduerbio negan-
di, κ, in χ, transit, sequente ὅπως. Semiuocales autem sunt οξϝ,
ξ, ζ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Quae in duas partes diuiduntur, εἰς διπλὰ,
καὶ ἀπλὰ: id est duplices & simplices. Duplices sunt tres, ζ, ξ, ψ.
quae sic appellantur, quoniam unaquaeque illarum uim habet dua-
rum consonantium, ζ. σ. & δ. ε. κ. & σ. χ. ω. & σ. Simples
uero bifariam & ipsae diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα, ἢ ὑγρά, καὶ εἰς ἀσπι-
μον. hoc est in Immutabiles, siue liquidas, & in Asemum. Immuta-
biles sunt quatuor, λ, μ, ν, ρ. Quae sic appellatae sunt, quoniam
non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerbo-
rum: ut νέωρ, νέσθωρ. ἔλλω, ἔλνωρ. φάλλω, φάλλωρ. κείνω, κείνωρ.
Ἀσπιμον uero unum, σ. scilicet: quae ideo ita nuncupata est, quo-
niam non habet alteram sibi peculiarem significationem ut aliae.
Nam ξ. & semiuocalis est, & duplex, ut ζ. & ψ. Sic λ. & semiuo-
calis est, & immutabilis, ut μ. ν. ρ. At σ, solum semiuocalis,
unde ἀσπιμον dicitur. A quibusdam etiam, ut refert Dio-
medes Grammaticus, μοναδικόν appellatur, quod
suae cuiusdam potestatis sit. Sed enim horum
omnium summam ueluti quandam una
facie describere nostri fuerit inuen-
ti, quo memoriae haec rena-
tus insideant, quare su-
bicctam rebulam
ita delineauimus.

BREVIS DIVISIO LITTERARVM.

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστὶ συνελθούσης τοῦλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc est, Syllaba est concursus ad minimum duarum litterarum. Vel sic, συλλαβή ἐστὶ σύμμιξις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνήεντων: hoc est, syllaba est cōprehensio consonantiū cū uocali, siue uocalibus. Vel sic, συλλαβή ἐστὶ συμπλοκή στοιχείων μετὰ μῆλός ὃ φ' ἓνα τόνον, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀδασάτως ἀγομένη: id est, Syllaba est cōnexio siue copulatio elementorū adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβή παρὰ τὸ συμμαθεῖν τὰ γράμματα. Abusiua uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum syllabæ dicuntur: ut ἄω, uerbum.

Syllabarū aliæ longæ, aliæ breues, aliæ cōmunes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quando p longa elemēta enuntiantur: ut ἡρώς. Aut quādo habent ancipitē aliquam p productionem assumptā: ut ἄργος. A ut quādo habēt diphthongum: ut αἶψα. Positione longa fit syllaba modis quinque. Vno, cum correpta uocalis in duas definit cūsonātes: ut ἄλς, δὲ μαργς. Altero, si definat in duplicē litterarum: ἄραψ, κέραξ. Tertio, cum in cōprehensione duæ inferuntur cōsonantes, ita tamen quod nō sit muta cum liquida: ut νέσος, ἔκτωρ. Quinto, si definat in unā consonantē, & sequēsitē a consonante incipiat: ut ἔργον ἔρχος. Breues sunt quæ correptā uocalē habēt, & nō definunt in duas consonantes, uel in aliud, quod possit pro duabus consonantibus accipi: ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquā habent ancipitē p correptionem assumptam: ut νῆα, ἄλα. ὁ δὲ νασείαο β'. καὶ τότε νῆα δολὴ ἄλα δ' ἔειπσε. α, enim utrobique correpta est. Cōmunis syllaba est, longa in breuem, uel cōtra, certis obseruationibus uersa. Cōmunium syllabarum modi sunt tres. Primus est, cum locū breuis longa occupat, finita parte orationis uocali sequēte, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ἰλιόδης γ'. ἔτι μοι αὖτις ἐστί, θεοὶ νύ μοι ἀπὸι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonantes: quæ prior sit muta, sequens uero liquida. Ἰλιόδης γ'. πτόδοκλ' ἐμοὶ θείλῃ πλῆστον κεχαρισμένε θυμῷ: hoc est, Patrocle mi miseræ animo gratissime nostro. Tertius, cum dictio præcedēs definat in uocalem breuē, seu purā, seu cum aliqua consonantē, & sequens incipiat a uocali, nō quauis tamen, sed ὁπω tantūmodo. Sic enim inuenio traditū a quibusdā, quod etiā Priscianus uidetur sensisse: ubi de diphthongis loquitur. Sed aduertendū eum locū esse mancum. ὁ δὲ νασείαο. κ.

Longæ natura.

Positione longæ.

Breues.

Cōmunes.

Attic. apud Priscianū.

DE LINGVARVM VARIETATE.

ἢ δὲ μέγα ἰάχουσα ὕπερθε, καὶ λάβει γέναν. & ἰλιάδης. ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχουσα, πείθεσθαι, ὕπερθε αἰχμῶν. Et in eodē νέσθαι, δὲ ἐλαθὲν ἰάχῃ πείθεται, ἔμψυχοι. τὸ μέγα enim extremam habet pductiā sequente ἰώτα, quæ alioqui brevis est, sic ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic, καὶ πλὴν ἔξῃς ἡ ἀπὸ φωνήων ὡς ἀρχομένην, hoc est, & sequentem habeat a' uocali incipientem. nec ullam faciunt de ἰώτα mentionem, secundum quos esset illud Homeri ἰλιάδης. ζ. αἴ κε μετὰς ὧς νόσθιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κς cōmunis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ἐνὶ δὴν γὰρ ἔπος εἰπῶν, βόε δ' οὐ καὶ ἄμα ξαν. nam πος, cum brevis sit, hic pro longa habetur, sicut & illud Homericum κς. Id. n. fit ratione Celsuræ, quod sæpe etiam Maro noster usurpat.

DE DITIONE.

De dictioe. Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ συντάξιν λόγου διακειμένη. id est, Dictio est minima pars orationis compositæ, quæ diuidi potest.

DE ORATIONE.

De oratioe Λόγος ἐστὶ λέξεων συνθέσις διάνοιαν ἀντοτελεῖν δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio, sententiā perfectam demonstrans, dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod est dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus, ε, in penultima, loco, ε, habent, ο, ut φέρω, φέρος. λέγω, λόγος. sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, συνδέσμος. Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, συνδέσμος.

DE NOMINE.

De nomine.

Ἄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πῶτις ἐν, σὺν μακρῇ ἢ παρὰ γὰρ σημαίνει, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον. id est, Nomen est pars orationis casualis, corpus, uel rem significans, cōmuniter, siue proprie dictum. Corpus, ut λέξις. Rem, ut πῶς λέξις. Communiter dictum, ut ἄνθρωπος. Proprie, ut πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uisu percipitur. Res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Corpus.

Res.

Genus.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πῶσις. γένος, genera quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, ὀδόντερον, κτηνόν, ἐπίκονον. hoc est, Masculinum, femininum, neutrum, cōmune, promiscuum. Ἀρσενικόν, cui notatiuo casu numeri singularis præponitur articulare

ὅ, ut ὁ θεός. *ἡλυκὸν*, cui nominatiuo singulari præponitur articu-
lare ἡ, ut ἡ ἀρετή. *ἔσπερον*, cui nominatiuo singulari præponitur ar-
ticulare ἔ, ut ἔξυλον, ἔσδωρ. *κοινόν*, cui nominatiuo singulari præ-
ponitur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος. *ἐπίκοπον*, quod latine p-
miscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur,
& simul significat etiam foemininum genus, ut ὁ σκουῖος, hic passer.
Aut declinatur specie foeminini generis, ac etiā masculinum genus
significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunq;
intelligitur. Nā inter commune & epicœnum hoc interest, q̄ cōmu-
ne est ubi uisu secernimus sexum, ut κύων, canis. Epicœnum est e-
contrario, ubi uisu non secernimus sexum, ut κέρκεξ, coruus.

ἔστι δὲ δύο, Species duæ, *πρωτότυπον*, καὶ *περάτωρον*: primitiua & Species.
deriuatiua. Primitiua, ut *ἔρως*, γῆ. Deriuatiua, ut *ἔρως*, γῆνός;
caelestis, terrestis. Deriuatiuorum autem septē sunt species: *παῖωνιμι-*
κὸν, *κτιπικὸν*, *συγκτιπικὸν*, ὑπερθεπικὸν, ὑποθεπικὸν, *περάωνιμι-*
κὸν, *ἐνμαπικὸν*. De quibus post nominum declinationes dicitur.

Σχήματα, τρία, Figuræ tres, *ἀπλὸν*, *σύνθετον*, *περασύνθετον*: simplex, cō-
posita, & decōposita. Simplex, quæ secundū seipsā simpliciter dicitur:
ut *ὀλίγιστος*. Decōposita, quæ a cōpositis deriuatur: ut *ὀλίγιστος*.
Figura composita quattuor fit modis. Aut enini fit ex duobus p-
fectis: ut *χειρὶσφος*, ex *χειρὶ* datiuo casu, & *σφός*. Aut ex duobus cor-
ruptis: ut *σφοκλής*, ex *σφός* & *κλέος*. Aut ex perfecto & corrupto:
ut *περικλῆς*, ex *περί* præpositione, & *κλέος*. Aut ex corrupto & perfe-
cto: ut *ὀλιόδημος*, ex *ὀλός* & *δήμος*.

Ἀριθμοί, Numeri sunt tres, *ἐνικός*, *ἀντικός*, *πληθυντικός*: singularis, Numeri.
dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἀνθρώπος. Dualis, ut τὸ ἀνθρώπων.
Pluralis, ut οἱ ἀνθρώποι.

Ῥώσεις, Casus quinq;: ὀρθή, *κτιπική*, *σβπική*, *αἰπικτική*, καὶ *κλιπτική*: no-
minatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & uocatiuus. ὀρθή δὲ
πῶς, id est, rectus casus sic appellatur, q̄ recte substantiā rei signifi-
cat. Dicitur autē *ἐνθεῖα*, καὶ *ὀνομαστική*. *ἐνθεῖα* quidē, quoniam *συνωνύ-*
μον est ἐνθὺ τῷ ὀρθῷ: *ὀνομαστική* δὲ, id est, nominatiuus, q̄ uolentes no-
minare res, τῇ ὀρθῇ, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quattuor
casus *πληγίαι*, id est, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea
quæ sunt, aut fiunt circa substantiā. Volētes enim solē, uel hoīem, uel
equū, uel quiduis eorum, quæ sūt, siue definire, siue describere, uel noīa
re, dicimus homo. Leo. equus. Siquid autem de his dicere uolumus,
obliquis utimur, ut hoīs prudētia, leonis fortitudo. equi forocitas.

DE LINGVARVM VARIETATE.

DE ACCENTIBVS.

De accētib. Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγεγραμμένη του: hoc est, Accentus est tonus uocis litteratae. Ἄλφα, προσῳδία ἐστὶ σημεῖον τι ἐγγεγραφον, δι' ὃ γνωρίζεται ἡ ὑψηλὴ τῶν φωνῶν προφορὰ, χρόνον καὶ ἀνδραγαθίαν, καὶ διαφορὰ τοῦ σημανομένου τῶν λέξεων: hoc est, Accētus est signū quoddam scriptum, p quod cognoscitur integra uocum, platio, tēporē & spiritū, & differētia significati dictionū. Dicitur autē προσῳδία πάλιν ὅτι πρὸς αὐτὴν ὁ δεινὴ μᾶς τοῖς φωναῖς. Sicut apud Latinos, accētus dictus est ab accantando, q̄ sit quasi quidā cuiusq̄ syllabae cantus.

Accētus, x. Sunt autem decē, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισσώμενη, μακρά, βραχεῖα, δασέα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδασολή: id est, Acutus, grauis, circumflexus, longa linea, brevis linea secundū Priscianum, siue longus & brevis secundū Diomedē, aspiratio, laeuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio. ὀξεῖα est nota a sinistra parte ascēdēs in dextrā, in hunc modū qua syllaba acuitur '. βαρεῖα est nota a summo in dextrā partē descēdēs, ita '. qua syllaba deprimitur ac deponitur. περισσώμενη est nota ex acuto & graui facta, ita ^, qua acuitur & deprimitur syllaba. μακρά nota a sinistra in dextrā partem aequaliter ducta, ita —. quae est signū productae uocalis: ut ἀνέψις κατένοιο. ψι, enim, pducta est, iccirco supra se characterē habet τῆς μακρᾶς. βραχεῖα nota iacens similiter supra correptā, sed panda & cōtractior, quasi sursum spectās. v. quae est signum correptae uocalis: ut ἄγεις ἄγεις βροτολογί. Nam. A. secundo loco correpta existens, supra se habet characterem τῆς βραχεῖας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc est, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibusdā codicibus adhuc uidere licet. Δασέα ad summā uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura quae est laeua pars circuli: ut ἡμέρα, ὥρα. Ψιλὴ etiam ad summā uocalem laeuigatam, id est, inaspiratam ponitur, quae in principio dictionis laui spiritu enuntiāda sit, & hac nunc notatur figura quae est dextera pars circuli, aspirationis notae apposita, ut αἶα, ἀνίρ. Veteres tamen diuidentes, η, uocalem, laeua quidem parte pro aspirationis nota utebātur, ut η ἄγιν ὄς. Dextera uero p laui: ut η ἄγριν ὄς. Vbi aduertendū est, q̄ omnis dictio a uocali incipiens uel a diphthongo, aut δασέα signatur, aut ψιλῇ. non item incipiens a consonante, nisi a γ, incipiat, quae semper aspiratur: ut ἔσση. Excipitur ἔσρος, ἔσρις, & ἔσριον. Sed de his cumulatius in praeterito imperfecto actiuo Grauitonox, hoc est ἐτυπῆον, habebis.

Ἄπόστροφος

Ἄ' πός γε φος est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita. Hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimā uocalē: ut ἄρ' οὐτως, pro ἀρ' αὐτως, quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibibus, ε, scilicet & ο, ut φέρεϊ πε, pro φέρεϊ πέ. τοῦτ' ἐμόν, pro τούτ' ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est, α, & ι, si correptæ fuerint: ut παρ' ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῶν, pro ἐφ' ἡμῶν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet & οι, cum pro breuibibus habeantur ποιητικῶς: ut βέλομεν, pro βέλομαι ἐπώ. οἰμῶς αἰχομαι, pro οἰμοῖς. ὧ φέν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. Est namq; ὧ φέν subiecta uirgula uersui circūflexa in hunc modū. ὧ φέν ὡς ὡς. ὧ φέν ὡς ὡς. Est dextera pars circuli ad imam litterā in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur: ut ὧ π, τό, τε, ἐστίν, νῶς. Exigit autē hic locus, ut de accentibus aliquid insuper dic, affinitionēq; quæ Georgius ὁ χοιροβοσκός, Herodiani Alexandrini, Apollonii ueteris Grammatici filii, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est.

Ῥοσφῶς ἂν εἴσι ποία τάσιν ἐγγραμμάτως φανῆς ὕγιος, κατὰ τὸ ἀπαγγεῖλαι τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετὰ πινος τῶν συνελογισμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἥτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἥτοι κατὰ τὸν ἀναλογιστὴν ὅρον καὶ λόγον: hoc est, ut uerbum uerbo reddā. Accentus est quædā extensio uocis litteratæ sanæ secundū enuntiationē dictionis, platea, cum aliquo eorū quæ sunt coniuncta circa unā syllabā, siue secundū consuetudinē linguæ certæ, siue secundū definitionē, quæ secundum proportionē existat & rationē. Dictus est autē accentus ab eo quod accinit & cōgruit dictioni subiectæ. Sunt autē accentus decē, p

Atten.

Plenius de
accentibus.Accentuum
forma im-
de.

Tonitres.

Atten. sunt toni, acutus & circūflexus. Nam grauis, syllabicus tonus dicitur, iacens super syllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circūflexus autem cōpositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circūflexus toni dictionum dicuntur, grauis syllabarum. Omnis uero dictio siue monosyllaba, siue polysyllaba, unum horum suscipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima. & unusquisque tonus sortitus est proprium locum. Acutus tres, ultimā uidelicet syllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod suscepturum est eum, sit longum absque synæresi, uel breue: ut ἀνήρ, σφός. talia enim per se posita acuantur. In consequentia uero, hoc est in cōtextu plurium dictionum, grauantur: ut κελός ἀνδραπός. σφός ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine suscipiens per se acuitur: in consequentia autem acutus in graue mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quādo id quod suscipit, natura sit longū, uel positione, & finalis sit longa. Longa enim ante longā nō inflectitur: si nō inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis accentus, si signandus est, ultimum solum sortitur locum. Item supra longā positione circūflexus non ponitur, sed acutus: etiā quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis, aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔργος. Nam super breui inflexus non ponitur sed acutus. Item in antepenultima acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac finalis sit breuis: ut δημήτριος, φιλόσοφος. Longa uero existente finali, dictio non potest acui in antepenultima κοινώς, ἀπικώς uero potest, ut μονέλειος, λέξειος. Ante duas syllabas circūflexus non ponitur, sed acutus ex necessitate. Idcirco habens ὀξύτων in ultima syllaba, ὀξύτων appellatur. In penultima παροξύτων, siue βαρύτων. In antepenultima προπαροξύτων, siue βαρύτων. ὀξύτων enim dicitur, quia ultima syllaba acuat. παροξύτων, quia penultima. προπαροξύτων, quia antepenultima. Βαρύτων uero quia ultima grauat, a qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accētus, cum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, si signandus est, unum tantum possidet locum, extremā scilicet syllabam, ut supra dictum est. Ponitur namque super ipsam grauians & per se: ut ῥον, τὸν, τοῦς. Ac etiam ἐν τῇ σωκράτει, hoc est, in consequentia. est enim σωκράτει σωκράτει τὸν λέγειον, καὶ σωκράτειον, ut τοῦς μὲν περὶ ῥον ἀρχεται. ubi quattuor dictiones omnes accentum grauem habent cum se inuicem sequantur, & simul aliā alia trahat, nec inter eas spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in aliis syllabis nunquam signatur grauis accētus,

Grauis accētus loci

σωκράτει

et si quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circumflectitur, graui accètu enuntietur. Tot enim sunt accentus graues in unaquaq; dictione, quot sunt syllabæ: illa excepta quæ proprium habet: ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum scilicet cæteræ uero, tam præcedentes q̄ sequentes, grauem. Circumflexus uero circumflectens dictionē, duo loca occupauit, ultimam, scilicet syllabā, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa fit: ut ναυσίηγάς, ναυσίηγε. Omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexū accètum facit. Etiam sup simpliciter longam: ut πῆμας.

Circumflexi
Accètus lo-
ci.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum suscipientem, inflectitur: ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, ἡγελοῦ, ἡγελοῦ. quemadmodum & nominatiuus, & acculatiuus acuitur, ἀρετῇ, ἀρετῇ, ἡγελοῦς, ἡγελοῦ. Etiam & diphthongus finalis habens. v. φίλον si suscipit tonum, circumflectitur, εὖ, φῶ, & δαμου: præter annotata, uide licet, ἰδὼν, οὖν, & οὐ. Ponitur etiam supra penultimam, cum longa sit natura, & ultima breuis: ut μοῖα, γαῖα, μέσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit: ut βοάετοι, βοάτοι. Omnis namq; synæresis ex acuto & graui circumflexum facit. Iccirco habens circumflexum in extrema syllaba περισσώμενον appellatur: ut ποιῶ, habens uero in penultima, περισσώμενον: ut ποιῶμαι.

Atten.

Quæri potest hoc in loco, cur circumflexus non tot sortitus sit loca, quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ & antepenultimæ. Respondetur, q̄ huius gratia non potest circumflexus sup tertiā syllabā locari, quia ex acuto & graui p̄ crasim cōpositus est. Acutus enim & grauis concurrentes, quod sæpe repetendum est, circumflexum faciunt. Quoniam igitur nō inuenitur acutus accentus ante treis syllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam si super quartam syllabam ponatur acutus: ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ᾠσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neq; circumflexus ante duas syllabas locari potest, ut κωργιος, ποιῶμενος. Si enim circumflexus super, ὦ, syllabam ponatur & super οὐ quæ a fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. Nam tametsi non omnis dictio, habens circumflexum ex crasi consistat, ac saltem ipse circumflexus ui ac potestate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appe-

Cur circum-
flexus secū-
dam nō ex-
cedat.

tit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionē & ipse circūflexus diuidatur, in acutū scilicet & grauē: ut *πυλῶν, πυλάων*. Quamobrem cum secundū eius syllabæ tēpus, quæ circūflexo pronuntiatur accentu, grauē habere uideatur, identidem sequeretur, tres graues accētus post unum acutum pronuntiari: ut *ποιέμεθα, ποιόμεθα*, quod quidē ineptissimum est. Dictum est etiā circūflexum poni super penultimam si sit natura longa & extrema brevis: ut *μαῖα, μέσα*. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquā penultima circūflexum super se habere potest: quamobrem ambæ, siue actu siue potestate diuisibiles sunt, ad quorum diuisionem, & circūflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet & grauē: & sic acutus quartum possit debet locum, grauis tertium, & deinceps, ut supra. Idcirco cautum est, ut longa ante longā acuat. quæ si in duas dissoluatur syllabas, acutū qui simplex est, super penultimā manere necesse est: ut *πυλῆϊδης, πυλῆϊδης*. Etiam si penultima sit positione longa, licet extrema brevis existat, non ob hoc circūflexatur, sed acuitur.

Quandoquidem uocalis quæ ex se natura brevis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium producitur: nec ulla ratione dissolui potest, sicut dissoluitur quæ est natura longa. huius gratia simplicem appetit accentum, acutum scilicet: ut *ῥέος, ἔρχος*.

*Tempora
duo.*

ῥέοι δὲ, id est, tempora duo sunt, *μακρά, καὶ βραχεῖα*. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Brevis uocalis unum tempus habet, longa duo. His namque signis, siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra annotauimus, ostendentes quæ earum longæ essent, & quæ breues.

*Spiritus
duo.*

πυλῶν autem hoc est spiritus, duo, *δυσσεῖα καὶ ψιλῶν*, quæ ad summam uocalem siue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aspiratur & *g*, cum in principio dictionis ponitur: ut *ἔωμν*.

*Passiones
tres.*

πᾶσι tria *ἀπόστροφος, ὑφέν, ἢ ὑποδιαστολή*. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum a litteris factæ non sint, sed *πᾶσι*, hoc est passiones, quæ circa dictiones patientes uersentur, nec super uocales ponuntur, sicuti alii accentus. Nam *ἀπόστροφος* dictionis defectum indicans, super extremam consonantem locatur. *ὑφέν* uero & *ὑποδιαστολή* dictionibus supponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuisæ sunt: alterum uero, ut male coherentes discernat. Horum autem omnium summa in subiecta tabula descripta est.

Ominum declinationes sunt quinq;: quattuor parisyllabæ: quinta uero imparisyllaba: & hæc quidem simplices dicuntur, quando neq; synæresim neq; crasin patiuntur.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculino

rum tantum in, α, & in, η, desinentium: ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uariius est, quia uarii sunt Linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; aliis casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atq; ut ordinem casuum sequamur, primum quidē sciendum est, quod ad singularem Nominatiuum

Nominatiui sing. uarietates.

Vt Iones

Vt Diores

Vt Aeoles

Bæotii

Thessali

attinet, Iones in nominibus in, α, desinentibus (nisi Dorica fuerint, si cut est ὁ λάας, τοῦ λάα, & ὁ ἀλδύας, τοῦ ἀλδύα) uertere, α, in, η, ac dicere ὁ ἐρμείας, ἀντὶ τοῦ ὁ ἐρμείας. καμύμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο. Ἐρχεται ἐρμείας. Diores uero contrarium facientes in nominibus in, η, desinentibus uertere, η, in, α, productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης, & ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. θεόκριτος ἐν Ῥτολεμαίῳ, ὅππῃ σφέων κρονίδας μελέων δὲ λέτο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in, α, aut in, η, desinens, apud Poetas in, α, ad similitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῶ, βοιωτικῶ, ἡ θεαταλικῶ: ut ὁ αἰχύτα, ἀντὶ τοῦ αἰχύτας. ὁ ἐνέσας, ἀντὶ τοῦ ἐνέσας. Sunt tamen qui uelint hic ἀντὶ πᾶσιν esse, hoc est uocatiuum, p nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster ad stipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoq; mos est, nominatiuos pro uocatiuis pferre. Homerus ἱλιάδης γ. ἡ ἑλῖος ὁς πάντ' ἐφορᾷ, καὶ πάντ' ἐπακούει. quem secutus Vergilius in undecimo.

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum, fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali ē contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Home. ἱλιάδ. α. μάλισα δὲ κηπέτα ῥόδῳ. hic uocatiuus pro nominatiuo, κηπέτα pro κηπέτης. Vnde Romani frequentissime huiusmodi nomina, & maxime appellatiua p uocatiuum græcum, etiā pro suo nominatiuo pferunt: ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter p nominatiuo posuit.

Censorem ue tuum, uel quod trabeate salutas.

trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Vt Diores.

Ἡ κενική. τοῦ ἐρμείου κοινῶς καὶ ἀπλικῶς, καὶ ἐρμεία δωρικῶς.

Nam ὁ ὠδῆς in huiusmodi nominibus, ας, cōmnniter definitibus, si
ue ex conuersione, η, in, α, ἔξει δὲ ἐκ τῆς ας, abiectione, σ, faciunt genitiuum : ut
ὁ κρονίδης, τοῦ κρονίδου, ἀπὸ τοῦ κρονίδου, κρονίδου, ὁ φιλόνοδης, τοῦ φι
λόνοδου. οἰοκρ. ἐν νομόσσι, εἰπέ μοι ὧς κρονίδων, πίνος αἰ εἶδες, ἢ ὅς α φιλό
νοδου. ἀντὶ τοῦ φιλόνοδου. Sic igitur ὁ ἐρμείας, τοῦ ἐρμεία. Cui si addatur
ο, μικρόν, fit ἐρμείας οἰωνικός, καὶ οἰωνικός, sicut βορέας βορέα, βορέας.
καμύμαχος ἐν ὕμνοις, αἶμα ἄλκι ἐν γίγνι τόθεν βορέας καταιξέρεται.
Mutatis uero, α, in, ε, &, ο, in, ω, μέγα, fit ἐρμείας ἰωνικός cū accētu acuto
in antepenultima, quanq̄ extrema sit natura longa. Quoniā genitiui
ὁ τοῦ, εἰς, ἰωνικός, si a cōmuniōis genitiuis Grauitonis sint, acuiunt
antepenultimam : ut ἀργείης, ἀργείων, ἀργείων : ni forte syncopam pa
tiātur : ut βορέας βορέων, βορέων ποιητικός. Ἡ σίσιος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι
νότον, βορέων καὶ ἀργείων, ζεύγους τε. Si uero a circumflexis geniti
uis sint, παροξύνοται : ut ἀνλητής, ἀνλητῶ. ἀνλητῶ.

Ἡ δὲ τιμή τῶν ἐρμεία κοινῶς, καὶ ἐρμείᾳ ἰωνικός, ἵσοι τῶν, α, εἰς, η, sicut
in nominatiuo. καμύμαχος, οὐ πάρος ἐρμείᾳ κυμίνιος, οὐ δὲ κρήνη.
Dores uero ἐ' contratio in nominibus definitibus in, ης, κοινῶς, uer
tunt, η, in, α, sicut in nominatiuo : ut ὁ αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακίδου, τῶν
αἰακίδων. οἰοκρ. ἐν ῥέλεμαί φη, ἀλλὰ θέτις βαδύκροτος ἀκοντὶς ἀν ἀχι
λῆα αἰακίδου ἀνλητῶ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδου, ἵωτα tamen ubiq̄ subscripto.
Quoniam omnis datiuus singularis aut in, ι, ἐκφανέμενον, hoc est pro
latum, definit : ut τῶν αἰώνων : aut in, ι, non platum, sicut est in diphthon
gis, τῶν ἀργύρων, τῶν ἀρετῶν, τῶν λόγων. Sic enim ueteres praepositiuus
uocalibus in diphthongis etiā improprie, ι, adscribere solebant. Nunc
uero in tribus improprie, hoc est, α, η, ω, usus obtinuit ut, ι, subscriba
tur, quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur
autem nomina in, υς, definitia, quae per abiectionem τοῦ, σ, inflectū
tur : ut ὁ κερμύς, τοῦ κερμύ, τῶν κερμύ. ὁ ἀσφύς, τοῦ ἀσφύ, τῶν ἀσφύ.
& similia, quorum datiuus omnino respuit, ι, quoniam nulla inueni
tur dictio, quae in, υ, diphthongum definat. Quinetiā Aeoles datiuus
in, ω, definitibus, ι, non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper
in diphthongum, siue propriam, siue impropriam exeat, ι, non platū
semper habet : ut τοῖν ἐρμείων. τοῖν αἰάντων. τοῖν μονέλεων. At datiuus
pluralis aut in, ι, prolatum definit : ut τοῖς αἰῶσι, τοῖς γυναιξί : aut non
prolatum : ut τοῖς ἐρμείων, τοῖς λόγους, τοῖς μονέλεως.

Ἡ αἰακική γὰρ ἐρμείαν κοινῶς, καὶ ἐρμείᾳ ἰωνικός, ἵσοι τῶν, α, εἰς, η, Accusati
ut supra. ἱ λιάδης ὧ. αἶμα ὅς ἐρμείᾳ ἐριούγιον ὕπνος ἐμαγπτε. καὶ ἐρμεία
sicut ἐξέστην, ἐξέστηα. Dissoluūt enim Iones, η, in, ε, & abiciunt, ν, Nam, ν, u
rietates.

v. Abiecti-
tium.

ἀποβλητικὸν ἐστὶ τοῦ ν, hoc est abiectiuum, nisi a declinatione sit: ut ἡ μῦσα, πλὺ μῦσαν, & ἔτυα, ἔτυαν. Herodotus historiarum. vii. ἀποβλέσας δὲ βασιλεία, πέρσῃσι δαρείος ξέρξια ὠρμάτο στρατόν τε καὶ. Sic δεσποτὴν δεσποτέα, & similia. Dorez uero in nominibus, in, ης, uertentes, η, in, α, sicut in aliis casibus, ἄν κρονί δαν dicunt. Θεοκρ. ἐν ἐπιθαλάμῳ ἐλάνης. μούνος ἐν ἀμύθεισι κρονί δαν δία πένθερον ἐξείς.

Vocatiui
sing. uas-
gietates.

Ἡ κλητικὴ ὡς ἐμεία κοινῶς, καὶ ἐμείας ἀπικῶς. Nā Attici in omnibus numeris cuiusvis declinationis, parē faciunt uocatiuum nomina-
tuo. Hoc etiā annotādum est, nomina parisyllaba in, ης, definentia, facere uocatiuū in, η, ut ὁ χρύσης, ὡ χρύση. Annotātur ὁ λάχνης, ὡ λάχνα. ὁ πυραχίμης, ὡ πυραχίμα. καὶ ὁ μοναίχμης, ὡ μοναίχμα, quae hanc regulā nō sequuntur. Etiam in, της, definentia parisyllaba, in, α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὡ τοξότα. ὁ ἰσωνιλάτης, ὡ ἰσωνιλάτα. Exciipiuntur, ὁ αἰήτης, ὡ αἰήτη. ὁ κελμιπέτης, ὡ κελμιπέτη. ὁ αἰνκρέτης, ὡ αἰνκρέτη. ὁ φιλοθερότης, ὡ φιλοθερότη. Etia in, της, Poetica: ut ὁ κυνώπης, ὡ κυνώπα. Ἰλίου δ. α. πμὴν ἀρνύμενοι μονελάφ, σοί τε κυνώπα. Nomina quoq; gentilia in, ης, definentia, in, α, faciunt uocatiuū: ut ὁ σκύθης, ὡ σκύθα. ὁ πέρης, ὡ πέσα. Si uero eadē fuerint ppria, in, η, faciunt uocatiuum: ut ὡ πέρη. Ἡ σίονες ἐν ἔργοις. ἐράζδν νήπι πέρη ἔργα. Etiam cōposita a δίβα, πωλῶ, μεδῶ: ut ὁ πασιδιδίβης, ὡ πασιδιδίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὡ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτης, ὡ γεωμέτα.

Genitiui
plur. uas-
rietates.

Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἐμείων κοινῶς, καὶ ἐμείων δωρικῶς, ἰσοπῇ τδ, α, εἰς, α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἰαντι. ἀεωγός τῆς αἰαντος γενεᾶς χρονίων ἀπὲρ ἐχθεσίων ἐχμεν σοναχάς, καὶ αἰανσὺν ἐργον ἀδείδων τῶν ἀρχαί. Et Pindarus ἐν πυθίοις. καὶ μὲν ἡρακλειδὸν ἐκγονοὶ ὁχθαίς ἔσπετον γέ του νοείοντες αἰεῖ. Et ἐμείων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τδ ἐμείων, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ, α, sicut ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Ὁ δυνας. β. οὐ γούρηνος ἐπὶ βολος, οὐδὲ ἐρετῶν. Et ἐμείων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐμείων, ἰσοπῇ τοῦ, α, εἰς, ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσῶν. Herodotus tertio historiæ. εἰ γὰρ πνιες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὁρθῶς ἐπισέταται. Possunt & singula a singulis genitiuis singularibus deduci: hoc est ἀπὸ τοῦ ἐμείων, τῶν ἐμείων, ἀπὸ τοῦ ἐμεία, τῶν ἐμείων. ἀπὸ τοῦ ἐμεία, τῶν ἐμείων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμείω, τῶν ἐμείων.

Datiui
plur. uas-
rietates.
Atten. De
Dō plur.
ut Iones,

Ἡ δτικὴ. τοῖς ἐμείας κοινῶς, καὶ ἐμείης, καὶ ἐμείησι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum est omnem datiuum pluralem in, σ, definentem κοινῶς, assumere, ἢ κατὰ προσχηματισμὸν ἐπὶ ἀπικῶς, δωρικῶς, καὶ ἰωνικῶς. ut ἀδείδαις, ἀδείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. Ὁ δυνας. α. αἰεῖ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ

habent, α, diphthongon, siue in, σ, definant, siue in, ι, κατὰ προσχῆμα πομὸν etiam, α, in, η, uertere consueuerunt: sicq; ex diphthongo ppria fit impropria: ut αἰείδαις, αἰείδης, αἰείδησι. παλάμαις, παλάμης, παλάμῃσι. Nam sicut Atticorum est proprium uertere, ε, in, η, τῆς, αἰ, διφθόγγου: ut εἰδέναι, ἡδέναι: sic Ionum mutare, α, in, η, τῆς, αἰ, διφθόγγου. Sic Herodianus. Ἰλιάδ. β'. οἱ αὐτοὶ αἰείδης ἔπειδ' ἱλίον ἡλθον. καὶ οἱ αὐτοὶ. οἱ τὸ τ' ὄλοντο τοῖσι ἐν δὲ εἰρήνῃ χάριν αἰείδησι φέροντες.

Atten. quid
Herodia-
nus.

Ἡ αἰτιατικὴ τούτων ἐρμείας κοινῶς. Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in, εας, definire: tanquam a singulari accusatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc est, τὸν διεσπότεν διεσπότεα, καὶ προσδέσει τοῦ, σ, διεσπότεας. Herodotus primo historiarum, καὶ οὕτω οὐτὲ σὺ ἀλώσεαι ἀδικέων τούτων διεσπότεας, οὐτὲ ἡμῖν κακῶς βεβουλημέναι ἔσται, & alia.

Accusatiui
sing. uarie-
tates.

Παραδείγματα.

Ἐνική. ὁ ἐρμείας κοινῶς, καὶ ἐρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἐρμείου κοινῶς καὶ ἀπικῶς, καὶ ἐρμεία θωρικῶς, καὶ ἐρμεία αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἐρμεία ἰωνικῶς, καὶ ἐρμεία ποιητικῶς. Τῷ ἐρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἐρμείᾳ ἰωνικῶς. Τὸν ἐρμείαν κοινῶς, καὶ ἐρμείαν ἰωνικῶς, καὶ ἐρμείῳ. ὦ ἐρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἐρμείας ἀπικῶς. Δυῖν καὶ. Τῷ ἐρμείᾳ. τοῖν ἐρμείαιν. ὦ ἐρμεία. Πληθυντικῶς. Οἱ ἐρμείαι. τῶν ἐρμείων κοινῶς, καὶ ἐρμείων θωρικῶς, καὶ ἐρμείων αἰολικῶς, καὶ ἐρμείων ἰωνικῶς. Τοῖς ἐρμείαις κοινῶς, καὶ ἐρμείης, καὶ ἐρμείησι ἰωνικῶς. Τούτων ἐρμείας κοινῶς, καὶ ἐρμείας ἰωνικῶς. ὦ ἐρμείαι. Inuenitur tamen singularis numerus huiusmodi nominis uario modo apud Poetas scribi sic. ὁ ἐρμείας, καὶ ἐρμείας, καὶ ἐρμείης, καὶ ἐρμείας, τρωτῇ τοῦ, η, εἰς, α, θωρικῶς. Θεοκρ. ἐν ὑῤῃστῃ. ἦν δ' ἐρμείας πρῶτος ἄπ' οὐρεος, εἶπε δ' ἔδραφνι.

Et sic de aliis casibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδα θωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδη θωρικῶς, καὶ κρονίδη αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδη ἰωνικῶς, καὶ κρονίδη ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδη θωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδην θωρικῶς, καὶ κρονίδη ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀπικῶς. Δυῖν καὶ. Τῷ κρονίδῃ. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδη. Πληθυντικῶς. Οἱ κρονίδαι. τῶν κρονίδων κοινῶς, καὶ κρονίδων θωρικῶς, καὶ κρονίδων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδης, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τούτων κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονιδέας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

Atten. de
finalib.
α. ο. η.

εα

Adiectiua
quomodo

Angusta
Latinum

νύμφα

η. in. α.
Dores

Secunda declinatio est parisyllaborum nominum in, α, siue in, η, desinentium, generis tantum foemini: quorū genitiuus in, αω, uel in, ης, datiuus in, α, uel in, η, diphthongos improprias definit. In, γ, uero accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est, in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus, α, finalem, quasdam, η, nonnullas utrunq; appetere. ε. quidem & ι, α, sibi uendicant: ut εἶα, φιλία. γ. uero & ω, appetunt, η, δύνη, ζώνη. Α, & ο, μικρόν utrunq; postulant: ναυσικήα, δανάη, χροά, & ακρόη. Eodem modo ex consonantibus quasdam appetunt, α, ut ξ, ξ. ψ. σ. simplex, ac duplex, & geminatum, Μ, ut φύξα, δούξα, δύφα, μύσα, βάλασα, σίκελλα. Εμν tamen nomen proprium mulieris, & πέλην, quod est urbis nomen, excipiuntur. Quaedā praeterea, η, ut, β, & γ, & simplex, λ, siue per se, siue in alterius complexione consonantis, & μ, ω, τ, φ, χ, ut δήβη, σέγι, αὐλή. Excipiuntur, πεύλα, & ἀνάπευλα, ὀμίχλη, κίχλη, ζούγλη, & ζούγλα secundum ueteres, ὀμη, κελιόπη, ἀρετή, νύμφη, τύχη. At, δ, θ, κ, ν, appetunt, α, &, η, ut λήδη, κνίδη, κισαίρα, λήδη, ναυσική, πλοκή, χλαίνα, τέχνη. Etiam in, εα, desinentia, siue unius sint generis, siue trium, α, debent habere finalem: ut ἡμέρα, διφθέρα, περσιερά, φοβερά, σκιερά. Excipiuntur ὄσκη, κέρη, κέρρη, ἀδάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τούφιχρη, κέρρη, ὀλυκή, ἄρη, ἴρη, ἀντισάρη. Adiectiua quoq; foemini generis, quae a nominibus masculinis in os, purum desinentibus sunt, α, finalem desiderant: ut λόγιος, λογία, ἀνδροειος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὄγδυη. Si uero masculina in, os, πῶ purum terminabuntur, foemina oportebit in, η, desinere: ut κελός, κελή. ταπεινός, ταπεινή. Excipiuntur quae habent, ε, ante, os: ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. ἀγρός α uero ἀπὸ τοῦ ἀγρούς. quia latinum est, η, in, α, correptum transtulit: nam ἀγρούς dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more, η, in, α, correptum uertere consueuerunt. Id quoq; & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, ἱλιάδος γ. δὲ εἰς ἱδί νύμφα φίλη. καὶ ὁ ἀναστράσας δ. νύμφα φίλη σύ μιν ἄρμε κατέκτανε καὶ ἐξ ἡλικῶ. nam, φα, brevis est: quare in genitiuo, & datiuo ipsum α, in, η, reuertitur, ἀγρούς ης, ἀγρούς η. & νύμφης, νύμφη. Cum uero ἀγρούς α proprium est nomen, α, productum habet: idq; in obliquis seruat ἐθεῖ δώρικα: ut ἀγρούς α, ἀγρούς α. Nam Dorum est uertere η, in, α, productum: ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. οιοκρ. ἐν φαρμακείῃ α, ἀλλὰ σελάνα φαίνε κελόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη.

ἔκριναν pro κρήνη. & alia. καλὶ μῶχος ἐν ὕμνοις, ὅν δὲ χαλασμένον περ
 ἑμῶς προσέφασεν Ἀθάναν. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κρήνας ἐλκενίδι κελῶ
 ἔειπεν & alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus, α, produ-
 ctum in, η, uertunt, nisi Dorica fuerint: ut ἰσορίη, ἰσορίης, ἰσορίη. pro
 ἰσορία, ἰσορίᾳ. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότην
 ἀλκιβενασίου ἰσορίης ἀπὸ δειξίης ἡ δὲ. ἡ μέρη pro ἡμέρα idem in eodem.
 ὥς δὲ ἡ μέρη τὰ χιτῶνα ἐκτερόνεα. ἀθηνάϊη pro ἀθηναία. ὁ δὲ νασείας ἔχον
 μὲν ἀθηνάϊη δὴ κόνις δὲ ἐκτεροναία μέχονα.

DE GENITIVO SINGULARI.

In genituo singulari, annotandum est sola nomina in, α, purum α. δὲ.
 necnon in, δὲ, in, θᾶ, & in, γᾶ, definitia, seruare, α, in genituo & dati-
 uo κοινῶς: ut μοῖα, μοίᾳ, μοίᾳ. λήδης, λήδης, λήδης. σμαίθα, σμαίθα, σμαίθα.
 σμαίθα. ἡ μέρα, ἡ μέρας, ἡ μέρας. ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶ. uero & νουσιγᾶ, & νουᾶ, quæ κρη-
 τὰς sunt, licet in nullam dictarum definant terminationum, α, ta-
 men in genituo seruant & datiuo: sicut eorum perfecta quæ in, α, purum
 exeunt: hoc est ἀθηνᾶ, νουσιγᾶ, & νουᾶ. Est enim ἀθηνᾶ, unde ἀθηνᾶς
 sicut ἀσπληνὴ σπληναία. abiecto uero, ι, ἀθηνᾶ, κρητὰς ἀθηνᾶς: sicut
 νουᾶ, νουᾶ, νουᾶ. Iccirco extremam producunt, & circumflectuntur. ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶ
 Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾶ. νουσιγᾶ, νουᾶς
 νουσιγᾶς, νουσιγᾶς, & νουᾶ, νουᾶς, νουᾶ. Cætera uero omnia uertunt, α, in, η,
 ut μέσᾳ, μέσᾳς, μούσῃ, δὴ φῃς, δὴ φῃς.

DE DATIVO SINGULARI.

Aduertendum est, huius declinatiōis datiuū singularē apud poetas Atten. i.
 metri gratia pati μεταπλασμόν: ut ὕμνῳ διὰ τοῦ, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὕμνῳ διὰ
 τῆς, η, διφθόγγῃς. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῆ, & similia. ἀλκί tamen ἀπὸ τῆς
 ἀλξ, ἀλκῆς deduci potest: sicut πλάκῃ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλάκῃς. Patitur
 etiā προσχηματισμὸν τῆς φη, συλλαβῆς: ut πελάμῃ, ἀντὶ τῆς πελάμῃ. Atten. φη.
 Quæ figura etiam in aliis casibus tam singularis numeri quàm plu-
 ralis, apud Poetas frequentissimo habetur in usu: nec solum in hac se-
 cunda declinatione, sed in aliis. In pronomnibus etiam & aduerbiis,
 nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla da-
 tur horum certa formatio. Quorum omnium hæc sint exempla.

In ntō secundæ declinationis. ἡ σίος ἐν ἐγροίς. ὁ δὲ δὲ ἐπὶ τῇ φη. πα-
 ρελεύειν κρείσσων. ἀντὶ τῆς ἐπὶ τῇ φη. In grō. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ.
 ἀντὶ τῆς δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ.
 ἀντὶ τῆς ἀπὸ νουῆς. In datiuo. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ. ὁ δὲ δὲ.
 καί το. ἀντὶ τῆς ἐπὶ τῇ φη. In actō. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ.
 ἐπὶ τῇ φη. μετὰ τῇ φη. ἀντὶ τῆς μετὰ τῇ φη. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ. ἡ δὲ δὲ.

λαδαις ἐς τ' αὖριον, ἐς τ' ἑννην. ἀντὶ τοῦ ἐς ἑνν. In uocatio. οὐρανὸν αὖ
 ὀλίγη, ἀντὶ τῆς ὀξείας ὀλίγη. In datiuo plurali. Ὁ ἄνθρωπος. ἔ. πρὸς κατυλι
 θνόντων βαυκαὶ λαΐ γγες ἔχονται. ἀντὶ τῆς πρὸς ταῖς κατυλιθούσι. Sic
 Enustathius. Νὰ πρὸς προpositio datiuo iuncta, inhaerentiam quandā si
 gnificat, quae constructio in frequenti uersu explicite posita est, uidelicet,
 ὥς τῆς πρὸς πέδιποι θεοσάων ἀπὸ χειρῶν εἶναι ἀπέσκηφθεν. ἀντὶ τῆς πρὸς
 ταῖς πέδικαις. In accusatiuo plurali. Ἰ. λιάδ. γ. ἔλπετο δὲ νῆας ἀχαιῶν
 αἰρήσει, κτενέειν δὲ παρ' αὐτῶν πάντας ἀχαιῆς. ἀντὶ τῆς παρὰ αὐτὰς
 νῆας. In genitiuo singulari tertiae declinationis. Ὁ ἄνθρωπος. ὦ. ὥς κεντη
 νφονῆς ἐκ πεντόφῳ ἀνδρῶσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πύτου. καὶ Ἰ. λιάδ. κ.
 αἰείμῳ ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφῳ πεποπλεῖν, ἀντὶ τῆς ἀπὸ στρατῶ. In da
 tiuo singulari. Ὁ ἄνθρωπος. γ. νῆος ἐὼ κηρύφῳ κραταίξεσσι. ἀντὶ τῆς ἐπὶ
 κηρύφῳ. In genitiuo plurali. Ὁ ἄνθρωπος. ἔ. τῶ δ' ἡδὴ μέλεισι κύνες ταχέες
 τοῖσιν αἰνὸν ἀπὸ σέσδῳ ἐρέειν. ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῶν σέδων. In datiuo
 plurali. Ὁ ἄνθρωπος. ἔ. οὐδέποτε ὥς δακρυόφῳ τέρπειτο. ἀντὶ τῆς δα
 κρυόσι. In accusatiuo. Ὁ ἄνθρωπος. ὦς. φθινύει δ' ἄμφ' ὀσέσῳ χρῶς.
 ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀσά. In genitiuo singulari quintae declinationis.
 Ἰ. λιάδ. ι. ἐκλυον δ' ἐρέδουσιν ἀμείλιχον ἡτορ ἔχουσα. ἀντὶ τῆς δ' ἐρέδου.
 In genitiuo plurali. Ὁ ἄνθρωπος. τ. ὥς δὲ χανικτακτὶ χετ' ἐκροπούλοισιν
 ὄρεσιν. ἀντὶ τῆς ὄρων. καὶ Ἰ. λιάδ. μ. ἔ κύμας παρὰ νηύφῳ ἐδούμω
 αὐτὰ κέλυδα, ἀντὶ τῆς ἀπὸ νηῶν. In datiuo. Ἰ. λιάδ. ε. ὀλέει δὲ τόνη
 αὐνοκτα περ' ἰσσοισιν ὄχεσιν. ἀντὶ τῆς ὄχεσιν. In accusatiuo. Ἰ. λιάδ. β.
 ἰδρωσσι μέντε τελαμὸν ἀμφὶ σήθησιν. ἀντὶ τῆς περὶ τὰ σήθη. In pro
 nominibus. Ἰ. λιάδ. λ. τίλετ' ἄλλας ἀπ' αὐτόφῳ ἔρενον εἶσω. ἀντὶ τῆς
 ἀπ' αὐτῶ. In datiuo plurali. Ἰ. λιάδ. μ. ἔπε γάρ χυένης παρ' αὐτόφῳ
 βώτορος ἀνδρῶς. ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς. In aduerbiis. Ὁ ἄνθρωπος. χ. κτή
 μωδ' ὁπόσας τοῖς ἐσι, τὰ τ' ἐνδῶ, καὶ τὰ ἐνερῳ. ἀντὶ τοῦ ἐκτοδῶ,
 ζυτέσι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enumerandis paulo curiosior fuit
 quod sciebam esse proferos, qui terminationem huiusmodi contende
 rent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpata.

Dualis numerus nihil uariat.

Genitivus
pluralis.
variet.

Genitiuus pluralis quadrifariā variatur: sicut & genitiuus pluralis primæ declinatiōis, in, αν, κοινῶς: ut ημεῶν. in, αν, δωρικῶς: ut ημεῶν. Καὶ Μιμαῶς ἐν ὕμνοις, τὸ δ' ὥς ἀλέκτριον ὕδωρ δι' ἀμάρων ἀνέβη. πρὸς αὐτῶν, accetu circumflexo sup extrema, etiā si genitiuus cōmunitis acutus habeat in penultima: ut κυανῆαν, κυανῆαν. ἀμφοτέρων, ἀμφοτέρων; & sic de aliis. In, αν, βοιωτικῶς ἢ αἰολικῶς: ut ἀδινῶν. Ἰλιδ' αἰ. ἢ ὅτε μυχῶν ἀδινῶν ἔθεντο πρὸς μάχην, ἀδινῶν. Et in, εαν, ὀνικῶς, ut ημεῶν.

Herodotus historiarum libro primo, τούτων τῶν ἀπαρτῶν ἡμερέων
τῶν ἐς τὰ ἐβδμήκοντα ἔτα: προῆμεραν.

DE DATIVO PLURALI.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis pri-
mae, hoc est προσχηματισμὸν τοῦ, ἰ, ἐθεῖ ἰωνικῶ, ἀπικῶ καὶ δωρικῶ: ut
τῶν λαις, τῶν λης, τῶν λησι. sicut ἀδύδαις, ἀδύδης, ἀδύδησι. Herodotus hi-
storiarum lib. i. δαρεῖα δὲ καὶ δειῶν ἐδύκεε εἶναι τῇσι τῶν λησι ταύτησι
μολὲν χρεώδαι. Cæteri uero casus cōmuni sequuntur inflexionē.

Παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τῶν ἡμερῶν. αἱ ἡμέραι κοινῶς. Ἡ ἡμέ-
ρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τῶν ἡμερῶν. αἱ ἡμέραι ἰωνικῶς. Δυῖ ημε-
ρα. τῶν ἡμερῶν. αἱ ἡμέραι. Πλη. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, ἡ ἡμερῶν
δωρικῶς, ἡ ἡμερῶν αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερῶν ἰωνικῶς. τῶν
ἡμερῶν κοινῶς, ἡ ἡμερῶν ἡμερῶν ἰωνικῶς. τῶν ἡμερῶν. αἱ ἡμέραι.
Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τῶν κρήνων. αἱ κρήναι κοινῶς.
Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τῶν κρήνων. αἱ κρήναι δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE
PARISYLLABORVM.

Tertia declinatio parisyllaborum nominum est tam masculino-
rum q̄ fœmininorum, cōmuniū & promiscuorum in, os, de-
sinentium, & neutrorum in, on. Quorū genitiuus definit in, x, κοινῶς, in
οιο, ἀπικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in, ω, δωρικῶς. Datiuus autem in, φ, diph-
thongon impropriam. Accusatiuus in, ν, cum uocali nominatiui. De
qua declinatione, præter ea quæ in Libro primo dicta sunt, aliqua
omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur, complura inue-
niri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut
fœminini: in plurali uero neutri: ut ὁ δῖφρος, τὰ δῖφρα. ὁ δάχνηλος, τὰ
δάχνηλα. ὁ λυχνός, τὰ λυχνά. ὁ μοχλός, τὰ μοχλά. ὁ σαθμός, τὰ
σαθμά. ὁ δεισμός, τὰ δεισμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγός, τὰ ζυγά. ἡ κέλδουτος, τὰ
κέλδουτα, ὁ κελὶ τῆς γαίης, τὰ τῆς γαίης. quorum exempla apud Poe-
tas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem: ut
τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον,
καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo
non inueniuntur, obliqui tamen eorū in usu sunt. Τὰ δένδρεα uero
quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρου fieri.

DE GENITIVO SING.

Etiam aduertendum est, Atricos, & Iones, & Thessalos genitiuum

Mascul. sing.

Neutra pl.

Dupl. decl.

δένδρεα.

DE LINGVAR. VARIETATE

Gen.in. 10. singularem per, 10, enuntiare, ὁπῶς τῆς, ου, διφθόγγας εἰς πλῆ, οι, καὶ
 προῶσαι τῷ, ο, μικρῶν: ut ὁ δῆμος, τοῦ δῆμος, δῆμοιο. Ὁ δὲ σάραξ α. κλη-
 μαίνα κ' ὑψιπλῶν κ' τε βίβιστο οἷο δῆμοιο. Dores uero abicientes, υ, τῆς
 Gen.in. α. διφθόγγου, ς, ac uertentes, ο, μικρὸν in, α, μέγα, enuntiare τῷ κελῶ,
 nec subscibere, ι, σεό. Καὶ μὲν εἰς τὸ πάλαιμον ἐλαύνεται εἰς τε τὰ φύ-
 σκου. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

DE DATIVO SING.

Dat.in.1. Dativus vero familiaris in quibusdā nominibus diuerſe generū,
 μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ, ut τῶ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδου. τῶ πολυ-
 πτάτῃ, ἀντὶ τοῦ πολυπτάτου. τῇ δαχμῷ, ἀντὶ τοῦ δαχμῆος. τῷ μελί-
 κρεπτι, ἀντὶ τῷ μελικρεπτι. τῷ λιπτι, ἀντὶ τῷ λιπτι. Quare illud etiā Home-
 ρ. λιπὲς ἄλκιφ, dativus casus est. Patitur etiā ἀποκωσῶ κἀπὶ ἑσθρον,
 ἀπὸ τοῦ λιπαρῶ. ὁ δὲ αὐτὸς γὰρ αὐτὰ ἐπεὶ ἔδωκεν τε, καὶ ἔχουσιν λιπὲς ἄλκιφ.

DE ACCVSATIVO SING.

Acc, in, α. Acculatiuum quoq; singularem apud Poetas scito μεταπλασμὸν
 pati. λίτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. ἰλιόσθς δ' ἄεμακτα δ' ἄμβρομοῖσι
 πῖνε κητὰ λίτα πεπίασσε. ubi mutata litteratura, accentus quoq; mu-
 tatus est, & locus eius.

DE GENITIVO ET DATIVO DVALI.

Gen.in.oi'v In duali uero ὡμοι'ν inuenitur pro ὡμον. & ποσὶ'ν pro ποσῖν, &
alia eiusmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ἢ ἐξαι' ὡνικῶ.

DE DATIVO PLVRALI.

Pluralem etiā dativum pati manifestum est, nō solum *προσχημα-
πρόν του, i*, sicut in aliis declinationibus: ut *λόγοισι νόμοισι*, sed etiam
μεταπῶσμον: ut ἀνδρασι, pro ἀνδρεῖς, & ἡγεῖσιν pro ἡγεῖταις, & πρεσβῶσι
pro πρεσβυτέραις, & πεπαισιν pro πεπαισμένοις. Τοῖσδεσι uero *pro τοῖς. &*
σχημαπρόν του, i, patitur, ἔδει ἰωνικῶς, & ἐπὶ κτῶν τοῖσδε. Nec uariā-
tur accentus, licet in antepenultima (contra sua naturam) circumflecta-
tur. Quod sanē factum est (ut inquit Eustathius *ὁ δὲ ναυ. φ. ne τοῖς*
dativus pluralis suā prorsus amittat pprietatem. *ὁ δὲ ναυ. β. ἔγγυς*
εἰάν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φτυδύζ. Possunt etiā duæ esse appositio-
nes, δε, scilicet & σι, quandoquidē apud Homerum τοῖσδε inuenitur
absq; σι. ὁ δὲ ναυαγείας ξ. ἐδίει θαυμόνι ξένων, καὶ τέπειρο τοῖσδε. ἀντὶ τῷ
τοῖσδε. Nam ὁ articulus praepositivus assumens, δε, coniunctionem,
uim habet pronominis demonstrativi εἰς τοῖς.

DE ACCVSAT. PLVR.

Accu. plu. Accusativum etiam pluralem in, $\alpha\varsigma$, cōmuniter desinentē, sciendū
in, $\omega\varsigma$. est per, $\omega\varsigma$, enuntiari $\theta\omega\gamma\kappa\omega\varsigma$. πὼς λόγως, pro ἅς λόγους. τὰς ἀμπέλους,

pro τὰς ἀμπελους. *Dores enim abiicientes, v, τῆς, ε, διφθόγγῃς, uertunt*
ο, μικρόν in, ω, μέγα. οεοκρ. ἐν ὁδὸν πόροις, μή μὲν λαβασθεῖσθε τῆς ἀμπε-
λας, ἐν τῇ γαίᾳ. & rursus, καὶ γαίᾳ ἐγὼν μισέω τῶς ἡγευθ' ἀγῶς, οἱ τὰ
φιλῶν δ' αἱ. Vbi aduertendum est syllabam corripī, uel esse potius
 ἀμφίμοκρον. In quibusdā tamen codicibus inuenimus huiusmodi accu.
 fatuos per, ο, μικρόν, ἀμπελος, & ἡγευθ' ἀγῶς, subtracto scilicet, v, ex, ε,
 diphthongo δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσος apud Pindarum ἐν ὁλυν-
 πίοις. ἐν τῇ μακρότερον νάσος ὡς καὶ ἰδίως ἀνδρα περιτάνουσιν: hoc est, Vbi
 beatorum insulas oceanæ auræ circumflant: quod magis quidem
 consensaneum uidetur.

Accu. plu.
in. os.

Περὶ ἀσθενῶν ὀνομάτων uariarum Linguarum.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγῳ ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγῳ
 δωρικῶς. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὃ λόγῳ κοινῶς, καὶ ὃ λόγῳ ἀττικῶς.
 Δυὶ καὶ. τῷ λόγῳ. τοῖν λόγον κοινῶς, καὶ λογοῖν ἰωνικῶς. ὃ λόγῳ.
 Πλὴν. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τού-
 τῳ λόγῳ κοινῶς, καὶ τῷ λόγῳ δωρικῶς. ὃ λόγῳ. & alia huiusmo-
 di nomina κατ' ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECLINATIONE PAR-

: syllaborum, quæ Attica est.

Quarta declinatio est Atticorū nominum parisyllaborū mascu-
 lini generis, & fœminini, ac cōmunis in, ως, & neutrorū
 in ὧν, δὲ τοῦ ὧ, μεγάλων. Quorū genitiuus & datiuus in, ω, desinunt:
 accusatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniā cōmunem
 ordinem declinationum mutauimus, Theodorū Gazam imitati, sciri
 uelim, ut antea dictū, hoc nō temere factū esse. Nā nomina in, os, defi-
 nentia masculini generis & fœminini, & in, or, neutri, quæ secundum
 alios in ordine simplicium declinationū quartum tenet locum, Attici
 referunt ad ppriam declinationē, quæ est in, ως, & in, ὧν, p, ω, magnum
 sicut dictum est: ut ὁ πεπεδός κοινῶς, ὁ πεπεδός ἀττικῶς, τὸ χρεῖον κοινῶς, τὸ
 χρεῖον ἀττικῶς, ο, paruo in, ω, magnū mutato, quæ cū a cōmuni decli-
 natione pēdeat, post ipsam merito locāda est. Vbi aduertendum est,
 q̄ cum pprium sit Atticorū in huiusmodi nominibus uertere, non so-
 lum ο, μικρόν in, ω, μέγα, sed etiam, α, finalem in plurali numero neu-
 trorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & nume-
 ri, in, ω, μέγα defināt: siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata con-
 sonante. Si enim in diphthongo cōmuni fuerit, v, omnino abiicitur: si
 uero, i, seruatur. & sic ex, ω, &, i, fit diphthogus impropria, quod quinq̄

De penulti-
ma.

οἰνόμαος.

accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis, & foeminini & communis.

Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit, α, productum, uerunt in ε, ut, ναός, νεώς. λαός, λεώς. προτεσλάος, προτεσλέως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμαος, οἰνόμαω ἁπλικῶς, quandoquidem penultima, α, scilicet brevis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabæ. Attici enim cōmunes accentuum regulas non omnino sequuntur, nam ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

Ὁ νικηλαος κοινῶς, ὁ νικέλεως ἁπλικῶς. τοῦ νικηλάου κοινῶς, τοῦ νικέλεω ἁπλικῶς. τῶν νικηλάων κοινῶς, τῶν νικέλεω ἁπλικῶς. ἔν νικηλαον κοινῶς, ἔν νικέλεων ἁπλικῶς. ὧν νικηλαε κοινῶς, ὧν νικέλεως ἁπλικῶς. Vocatiuus enim, ut sæpe dictū, in omni numero similis est nominatiuo Atticorum more. Δνὶ ηγε. τῷ νικηλάῳ κοινῶς, τῷ νικέλεω ἁπλικῶς. τοῖν νικηλαοῖν κοινῶς, τοῖν νικέλεων ἁπλικῶς. ὧν νικηλάων κοινῶς, ὧν νικέλεω ἁπλικῶς. πλν. οἱ νικηλαοὶ κοινῶς, οἱ νικέλεφ ἁπλικῶς. τῶν νικηλάων κοινῶς, τῶν νικέλεων ἁπλικῶς. τοῖς νικηλαοῖς κοινῶς, τοῖς νικέλεφ ἁπλικῶς. ἔξ νικηλαῶς κοινῶς, ἔξ νικέλεως ἁπλικῶς. ὧν νικηλαοὶ κοινῶς, ὧν νικέλεφ ἁπλικῶς.

Annotantur quædam quæ a supradictis deuiant, uidelicet ηγέλαος, καὶ ταλόος, ταλώος. in his enim, α, remanet immutabilis, quod factum puto, quoniam nō desinunt in, ος, purum: sicut λαός, & ναός, & similia. ὄρφος uero mutato accentu ὄρφῶς facit, & λαγός, λαγῶς.

Quædam etiam inueniuntur apud Poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri assumunt ο, μικρόν, ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετέω, πετέωο. Ἰλιάδης β. τῶν εἰ ἀνθ' ἡ γυμνόνευσ' ἰδὸς πετέωο μινεοδόνος. ταλῶο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, Ἰσοπ' ἢ τοῦ, ο, τῆς διφθογγου εἰς, ω, μέγα. ideo censuerunt, ι, esse subscribendū ταλαῶο.

Sunt & pauca quædam foeminina propria urbium nomina: ut Ἰώος, τλώος, ῥώος, κῶος, quæ anoto, σ, Attice declinantur. θῶος, uero, quoniam nec proprium est, nec circumflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις, θῶος ἀγαθήν, ἀρεπῆς δὲ καὶ καὶ εὐανέτοιο δούτρεα. Quattuor etiam annotantur, quæ absque ν, accusatiuum singularem faciunt: hoc est, ἀνός, ἀνῶ. κῶος, κῶ. τέως, τέω. λαῶος, λαῶ. Quidam addunt ἐώς, ἐώ.

De quinta

DE QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABORVM.

Quinta declinatio est omnium Imparisyllaborum nominum masculinorum, foemininorum, neutrorum & promiscuorum, differētes terminationes habentium. Quorum genitiuus definit in, os. datiuus in, i. accusatiuus in, α. Sed quoniam huius quintae declinationis multae, ac uariae sunt terminationes, tam in masculinis q̄ in foemininis, & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quae ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusq; terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculcationem fastidio rudēs lectores afficiantur, sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodq; nomen sit declinandum. Sequemur tamen eorū ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est.

MASCVLINA.

Quorum finales litterae, siue elementa, quinque sunt, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne enim masculinum graece declinatum in aliquam harum definit consonantem: ut δῶν, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ. Ἰσχυρὸν βαλ uero & εἰρηλ, & similia barbara sunt. At ἰακώβ, δανιήλ, ἀσράμ, ἀβραάμ, Hebraea, reduci tamen ad graecam declinationem possunt: ut ἰακώβος, ἰακώβου. δανιήλ, δανιήλου. ἀσράμ, ἀσράμου. ἀβραάμ, ἀβραάμου. Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat. τοῖς δὲ ἐν τῷ τοῖος, & τοῖς δὲ ἐν τῷ τοῖος, & οὐ τοῖς ἐν τῷ τοῖος, & οὐ τοῖς ἐν τῷ τοῖος, & similia, κατ' ἐπέκτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεύς, & ἰσχυρὸς νέστωρ, & similia, ut quibusdam placet, μεταπλάσμιος est, ἐν τῷ νεφεληγερέτης & ἰσχυρὸς. Alii tamen uolunt ἀντίπλῳσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc hoc est, ν, ξ, ρ, ψ. quae in, os, mittunt genitiuum: ut δῶν, δῶνος, κίρυξ, κίρυκος. νέστωρ, νέστωρος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uero cōmunis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in, x, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφός, σοφός. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in, os, habent genitiuum: ut μίνως, μίνως. σάχως, σάχως. Σαυράτους uero & δημοδένους, & similia, genitiui sunt κατὰ συνάρεσιν. Desinentia in, σ, ante ipsam omnes uocales habere possunt praeter, ε, ut ἀρχίος, χεύσης, καίνης, καλός, ταχύς, ἥρως. E, tamen inuenitur ante, σ, non quidem

Hebraea ad declinationem perduciuntur.

Ante, σ. Vo cales oēs praeter, ε.

k

DE LINGVAR. VARIETATE

solum, sed cum, i, aut, v, in diphthongo: ut *χαίεις*, *βαπλὸς*. Sunt & quæ in, *ης*, desinunt: ut *μελάμωης*, *στῶης*. unū in, *αις*: ut *παῖς*, *παιδὶς* κατὰ *συνήθεον*. De quibus dicendum est, & primum de nominibus in, *αις*, desinentibus cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintq; uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grammatici, & iuniores ab eis initium sumpsērūt.

PARISYLLABA IN *ΑΣ*, TERMINATA.

Parisyllaba igitur in, *αις*, primæ sunt declinationis, & genitiuū habent partim in, *ου*, partim in, *α*. Quæcunq; enim in, *αις*, purum desinunt polysyllaba, habentia, i, in penultima: ut *νικῆαις*, *λυσῆαις*: uel e, ut *ἀγῆαις*, *πυρῆαις*: uel a, diphthongum: ut *αἰνέαις*, *ἐρμείαις*: uel v, ut *μαρσύαις*: & quæcunq; in, *εαις*, desinunt, habentia o, *μικρόν* in penultima, ut *φοναγόραις*: in, *εις*, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horū in, *αις*, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: ut *πυρῆαίρας*, *πυρῆαίρα*. Nā sunt quæ abiecto, σ, in, *αις*, solum faciunt genitiuum: quæ quidē et si Dorica sunt, eorū tamen usus cōmuni linguæ frequentissimus est: ut *ὁ σοῦιδης*, *τοῦ σοῦιδῆ*. *ὁ λάαις*, *τῆ λάα*. *ὁ ἄβαις*, *τοῦ ἄβα*. Sed cū multa sint & uaria, opus est ut p litterarū ordinē accuratissime ea percurramus, discernamusq; ab iis quæ iparisyllaba sunt.

Genitiuus
p abiecto
nē. τδ. σ.

αις. monosyllaba.

Imparisyll.

αις. polysyl.

Imparisyll.

βαις

γαις

Nomina igitur in, *αις*, desinentia monosyllaba pauca sunt, ac uidentur autem aut circumflectuntur, & partim sunt parisyllaba, & declinantur p abiectionem τοῦ, σ. Et partim imparisyllaba, & ea declinantur per, *ντ*. Sunt enim parisyllaba hæc, *ὁ χῆαις*, *τοῦ χῆα*. *ὁ λῆαις*, *τῆ λῆ*. *ὁ πῆαις*, *τοῦ πῆ*, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πετῆρ. *ὁ φῆαις*, *τοῦ φῆ*. *ὁ θῆαις*, *τῆ θῆ*. Imparisyllaba hæc, *ὁ κῆαις*, *τοῦ κῆα*, per, *τ*, solum. *ὁ πῆαις*, *τοῦ παν* τος, trium generum, genitiuum habens *ὁ ξύλον*. *ζῆαις* uero *ζάντος*, & *φῆαις*, *φθάντος*, cum participii sumpsērint terminationem, accentum quoq; in genitiuo ad eius similitudinem seruauerunt: ut *ςῆαις*, *ςάντος*. Desinentia in, *αις*, polysyllaba circumflexa, quæ sint parisyllaba, in, *αις*, mittunt genitiuum: ut *θαμῆαις*, *θαμῆα*. *κρομῆαις*, *κρομῆα*. *μηνῆαις*, *μηνῆα*. Imparisyllaba uero in, *τοις*, faciunt genitiuum: ut *πελὲγῆαις*, *πελὲγῆαν* τος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in, *δης*, mittunt genitiuum: *βιτῆδης*, *βιτῆδης*, *κυγῆδης*, *κυγῆδης*. Etiam desinentia in, *βαις*, ante, β, aliam consonantem habentia, dummodo non sit, g, in, *αις*, faciunt genitiuum: ut *ὁ σάμβααις*, *τοῦ σάμβα*. *ὁ χάλβαις*, *τοῦ χάλβα*. *ὁ κείσβαις*, *τοῦ κείσβα*. His similia sunt *ὁ ἱβαις*, *τοῦ ἱβα*. *ὁ βοανέβαις*, *τῆ βοανέβα*. *ὁ ἀνιέβαις*, *τοῦ ἀνιέβα*. Etiam in, *γαις*, desinentia dissyllaba solum propria: ut *ὁ μέγαις*, *τοῦ μέγα*. *ὁ ἄλγαις*, *τῆ ἄλγα*. *ὁ μέγαις*, *τοῦ μέγα*.

quod extremam producit. Excipitur σάλας quod σάλας facit.

At ο μέγας, τοῦ μεγάλου, heteroclitum est, & adiectivum. μέγας enim μέγας μέ-

quintae declinationis μέγας facit: sicut λάας λάας, & extremam ha-

bet correptam. At μεγίλος, μεγάλου παρεξέχοντος, tertiae declinationis

est parissyllabum, & adiectivum. μέγας enim μέγας μέγας, & p-

geminum, M. proprium est nomen ης: τὰ ἡδὲ παλαιός. haec Eusta-

thius ἐν τῷ σ. τῆς ὁδῶν. Etiam polysyllaba: ut ο σατύρας, τοῦ σα-

τύρα. ο στρατός, τοῦ στρατός. Excipitur ο ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, no-

men fluvii Siciliae, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis,

Etiam in, δας, dissyllaba & polysyllaba. ο λάδης, τοῦ λάδης. ο ἴδης,

τοῦ ἴδης. ο λεωνίδης, τοῦ λεωνίδης. ο πμαχίδης, τοῦ πμαχίδης. excipiu-

tur quae diphthongum habent in penultima: ut ο ἀφείδης, τοῦ ἀφεί-

δαντος. Etiam in, ξας, θας, ης, ξας, ψας: ut ο ἀρίξας, τοῦ ἀρίξας,

ο ἀνίξας, τοῦ ἀνίξας. ο πελίκης, τοῦ πελίκης. ο ἀλίξας, τοῦ ἀλίξας. ο ἀψας,

τοῦ ἀψας. Etiam in, λας, ἀπλᾶ, dissyllaba, quae sint unius generis,

& non habeant penultimam natura longam, & etiā polysyllaba duo

M, habentia: ut ο ὕλας, τῆς ὕλας. ο γέλας, τοῦ γέλας. ο ἰόμας, τοῦ ἰό-

λας. ο ἀβόμας, τοῦ ἀβόμας. Etiam in, μας, consonantem haben-

tia ante μ ο σύλμας, τοῦ σύλμας. ο ἀνματοχάμας, τοῦ ἀνματοχάμας.

excipitur. ο τόλμας, τοῦ τόλμας. Etiam definitia in, μας, περσιθ:

ut ο σαλάμας, τοῦ σαλάμας. ο σσιτάμας, τοῦ σσιτάμας. Etiam in, νας:

ut ο πίνας, τοῦ πίνας. excipitur ο κέννας, τοῦ κένναντος. Etiam in, πας,

definitia unius generis: ut ο πάπας, τῆς πάπας. ο κέλλας, τῆς κέλλας.

ο λάμπας, τοῦ λάμπας. Excipiuntur ο κύπας, τοῦ κύπαντος. πάς uero

πας, adiectivum & monosyllabum. Etiam in, ρας, nō habetia

prima & secundam syllabā ab eadem consonante, uel antisticho eius

incipientem: ut ο σιμόρας, τῆς σιμόρας. ο κύδρας, τῆς κύδρας. Etiam in

σας definitia dissyllaba, quae nō habeāt, ε, in penultima: ut ο χρύσας,

τῆς χρύσας. ο κέρας, τῆς κέρας. Etiam in, τας: ut ο ἀρχύτας, τῆς ἀρχύ-

τας. ο ἐνράτας, τῆς ἐνράτας. excipitur ο τελέυτας, τοῦ τελέυταντος.

Etia in, φας, definitia dissyllaba, & in χας: ut ο δέλφας, τῆς δέλφας.

ο ἀλφας, τῆς ἀλφας. κύφας uero κύφαντος facit. ο κελίχας, τῆς κελί-

χας. ο λάχας, τῆς λάχας. κελίχας uero κελίχαντος facit. Etia in, ας, a uer-

bis circumflexis cōposita: ut ο παδαλοίς, τῆς παδαλοίας, ἀπὸ τῆς ἀλοίας ἢ

τύπῳ. Etiam in, ας, a noibus foemininis cōposita: ut ἡ φαρείδα, ο

ἐνφάρειδας, τῆς ἐνφάρειδας. ἡ εἰς, ο ἐνυβίς, τῆς ἐνυβίς. ἡ ἀροα, ο

ἀροα, τῆς ἀροα. ἡ ἀροα, τῆς ἀροα. quāvis hoc nomen, alii aliunde dedu-

cunt. ἡ ἀνία, ο πενσανίς, τῆς πενσανίας. Et haec de pariter declinatis,

μέγας μέ-
γάλης μέ-
γας.

δας

ξας

θας

ης

ξας

ψας

λας

μας

νας

πας

ρας

σας

τας

φας

χας

ας. a cir-

cumfl.

ας. a nom.

foem.

DE LINGVAR. VARIETATE.

DE IMPARITER DECLINATIS.

in. κς. ριατῆ Definentia in, ας, purum dissyllaba Grauitona, & quæ Dorica non sunt, διὰ τοῦ. ντ. declinantur: ut ὁ αἰας, τοῦ αἰαντος. ὁ θῶας, τῷ θῶαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen. cum uero appellatiuum est, ὁ λάας, τῷ λάας facit, καὶ κρείσει λάας. Ὁδυσσεύς β. λάας ὑπὸ αἰ εἰσῆς. τῷ λάα, λάι. Ἰλίας δὲ π, βάλει δὲ κτο ροσὴνιο χῆα ἰσῶων ἢ νῖ ἐχεντα με τῶπον ὀξεί λῶι. Δυνί κς. τῷ λάα, λάε. Ἰλίας δὲ ψ. λάε δὲ τοῦ ἐκεί περθεν ἐμρεδνται δὴ ο λδλκῶ. Declinantur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάα, τῶν λάαν. Etiam in, ας, monosyllaba ὀξύτωνα, in, τος, faciunt genitiuum: ut ὁ πρᾶς, τοῦ πρᾶτος. Etiam polysyllaba: ut ὁ ἀνδρῆας, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in, βας, definentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυγέβας, τοῦ λυγέβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρεῖας, τοῦ βαρεῖαντος. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κέβας, τοῦ κέβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας, ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiam in, βας, & quæ ante, β, habet, ε, impariter declinantur: ut ὁ φόβας, τοῦ φόβαντος. ὁ κύβας, τοῦ κύβαντος. Etiam in, γας, definentia dissyllaba propria: & appellatiua, siue gentilia: ut ὁ γίγας, τῷ γίγαντος. ὁ βεργας, τοῦ βεργαντος. Etiam in, δας, dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἶδας, τοῦ οἶδαντος. Etiam polysyllaba, siue dissyllaba a uerbis Grauitonis deriuata: ut μέδμαι, ὁ μέδεις, τῷ μέδαντος. εἶδω, ὁ εἶδας, τοῦ εἶδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίζεις, τῷ χαρίζαντος. Etiam definentia in, ζας, habentia, ν, ante, ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in, λας, dissyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τῷ χήλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum, λ, ut ὁ ῥήτλας, τοῦ ῥήτλαντος. Etiam habentia duo, μ, ut ὁ πέμας, τοῦ πέμαντος. ὁ βάμας, τοῦ βάμαντος. ὁ μέλας uero, τῷ μέλαντος. & ὁ τάλας, τῷ τάλαντος, trium generum sunt. Etiam in, μας, dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante, μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδέμας, τῷ ἀδέμαντος. ὁ πολυδέμας, τοῦ πολυδέμαντος. & cum his ὁ ἐάνμας, τῷ ἐάνμαντος. Etiam in, εας, dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut ὁ βάβεας, τῷ βάβεαντος. ὁ πρέφρας, τῷ πρέφραντος. ὁ τένδρας, τοῦ τένδραντος. Similiter & ea quæ participiis incidunt: ut ὁ παείρας, τοῦ παείραντος. ὁ ἄρας, τῷ ἄραντος. Sinu

liter & quæ habent, α, ante, g, ut ὁ πάρασ, τοῦ πάραντος. ὁ κέρεας, τῶ κέρεαντος. Etiam desinentia in, σασ, polysyllaba, & quæ in penultima habent, ε, ut ὁ ἀπείσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam in, φας, desinentia polysyllaba: ut ὁ κέρυφας, τοῦ κέρυφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὁ νόφος uero ὁ νόφα facit. Desinentia in, ας, cōposita, simplicium seruant declinationem: ut λυκῶσας, λυκῶσαντος: quoniam ἴσας, ἴσαντος. σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, πάντος dicimus. Et hæc de nominibus in, ας, desinentibus, & eorū genitiuis. Nunc de aliis casibus noium quintæ declinationis: p quibus ὁ αἰας cōmune sit exēplū.

GENITIVVS.

Ὁ αἰας. ἡ κενική τοῦ αἰαντος. Nam desinentia in, ας, purum dissyllaba Grauitona, penultimā pductā habentia διὰ τοῦ, ντ, declinatur. ἡ κενική, τῶ αἰαντι, a' genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in, ας, desinens, mutata, ας, in, ι, datiuum singularem facit.

ἡ αἰαντική, τῶν αἰαντων, a' datiuo. Nā omnis datiuus singularis in, ι, platum desinens, ι, in, α, conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in, α, correptum, desinere, aut in, ν. In, α, correptum, ut τῶν αἰαντων, τῶν αἰαντων. In, ν, cum genitiuus singularis in, ας, pugæ desinens, anticipem uocalem habet in penultima, a' nominatiuo fit, ε, in, ν, conuerso: ut ἰχθύς, ἰχθύος, ἰχθυῶν. ὁ ὄμις, ὁ ὄμιος, ὁ ὄμιν. πᾶρις, πᾶριος, πᾶριν. Excipitur διδς, διᾶ. Desinentia uero in, υς, etsi frequenti usu in, ν, mittunt accusatiuum: ut ταχύς, ταχύν. ὁ ξύς, ὁ ξύν: nonnunq̄ tamen in, α, faciunt accusatiuum ποιητικῶς: ut ἐνέα πόντον, κῶν πολέα στρατὸν. Similiter & in, ας, desinentia, nunc in, α, mittunt accusatiuum, nunc in, ν, sed in, ν, frequentius, raro autem in, α, ut τῶν βῆν, ἢ βόα.

Datiuus,
Accusatiuus.
Atten.

ἡ κλητική, ὡς αἰαν, a' genitiuo fit extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ, ντ, declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut ἴσας, ἴσαντος, ὡς ἴσαν. λαοδύμας, λαοδύμωντος, ὡς λαοδύμων. Poetæ tamen huiusmodi uocatiuum absq̄, ν, proferre consueuerunt. ὁ δῖας. ὦ.

Vocatiuus.

λαοδύμας, μάλα τῶ τοῦ ἔπος κῶν μοῖραν εἶπε. & ἰλῖα. ν. πολυδύμας, ὃς μὴ αὐτῶν ἐγὼ κῶν πάντας ἀγίς. Σιμῶς, & similia etiā, ν, extremæ syllabæ abiiciunt: ut σιμῶντος, ὡς σιμῶ. πλακῶντος, ὡς πλακῶ. Excipitur ὁ δῖς, ὁ δῖντος. Huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo, ὡς ὁ δῖς. ὡς ὁ δῖς. In quibus uero genitiuus διὰ τῶ, εος, existens in, ας, faciunt synæresiatum a' nominatiuo fit, η, in, ε, conuerso, ὁ δημοδένης, ὡς δημόδενες. In desinentibus uero in, ω, siue in, ας, fœmininis, a' nomi

ὡς ὁ δῖς.

natiuo fit, extrema in, ο, *μερὸν* mutata, ac ι, in diphthongum assum-
 pto: ut ἡ λιτὴ, ὡς λιτοῖ· ἢ αἰδώς, ὡς αἰδῶι. In his uero quæ exeunt in
 ω, siue in, εις, quorū neutrum in, ου est formatum, a genitiuo fit,
 abiecta, os, syllaba: ut τέρω, τέρως, ὡς τέρων· χρίεις, χρίωντος, ὡς χρί-
 ον. In desinentibus autem in, υς, Grauitonis, fit uocatiuus in, εις: ut
 μήτηρ, ὡς μήτηρ. Excipitur ὡς πῆρ. Ex oxytonis uero quattuor sunt his
 similia, πατήρ, ὡς πατέρ· δαήρ, ὡς δαίερ· σωτήρ, ὡς σωτέρ· ἀνὴρ, ὡς ἀνερ.
 Etiam in quibusdā similis est uocatiuus nominatiuo prorsus: in qui-
 busdam uero & sine, σ, profertur. Nam in his quæ in, εις, aut in, ους,
 exeunt, etiam sine, σ, cum diphthongo enuntiatur. ὡς βασιλεῦ· ὡς βε-
 νισι quid prohibeat. Nam ὡς πονός, & ὡς δούος solum dicimus: ne coin-
 cidant cum, πονῶ, aduerbio, & δούω. Etiam in appellatiuis Grauito-
 nis in, ις, desinentibus, quæ non exeunt in natura longā, & omnino
 in desinentibus in, ις, Grauitonis: ut ὁ δούς, ὡς δούι. Etiam in, υς,
 Grauitonis, ὁ βόυς, ὡς βόι. Etiam in oxytonis quæ sunt trium ge-
 nerum, ὁ ἡλύς, ὡς ἡλύι. In, ως, uero desinentibus masculinis, produ-
 ctam habentibus penultimam, similis est uocatiuus nominatiuo: &
 omnino in desinentibus in, ως, pure autem declinatis, siue per, τ, præ-
 ter foeminina oxytona, ὁ ἥρως, ὡς ἥρωι. Etiam in, ις, Grauitonis
 iambicis, & omnino in, ις, desinentibus, declinatis autem per, τ, ut
 ὁ λάχης, ὡς λάχῃ. Etiam in, ις, oxytonis: ut ἡ περιμῆς, ὡς περιμῃ.
 Etiam in, υς, oxytonis: ut ἡ χλαμῆς, ὡς χλαμῃ. Etiam in, ας, oxytonis:
 ut παμάς, ὡς παμῃ. Etiam in, λς, ut ὁ ἄλς, ὡς ἄλῃ. Etiam in aliquā
 duplicium. ὁ ἄναξ, ὡς ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeun-
 tibus: ut ὁ ἔμω, ὡς ἔμωι. præter superius annotata.

Δυνήξ.

Ἡ ὀνομαςικὴ καὶ αἰπατικὴ τῶν δυνήκων, τῶ αἰντε, a datiuo singu-
 lari. Omnis enim datiuus singularis in, ι, prolutum desinens, muta-
 to, ι, in, ει, nominatiuum & accusatiuum dualem facit. τῶ αἰντι, τῶ
 αἰντε. Ἡ γενικὴ καὶ δητικὴ τῶν αἰντων. Omnis nominatiuus dua-
 lis in, ει, siue in, ω, exiens, in, ον, facit genitiuum & datiuum dualem: ut
 τῶ αἰντε, τῶν αἰντων. τῶ λόπῳ, τῶν λόπων. τῶ αἰδῶι, τῶν αἰδῶν.

Γληωπιγξ.

Ἡ ἐνθεῖα καὶ κλητικὴ γληωπιγξ, οἱ αἰντες, ὡς αἰντες. Omnis enim
 nominatiuus dualis in, ει, desinens, appposito, σ, nominatiuum plura-
 lem facit. τῶ αἰντε, οἱ αἰντες, neutris tamen exceptis.

Ἡ γενικὴ τῶν αἰντων. Omnis genitiuus pluralis communis cu-
 iusvis generis, in, ων, exit,

ἢ δὲ πικρῇ, τοῖς αἰσσι. Vbi aduertendum est datiuū pluralē partim a ntō singulari fieri, partim a datiuo. Si a ntō, hæc datur regula. Omnis *Regula.* nominatiuus singularis in, σ, definēs cum longa, siue uocali, siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens gtūm contractum, appolito, i, datiuum pluralem facit: ut ὁ θῶας, τοῖς θῶας. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ ἰσῶς, τοῖς ἰσῶσι. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotatur τοῖς ποσὶ, quod a dtō singulari fit ποσὶ, & τοῖς ὕεσι ἀπικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕενος, & ὁρομέσι, ἀπὸ τοῦ ὁρομένους, pro ὕενσι & ὁρομένσι. Sciendum est autē nominatiuum in, vs, pductā definētem, assumpto, i, ac, v, correpto, datiuum pluralē facere: ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur ὧσι μῦσι ἀπὸ τῶ μύς: quod solū pducitur. Etia nominatiuus exiēs in aliquā dupliciū, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἄρπαξ, τοῖς ἄρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cū ntūs singularis aliā habeat terminationē. Pro quo aduertendū est, qd si datiuus singularis in, i, pux exeat, assumpto, σ, ante, i, dtūm pluralē facit: τῶ δῶμι τοῖς δῶμι. τῶ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέϊσι. τῶ δημοθέει, τοῖς δημοθέεσι. ὅτις enim & ἰσῶς extremā habēt correptam, δημοθέης. uero, & si in, σ, cum uocali longa exeat, genitiuum datiuumq; tamen habet p synæresim. Si uero dtūs singularis consonantē habeat ante, i, assumpto, σ, ac consonantibus abiectis, quæ cū ipso minime audiri possunt, dtūm pluralē facit: ut τῶ αἰώνι, τοῖς αἰσσι. Si uero datiuus singularis, v, solū habeat ante, i, mutato, v, in, σ, dtūm pluralē facit: ut πλάτωνι, πλάτῳσι, ποιμένι, ποιμέσι. et, si alibi, v, ante, σ, inueniatur, ut ἐλμῳς. Sed aduertendū penultimā datiuī pluralis, aut parē esse penultimæ aliorū obliquorū, aut maiorē. Quæ si sit anceps, & p abiectionē consonantiū facta sit brevis, rursus in seipsam pductā mutari: ut τῶ θῶονι, τοῖς θῶασσι, θῶασσι. Si uero brevis fuerit, i, scilicet aut ο, μικρόν, i, quidē assumpto, i, in diphthongum pducitur: ut πθένι, πθέσι, πθέσι. o uero assumpto, v: ut τῶ λέοντι, λέονσι, λέονσι. χαίρεις igitur & πμῆεις, & similia cū in, eis, defināt διὰ τῆς, ει, διφθούγης, & iparibus inflectātur syllabis, nec habeāt gtūm cōtractum: a ntō singulari datiuum pluralē deducere possunt assumpto, i, ut χαίρεις, χαίρεισι, & πμῆεις, πμῆεσι. sicut a βασιλεύς, βασιλεῦσι. Possunt etiā formari a datiuo singulari, v, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαίροντι, χαίρεισι. πμῆοντι, πμῆεσι. & adiuncto, i, penultimæ uocali fit χαίρεισι. & πμῆεσι: sicut a πθέει, πθέντι, πθέσι, καὶ πθέσι. Quidam tamen non i, ῶπα, sed alterum, σ, addentes χαίρεισι dicunt: ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima.

Atten. de penultima.

In, eis,

k iiii

v. Additi-
tium.

Accusati-
uus pl.
Vocatiuus

Atten. de
ultima Da-
tiui.

Atten.

Additur etiam, v, consonans huiusmodi datiuus in, i, prolatum desinentibus, uocali sequente: ut τοῖς αἰσιν. Sed apud Poetas etiam consonante sequente additur, v, quod quidē metri gratia fit. ἰλιάδης, α. Εν δὲ οἱ ἦτορ σὺ θεασιν λαοῖσι διάνδιχα μερμήριζον. & in eodem.

ὡς τις τοι πρόσφρων ἔπεσιν ποίηται ἀχαιῶν.

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἰώντες. Nam omnis Accusatiuus singularis in, α, definēs, assumpto, σ, accusatiuū pluralē facit. τὸν αἰόντα, τοῦ αἰόντος. Η κλητικὴ, ὦ αἰόντες, nominatiuo plurali omnino similis. Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiusmodi nomina in, ας, definētia, διὰ διφθόγῳ enuntiare: ut τάλαις pro τάλας, μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἰαίς pro αἰας dicunt διὰ τὴν ἐπαμνησίαν τῶν φωνέντων. At genitiuus nonnunq̃ ἀποκρωτῶν patitur

ποιητικῶς metri gratia: ut αἰών pro αἰόντος. θόαν p θόαντος. Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam: hoc est, i, facta cōmuni syllaba, praecipue p cesurā: ut αἰῶντι, διὰ φρονι, cum regula id corripī postulet. Nonnunquam κρῖτα κρῖσιν eandem producit: ut Σέπτι, Σέπτι, Σέπτι. ἰλιάδ. πάντα θέτι κρῖτα κρῖμαρ. sic κῆπι, κῆπι, κῆπι. οδυσ. γ. ἐπὶ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μή τι κλέομαι, καὶ κέρδεισιν. Patitur etiam ἀποκρωτῶν: ut ἰδρῶτι, ἰδρῶ. ἰλιάδης ε. τίρεθ' ὁμοῦ κρῖμαρ, κρῖ ἰδρῶ στυδύνεσσι. Accusatiuus quoq; idem patitur: ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἰδρῶτα, ἰδρῶ. ἰλιάδ. κ. αὐτοῖ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπνίζοντο θαλάσῃ. In comparatiuus uero in, αν, definētibz crafim patitur ἀπικῶς: ut μέζονα, ἀποβολῇ τὸν, ν, μέζονα, καὶ κέρσει τοῦ, ο, κρῖ α. εἰς, ω, μέζω. Nec solum accusatiuus singularis dicloz comparatiuoz hoc patitur, sed etiā nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & si non in, ω, sed in, ου, crafim fieri contingat ἔθει ἀπικῶς: ut οἱ μέζονες, μέζονες, μέζονες. Sic accusatiuus casus, μέζονας, μέζοντας, μέζοντας. & uocatiuus similis est nominatiuo. Nam regula est, ὅτι πᾶσα ἐνεία πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγῃ, καὶ σωμνημένη κρῖτα δὲ τέλος, τὴν αἰτιατικῶν, ἔχει ὁ μόφωνον, καὶ ὁ μόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν: id est, quod omnis nominatiuus pluralis in, σ, definēns, & circa finē synæresim patiēs, accusatiuum & uocatiuum habet sibi consonum & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutroze eadem fit crafis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum: ut τὰ μέζονα, μέζονα, μέζω. Datiuus pluralis παρὰ πρὸς patitur ἔθει ἰωνικῶ καὶ αἰολικῶ: ut θοάντεσσι & fit a' nominatiuo plurali in, ες, definēte, siue masculini generis sit, siue fœminini, addita σ, syllaba: ut κῆνες, κῆνεσσι. γυναικες, γυναικῆσσι. In neutris uero,

aut à ntō plurali, extrema in, ες, mutata, & adiuncta, σι, τέχεα. τέ-
χεες, τεῖχεαςσι. uel à gto singulari, ο, in, ε, conuerso, τέχος, τέχεις, τε-
χέαςσι. circō duplici, ας, scribitur, nisi metri gratia alterz eiciatur.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ὁ πόσις κοινῶς, καὶ πόσις αἰολικῶς, τοῦ πόσιτος κοινῶς, καὶ πόσι ποιητι-
κῶς. τῶ πόσιτι. τὸν πόσιτα. ὁ πόσις κοινῶς, καὶ ὁ πόσις αἰολικῶς. Δυνῖ καὶ.
τῶ δύοντι. τοῖν δύοντι. ὁ δύοντι. Πλη. οἱ δύοντες. τῶν δύοντων. τοῖς
δύοντι κοινῶς, καὶ δύοντι αἰολικῶς. ἔδω πόσιτας. ὁ πόσιτας.

DE NOMINIBVS IN. NS.

TERMINATIS.

Nomina in, ns, definentia, cum & ipsa partim sint æqualiter
declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declina-
tur, aliqua mittunt genitiuum in, s, aliqua in, n, ἔθελθωρικῶς, ordine
quodam & ipsa uariata sunt, & discerneda, quæ sunt Parisyllaba, ab
his quæ Imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus
genitiuum in, s, Definētia igitur in, ns, Grauitona spondaica, in, s,
faciunt genitiuum: ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξένης, τοῦ ξένης. Excipiū-
tur ὁ μάθης, τοῦ μάθης. ὁ κέρης, τῆς κέρης. ὁ πέρης, τοῦ πέρης.
τῶ πέρης. ὁ πέρης, τοῦ πέρης. fluuii nomen, qui & πέρης πέρης, & πέρης
ἰωνικῶς. φάρης, φάρης. μάνης, μάνης. ἱγνίτης, ἱγνίτης. μάσης, μάσης.
σῆτος. μένης, μένης. Etiam in, ns, circumflexa, in, s, faciunt genitiuum:
ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλῆς. καὶ ὁ θαλῆς, τῆς θαλῆς. ὁ ἐρμῆς, τοῦ ἐρμού. ὁ σω-
λῆς, τοῦ σωλού. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσού. καὶ ὁ μωσῆς, τοῦ μωσού. καὶ ὁ
μωσῆς, τοῦ μωσῆς. καὶ ὁ μωσῆς, τοῦ μωσῆς. Etiam in, ns, *Moses*
Grauitona, à foemininis in, n, definentibus deriuata: ut ἡ λέσχης, *plurifaria*
ὁ λέσχης, τοῦ λέσχης. ἡ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνης. ἡ χαίτης, ὁ κυανοῦ
χαίτης, τοῦ κυανοχαίτης. Etiam in, dhs, definentia πατρωνυμικῶς: *declin.*
ὁ ἀείδης, τοῦ ἀείδου. Etiam in, dhs, propria, patronymici formam
habentia, ὁ δουκνίδης, τοῦ δουκνίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ
εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in, ns, definētia Grauitona, siue sim-
plicia sint, siue decomposita, à nominibus in, os, deriuata: ut ὁ ἀράξος, ὁ
ἀράξος, τοῦ ἀράξου. λαπίδης, ὁ λαπίδης, τοῦ λαπίδου. Etiam in, tns,
quæ decomposita non sunt à uerbo κερῶν: ut ὁ δύτης, τοῦ δύτου. ὁ χάρ-
της, τῆς χάρτης. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. In dhs, quoque definētia his similia
sunt: ὁ σκύνος, τῆς σκύνος. Etia in, nhs, onhs, wns, καὶ onhs, καὶ onhs, ὁ ἰορ-
δάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηγενής, τοῦ γηγενούς. καὶ
γηγενός, καὶ γηγενός, γηγενός, ἵαπε apud poetas. ὁ κερύντης, *tns*
τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauito- *dhs*
wns etc.
lhs

Monosyllaba autem in $\eta\varsigma$, definita circumflexa, abiecto, σ . faciunt
genitium: ut δ $\sigma\theta\eta\varsigma$, $\zeta\psi$ $\sigma\theta\eta\varsigma$, δ $\eta\varsigma$, $\tau\psi$ $\eta\varsigma$. Sic $\pi\sigma\eta\varsigma$, $\pi\sigma\eta$, solea,
quod dissyllabum est. & de parissyllabis hactenus.

DE IMPARISYLLABIS.

Definentia in, ης, Grauitona iambica, a praesenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in, τος, mittunt genitiuum, ut λέξω, ὁ λέξης, τοῦ λέξετος. λήξω, ὁ λήξης, τοῦ λήξετος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανάω, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος· καὶ ὁ πλανῶν τις, τοῦ πλανῶντος. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κρατήτος. δαίρω, ὁ δάρετος, τοῦ δάρετος, καὶ δάροντος. ὁ κῆρος, τοῦ κήρετος, καὶ κέρου. ὁ γύναι, τοῦ γυναιος, καὶ γύναιος. ὁ κύναι, τοῦ κύναιος, καὶ κύναιος. ὁ σῦναι, τοῦ σύναιος, καὶ σύναιος. ὁ χάρις, τοῦ χάρετος, καὶ χάρου. ὁ σῦναι, τοῦ σύναιος, καὶ σύναιος. ὁ κύναι, τοῦ κύναιος, καὶ κύναιος. ὁ μέγας, τοῦ μέγατος, καὶ μέγου. Etiam in ης, monosyllaba, ὅξυτονα, in τος, mittunt genitiuum: ut ὁ κῆρος, κερήτος. ὁ γυνή, τοῦ γυνήτος. ὁ σῖναι, τοῦ σῖναιος. In ης, quoque definitia polysyllaba, cōposita cōmunia, oxytona, & a uerbis deriuata, per τος, purum uariantur, & unam syllabam praeteriti perfecti seruant: ut βέβηται, ὁ βέβηται, ὁ βέβηται. ὁ δέμω, ὁ δέμω, ὁ δέμω. τέθηκα, ἡ τέθηκα, ἡ τέθηκα. τος, ὁ ἡμεῶν, κατὰ συνήθειαν, seminuortuus. Etiam in ης, quae habet ante, ης, inmutabilem, & ante inmutabile uocalem aliquam: ut ὁ ὑπέρος, ὑπέροτος. ὁ ἀκῆς, ἀκῆτος. κεφάλαιος, κεφάλαιος. ἐπάλαιος, ἐπάλαιος. Etia in ης, circumflexa, a nominibus in ης, deriuata: δεκνῆς, δεκνῆτος, ἀπό τοῦ δεκνῆος. φθγγῆς, φθγγῆτος. ἀπό τῆς φθογγῆς, πικῆς, πικῆτος, ἀπό τοῦ πικῆος. Annotantur etiam haec quae in ης, desinunt, & in ους, mittunt genitiuum: ut ὁ κλῆμις, τοῦ κλήμετος. ὁ κλῆμις, τοῦ κλῆμετος. ὁ δῆμις, τοῦ δήμετος. ὁ δῆμις, τοῦ δήμετος. τῆς κρῖσκος, τῆς κρῖσκος.

Nomina in, ης, circumflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέος, in, ῥ, καὶ κρᾶσιν faciunt genitivum: ut ὁ ἀνδροκλήης, τῷ ἀνδροκλείῃ, ἀνδροκλῆος. ὁ ἥρακλῆς, τῷ ἥρακλεῖ, ἥρακλῆος. Etiam nomina propria in, ης, a

A^ygus unu-
tifiariz.

Atten.

Παραλείψματα.

Ο λάχης· του λάχιτος· τῷ λάχτι· ἅν λάχτι· ὦ λάχης· Δι' ἧς· τῷ
λάχτι· τοῖν λαχίτων· ὦ λάχτι· Γλη· οἱ λάχτις· τῶν λαχίτων· τοῖς
λάχτι· τοῖς λάχτις· ὦ λάχτις·

Ο μόνις· τοῦ μόνιος· τῷ μόνι· ἔν μόνιν· ὃ μόνι κοινῶς, καὶ ὃ μόνι
 πρὸς ἄλλῶς. Invenitur etiam μόνιος, διὰ τοῦ Δι, raro tamen: in con-
 positione uero frequentissime: ut πρὸς μόνις, πρὸς μόνιους. ὁρῶ μόνις,
 ὁρῶ μόνιους. μόνιος uero prosa oratione frequentius.

ὁ μέγιστος, τὸ μέγιστος, πρὸ μέγιστο, ὁ κενόν, τὰ εἰς, ἡλίκοντα, ἔχον
 τα πρὸς τοῦ, ἡ δυνάμει, ἀνὰ τοῦ, τοῦ, κλίνονται. ἑκάμεις, βάμι
 οῦς, species herbae, ὁ ἑνὶς, ὁ ἐνὶ τοῦ, auis: sed haec pauca sunt. Quo in lo
 co a duertendum est, nomina tam masculina quam foeminina in, is,

Atten.

Iones.
Atten.

Ὁ ἐνὺς τοῦ ἐνὺς· πῶς ἐν γεί, καὶ ἐνθεῖ. πῶς ἐν εἰς, καὶ ἐν ἐμῷ. ὡς ἐν ἐπὶ κοινῇ, καὶ ὡς ἐν ἐπὶ ἀπὸ κοινῇ. Δυνάμεις· πῶς ἐν ἐξέ, τοῖν ἐν ἐξέον, ὡς ἐν ἐξέ. Πληθύνωσι· οἱ ἐν ἐξέ, ἐν ἐξέσι· πῶς ἐν ἐξέον. τοῖς ἐν ἐξέσι· τοὺς ἐν ἐξέας, ἐν ἐξέσι· ὡς ἐν ἐξέας, ἐν ἐξέσι.

Diminutiva in, u_g, circumflexa, abiectione, σ, paribus syllabis declinantur: ut ὁ κερμύς. τοῦ κερμύ τῷ κερμύ. ἤν κερμύνι. ὁ διονύς. τοῦ διονύ. τῷ διονύ. ἤν διονύνι. ὁ κλεισσύς. τοῦ κλεισσύ. τῷ κλεισσύ. ἤν κλεισσύνι. Quoque datus in, u, soluta asq, i, definit: ut in prima simpliciū declinatione dictum est, & in singulari numero tantum inflectuntur.

Atten.

605

Atten

λδ

λc

λc

λc

λc

μάκρης
Triplaciter

& in numero singulari tantum declinatur.

Ο μάκρης. τοῦ μάκρετος. τῶ μάκρετι. τῷ μάκρετι. ὃ μάκρης. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μάκρειος, τοῦ μακρείου. abiectis uero duabus extremis syllabis, ε, tamen ac σ, manentibus, fit μάκρης. expuncto deinde σ, fit μάκρε, μάκρεος. Οδυσσ. ε'. τρεῖς μάκρεες θῆναι, καὶ τελέκεις οἱ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS. IN N.

Ο Γάιν. τοῦ πάνος. τῶ πανί. τῷ πάνι. ὃ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τῆς πᾶς παντὸς, adiectiuum est.

Ο πτάν. τοῦ πτάνος. τῶ πτάνι. τῷ πτάνι. ὃ πτάν. Δυφ. κξ'. τῷ πτάνι. τοῖν πτάνων. ὃ πτάνε. Πλκ. οἱ πτάνες. τῶν πτάνων. τοῖς πτάνσι. τοῖς πτάνας. ὃ πτάνες.

Ο ἑλῶν. τοῦ ἑλῶος. τῶ ἑλῶι. τῷ ἑλῶι. ὃ ἑλῶ.

Ο σωλῶν. τοῦ σωλῆος. τῶ σωλῆι. τῷ σωλῆι. ὃ σωλῶ.

Ο δελῶν. τοῦ δελῆος. τῶ δελῆι. τῷ δελῆι. ὃ δελῶ.

Aduertendum est nomina in, η, desinentia διηγετάληκτα, hoc est duarum terminationum appellari, quoniam in, η, etiam desinunt: δελῶς, quod & Theodorus asserit, sic inquit: διηγετάληκτα τε καὶ λᾶται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς η. ἢ κτῆν, καὶ ἀκτῆς. ἑῖν, καὶ ἑῖς. eadem tamen seruat declinatio, & ubiq, η, manet productum. excipitur ἦς, πνός. quod, η, habet natura correptum, nec διηγετάληκτον est.

i. producti

Ο φόρῳ. τοῦ φόρῳος. τῶ φόρῳι. καὶ φόρῳι. ὃ φόρῳ.

Ο φόρῳος. τῶ φόρῳος. τῷ φόρῳος. ὃ φόρῳος.

Ο φόρῳος. τῶ φόρῳος. τῷ φόρῳος. ὃ φόρῳος.

Ο φόρῳος. τῶ φόρῳος. τῷ φόρῳος. ὃ φόρῳος.

DE TERMINATIS IN. ΩΝ.

Nomina in, ων, desinentia, aut acuuntur: ut ἐλκῶν, aut grauatur: ut πλάτων. aut circumflectuntur: ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita, os, syllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruant, ω, μέγα: ut κοιτῶν, κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in, ο, μέγρον: ut σαγῶν, σαγῶνος. Grauitona uero, aut adiuncta, os, syllaba declinantur, nunc seruato, ω, magno in obliquis: ut πλάτων, πλάτωνος, nunc in, ο, paruum uerso: ut σῶφρων, σῶφρονος, aut per, ντ, ω magno in, ο, paruum mutato: ut θεράπων, θεράποντος. At circumflexa ut plurimum διὰ τοῦ, ντ, declinantur, & in obliquis, ω, magnū omnino seruant: ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiusmodi

Atten. ac-
centium.

Monosyllaba in, *ων*, definitiva acciuntur, & appositā, *ος*, syllaba declinantur, seruantq; *ω*, magnum in obliquis: ut *πρῶν*, *πρῶνός*. *κλῶν*, *κλῶνός*. *θῶν*, *θῶνός*. *χῶν* uero *χῶνός*, terra, per, *ο*, paruum, quoniam solum fœmininum: iccirco ab Herodiano *μόνητες*, hoc est, unicum fide solum dicitur.

Definētia in, ων, patronymica, ρ, ω, magnū variātur: *πηλείων, πη-* *Patronymi*
λείωνος. ἄλκιων, ἄλκιωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud Poetas t̄pis gr̄ita- *ca.*

Definitia in, *ων* quæ à futuro uerborum deriuantur, per, *ο*, Deriuatiua
Paruum inflectuntur: νοήσω, νοήσεων, νοήμονος. σήσω, σήσεων, σήμονος.

Definentia in, *ων*, oxytona, fœminina sup̄ duas syllabas, uertunt, *Oxytona*.

Si uero p̄priū sit nomē, κίκωνος facit. excipitur ἐτ̄ μαλθάων, μαλθάονος.

Χάριτος, ἀρετῶν, ἀρετῶντος. ὡρίων uero ὡρίανος, si, i, correptum habeat ὡρίανος.
Εὐγιότης. τὰ τ' ἄλλα, ἢ τὸν ὡρίανον ἀρέσκου. Necessario enim quarta

& ἰλαΐσθς, χ̄. ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Definitia in, ων, & quæ habent, ε, in penultima, ω, seruant in obliquis: πωλεῶν, πωλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Definentia in, εων, omnia per, ω, μέγα inflectuntur: τίς εων, τίς εω
 ρος. ἄμ εων, ἄμ εωρος. εων εων, βον βωρος. ἄρ εων, ἄρ εωρος.

γων
δων
κνώδων
τος.

Definentia in, των, dissyllaba, Grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uariantur: πώων, πώωνος, αἰών, αἰώνος.

Definentia in, δων, Grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος, σπώδων, σπώδωνος. indifferentes est. κνώδων uero κνώδωντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ δὲ, ὅθεντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σφοκλεῖ ἐν αἰῶνι, πῶς ὁ ἀπὸ πῶς παρὰ τὸ δὲ αἰόλου κνώδωντος ὡς τάλαια. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

θων

Definentia in, θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuiū, per, ω, magnum inflectuntur: αἰθων, αἰθωνος, σφών, σφώνος, βράχων, βράχωνος, γλάυκων, γλάυκωνος, λάμψων, λάμψωνος, πλούτων, πλούτωνος.

κων

πων

λων

Definentia in, λων, omnia per, ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλων, ἀπόλωνος, βόλων, βόλωνος, εἰλών, εἰλώνος.

Definentia in, μων, & quæ habent, ε, ante, μ, per ο, μικρόν declinantur. ἡγεμών, ἡγεμόνος, κηδεμών, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante, μ, ω, μέγα seruant in obliquis: ποταμών, ποταμώνος, χειμῶν, χειμῶνος, λειμῶν, λειμῶνος. Si uero, μ, cum aliqua consonante implicitum sit, per, ο, paruum uariatur. φρεσμών, φρεσμόνος, ἄκμων, ἄκμωνος.

νων

κρονος.

γων

Pr. n. χεί-

ρονος.

ζων

Definentia in, νων, ω, μέγα seruant. εἰνών, εἰνώνος, κύνων, κύνωνος, ἄμεινών, ἄμεινώνος: quoniam comparatiuum, annotatur & κρινών, κρινώνος.

Definentia in, ρων, omnia per, ω, μέγα uariantur: εἰρων, εἰρωνος, χείρων, χείρωνος, proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

Definentia in, ζων, & quæ aliis non subiiciuntur regulis, per, ω, μέγα inflectuntur. εἰζών, εἰζώνος, ἄζων, ἄζωνος, τὸ δὲ μείζων, μείζωνος, & ὀλίζων, ὀλίζωνος, ἀπὸ τοῦ ὀλίπων. Comparatiua sunt, & communis generis.

ξων

σων

ἰασόνος.

Poetice.

Participa-

lia.

Definentia in, ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλινόνται: θοάξων, θοάξωνος, ἄξων, ἄξωνος.

Definentia in, σων, per ω, μέγα declinantur: χράσων, χράσωνος, θράσων, θράσωνος, ἰάσων, ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum est nomina participialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ, declinari: ut χαρναβών, χαρναβώντος, ἑκαλέων, ἑκαλέωντος, Troiani nomen. ἱλιάσθς γ. ἑκαλέωντε, καλάντην περὶ μὲν νῶ ἄμφω, κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζωντος, φαέδων, φαέδωντος. Neque hoc ignorandum est quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utrangue declinantur: ut χαίρων, quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, ἔστι ἐν φημισμῶν, χαίροντος facit: quatenus uero definit in, ρων, χαράωνος.

χάρων

χάρανος. Sic & θρόακαν. quatenus habet fœmininū διὰ τοῦ αἰνα, p, vt, uariatur. θρόακαν, θρόακωντος: quatenus uero in, καν, θρόακωνος facit.

Definētia in, ων, si i penultima, αι, diphthōgū habuerint, p, ω, magnū inflectūtur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βααίων, βααίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in, ων, simplicium seruant declinationem. Φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγέτων, ἀστυγέτωνος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτών, χαλκήτιον, μονοχίτων, αἰών, μακροαἰών.

Definētia in, ων, circumflexa, διὰ τοῦ, vt, κλίνονται, seruantq; ω, Circūflexa μέγα in obliquis. ξυνοφών, ξυνοφώντος. ἀγλαοφών, ἀγλαοφώντος. δημοφών, δημοφώντος. Excipitur ποσειδών, ποσειδώνος. & ταών, ταώνος. & τυφών, τυφώνος, ἀπὸ τοῦ τυφώ, ὃ καὶ αἰ, hoc est ardeo. καὶ ἀπὸ τῆς τυφώος, τυφώ. Dicitur & τυφεών, τυφεώνος: & τυφοεύς, τυφοεύος, & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud poetas δημοφύων & δημοκύν, quæ perfecta sunt eorum quæ sunt δημοφών & δημοκύν. Nam ex ο, & ω, μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circumflexus accentus. Sic & ποσειδών, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδώνος.

De uocatiuo horum nominum in, ων, definientium.

Aduertendum est, definētia in, ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuū: ut ὁ ἐλαών, ὡ ἐλαών. ὁ ἐλικών, ὡ ἐλικών. Similiter circumflexa: ut ὁ ξυνοφών, ὡ ξυνοφών. Excipitur ὁ ποσειδών, ὡ ποσειδών. ὡ ποσειδών, ἢ ποσειδέων, ἀπὸ τῆς ποσειδέων, ποσειδέωνος. Grauitona uero a genitiuo formāt suū uocatiuū, abiecta finali syllaba: ut ἰνύφω, ἰνύφωος, ὡ ἰνύφω. θέων, θέωνος, ὡ θέων. λέων, λέωντος, ὡ λέων. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba, in, ων, facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνωνος, ὡ ἀγαμέμνων. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὡ ἀπόλλων. At Aeolos corripunt, ω, in uocatiuo casu omnium nominum in, ων, definientium: ut ἀήδων, ὡ ἀήδων. χελιδών, ὡ χελιδών.

Παρεσθαιέματα.

Ὁ ἐλικών, τοῦ ἐλικώνος. τῶ ἐλικώνι. τὸν ἐλικώνα. ὡ ἐλικών. Δυνήξ. τῶ ἐλικώνε. τοῖν ἐλικώνοιν. ὡ ἐλικώνε. Πλη. οἱ ἐλικώνες. τῶν ἐλικώνων. τοῖς ἐλικώσι. ἰδοὺ ἐλικώνας. ὡ ἐλικώνες.

Ὁ ποσειδών, τοῦ ποσειδώνος. τῶ ποσειδώνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶν κτλ. ἀποκτελῶ. ὡ ποσειδών.

Ὁ πλάτων, τοῦ πλάτωνος. τῶ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα, ὡ πλάτων.

Ὁ ἀπόλλων, τοῦ ἀπόλλωνος. τῶ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κτλ. ἀποκτελῶ. ὡ ἀπόλλων.

TERMINATA. IN. ξ.

N Omina in, ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νᾶρ, νᾶρξ, νᾶρξος, σκῶληξ, σκῶληκος. Excipitur ἁλώπηξ, ἁλώπηκος, quod, η, in, ε, uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος, μῶλωψ, μῶλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in, ξ, consonantes secundae coniugationis Graecorum seruant in obliquis, hoc est, γ, κ, χ, ut ὄρνις, ὄρνυκος, κῆρυξ, κῆρυκος, ὄνυξ, ὄνυχος, & datiuum pluralem in, ξ, mittunt. Desinentia uero in, ψ, consonantes primae coniugationis seruant, uidelicet, β, π, φ, ut ἄρξ, ἄρξος, κύκλωψ, κύκλωπος, κύνυψ, κύνυπος, & datiuum plurale, in, ψ, mittunt. de quibus paulopost.

Ῥαρκάειγματα.

Ὁ ἄρξ. τοῦ ἄρξος. τῷ ἄρξει. τὸν ἄρξα. ὦ ἄρξε. Δυνίξ. τῷ ἄρξει. τοῖν ἄρξοισιν. ὦ ἄρξε. Πλη. οἱ ἄρξες. τῶν ἄρξων. τοῖς ἄρξεσι. τοῖς ἄρξεσι. ὦ ἄρξεσι.

Ὁ κῆρυξ. τοῦ κῆρυκος. τῷ κῆρυγι. τὸν κῆρυκα. ὦ κῆρυξε.

ὦ ἄνκ.

Ὁ ἄνκ. τοῦ ἄνκτος. τῷ ἄνκτι. τὸν ἄνκτα. ὦ ἄνκε. καὶ ὦ ἄνκα. Καμί, μαχος ἐν ὕμνοις. καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνκα σέο κρη τις ἐπεκτείναντο. Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est, ἄνκτος, ἐκ τοῦ ἄνκος factum esse, περιμπλάσει τοῦ, τ. Et quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam precedere debet, χ, in propriam tenuem, κ, scilicet mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνκος esse, διὰ τοῦ, κ. Sed ut a nominatio proprii nominis, hoc est, ὁ ἄνκος, τὸ ἄνκος differat, interpositum est, τ, & sic ἄνκτος factum est.

Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξε.

Ὁ τέτλιξ. τοῦ τέτλιγος. τῷ τέτλιγι. τὸν τέτλιγα. ὦ τέτλιξε.

Ὁ κῆρυξ. τοῦ κῆρυκος. τῷ κῆρυγι. τὸν κῆρυκα. ὦ κῆρυξε.

Ὁ βῶξ. τοῦ βῶκος. τῷ βῶκι. τὸν βῶκα. ὦ βῶξε.

TERMINATA. IN. ρ.

Ὁ μάκρ. τοῦ μάκρος. τῷ μάκρει. τὸν μάκρα. ὦ μάκρε. Δυνίξ. τῷ μάκρει. τοῖν μάκροισιν. ὦ μάκρε. Πλη. οἱ μάκρες. τῶν μάκρων. τοῖς μάκρεσι. τοῖς μάκρεσι. ὦ μάκρεσι.

Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτήρος. τῷ σωτήρι. τὸν σωτήρα. ὦ σωτέρ.

Ὁ δεικ. τοῦ δεικός. τῷ δεικι. τὸν δεικα. ὦ δεικε.

Ὁ ἀνὴρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἀνδρα. ὦ ἀνερ. Δυνίξ. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τοῖν ἀνέροισιν, καὶ ἀνδράσιν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἀνδρε. Πλη. οἱ ἀνέρες, καὶ ἀνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν.

τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἀνδράσι ποιητικῶς. τοῖς ἀνέγρας, καὶ ἀνδράσιν. ὡς ἀνέ-
ρες, καὶ ἀνδρες.

Ὁ πατήρ. τοῦ πατρός, καὶ πατρός. τῶ πατρί, καὶ πατρί. τὴν πατέρα, μό-
νον. ὡς πατέρα ἢ μέτερε κρείοντι ἢ ὑπάτε κρείοντων, &c.

Hic aduertendum est, ex nominibus in, η, excuntibus, quaedā pati
synopam in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ ἀνὴρ,
τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνδρός tamen esse debuerat: sed, ν, ante, ς, neq;
in comprehensione, neq; in distinctione locum habet. In comprehen-
sione, quoniam immutabilis praecedere non potest aliam immutabi-
lē in eadē syllaba cōprehensam, nisi, μν: ut μνᾶ, μνήμη. In distinctione
uero, quoniam, ς, non uult aliā habere consonantem iuxta se, praeter
alterum, ς, ut ἀρρῶςος: huius gratia interpositum est, ς, & ἀνδρός
factū est. Cuius accusatiuus singularis est ἀνδρα προσυτόνας, ἀπὸ τοῦ
ἀνέρα. Licet ex cōmuni regula accusatiuus singularis in eadē syllaba
accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur
nomina quintae declinationis: quorū genitiuus dissyllabus in, ος, defi-
nit. In his enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauitur: ut βοός,
βόα, βοός, δα. Sic ἀνδρός, ἀνδρα, tanq̃ dissyllabū faciens genitiuū in, ος,
Patitur etiā synopam ὁ πατήρ in omnibus obliquis: nisi quid obster,
ut dictum est. Nam nō dicimus in accusatiuo τὴν πατέρα, ne coincidat
cum nominatiuo ἡ πατέρα, quod Doricum est, pro ἡ πατρὶ, cuius geni-
tiuus est τῆς πατρὸς. Demosthenes περὶ σεφάνου, οἱ δὲ πατρὸς ἐνε-
ρε σφετέρων εἰς δὴ ἔλω ἐθεντο ὅπλα: hoc est, patriae gratia. Etiam ex
huiusmodi nominibus quattuor annotatur, hoc est σωτήρ, δαήρ, ἀνὴρ,
πατήρ: quae proprium faciunt uocatiuum in, η, accentu etiam in pe-
nultimam retracto. Quoniam desinentia in, η, supra unam syllabā,
si extremam habent correptā, accentum retrahunt in penultimā: ut
σώτερ, δαῖερ, ἀνερ, πάτερ. Duo horū etiam datiuū pluralē propriū
faciunt: hoc est, ἀνῆρ, ἀνδράσι, & πατήρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρί
datiuus singularibus, δωρὶ τοῦ, ι, εἰς, α, καὶ προσδέσει τῆς, σι. Inuenitur
etiam ἀνδράσι, ἀ nominatiuo plurali ἀνδρες, adiuncta, σι, syllaba.
Ὁ δυνάειος λ. Δωτίνω τελέσω, πομπήν δ' ἀνδράσι μελήσει.

Ὁ φείρ. τοῦ φερός. τῶ φερί. τὴν φερα. ὡς φείρ.

Ὁ μέτερ. τοῦ μέτερος. τῶ μέτερι. τὴν μέτερα. ὡς μέτερ.

Declinatur etiam. ὁ μέτερος. τοῦ μετέρου. τῶ μετέρει. &c.

Ἰλιάδης α. τῶ δ' αὐτῶ μετέρει ἐσαν.

Ὁ ἔκτωρ. τοῦ ἔκτορος. τῶ ἔκτορι. τὴν ἔκτορα. ὡς ἔκτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχώρος. τῶ ἰχώρι. τὴν ἰχώρα. ὡς ἰχώρ.

Præceptio-
nes. ἀνὴρ.

Atten.

ερ
υρ

ωρ

DE LINGVAR. VARIETATE.

Definentia in, ω, ὀξύζονα, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, & Grauirona, etiam habentia, λ, ante, ω, in obliquis seruant ω, μέγα: ut φάε, φάρος. ἰχάε, ἰχάρος. πέλαε, πέλαρος. Cætera uero mutant ω, μέγα in, ο, μικρόν: ut ἑκτώε, ἑκτόρος. μέντωε, μέντορος. Poetæ tamen metri gratia & producta corripunt, & correpta producunt.

Atten. de
licetia poe
tica.

TERMINATA. In. ψ.

Definentia in, ψ, aut β, habet in obliquis, aut ω, aut φ, ut supra dictum est: sed uniuersaliter per ω, uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba: ut ὦψ, ὦπος. κύκλωψ, κύκλωπος. Quattuor inueniuntur monosyllaba, quæ per, β, inflectuntur: φάψ, φάβος. φλέψ, φλέβος. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. Et dissyllaba totidem: ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χένιψ, χένιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ, φ, κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κητήλιψ, κητήλιφος. At composita ἄπο τοῦ δίβω, διὰ τοῦ, β, inflectuntur πασιδίβιψ, πασιδίβιος, οἰκίψ, οἰκίβιος. Aduertendum autem est nomina in, οψ, sup unâ syllabâ p, ο, μικρόν scribi: αἰτίοψ, αἰτίοπος. μέροψ, μέροπος. οἶνοψ, οἶνοπος. Anno tantur κύκλωψ, μάλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτέλωψ, διὰ τῷ, ω, μεγάλω.

Γρασεῖ γματτα.

- αψ Ὅ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὴν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυνίω. τὸ ἄραβε. τοῖν ἄραβων. ὦ ἄραβε. Γλη. οἱ ἄραβες. τῶν ἄραβων. τοῖς ἄραβι. τοῖς ἄραβας. ὦ ἄραβες.
- ωψ Ὅ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὴν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.
- υψ Ὅ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὴν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Oeminiuorum noninum octo sunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Definentia in, α, & in, η, foemina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in, ω, definunt, quartæ sunt declinationis contractæ, & in, ους, κητὰ κησιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicitur. Nunc de aliis terminationibus: & primo de his quæ in, ν, definunt.

In. N.

Foeminina in, αν, aut in, εν, non inueniuntur: sed in, ην, ν, υν, & αν.

ω

Definentia in, ω, foeminina, adiecta, es, syllaba faciunt genitiuum, seruantq; η, in obliquis: ut ποίω, ποίηνος. συζώ, συζήνος. excipitur φεώ, φρονός. eo q monosyllabum est. Inuenitur autem & γλω indeclinabile, ἄπο τοῦ γλωή, ἄπο βολῆ τοῦ, η,

Ἡ σειρώ. τῆς σειρήνος. τῇ σειρήνι. τῷ σειρήνῃ. ὡ σειρώ. Δυνίη. τῆς
σειρήνε. τῶν σειρήνων. ὡ σειρήνε. Πλη. αἱ σειρήνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σει
ρήσι. τὰς σειρήνας. ὡ σειρήνες.

Ἡ φερώ. τῆς φερόος. τῇ φερόῃ. τῷ φερόῃ. ὡ φερώ.

Definentia in *ιν* δηκτάληκτα simplicia, ac uult extremam, & adie
ctione, os, faciunt genitiuum, seruantq; ubiq; *ι*, productum, sicut
& masculina: ut σαλαμίν, σαλαμίνος. ἀκτίν ἀκτίνος. dicuntur autem
δηκτάληκτα, q; nunc in *ν*, nunc in *σ*, definunt, ut supra dictum est.

Ἡ σαλαμίν, καὶ σαλαμίνος. τῆς σαλαμίνος. τῇ σαλαμίνι. τῷ σαλαμίνῃ.
ὡ σαλαμίν, καὶ ὡ σαλαμίνος & alia similiter.

Definentia in *υν*, foeminina pauca sunt, & apposita, os, faciunt ge
nitiuum, seruantq; iu obliquis, *ν*, productum, quemadmodum
& masculina.

Ἡ ῥόγτω, τῆς ῥόγτωος. τῇ ῥόγτῳ. τῷ ῥόγτῳ. ὡ ῥόγτω.

In *ων*, definentia foeminina aut grauantur: ut μήραν, μήκων. aut
acuantur: ut ὑνῶν, κηδῶν. nunquam autem circumflectuntur.

Definentia in *ων*, Grauitona, apposita, os, syllaba, ac etiam, *ω*, ma
gno seruato, genitiuum faciunt: ut μέκων, μήκωνος. Similiter & urbium
nomina, siue oxytona sint, siue Grauitona: ut αὐθῶν, αὐθῶνος. σιδῶν,
σιδῶνος. χελιδῶν, χελιδῶνος. πλιδῶν, πλιδῶνος. κρῶτων, κρῶτωνος.
λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος fa
cit. Δαίμων enim δαίμονος.

Definentia in *ων*, ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uer
tunt in obliquis *ω*, μέγα in *ο*, μικρόν: ut ὑπῶν, ὑπῶνος. χελιδῶν, χελιδῶ
νος. excipitur μελιδῶν, μελιδῶνος. & τυφεῶν, τυφεῶνος. & τυφεδῶν.
τυφεδῶνος.

Etiam in *ων*, nomina urbium, & quæ habent, *η*, in penultima,
uertunt, *ω*, μέγα in *ο*, μικρόν: ἰσιδῶν, ἰσιδῶνος. ἀσπληδῶν, ἀσπληδῶνος.
ἀνθηδῶν, ἀνθηδῶνος. σερηδῶν, σερηδῶνος. κερχηδῶν, κερχηδῶνος. His si
milis sunt & ἐρμηῶν, ἐρμηῶνος. βιδῶν, βιδῶνος. ηῖδῶν, ηῖδῶνος. ὀλοασῶν, ὀλοασ
ῶνος. Poetae tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta produ
cunt, ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Ἡ χελιδῶν. τῆς χελιδῆνος. τῇ χελιδνί. τῷ χελιδνῃ. ὡ χελιδῶν.
Δυνίη. τῆς χελιδνέ. τῶν χελιδνῶν. ὡ χελιδνέ.
Πληθωπηγῆ. αἱ χελιδνέες. τῶν χελιδνῶν. ταῖς χελιδνῆσι. τὰς χελι
δνῆας. ὡ χελιδνέες.

Ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τῷ μήκωνῃ. ὡ μήκων. & cætera.

αξ **Δ**efinentia in, αξ, foeminina fimplicia, polyfyllaba, per, κ, de-
clinantur, ac extremam corripunt, unde circūfleunt penul-
timam, quaecunq; eam natura longam habent: ut αὐλάξ, αὐλάκς.
κλίμαξ, κλίμακς, πίδαξ, πίδακς, ὄρις, ὄρις, ὄρις, ὄρις.

Παραδείγματα.

Ἡ κλίμαξ. τῆς κλίμακς. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὡ κλίμαξ.
Δνίχξ. τὰ κλίμακα. τοῖν κλίμακον. ὦ κλίμακα. Πλη. αἱ κλίμακς.
τῶν κλίμακων. τοῖς κλίμαξι. τοῖς κλίμακς. ὦ κλίμακς.

αξ Ἡ γυνάξ, ἄχρητον, pro quo utimur ἡ γυνή fecundae declinationis.
τῆς γυνάκς, ἡ nominatio γυνάξ. τῇ γυνάκι. τὴν γυνάκα. ὦ γύν-
ναι ἀπὸ τοῦ γυνάξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Ἡ αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

ηξ Ἡ πῶληξ. τῆς πῶληκς. τῇ πῶληκι. τὴν πῶληκα. ὦ πῶληξ.

ηξ Ἡ ἑλιξ. τῆς ἑλικός. τῇ ἑλικί. τὴν ἑλικά. ὦ ἑλιξ.

ηξ Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγός. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυκα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί. πλεον-
ασμῶ τοῦ τ, καὶ ὁσῶν τοῦ, χ, εἰς κ, ficut ἀνάξ, ἀνάκτος.

DE TERMINATIS. IN. ς.

αρ **Η** δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρς. τῇ δάμαρι. τὴν δάμαρα. ὦ
δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

αρ Ἡ χεῖρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χεῖρ. Δνίχξ. τὸ χεῖρε ma-
sculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὸ γυναικεί. & τὸ
πόλις, & alia multa priscorum more. τοῖν χεῖροιν ut plurimum abie-
έτο, ι, τῆς εἰ, διφθογγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χεῖρων. τοῖς
χεῖρσι, ἢ χεῖρεσσι ἰωνικῶς. τοῖς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud
poetas, ἢ χεῖρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα, ἀνδρὸς τοῦ, ι.

αρ Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μηδός. τῇ μητέρι, ἢ μηδί. τὴν μητέρα solū:
quonia si μήδα diceretur, coincideret cū hoc noie ἢ μήδα, τῆς μηδός, qd'
matricē significat. ὦ μήτερ. Datius pluralis τοῖς μηδάσι, ficut παδάσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγαδός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγαδί. τὴν
θυγατέρα, καὶ θυγάδα. ὦ θυγάτερ. Datius pluralis, τοῖς θυγαδάσι.
ficut μηδάσι.

Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δημήδος. τῇ δημήτερι, ἢ δημήδι. τὴν
δημήτερα, καὶ δημήδα. ὦ δημήτερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστί. τὴν γαστέ-
ρα solum. ὦ γαστήρ.

αρ In αρ, non inueniuntur quæ sint foeminini generis solū, sed com

munis: ut ο και η ἀπάτωρ, του και της ἀπάτορος. ο και η πενταμάτωρ.
του και της πενταμάτορος.

DE TERMINATIS. IN. 3.

Η τριάς. της τριάδος. τη τριάδι. τὴν τριάδα. ὡς τριάς.

Η δαίς. της δαΐδος. τη δαΐδι. τὴν δαΐδα. ὡς δαίς.

Η κηκός της. της κηκός της. τη κηκός της. τὴν κηκός της. ὡς κηκός της.

Η δέμης. της δέμης κοινῶς, και δέμης ὁριστικῶς, και δέμης.
πλεονασμῶ του, σ, τη δέμη, και δέμη, και δέμη. & in aliis casibus
similiter.

Η μῆνις. της μῆνιδος κοινῶς, και μῆνις ὁριστικῶς. τη μῆνιδι. τὴν μῆνιν.
και μῆνιν. ὡς μῆνι, και ὡς μῆνις.

Η δέπης. της δέπιδος κοινῶς, και δέπης ὁριστικῶς. τη δέπιδι. και δέπιδι.
ὁριστικῶς, ἀποβολῆ ὡς δέπιδι, και κρᾶσι τῶν δύο. ἢ εἰς ἐν μικρόν. τὴν δέπιν.
ὡς δέπιδι, και ὡς δέπης.

Η μήπις. της μήπιδος. τη μήπιδι, και μήπι, και μήπι. ο δύνασ. ν. ἐν δέ
ἐν πᾶσι θεοῖσι μήπι τε κλέομαι, και κλέομαι.

Η ὀπίς. της ὀπίδος. τη ὀπίδι. τὴν ὀπίδα. ὡς ὀπίς.

Η ἐριννύς. της ἐριννύδος. τη ἐριννύδι. τὴν ἐριννύδα κοινῶς, και ἐριννύδα
ποικτικῶς. ὡς ἐριννύς.

Η ἄλς. της ἄλδος. τη ἄλδι. τὴν ἄλδα. ὡς ἄλς.

Definientia in, ως, fœminina, & cōmunia, siue βαρύντονα sint, siue
περισσώμενα, siue προπαροξύτονα Attica in, ω, faciunt genitiuum,
ἢ ἄλως, της ἄλως. ἢ ἄλως της ἄλως. ἢ ἄλως της ἄλως. ἢ ἄλως της ἄλως. ἢ ἄλως της ἄλως.
ὁριστικῶς. Sed de his in quarta contrācloge declinatione latius dicitur.

Duo inueniuntur fœminina in, ως, oxytona, quæ in, ως, faciunt ge
nitium per synæresim. ἢ αἰδώς, της αἰδώς και αἰδούς. ἢ ἡώς, της
ἡώς, και ἡούς. Hæc tres Accusatiui adnotantur absq. v. τὴν. ἢ ὡς, κέως, κῶς.

Η λαίλαψ. της λαίλαπος. τη λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὡς λαίλαψ.

Η ὀψ. της ὀπός. τη ὀπί. τὴν ὀπα. ὡς ὀψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Eutrorum nominū sex sunt litteræ finales, α. ι. υ. ν.
ρ. σ. τ. ἢ μα. τ. μέλι. τ. πῶν. τ. ξύλον. τ. ὕδωρ. τ. δέ
μας. η. uero & ο, μικρόν, & ω, μέγα et si in eas aliqua
neutra definant, non ob hoc tamen finales litteræ ap
pellandæ sunt, cum huiusmodi nomina apocopen pa
tiantur. Ἰπ. η. ut τὸ κῆρη ἀπὸ τοῦ κῆριον. Ἰλιάδι. χ. κῆρη δὲ ἀπὸ
ἐν κῆνισι καὶ τοῦ πᾶρος κῆριον.

DE LINGVAR. VARIETATE.

κέρει. Velut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κέρει, ὅπως ἢ τοῦ, αἰς, η, ἰανικῶς.
κέρειαρ. κέρει uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κέρειον, quod Doricum est. οἷοι
 κριτος ἐν ὁραπέτη, ἐυπλόκεμον τὸ κέρειον ἐχει δὲ ἰταμόν τὸ πρὸς ὥπον.
 Quidam uero τὸ κέρει. τοῦ κέρειος, τῶ κέρει declinant. Inuenitur
 etiam τὸ κέρειος, τοῦ κέρειος, Apollonius Argonaut. quarto, ἔλον
 δὲ ἀπὸ χειρὸς κέρειος ἡρέμα πέπλον. τῶ κέρει. καμίμαχος.

ὥς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήμνε κέρει.
 καὶ συγκρῶν, κέρειος, κέρει, Ὀδυσσεύς α. ὁ.
κέρει. ὥς οἱ ὑπὲρ τοῦ πρῶτον, ἐμὴ δὲ ὑπενέδυσσας κέρει.
 Etiam ἡ κέρει. τῆς κέρειος, ὁξυτόνως. καμίμαχος. ἄρτεμ, σῶτε. κέρει
κέρει. ὡς οἱ ὑπὲρ τοῦ πρῶτον. Etiam ἡ κέρει. τῆς κέρειος. Ὀδυσσ. ι. ὁ.
 αὐτὰρ ἐπὶ κέρειος λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
 τῇ κέρει. Ὀδυσσ. χ. κέρει, δὲ ὡς ἰφθίμω κυνέω ἐντυκτον ἐΐηκον.

Super hoc tamen dubitat Eustathius, ἐν τῷ μ. τῆς Ὀδυσσεύς α, ἀν
 fit masculini generis, an foeminini, ubi dicit: φέρε δὲ κέρει ἐκείνῳ φῶς
 ὁραπέτης αἰὲς κυνέω πρὸς ὥριο. sic enim legit ipse. κέρειος autem in
 undecimo, foeminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κέρει
 ὅτι κέρειος ὕδωρ βόεια, Inuenitur etiam κέρει. Ὀδυσσ. χ.
 Σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ κέρειος ἴσεις.

Ἐκέρει in plurali. ἰλιάσθης τ.
 Ἄλλ' ἄρα ἡ κέρειος ἀνορθὼν κέρειος θάινει ὁ ἔστι κέρειος κεφαλῆς.

Ἐκέρει Apollonius Argonauticῶν quarto.
 κέρειος δὲ ἐν φύλοισι, ἐτεμένοι ἀκρεμόνασι.

Sed de hoc satis. In o, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto,
 v. ἔθει ἀπὸ τοῦ τοῦ, τοῦ τοῦ τοῦ, ἀπὸ τοῦ τοῦ, ἔκεινο. quae cum in, v,
 etiam definere inueniantur: ut τοῦ τοῦ, ὥσπερ, non erit, o, propria
 eorum terminatio.

In ω, μέγα etiam κέρειος ἀποκρῶν: ut δῶ, ἀπὸ τῶ δῶμα.

Γὰρ δὲ γματτα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῶ σώματι. τὸ σῶμα. ὡ σῶμα.
 τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῶ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὡ μέγα. ἐπερόκλιτον est: si-
 cut & masculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sunt: τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.
 Ἀλφά uero & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κέρει, et si in, α, de-
 finant, non tamen est propria eorum terminatio: quoniam ἀποκρῶν
 patiuntur, Eorum uero perfecta sunt ἄλφα, λιπαράν, ὕφασμα, σκέ-
 πημα, γάλαξ, κέρειον, ut dictum est. γάλαξ tamen non dicimus,

cum nullum neutrum in, ξ, definat. Quoniam eius obliqui in usu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῶ γάλακτι, πλεονασμῶ τοῦ, τ, sicut ἀνάξ, ἀνάκτος. sic & νίφα ἀπό τοῦ νιφάος νιφάδος.

In ι, definitia unum solum inuenitur quod græcum sit, ὃ μέλι. In, ι, & uariatur per τος. ὃ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῶ μέλιτι. ὃ μέλι. ὡς μέλι. Similiter & ab eo composita: ὃ οἶνομέλι. τοῦ οἶνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in, ης, definitium seruant declinationem: τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὐχαρίης, εὐχαρίτος, ὃ εὐχαρί, τοῦ εὐχαρίτος. ὁ καὶ ἡ φιλοπάτις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτιδος. ὃ φιλόπατι. τοῦ φιλοπάτιδος. & alia similia.

Σίνιπι uero, & πέπερι, & κόμμε, & κνάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εὐς ἰωνικῶς, καὶ εὐς ἁπλοῦς. ὃ σίνιπι. τοῦ σινίπιος, καὶ σινίπειος, καὶ σινίπιδος. Quæ cum synæresim patiuntur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. καὶ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & ἰσόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt ὃ κρέμνον. ὃ ἄλφιον. ὃ ἔριον. ὃ ἰσόφιον. Quare, ι, non est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Definitia in, υ, per, ος, purum declinantur: ὃ γόνυ, τοῦ γόνυος. In, υ, Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato, υ, in, ε, declinantur: ὃ παῦ, τοῦ παῦος. ὃ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, cuius masculinum est ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. foemininum ἡ ἡδέα, τῆς ἡδέας.

Τὸ παῦ. τοῦ παῦος. τῶ παῦ. ὃ παῦ. ὡς παῦ.

Τὸ ἄςυ. τοῦ ἄςυος. τῶ ἄςυ. ὃ ἄςυ. ὡς ἄςυ.

Hæc duo nomina et si per εος, inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur: sicut ὃ τεῖχος. τοῦ τεῖχος, καὶ τεῖχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῶ δάκρυ. ὃ δάκρυ. καὶ ἄμας. δάκρυ, ὃ

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. sicut ὃ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῶ γόνυ. καὶ καὶ ὃ πέρεσι τοῦ, υ, τοῦ γονυός. τῶ γονυ. ὃ γόνυ. γλῆθ. τὰ γόνυα, καὶ γέννα. τῶν γονύων, καὶ γένων, καὶ ἄμας, νυ, δβεν, uario mo, do declina, ri.

Τὸ γόνυον. τοῦ γόνυτος. τῶ γόνυτι. ὃ γόνυον. ὡς γόνυον. καὶ ἄμας.

Τὸ γέννα. τοῦ γέννατος. τῶ γέννατι. ὃ γέννα. ὡς γέννα.

Τὸ δβεν. τοῦ δβεντος. τῶ δβεντι. καὶ ὃ περὶ τοῦ, υ, τοῦ δβεντός. τῶ δβεντι. ὃ δβεν. καὶ ἄμας.

Τὸ δβενον. τοῦ δβεντος. τῶ δβεντι. ὃ δβενον. ὡς δβενον. καὶ ἄμας.

Τὸ δβενον. τοῦ δβεντος. sicut ὃ γέννα. καὶ ἄμας.

Τὸ δβενον. τοῦ δβεντος. τῶ δβεντι, καὶ δβεντι. ἄριστοφάνης, σωὶ δβεντι καὶ ἄσσι δβεντι.

DE VARIA CONTRACTOR.

Neutra in, v, desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur: ut ὁ δὲ γένος, τοῦ δὲ γένος. ὁ δὲ γένος, τοῦ δὲ γένος. ὁ δὲ γένος, τοῦ δὲ γένος. Illud uero Hesiodi ἐν ἔργοις, γλάφυ περὶ ἡν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

NEUTRA. IN. αν. εν. ου. υν. &c.

αν Neutra in, αν, desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur: ὁ πᾶς, τοῦ παντός, ὁ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ὁ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν, desinentia: ὁ τύφος, τῶ τύφαντος. ὁ τύφον, τοῦ τύφαντος.

εν In εν, quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum: ὁ χαεῖς, τοῦ χαρίεντος. ὁ χαεῖν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέλει, τοῦ καὶ τῆς τέλει. ὁ τέλει, τοῦ τέλει. Sic & participia ὁ τυφθεῖς, τοῦ τυφθέντος. ὁ τυφθεν, τοῦ τυφθέντος.

υν Etiam in, ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δῖπρος, τοῦ δῖπρος. ὁ δῖπρον, τοῦ δῖπρος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυπῶντος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυπῶντος.

υν Participia quoque in, υν, hoc idem faciunt. ὁ ἰδλινός, τοῦ ἰδλινός. ὁ ἰδλινός, τοῦ ἰδλινός.

ον Neutra in, ον, partim sunt tertiæ declinationis simplicium, partim quintæ, de quibus satis dictum est Libro tertio.

ων Neutra in, ον, quæ productionem patiuntur, à neutris cōmunibus in, ον, desinētibus, Atticorum more in, ω, mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, ὁ δῖπρος, τοῦ δῖπρος. ὁ δῖπρος, τοῦ δῖπρος. Participia uero cōtracta imparibus syllabis declinatur, ὁ βοῶν, τῶ βοῶντος.

NEUTRA IN αρ.

αρ Neutra in, αρ, semper Grauitona sunt. Quæ si sint dissyllaba, & penultimam habeant natura longam, per, τ, uariantur: ut ὁ εἰδός, τῶ εἰδός. ὁ εἰδός, τῶ εἰδός. Si breuē, διὰ τοῦ, g, ut εἰδός, εἰδός. κείαρ, κείαρ. ἀκείαρ, ἀκείαρ. ὄναρ, ὄναρ. Annotatur σεῖαρ, quod σεῖαρ facit, & φεῖαρ, φεῖαρ. quorum etsi penultima brevis est, non tamen uariantur διὰ τοῦ, g, Sed sciendum est, prius fuisse σεῖαρ & φεῖαρ, penultima natura longa: unde σεῖατος & φεῖατος, in quibus licet sit abiectum, ι, ex diphthongo, nō ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heteroclita sunt.

Polyssyllaba quoque διὰ τοῦ, τ, uariantur: ut ὄνειαρ, ὄνειατος. δέλειαρ, δέλειατος. κέλειαρ, κέλειατος.

Κιτη. Dubitari posset hoc in loco, cur, g, cum inmutabile sit, tam in obliquis nominum, q̄ in futuris uerborum, etiam in obliquis horum no-

linatio
gν, του
iodi εν

atione
3. ο μέ
cipia in

n: ο χα
και της
θεντος.

tipia:
ωωως.

ωωτος

partim

unibus
aribus
b, Parti
ωωντος.

iba, &
fux, τδ
του, β,
notan/
enulti/
t, prius
φρείω/
ntiqua

έλεαρ,

in obli
m no

minum nō sit seruatum. Si uero heteroclitica, cur regulis arctata sunt? Responderetur, huiusmodi nomina indubitato esse heteroclitica, cum proprii eorum Recti in, ας, desinant: ut ὁ δέλεος, ὁ ἥπας, ὁ φρέας, & alia. Sed quoniam hæc multa sunt, opus fuit ea regulis subiicere: quanquam in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in, ας, si habeant, ω, in penultima, indeclinabilia sunt: ut μάμας, ὁ μέγας, ὁ μαυρός, βαμάς, ὁ βαμός, νώηας, ἡ σέρις, τῆς ψυχῆς, ἡ ὁ λυσκίνητος.

Desinentia in, ης, pauca sunt, & per crasim fiunt a nominibus in ας, desinentibus: ob quam rem circumflexum habent accentum: ut ὁ κῆρ, τῆς κηρός, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρτος. ὁ ἥρ, τοῦ ἥρος, ἀπὸ τῆς ἑαρ, ἑαρτος.

In υς, unum tantum, ideoque μονῦρες ab Herodiano nuncupatur: & appositione ος, facit genitiuum: ut ὁ πῦρ, τοῦ πυρός. τῶ πυρί. ὁ πῦρ. Producit enim, υ, in nominatiuo, sed in obliquis illud corripit.

Desinentia in, ος, pauca sunt: ut ἡ τος, ἄος, ἄνος, ἡ γέλος. quæ per, ο, μικρόν declinantur, ἡ τος, ἄος, ἄνος, ἡ γέλος.

In, ως, neutra, apposita, ος, syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω, μέγα. ὁ ἑλως, τοῦ ἑλως. ὁ τέκωρ, τοῦ τέκωρ. ὁ σκῶρ, τοῦ σκῶρ. τῶ σκῶρ, heteroclitum est. σκῶς enim σκῶς facit, & σκῶρ, σκῶρος. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρ facit. & ὕδωρ, ὕδατος. Declinatur etiam ὁ ὕδωρ. τοῦ ὕδωρ. τῶ ὕδωρ, ὕδωρ ποικηλῶς. Hesiodus, γαῖαν ὕδωρ φύγεν.

NEUTRA. IN. ΑΣ. Purum ὦ in ρας.

Neutra in ας, purum & correptum, & in ρας, in τος, mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος, ἰωνικῶς, & in ως, ἁπλικῶς: ut κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέας, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicitur.

In λας, uero desinentia, in ατος, faciunt genitiuum. ὁ ἄλας, τοῦ ἄλατος. ὁ ἐρυσπῆλας, τοῦ ἐρυσπῆλατος. ὁ δὲ σέλας ἁπλικῶς. Quæ uero aliam habent consonantem ante, ας, indeclinabilia sunt: ὁ δέμας, ὁ λέπας, ὁ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῶς declinatur, τοῦ δέπας. τῶ δέπα. Apollonius Argonauticῶν tertio.

Λείβων ἐκ δέπας, συμβλήτῃ ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus ὁ δυνασ. γ.

Χρυσέω ἐν δέπα. γ.

Et in plurali,

Χρυσέοις δέπασι.

In ας, neutrum unum inuenitur: ὁ σῶς, τοῦ σῶτος.

Desinentia in, ες, adiectiua declinatione masculinorū sequuntur: ut ὁ κῦ ἡ ἀλκίος, τῆς κῦς ἀλκίος, ἀλκίος, ὁ ἀλκίος, τῆς ἀλκίος, ἀλκίος.

ης

υς

Atten.

ος

ως

ας

ρας

λας

αις

εις

DE LINGVARVM VARIETATE.

μονογενὲς uero (id est unius generis) unum tantū. ἢ κυνosaῖς. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθῃ δια τὴν χαρακτηριστικὴν τῆς καταλήξεως.

Neutra in, os, unius tantum sunt generis, & Grauitona, patiunturq; synæresim: ut ἢ τῆχος, τοῦ τέχεος, καὶ τῆχος. Sed de his in prima declinatione contractorum dicitur. ὀφέλος uero, & ἡδὺς indeclinabilia sunt.

Neutra in, os, duo inueniuntur circumflexa: ἢ φᾶς, τοῦ φωτός. ἢ ᾧς. ὧν ᾧτός, a quo diminutiuum ἢ ᾧτίον, τοῦ ᾧτίου: Sciendum est autem, non fieri ἄπο τοῦ φᾶος, καὶ ᾧος. Nam quæ patiuntur, perfectiorq; seruat declinationem: illoꝝ autē genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φᾶους ἄπο τοῦ φᾶος, & ᾧους ἄπο τοῦ ᾧος. Sed primum καὶ ὑπέθεσιν fit φᾶος, & ᾧος, quorum genitiui sunt φόατος, & ᾧατος, καὶ κατὰ σφῶς, φωτός, & ᾧς, ᾧτός fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est φωτός & ᾧτός, non a perfectis genitiuis φόατος, & ᾧατος per crasim fieri: quoniam eorum penultima circumflectenda esset, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circumflexum: ut κέαρ, καὶ κῆρος. & ἔαρ, καὶ ἥρος. Sed potius a nominatiuis monosyllabis φᾶς scilicet & ᾧς deduci, iccirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquam dissyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ præceptionem, quæ est: πᾶσα γενική διασύμβολος εἰς ὅς λήγουσα, καὶ συναληθιμμένη ὀξύνηται, χλωδός, ζλωδός, φωτός. φᾶς uero, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accentum: quoniam non per synæresim fit, sed a uerbo φᾶ, ἢ λέγω, derivatur, utrunq; tamen per, τ, declinatur, seruatq; ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φᾶς, τοῦ φωτός, καὶ ἢ φᾶς, τοῦ φωτός. Differunt autem in genitio duali accentu tantum, hoc est, τοῖν φᾶτοιν ἐπὶ ἀνδροφῶν. ὧν δὲ φᾶτοιν ἐπὶ τρυγῶν: id est cum lumen significat. ἢ χέως, τοῦ χέω Atticum est.

In zs, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile, hoc est zs. Theodorus tamen zs, ᾧς dicit. est etiam zs, zsτος.

FINIS LIBRI QVARTI,

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Oninum aliqua sunt ἁπλᾶ, hoc est perfecta & simplicia, cum neq; synæresim patiatur, neq; crasim: quorum (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatae. Aligua uero ἑμπαῖ, hoc est affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis a crasi, quoniam Synæresis est contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut δημοδένει, δημοδένει: ex, ε, enim & ι, fit, ει, diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ: ut δημοδένει, δημοδένει: aut altera illarum: ut δημοδένειος, δημοδένειος. Vbi sciendum est præcedente uocali longa, quantacumq; sit sequens, nunquam ex eis fieri synæresim: ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit, fieri autem aut ex duabus breuibibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum Emanuelelem synæresim pro crasi accepisse, quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est synæresis pro crasi. Nam synæresis, quatenus a crasi differt, ut supra declaratum est, præcedente breui raro fit, & in datiuis singularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοδένει, δημοδένει. λιπτοῖ, λιπτοῖ. κρείαι, κρείαι. longa uero, & maxime κρείαι, κρείαι frequenter, atq; in diphthongum semper impropria: ut κρείαι, κρείαι. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus synæresiatas reperiuntur, per crasim fiunt omnes: & ex præcedente uocali breui semper, quæ est aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipsis declinationibus liquido apparebit. Si autem post ipsam uocalem breuiem sequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, soluta prius diphthongo, aut altera uocalis ipsius diphthongi, hoc est subiunctiua κρείαι, κρείαι omnino abiicitur: ut δημοδένειον, δημοδένειον. πλακείας, πλακείας. aut facta crasi ex duabus in unam, tertia assumitur in diphthongum impropria κρείαι, κρείαι: ut κρείαι, κρείαι. quoniam in eadem syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. Nam synæresim & crasim ex

Synæresis.

Crasis.

Præceptio.

duabus tantum uocalibus fieri constat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra sequente, ut uulgo creditur. Etiam si forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat synæresis, siue crasis, & ex quavis uocali sequente. prius enim subiunctiua uocalis diphthongi *ἡγετὰ ἐκελύψιν* prorsus eliditur. nam si altera cuiusuis solutæ diphthongi uocalis est atterenda, certe subiunctiua cōmuniter expungēda est, ut appendix, & omnibus præpositiuis uocalibus cōmunis, ac subiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit synæresis siue crasis, ut *ἐμοὶ ὑποδύναι*, *ἐμουποδύναι*, καὶ *ἐπὶ ἡγετὰ*. nec amplius resumitur, *ι*, in diphthongum, cum id semel ex præcedente diphthongo elisa sit. Sed de his habebis in tractatu *περὶ παρῶν* Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione *δημοδένειον*, primum abiicitur, *ι*, *ἡγετὰ ἐκελύψιν*, quæ quidem est subiunctiua uocalis diphthongi. deinde uero ex *ε*, & *ο*, fit crasis iterum in *οι*, ut *δημοδενδῖν*. Quoniam omnē datiuum dualem in diphthongum *διὰ τοῦ*, *ι*, siue propriam, siue impropriam definere necesse est: cum alijs *ε*, & *ο*, in *ι*, diphthongum per cōmunem regulam contrahantur: ut *ποτέομαι*, *ποιοῦμαι*. Quare fatendum est, regulas generales, pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. *δημοδένεαι* enim in *ει*, diphthongum, contractum facit, *δημοδένεις* scilicet, cum *ε*, & *α*, per cōmunem regulam, nunc in *α*, nunc in *η*, contrahantur. Sed *βόας*, *βοῦς*, *ο*, scilicet & *α*, in *ι*, diphthongum contractis, nō autē *βῶς*, *βοτῆ* τοῦ *ο*, καὶ *α*, εἰς *ω*, μέγα secundum cōmunē regulā: quando quidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulā, quæ est, *πῶς* *α* *ἐν* *εἰ* *α* *πληθυντικῇ* εἰς *σ*, *λήγουσα*, καὶ *συνηρημένη* *ἡγετὰ* τὸ *τέλος*, *τῶ* *αἰ* *ποικιλῶ* ἔχει *ὁ* *μό* *φανον* *ἡγετὰ* *ὁ* *μό* *χρονον*, καὶ *τῶ* *κλητικῶ*: hoc est, omnis nonnatiuus pluralis in *ς*, desinens, & synæresim patiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporale & uocatiuum: ut *δημοδένεις*, *εις*, & *δημοδένεαι*, *δῖς*, *βοῦς*, & *βόας*, *βοῦς*. & sic de alijs, ut Herodiano placet, audaciter ab Apollonio patre dissentienti. Apollonius enim synæreseos esse speciem, uel apparentiā, nō autē re synæresim putat, quod ut etiā concedamus, aliud tamen eā formari necesse est. In alia uero dictione, hoc est, *ἡγεῖσιν*, soluta prius, *οι*, diphthongo, *α*, & *ο*, in *ω*, monophthongū *ἡγετὰ* *ἡγεῖσιν* cōtrahitur. Dein ex *ω*, magno & *ι*, *ἡγετὰ* *σωαί* *εἰσιν* fit *φ*, diphthongus impropria: ut *ἡγεφῶν*, qd' & ipse Emanuel affirmat, dices: τὸ *α*, καὶ *ο*, *μικρόν* ἐν *τῇ* *οι*, *διφθόγγῳ* εἰς *ω*, μέγα *ἡγεφῶν*, τὸ δὲ *ι*, *πρὸς* *ἡγεφῶν*.

Atten.

Atten. Regulam.

Atten. filiū a patre dissentisse.

CONTRACTORVM DIVISIO.

Contractorum nomina aliqua sunt, quæ per omnes casus synæreses suscipiunt: unde ὀλοπαῖη appellantur, & parisyllaba sunt: ut νόος, νοῦς, νόος, νῶς, ῥόος, ῥῶς, ῥόος, ῥῶς. Aliqua uero in pluribus casibus, quæ πολυπαῖη dicuntur, & imparisyllaba sunt, qualia sunt δημοδῆις, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαῖη cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt: ut ἐκπλέυς, αἰδώς, βούς, εἰδύς, ἡδύς. Sed quoniam huiusmodi nomina varias patiuntur synæreses, varias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur alia quinque sunt declinationes, a quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαῖη appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαῖη: quæ cum sint imparisyllaba, & linguarum proprietatem suscipiant, σωρημένα, hoc est contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quæ ab aliis iunioribus tradita sunt, quoniam non ea solum quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud Poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

PRIMA DECLINATIO NOMINVM
CONTRACTORVM.

Prima igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, foemininorum, & communium in, ης, neutrorum uero in, ες, desinentium adiectiuorum, & in, ος, substantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, δὲ τοῦ, εος, existens, in ος, facit contractum κατὰ κρᾶσιν. & datiuus in, ε, diphthongum κατὰ σωκρίεσιν κοινῶς, de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis secundum linguæ uarietatem apud Poetas inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiā aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est, ἐφιδὸν & ο, μικρόν, in genitiuo singulari contrahi in, ε, κοινῶς, ὁωρικῶς uero in, ὦ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ. ω. τῆς οὐρανίας: ut ἐρέβος, ἐρέβος. ἰλιάδης δ'. ὅς ἐρέβος ἄλλοντα κύνα συκρεῖ αἰδῶ. Trifariam enim, ε, & ο, contrahuntur, hoc est, in, ε, κοινῶς, ποιέομαι, ποιῶ, Trifariam ε, & ο, contrahuntur. in, ε. αἰ. ἡ. ἡ. ἡ. ἡ. ἡ. in, ὦ. ὦ. ὦ. ὦ. ὦ. Præterea in accusatiuo, nō solū in, η, sed etiā in, α, synæresim fieri. Nā quādocūque ante, ε, & α, aliqua inuenitur cōsonans, tunc solū in, η, fit synæresis: ut ἄν εὐσεβεία, εὐσεβῆ. ἄν εὐκλεία, εὐκλεῖ. Cum uero uocalis aliqua præcesserit, non solum in, η, sed in, α, quoque fit synæresis: ut ἄν εὐφυνεία,

DE VARIA CONTRACTOR.

Atten. ἐν φωνῇ, καὶ ἐν φωνῶ. Nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendum hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ἰλιάδης β'. δυσκλέα ἄερος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὠλεσάλαόν. Attici uero in nominibus propriis in, ης, habentibus genitiuum in ους κατὰ κράσιν, à nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην, Ἰσοτῆ τοῦ, σ, εἰς ν. ὁ ἀεὶς οφάνης. τοῦ ἀεὶς οφάνους. τὸν ἀεὶς οφάνην. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in, η, sed in εἰ, in neutris nominibus, rarissime tamen: ut τῶ σκέλει, σκέλει. τῶ τεράχχει, τεράχχει. Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & foeminini, à nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo, ε, in, α, conuerso: ut οἱ δημοδένεις, δημοδένεας. iccirco & eandem suscipit synæresim. Quauquam, ε, & α, in, η, communiter contrahuntur, & in α, productum.

Regula. Est enim regula (quam supra etiam posuimus) quod omnis nominatiuus pluralis in, g, desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis & foeminini eandem sortiuntur synæresim: ut οἱ δημοδένεις, δημοδένεις. τοὺς δημοδένεας, δημοδένεις. ὧ δημοδένεις, δημοδένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in, η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὧ βέλεα, βέλη. Apud poetas tamē inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέα, κατὰ συγχωσιν, & similia, quæ in, α, correptum desinunt. Ἰλιάδ. ι'. τῇ ὄρε θυμὸν ἐτέρπην, αἶσθε δ' ἄεξ κλέα ἀνδρῶν. Et Apollonius in Argonauticis.

Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαμνέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

ὁ δημοδένης. τοῦ δημοδέους ἰωνικῶς, καὶ δημοδένους κοινῶς καὶ ἀπικῶς, καὶ δημοδένος δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς τῶ δημοδένει ἰωνικῶς, καὶ δημοδένει κοινῶς καὶ ἀπικῶς. τὸν δημοδένα ἰωνικῶς, καὶ δημοδένη κοινῶς, καὶ δημοδένῳ ἀπικῶς. ὧ δημοδένεις ἰωνικῶς, καὶ δημοδένεις κοινῶς, καὶ δημοδένης ἀπικῶς. Δυσίγη. τὰ δημοδένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοδένη κοινῶς καὶ ἀπικῶς. τοῖν δημοδέεσσι ἰωνικῶς, καὶ δημοδένουσιν κοινῶς καὶ ἀπικῶς. ὧ δημοδένεις ἰωνικῶς, καὶ δημοδένη κοινῶς καὶ ἀπικῶς. Πληρωπηγῆ. οἱ δημοδένεις ἰωνικῶς, καὶ δημοδένεις κοινῶς καὶ ἀπικῶς. τῶν δημοδένεων ἰωνικῶς, καὶ δημοδένων κοινῶς καὶ ἀπικῶς. τοῖς δημοδέεσσι κοινῶς καὶ ἀπικῶς, καὶ δημοδένεσσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοδέεσσι ἰωνικῶς, καὶ δημοδένεις κοινῶς καὶ ἀπικῶς. ὧ δημοδένεις ἰωνικῶς, καὶ δημοδένεις κοινῶς καὶ ἀπικῶς.

De nominibus

De nominibus in *us*, desinentibus quæ a κλέος compositæ.

Nomina in *us*, desinentia, a κλέος composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem, quā & δημοθένης: ut δὲ κλέης. τὸ δὲ κλέος, δὲ κλέος. τὸ δὲ κλέϊ. δὲ κλέϊ. Si uero sint propria, eandem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ὁ ἡρακλῆος. τοῦ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλήος, καὶ ἡρακλέης, καὶ ἡρακλέως. τὸ ἡρακλέϊ, καὶ συγχεσθῆ ἡρακλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλήϊ, καὶ ἡρακλεῖ κατὰ σιωπῆσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. ἢ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλή, καὶ ἡρακλέω, καὶ ἡρακλήα. ὡς ἡρακλῆος κοινῶς, καὶ ἡρακλῆος κατὰ σιωπῆσιν, καὶ ἡρακλῆος κατὰ συγχεσθῶ. Διῦχος. τὰ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλή. τοῖν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων, καὶ ἡρακλέων. ὡς ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλή. Πλη. οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλήσι. τοῖς ἡρακλέας, καὶ ἡρακλέας, καὶ ἡρακλήας, καὶ ἡρακλήας. ὡς ἡρακλέες, καὶ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλῆς.

κατὰ σιωπῆσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς τὸ ἡρακλέος, ἡρακλῆς. τὸ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. ἢ ἡρακλέα, ἡρακλή, καὶ ἡρακλήν. ἀπικῶς. ὡς ἡρακλῆς, καὶ ὡς ἡρακλῆς. ἀπικῶς. Διῦχος. τὰ ἡρακλέε, ἡρακλή. τοῖν ἡρακλέων, ἡρακλέων. ὡς ἡρακλέε, ἡρακλή. Πλη. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλέων. τοῖς ἡρακλέσι, τοῖς ἡρακλέας, ἡρακλῆς. ὡς ἡρακλέες, ἡρακλῆς.

DE SECUNDA DECLINATIONE.
CONTRACTORVM.

Secunda declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in *is*, masculinorum & femininorum, & in *i*, neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ *ιος*, κοινῶς, καὶ *εος*, ἰωνικῶς, καὶ *εως*, ἀπικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν, una tantum synæresis est propria, hoc est, *i*, productum: quoniam præcedente, *i*, sequente uero quavis uocali, scilicet in *i*, fit synæresis. Eodem autem, *i*, conuerso in *e*, et in ἰωνικῶς, eadē sunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuo dualis numeri huius declinationis non pati synæresin κοινῶς. Nam præcedente, *i*, & sequente quavis uocali, fit synæresis in *i*, ut dictum est: & sic dicendum esset ὅθι, ὅθι. πόλιε, πόλι. σιλήπτε, σιλήπι. Sed his aduersatur regula quædam dualis numeri propria: quæ nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi α, ε, η, & ω, Huius gratia non *lis*.

Asien.

m

DE VARIA CONTRACTOR.

habet. i. ἀνεκφώνητον, hoc est non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνήμονον, hoc est prolatū. ὁ φεε uero ἰωνικῶς Moscopulus omni-
no negat synærefim pati: & hanc adducit regulam: ὦν πᾶν ἢ γενική
τῶν ἐνικῶν ὁ συναιρέσειται, τοῦτων δ' τε ἢ ἐνείας, καὶ αἰτιατικῇ τῶν δυνί-
κων συναιρέσειν ἐπιδέχεται. hoc est. Quorumcumq; Genitiuus singula-
riū non contrahitur, horum neq; nominatiuus & accusatiuus dua-
lium synærefim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, & alios uete-
res grammaticos sic inuenimus, ὁ φεε, ὁ φη, ὡς δημοθένης, δημοθένη.
ὁ πὶ τὰ δυνό, εἰ πὶ μὲν τῆς ἐνείας τῶν δυνίκα ἐς, η, κενάται. ἐπὶ δὲ τῆς
ἐνείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν, εἰ, δὲ φθογῶν. Hoc quoq; annotan-
dum est genitiuum singularem etiam in, hos, desinere, διὰ τοῦ, η, ποιη-
τικῶς, πόλhos. ὁ δυνασ. ἃ. νηὺς διέ μοι ἢ δ' ἔσκηον ἐπ' ἀρχοῦ νόστου πό-
λhos. Quod & in aliis casibus & numeris seruatum est. In datiuo.
ἰλιόδους γ. Ραδί τε σφ' μέγα πῶμα, πόλῃ τε πέντε δ' ἡμῶ. In accusati-
uo κοῖντος, ὡς εἰ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόλῃα φέδον. Et Hesio-
dus ἐν ἁσπίδι. ὅς δ' ἔβρις κηθέμενον ἔχει ῥέεταί τε πόλῃα. In nomina-
tiuο plurali. Orpheus in Argonauticis, σχεδὺδον δὲ οἱ εἰπὶ πόλῃος.
In accusatiuo plurali idem Orpheus, μίμῃν ἐς ἡραθέω πελά-
σας, ἱεράς τε πόλῃας ἄπδους. Et Homerus ὁ δυνασείας ὁ. καὶ πέν-
των ἴσασσι πόλῃας, καὶ πόντας ἀρχούς.

πόλhos.
Poetice.

Γραμματικά.

Ὁ ὅφης, τοῦ ὅφιος κοινῶς, καὶ ὁ φεος ἰωνικῶς, καὶ ὁ φεος ἀττικῶς. τῶ
ὅφῃ κοινῶς, καὶ ὅφῃ, καὶ ὁ φεῖ ἰωνικῶς, καὶ ὁ φει κοινῶς καὶ ἀττικῶς.
τὸν ὅφιν μόνον. ὡ ὅφῃ κοινῶς, καὶ ὅφῃς ἀττικῶς. Δυνίκα. τῶ ὅφῃ
κοινῶς, καὶ ὁ φεε ἰωνικῶς, καὶ ὁ φη ἀττικῶς. τοῖν ὅφῃον κοινῶς, καὶ
ὁ φέων ἰωνικῶς, καὶ ὁ φεων ἀττικῶς. ὡ ὅφῃ κοινῶς, καὶ ὁ φεε ἰωνικῶς,
καὶ ὁ φη ἀττικῶς. Πληθυν. οἱ ὅφῃες, καὶ ὅφῃς κοινῶς, καὶ ὁ φεες ἰωνι-
κῶς, καὶ ὁ φεις ἀττικῶς. τῶν ὅφῃων κοινῶς, καὶ ὁ φέων ἰωνικῶς, καὶ
ὁ φεων ἀττικῶς. τοῖς ὅφῃσι κοινῶς, καὶ ὁ φεσι ἰωνικῶς, καὶ ὁ φέεσι.
τοῦς ὅφῃας καὶ ὅφῃς κοινῶς, καὶ ὁ φεας ἰωνικῶς, καὶ ὁ φεις ἀττικῶς.
ὡ ὅφῃες καὶ ὅφῃς κοινῶς, καὶ ὁ φεες ἰωνικῶς, καὶ ὁ φεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλῃς. τῆς πόλῃος κοινῶς, καὶ πόλῃος ἰωνικῶς, καὶ πόλῃος ἀττι-
κῶς, καὶ πόλῃος ποιητικῶς. τῇ πόλῃ καὶ πόλῃ κοινῶς, καὶ πόλῃε ἰω-
νικῶς, καὶ πόλῃε ἀττικῶς, καὶ πόλῃε ποιητικῶς. τὴν πόλῃν κοινῶς,
καὶ πόλῃα ποιητικῶς. ὡ πόλῃ κοινῶς, καὶ ὡ πόλῃς ἀττικῶς. Δυνίκα.
τὰ πόλῃε, καὶ πόλῃε, πόλῃ, καὶ πόλῃε. τὰν πόλῃον, καὶ πόλῃον, καὶ
πόλῃον. ὡ πόλῃε, καὶ πόλῃε, πόλῃ, καὶ πόλῃε. Πλη. αἱ πόλῃες πόλῃς,

Τὸ σίνιπ. τοῦ σνίπτος κοινῶς, καὶ σνίπτος ἰανικῶς καὶ σνίπτεως
ἀπικῶς. τῷ σνίπτι, σνίπτι, καὶ σνίπτῃ, σνίπτει, καὶ τὰ λοιπὰ.

Tertia declinatio contrāclorum τῶν ὀλιγοπενῶν, unam tantum habet terminationem in, *ος*, masculinorum nominum. Quorum genitivus διὰ τοῦ, *eos*, fit *κονᾶς καὶ nos*, *ῖωνιᾶς, καὶ εως*, *ᾶῖηκᾶς*. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes: quoniam ex, *ε*, præcedente semper fiunt, & uocali sequente.

Atten.

Atten.

DE VARIA CONTRACTOR.

Sic enī in antiquis & castigatis codicibus inueni ἱλιάδης δ. ἐν αὐτῷ ἀγ-
γελίῳ ἐπὶ τυδῆϊ σέλας ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀρχεῖοι ἐπεμψάν περὶ τοῦ
τύω τυδέα περὶ τοῦ δῆβαίου. Et ἱλιάδ. ὁ μῆκιστ' ἂν ἔλε πούλυδα
μάς, ἀπὸ τοῦ μῆκιστά κρητὰ κρητὸν. non autem τυδέα, ut quidam le-
gunt, neq; μῆκιστ' ὡς pro μῆκιστά. Vel ut Eustathio placet, κρητὰ ποικί-
λως. hæc enim sunt eius uerba, τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα σω-
ρηται, ἀλλ' ἀπὸ κρητὰ ἐκ τοῦ τυδῆα, κρητὰ περὶ ἀρεσκείᾳ τοῖς τεχνικοῖς.
οὐ τὸ δὲ καὶ τὸν ὁδυσσῆα ὁδυσσῆϊ ἐστὶν εἰσέν, καὶ ἐτὸρ δὲ ὁμοῖα.

In nominatiuo duali duo, εε, in, η, contrahuntur, ut Theodosio
placet, τὴ βασιλέε, βασιλῆ: sicut δημοθέε, δημοθένη, & ὄφее, ὄφη.
Etiam annotandū, duo, εε, in nominatiuo plurali in, ει, diphthongum
semper contrahi in nominibus propriis. In appellatiuis uero in, ει,
diphthongum κοινῶς, βασιλέες βασιλῆς, & in, η, ἀπῆκῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλὴς κοινῶς, καὶ βασιλῆς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ
βασιλέως ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆος, καὶ βασιλῆος
αἰολικῶς, καὶ βασιλῆος καὶ βασιλῆος βοιωτικῶς, καὶ βασιλῆος δωρικῶς,
καὶ αἰολικῶς. τῶ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλῆϊ ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰω-
νικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ
βασιλῆα δωρικῶς. ὃ βασιλῆν κοινῶς, καὶ ὃ βασιλῆν ἀπῆκῶς. Δυνή-
τὸ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆ ἰωνικῶς. τοῖν βα-
σιλέων κοινῶς, καὶ βασιλῆων ἰωνικῶς. ὃ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀπῆ-
κῶς, καὶ βασιλῆ ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλῆς κοινῶς, καὶ
βασιλῆς ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆς ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασι-
λῆων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλῆσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. ἑστὶ βασιλέας
κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὃ βασιλέες κοινῶς,
καὶ βασιλῆς ἀπῆκῶς, καὶ βασιλῆς ἰωνικῶς.

DE QVARTA DECLINATIONE
CONTRACTORVM.

Quarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθέων,
duas habet terminationes, in ω, & in, ως, foemininorum tan-
tum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in οος, existens,
in ςς κρητὰ κρητὸν facit contractum. Synæreses autem huius declina-
tionis, quæ ex, ο, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ςς, οί,
οκ, ω. Aduertendum est hoc in loco nomina huius declinationis in
ω, definentia, omnia acui in extrema: ut κλωθῶ, ἐξαπῶ, κλειῶ. Simili-
ter & quæ in, ως, definiunt: ut ἡώς, αἰδώς. Patiuntur autem synæ-

refim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est in genituo, datiuo & accusatiuo. Caetera uero omnia tertiam sequuntur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominum in, ω, desinentium uario modo inuenitur secundum uarios idiomatum usus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genituo, λητόος, σακφόος. Attici uero & cōmunis lingua: λητούς dicunt, & σακφούς. At Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes, σ, nominatiuo casui, proprium faciunt genitiuum: ἢ λητώ. τῆς λητώος. ἢ σακφώ. τῆς σακφώος. Datius uero in, οι, omnibus idiomatis est cōmunis. Sed accusatiui uariis est usus: soli enim Aeoles addentes, ν, nominatiuo casui proprium faciunt accusatiuum, ἢ λητώ. τῷ λητών. ἢ σακφώ. τῷ σακφών. Iones uero in, ου. τῷ λητώ. τῷ σακφόν. At communis lingua & Attici τῷ λητώ dicunt, καὶ τῷ σακφώ, accentu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue litteraturam cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἢ μέσα, ὡς μέσα. Sic ἢ λητώ. τῷ λητώ. τῇ λητοί, ὡς λητοί. Additum est eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοί datius singularis circumflectitur. Sed αἱ λητοί nominatiuus pluralis acuitur additum est & idiomatis, quoniam βασιλίδος nominatiuus singularis κοινῶς acuitur, & βασιλίδος, genitiuus singularis δωρικῶς circumflectitur. Accusatiuus uero nominum in, ως, exeuntium circumflectitur: quoniam non eundem sonum, siue litteraturam habet cum nominatiuo: ut ἢ αἰδώς, τῷ αἰδῶ. Vocatiuus etiam non solum in, οι, desinere inuenitur apud poetas, sed etiam in, ω, Atticorum more. Apollonius in principio tertii Argonauτικῶν. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρετώ, παρὰ Ἰζασο, καὶ μοι ἐνίσσῃ. ἐρετώ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρετοί. Fit autem uocatiuus in, οι, a nominatiuo singulari, Ἰοῦρ τοῦ ω, μετὰ λς εἰς ο, μικρόν, καὶ προδίδει τοῦ, ι, λητοί. Quo in loco quaeri potest, cur uocatiuus foemininorum nominum in, ω, desinentium, plures habeat uocales proprio nominatiuo: ut ἢ σακφώ, ὡς σακφοί, cum regula dicat, ὅτι εἰς ἐπὶ τε γέλει ἔχεν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδέας δὲ θέας ἢ κλητικῇ. Respondetur, quod genitiuus in, ες, desinens, maius tempus uult habere, q̄ uocatiuus: ut τοῦ δημοδένεος, ὡς δημοδένεος. τῷ δὲ σεβείας, ὡς δὲ σεβείας. Huius gratia correptum est, ω, magnum in, ο, paruum. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduersaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in, ο, breuem desinens, quæ super unam syllabam sit, acuat: ut ἐκείνο, ἢ Μοῖο, exceptis αὐτό, ἑαυτό, ἄπο.

Lacones
qui & Do-
res.

Regula.

Vocatiuus.

Regula.

DE VARIA CONTRACTOR.

assumpsit, ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus est, quoniam datiuo singulari coincidit, hoc est τῇ λητοί.

Γραφόμενα.

Ἡ λητώ. τῆς λητός ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λητούς κοινῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς. τῇ λητοί καὶ λητοί αἰολικῶς. τὴν λητόα, καὶ λητό κοινῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λητῶν αἰολικῶς, καὶ λητούν ἰωνικῶς. ὡς λητοί, καὶ ὡς λητώ ἰωνικῶς. Δυὶ καὶ. τὰ λητώ. τὰ λητοῖν. ὡς λητώ. γλῶ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. τὰς λητοῖς. τὰς λητούς, ὡς λητοί.

DE QUINTA DECLINATIONE
CONTRACTORVM.

Quinta declinatio contractorum nominum τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes, ας, purum, & εας, neutrorum nominum. Quorū genitiuus in, ατος, definit κοινῶς, & in, αος, ἰωνικῶς subtracto τ, & in, ως, κατὰ κράσιν ἰωνικῶς. Synæreses autē huius declinationis duæ sunt, α, productum & ω, μέγα. præcedēte enim α, & ο, utcumq; sequente, semper fit synæresis in, ω, quod quidem solis genitiuius euenit. Sequentē uero quauis alia uocali, in, α, productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum, κρέατ', κρέα. Nonnunquam apud Poetas ipsum, α, non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur, ὀδυσσ. μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Γραφόμενα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέατος ἰωνικῶς, καὶ κρέας ἰωνικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέατ' ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἰωνικῶς. τὸ κρέας. ὡς κρέας. Δυὶ καὶ. τὰ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, καὶ τὰ λοιπὰ, sicut in tractatu simplicium. Libro primo.

DE QVIBVS DAM EXTRA ORDINEM
SYNAERESIATIS.

Quædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab iis quæ supra cōmemorata sunt: quæ quidem iccirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἶος. τῇ οἷ. οἷ. τὴν ὄϊα, ὄϊα. γλῶ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν οἷων, καὶ οἶων, ὧς ὄϊσι καὶ οἶεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. Vbi aduertendum est genitiuum singularem οἶος, & datiuum οἷ extremam acuire, tanquam a nominatio monosyllabo οἶς, non autem a genitiuo perfectio ὄϊος, & datiuo ὄϊ: quoniam

Atten.

m iiiii

νη, δ' ἐνός ὑψίστω ἄρῳ. Et sic decem inveniuntur nominatiui, uir-
 delicet ζῆς. δῶς. βῶς. ζῶς. ζῶν. ζῆς. ζῶς. δῶς. δῶν. δῶν. quod
 Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως asserit. Sed de genitiuo
 huius nominatiui ζῶς, hoc est δῶς, dubitari solet, an ἀπὸ τοῦ δῶς ue-
 niat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: nō enim
 ἀπὸ τοῦ ζῶς per analogiam deduci posse uidetur. Quidam uolunt
 ἀπὸ nominatiui δῶς δῶς per analogiam deriuari, sed his aduersatur
 Herodianus, inquiens, Nomina in, ig, monosyllaba, i, uolunt habere
 productum, & id quoque in genitiuo seruare, excepto πῆς, πνός δῶς ue-
 ro, i, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δῶς uidetur esse deductū.
 Sunt qui ἀπὸ τοῦ δῶς deriuari putent, quod Bæotiorum est proprium,
 cuius Genitiuus ἡγεῖται analogiā est δῆος, ubi mutato, ε, in, i, fit δῶς,
 ἡγεῖται βῶιω τὸν καὶ νέον ἰωνάω. sicut ἀχιμῆος, ἀχιμῆος, hoc magis qui-
 dem consentaneum est. Quid uero de accusatiuo ζῶν dicendū est?
 quo casu Homerus ter in Iliade usus est: loci quidē hi sunt, ἰλιάδ. δ'.
 Τρῶας ἀπαύσσει καὶ ἐρυκέμεν δὲ εὐόπαι ζῶν, αὐτοῦ κ' ἐνὶ ἀγκυραῖ-
 το. Et ἰλιάδ. ε'. Ἡ φῆς ὡς δάεσσι ἀρηγέμεν δὲ εὐόπαι ζῶν, ὡς ἡρα-
 κλῆος πέρι. Et ἰλιάδ. ε'. παῖδες καὶ γαμβροὶ τῶ δ' οὐ λάθον δὲ εὐό-
 παι ζῶν, εἰς πέδον προφανέντε. Quo in loco dicendū ne ζῶν ac-
 cusatiuum imperfectum esse ἀπὸ τοῦ ζῆνα: an pfectum ἀπὸ τοῦ ζῆς?
 Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopen fieri necesse est,
 aut per apostrophum. Si per apocopen, sciendum est extremam sylla-
 bam integram omnino abiiciendam fuisse, hoc est να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα.
 sicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα, & ἀπὸ μα, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ μάνα. ζῆ uero penul-
 timam syllabā absq; v, relinquendam fuisse. Si uero apostrophum
 esse uoluerimus, ut meminit Eustathius, aduertendum est, solam uo-
 calem quæ est extrema præcedentis dictionis, abiiciendam esse: cui si
 in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit consonans, illam eandem iun-
 gendam esse uocali, siue diphthongo dictionis sequentis: ut ἔδωκε μόν,
 ζῶν τ' ἐμόν. ἡγεῖται ἡμῶς καὶ ἡμῶς. Sic igitur in dictis Homeri uersibus, v,
 quæ est extrema consonans τοῦ ζῶν, in quam prior uersus definit,
 iungenda est primæ uocali dictionis sequentis: quæ quidem est secun-
 di uersus principium, ut liquido patet. Et sic scribendū est, δὲ εὐόπαι ζῆν
 Νῶν τοῦ. Et in secundo, δὲ εὐόπαι ζῆ Νῶς ἡρακλῆος. Item in tertio,
 δὲ εὐόπαι ζῆ Νῆς πέδον. Quod si nempe hoc cuiuspiam nouum uide-
 bitur, eorum sententiam sequi poterit, qui asserunt ζῶν, integrum ac
 perfectum esse accusatiuum ἀ nominatiui ζῆς, ut supra dictum est.
 Quandoquidem antiquorum extant exēpla: ut ζῶν τε. & ζῶν παῖδες,

in quibus nemo dicit apostrophum esse, cum post, v, nulla sequatur uocalis, sed consonans: neq; apocopen, cum extrema syllaba integre non sit expuncta. Sed super hoc satis.

Duo nomina foemina solū inueniuntur in *ως*, exeuntia circūfle

χα, & per *ος*, purum declinata: quorū quidem uaria inflexio talis est.

Η ναὺς καὶ νηὺς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναὶ, καὶ νηὶ. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν. καὶ νῆα. καὶ νηῶς, καὶ νηῶν, καὶ νηῶν. Δυὶ καὶ. τὰ νῆα, καὶ νηῆς, τὰ νηοῖν, καὶ νηοῖν. καὶ νῆα, καὶ νηῆς, καὶ νηῆς. Πληθύν. αἱ νῆες, καὶ νηῆς, καὶ νῆες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν. καὶ νεῶν, τὰς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νηέσσι. τὰς, ναὺς, καὶ νηὺς, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. καὶ νῆες, καὶ νηῆς, καὶ νῆες.

Η γένυς, καὶ γένυς, καὶ γένυς. τῆς γένος, καὶ γένος. τῇ γένει, καὶ γένει. τῶν γένων, καὶ γένων. καὶ γένων, καὶ γένων, καὶ γένων. Δυὶ καὶ. τὰ γένεα, καὶ γένεα. τὰν γένων, καὶ γένων, καὶ γένων, καὶ γένων. Πληθύν. αἱ γένεες, καὶ γένεες. τῶν γένων, καὶ γένων, καὶ γένων. τὰς γένυσσι, καὶ γένυσσι, καὶ γένυσσι. τὰς γένεας, καὶ γένεας. καὶ γένεας, καὶ γένεας.

DE ACCIDENTIBVS NOMINI.

Omni accidunt quinq; prius dicta: *ἄνθος*, εἰδός, *σχῆμα*, ἀριθμός, πῶσις. Quorum & genus abusive aliquod commune, & aliquod promiscuum erit. Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. Foeminino autem solum foemininum. Neutro neutrum.

Ambobus, & masculino & foeminino cōmune erit. Alterutro autem ambo genera significans, promiscuum: ut ὁ ἀετὸς, ἢ χελιδὼν. Species autem alia primitiua: ut λόγος, alia deriuatiua: ut λόγιος.

Deriuatiuorum autē septem maxime sunt species: συγκριτικόν, ὑπερ- Deriuatiua
θετικόν, παλινμικρόν, ὑπερθετικόν, κτητικόν, παρωνυμικόν, καὶ ἑνμακτικόν. rii spēs. 7.
hoc est, cōparatiuum, superlatiui, patronymicum, diminutiui, possessiui, denominatiui, & uerbale.

DE COMPARATIVIS ET SUPERLATIVIS.

Comparatiui & superlatiui formationes ita se habent. Nomina adiectiua trium generum in, *ος*, desinentia, mutatione, in τ, & adiectione *εος*, cōparatiua fiunt: ut ἐνδοξος, ἐνδοξότερος, assumptione autem ατος, superlatiua: ut ἐνδοξότατος. excipitur καλός, & κακός, & alia quaedam. καλίων enim καλίστος, & κακίων κακίστος. βέλτιον βέλτιστος. ἀμείνων, κρείττων, ἀριστος, χείρων, ἐλάττων, ἥστων, μέων,

ἑλάχιςτος, μέζων, μέγιστος. ῥᾶν, ῥᾶτος, & hæc Anomalia sunt.

in, δὺς,

Si autem in, ης, positivum definens per eos declinetur, a neutro in, es, assumptione τερος, fiunt comparativa: ὁ ἢ ἀλκίης, τὸ ἀλκίης, ὁ λικιέστερος. ὁ ἢ δὺς βῆς, τὸ δὺς βῆς, δὺς βῆς τερος. assumptione autem τετος, superlativa, ἀλκίεστατος, δὺς βῆς στατος.

Si autem in, υς, definat positivum, commune trium generum, a neutro similiter fiunt. βραχύς, βραχύν, βραχύντερος, βραχύντατος, πρᾶν, ἡδύς, πολύς, ταχύς, ἡδύαν, ἡδύος, & πλείαν, πλείος. & ταχίαν, τάχιος. Quamvis & hæc formari possunt adiectione τῶρος, & ταῖτος. excepto πολύς, ἡδύτῶρος, ἡδύτατος. ταχύτῶρος, ταχύταῖος. Ex his igitur quæ definunt in, υς, aliqua faciunt simplex comparativum & superlativum, aliqua autem duplex. Simplex, ut δὺς γύς, δὺς γύτῶρος enim & δὺς γύτατος solum. Duplex autē, ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὥχης. Hæc enim non solum in τῶρος, & in τατος, sed in, ὶαν, & in, ῖος, ut ἡδύαν, ἡδύος. γλυκίαν, γλυκίος. ὥκίαν, ὥκίος. His autem similia sunt αἰσχρός, & ἐχθρός. αἰσχίαν enim αἰσχίος, & ἐχθίαν, ἐχθίος. Si autem βράσταν, καὶ θάσταν, καὶ πάσταν prætermittere non oportet, quædam possent triplicem sic formam præbere. Nam ab illis quæ sunt βραχύς, & βραδύς, fit comparativum βραχύντερος, βραχίαν, & βράσταν, βραδύντερος, βραδύαν, & βράσταν. Nam utrumque positivum idem habet comparativum in, σων, quo Homerus in secunda significatione manifeste usus est, ἰλιάσβς κ'.

Ἄλλὰ τε οἱ βράσταν τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις.

ὁ ἐστὶ βραδύντερος νόος. Et α' ταχύς, ταχύτῶρος, ταχίαν, τάσταν, καὶ θάσταν, Ἰσοῦν τοῦ, τ, εἰς, θ, ἰλιάσβς κ'.

Θάστανος ἰρήκων ἐμοναι καὶ Μύδιχασι ἰσῶπος. ἀντὶ τοῦ ταχυτέρος.

Et α' παχύς, παχύτῶρος, παχίαν, πάσταν. Οδύνα, ζ'.

Τὸν μὲν αἰθινάκη δὴκε δὴος ἐκγεγαῖα.

Μείζονα τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσταν. ἀντὶ τοῦ ταχύτῶρος. γλύσταν quoque ab eo quod est γλυκύς Aristophanes usus est: ut γλύσταν σῦνκε. ἀντὶ τοῦ γλυκύτῶρος. Et ab eo quod est ἐλαχύς fit ἐλαχύντερος. & ἐλαχύναν, & ἐλάσταν, ὁ βραχύντερος unde superlativum ἐλάχιςτος. Vbi attendendum est, comparativa in, ὶαν, definitia dissyllaba, diphthongum habere in penultima: ut μέαν, πλείαν, χείραν. polysyllaba uero ἰώτα monophthongum: ut βελτίαν, καμίαν, ταχίαν. Excipiuntur ἀμείναν, ἀγείαν, χερείαν. quæ in penultima, ei, diphthongum habet.

Quæ autem in aliquam aliam definunt terminationē, in ῖς τερος, & ῖστατος formant comparativa & superlativa: ut σῶφραν, σῶφρονος,

σωφρονέσεως σωφρονέσας, χαρίεις, χαρίωντος, χαρίεσσεως, χαρίεσας.
 δύνους uero δύνουσεως & δύνουσας facit absq̃, ε,

Non solum autem à nominibus comparatiua fiunt, sed à uerbis quoq̃: ut βάλω, βέλτορος, φέρω, φέροτος. A participiis: ut ἐργάμενος, ἐργάμονέσεως. A præpositionibus autem: ut περίτορος, υπέρτορος. Et ab aduerbiis: ut γγύτορος, πογγότορος. Præterea quæ in οτόρος, & οτατος definunt si ante, ο, syllabam breuem habeant, per ω, μέγα scribuntur: ut φρόνιμος, φρονιμάτορος, φρονιμάτατος. Excipitur σενότορος, & κενότορος. Si uero longam, uel natura, uel positione, per, ο, μικρόν: ut πέρως, πέρωτορος, πέρωτατος.

Atten.

CONSTRUCTIO EORVM.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, nec non & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis: ut ἀχιλλεύς, ἀνδρείοτορος ὡς ἑκτόρος, καὶ τῶν ἰωάν. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἶον, ἀχιλλεύς, ἀνδρείοτορος ἢν αἰώντος τοῦ τελαμωνίου. Nam si eiusdem generis sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, se quoq̃ ipsum in ea re quæ uenit in comparisonem superare. Iungitur etiã datiuo significanti excessum. οἶον, αἶψα ὁ τελαλωνίος μέζων ἢν τοῦ οἶλῆως τέσσεσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἶον, ὁ μέγας ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

DE PATRONYMICIS.

Patronymicum nomen est, quod à propriis tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat: ut περιμήδης, ὁ τοῦ περιάμου υἱός, πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός, hoc est Achilles, itcirco superfluum est patronymico addere ἢ υἱός, quandoquidem per id utrunq̃ intelligitur. Quod autem Homerus dixit ἱλιάδης γ',

Ἄσος δὲ ἰώεσσι ἐπάλμενος εἶλε δῖον κλον. περιμήδω νόστον υἱόν. scire debemus, Poetani non ad patronymicum περιμήδω, sed ad νόστον retulisse, ut à legitimis discerneret. Abusue quoq̃ fit ab auis patronymicum, non tamen, secundum Homerum, simpliciter, sed ab his solum qui ab loue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακῶ, hoc est Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδανίου, hoc est Priamus Dardani nepos, uterq̃ enim, & Aeacus & Dardanus,

Ab iis, qui
 à Ioue.

ex louenati sunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymico-
rum formam secuta sunt: sed cum illa neq; a patribus, neq; ab auis
deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis
denominatiua: ut *φωκυλίδης*, *δοκυλίδης*, *φυλομαλίδης*, ὁ τῆς λέως
βασιλεύς, ἄριστός τις, & similia.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud foemininum. Mascu-
lini quidē tres sunt formæ, εἰς δὲ κοινῶς: ut *κρονίδης*, εἰς ἂν ἰωνικῶς, ut
δὲ *αἰδώς* αἰολικῶς: ut ὕψις αἰδώς, ὁ πῆχυν τοῦ ὕψος ἡδὲ
ὕψος enim rex Mitylenæorum fuit. Pittacus uero eius filius, ex se-
ptem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patrony-
micorum quattuor sunt, uocales duæ α, scilicet & ι, ut *Πυλίδης*, *Πε-
λοπίδης*, diphthongi uero totidē ε, & ο, κατὰ συναίρεσιν: ut *Πηλείδης*,
ἀπὸ τοῦ *Πηλεΐδης*. *Βονοιδίδης*, ἀπὸ τοῦ *Βονοιδίδης*. Fit autem pa-
tronymicum masculinum a genitiuo singulari in, ος, desinente, si-
ue in, ως, διὰ τοῦ ω, *μεγάλου*, siue in, ος, κατὰ κράτος extrema in
ιδίς, conuersa: ut *μέμων*, *μέμνωνος*, *μεμνονίδης*, *Πηλείδης*, *Πηλεΐδης*,
Πηλεΐδης. *δημοδένης*, *δημοδένους*, *δημοδενίδης*. Etiam si in, &, desinat ge-
nitiuus, a nominibus tertiæ declinationis non habentibus, ι, in pe-
nultima: ut *Πριάμος*, *Πριάμου*, *Πριάμίδης*. ὁ μῆρος, ὁ μήρου, ὁ μηρίδης.
Quod si ι, habuerint in penultima, in αδὲς, fit patronymicum: *λαέ-
ργος*, *λαεργίου*, *λαεργιδίδης*. ἡ λῆος, ἡ λείου, ἡ λειάδης. Præterea si primæ fue-
rit declinationis, omnino in αδὲς, exit patronymicum: ut *Βορέας*,
Βορέου, *Βορέαδης*. ἡ τωότης, ἡ τωότου, ἡ τωοτάδης. Vbi sciendum est
patronymica, si perfecta sint, una syllaba primitiuum superare, Si ue-
ro synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, & in penultima
habere aut, ει, diphthongum: ut *Πηλείδης*, ἀπὸ τοῦ *Πηλεΐδης*, aut, οι: ut
Πανδοίδης, ἀπὸ τοῦ *Πανδοίδης*, ὁ τοῦ Πανδοίου υἱός. ἡ λῆος, ἡ λείου, ἡ λειάδης. ἡ
οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀγαπῆντα πολυφύλακται. & *Βονοιδίδης*, ἀπὸ
τοῦ *Βονοιδίδης*. ὁ τοῦ Βονοιδίου παῖς. Ὁ Δυνας. Δ. οὐ μὲν νῆπιος ἦδ' α
Βονοιδίδης ἐπεσφύ. Sunt quæ duarum syllabarum syncopam pa-
tiuntur: ut *Δολιχλίδης*, ἀπὸ τοῦ *Δολιχλιδανίδης*. ἡ δὲ μινδύς, ὁ τοῦ Δολι-
χλιδανός υἱός. ἡ λῆος, ἡ λείου, ἡ λειάδης. Δολιχλίδης τ' αἶψα μέμονας κατὰ δύναι
ὁ μίλον. ἡ περὶ δὲς, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id est, Sol Hyperionis filius,
Ὁ Δυνας. μ. ἡ λῆος, ἡ λείου, ἡ λειάδης. καὶ ἡ σίος, ἡ σείου, ἡ σειάδης. ἐν δὲ ο
ρονίς, κίρκης ἡ λῆος, θυγάτηρ ὑπεριονίδου. καὶ ἡ σίος, ἡ σείου, ἡ σειάδης. εἰς ἂν
ἰωνικῶς fit ὑπεριονίς: sicut αἰδὲς, αἰδῶν, & *Πηλείδης*, *Πηλείδης*, καὶ
σικωπῆς ὑπεριονίς, ὑπεριονίς. Ὁ Δυνας αἶψα. α.
Νῆποι οἱ κατὰ βούς ὑπεριονίς ἡ λῆος ἡ λείου ἡ λειάδης.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπεκτασιν scilicet, duarum syllabarum: ut ἰαπεπονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. cuius primitiuum est ἰαπετός, ἰαπετόν. Apollonius Argonauticῶν tertio, ἔνθα προμήθεος ἰαπεπονίδης ἀγαθὸν τέκε δδὲ καλίωνα καὶ ἠπίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπεπονίδης πάντων πέρι μίθεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres sunt terminationes, αο, scilicet, ις, & νη. Quæ in αο, & in ις, desinunt, à propriis masculinis fiunt, subtracta, δη, extremæ syllabæ: ut βορέαδης, βορέας, νεσσορίδης, νεσσορίς. Quæ uero in νη, desinunt, si à primitiuis habentibus, ι, in penultima fiant, ω, μέγα habent ante, νη: ut ἰκκείος, ἰκκείου, ἰκκειώνη, ἰκκειίος, ἰκκειίου, ἰκκειώνη. Ἰλιάδης 5. Οὐ δ' ὅτε περ δεινῆς καλίσφουρου ἰκκειώνης. Si autem non habuerint, ι, in νη, patronymicum formant: ut ἄδρησος, ἄδρησου, ἄδρησινη. Ἰλιάδης 5. μὴ δὲ αἰγιάλειαν πριφρῶν ἄδρησινη. ὤκεανός, ὤκεανού, ὤκεανίνη. Ἡσιόδου ἐν Θεογονίᾳ, Ἡελίω δ' ἀγέμεναι τέκε κλυτὴν ὤκεανίνην Περσηίῃ. ἔνλωρος, δὲ ἡνίου. δὲ ἰωίνη. Ἰλιάδης 7. κούρη μαρπίσσης καλίσφουρου δὲ ἰωίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam à matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi à Ioue (ut dictum est) originem traxerint. Quod illum quidem in utroque opere, ὁ Διὸς αἰῶν scilicet & Ἰλιάδης, uidemus constanter seruare. Sed quid de μολίωνε censendum? qua dictione usus est Homerus ipse cum de Creato, & Eurytro loque retur Ἰλιάδης 17. καὶ νύκεν ἄκτορίωνε μολίωνε παῖδ' ἀλάπαφα.

Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filii & Molionis Moli filia. Denominatiue uero Ἀκτορίσ, à quo ἄκτορίωνες dicti sunt, hoc est Ἀκτορίσ filii. Sed de Molione dicendum est, non patronymicum à matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολέμου, hoc est, bellicosos: sic enim in uetustissimis codicibus legimus interpretatum ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως.

In hymnis tamen, qui quidam an eiusdem poetæ sint, ambigitur, λητοίδης usus est, sicut & alii poetæ, præsertim epigrammatarii, qui huiusmodi formatione differenter utuntur, Igitur Homerus ipse εἰς ἐρμῆν, λητοίδης δ' ἀπ' ἀπέρθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείαο. & in eodem hymno. λητοίδου ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκπρῶτόν γοιο πέρισεν. λητοίδης enim dictus est Apollo à Latona matre, quæ græce λητώ dicta est, à cuius genituo perfecto, uidelicet λητός patronymicum est formatum, extrema in ἰδης uersa, λητοίδης.

Patronymica masculina primæ sunt declinationis: ut περικλίδης, περικλίδην. Fœminina uero quintæ: ut περικλὺς, περικλίδης.

αο

ις

νη

Patronym.

Homericæ,

λητοίδης

Diminutiva & à propriis, & appellatiuis formantur: ut à ζῆλος, σῶζος, ζῆνῆς, καὶ μινόςσος, μινῆς. Appianus enim Menodorum vocat Gn. Pompeii libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἀνέρωπος, ἀνερῶπιςκος. Formæ autem masculinorum sex: in, αν, diminutiuum duarum syllabar. βῆκχαν, ὁ βῆκχυν λῖθης. In, ων, terminans penultimam, ι, μαρίων, ὁ μαρός. In, ας. ἑός, διεξ, ὁ ἐόςος. In, αο, ζῆνῆς, μινῆς. In, κος, ἀνερῶπιςκος. In, λος, νοτίλος, ὁ νοτίης. Fœmininorum autem tres in, αν, ut ὕψαν, ἡ ὕψηλή. In, ις, Σερατσανίς, ἡ Σεράτσανι. In, ιν, παρόστιν, ὁ παός. Neutorum autem una forma in, αν, μεροκίμιον, μερόντιον.

DE POSSESSIVIS.

Possessiva autem a propriis, & appellatiuis deducuntur: & a
iis quæ desinunt in, ος, terminatur in εον, νηδύς, νηδώς, νη-
λεον, sed non ab his solis. nam ab eo quod est άνθρωπος, fit ανθρω-
πειον. Desinentia in, κς, & in, ωδες, ueniunt ab iis quæ desinunt in
ος, λόγος, λογίς. Sed non ab his solis. nam α βασιλδύς, βασιλικόν.
& α δεικέλεια, δεικελίκος, πόλεμος ο πελοποννησιακός. Potest tamen &
hic Grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum
non prohibeat unquam ab eo quod non sit in usu. Vt enim ab eo
quod est άνθρωπος, ανθρωπικόν, & ανθρωπειον: sic ab eo quod est ὁμηρος,
ὁμηρικόν, & ὁμήρειον. & ab eo quod est πλάτων, πλατωνικόν, & πλατώ-
νειον. Nonnulli autem appellant οικειωματικὰ possessiua ea, quæ a lo-
co denominatione dicuntur: ut οὐρανίος, κτὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος,
ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus
modis esse. Aut enim οικειωματικὰς: hoc est domesticæ: ut οὐρανίον,
Aut συνεικοντικὰς, hoc est professiue: ut γραμματικόν. Aut μετουσιasti-
κὰς: id est per communicationem materię ut ληνὸς δας.

DE DENOMINATIVIS.

DEnominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species. Et licet ab unoquoque nomine denominare. Masculinum quidem in, *ων*, ut *φίλος*, *φίλων*. Fœmininum autem in, *ους*, unius generis: ut *φιλότης*. Neutrum uero in, *ιον*, & omnino in, *ον*, trium generum: ut *φίλιον*, *φίλικον*. Non simpliciter autem trium generum: sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. *ἀνθρώπων* enim, & *ἀνθρώπων*, & *ἀνθρώπων*, & *πάντων*, & *πάντων*, & *πάντων*.

no secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in, *ον*, neutra, non omnino communia sunt trium generum, *ζωύφιον* igitur, & *μεγακίμιον*, & *λεβήπιον*, & omnino diminutiva, unius generis sunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum: ut in diminutiuo *λίθη*, *ἀνδρωπίσκος*, *μηνάς*. In patronymico autem in *δης*.

DE VERBALIBVS.

Verbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo præterito fiunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex verbalibus a prima persona fiunt, *πείποιμαι*, *πείμικα*, *λελόγισμαι*, *λογισμός*. Fœminina autem in, *ις*, a secunda persona: ut *λέλυσαι*, *λυσις*, *λέλεξαι*, *λέξις*. Desinentia autem in, *τος*, communia trium generum, a tertia *ήκουσαι*, *άκουσός*. Et præterea appellatiua in *ήριον*: ut *πέποιται*, *ποτίγιον*.

Est, præter ea quæ dicta sunt, etiam figura de composita, uidelicet quæ a composito deriuatur: ut *ολιπώτος*, *ολιπώσιδης*.

Ρερί ὑποπεπώκτων εἰδῶν τῶ ὀνόματι.

Præter memoratas deriuatiuorum species, quæ (ut diximus) septem maxime sunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπώκτα τῶ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet *κύριον*, *προσηγορικόν*, *ἐπίθετον*, *πρός τι ἔχον*, ὡς *πρός τι ἔχον*, *ὀμώνυμον*, *συώνυμον*, *φερόνυμον*, *διώνυμον*, *ἐπώνυμον*, *ἐθνικόν*, *ἐρωτηματικόν*, *ἀόριστον*, *ἀναφορικόν*, *περιληπτικόν*, *ἐπιμεριζόμενον*, *περικεκτικόν*, *πρεποιημένον*, *γενικόν*, *εἰδικόν*, *τακτικόν*, *ἀριθμητικόν*, *μετουσιαστικόν*, *ἀπολελυμένον*, *χρονικόν*, *κὺ τοπικόν*. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictum, quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocum, agnomen, *διονύμιον*, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitiuum, relatiuum, siue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehensiuum, factitiuum, generale, speciale, ordinale, numerale, materiale, absolutum, temporale, & locale.

Κύριον igitur est, quod propriam cuiusque rei substantiam & qualitatem significat, & unius tantum generis est, masculini scilicet uel fœminini: ut *πλάτων*, *πλώλοσση*.

Προσηγορικόν, hoc est appellatiuum dicitur, quod communem sub-

Aliæ species, xxvi.

Proprium.

Appellatiuum.

stantiam & qualitatem significat: ut ἀνθρώπος. Appellatiuorum autē quæcūq; significant animalia communia, duum generum plerūq; sunt: nonnulla tamen sunt promiscua.

Epitheton.

ἐπίθετον autem est, quod in propriis uel appellatiuis æquiuoce positum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq; accipitur: ab anima, a corpore, & ab iis quæ extra sunt. Ab anima quidem: ut σώφρων, ἀκολάστος. id est modestus, & immodestus. A corpore: ut ταχύς, βραδύς, id est uelox, tardus. Ab iis quæ sunt extrinsecus: ut πλούσιος, πένης, id est diues, pauper. & est trium generum, si proprie sit adiectiuum: ut σοφός, σοφή, σοφόν. Si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuū accipitur: ut ἐνεργής, & πολίτης, & similia, duum generum cōmunia sunt. Tale autem est ῥέων colūba. ἰλιόδης ψ. ῥυτίδ' ὑπαί νεφέων ἰδέτο ῥήγονα πέλειον, id est, timidam columbam. Sic & πῶξ lepus. ἰλιόδης χ. ἁγπαζων ἢ ἀγν' ἀμαλὴν, ἢ πῶξ λακων. hoc est, timidum leporem.

Ad aliquid

πρός τι ἔχειν, quod quidem Dialectici correlatiuum appellant, est quod aliquid refert, ita quidem, ut sine eo nec ipsum quidem possit consistere, ὡς πατήρ καὶ υἱός, δέσποτης καὶ δούλος: hoc est, pater & filius dominus & seruus. Correlatiua enim ob id sunt, quod nec pater quis esse potest, si filium non habeat: nec dominus sine seruo sit, & econuerso. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, seruus appellatur.

Correlatiua.

Quasi ad aliquid.

ὡς πρὸς τι ἔχειν: ut νύξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. Quasi ad aliquid dictum iccirco est, q̃ quamuis aliquid habeat cōtrarium, & quasi semper adherens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neq; ex illo denominationem accipit: ut dies, nox. Nam quamuis alterum in tereat, non tamen & illud secum interit, quod illi adhærebat. Quin immo nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt.

Æquiuocum.

ὁμώνυμον autem nomen est, quod æquiuoce ponitur. In propriis quidem: ut αἶας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἶας ὁ οἰλιάς, Hæc enim τῇ ὁμώνυμίᾳ, id est æquiuocatione communicant: sed locali significatione differunt. In appellatiuis autem: ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γῆινος, id est, mus marinus, & mus terrestris. similiter & hæc ὁμώνυμά τι participant: differentia autem maris & terræ dissimilia sunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Uniuocum.

συνώνυμον autem est, quod diuersis nominibus idem significat: ut ἄοξ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. ensis, mucro, culter, gladius, spatha. Nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

φερώνυμον

Φεγάνυμον autem, quod a Prisciano agnomen appellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui solet imponi: ut ποδάμνος filius Orestis: & μεγαπένδης Menelai filius. Nam cum Orestes ulcisceretur Clytemnestram matrem, quæ Agamemnonem patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius quæ ποδάμνον appellauit, ἀπὸ τοῦ πόδα, quod est ulcisci. μεγαπένδης quoque & ipse ab accidente simili dictus est. Nam cum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Grecia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur: qui μεγαπένδης, id est, in magno luctu natus, dictus est.

Διώνυμον, est cum duo propria nomina alicui imponuntur: ut πᾶρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκόμανδρος, ὁ καὶ ξάνδρος. Differt autem διώνυμον τοῦ σκωάνυμον, quoniam διώνυμον de propriis nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύρρος Achilles filius. Σκωάνυμον uero de appellatiuis tantum, ut ἡτορ, καὶ γῆρας, id est, cor. ἄος, γῆρας, id est, ensis.

Dionymus.

Ἐπώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquam proprium eius adiectiuum iungitur: ut τὸρπικέγρανος ξύλος. φοῖβος ἀπὸ Μαν. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. Ἐπώνυμον tamē ab adiectiuo nomine differt, quoniam Ἐπώνυμον propriis tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, aliis iungi non licet. ἐνοσίγαιος enim soli Neptuno conuenit, ideo pro illo ponitur, & uice proprii nominis fungitur, uniusque tantum generis est. Ἰλιάδης δ'. καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ἦν δα. ὦ πόποι ἐνοσίγαιε δὲ γυναιξ. Quem admodum & illud de Mercurio, Ἰλιάδης β'. Αὐτὰρ ἄρα ξύλος δῶκε διακτόρῳ ἀργεῖφόντη. Ἐμείας δὲ ἀναξ δῶκε πέλοπι πληξίπῳ φ.

Eponymus.

Vbi & illud sciendum est, quandoque duo ponuntur sine proprio nomine Ἐπώνυμα, alterum illorum proprii nominis uicem gerere: quemadmodum in precedentibus uersibus διακτόρος ἀργεῖφόντης. & ἐνοσίγαιε δὲ γυναιξ. Nomen uero adiectiuum, & propriis nominibus appellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprii nominis uicem gerit, nec appellatiui: nec ullo modo absque his subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam Ἐπώνυμον τοῦ διώνυμον, quoniam Ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. Nam ποσειδῶν, ipse est & ἐνοσίγαιος. & contra ἐνοσίγαιος, ipse est & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπὸ Μαν. & τὸρπικέγρανος ξύλος, & παλλάς siue Ἀθίνα, ὁ βριμοπάτης, hoc est, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero non conuertitur. Nam et si σκόμανδρος ipse est & ξάνδρος, ξάνδρος tamen non omnino conuertitur, cum plures Xanthi sint, & diuersa significant. nam fluuius

n

etiā Lyciæ, & p̄prium philosophi nomen. Sic & πέρεις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεπτόλεμος. & ἀντίγονος, cum plures ἀντίγονοι fuerint. nam & Epirotarum rex ἀντίγονος est appellatus.

Gentile. Ἡ ἐνικὸν, p̄prie est quod gēre significat: ut γαλατίας, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρυγίας, ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improperie uero trifariā dicitur. ἀπὸ τῆς χάρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τῆς βασιλείας. hoc ē à regiōe, ab urbe, & à Rege.

Interrogatiuum. Ερωτηματικὸν, ὁ καὶ ἀδυσικὸν. hoc est interrogatiuum, quod & per cunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione profertur, & est cōmune trium generum: ut τίς, τί. ποῖος, ποῖα, πῶς. & uocatio caret omnino. Accipitur autē uel secundum substantiā: ut τίς, quis. uel secundum quale, ut ποῖος, qualis. uel secundum locū: ut ποῦθεν, cuius.

Infinitum. Ἀόριστον, hoc est infinitum, interrogatio est contrarium, & id cōmune est trium generum, & singula à singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ, ο, ut ποῖος, ὁ ποῖος, ποῦτός, ὁ ποῦτός.

Relatiuum. Ἀναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat, ut τοιοῦτος, talis. τοσούτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quaesitæ: ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Collectiui. Περὶ ἅπαν, hoc est Priscianus collectiui appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba, & unius tantum generis est.

Partitiui. Ἐπιμεριζόμενον, hoc ē diuiduū, siue partitiuū, quattuor accipitur modis. Aut enim unū ex duobus: ut ἑτέρος, alter. Aut duo p̄ unū, ut ἐκείνός, uterq̄, ut ἑτέρος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἐκεῖνός σφῶν μὲν ἀνείη. hoc est, alter uesterū legit, & uterq̄ uesterū dicit. Aut unū ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi p̄ unū: ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ἀείη, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρεται. id ē, alius uestre cātat, & quilibet uestre oblectatur.

Cōprehensiuum. Περιεκτικὸν, hoc est cōprehensiuum, est quod in seipso cōprehēdit aliquid cōtētū, ut δειφνών, lauretum, q̄ plures cōtineat lauros. ἀμπελών, uinetum, q̄ plures in se uites cōprehendat, & unius tantū generis est.

Factitiui. Περιποιημένον autem, quod à proprietate sonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβός, aquarum sonitus. ῥοῖλος, sibilus cum stridore.

Generale. Γενικὸν, est quod in plures species diuidi potest, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. Nam ζῶον commune est ad ἀνθρώπον, ἵππον, & λέοντα, φυτὸν uero ad omnes plantas, ἀμπελον, & λαύον, & similia.

Speciale. Εἰδικὸν autem est, quod ex genere diuiditur, ut ἀνθρώπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. ἑλάνθη, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν, ordinale est, quod ordinem significat, & est trium gene-

runj, ut πρώτος, πρώτη, πρώτον. δεύτερος, δεύτερα, δεύτερον.

Αριθμητικόν, est quod numerum significat, ut εἶς, δύο, τρεῖς.

Numerale.

Μετέωστον, est quod de alicuius substantia participat, ut πύρενος, igneus. οξύινος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidē sunt partium. πῦρ enim & οξύς, & ὀσύν, & σάξ, hoc est, ignis, quercus, os, & caro sunt similium partium, quoniā quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis, est caro.

Materialē.

Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in, ἰον, ut πῆλινον. aut in, ὠδες, ut πηλώδες, cenoform. Eorum tamen quæ sunt ex metallis, propria est terminatio, in, εον, & in, ου, κατὰ κράσιν, ut χρυσῶδες, ἄργυρεον, καὶ χρυσῶν, ἄργυρεον. quæ quidē κεράμιον secutum est.

ινον
ωδες

Απολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pender. Nam θεός, σοφία, πᾶσι δόσις, πεπεωμένη, λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatē ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species, aut cum aliis, aut ex aliis intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

Absolutum.

Χρονικόν autem est, quod tempus ostēdit, ut μῶν, ἔτος, mensis, annus.

Τοπικόν est, quod locum significat, ut πλησιος, propinquus. ἄξιος, dexter. ἀριστερος, sinister.

Finis de nomine.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἡ μὲν ἐστὶ μέρος λόγου ἀπῶτον. hoc est, Verbum est pars orationis, sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem, siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres: ut λέω, λέγεις, λέγει. Suscipit autem personas, & numeros. Actionem, uel passionem significat. Actionem, ut τῦπῶ, passionem, ut τῦπῶμαι. Accidunt autem uerbo, ἑγκλισις, γενος, ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρῶσῶπον, χρόνος, καὶ συζυγία. De quibus, tam & si superioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiā hoc in loco de eisdc aliqua dicere.

De uerbo.

DE VARIA VERBOR.

Modus uerbi.

Ἐγκλίσις igitur, id est affectus, est electio, secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinatur enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum autē antiquos ἔγκλίσεις & διαθέσεις, communiter διαθέσεις nuncupasse. Sed postea diuississe ipsas, & animi quidem appellauisse ἔγκλίσεις, id est inclinationes: corporis uero διαθέσεις, id est dispositiones: ut ἐνέμνησθαι, τύψαι, hoc est cogitare, uerberare ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinatur. ὃ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc est agere & uerberare, διαθέσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνεργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, & medietas. ἐνεργεια, ut τὴν πῶ. πάθος, ut τὴν πῶμαι. μεσότης autem, quæ interdum actionē significat interdum passionem. Actionem, ut ἡράφομαι σε, passionem, ut ἡράφομαι ὑπὸ σου. Et aliqua sunt, quæ neq; actionem, neq; passionē significant, & οὐδέ τῶτα appellantur, hoc est, neutra, ut ἕω, ὁράμα, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτονεργητικῶν, hoc est, per se actiuū, ut μάχεμαι, pugno. καὶ αὐτοπαθητικῶν, hoc est, per se passiū: ut πάσχω, patior.

DE CONIUGATIONE.

Συνγία δὲ ἐστὶ ἀκρίλουτος ἐνμάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio autem est consequens uerborum declinatio. quæ sic appellata est per translationem sumptam ab his animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt cursum: sic & hæc, quæ cunq; sub eadem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. Vnde rationabiliter græce συνγία appellata est, ex συν præpositione, & γίος. γίος uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, διυγρός, καὶ ἰσοῦ τοῦ, ἴ, εἰς, ἔ, καὶ συγκοῦν γίος, quod iugum, significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus, diuersas enim uoces sub unum motum agit. Et quæadmodum dicimus nomina masculina in, os, desinentia sic declinamus, & spondaica terminata in, us, sic eodem modo & in uerbis dicimus. Quæ cunq; uerba per, ε, ω, φ. enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquaq; Coniugationem conuenienter sibi & consequenter declinari. Verborum autem Coniugationes tredecim sunt, sex Grauitonorum, quæ in, ω, μέγα, Grauitonum desinunt, tres

Coniugationes tredecim.

circumflexorum, quæ & ipsæ in ω, μέγα, sed circumflexum finiunt: quattuor in, μ, tot enim sunt uerborum terminationes. hoc est, ω, Grauitonum: ut τῷ πῶ. ω. circumflexum, ut ποῖω, & μ, ut πῶμι.

Sed cum ita sit, quoniam patet quare circumflexa ita sint appellata, & terminata in, μ, latet autem plerisque cur Grauitona sint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putavi.

Grauitona igitur sunt dicta, eo quod habeant accentum Grauem super extremam syllabam, a qua omnis ratio accentus pendet: quod etiam nomen ipsum declarat. Nam Grauitonum dictum est ex eo quod est βαρὺς, quod idem est quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam neque circumflexum habet accentum neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu: hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est omnes syllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circumflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alii duo proprii nuncupentur: ut in accentuum tractatu dictum est.

Syllabicus
Accentus.

DE PRIMA CONIUGATIONE.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem, β, ante ω, μέγα. Et quoniam, β, media est inter ω, & φ, effertur prima coniugatio Grauitonorum per, β, uel, ω, uel φ, ut λείβω, τέρω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruetur, si consonantes formatiue sint tres (proprie enim συζυγία, hoc est coniugatio dicitur ab eo quod duo agat) propter hoc assumit τ, ex tertia coniugatione, fitque, πῶ. Et quod reliquum est prima Coniugatio Baritonorum inuenitur formari a quattuor, hoc est, β, uel, ω, uel φ, uel, πῶ, ut λείβω, τέρω, γράφω τῷ πῶ. Propter hoc autem, τ, abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) præsens analogia habet cum genitiuo, & quia innatum est, τ, abundare in genitiuo, ut ἄνακτος, ἀνακτος, γάλακτος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui, τ, abundat in præsentis. Ob hanc autem causam ω, in prima coniugatione, & rursus, κ, in secunda, quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quod tenues tenuibus præcedant, & crassæ crassiss, & mediæ mediis, ἔστω σύμμετρον. hoc est, per comprehensionem, ut πῶσις, χεῶν, ἐρίδιπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ, habet ante, ω, finalem, ut λείψω, τέρω, γράψω, τυψω. Præteritum uero, φ, ut λείφα, τέρωφα, γράφα, τυφα.

Regula.

DE VARIA VERBOR.

DE SECUNDA CONIUGATIONE.

Secunda coniugatio Grauitonorum per secundam consonantem, hoc est, γ, effertur. Et quia, γ. media est inter, κ, & χ, secunda coniugatio Grauitonorum enuntiatur per, γ, uel, κ. uel, χ, ut λέγω, πλέκω, ἔρχω. Rursus ex tribus consonantibus Coniugatio stare nequit: propterea assumit, τ, ex tertia Coniugatione, & ita inuenitur enuntiarī per, γ, uel, κ, uel, χ, uel, κτ, ut λέγω, πλέκω, ἔρχω, πίπτω. Horum futurum, ξ, habet ante, ω, ut λέξω, πλέξω, ἔξω, τέξω. Præteritum uero, χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIUGATIONE.

Tertia autem coniugatio Grauitonorum per tertiam est consonantem, hoc est, δ, Et quia media est, δ, inter, θ, & τ, propterea tertia Coniugatio Grauitonorum effertur per, δ, uel, θ, uel, τ, ut ἄδω, πλῆδω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id, quod est proprium Coniugationis, seruari. (Quoniam additum est, eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis. nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quod duo agat) ideo auctores nonnulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam Grauitonorum coniugationem carere terminatione τω. τ. & per solum, δ, uel, τ, enuntiarī, ut ἄδω, πλῆδω, ἀνύτω enim quod Atticum est, ἀνύω dicunt, τ autē omnino raro inuenitur formatiuū tertiæ coniugationis Grauitonorum: ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per, σ. enuntiatur, ut ἔσω, πλέσω, ἔνυσω. Et præteritū p, κ, ut ἤνυξ, πέπληνξ, ἤνυνξ. Hæc uero ita accipienda sunt, ut uerborum Coniugationes aliæ sint Quadrigarum instar, aliæ Bigarū. Quandoquidem Coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quod uno posito Themate puta λέξω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ: puta χέξω, quasi compar equus sub idem iugum mittatur, atque ita totis spatiis eodem cursu, parique contentione uterque ferri cogatur. Neque tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed iis potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingeniis pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.

DE QUARTA CONIUGATIONE.

Quarta Coniugatio Grauitonorum per quartam consonantem, uidelicet, ζ, effertur. Et quoniam, ζ, non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replendam: nec

potuit aliam accipere consonantem, quia occupatae fuerunt, partim in prima Coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, Inmutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, assumere ualens, quia hae figuratiuae sunt futuri Grauitonorum, ψ, quidem primae Coniugationis, ξ, autem secundae, & quorundam quartae, ut ὀρύψω ὀρύξω, σφάζω σφάξω, Non possunt autem figuratiuae futuri Grauitoni, esse figuratiuae etiam praesentis Grauitoni, ut quae figuratiua est futuri Grauitoni, quemadmodum νοήσω, non est figuratiua etiam Grauitoni praesentis, sed circumflexi, ut in φνσῶ νοσῶ, additum est Grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim, cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam Grauitoni praesentis. Sed non est figuratiua Grauitoni futuri, sed circumflexi. Propter hoc ex Futuro quarta coniugatio Grauitonorum quodammodo, σ, mutuatur, & ipsi duplicat. Et (quod reliquum est) quarta Grauitonorum coniugatio effertur per ζ, uel geminatum, ας, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύψω ἄψικῶς, utroque, σ, in, ψ, mutato.

Atten.

Consueuerunt enim Attici uertere, σ, in, τ, siue simplex sit ut, σ. in. τ. ὀύτλων, τῶτλων, siue geminatum, ut γλώσσας, γλώττας, Et propria ser Attice. uatur consequentia coniugationis. habet enim, ξ, duplex, habet &, ας, geminatum, quod parē uim habet τς, ζ. Propter hoc autē duplicatur, ας, primum, ut parē uim habeat cum, ζ, quae duplex est, deinde, quia (ut dictum est) σ, cum sit figuratiua Grauitoni futuri, non potest figuratiua esse praesentis. De futuro uero horum uerborum sciendum est, Futurum. desinentia in, ζω, super duas syllabas, praeter σχετλιας ικη, ut plurimum in, σω, mittere futurum. ποδίζω, ποδίσσω. παράζω, παράσσω, σάλπιζω, σάλπισσω. & σάλπιξω ποιητικῶς. Similiter βασιάζω, βασιάσω, καὶ βασιάξω. ἀρπάζω, ἀρπάσσω, καὶ ἀρπάξω. νύσάζω, νύσάσω, καὶ νύσάξω. Quae uero σχετλιας ικη sunt, hoc est, miserationis significatiua, in, ξω, faciunt futurum, ut οἰμίζω, οἰμῶξω. αἰάζω, αἰάξω. σενάζω, σενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At dissyllaba nunc in, ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσσω ἄψικῶς. κρίζω, κρέξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in, σω, ut κτίζω, κτίσω, φράζω, φράσσω.

Desinentia uero in, ας, uel, ψω, ἄψικῶς, ut plurimum, ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω siue ὀρύψω, ὀρύξω. παράσσω, siue παράψω, παράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἰμάσσω, ἰνάσσω, πείσσω, λάσσω, λένσσω. quae unū, σ, habēt in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἰμάσω, ἰνάσω, πείσω, λάσω, λένσω. & in praeterito, κ. Icirco quae hae habent in futuro, ξ, ad se praeteritum. cundam reducuntur coniugationem, quae uero, σ, ad tertiam.

n iiii

An TT. sint duo η , an $\tau\gamma$, ut Theod. Gaza existimasse uidetur.

NEc hoc prætermittendū censui, quod pleriq; dubitare solent. Nā Theodorus Gaza, Vir & græce & latine doctissimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in secunda coniugatione Grauitonoxe, inter alias figuratiuas litteras eiusdē coniugationis, etiā duplices ponit, ζ, scilicet, duplex α, duplex η , siue, $\tau\gamma$, ἀπικῶς, ut φεάξω, ὀξύσσω κοινῶς, ὀξύ η ω καὶ ὀξύ $\tau\gamma$ ω ἀπικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc est, $\tau\gamma$, dubitari solet, an sint duo, η , ex geminato, α, conuersa ἀπικῶς, sicut γλῶσσα, γλῶ η α, an uero sint duo diuersa elementa, τ, scilicet & γ. Si enim duo sunt, η , hoc modo disposita & connexa, $\tau\gamma$, ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores & aptiorem scribendi modum semper quærun & breuiorē) ut duo, α, in unum cum geminanda sunt, conestantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exēplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniatur huiusmodi caractere scriptæ, ut θάλαττα, θετγαλία, κρείττων, ἀττα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἀττα. At si pro, τ, & γ, quæ sunt elementa diuersa accipere uelinus, ut ὀξύ $\tau\gamma$ ω. γλῶττα, κρείττων, ἀττα. uidetur pfectio noua quædam pronuntiatio & duriuscula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de consonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuersa elementa esse, τ, scilicet & γ, Sed ut quidam asserunt, solum hoc accidere putant uerbis duplex, η , habentibus, Atticorum more, ut φεάττω, πέττω, παεάττω, αἰμάττω. &c. Eius uerba hæc sunt, ἐλλογώτορον μέντοι ὑπὲρ τοῦ ὀξύ η ω καὶ ὁμοίαν, ἢ γράφειν ὀξύττω, καὶ ἀπὲρ καὶ τοῖς παλαιότεροις τῶν ἀντιγράφων ὀξῶμεν. Sed Theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione, q̄ in medio præterito uerborum in, ξω, desinentium, si dissoluamus, ζ, in eas consonantes, quas potestate in se continet, hoc est, σ, &, α, nimirum, α, erit figuratiua littera uerbi, ut φεάξω, φεάσσω, sicut μελίξω, μελίσσω, ὀξισκῶς. quam litteram medium præteritum accipit, ut πέφεασθε. A simili igitur habentia duplex, η , si eorum medium præteritum suscipit, γ, uidentur pfectio mutare posse alterum, τ, in, γ, ut ὀξύ η ω, ὀξύττω φεά η ω, φεάττω. πλῆ η ω, πλῆττω, quorum media præterita sunt ὤρενα, πέφερα, πέπληνα. & sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de aliis uerbis dicent, quæ in, ξω, desinunt, & futurum habent in, ξω, nunquid dissoluto, ξ, ut supra, medium præteritum eorum accipiet, α? Non pfectio, sed, γ, potius, ut κρεάξω, κρεάξω, μέσος παρεακ. κέκρεακα, non autem κέκρεασθε. Contra autem in uerbis habentibus duplex, α. siue duplex, η , & in futuro, σ,

ut ἐξέτω, μέμ. ἐξέτω, mutato altero, τ, in, γ, sicut in supradictis, nun-
quid medium präteritum eorum suscipiet, γ, ut ἐξέτω, ἐξέτω.
ἦγεα. Quare potius eorum sententiæ adhaereo, qui uolunt huiusmo-
di uerba tam in, ζω, quam in, ἦω, habentia in futuro σ, accipere, Δ, in
medio präterito. si, ξ, γ. Nam, σ, cognationem habet cum, Δ, ut in de-
clinationibus nominum, ac uerborum liquido apparet. πᾶσις enim
πᾶσις facit, πᾶσις τῶν, σ, εἰς, Δ, & εἰς, εἰς, εἰς facit in futuro, mutato
econtra, Δ, in, σ. At, ξ, cognationem habet cum, γ, ut τῆς, τῆς, τῆς. &
λέω, λέξω. ob quā rem indubitato teneo huiusmodi characteres, τγ,
pro duplici, ἦ, ubiq; esse suscipiendos. Huic nostræ opinioni astipu-
latur Epigramma illud peruetus quod nos Constantinopoli ἐν τῷ
ἱεροῦ μὲν uidimus in basi Columnæ cuiusdam Pyramidalis litte-
ris antiquioribus notatum eius Epigrammatis uersus apposui-
TO ΤΕΤΡΑΓΕΥΡΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΕΙΩΝ
ΧΡΟΝΩΙ ΦΘΑΡΕΝ ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ
ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΡΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΡΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΤΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΡΑΛΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗΣ ΡΟΔΩΙ
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ

Occurrerit aliquis quamobrem inquiring notatum sit ΚΡΕΙΤΤΟΝ
per. ττ. ac non potius per duo. ττ. sicut Linguae Atticæ usus exigit,
Vitandæ ut ego existimo confusionis gratia id factum est. Nam si api-
ces seu cornicula utriusq; ττ. pari figura protraherentur, duæ in unā
conglutinerentur litterarum eamq; penitus diuersam idest. ττ. Vt er-
go ea perturbatio declinaretur, secundū. τ. altero cornu truncatū fuit
ita. r. factū. Ne ue spatia inter ipsas figuras magis dilatarētur, id quod
maxime datur uitio iis qui antiquas notant litteras, quibus ne ultra
communes quidem lineas aliquam protendere permissum est, quum
secus fieri in minutionibus, quibus nuncutimur, uideamus. illæ enim
pro scriptorum arbitrio pingi consueuerunt. Decepti igitur aliqui scri-
ptores huiusmodi figuram. r. pro elemento quod medium est inter
κ. & x. mutas acceperunt non pro. τ. quod opponitur. ο. antisticho.
Decepti inquam alteram quoq; figuram. γ. scilicet loco alterius quod
est. r. addiderunt ipsi. τ. hoc modo. τγ. ut supra ostendimus, quæ res
cum a posterioribus non probaretur non. τγ. sed. ἦ. scribi ceptum est,
secundo. τ. priori supereminēte nam in minutionibus, ut præmonui,
nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoq; cornu detractū est ut
eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiusmodi elemēto

id euenisse intelligitur, sed & spiritibus *θεοεία*. scilicet & *ψιλλή*. nam eorum notæ ex. H. in duo sic. *τ. 4.* diuiso factæ sunt quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt. I. J. subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur nā & scriptoribus aliquid dandum est si. Tr. scriptum reperiatur ita ut duo esse. *7.* intelligamus, non. *7γ.* Nam in antiquis ut modo diximus secundum. *τ.* finistrum cornu amisit hac nota. *τ.* In hodiernis dextrum, eo in hanc figuram. *7.* declinato.

DE QVINTA CONIUGATIONE.

Quinta coniugatio Grauitonorum per quattuor immutabiles effertur, hoc est, *λ, μ, ν, ς*, ut *πείλω, νέμω, κείνω, παίρω*. Quorum Futurum circumflexum penultimā corripiens, per easdē immutabiles effertur, ut *πείλω, νέμω, κείνω, παίρω*. Præteritū uero habet, *κ*, ut *πέπλωκα, νενέμηκα, κέκρικα, έσπαρκα*. reliqua locis suis paulo infra habebuntur.

DE SEXTA CONIUGATIONE.

Sexta coniugatio per, *ω*, purum, ut *ἰστέλλω, πλέω, ἀκούω*. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in Præsenti, partim in Futuro rationabiliter sexta Cōiugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formata est, acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis finguntur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per, *ω*, purum dicamus formari. Dicendū est igitur, licet *π, ω*, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc ostēdimus, *ω*, esse figuratiuū sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum, ut *δέω, χρίω, ναίω, ἀκούω*. Quorum futurum habet. *σ*, & præteritum, *κ*, ut *δέσω, τέθεικα, χρίσω, κέκρικα, ναίσω, νέναικα, ἀκούσω, ἠκούκα*.

Sunt igitur in uniuersum, Formatiuæ litteræ præsentis temporis, quibus Grauitonorum coniugationes inter se distinguuntur hæ. Mutæ omnes, ut *λείβω, τέρω, χράω, λείω, πλέω, ἔχω, ἄδω, πλῆω, ἀνύπω*. Vna duplex, *ζ*, cum, *ω*, geminato, ut *φράζω, οὔρω*. Quattuor immutabiles, ut *πείλω, νέμω, κείνω, παίρω*. Vocales omnes, præter, *η*, ut *φείω, δέω, πίω, βόω, δύνω, ῥέω*. Inuenitur tamen apud Homerum. *δήω, τὸ δὲ γίσκε*, qd est inuenio, *διὰ τοῦ, η*, *ὀδύσας, ἦ*, *δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δακνυμένους, & ὀδύσας, δ*, *οὐκ ἀνυσίν τινα δέσμον*.

Δήω.

Futurum.

Præteritū.

Prasene

Atten 4

dicitur, pariter habet esse. παρελθὼς autem, qui & παρεχόμενος di-
 citur, hoc est präteritum, cum habeat dilationē, diuersas suscipit diui-
 siones. Präterita enim uel in parte präterierunt, & nondum perfecta
 sunt. & p̄ficiunt id quod dicimus παρατελικόν, ut ἐτύπεν, ἐλεγον. Non-
 dum enim res p̄fectæ sunt, sed in parte präterierunt. Vnde παρατε-
 λικός dicitur, ab eo q̄ extēsam & imperfectam habeat significationem,
 ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, siue extendo significat. Vel nuper præ-
 terierunt res quæ factæ sunt, & paulo ante cōpleta est res, & p̄ficit tē-
 pus, quod græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεπείνηκα, quod etiā
 propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præsenti,
 hoc est nuper perfecta est, ἀπὸ τοῦ παρακείμεναι, quod adiaceo signi-
 ficat. Vel präterita multo ante präterierunt, & p̄ficiunt ὑπερωτε-
 λικός, ut ἐτέτυφεν, quod p̄pter hoc ὑπερωτελικός dicitur, q̄ multo
 ante res completa sit. σωτελικός enim idem est, quod πεπληρωμένος,
 hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερωτελικός plusquam p̄fec-
 tus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ πλεονεξίας, καὶ τοῦ τελείω. quod p̄ficio significat.
 Sciendum autem παρακείμενον habere in se ipso ἀρτι, hoc est nuper,
 quia τέτυφα ostendit rem nuper completam, ὑπερωτελικόν autem
 πάλαι, hoc est multo ante. ἐτέτυφεν enim rem multo ante com-
 pletam ostendit. Si autem präterita incerta sint, quando präterie-
 runt, perficiunt ἀόριστος, ut ἐτύφα, Incertum est enim utrum paulo
 ante, an multo ante präterierint, & propter hoc ἀόριστος, id est, infini-
 tum dicitur, & indeterminatū. Sciendum ἀόριστον, si assumpserit ἀρτι,
 tantum ualere, quātum παρακείμενος, quia ἐτύφα ἀρτι, par est τέτυφα,
 hoc est, uerberaui. Si autē πάλαι, par est Präterito plusquam p̄fecto.
 nam ἐτύφα πάλαι, par est ἐτέτυφεν, hoc est, uerberaueram.
 μέμων autem, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat latitudinem,
 debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulo post futura sunt,
 aut multo post. Sed quoniā futura incognita sunt, incognita autē non
 possunt, tanq̄ ignorata diuisionē suscipere, p̄pter hoc non suscipit diui-
 sionem futurum. Athenienses tamē diuiserunt ipsum. In futurū sim-
 pliciter & in μετ' ὀλίγον μέμωνται, hoc est paulo post futurū. Inueniun-
 tur igitur in uniuersum sex tempora, ἐνεσώς, & μέμων, & quattuor
 diuisiones präteriti temporis. hoc est, παρατελικός, παρακείμενος,
 ὑπερωτελικός, & ἀόριστος. Horum autem cognationes sunt tres,
 Nam παρατελικός cognationem cum ἐνεσώπαι habet, ut τύπω, ὁ πα-
 ρατελικός, ἐτύπων. Quācadmodum enim ἐνεσώς imperfectus est
 ἐνισαμένην γούρ, id est, instantem enim & imperfectam habet significa-

tionem, Vnde merito à quibusdam Latinorum præfens Instans imperfectum appellatur) sic & *περατακός*, imperfectus est. Nam *περατακός*, hoc est, iuxta extensam, & imperfectam habet significationem. *ἡ περσωτελικός*, cognitionem habet cum *περακείμω*, quia utrunq; significat rem perfectam: licet *περακείμω* significet rem paulo ante perfectam, *ἡ περσωτελικός* uero multo ante.

Ἀόριστος autem habet cognitionem cum futuro: ut *τύψω*, *ἐτύψα*. Et uidetur contrarium esse. Quoniam enim pacto præteritum potest affinitatem habere cum futuro: contrarium enim est, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc *ἀόριστον* & *μέλλοντα* inter se affinitatem habere, quoniam utrunq; significat infinitum siue indeterminatum & incertum. Etenim *ἀόριστος*, ut *μέλλον* incertus est. Quæ cum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus, sed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habent cognitionem inter se, illa easdem consonantes siue litteras habent. Sicut est *ἐνεώς* & *περατακός*, ut *τύπῳ*, *ἐτύπῳ*. *περακείμω* & *ἡ περσωτελικός*, ut *τέτυφα*, *ἐτέτυφον*. *μέλλον* & *ἀόριστος*, ut *τύψω*, *ἐτύψα*. At *μέσος περακείμω*, & *ἀδύτῳ* *ἀόριστος*, & *μέλλον* *ἀδύτῳ*, formatiuas litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in proprio loco latissime dicitur.

De augmento Præteritorum Libro tertio quantum ad communem linguam pertinet satis dictum est. Sed de eorum formatione & si illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuiamus, iterum ab ipso Themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVI

TONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ' ΕΝΕΣΤΩΣ.

ἡ τύψω à nullo fit, cū sit thema totius uerbi. Secūda psona à prima fit, extrema in, *εις*, mutata, *τύπεις*. & *ὄω* *κῶς* *τύπεις*, abiecto, *ι*, diphthongi. *ἢ* *αἰολικῶς* *τύπεις*, *ἰσῶ* *ἢ* *ἰς*, *εις*, *η*. Tertia psona à secūda fit, expūcto, *σ*, *τύπεις*, *ἢ* *δ*, *εικῶς* *τύπεις*, *ἢ* *αἰολικῶς* *τύπεις*. *Δυῖς* *κῶς*. Dualis. *ἡ* *τύψω* à nullo fit, cū sit thema totius uerbi. Secūda psona à prima fit, extrema in, *εις*, mutata, *τύπεις*. & *ὄω* *κῶς* *τύπεις*, abiecto, *ι*, diphthongi. *ἢ* *αἰολικῶς* *τύπεις*, *ἰσῶ* *ἢ* *ἰς*, *εις*, *η*. Tertia psona à secūda fit, expūcto, *σ*, *τύπεις*, *ἢ* *δ*, *εικῶς* *τύπεις*, *ἢ* *αἰολικῶς* *τύπεις*. *Δυῖς* *κῶς*. Dualis.

his numerus à plurali deducitur antiquorū more, licet ordine naturæ numerus dualis plurali omnino præcedat, Sed hoc i uerbis formadis

*Aeoles duali
lem nō ha-
bebant.*

Atten.

Regula.

*τύπωμας
Dores.*

à ueteribus tgrammaicis nusquam inuenimus seruatum. Nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero nō utebātur, sed singulari tantummodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is namque sicut à primordio sermonis à natura prediti in obscuro habitus ignorabatur: sic diutius incertus, inter utrumque numerum, tam singularem quam pluralem latebat. Sero autem superuenientibus saeculis, scrupulosae curiositatis obseruationibus coeptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de causa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluius antiquis uisus est. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quodcumque prima persona pluralis definit, in, *μεν*, tunc prima dualis formari non potest duabus regulis inuicem repugnātib. Quarum prima est, quod dualis numerus uerbi natura, appetit extremam syllabam desinere, aut in, *τ*, in actiuis, aut in, *θ*, in passiuis, & sic formandum fuerat *τύπωμα*, *τύπότης*. Altera regula est, quod omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum, ut *τύπόμεθα*, *τύπόμεθον*. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant: ut *ἐγώ*, *ἐμὸν*. *Δύϊ* ἡ γὰρ *νῶτ*, *καὶ νῶτ*. &c. & sic dicendum fuerat *ἀπὸ τοῦ τύπωμας* *τύπωμα*. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente, *τ*, illa uero, *μ*, euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima persona pluralis in, *μεν*, syllabam exeat. Vnde datur talis regula. *Ἐν πᾶσι τοῖς ἑνὶ μαστίν, ὅτε τὸ πρῶτον πρῶτον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ, ἐπὶ τῆς τε λυτῆς αὐτῶν συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρῶτον τῶν ἀνιῶν.* Quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quod dualem: quandoquidem ab eo omnino pender. Etsi prioribus libris Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à singulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri à secunda plurali fit, *τε*, in *τον*, mutata: ut *τύπτε*, *τύπτεον*. Tertia similis est secundæ, *τύπτεον*, *πληθυντικῶν*. Prima persona pluralis fit à prima singulari: ut *τύπω*, *τύπωμα*, καὶ θωρηκῶς *τύπωμας*, sicut *πράσσω* pro *πράσσωμεν*. *Θεόκριτος ἐν θυανίχῳ, πρᾶσσωμεν δ' ἄς λῶσ' ἀνώνυχ.* Secunda persona à prima fit, *τύπωμας*, *τύπτε*. Tertia quoque persona à prima fit, extrema in, *σι*, & adiuncto, *ν*, penultima uocali: ut *τύ-*

πῶμαι, τὴν πῶται. estq; omnino similis datiuo plurali participii eiusdem temporis. Nam regula est, quod tertia persona pluralis praesentis temporis, & futuri actiuorum omnium, similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis: ut ὁ τὴν πῶται, τοῦ τὴν πῶταις, τοῖς τὴν πῶταισι. ὁ τὴν πῶται, τοῦ τὴν πῶταις, τοῖς τὴν πῶταισι. At τὴν πῶται dicunt Dores pro τὴν πῶται, σι, ad similitudinem datiuo singularis participii praesentis. & τὴν πῶται pro τὴν πῶται, ad similitudinem datiuo singularis participii futuri, uide licet ὁ τὴν πῶται, τῶ τὴν πῶται, a futuro Dorico τὴν πῶται. At praeterito perfecto non hoc euenit, & si tertia persona pluralis in, σι, desinat κοινῶς. & in τῶ, δωρικῶς, ut τετὺ φάται, τετὺ φάται. Quandoquidem non omnino eadem est litteratura cum datiuo eiusdem temporis, τῶ τετυφῶται, τοῖς τετυφῶται. Fir autem a tertia comuni, σι, in, τ, conuerso, ac, ν, interiecto, τετὺ φάται, τετὺ φάται. ἐς ἡμέραν, ἐς ἡμέραν. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσας, ὅς ἐστιν ἐς ἡμέραν, καὶ ὅς ἐστιν ἐς ἡμέραν.

Regula.

τὴν πῶται
Dores.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum definire in, ι, sequente uocali asumere, ν, ut τὴν πῶται ἐκείναι. quoniam natura appetit, ν, quodcumq; σ, praecedat ipsum, ι, in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut δασίν, φοίνιξιν, datiuo plurales ἀπὸ τοῦ δασίν, δασίν & φοίνιξ, φοίνικας. Sic in tertiis personis uerborum in, ι, desinentibus, ut τὴν πῶται, τετὺ φάται. Attici tamen etiam sequente consonante addunt, ν, Iones uero neq; consonante sequente, neq; uocali. Quod nos

ν. affiam=
ptitium.

Iones.

Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptū ipsi uidimus,
ΑΙΔΕΙΣΑΘΗΝΑΙ ΟΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΡΟΛΙΣ.

Et in fronte orientem uersus.

ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΟΥΧΙ ΟΗΣΕΩΣ ΡΟΛΙΣ.
pro αἱ εἰσὶν ἀδηνά. & αἱ εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus Ὀδυσ. δ'. εἰσὶν οἱ ἄλλοι εἰσὶν οἴκεν κρητὰ δῆμον ἀλλάχαιεν κρητὸς τε. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἴκεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiuo ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἰῶται. καὶ δὲ κε μὲν ἐστὶν ὅτε διασούς Ἀτρεΐδης αὐτὸς χεῖρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem, οὐ γὰρ ἐστὶν ὅπου λόγων ἀκούσας. pro ἐστὶν ὅτε, & ἐστίν ὅπου. Nam si dictae tertiae personae in, ν, desinerent, nusquam ἀπὸς εὐφορος fieret. Hoc idem & ε, patitur Atticorum more, cū tertia persona uerbi in id desinat: ut ἐτυπῶν ἐτυπῶν. At Iones neq; in his quoq; ν, addere consueuerunt. Ἰλιάδ. α'.

Α' Μ' ἐν ἐκ' ἀρετῆς, ὃν ἡ τίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem.

ἔννεον ἄνδρα χερσὶν ἡ τίμησ' ἀρετῆς. pro ἡ τίμησιν.

Quod & secundae personae imperatiuorum (licet & ipsae in, ε, desinant) nequaquam admittunt: ut τὴν πῶται, τὴν πῶται, τετυφῶται, τετυφῶται.

παρατακτικός.

Ἐτυπῶν, fit à prima persona præsens, extrema in, *ων*, mutata, ac præposito, *ε*, syllabico augmento, quod cōmune est omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium, ut τυπῶ, ὁ παρατακτικός ἐτυπῶν. Vel à genitiuo participii præsens temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito, *ε*, augmento, ut τυπῶν, τυπῶντος, ἐτυπῶν. Nam participii natura est, ut suo statim tempore succedat quamuis ad euitandam confusionem loco ultimo statuatur.

De. g.

Regula.

Sed hic aduertendum, quandocumq; præsens incipit à, *g*, præteritum imperfectum accipere alterum, *g*, ut ἔγγω, ἐγγίζων. & hoc ut in eo seruetur spiritus præsens temporis. Nam regula est, quod spiritus thematis & in aliis temporibus seruandus est, ut φιλό, παρατακτικός ἐφίλον. Ecce hic seruatum est, *φ*. Si igitur simplici, *g*, præteritum imperfectum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset. Nam, *g*, etsi in principio dictionis aspietur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet, ut χαίρω, φέγω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum, *gg*, habere debet, ut alterum quidem, hoc est, in quod prior syllaba definit, exilem spiritum habeat, alterum uero, à quo sequens syllaba initium habet, aspietur, ut in eo spiritus præsens

Regula.

Aeoles non aspirant. g.

Atten.

Gemio. gg.

Nulla syllaba in aspirata definit

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

omnino seruetur. Est etiam regula, quod quandocumq; duo, *gg*, inueniuntur, siue in simplici, siue in composita dictione, alterum quidem exili spiritu, alterum uero aspirato scribitur, ut πέγω, ἀγγέλω. Aeoles tamen aspirationem omnino fugientes utrunq; *gg*, exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέγω, φέγω, πέγω, προκέγω, προφέγω, προπέγω. Cur autem alterum, *g*, hoc est primum exilem spiritum habeat, hæc assignatur ratio. Nam apud Græcos nulla est dictione, aut syllaba, quæ in ulla aspiratarum definat, & propterea ubi aliqua earum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ci propria, ut ἀττός, σάπφω, ἐάκχες. Si igitur utrunq; *gg*, aspiraretur, eueniret ut prior syllaba in aspiratam defineret, quod apud Græcos absurdum est. Est igitur cōmunis regula huiusmodi litteræ, *g*, quod quandocumq; ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uocales, & consonantes, ut ἔνμα, ἔέω. Excipiuntur, ἔάγος, & ἔαγός, ἔαγός, ἔαγός, ἔαγός, ἔαγός, quippe. Ceres, & ἔαγός, ἔαγός, ἔαγός, infans de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba à, *g*, incipiant, leuem spiritum habere debet, quod non fit in uerbis, neq; participiis, ut ἔέγωμαι, ἔέγωμεν. Si autem assumit

secum

secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur, *eg*, primum quidem habet $\Psi\lambda\omega$, alterum uero $\delta\alpha\sigma\epsilon\omega\nu$, ut $\epsilon\acute{\iota}\pi\omega$, $\epsilon\acute{\iota}\gamma\pi\omega$. $\epsilon\omega\varsigma\delta\varsigma$, $\alpha\epsilon\epsilon\omega\varsigma\delta\varsigma$. Poetæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici, *g*, aliquando scribere consueverunt, ut $\alpha\epsilon\epsilon\kappa\tau\omega\nu$, $\alpha\mu\omega\iota\epsilon\eta\tau\omega\varsigma$. Composita etiam ab $\delta\lambda$, unico, *g*, communiter scribuntur. ut $\epsilon\omega\varsigma\delta\varsigma$, $\delta\lambda\epsilon\omega\varsigma\delta\varsigma$. $\epsilon\omega\varsigma$, $\delta\lambda\epsilon\omega\varsigma$. habet enim, $\delta\lambda$, $\delta\lambda$, uim habet consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. $\epsilon\epsilon\epsilon\lambda\epsilon\theta\epsilon\omega\nu$ $\alpha\iota\epsilon\lambda\epsilon\mu\epsilon\tau\alpha\omega\nu$. præteritum imperfectum a uerbo $\epsilon\epsilon\lambda\omega$. & in aliis multis. In quibus sciendum est illud, *g*, esse exterendum, quod tenuè habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem & extrinsecus assumptum, alterum uero, hoc est aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut $\epsilon\epsilon\epsilon\lambda\epsilon\theta\epsilon$, $\epsilon\epsilon\epsilon\lambda\epsilon$. $\alpha\epsilon\epsilon\eta\tau\omega\varsigma$, $\alpha\epsilon\eta\tau\omega\varsigma$. Tribus enim modis duplicatur, *g*, aut per compositionem, ut $\epsilon\mu\epsilon\epsilon\eta\mu\alpha$, aut per augmentum syllabicum, ut $\epsilon\epsilon\epsilon\iota\psi\alpha$. aut per naturam, ut $\alpha\omega\epsilon\epsilon\omega\varsigma$, $\alpha\epsilon\epsilon\omega\varsigma$. quibus autem inest geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc seruandum sit, an utrunq; habeat $\Psi\lambda\omega$. sed de hoc satis.

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum brevis uocalis in longam mutatur, quod commune est omnibus. Præteritis uerborum a uocalibus incipientium, ut $\alpha\kappa\omega\iota\omega$, $\eta\kappa\omega\iota\omega$. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabicum q̄ temporale, in omnibus præteritis, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon$ pro $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon$, $\alpha\kappa\omega\iota\omega$ pro $\eta\kappa\omega\iota\omega$. $\alpha\psi\alpha\zeta$, pro $\eta\psi\alpha\zeta$. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia, quæ partim differentie causa, partim euphonia, partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\varsigma$. Tertia, $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon$, $\eta\gamma\epsilon\iota\omega\nu\kappa\omega\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. Tertia p̄so na Ionice. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, & primi & secundi Aoristi actiuorum omnium, abiicientes augmentum, tam syllabicum q̄ temporale, & appendentes, $\sigma\kappa\epsilon$, syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secundum varias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaq; coniugatione. Nam tertia persona præteriti imperfecti Grauitonorum omnium, ϵ , habet ante, $\sigma\kappa\epsilon$, ut $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\epsilon$, $\lambda\epsilon\gamma\sigma\kappa\epsilon$. & de aliis similiter. Circumflexorum uero, & terminatorum in, μ , proprias habet uocales, quæ formatiue coniugationum appellantur, hoc est, ϵ , α , \omicron , υ . E. quidem formatiua est primæ coniugationis, tam circumflexorum, q̄ terminatorum in, μ , Λ , secundæ. o. tertiæ.

o

Poetarum
licentia.

$\delta\lambda$, uim ha-
bet conso-
nantis.

Trib. mo-
dis. g. dupli-
catur.

Iones aug-
mentum re-
spuunt.

Tertia p̄so
na Ionice.

De penul-
tima.
Atten.

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

Υ. uero quattuor uerborum in, μ, tantum quoniam circumflexorum tres sunt coniugationes, ut ἐποίησε, ποίησε. ἐπείσε, πέσε. ἐβόα, βόασκε. ἴση, ἴσασκε, ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδωσκε. ἐζέγγυ, ζέγγυσκε. At tertia persona primi Aoristi omnium uerborum, α, habet ante, σκε, cum ppria sit uocalis primi Aoristi, & formari potest à secunda psona, adiuncta, κε, ut ἐτύψα, τύψασκε. ἐποίησα, ποιήσασκε. ἔσκησα, ἔσκησασκε. Nam si à tertia formare uoluerimus, ἐ in, α, iterum mutandum erit, ut ἐτύψε, τύψασκε, & sic in aliis coniugationibus. Tertia uero psona secundi Aoristi, Grauitonorum & circumflexorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἐτύπε, τύπεσκε. ἐδύπε, δούπεσκε. ἀπὸ τοῦ δαπέδω. ἔμυκε, μύκεσκε. ἀπὸ τοῦ μυγέω. At tertia secundi Aoristi, uerborum in, μ, easdē uocales habet, quas tertia prateriti imperfecti eorundē uerborum, ut ἐπῆ, πέσκε. sicut ἐπῆ, πέσκε. ἔση, ἔσασκε. sicut ἴση, ἴσασκε. ἐδω, δώσκε. sicut ἐδω, δώσκε. ἐδύ, δύνσκε. ἰλιάδ. Σ. Αὐτὰρ ὁ αὐτῆς ἰὼν πρὸς ὧς ὑπὸ μητέρεα δύνσκειν εἰς αἶανθ'. ἀντὶ τοῦ ἐδύ. Hoc autē imitati Poetæ primam etiam, & secundam psonā singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπεσκον, τύπεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Ε δὲ δάσκε uero & ἐρίπασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed à uerbis in, σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ἐρίπασκω, γινώσκω. Δι' ἵκε. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est. Secunda, ἐτύπετον. Tertia ἐτυπέντην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis, nec in, ι, desinat, nec in, αι.

Quid i uer
bis in, μ.

ἔλκ. Prima persona pluralis ἐτύπομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπομες. sicut ἐδοκῆμεν pro ἐδοκούμεν. Θεό. ἐν ὕλκ. Οὐκ αἰμὴν ἅν ἐρωτα μόνοις ἐτεχῶς ἐδοκῆμεν. καὶ ἐν θαλυσίοις. Ἡς χρόνος ἀνίκε' ἐπὶ τε καὶ ἐν κριτος εἰς ἅν αἰώντα εἰσπομεν. pro εἰσπομεν. Secunda persona ἐτύπετε. Tertia ἐτυπόν, quæ non fit à prima plurali sicut in præsenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari, ἐτύπων. Nam cum participium actiuum definit in, σ, ὀξύτωνον, tunc tertia psona pluralis par est syllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφατε. τετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium prateriti perfecti, hoc est τετυφῶς in, σ, definens acuit extremam, alioqui dispares sunt, & tunc tertia persona à genitio suo participii fit, abiecta, τος, syllaba, ac ε, cōmuni augmento præposito, ut τῷ πᾶν, τῷ πᾶντος, ἐτυπὼν, ut prima singularis. & τῷ φας, τῷ φαντος, ἐτυφάν. & τυφῶν, τυφόντος, ἐτυπον. Sed hoc de solis prateritis est intelligendum. Nam præsens & futurum hanc non sequuntur

Atten.

Atten.

tur regulam. Inueniuntur tamen ἐδελιούσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδελίου, tertia persona pluralis präteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δελιέω. & ἐμάδισαν pro ἐμάδην, & ἐδύσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. Consueuerunt enim ipsi Bœoti in his quæ non habet participium in, σ, oxytonum, hoc est, in präterito imperfecto, & in ambobus Aoristis actiuorum, pares facere & primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύπιον, ἐτύπισαν, ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπαμεν, ἐτύπασαν, ἀντὶ τοῦ ἐτυπον. Contra uero in his quæ habent participiū in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ν, hoc est in Aoristis passiuus uerborum omnium, & in präterito imperfecto, & secundo Aoristo uerborum actiuorum in, μ, impares facere primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύφθην, ἐτύφθη, ἐφάμεν, ἐφάν, ἐβήμεν, ἐβαν, pro ἐτύφην, ἐφάσαν, & ἐβήσαν. de quibus propriis locis amplissime dicitur.

παράκειμενος.

τέτυφα, a futuro fit, extrema in, φα, conuersa cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est präterita omnia circa principium, aut tēpore, aut syllaba augeri, sicut libro. i. de augmento präteritorum abunde dictum est. Tempore quidē augeri, si uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ si sit inmutabilis, sci licet aut, ι, aut, υ, aut, ω, μέγα, eadē remanet immutabilis, ι, tamen & ν, si in præsenti breues extiterint, pducuntur in präteritis, cum ὄψονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue, ι, siue, ο, A, quidem, & ε, in, η, & ο, in, ω, natura longas uertuntur, quod augmentum tēporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si a quapiam consonante uerbum initium habeat. Quo in loco sciendum est, präterita omnia uerborum a consonante incipientium, in principio assumere, ε, φιλον, quod augmentum syllabicum nuncupatur. At präteritum perfectum, præsens consonantem cum eadem uocali, ε, scilicet nonnunquam geminare, quod ei euenit si breuis existat, ut λέγω, ἐλεγον. nā, ε, breuis ē, cū sola ac simplex sequatur consonans. παράκειμι. λέλεχα. τύπω, ἐτύπων, τέτυφα. quæ quidē geminatio, siue reduplicatio, q̄ Græci ἀναδιπλασιασμόν appellāt, cōmunis est, & si alibi per, ι, correptū fieri contingat. Si uero positione longa existat, quod fit cum duæ sequantur consonantes, siue actu, siue potestate, nulla fit consonantiū geminatio, ut παίρω, ἐπαιρον, ἐπαίρω, κέ, nisi muta cū liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κείνω, ἐκείνων, κέκεινγε. Et quoniam reduplicationis mētio facta est, nō erit in utile, präter ea quæ in libro. i. diximus, hoc etiā in loco secundum diuersarum linguarum uarietatem, quādā ad eam pertinentia dicere.

Bœoti siue
Chalcidici.

muta cum
liquida.

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

ἀνὰ διὰ
πλασια-
σμός.
Reduplica-
tio propria

Est igitur ἀνὰ διὰ πλασιασμός μὲς συλλαβῆς παρὰ ληΐς μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιπείσους, hoc est, Reduplicatio, est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante, siue antisticho eius. Est autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, cōmuni, Ionico, & Attico. Sed ex his cōmunis & Ionici sunt similes inter se, præterquam in hoc quod in cōmuni, ι, præponitur, in Ionico uero, ε, Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, cum uerbum a tenui consonante media uē incipit, altero autem, cum a crassa inchoat. Nam si a tenui incipiat media uē, & ea quidem siue sola, siue cum alia consonante, eadē repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, ππλῶ. κλίσκω. κκλίσκω. ὁ δῦας. χχ-εῖρεο. κκλίσκω σε πεπλήγῃ ἐμός ὄφρα πῖ εἰσῇ. Si a crassa, pro ea siue sola sit, siue cum alia consonante, antistichon eius, hoc est, propria ius renuis ponitur, ut ἐῶ, πῑῶ. χῡῶ, κχῡῶ. Et hac reduplicatione iones respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus Aoristis uti consueuerunt. Cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis, nec solum in, ω, desinentibus, sed etiam in, μ, ὁ δῦας εἶας δῖ. καὶ δῖ ἐβαλε κρατερῶς, κεχαρμένῳ δὲ πάντες ἀχαιοί. & ἰλιάδης δῖ. γὰρ δὲ δῖωες κεκέρθεντο Ἀνδρόδῳ ἀκοντίσαντος. & ὁ δῦας εἶας γ. τῷ κέντρῳ κένωνε καὶ ἐκλελάσσοιτο γάμοιο. & ἰλιάδης. ζ. φαίλω κεν φρέν' ἀτέργου οἰζύος ἐκλελάσσει. & ὁ δῦας. δῖ. τὸν εἰσῶς σὺ δαμάσσοιο λοχισάμενος λελαβέσθαι. Hac eadem utimur reduplicatione in cōmuni præterito per consonantem præsentis, si ipsum, ε, correptum existat, ut supra dictum est, ut τύπῃω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico modo fit etiam in præterito pfecto, quando uerbū incipit a mutabilibus uocalibus, hoc est ab, α, ε, ο, Nam principales duæ litteræ præsentis præponuntur cōmuni præterito, & tertia syllaba a principio corripitur, sicut in præterito Attico dicitur, ut ἀκούω, ἡκούκα κοινῶς, καὶ ἀκήκα καὶ ἀπικῶς, καὶ μέσος ἡκούκα, ἀκήκα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, & si non eodem modo in omnibus idiomatibus fieri hoc contingat. Nam in cōmuni reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per, ι, siue, ε, uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαδι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. ὁ δῦας. γ. νῶν δὲ χῡν τετλάμεν ἐμῶς. In Attica uero, in secunda & tertia syllaba, & per uocalem longam, η, scilicet, siue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἡλειφα κοινῶς, καὶ ἀλίλιφα ἀπικῶς. ubi, λ, cum, η, geminatur, ὁ γύτῳ, ὡς γυχα κοινῶς, καὶ ὡς γυχα ἀπικῶς. hic uero, γ, cum, ω. A. enim & ε, ex temporali augmento in, η, uertuntur, ο, μικρόν uero in ω, μέγα.

Augmentū
Atticum.

Quæ quidem uocales longæ in cōmuni præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero secundum, ut in dictis exēplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per, i, altero per, ε. Per, i, item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali, ut ὦ, ἰῶ, ἰνῆμι. Altero, quando uerbum incipit à, s, ut ὦ, ἰῶ, ἰνῆμι. in quo, σ, non repetitur: quoniam ἰῶτα positione duarum consonantium, σ, scilicet & τ, existit productum. Sed utroque modo, i, solum præponitur, & hic modus cōmunis est. Per, ε, solum, ut ὦ, ἰῶ, ἰνῆμι, εἰμαι, καὶ ἦμαι. & hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab, ο, incipiētium, ut ὠραίνε, ὠραίνε. ὠσμαι, ὠσμαι. quos Poetæ imitati, etiam in aliis tēporibus uerborum, tam in, ω, quàm in, μ, desinētium, ca frequēter utuntur, ut εἰπα, εἰπα. ἦρα, ἦρα. ὠσα, ὠσα. μω, ὠσαμην. quæ qdē reduplicatio impropria dicitur, quoniā nulla repetitur cōsonās, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatiōe.

Impropria
reduplicatio.

Quod ad ultimam uero syllabam, sciendum est, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in, α, desinere, & à futuro fieri, extrema uocali, ω, scilicet in, α, conuersa, sed ante eam diuersam habere consonantem, ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit, ψ, ante, ω, & præteritum ante, α, φ, habebit, ut τυψω, τυψα. Si uero secundæ futurum habebit, ξ, & præteritum, χ, ut λέξω, λέλεχα. Atsi tertiæ, & cuiusuis aliarum fuerit coniugationum, tam Grauitonorum, q̄ circumflexorum, & terminatorum in, μ, futurum habebit, σ, ante, ω, quo in, κ, conuerso, & ω, in, α, fiet præteritum actiuū, ut πείσω, πέπειχα.

Ultima præteriti.

ψ. φ.
ξ. χ.
σ. κ.

Quædam tamen excipiuntur uerba in, ξω, & in αω, desinentia, quæ cum, ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere necesse est. Itcirco ad secundam reducenda sunt Grauitonorum coniugationem, ut κράζω, κράξα, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύσσα, ὠρύσχα. Verba autem quintæ coniugationis, & si actu non habent, σ, in futuro διὰ τὸ κκεφάναν, natura tamen illud appetunt, cum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per, σ, huiusmodi futurum enuntiare consueuerunt, quo in, κ, conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritum perfectum, ut ψάμα, μέμαν ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλοσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἐψαλῆκα, ἀπέρω. μέμαν ἀπερῶ κοινῶς, καὶ ἀπέρω αἰολικῶς, παρακείμενος ἐπαρῆκα. Habentia uero, μ, seruant quidem ipsum, μ, in præterito perfecto, sed interponunt, η, inter, μ, & κ, ob ineptam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est νέμα, νεμῶ, νένεμα, & ab eo quod est βρέμα, βρεμῶ, βρέβριμα, at νένεμα dicimus,

Excepta.

Verba quæ
tæ cōiugat.
Futurum
Aeolicum.

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

ἔβρεβρέμηνι. Nam, *μ*, ante, *κ*, neq; in comprehensione syllabarum, neq; in distinctione ponitur. Idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt a Grauitonorum regula, & secuta sunt Circumflexorum formam. Et hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. *δέμω, δεδέμηνι, κχλ συγκωπῆ δέδμηνι, νέμω, νενέμηνι, βρέμω, βεβρέμηνι, δέμω, τετέμηνι, τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηνι, καὶ συγκωπῆ τέτμηνι, κχλ μω, καὶ κχλ μνω, κχλ μνι, κχλ συγκωπῆ κέκμηνι, γέμω, γέγέμηνι.* Definientia uero in *νω*, non seruant, *ν*, in præterito actiuo, sed in, *γ*, cōuertunt, sequente, *κ*, Nam, *ν*, ante, *γ*, *κ*, *ξ*, *χ*, semper in, *γ*, uertitur, ut φαίνω, φανῶ, πέφαιγεν. μένω tamen μεμένηνι. facit, tanquam a Themate circumflexo deductum, hoc est μνέω, μνω. At dissyllaba habentia ante, *ν*, siue, *ι*, siue, *ει*, siue, *υ*, prorsus abiciunt, *ν*, in præterito, ut κείνω, κέκρινι. κτείνω, ἐκτείνω. θύνω, τέθυνι. Sed hæc pauca sunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis cōmune est, ut λέω, λέξω, λέλεχα. πείσω, πείσω, πέπειχεν. quibusdam reexceptis, ut primo. Libri. i. i. tractatu dictū est. Secunda psona τέτυφα. Tertia τέτυφε. Δύηχ. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima persona τετύφαμιν κοινῶς, κχλ τετύφαμες δωρικῶς, sicut δεδόλχημες. Οσοκρ. ἐν ἐνέπτη, Τὸν πάντα δεδόλχημες, pro δεδόλχημεν. Secunda persona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, sicut ἐσήκωντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὡς ἔτυμ' ἐσήκωντι, καὶ, ὡς ἔτυμ' ἐνδυνῶντι. ἀντὶ τοῦ ἐσήκωντι, κχλ ἐνδυνῶσι.

DE PRÆTERITO ATTICO.

QUandocumq; uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet ab, *κ*, *ε*, *β*, *ο*, aliqua sequente consonante, in quam non desinit prima syllaba, sed quæ potius sit principium secundæ, ut ἀκούω, ἐγείρω, nec a longa incipiat uerbum, ut ἄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & passiuum, principales duas litteras Præsentis præponentes cōmuni præterito, primam scilicet uocalem, & sequentem consonantem, ac tertiam syllabam a principio corripientes, si trium syllabarum numerū excesserit, ut ἀγείρω, ἡγερον κοινῶς, καὶ ἀγήγερον ἀττικῶς, καὶ ἀγήγεμαι præteritum passiuum, ἀκούω, ἤκουι, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκουα ἀττικῶς. Quo in loco illud sciendum est, præteritum actiuum, & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Vult enim habere principalem syllabam Præsentis temporis, & eam semper breuem, quoniam præteritum Atticum nunquam a longa principium

Verba ab
incipientia
ἀνέκοι
ἐοικος

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὄρω, ὄρων, ὄρων. ὄνους
 ξωέηκε *μαί, ὄνους μω.* Et in aorist. ut ἦκε, ἦκε, ἦκε, unde ξωέηκε.
 προσέειπε, ἦκε, ἦκε, unde προσέειπε, ὡσάμω, ὡσάμω, μέσος ὀρίσος. α.
 ἄπο τοῦ ὀρίσος. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum
 est, uocales præteritis cōmunibus Atticorum more præpositas, Præ-
 sentis seruire spiritum, ut ἐλδύθω, ἡλδύθω, ἐλδύθω. α. ἡλδύθω, ἡλδύθω, ἡλδύθω.
 ἡλδύθω. ὄρω, ὄρων, ὄρων. α. ὄρων, ὄρων, ὄρων. Est enim regula,
 ὅτι τὰ ἄπικῶς ἀνέξοντο μὲν τὸ ἀνδύμα τοῦ ἐνεσῶτος φυλάττουσι. hoc est,
 Attice aucta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est
 tertiam syllabam corripiendam esse, aduertendum est quo pacto id
 fit faciendum, quia, in, mutatur in, e, ut ἀλῆθω, ἡλῆθω, κοινῶς, καὶ ἀλῆθω.
 ἡκε ἄπικῶς, ω, in, o, ut ἐρωτῶ, ἡρωτῶ, κοινῶς, ἐρητότηκε ἄπικῶς.
 Si fuerit diphthongus, ei, uel, ου, uel, ου, ei, quidem abiicit, e, ut
 εἰρήφω, ἡλειφω, ὀλίλιφω. ἐρηφίω tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείθω, nō abiicit, e,
 ne coincidat cū hoc præterito ἐρηφίω, cuius thema est ἐρείθω διὰ τοῦ, i,
 quod contēdo significat. hoc idem facit & eius præteritum medium,
 & passiuum, ut ἡρείθω, ἐρείθω, ἡρείσθω, ἐρείσθω. ἐρείσθω uero
 ro tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρείσθω tertia singularis
 ἄπικῶς corripit tertiā, non, e, sed, i, abiiciendo, contra regulā iam dictā,
 quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ὀ, abiicit, e, ut ἐλδύ-
 θω, ἡλδύθω, ἐλδύθω, καὶ μέσος ἐλδύθω, οἰ, uero abiicit, i, ut ἐτοιμάζω,
 ἡτοιμάζω, ἐπιτόμαζω. At, ου, abiicit, u, ut ἀκούω, ἡκονίω, ἀκόνιω, καὶ μέ-
 σος ἀκόνιω. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis ter-
 tiam naturā longā seruant, ut ὄρω, ὄρῳ, ὄρῳ, ὄρῳ. ὄρῳ, ὄρῳ, ὄρῳ. ὀλίλιμ-
 ωι etiam quod ab ἡλειμωι præterito cōmuni fit, cuius thema est
 ἀλείφω, tertiam habet productam, nō tamen diphthongo, cum ex
 ea abiectum sit, e, sed positione, quoniam non licuit ullo modo abiice-
 re, μ, consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius
 formali essentia, quod quidem accidit omnibus passiuis præteritis,
 quæ ante, μωι, finalem aliquam habent consonantem. ὀλῆλμωι uero
 & ἀκόνιμωι Aeolica sunt, & præsentis tēporis uerborum in, μω, ut eorum
 testantur participia, hoc est, ἀλῆλῳμος, & ἀκόνιμωμος, quæ accentum
 habent in antepenultima, sicut πρῶμος ἀπὸ τοῦ πρῶμωι. ὀλῆλμωι
 μωι etiam, ut quibusdā placet, præsentis temporis est. Sed de his in
 tractatu uerborum in, μω, plenius dicitur. Sciendum est etiam quando
 præsens incipit ἀ, λ, siue, μ, Atticos abiicientes primū, λ, siue primū, μ,
 & interponētes, i, facere, proprium præteritū, ut λείβω, λείβω, κοινῶς,
 λ, ω, μ, καὶ εἰλειφω ἄπικῶς. μέρωμωι, μέρωμωι κοινῶς, καὶ εἰμωμωι ἄπικῶς.

Ἰ περὶ σωτελικῶς.

Ἐτετύφην, fit a τετύφα praterito perfecto, extrema in, εν, mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Attici faciunt proprium prateritum perfectum actiuum, medium & passiuum, quandocumque uerba incipiunt ab aliqua mutabili uocalium, hoc est, α, ε, & ο, eodē modo faciunt & prateritum plusquam perfectum eorundem uerborum, augentes insuper principalem uocalem, quæ semper in praterito perfecto Attico corripitur. quoniam regulā est, quod uerba a breui uocali incipientia, in praterito plusquamperfecto Attico tempore augentur. ut α γήο-
 χα, ἡ γηόχην. ὁ γάρυχα, ὁ γάρυχην. ἀκίκα, ἡ κίκαεν. Excipiuntur ἐλήλυ-
 κες, κελί μέσος ἐλήλυθα, ἡ ἐλήλυθεν, & ἐλήλυθεν facit absque augmento.
 Excipitur etiam ἐώλωπεν, ἀπὸ τοῦ ἐώλωπα. & ἐώργεν, ἀπὸ τοῦ ἐώργα. & ἐώλωπεν
 ἐώργεν, ἀπὸ τοῦ ἐώργα, ἰσοπὴ τοῦ ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογε-
 γραμμένου. quorū prima corripitur, media uero producitur κες. ὃ ὑπερ-
 βιβασμόν τοῦ χρόνου, hoc est per transitionem temporis. Nam ἡ ὀλωπεν
 & ἡ ὀργεν, & ἡ ὀλεεν dicendum fuerat secundum antiquorum prae-
 ptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissoluentes, εἰ, diphthongum
 primæ personæ in, εα, & abiicientes, ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ
 ἐτετύφην. & ἡ δέα, ἀπὸ τοῦ ἡδεν. Ἰλιάδ. ε'. ἡ δέα μὲν γὰρ ὅτε πρό-
 φων δαναοῖσιν ἀμύων & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τῆς ἐπεποίθεν. Ὁ Δινασίαιος. δ'.
 Τρεῖς ἄγον, ὅσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰδύν. At in tertia persona
 dissoluentes, εἰ, in duo, εε, ἐτετύφει dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφην. & ἐπεποί-
 θεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ἡ δέε, ἀπὸ τοῦ ἡδεν. Ἰλιάδ. β'. ἡ δέε γὰρ
 κέκευθε μὲν ἀδελφεὸν ὡς ἐπινείτο. & Ἰλιάδ. σ'. Οὐδέ τις ἄλλος ἡδεν,
 εἰτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abiicitur, ν, in prima per-
 sona, hæc assignatur ratio. Nā, α, ἀπὸ αὐτοῦ, ἡ ἀποβλητικὴν ἐστὶ τῆς ν,
 hoc est abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in, ν, declinat, ut ἡ μέδσα,
 πλὴν μουσαν, ἐτυψα, ἐτυψαν, tertia persona pluralis primi Aoristi. Sed de
 his quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in, ν, cogit desinere, omni-
 no illud abiicit, ut ξέγγλω, ξέγγεια solutione, η, in, εα, sic ἐτετέφην, ἐτε-
 τύφεα. Dissolunt quidem, εἰ, diphthongum in, εα, in prima persona,
 cum, α, sit formatiua littera primæ personæ, ut τετύφα, ἐτυψα.
 At in tertia persona in duo, εε, quoniam, ε, est formatiua littera tertiæ
 personæ, ut ἐτυπτε, τέτυφε, ἐτυψε. Loquor de integris dictionibus,
 nam ἐβόα ex synæresi est ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero contrahentes, ε,
 &, α, in, η, in prima persona, & duo, εε, etiam in, η, in tertia, dicunt ἐτε-
 τύφην ἐώ, & ἐτετύφην ἐκείνος. ἀντὶ τῆς ἐτετύφην ἐώ, & ἐτετύφην ἐκείνος.

Attici.

Atten.

Regulam.

ἐλήλυκέν

ἐώλωπεν

ἐώργεν

ἐφίκεν

Iones.

ἐτετύφεα

ἐπεποίθεα

ἐπεποίθεε

Quare, ν,

abiicitur.

ξέγγεια

De tertia

persona.

ἐτετύφην

ἐώ

Atten.

ὁ πᾶσι.

εἰπε
ἢ νεγκ
ἢ alia.

sicut ἐκεχίνῃ ἐπὶ, & ἐκεχίνῃ ἐκείνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνέσσι. ὅτε δὴ κεχίνῃ προσδοκῶν τὸν αἰσχύναν. Ἀντὶ τοῦ ἐκεχίνεν ἐπὶ προσδοκῶν. Sic ἡ δὴ ἐπὶ καὶ ἡ δὴ ἐκείνος. Ἰλιάδ. α'. ὅς ἡ δὴ τὰτ' ἐόντα τὰτ' ἐσόμενα. ἀντὶ τοῦ ἡ δὴ tertia psona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ, tā primæ q̄ tertiæ, sit subscribendū, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorum errore arbitror potius accidisse, q̄ ulla ratione. Eustathius tamen ἐν τῷ, ψ, πῆς ὁ δὲ ἀσείας super his differens tradit, ἡ δὴ fieri ἐκ τοῦ ἡ δὴ ἀπικῶς, non autem ἐκ τοῦ ἡ δὴ κοινῶς, cuius uerba hæc sunt. Non simpliciter ex iis quæ sunt ἡ δὴ, & ἐπιποιήκειν, & similia, per solutionem ἡ δὴ, & ἐπιποιήκατα esse, sed ex Atticis, hoc est ἡ δὴ & ἐπιποιήκη, quæ ab eis uidelicet ἡ δὴ, & ἐπιποιήκειν facta sunt. Tradit enim Heracides Atticos talia præterita plusquāperfecta in, η, solo terminare dicentes ἡ δὴ, ἐπιποιήκη, ἐνενοήκη. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, & Thucydides huiusmodi consuetudine Attica usus est, & has diuisiones ex his dicit Iones proprie proferre ἡ δὴ dicentes, resolutione, η, in, α, hæc Eustathius. Sed utcumq; accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri ἡ δὴ, ἡ δὴ, siue ex crasi solutionem ἡ δὴ, ἡ δὴ, apparet, η, nullo modo extremæ syllabæ subscribendum esse. At in prima syllaba huius præteriti ἡ δὴ subscribitur, η, Atticorum more, qui, η, præteritorum in, η, mutare consueuerunt, siue solum, siue in diphthongo, ut ἐδωκέμην, ἡδωκέμην. ἐβουλόμην, ἡβουλόμην. sic εἶδεν, ἡδεν, ἴδεν, ἡδεν, εἶς, η, καὶ τοῦ, η, ὅ πολεμήμενον, ὅθεν ἡ δὴ. Dores etiam has tertias personas per, η, enuntiare consueuerunt. οἰόμενος ἐν νομῷσι. καὶ πόλεος τῆνος ἐλασσον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁπώσων. ἀντὶ τοῦ ὁπώσων. Secunda persona ἐτετύφει. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφει ἀπικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφει ἰωνικῶς. Δυτὴ καὶ ἐτετύφειτον, ἐτετυφέτην. Πλη. ἐτετύφειμον κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμεν δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεισαν ἀπικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ἡδισαν.

Ἀριστοφάνους.

ἐτυψα, a futuro fit, ω, in, α, mutato, ac, η, communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante, α, finalem, ut τυπῶ, τυψα, ἐτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἐπῶ. & ἡνεγκ, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam non seruatur futuri consonantes. Nam enuntiandi fuerant, alter per, ψ, ut ἐψα, εἶψα, alter uero per, ξ, ut ἐνέξω, ἡνεξα. Excipiuntur & ἐζηγκ, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἐδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἡκα, ἀπὸ τοῦ ἵκημι, quod mitto significat, qui qui

dem Aoristi tam & si enuntiandi fuerant per consonantem suorum Futurorum hoc est, σ, ut ἐξῆσα, ἐδῶσα, ἴσα. In usu tamen habentur per κ, nec variantur nisi in indicatio, ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπέτω, ὃ προσοκτιν, sicut ab ἐτύφα, τύφον, τυφάτω. Ὁ δὲ ἀσάεισος γ. οἱ δ' αἰμομένετ' αὐτοῦ ἀομέες, εἶπατε δ' εἶσω δαμάσσι. καὶ ἡ σίος εἰς θεογονίαν, εἶπατε εἰδῶς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γίνοντο. Et εἶπας, εἶπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπείπαμην, ἀπείπατο. καμύμαχος, οὐδὲ γὰρ ἰσῶσά κλαυτεῖ περὶ βαμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἡνεγκας uero ἡνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἡνεκαεἰνεγκάσθω, ὃ προσοκτιν, quod his quidem duobus Aoristis euenit, quia, ω, &, κ, & si mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, & ξ, nam, ψ, uim habet, ω, & σ, ξ, uero, κ, & σ, Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἡμῶν τοῦ στοιχείου ἐκλήθησαν. εἶπα γὰρ ὠφείλον εἶναι εἶπα. καὶ ἡνεγκας, ὠφείλον εἶναι ἡνεγκα. Hoc idē patitur & ἡνεγκας ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνέκω. Ὁ δὲ ἀσάεισος γ. καὶ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεκον. καὶ ὃ προσοκτιν ἐνεκός τω. Ὁ δὲ ἀσάεισος γ. καὶ χρυσίον τέλειον ἐνέκατε τιμήντος.

Vbi aduertendum prius esse ἐνέκω, deinde ἐνέκω, πλεονασμῶ τοῦ, i, quo in, u, uerso sicut αἰεὶ αἰέν. uero in, γ, sequente κ, fit ἐνέκω. Excipiuntur etiam ἐχέτω, & ἐχέτω, ἀπὸ τοῦ χέτω. & ἐκέτω, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἐσέτω, ἀπὸ τοῦ σέτω. & ἡλέτω, ἀπὸ τοῦ ἄλδω, qui cum omnino futuri consonantes respuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam, ut ἀκούω, ἡκούσα. τύπῶ, ἐτύφα. Aliquando uero natura & positione, ut ἡμεῖς. Sed de his Libro. i. i. r. satis dictum est. Secunda persona ἐτύφατο. Tertia ἡνεγκας. Ἐτύφατον, ἐτύφασθην. ἡνεγκον. Ἐτύφασθαι κοινῶς; καὶ ἐτύφασθαι ὁριστικῶς. ἐτύφατε, ἐτύφαν, ἀ' genitio sui participii fit, cum non sit ὁξύτονον, abiecta τω, syllaba, ut τύφατο, τύφαντος, ἐτύφαν.

ἀόριστος β.

Secundus Aoristus actiuorum a priori fit, mutata finali in, on, breuiem, & figuratiua posita ante, on, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo Aoristo, & est parum syllabarum cum primo, si sit a Grauitono Themate, ut τύπῶ, ἐτύφα, ἐτύπον. Si autem a circumflexo, minuitur una syllaba, ut δυνάω, δυνάωσα, ἐδυνάωσα, ἐδυνάων. Quia quandocumq; futurum primum superat præsens circumflexum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, secundus Aoristus a prio, ut κτυπῶ, μέλων κτυπήσω. παραχέμενος ἐκ.

Atten.

Penultima.

Regula.

τύπηται. μέσος. ἔκτυπα. ἀόριστος. πρῶτος. ἐκτύπησα. ἀδύτῳτος. ἔκτυπον.

Futurum uero secundum in uerbis circumflexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est medium præteritum, & secundus Aoristus, in prima & secunda coniugatione circumflexorum raro inueniuntur. In tertia uero nunquam, & ab his uerbis solum fiunt, quæ in, ω, non purum desinunt, ut ὄντω, ὀλιθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet syllabas cum præsentī, tunc medium præteritum parium est syllabarum cum actiuo, & secundus Aoristus cum primo, & secundum futurum cum primo, ut τύπω. μέλων. τύψω. παρεκείμενος. τέτυφα. μέσος. τέτυπα. ἀόριστος. πρῶτος. ἐτύπη. ἀδύτῳτος. ἔτυπον. μέλων. α. τύψω. μέλων. ἀδύτῳτος. τυπῶ. Corripit autē penultimā a Themate Grauitono existens secundus Aoristus, ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαυον. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersale. Εἶδον enim, & εἶλον, & εἶπον. & εἶλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἦρχον, longā habent penultimā ratione principalis, hoc est primæ syllabæ. Nam dissyllabi existentes, eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχον, παρενδέσει τοῦ, σ, productū penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω. δεῖμας, secundum aliquos. Sed melius ἀπὸ ἔσχω, σχῶ, σχήσω, ἡσχισα, ἔσχον. Qui quidem aoristus, etsi eius Thema circumflexum monosyllabum sit, formari tamen potuit, quod medio præterito non euenit. unde σχῶν, σχόντος eius participium. ὁ δὲ ἄλλος. ἄ. ἄγχι σχῶν κεφαλῶν, ἵνα μὴ πᾶσι τοῖς ἀλλοις. & σχῶν. & παρεσχηκέν, καὶ σχῶν, παρεσχηκέν τοῦ, σ, καὶ μέσος σχοῦ, σχέω. unde παρεσχοῦ κύριε. ἔδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum est. Quædā tamen polysyllaba positioe penultimā pducūt, quorū Thema quāpiā mutagē habet in ultima, & ante mutā, g, immutabilē, ut πέρεω, ἔπερε. ἔδον. εἰρεω, ἔειρε. μαρπῶ, ἔμαρπον. ἔπεραν uero & ἔδρακον. Poetica sunt καὶ ταῖς μετέθεσιν. His adiūgitur ἡνεγκον, licet, g, nō habeat ante mutā, & ἔπεφνον. ἔπληγον etiam, quod penultimā habet, pducitā differentiae causa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπληγον uero ad animā. In circumflexis autē uerbis corripit penultimā secundus aoristus, quādo cūq; Thema solā consonantē habet ante, ω, finalē, ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πτωῶ, ἔπτωον. Excipiūtur δαπῶ, ἔδαπον. δύγω, δύγον. Quādo autē Thema duas habet consonantes, penultima positioe pducitur, ut χραυσμῶ, ἔχραυσμον. ὀλιθῶ, ὀλιθον. ἑλασῶ, ἑλασον. ἀλαλκῶ, ἡλαλκον. ἀμαρπῶ, ἡμαρπον. ἡμωροῶ uero mutatioe, α, in, ο, & transpositione, g, & interpositione, s, inter, μ, &, g, cum nullo modo cohæere possint in eadem

De penultima.

ἔσχον,

■ excepta.

ἀπεραν
ἔδρακον.

ἔπληγον
ἔπληγον.

ἡμαρπον.

ditione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi Aoristi, & quæ in quas mutantur, libro. 111. satis dictum est.

Sed advertendū est, uerba in, ω, purum desinentia, si in penultima habuerint aut, δλ, aut, ον, nequaquā formare posse, neq; medium præteritum, neq; secundum Aoristum, præter α κέω, cuius medium præteritum est ἤκα κωνός, κη ἀκήκα ἀτήκα. Secundus Aoristus ἤκον, ut quibsdā placet. Videtur tamē nō posse recte formari huiusmodi Aoristus ἤκον, quibusdā regulis inter se pugnātib; quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς, ω, λήγοντα ῥήματα, τῇ, δλ, ἢ, ε, διφθόγῳ παρεκλήσμενα, μέσον παρεκκείμενον εἰς πειεῖ. οἷον βασιλεύω, ἰσχυρόω, δουλεύω, κρέω. πλῶν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρεκκείμενος ἤκουα, κη ἀτήκα ἀκήκα. καὶ πῶς μέσον παρεκκείμενον ὄντος ὁ δόλυτος ὁρίστος εἰς ἔσιν; εἰ δὲ πειεῖ ὁ δόλυτος ὁρίστος πρὸ τοῦ, ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρεκκείμενου. τοῦ δὲ μέσου παρεκκείμενου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ κρησσύοντος, ἀπὲρ λειπὼν ὁ δόλυτος ὁρίστος, καὶ εἰ πειεῖ ὁ δόλυτος ὁρίστος αἰ βραχέα παρεκλήσμενα, καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκον ἀφελὼν εἶναι μακρόν, ὡς ἤκα, ὅπερ ἀτόπον. id est, Verba, in, ω, desinentia, per, δλ, diphthongum aut, ε, penultimam habentia, præteritum medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἰσχυρόω, δουλεύω, κρέω. præter α κέω, unde præteritum mediū ἤκα, & Attice ἀκήκα. Et quomodo existente præterito medio, secundus Aoristus nō extat? quoniam secundus Aoristus mediū præteriti consonantem ante, ον, habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest Aoristus. Etiam quia secundus Aoristus penultimam semper corripit, etsi fieret ἤκον, eadem producta esse deberet sicut ἤκουα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔκον ὁρίστος β. unde ἐπάλω, κη ὄνεπάλω, ὁρίστος β. παθητικὸς ἐν σιωπῇ. id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est πέπνα, ἐκ τοῦ πένω absq; consonante pure profertur, per, αν, scilicet diphthongum, qua soluta, secundus Aoristus, α, solum admisit. Secunda persona a prima singulari fit, ον, in, ες, mutata, ἐτυπον, ἐτυπε. Tertia ἐτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλαν. α.

Τύψω, ἀ τύπω præsentī fit, idem habens principium quod quidē non omnibus accidit uerbis. Nam θέψω & θέξω per, θ, scribuntur, & si illorum Themata, τ, habeant antistoechum eius, ut θέψω, & θέξω. Sciendum tamen hæc quoq; per, θ, scribenda fuisse, θέψω & θέξω, sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύνταξις λέξις θέλει εἶναι ἐν χυμῷ, Præceptio. σι, τῆς προτέρᾳ συλλαβῇ ἀρχομένης ἀπὸ δισύνταξις, κη τῆς δόλυτης

Verba in. ω
purum.

ἔκον.

Præceptio.

ἔξω cum
Dafed.

Aeoles fu-
turo quintæ
σ, addunt.

Dores cir-
cūflectunt.

Atten. Do-
riam esse, &
in ω uerte-
re.
ου. in. οι.
ου. in. ολ.

ἀπὸ δ' αὖτος. id est, q̄ nulla dictio disyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat à crassa, altera quoq; à crassa principium habeat, propterea cautum est, ut prior crassa in præsenti in propriam tenuem mutata sit, sed in futuro seruata, quamuis, g, sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam ἔξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci, secundū aliquos. At Eustathius ἐν τῷ, ι, ο' δυναθείω, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in ἔεω. & ἔεω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δ' αὖτος ἦν τὸ ε', ἐφ' ἡλῶθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ, χ, διὸ ἐδυσύνθη ὁ ἔξω μέλων, διδύσκων ἀπὸ τῶν ἀντῶν ζῆς ἐνε-σῶσι ἀνδράτων ἀρχαῖου τοῦς μέλιοντας, hoc est, Dicit enim profin- dus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat, ε', sed tenue factum fuit ob il- lationem, χ, iccirco aspiratum est ἔξω futurum, docens ab eisdem spi- ritibus cum præsentibus incipere futura. Ante, ω, φ, habet futurum, cum primæ sit coniugationis Grauitonorum, in quo est, σ, potestate. Quoniam omne futurum cuiusvis coniugationis hanc appetit conso- nantem, & eam uel actu, uel potestate habet, ut λέω, λέξω, πείω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniu- gationis, quorum futurum in, ω, desinens circumflexum, per eandem inmutabilem præsens enuntiatur, ut φάμαι. μέλων φαλά, νέμω, νιμῶ. φαίνω, φανῶ. παίρω, παίρω. Aeoles tamen consueuerunt & cum, σ, & Accentu acuto in penultima, hoc idem futurum pferre, ut φάλσω, παίρω, παίρω. ὁρῶ ἀπὸ τοῦ ὁρῶ. igitur μινῶ, μινῶ, & κρινῶ, κρινῶ. Sed cōmuniter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationē. Multa tamen huiusmodi futura apud Poetas inueniuntur. Dores uero fu- turum quoq; tam actiuum, q̄ medium, uerborum aliarum coniuga- tionum circumflectunt, non solum Grauitonorum, uerum etiam cir- cumflexorum & terminatorum in, μι, ut τυφῶ, πλέξω. πεσὺμαι, ἐσὺμαι. unde πεσὺμαι, ἐσὺμαι, ἴσως, ου, εἰς, ολ, ὡς ἀλῶ, ἀλούμαι, ἔλδωμαι, κερτ' ἀναλογίαν. At in subiunctiuo modo, hæc eadem accen- tu graui enuntiant, ut ἐάν τυφῶ, ἐάν πλέξω. Vbi aduertendum est, Dores uertere, ου, diphthongum aliquando in, ω, & hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex synæresi, ut μοῦσα, μῶσα, Εὐκλέης, βα- κέλος. Aliquando autem in, οι, quod participiis foemininis Graui- tonorum præsens temporis euenit, ut τὴν πῖονσα, τὴν πῖονσα. κλάουσα, κλάουσα. Nonnunquam uero in, ολ, cum ex synæresi sit diphthon- gus, ut δημοδίνους, δημοδίνους, οδινός. πνιέουσα, ποιοῦσα, ποιοῦσα.

Eodem modo & in uerbis circumflexis, ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχήνται. & in mediis futuris Indicatiui modi, ut κείσομαι, κείσῃ, κείσῃμαι, κείσῃμαι, αἴσομαι, αἴσῃμαι, αἴσῃμαι, & alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant, hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circumflexi, & per, ei, diphthongum scribi, adducentes illud Theocriti, μή μὲν λαβασθεῖσθε τὰς ἀμπέλους. Sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus λαβάσθε προπερομένης scriptum inuenerim. ἀπὸ τοῦ ἐάν λαβήσομαι, ἴσῃ τοῦ, η, εἰς, α, λαβάσσωμαι, λαβάσῃ, λαβάσῃται. quod & in antiquis Theocriti commentariis super illud. Ἀνδρὶς ὁ πάρος ἑσθλὸς διομήδεος ἀσπὸν εἰσάα. sic legimus. ὁ δὲ ἑσθλὸς πῆρες περιπαῶσιν. ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ἐνιμάτων ὁμοίως ἢ μὲν προφέρουσι. ἐάν ἑσάσωμαι, ἑσάσῃ, ἑσάσῃται, ἀπὸ τοῦ ἐάν ἑήσωμαι. ἴσῃ τοῦ, η, εἰς, α, ὁμοίως, καὶ τὰ ὁμοία. Attici quoque in uerbis terminatis in, ζω, Grauitonis polysyllabis, ι, natura breue habentibus, abiectione, σ, circumflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm medium, ut νομίζω, μέλλω νομίσσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀπικῶς. βασιζομαι. μέλλω βασιζομαι κοινῶς, καὶ βασιζομαι ἀπικῶς. Penultima etiam habet futurum æquale tempore cum præsentis, aut maioris, nunquam uero minorem. Excipitur πνίω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripunt, cum aut alteram immutabilem abiciant, ut ψάλλω, ψαλλῶ. δέμνω, δεμῶ. aut, ι, diphthongi, ut χαίνω, χανῶ κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλύνω. εἶω, εἰδύω. πνέω, πνύνω. quorum futurum assumit, υ, ab antiquis positionibus, hoc est πλύνω, εἰδύω, πνύνω. Etiam annotantur καίω, κενύω. & κλαίω, κλανύω, quorum penultima præsentis est, αι, diphthongus, futuri uero, αυ. Quo in loco sciendum est, κενύω, καὶ κλανύω Aeolica esse. κενύω enim & κλανύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κείω, & κλαίω, κλάω, dixerunt subtrahere, ι. Hæc igitur Aeoles κενύω dicunt. & κλανύω, πλειονομῶ τοῦ, υ, futurum uero κενύσω, & κλανύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia Futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut τῦπῶ, μέλλω τῦψω. ἀκούω, ἀκούσω.

Locus theocriti emendatus.

Verba i ζω Attici.

De penultima.

Aeoles Atticis contrarii.

Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis præsentibus, aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum, ut *θελήσω, μελήσω, ὀφελήσω, βουλήσω*. & alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum, quæ sunt *θελῶ, μελῶ, ὀφελῶ, βουλῶ* per unum, λ, sed non sunt, uerum illorum quæ sunt *θελέω, μελέω, ὀφελέω, βουλέω*. unde *θελῶ, μελῶ, ὀφελῶ, βουλῶ*, circumflexa, quæ Attici Grauitona fecerunt, *θελῶ, μελῶ, ὀφελῶ, βουλῶ*, &c.

Attici ex
circumflexis
Grauitona
fecerunt.
τυπῆω.

ποιῶ quoque & *βοῶ*, & *χρυσῶ*, & alia huiusmodi, non sunt à circumflexis *ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ*, sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba, *ποίηω, βοῶ, χρυσῶ*. Sic etiam *τυπῆσω* apud Aristophanem ἐν νεφέλαις. τίω μητέρ' ὡσπερ, καί σε τυπῆσω. ἀπὸ τοῦ τυπῆω. ὦ. θῆσω quoque & *θήσω*, & *δῶσω* pauciores uidentur habere syllabas præsentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt, *τίθημι, ἰσθμι, ὀδῶμι*, quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed à primitiuis horum, *θέω* scilicet, & *σάω*, & *δῶω*, ut suo loco planius ostendetur. *αὐξέω* quoque, & *ἀλέξω*, & *ἐψω* Attica sunt Themata, & Grauitona, quæ quidem secundum regulam communem circumflexuntur.

Verba in
ψω, & ξω.

Nam uerba in, ψω, & in, ξω, desinentia circumflexuntur, ut *οὐψῶ, γίψῶ, κενόψῶ, οὐλοψῶ. αὐξέω, ἀλέξω. ἐψῶ. αὐξέω* uero & *ἀλέξω*, & *ἐψῶ* Atticorum more ex circumflexis Grauitona facta sunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis Grauitonis, sed ab his quæ synæresim patiuntur ut *αὐξέω. ὦ. αὐξήσω. ἀλέξω. ὦ. ἀλεξήσω. ἐψῶ. ὦ. ἐψήσω*. Consonantes atem futuri hæc sunt, φ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.

Nota de futuro.

S Olet autem quæri, cur in prima coniugatione futurum habeat, ψ, in secunda, ξ, in tertia, σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam, σ. Dicendum, præsens proportionē habere ad Genitiuum nominum, futurū uero ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enuntiatur p, ψ, Genitiuus declinatur aut p, β, aut p, ω, aut p, φ, ut *ἀγρῶ, ἀγρῶς, κύκλω, κύκλωρ, κύνῃ, κύνῃος*. Sic in prima coniugatione præsens, cum proportionē habeat ad genitiuum, effertur aut per, β, aut per, ω, aut per, φ, aut per, π, ut *λείβω, πέρω, ῥάφω, τύπῶ*. Futurum uero per, ψ, cum sit nominatiuo proportionatum, *λείψω, τέρψω, ῥσάψω, τύψω*. Nam ψ, potestate complectitur, β, φ, & σ.

Quando genitiuus p, ξ

Rursus, quandocumque nominatiuus effertur per, ξ, tunc genitiuus per, γ, aut, κ, aut, χ, aut, κτ, declinatur. *τέλλε, τέλλος. φοίνε, φοίνικος. ὄννε, ὄννεος. ἀναξ, ἀνακτος*. Huius gratia, quandocumque præsens p, γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur, futurū p, ξ, effertur, ut *λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. ἐρέχω, ἐρέξω. πῆκτω, πῆξω*. ξ, enim uirtute comprehendit. γ. κ. χ. & σ.

Etiam

Etiam quodcumque nominatiuus per, σ, effertur, & imparibus syl- *Quando no*
labis declinatur, tunc genitiuus per, δ, aut, ς, aut, τ, aut per, ος, purum *minatiuus*
enuntiatur, ut πείρις, πείριδος. ὄρνις, ὄρνιδος. λάχης, λάχιδος. βότρυς, βό-
τρυδος. Huius gratia quoties præsens, δ, aut, θ, aut, τ, aut, ω, purum habet,
sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per, σ, effertur, ut ἄδω,
ἄσω. πείθω, πείσω. πείτω, πείσω. ἀκούω, ἀκούσω. In imparibus syllabis di-
ctum est, propter κηλίω, κηλίω, & κηλός, κηλός. In his enim & si-
milibus nominatiuus effertur per, σ, At genitiuus neq; p, δ, neq; p, θ,
neq; per, τ, neq; per, ος, purum enuntiatur, quoniā non in imparibus syl-
labis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum
nunc, σ, habet, nunc, ξ, sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta,
quæ ex quattuor constat immutabilibus, eadē est pportio futuri ad no-
minatiuū, quæ est præsens ad genitiuū, quoniā ubiq; eadē seruatur
immutabiles, ut μένων, μένωνος, ἦτορ, ἦτορος. Sic & μένω, μωνός, πείρω,
πείρω. quam ob rē ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatae sunt.

Μέμων. β.

Secundum futurum τυπώ, fit à secundo Aoristo, abiecto augmen-
to, & extrema in, ω, circumflexum mutata, eademq; penultima uoca-
li, ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino serua-
tis, ut τύπω, ἐτυπον, τυπώ. πείρω, ἐπαρον, παρῶ. Secunda persona
τυπῶς. Tertia, τυπῶ. Δυνήξ. τυπῶτον, τυπῶτον, à secūda plurali, τε,
in, τον, cōuersa. Πληθ. Prima psona à prima singulari, ω, in, ξ, diphthon-
gum, & adiuncta, μων, syllaba, τυπῶ, τυπῶμων. Secunda à prima plu-
rali, ξ, in, αι, &, μων, in, τε, mutatis, τυπῶτε. Tertia etiā à prima plurali,
μων, in, σι, conuersa, τυπῶσι, accentu circumflexo ubiq; mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM
VERBI ACTIVI.

Ad formationem temporum omnium aliorum modo *Attendenda*
rum, aduertendum est primo Præsens & Præteritum
imperfectum declinari simul: Præteritum perfectum
& præteritum plusquamperfectum simul. Quæ tem-
pora in modo Indicatio distincta sunt, ut supra patuit.
Secundo, omnia præterita tempora, hoc est παρεφικμένους, in his mo-
dis abiicere augmentum, siue temporale sit siue syllabicum, sicut &
participia, & simile præteriti Indicatiui principium habere, dempto
præterito perfecto, & paulo post futuro, quæ in omnibus modis &
participiis proprium seruant augmentum.

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἙΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

Ἐνεσῶς καὶ παρεστῶς.

Τύπτε, τυπτότω. Δυσί καὶ. τυπτότετον, τυπτόντων. Ρληθ. τυπτότε, τυπτότωσαν. Quo in loco sciendum est, secundam personam Imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per, ω, magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτότωσαν, καὶ ὁμοίως τυπτόντων, ad similitudinem genitui pluralis eius participii, οἱ τυπτόντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τέτυφε, a tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia à secunda fit, adiuncta, τω, τετυφέτω. Δυσί καὶ. τετυφέτον, τετυφέτων. Ρληθ. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος. α.

τύπον, a tertia persona singulari ἔτυφε, extrema in, ον, conuersa. τυφέ tamen esse debuerat, at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in, ον, potius q̄ in, ε, enuntiaretur. Illi enim, ε, in, ον, uertentes, faciunt secundam personam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. sic τυφέ, τύπον. Tertia persona τυφάτω, quæ secundam analogiam imperatiuorum in, ε, delinentium, διαβύετω, formanda fuerat. Sed quia primus Aoristus natura ubiq̄ appetit, α, ut ἔτυφα, τυφάω, τυφάντος, τυφάμμι, propterea & imperatiuus per, α, potius q̄ per, ε, enuntiatur. Δυσί καὶ. τυφάτον, τυφάτων. Ρληθ. τυφάτε, τυφάτωσαν, καὶ ὁμοίως τυφάντων. Inuenitur tamen apud Poetas οἷοι ἀντὶ τοῦ κόμμιον, & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & similia, quæ & si habent consonantem primi Aoristi, nihilo minus præsentis temporis sunt. Nam multa uerba sunt, quæ, a Futuro ad Præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum & primus Aoristus, & non nisi usq̄ ad præteritum imperfectum uariantur, nec unius sunt coniugationis, cum p̄ consonantem futuri efferantur in præsentem, ut δύω, μέλων δύω, ὁ ἐνεσῶς δύω, δύσεις, δύσει. παρακτικής ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε, ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. ὁ δυναθείας γ. δύσετό τ' ἡέλιος, σκιδῶντό τε πᾶσαι ἀρχαί. ὄρω. μέλων ὄρω αὐολικῶς. ὁ ἐνεσῶς ὄρω, ὁ παρακτικής ὄρσον, ὄρσεις, ὄρσει. ὁ μέσος ὄρσόμην, ὄρσου, καὶ ὄρσει ὁ ὀνικῶς. ὁ προσκτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσει. Ἰλιάδης π. ὄρσει διογνέες πεδὸ κλεις. οἶω ὁ καμίζω ἀχρησῶν. ὁ μέλων οἶσω. ὁ ἐνεσῶς οἶσω. ὁ παρακτικής οἶσον, οἶσεις, οἶσει ὁ προσκτικὸν οἶσε, οἶσέτω. ἀντὶ τοῦ καμίζον, ἴερ. ὁ δυναθείας χ. οἶσε θεῶν χερὺ χερσὶν ἄκρος, οἶσε δέ μοι πῶς καὶ

οἷοι
ἄξε

Verba à fu-
turo ducta.

ἰλιάδης τ. τὰ δὲ δῶρα ἀνὰ ἀνδράων ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσω
ἀχρωῶ. ἄτω. ὁ μέλας ἀξέω. ὁ ἐνέσας ἀξέω. ὁ παρκατακίς ἡξέον, ἡξέος, ἡξέ.
ὁ προσκακίς, ἄξε, ἀξέτω. ἰλιάδης γ. ἄξετε δὲ περὶ ἰάμοιο βίλω. ὁ φε
ὁ θυμὸς πῶς τὰ μνη. Quibusdam tamen placet, ut hæc sint primi Aor-
isti per transformationem, ὄν, in, ε, ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his
aduersari uidetur horum penultima, ε, scilicet, cum primus Aoristus
in penultimam, α, ubiq; appetat. Non loquor de secunda persona
singulari, quæ in, ὄν, definit, sed de tertia & de his quæ sequuntur, ut
ἄξον, ἄξάτω, ἄξάτον, ἄξάτων, & reliqua. Ἀόριστος β.

Τύπε, a tertia persona secundi Aoristi, ἔτυπε, τύπε. τυπέτω παροξυ-
τόνας. Annotantur ab antiquis tres Aoristi secundi, qui cum produ-
cant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt ac-
centus locum, ut εἰπέ, ἐλθέ, δὲ γέ, λάβε uero, & ἴδε communiter Graui-
tona sunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβέ, ἴδέ. Δυῖ κέ. τύπεων, τυπέτων.
γληθ. Τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀπικῶς τυπόντων. Aduertendum est,
Futurum nō inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, Aoristos
uero utriusq; habere significationem.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum q̄ passiuo-
rum, & mediourum, nec Grauitonorum solum, uerumetiam
Circumflexorum, & desinentiū in, μ, pprium est terminare penultimā
in diphthongū, siue ppriam, siue impropriā. Sed eorū formatio uaria
est. Quare uidere oportet unde & quomodo singula formentur, &
primum de formatione actiuorum. Tempora igitur optatiui mo-
di actiuorum, sunt a genitiuis participiorum eorundem temporum
extrema in, μ, mutata, & abiecta, ν, consonante, si in eam penultima
participii desuerit, cuius loco ponitur, ι, uocalis, ut fiat diphthongus
ex penultima uocali, & ι, addito. Si uero penultima participii fuerit,
ον, diphthongus, mutabitur in, οι, cum omnino in penultima oporteat
diphthongum esse, cuius, ι, sit subiunctiua uocalis,

Ενέσας καὶ παρκατακίς.

Τύπτοιμ ergo est a genitiuo participii, ut dictum est, τύπτον, τύ-
πτοντος. Secunda persona a prima fit, extrema in, σ, conuersa, τύπτοις.
Tertia a secunda, expuncto, σ, τύπτοι. Δυῖ κέ. Secunda persona, a
secunda plurali, τε, in, τον, conuersa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia a secun-
da duali, extrema in, την, conuersa, τυπτοίτην. γληθ. Prima
persona pluralis a prima singulari fit, extrema in, μον, conuersa, τύ-
πτοιμε.

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

Quot mo-
dis fiat mu-
tatio,

πῶμεν. Secunda à prima plurali, *μεν*, in, *τε*, conuerſa, *τύποιτε*. Tertia etiam à prima, ſubtracto, *μ*, *τύποιον*. Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonam ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba, *μ*, ſcilicet in, *σ*, conuerſa, nouum fortasſe uidebitur hoc conſiderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, cum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutatione quinq; modis fieri. κατὰ πάρος, hoc eſt, per paſſionem, ut ἐλαφοβόλος, ἐλαφμβόλος, ἰσοπῆ τοῦ, ο, εἰς, η, κατὰ παραγωγὴν, hoc eſt, per deriuationem, ut λείω, λόγος. λέγω, ἰόχες, ἰσοπῆ τοῦ, ε, εἰς, ο, κατὰ διάλεκτον, hoc eſt, per linguarum pprietatem, ut ἡδύ, ἄδύ. ἰσοπῆ τοῦ, η, εἰς, α, ὁωρικῶς. καὶ ἰσοπῆ τῆς, ε, διφθόγγου εἰς τὴν, οἰ, αἰολικῶς. ut ὄνειδος ὄνοιος. κατὰ συνθεσιν, id eſt, per compoſitionem, ut δις λόγος. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος qui de iure diſputat ἰσοπῆ τοῦ, καὶ εἰς, ὁ, μόνον. κατὰ κλίσιν, hoc eſt, per declinationem, ut αἰνέας, αἰνέου, ἰσοπῆ τῆς, ας, εἰς, ε, αἶαντος, αἶαντι, ἰσοπῆ τῆς, ες, εἰς, ι, λείω, λέγεις, ἰσοπῆ τοῦ, ω, εἰς, εἰς. τίθημι, τίθης, ἰσοπῆ τῆς, μ, εἰς, ε, τύποιμαι, τυπόμεθα, ἰσοπῆ τῆς, μαι, εἰς, μεθα. ubi una ſyllaba in duas conuerſa eſt, & alia huiuſmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in conſonantes, & conſonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas eſſe. Non igitur mirandum in huiuſmodi optatiuis, *μ*, in, *ς*, mutari, quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum eſt.

Γραμμάτιος.

Τεύφοιμ, τεύφοις, τεύφοι, à genitiuo participii τετυφῶς, τετυφῶτος, *τος*, in, *μ*, & adiuncto, *ι*, penultima. Δυνῆς. τετυφῶν, τετυφῶντι. Γληῶντις. τετυφῶμεν, τετυφῶτε, τετυφῶον.

Αόριστος. α.

τύψαμ, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participii τύψας, τύψαντος, Δυνῆς. τύψαιτον, τυψάτην. Γληῶντις. τύψαμεν, τύψατε, τύψαιον, καὶ αἰολικῶς, τύψαι, τύψαιας, τύψαιε. Δυνῆς. τυψάατον, τυψάατην. Γληῶντις. τυψάαμεν, τυψάατε, τυψάαον.

Atten. inter
Aeoles &
Atticos.

Sed aduertendum eſt, ſolos Aeoles prima uti pſona, hoc eſt, τύψαια. Atticos uero ſecunda & tertia τύψαις, τύψαιε, & tertia plurali τύψαιον.

Αόριστος. β.

τύποιμ, τύποις, τύποι, à genitiuo participii τυπῶν, τυπόντος, ſicut & praesens.

Μέλων. α.

τύποιμ, τύποις, τύποι, à genitiuo participii, τυπῶν, τυπέντος.

Μέλων. β.

τυποῖμ, τυποῖς, τυπῶ, à genitiuo participii τυπῶν, τυπούντος, καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi ubi finalis ſyllaba

longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυπότην, quoniam longa ante longam acuitur, quod uidelicet penultimam circumflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, ut ἀείρω. μέλλων ἀείρω. ἢ μετέχῃ ὁ ἀείρων, τοῦ ἀείρωντος. ὁ δὲ κτείνων ἀειροίμην, διὰ τοῦ, ε. μέλλων, β. ἀειρώ. ἢ μετέχῃ ὁ ἀειρώων, τοῦ ἀειρούωντος. ὁ δὲ κτείνων ἀειροίμην, ἀειροίς, ἀειροί, διὰ τοῦ, α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Εὐν τυπώ, a prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionem, ἐτυπὼν, εὐν τυπώ. Est enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo Aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in, ω, mutata, faciunt subiunctiuum. Secunda persona, τυπῆς a prima fit, extrema in, ης, conuersa. Nam subiunctiuum omnia a uerbis Grauitonis in, ω, definitibus declinata, ac etiam circumflexis, & terminatis in, μ, primæ coniugationis, in, ης, faciunt secundam personam, i, quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in, ω, definens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthong. διὰ τοῦ, i, definentes, aut propriam aut impropriam. Tertia persona a secunda fit expuncto, σ, τυπῆ. Δυνήκε. τυπῆτον, τυπῆτον. Πληθύν. τυπῆμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

Γραμμάτιος καὶ ὑπερσυν.

Εὐν τετύφω, τετύφης, τετύφη, a prima persona præteriti perfecti, α, in, ω, μέγα conuersa, seruat augmento, ut dictum est. καὶ τὰ λοιπὰ.

Α' ὁριστος. α.

Εὐν τυψώ, τυψῆς, τυψῆ, a prima primi Aoristi, hoc est, ἐτυψα, α, in, ω, conuerso.

Α' ὁριστος. β.

Εὐν τυψώ, τυψῆς, τυψῆ, a prima secundi Aoristi ἐτυπον, extrema in, ω, mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, Aoristus enim utriusque habet significationem.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ιnfiniui formantur a tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt, γ, consonas, & α, diphthongus, exeunt quidē in, γ, quicunque habent, ει, diphthongum, in finali syllaba, aut, ου, aut, α, ut τυπῶτεν, ποιείν, χρυσῶν, βοῶν, ὁ γὰρ. In quibusdam uero in, αν, definitibus, pro, α, ponitur, η, ἢ ει, ὡς ἐκείν, ut ζῶν, ζῶων, ἀνῶν. διψῶν, διψῶν. ὁ γὰρ, ὁ γιν, quibus, i, non subscribitur secundum

DE FORMATIONE VERB. ACTIVOR.

ueteres Grammaticos, ut in tractatu circumflexorū dicitur. Cætera uero omnia, tam actiua q̄ passiua, in, α, exeunt. Infinitiuū igitur actiui Grauitonorum uerborum terminant partim in, εν, partim uero in, α,

Ενεσως κχλ παρατακως.

Dores. Τυπην, a' tertia persona singulari fit, adiuncta, ν, τυπηι, τυπηεν, και δωρικως τυπηον. Illi enim abiicientes, ι, de, ει, diphthongo, formant suū infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiā syllabæ quantitas uariata sit, ut ακθεν, ακουον. τυπειν, τυπεν. γνωσκειν, γνωσκον. συγίξεν, συγισκον. Οιοκει εν κυκλωπι. Συγισκον δ' ως ε' π' σ' α' μ' α' δ' ε' κυκλωπων. & in eodem. Γνωσκον δ' οιμαί τυ κχλως ιαδον ε' οντα.

Aeoles. Quamuis illi iidem τυπην etiam dicant, sicut & Aeoles, ε, in, η, conuerso. τυπημεναι quod dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si cōmunis in, εν, aut in, ου, aut in, ναι, defuerit. Si in, εν, aut in, ου, abiicientes alteram uocalem diphthongi, hoc est subiunctiuam, ac interponentes, με, deinde, ναι, diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τυπεν, τυπόμεναι. αρουω, αρόμεναι. Si in ναι, aut penultima est diphthongus, aut monophthongus, si diphthongus, abiicientes subiunctiuam uocalem, interponunt, με, ut δου ναι, δόμεναι. εθ ναι, εόμεναι. ειν ναι, εόμεναι. η ε μ μ ναι, η ε μ ναι. π δ ε ναι, π δ ε ναι. π δ ε ναι. π δ ε ναι. Iones uero κχλ αποκωλω hanc eadem enuntiant. τυπόμεν, αρόμεν, δόμεν, εόμεν, εημεν.

Γρακειμενος και ηπερσω.

Τετυφέναι, a' tertia prateriti pfecti τε τυφε, adiuncta, ναι, accentuq̄ in penultima retracto. Nam infinitiua in, ναι, desinentia, in penultima habent accentum, prater Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπόμεναι.

Α' ορισος α.

Τυψαι, a' tertia persona primi Aoristi ε τυψε, ε, in, α, dipht. uersa, uel a' prima psona adiuncto, ι, ε τυψαι, τυψαι.

Α' ορισος β.

Τυπειν, a' tertia persona ε τυπε, ι, & ν, additis, & accentu circumflexo in ultima, τυπειν, και δωρικως τυπεν, και τυπεν, και τυπόμεναι. κχλ τυπόμεν. secundum eos, quos supra memorauī.

Με Μαν α.

Τυψεν, a' tertia persona τυψαι.

Με Μαν β.

Τυπειν, a' tertia persona τυπειν.

De participiis uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicitur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

PAssiva autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim a se-
ipsis. Ab actiuis quidem praesens, praeteritum imperfectum, praeteritum perfectum, & secundus Aoristus, caetera uero omnia a seipsis, quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εν 5^ω.

Tῇ πρώτῃ, fit a prima persona praesentis indicatiui actiui, ω, magno in, ο, paruuni uerso, & adiuncta, μαι, syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτεται, & a tertia fit, subtracto, τ, & ε, & α, praeposita uocali ex, α, diphthongo in, η, contractis, sicut εἴλεα, βέλη, cui subscritbitur, ι, & fit, η, diphthongus impropria, ut τύπτεται τύπτεται. ἰανκῶς, καὶ τύπτεται κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, πᾶν πρὶν πρὸς ὧν ἔχον τὸ μ, κλιπκὸν μετὰ μακρῶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὁξύτονος εἴη, ὡς πεποικῶς, τινικύτῃ τὸ δὲ τῶν ἰσοπῶν τοῦ κρῖναι τὸ δὲ τῶν, τ, εἰς, σ, γίνεται. οἷον πεποιήμην, πεποιήσμαι, πεποιήκει. ὅτε δὲ μὴ εἰς, σ, ὁξύτονος εἴη, ὡς τύπτω, τινικύτῃ τὸ δὲ τῶν ἐν δέει τοῦ, τ, τοῦ δὲ τοῦ, καὶ κρῖναι τῶν φωνέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτεται, τύπτεται. Hoc est, omnis prima persona habens μ, κλιπκὸν cum longa, quandoquē actiui participium in, σ, oxytonum extiterit, ut πεποικῶς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiam, τ, in, σ, fit, ut πεποιήμην, πεποιήσμαι, πεποιήκη. Cum uero nō in, σ, oxytonū extiterit: ut τύπτω, tunc secunda persona subtractione, τ, tertiae, ac uocalium commitione fit, ut τύπτομαι, τύπτεται, τύπτεται. Quam formationem omnia Grauitona uerba ac Circumflexa primae coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundae & tertiae coniugationis circumflexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce, & litteratura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & aliis placet, βοῶ, βοῶς, βοῶ, βοῶμαι, βοῶ. χρυσῶ, χρυσῶς, χρυσῶ, χρυσῶμαι, χρυσῶ. quam regulam Attici imitati, & in Grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. ἡ εἰς ὁφάνης ἐν πλούτῳ. ἡ δὲ σε, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι, τοί. hoc est, audies. manifeste enim deus dixit mihi. hoc δὲ σε, dixit, quae est tertia persona Futuri actiui δέσω, δέσεις, δέσει, pro δέσῃ secunda persona, a Futuro medio δέσομαι, δέσῃ, & sic de aliis. ex quibus quattuor etiam apud communes in usu habentur, ut βούλομαι, βούλει. οἶομαι, οἶει, ὀψομαι, ὀψει. & ἵομαι, ἵει, καὶ κρῖναι. Tertia persona a prima fit, ο, in, ε, & μαι.

p. iiii

Verba circumflexa.

DE FORMATIONE VERBORVM PASS.

Regula. in τω, uersis, τύπτομαι, τύπτεται. *Regula.* τὰ εἰς μοι ἔχοντα ῥ, μ, κλιπκὲν, ὁσῶν τοῦ, μ, εἰς, τ, ῥ, δὲ τὸν ποιῇ, δέ πεντα πλὴν περαλλήγισαν. ἔνθα μὴ ἔστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, οἷον, ὁξύνοντος. Δυνάμει. Prima persona à prima plurali, extrema in, ὄν, mutata, τυπτόμεθα, τυπόμεθον. Secunda à secunda plurali, extrema in, ὄν, conuersa, τυπέσθε, τυπέσθον. Tertia similis est secundae, τυπέσθον. Πλὴν. Prima persona à

Regula. prima singulari fit, μοι, in, μέθα, conuersa, τυπτόμαι, τυπόμεθα. *Regula.* Πάν πρῶτον προσώπων ἔχον ῥ, μ, κλιπκὲν μετὰ μακράς, ὁσῶν τῆς ἐσχάτης εἰς μέθα, ῥ, πλὴν κλιπκὲν ποιῇ, κῶν, ὁσῶν καὶ ἰωνικῶς, τυπόμεθα, πλεονασμῶ τοῦ, σ. Secunda persona à tertia singulari fit, τω, in, ὄν, uersa, τυπτεται, τυπέσθαι. *Regula.* Πάν δὲ τὸν ἐνικὲν ἔχον ῥ, τ, κλιπκὲν, ὁσῶν τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς, ὄν, δὲ δὲ τὸν πλὴν κλιπκὲν ποιῇ.

Regula. Tertia etiā à tertia singulari, penultima, hoc est, in, ο, uersa, ac, ν, cōsonante interiecta, τυπτεται, τυπνται. *Regula.* Πάν δὲ τὸν ἐνικὲν ἔχον ῥ, τ, κλιπκὲν, καὶ πρὸ τοῦ, τ, δειχόμενον ῥ, ν, καὶ πλὴν περαλλήγισαν φωνάσων τοῦ πρῶτου προσώπου, ῥ, δὲ τὸν πλὴν κλιπκὲν ποιῇ, οἷον λέγειται, λέγονται. ἴσονται δὲ, ἴσονται. Sed quoniam de hac littera, μ,

quam Græcorum more κλιπκὲν appellauimus, mentio facta est, cur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe, &, τ, patitur, &, ν. Est igitur μ, κλιπκὲν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbi extrinsecus sumitur, ut τύπω, τύπτομαι ἐτυπν, ἐτυπόμεν. ἐτυπν, ἐτυπόμεν. Quod ideo κλιπκὲν dicitur, ut ab, μ, quod θεματικὲν appellatur, differat. Nam uerba in, μω, in ipsa prima positione, μ, habent, ut νέμω, ὁρῶ, &c. Huius gratia θεματικὲν merito dici potest. At coram passiuā in extrema syllaba, μ, habent κλιπκὲν, tanquam extrinsecus accersitum, ut νέμομαι, ὁρῶμαι. Quod Theodosius grammaticus asserit dicens, κλιπκὲν δὲ, μ, ἐστὶ ῥ, μὴ ὄν ἐκ θεματος, ἀλλ' ἐκ κλίσεως γεννημένον. τίθημι uero & ἴσθμι, & alia huiusmodi uerba in, μ, ac etiam optatiua in, μ, ut τύποιμι, πετύφοιμι, & si per deriuationem, μ, habeant κλιπκὲν, tanquam extrinsecus accersitum, ut πιδῶ, πιδῶ, τίθημι. & τύποντος, τύποιμι, non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt, cum in breuiem desinant uocalem, non autem μετὰ μακράς, ut regula postulat. Itaq; ea solum uerba quæ in, μοι, aut in, κλω, exeunt, huiusmodi regulæ subiecta putantur. Vbi aduertendum, μοι, syllabam & si in fine dictionis communiter pro breui habetur, diphthongo tamen longam esse. τ, quoq; κλιπκὲν & ipsum appellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis

ἴσονται.

Quid sit

μ. κλιπ-

κὲν. κῶν

τ. κῶν. ν.

τ. κλιπ-

κὲν.

passiuorum extrinsecus sumitur, ut *τύπτομαι*, *τύπτεται*, *μαι*, scilicet *ἴπται*, uersa. quod ideo *κλιπκόν* appellatur, ut *ἀ* *τ*, quod *θεμαπκόν* est, omnino differens sit, sicut est in uerbis in *τω*, desinentibus, ut *ἀνύτω*, *φρίττω*, *λίτω*, *πέτω*, & si hæc duo extrema in usu non sint, *λίτομαι* tamen & *πέτομαι* frequentissime utimur. Hoc idem accidit & *ν*, *κλιπκόν*. quoniam infinitiui in *ναι*, partim habent *ν*, *κλιπκόν* ex ipsa deductione, ut *ἐτύφθη*, *τυφθῆναι*, *ἐση*, *σηῖναι*, partim uero *θεμαπκόν*, cum ab ipso Themate sit, ut *μείνω*, *ἀπό* τοῦ *ἐμείνω* πρώτου ἁορίσου, cuius Thema est *μένω*. & *κτείναι*, *ἀπό* τοῦ *ἐκτείνω* πρώτου ἁορίσου, cuius Thema est *κτείνω* &c. Vbi aduertendū est, quod infinitiui habentis *ν*, *κλιπκόν*, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς *ναι*, ἀπερέμφοται ἐχεντα *ρ*, *ν*, *κλιπκόν*, οὐδέ λουσι τῇ διφθόγγῳ *παρελήγεσθαι*. Idcirco in uerbis in *ναι*, tres excipiuntur infinitiui in *ναι*, qui per deductionem *ν*, habent *κλιπκόν*, quoniam eorum penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur, hoc est *εἶναι*, *δύναι*, *εἶναι*. At infinitiui habentes *ν*, *θεμαπκόν*, hanc non sequuntur regulam, sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt, ut patet ex *κτείναι* *ἀπό* τοῦ *κτείνω*. & *φῆναι*, *ἀπό* τοῦ *φαίνω*, & huiusmodi infinitiuis. De his uero quæ in *εν*, exeunt, tamen illud per deductionem habet, ut *τύπται*, *τύπεν*, *τύψαι*, *τύψεν*, non ob hoc id *κλιπκόν* appellandum censemus, quandoquidem de his tantum quæ in *ναι*, desinunt, regula loquitur cum huiusmodi infinitiuis, *ν*, nunc *θεμαπκόν*, nunc *κλιπκόν* reperiatur, quod nempe in *εν*, desinentibus non euenit.

παρετακτός.

ἐτύπτομαι, *ἀ* prima persona Præteriti imperfecti actiui, interiecta *μν*, inter, *ο*, & *ν*, *ἐτύπτον*, *ἐτύπόμεν*. Secunda a tertia fit, expuncto, *τ*, *ἐτύπτετο*, *ἐτύπτετο* ἰωνικῶς, καὶ κρᾶσαι τοῦ, *ε*, καὶ, *ο*, εἰς, *ον*, fit *ἐτύπτον* κοινῶς, καὶ *ἐτύπτον* δωρικῶς. ὡς ἐλέγχο, ἐλέγχον. οὐκ ἐκρίτος ἐν δὲ γρηθ. *ἐτύπτον*. *βᾶτας* μὲν ἐλέγξον, γὰρ δὲ αἰ πόλιν ἀνδρῶν ἐοικὼς. Tertia a prima fit, *ο*, in, *ε*, & *μν*, in, *το*, uersis, *ἐτύπτομαι*, *ἐτύπτετο*. *Δυνίκα*. Prima persona a prima plurali fit, sicut in præsenti, *ἐτυπόμεθα*, *ἐτυπόμεσθον*. Secunda, a secunda plurali, *ἐτύπτεσθε*, *ἐτύπτεσθον*. Tertia a secunda duali, *ον*, in, *ω*, mutata, *ἐτυπτέσθω*. Differunt enim inter se, quoniam tertia pluralis nec in, *ι*, nec in, *αι*, desinit. *πλην*. Prima persona a prima singulari fit, *μν*, in, *μεθα*, conuersa, *ἐτυπόμεθα*. Secunda a tertia singulari, *ρ*, in, *ο*, *δε*, conuersa, *ἐτύπτεθ*, *ἐτύπτεσθε*. Tertia etiam a tertia singulari fit interiecto, *ν*, &, *ε*, in, *ο*, mutato, *ἐτύποντο*.

ῥαγακείμωτος.

- Regula.** Τέτυμμαι, a' praeferito actiuo fit, de quo Libro tertio cōmunem secuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen, syncopam τέτυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφασμαι esse, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta, μαι, syllaba, sicut a' τύωτω, τύωτομαι. Nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ῥ, μ, κλιτικόν, περιήσεται Μαβέν. hoc est, Omne uerbum Passiuum, siue Medium habēs, μ, κλιτικόν, syllaba superare uult proprium Actiuum, ut τύωτω, τύωτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφασμαι, τετύφασται, τετύφαται. ubi facta syncopa penultima uocalis tantum, α, scilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφται, τέτυφαται. φ uero in propria ἀντίστοιχα uerso, in, β, scilicet eius mediam in prima persona, & in, ω, tenuem in secunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυωσαι, ἴσω, τοῦ, ω, κελ, σ, εἰς, ψ, τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, sed τέτυμμαι, cum alterum sequatur, μ. Possumus & secundam a' tertia deducere, τ, in, σ, uerso, per regulam antiquorum in praesenti positam. hoc est, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον ῥ, μ, κλιτικόν, &c. ut τετύφαι, τετύφασται. τέτυπται, τέτυπσαι, ω, uero & σ, in ψ, unitis, fit τέτυψαι. Δι' ἧς. γ, ετυφάμεθον, κελ συγκρατῇ τετύμμεθον, sicut prima singularis. Secunda persona τετύφασθον, καὶ συγκρατῇ τοῦ, α, καὶ, σ, τέτυφθον, τέτυφθαι. ρλη. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε, sicut τέτυφθον. Tertia τετύφονται, a' tertia singulari τετύφαται, in teriecto, γ. Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est τετύφονται, syncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat, quod proferri congrue possit, Subtracto enim, α, fit τέτυφνται, quae quidem structura prolata impossibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur, quae procul dubio inter se minime possunt cohaerere. Nam omnis syllaba a' tribus incipiens consonantibus, secundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον. Supplendum est igitur per proprium participium, & uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσιν, quod & in aliis huiusmodi seruandum est. Hoc idem fit in uerbis secundae coniugationis, ut λέλεχα, λελέχομαι, λελέχασται, λελέχεται, κελ συγκρατῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem, χ, in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμα, λέλεσαι, καὶ ἴσω τοῦ, κ, καὶ σ, εἰς, ξ, λέλεξα, λέλεκται. Idem quoq; in aliis numeris atq; personis contingit. At in ceteris coniugationibus Praeteritum passiuum pari modo fit ab actiuo, προδίδει τοῦ, μαι. Sed in tertia & quarta coniu-

gatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur, σ, ante, *μαι*, ut *πέ-
πειρα, πέπειραμαι. πέφρα, πέφραμαι. ήκουη, ήκουησμαι, και
συγκωη τις, ης, συλλαβης, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ήκουσμαι, & alia
similiter. Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfe-
cte formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduer-
santem regulam, quæ talis est. Verba passiva quæ, *μ, κλιπκην* *Regula.*
debent, & syllabis propria actiua excedunt, eandem seruare penultima
debent, quæ in prima pluralis numeri persona suorum Actiuorum nec
non in genitiuo participii actiui temporis eiusdem inuenitur, ut *τύ-
τωμον, τύτωνος, τύτωμαι. έτύτωμον, έτύωτος, έτυτάμω. At cum
prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, *πετύφαμεν, &
genitiuus participii temporis eiusdem, uidelicet *πετυφότος, diuersam
habeant penultimam, hæc quidem, α, illa uero, ο, μικρόν, accidit ut præ-
teritum passiuum neutram illarum admiserit, sed potius syncopam
pati uoluerit, hoc est, *πέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus qui-
dem formandis alius inuentus est modus, ut Libro. I. I. uidere licet.
Vtrique tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem
de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ sequuntur, a' cōmu-
ni usu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.*****

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo dedu- *Præter. tere*
citur, extrema syllaba in, *μαι*, conuersa, ac, σ, interiecto. Nam (quemad- *tiæ coniu*
modum supra diximus) præteritum quidem uerborum quæ Graui- *ga. 5c.*
tona sunt, in, *ης*, definens assumit, σ, in formatione passiuorum, ut *πεί-
ρα, πέπειρα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρα, πέφρασμαι. Excipiuntur uer-
ba quintæ coniugationis, & quædam pauca sextæ, quæ quidem re-
spiciunt, σ. Secunda psona a prima fit, *μαι*, in, *σαι*, mutata, & p unicū, σ, *Quintæ res*
enuntiatur, ut *πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia* *sput. σ.*
quoque deducitur a prima, *μαι*, in, *ται*, conuersa, *πέπεισαι, πέφρασαι.*
Δυνήσ. Prima dualis numeri a prima plurali, extrema in, *δον*, muta-
ta, *πέπεισμεθα, πέπεισμεδον. πέφρασμεθα, πέφρασμεδον. Secunda uero*
persona a secunda fit eiusdem numeri, ut *πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρα-
σθε, πέφρασθον. Tertia demum similis est secundæ. *ρηθ.* Prima*
persona pluralis a prima singulari fit, extrema in, *μεθα*, conuersa, ut
πέπεισμαι, πέπεισμεθα. πέφρασμαι, πέφρασμεθα. Secunda a tertia
singulari, *ται*, in, *θε*, conuersa, ut *πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρα-
σθε. At ubi nulla consonans intercesserit, σ, omnino erit interponen-
dum, ut *πεπρίνται, πεπρίνθε. βεβασίλδονται. βεβασίλδθε.*
Tertia quoque ab eadem fit, *ν*, scilicet ante, *ται*, immisso, si tamen**

alia non intercesserit consonans, tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt coherere, ut *πέπεισεντο*. Si uero ante, *τοι*, aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut *πεποίηται*, *πεποίητω*. Hæc autem formatio dualis numeri, sinul & pluralis, communis quidem est passiuus omnibus præteritis, quorum actiuum in, *η*, terminatur. Desinentia uero in, *ω*, siue in, *ω*, & in, *ξω*, futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugatione. Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in, *μαι*, conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habēt uel. *λ*, uel. *ρ*, illud seruare in actiuo, & passiuo præterito, ut *ψάλλω*, *ἐψάλη*, *ἐψάλημαι*, *ᾤσθω*, *ᾤσθη*, *ᾤσθημαι*. Quæ uero, *μ*, uel solū, uel cum, *ν*, habent, id quidem seruant, sed, *ν*, interponitur, *διὰ τὴν ἡμετέραν*, quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est, ut *νέμω*, *νενέμη*, *νενέμημαι*. *τέμω*, *τέτεμη*, *τέτεμημαι*, *νῦν συγγράμην*, *τέτμη*, *τέτμημαι*, & alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uero in, *να*, desinunt, *ν*, minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens, *κ*, in, *γ*, transferunt. At in passiuo præteriti formatione illud in, *μ*, uertunt, cum forte alterum, *μ*, sequatur, ut *φαίνω*, *πέφακ*, *πέφακμαι*. hoc autem in prima tantum persona seruabitur, nam secunda quidem & tertia illud, *ν*, rursus assumit, ut *πέφασαι*, *πέφονται*. *ἰλιάσθω*, *ἰλιάσθη*, *ἰλιάσθημαι*. At *μέμω*, *μέμωμαι*, & *μέμωμαι*, *γ*, in, *σ*, Atticorum more transtulerunt. *μέμνη*, *μέμνημαι*, & *μέμνημαι* cuius Thema est *μένω*, assumpserunt, *κ*, tanquam a circumflexo themate deducta, quemadmodum & *νέμω*, *νενέμη*, *νενέμημαι*. Dissyllaba uero quæ ante, *ν*, uel, *ι*, uel, *ει*, uel, *ν*, habent, omnino, *ν*, respuunt, ut *κρίνω*, *κρίνη*, *κρίνημαι*, *κτείνω*, *ἐκταμ*, *ἐκταμμαι*. *θύνω*, *τέθυ*, *τέθυμαι*, sed hæc pauca sunt. At *μέμωμαι* cuius actiuū præteritum est *μέμωλυν*, *ἀπὸ τοῦ μολύνω* fit, quod quidem trisyllabum est. Præteritum uero passiuum sextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in, *μαι*, conuersa, sed ante, *μαι*, ut plurimum recipit, *σ*, ut *ἀκούω*, *ἤκου*, *ἤκουσμαι*, *ξέω*, *ἔξη*, *ἔξησμαι*. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem, *σ*, non admittunt, ut *πόσσω*, *πέσσω*, *πέσσωμαι*. *ἐκπύω*, *ἐκπύωμαι*. Actiuum autem Præteritum uerborum quæ circumflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut *ποιῶ*, *πεποίη*, *πεποίημαι*. Si uero breuem, *σ*, recipit, ut *τελῶ*, *τέτελε*, *τέτελεσμαι*. Quod autem ad penultimam attinet, eandem

Verba in
ξω, ωσ, ω,
ξω.

Verba quin
te coniug.

Verba
in. να.

μεμω
σμαι.
μεμωλι
σμαι.

Verba
sextæ.

Penultima
præter. passi
ui.

lanē habet passivum præteritum, quam & activum, si a uerbo deficiente in, ω, ueniat, ut πέτυφα, πέτυμαι, πέπεικα, πέπεισμαι, πεποίηκα, πεποίημαι. Exciipiuntur dissyllaba primæ coniugationis & secundæ Graiitonorum, quos præteritum passivum rursus assumit, ε, uocalem penultimum præsentis, quæ in præterito activo in, ο, paruum cōuersa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι, κλέπτω, κέκλοφα, κέκλημαι. Inuenitur & κέκλημαι. Annotatur etiam quæ, g, habent cum aliqua consonante implicitum, in quorum penultima præsentis, ε, reperiatur. horum enim præteritum passivum, ε, mutat in, α, ut σρέφω, εσρέφα, εσγραμμαι, δέφω, τέδεφα, τέδαμμαι. Exciipitur βεῖχω βέβεχοι, βέβεγμαι διὰ τοῦ, ε. At in uerbis in, μι, desinentibus, penultimum corripit, quæ in actiuo quidē longa deprehenditur, ut δέδωκα, δέδωμαι.

De tertia plurali persona passivi prateriti formata, libro. iiii. satis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quæadmodum ea fiat Ionice, latius quæ eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc personam à tertia singulari temporis eiusdem formare consueuerunt, non, *v*, sicut alii, sed, *α*, breuem interponentes inter ultimam syllabam atque penultimam. Sed quia ante, *τω*, finalē syllabā tertiæ personæ cōmunis singularis numeri diuersæ consonantes inueniuntur, diuersam quoque formationem esse oportuit. Nam in uerbis quidem Grauitonis primæ coniugationis & secundæ, tertia persona singularis prateriti passiuui habet ante, *τω*, aliam tenuem mutam in eadem syllabā cōprehensam, quibus disiunctis, & *α*, interposito, ac priori *τε* inui in propriam aspiratā conuersa, fit tertia persona pluralis *ἑσάντων*. est enim regula, *ο* *π* *τ* *ω* *ν* *ἴ* *τον* *π* *ρ* *ο* *σ* *ω* *π* *ο* *ν* *ἐ* *ν* *ικ* *ν* *ἔ* *χ* *ο* *ν* *π* *ρ* *ὸ* *τ* *οῦ*, *τ*, *φ* *ι* *λ* *ὸ* *ν*, *δ* *ὧ* *ν* *φ* *ι* *λ* *οῦ* *εἰ* *ς* *δ* *ι* *κ* *οῦ*, *κ* *αἱ* *π* *ρ* *ο* *σ* *υ* *δ* *έ* *σ* *ει* *τοῦ*, *α*, *π* *ο* *ι* *οῦ* *σ* *ιν* *οἱ* *ἴ* *ων* *ες*, *ἴ* *ων* *των*, *π* *λ* *η* *θ* *ῶ* *ν* *των*, *π* *λ* *η* *θ* *ῶ* *ν* *των* *τ* *ῶ* *ν* *τ* *υ* *π* *ῶ* *ι*, *τ* *υ* *π* *ῶ* *ι* *α*, *λ* *έ* *λ* *ε* *κ* *τ* *οῦ*, *λ* *έ* *λ* *ε* *χ* *α* *τ* *οῦ*. Tertia quoque pluralis prateriti plusquamperfecti eodem formatur modo, ut *ε* *τ* *ῶ* *ν* *τ* *υ* *π* *ῶ* *ι*, *ε* *τ* *ῶ* *ν* *τ* *υ* *φ* *α* *ῶ*, *ε* *λ* *έ* *λ* *ε* *κ* *τ* *οῦ*, *ε* *λ* *έ* *λ* *ε* *χ* *α* *τ* *οῦ*. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia singulari faciunt, uertentes, *σ*, in figuratiuam consonantem prateriti medi, ubi ante, *τω*, extiterit. Quia, quandocumque tertia cōmunis Grauitonorum per, *σ*, profertur, tertia Ionice figuratiuam consonantem prateriti medi sibi adsciscit, ut *αἰσάστω*, *μέσος* *παρεστω*. *πέ* *ποι* *ν* *α*, tertia prateriti passiuui *πέ* *ω* *ς* *α*, *καὶ* *ἑ* *σ* *άν* *των* *κ* *α* *ὶ* *π* *ρ* *ο* *σ* *υ* *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, *μ* *έ* *σ* *ος* *π* *α* *ρ* *ε* *κ* *α* *ἰ*, *εἰ* *ς* *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, tertia prateriti passiuui *εἰ* *ς* *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, *καὶ* *ἑ* *σ* *άν* *των* *κ* *α* *ὶ* *π* *ρ* *ο* *σ* *υ* *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, *οἰ* *σ* *υ* *ν* *α* *σ* *υ* *ν* *α* *ι*, *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, *καὶ* *ἑ* *σ* *άν* *των* *κ* *α* *ὶ* *π* *ρ* *ο* *σ* *υ* *δ* *έ* *σ* *α* *ι*, *τοῖ* *χοι*. hoc est, sanguine autem aspersi sunt patientes, *καὶ* *εἰ* *ς* *δ* *έ* *σ* *α* *ι* uero & *ο* *έ* *ν* *τ* *ῶ* *ν* & similia, quæ, *ξ*, habent in futuro, ad se-

Verba in
 μ.
 Tertia plu.
 Ionice.

Verba pri-
mæ & se-
cundæ.

Verba ter-
tiæ & quar-
tæ.

Quæ. ξ. ha
bent in fu
turo.

Verba quinta coniugationem. At in quinta coniugatione ea soluni uerba, quæ in, *γω*, definunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionice formatam, cum in tertia cōmunis præteriti, *g*, tenue ante *τοι*, forte existat. Nam, *g*, cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam regula est, quam modo diximus, *οτι παν τριτον περσωπον ενικον, εχον περ του, τ, φιλον.* &c. *g*, quod in tertia cōmuni persona tenue est, in tertia Ionica in seipsum aspiratum uertitur, ut *παιδα, εσπερα, εσπερα, εσπερα, εσπερα*, sicut *νενιπται, νενιφαται, βοω του, ω, εις, φ*. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis, *σ*, habet ante *τοι*, ut *ηκουσαι*, eo q̄ figuratiua littera medii præteriti non est consonans in quam, *σ*, mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in his, quorum tertia communis in, *τοι*, puram definit, hoc est absq̄, *σ*, tertiam pluralē *ιωνικως* apte formari poterimus, si solum, *α*, ante, *τοι*, posuerimus, ac penultimam, quæ est in uoce cōmuni si longa fuerit, corripuerimus, ut *ειρω, ειρωται, ειρωται. Ιλιοςδες α. Οι τε δε μεσας προς δις ειρωται. κλειω, κλειωται, κλειωται. Ο δισοειας δ. Αι δ' αλλι κελιωται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productam seruant. Ο δισοειας α. Αι δισοες τοι διχα διαδαιαται εσχατοι ανδρων, αντη του διεδαιαται, cuius Thema est δαιαμαι diuido.*

Circūflexa in *μυ*. De Circūflexis, & uerbis in, *μυ*, quoniam a sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. Nam si tertia communis præteriti passiui in, *τοι*, puram defuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, sicq̄, *α*, solum interposito, tertia fiet *ιωνικως*, ut *πεποιηται, πεποιηται, κεχυσται, κεχυσται, βεβοηται* autem nō dicimus, sicut nec *ισασι*, & alia huiusmodi *δια τω κεκαφωνιαν. τεθειται, τεθειται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut ειπεποιητο, ειπεποιητο. βεβληατο tamen & βεβοληατο, & κεχλαατο, & alia multa apud Poetas metri gratia productam seruare antepenultimam constat, Ο δισας. η. Ενθ ενι πεπλοι λεπτοι δυνητοι βεβληατο. & Ιλιοςδες ι. Γενετ δ' ατλη τφ βεβοληατο παντες εριστοι. Ο δισας ες ι. Δη γαρ κεχλαατο λιν. Poetæ uero Ionas imitati, formant tertiam personam pluralē, alioq̄ quoq̄ temporum mittentium tertiam singularem aut in, *τοι*, aut in *το*, nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo, *α* (ut supra dictum est) interponentes, ut *ημαι, ηται. tertia pluralis ηνται κοινως, και εαται ιωνικως. Ιλιοςδες γ. Οι δε νω εαται σγη. Ο παρταπικς, μιλω, ητο, ηνω, κη εατω. Ιλιοςδες η. Οι δ' εατ εν αγορη δαες, κη φηγε**

Tertia pluralis præteriti plusquamperfecti.

DE FORM. VERBORVM ACT.

τυφθέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis in, ν, definit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in, μ, planius dicitur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in, μ, participium formatur a secunda persona praeteriti imperfecti ἐτίθης.

Imperatiuus uero in, θι, definit, τίθεθι, τύφθηθι. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda in, τ, mutatur, ut τίθεπ, τύφθηπ. Optatiuus in, ν, cum diphthongo in penultima, ut πείλω, τυφείλω. Subiunctiuius in, ω, circumflexum, ut εἰν πείω, εἰν τυφείω.

Penultima
Aoristi pri.

Infinitiuius uero in, ναι, ut τίθεναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiusmodi Aoristi, & quae sequuntur libro. i. i. satis diximus. Sed de de tertia persona pluralis numeri βοιωπικῶς aliquid dicere hoc in loco inutile non erit. Tertia igitur persona pluralis a tertia fit singulari, adiuncta, σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωπικῶς ἐτύφθεν, ad similitudinem participii neutri generis eiusdem temporis, praeposito, ε, syllabico augmento, & accentu in antepenultimā retracto, ut ὁ τυφθεῖς, ὁ τυφθέν, ἐτύφθεν. Poteft etiam formari a prima persona singularis numeri, extrema in, ον, mutata, & accentu in antepenultimā retracto, ut ἐτύφθην, ἐτύφθεν. ἐκστήθην, ἐκστήθεν. Ἰλιάδ. γ. ἀντάρ εἰ παῖ κῆρ στήθεν ἄμ' ἠγάμονεσσιν ἐκαστοί. Quod factum est, ut in uerbis quae habent participium in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, prima persona & tertia pluralis numeri impares sint, sicut in praeterito imperfecto actiuorum dictum est.

Tertia
βοιωπ
ικῶς,

Α' ο' γ' ις ος. β.

Ετύπω, fit a secundo Aoristo actiuo, extrema in, ω, mutata, ἐτυπον, ἐτύπω, ἐτύπων, ἐτύπη. Δυῖ κ' ε'. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. γλῆθωπικῶς. ἐτύπημον, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωπικῶς ἐτυπην, sicut ἐδύμεον παρ' ἐδύμεν, pro ἐδύμησαν. Ἰλιάδης μ. πολλοὶ δ' ἀεγείων, οἱ μὲν δάμεον, οἱ δ' ἐλίπεντο. Μέλων. α.

Τυφθήσομαι, a secunda persona primi Aoristi passiuī, expuncto augmento, & adiuncta ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλων. β.

Τυπήσομαι, τυπήση, τυπήσεται, a secunda persona secundi Aoristi passiuī ἐτύπης, adiuncta ομαι. Μετ' ὀλίγον μέλων.

Τετύφομαι, a secunda persona praeteriti passiuī, interposita, ομ, τέ, τυψα, τετύφομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς καὶ παρατακός.

Τ' ἔπ' ου, a secunda persona praeteriti imperfecti passiuī fit, expuncto incremento, ἐτυπόμην, ἐτύπ' ου, τύπ' ου, καὶ ἰωνικῶς τύπ' ου,

τύπιο, καὶ δὲ κῶς τύπιδι. ὡς φείδει, φείδιδι. οἰόμεντος ἐν βωμῷ, λικσαῖς, φείδιδι τῶν ἐρίφων, φείδιδι λύκε τῶν τοκιδῶν μὲν.

Quæ sequuntur, vide Libro. i. i.

παρὰ κείμονος καὶ ὑπερσωτ.

Τέτυφο, fit à secūda psona præteriti plusquâperfecti, simile augmētum habens cum præterito perfecto, ἐτέτυμω, ἐτέτυφο, τετέφθα.

Α'όριστος α.

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia persona primi Aoristi passivi, ἐτύφθη.

Α'όριστος β.

Τύφθητι, à tertia secūdi Aoristi passivi ἐτύφθη. Sed de his satis, Lib. iiii.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΓΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Ο Pratiui passivi omnes à proprio indicatiuo passiuo sunt extrema in, μω, conuersa, ac, i, penultimæ adiuncto, denipris ambobus Aoristis, qui actiuosq; more à genitiuis suis participiosq; fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ὡς τὸ μ, κλιτικὸν μετὰ μακροῦς, ἔξτερον τῶν ἐσχάτων εἰς, μω, καὶ πρὸ τῆς, μω, διεχόμενον ἂν, ἢ δὲ κλικὸν ποιῇ. hoc est, qd omne passiuum, siue mediū, habens in fine μ, κλικὸν cum longa, uertens extremam in, μω, & ante μω, suscipiens, i, optatiuum facit, ut τύπιομαι, τυπιοίμω, ἐτυψάμην, τυψάμην.

Εἰς ὧς καὶ παρὰ κείμονος.

Τυπιοίμω, à prima persona præsents τύπιομαι, μοι, in, μω, conuersa, & adiuncto, i, penultimæ uocali, sicut modo dictum est. Δυσχεῶς. τυπιοίμεθον, τυπιοιθον, τυπιοίθω. Γλη. τυπιοίμεθα, τυπιοιθε, τυπιοητο, καὶ ποιητικῶς τυπιοίατο.

παρὰ κείμονος καὶ ὑπερσωτ.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passivi, μοι, in, μω, ac, i, penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti, si tamen sola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse oportet, non quamuis tamen. Excipitur enim, v, ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μοι, ut πεποιήμοι, πεποήμω. κεχρυσάμοι, κεχρυσάμω. τέθεικα, siue τέθεικα, τεθείμω. ἔσκαμαι, ἐσάμω. διέδωκα, διέδοίμω. Alioqui formari non potest, supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμί, ut λείλυμαι, λελυμένος εἰμι, εἰς, εἰν. λείλεγα, λελεγμένος εἰμι, εἰς, εἰν. τέτυμμαι, τετυμμένος εἰμι, εἰς, εἰν.

Α'όριστος α.

Τυφθείω, τυφθείης, τυφθέην, à genitiuo participii eiusdem temporis fit, extrema in, ω, mutata & i, penultimæ adiuncto, ut τυφθείς, ω.

DE FORMATIONE VERB. PASS.

Τυφθέντος, τυφθείω. Διγίχθ. τυφθείητον, τυφθείητην. Πληθυντικῶς. τυφθείημι, καὶ συγκρατῶ τυφθείμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθείον. Quo in loco aduertendum est, quod quodcumque prima persona pluralis optatiueque ante, *μεν*, diphthongum habuerit, subtracto, *μ*, facit tertiam personam pluralem, ut *τύποιμεν*, *τύπιοι*. Cum uero habuerit monophthongum, hoc est, *σο* iam uocalem, tunc in, *σαν*, mittit tertiam pluralem, ut *τυφθείημεν*, *τυφθείησαν*. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abiiciatur, non extrema quidem mutata in, *σαν*, sed subtracto, *μ*, *σο* lum fit tertia pluralis, cum penultima, quæ prius in integra dictione tertia a fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circumflexum, cum natura sit longa ante breuē, ut *τυφθείμεν*, *τυφθείον*. quod omnibus optatiuis, tam Grauitonorum quæ Circumflexorum & terminatorum in, *μ*, habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.

Α' ὁριστος β.

Τυφείω τυφείης τυφείη &c. sicut & primus.

Μέμων α.

Τυφθήσοίμην, τυφθήσῃς, τυφθήσῃτο, a' prima persona primi Aoristi passiuī τυφθήσῃμαι, sicut & præsens.

Μέμων β.

Τυφθήσοίμην, τυφθήσῃς, τυφθήσῃτο, a' prima persona secundi Futuri τυφθήσῃμαι.

Μετ' ὀλίγον μέμων.

Τετυφώίμην, τετυφώῃς, τετυφώῃτο, a' prima persona paulo post Futuri, τετυφώῃμαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Εἰς ὧς καὶ παρὰ.

Ε ἂν τύπωμαι, a' prima persona subiunctiuī actiuī adiuncta *μαι*. Nam regula est, ὅτι ἐνεργητικῶς εἰς ὧς τῶν ὑποτακτικῶν, προοδεύσει τῆς, *μαι*, παθητικῶς γίνεται. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum, appositione, *μαι*, passiuum fit, ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda persona a' tertia fit expuncto scilicet, *τ*, *τύπῃται*, *τύπῃται* ἰσωνικῶς, καὶ κρᾶσει τοῦ, *η*, καὶ, *α*, εἰς, *η*, καὶ ὁ ποικιλιμακένου τοῦ, *η*, fit *τύπῃται* καὶ ὧς. At si hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam sequi poteris, quæ talis est, καὶ τοῦ, *λ*, καὶ τῆς, *α*, προοδεύσει τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, ὁ δὲ τοῦ, *α*, εἰς τῶν παθητικῶν. hoc est, Vniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπω, *τύπῃται*, *τύπῃται* ἐὰν τύπωμαι,

Regula antiquorum.

τύπη. Tertia psona τύπηται, à prima singulari, penultima in, η, & extrema in, ται, mutatis. Δι' ἧς. εἰν τυπώμεθον, τυπώδον, τυπώδον. Ρλη. εἰν τυπώμεθα, τυπώδε, τυπώνται. Possunt & hæc omnia formari à præsenti tēpore indicatiui passiui, ε, in, η, & ο, in, ω, ubiq; mutatis, ut τυπόμεαι, εἰν, τυπώμεαι, τυπέται εἰν τυπήται. & sic de aliis.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima psona Præteriti passiui, penultima uocali in, ω, μέγα conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circumflexo in penultima retracto, ut πεποιήμαι, εἰν πεποιώμαι. μέμνημαι, εἰν μεμνώμαι. κεχρυσώμαι, εἰν κεχρυσώμαι. Alioqui formari non potest etiā si penultima eius, u, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea cōsistens, sicut etiā de præterito optatiui passiui dictū est. Iccirco hoc etiā in loco p participium passiui Præteriti, & substantiuum uerbū supplendum erit, ut τετυμμένος εἰν ὦ, ης, ῆ. Ἀόριστος πρῶτος.

εἰν τυφώ, τυφῆς, τυφῆ. Ἀόριστος β. Εἰν τυπώ, τυπῆς, τυπῆ, à tertia psona singularis numeri suorum Indicatiuorum ετύφθη, & ετύπη, extrema in, ω, circumflexum mutata.

ἈΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρὰ τα.

Τύπηται, à tertia persona præsentis indicatiui passiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interiecto. Nam omne uerbum Passiuum, *Regula*, siue Medium habens in tertia persona, τ, κλιτικόν, & id quidem purum, cuiuscunq; sit temporis, format infinitiuum, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interposito, ut τύπηται, τύπησθαι. ετύφατο, ετύφασθαι, ex puncto augmento. Si autem ante, τ, alia extiterit tenuis, ea in propriam aspiratam mutabitur, sicut in præterito perfecto uerborum primæ & secundæ Coniugationis Grauitonog; de quo proprio loco mox dicitur. Potest etiam formari à secunda psona plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum mutato, ut τύπηδε, τύπησθε. & sic de aliis tenuioribus, quorum secunda persona pluralis in, σθε, definit.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τετύφθαι, à tertia persona præteriti passiui, tenuibus in densas mutatis. Sed hoc in prima & secunda coniugatione, ut τετυπῆται, τετυφῆται, ω, in, φ, & τ, in, θ, uersis sic λέλεκται, λελέχθαι, κ, in, χ, & τ, in, θ, mutatis, accentu quoq; in penultima translato, quanquam *Regula*, regula appetat antepenultimam acui, quæ est, ὅτι πᾶν εἰς, θαι, λήγον ἀπαρμύματα, ὁ μὲν χρόνον καὶ ὁ μὲν τονόν θέλει εἶναι τῶν ὁρίστικῶν. hoc est, Omnis infinitiuus in, θαι, desinens, & tempore & tono similis

q ii

DE FORMATIONE VERBORVM PASS.

uult esse proprio indicatio, ut *τύπεται*, *τύπεται*. Sed ab hac regula scito praeteritum perfectum passiuum excipi, cum synopam patitur in uerbo, ac syllabae defectu, ut supra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam secundus Aoristus medius, qui *τυπείσθαι*, infinitiuum habet *παροξύτων*. At in aliis coniugationibus, *ται*, in, *σαι*, inuenta sicut in praesenti, ac eadem consonante seruata, quae ante, *ται*, forte extiterit, fit infinitiuus, ut *πέσσαι*, *πεσθαι*, *ψάλλται*, *ψάλλει*. Si uero nulla praecesserit consonans, σ, omnino interponendum erit, ut *πεποιήται*, *πεποιήσθαι*. Potest etiam & a secunda pluralis numeri formari, ut in praesenti dictum est, *τέτυφθε*, *τετύφθαι*. *λέλειχθε*, *λέλειχθαι*. *ἔσκαρθε*, *ἔσκαρθαι*. *πεποίησθε*, *πεποίησθαι*, accentu in penultimam translato, ut supra.

Α' οριστος α.

Τυφθῆναι.

Α' οριστος β.

Τυπῆναι.

A tertia singulari proprii Aoristi addita, *ναι*. Caetera uero tempora praesentis formationem omnino sequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba Media in praesenti, & praeterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, quibus prorsus in his temporibus similia existunt, ut *τύπεται*, *τύπεται*, *τύπεται*, *τύπεται*, *τύπεται*, *τύπεται*. Nusquam tamen inueni haec duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed praeteritum perfectum, praeteritum plusquamperfectum, ambos Aoristos, & utrumque Futurum. Neque haec seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut praeteritum perfectum, & praeteritum plusquamperfectum, cum sint propemodum similia praeterito perfecto, & praeterito plusquamperfecto actiuorum, ut *τέτυφα*, *τέτυπα*, *ἔτετυφον*, *ἔτετυπον*. Partim passiuis, ut ambos Aoristos, & utrumque Futurum, quoniam haec tempora similem habent terminationem cum passiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras Graecas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodori Gazani imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus Medii uerbi, sicut in libro primo positum est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ε' νεσως.

Τ' *τύπεται*, *τύπεται* *κωνως*, *καὶ* *τύπεται* *ἀπικως*, *καὶ* *τύπεται* *ἰωνικως*.

Γαράκτης.

Εἰ τυπὸ μιν, εἰ τυπὸς κοινῶς, καὶ εἰ τυπὸς ἰωνικῶς, καὶ εἰ τυπὸς δωρικῶς.

Γαράκτειμος.

Τέτυπα, ἃ πρᾶτερο αἰτιο fit, πρᾶποῖτα figuratiua littera, quæ græcè χαρακτικὴς ἰκὲν τῆς συζυγίας appellatur, ante, α, finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante, α, πρᾶτερι αἰτιο, qua accepta, πρᾶτεritum medium simile erit αἰτιο πρᾶτερι in omnibus modis ac etiā participiis, ut τέτυπα, τέτυπε, τέτυπε, τετυφῶς, τετυφῶς. Quomodo autē accipit figuratiua litteram coniugationis, aduerte. Nam præsens aut in, ω, purum definit, aut in, ω, non purum. Si in, ω, purum, siue diphthongus præcedat, ω, siue uocalis, ea sola remanet ante, α, finalē in πρᾶτερι medio, ut ἀκῶ, ἡκῶ, μέσος περακ. ἡκῶ. λῶ, λῶ, μέσος περακ. λῶ. Attamen pauca inueniuntur in, ω, purum exeuntia, quæ mediū πρᾶτεritū habeant. Quæ uero ante, ω, habēt aut, ὅ, aut, ου, omnino carent medio πρᾶτερι, πρᾶτερι δὲ κούω. Si uero in, ω, non purum definat uerbū, aut simplex consonans πρᾶτεritum, ω, aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante, α, ut λείω, λείω. μέσος λείω. πείω, πείω, μέσος πείω. Si duplex, aut αἰτιο, aut potestate. Si αἰτιο, aut in diuersis syllabis κατὰ διάσπιν, & tunc sequitur supradictam regulam, quia mediū πρᾶτεritū eam assumit consonantem, quæ, ω, finali in præsenti iuncta est, ut ῥέγω, μέσος περακ. ῥέγω. At si, α, geminatum fuerit ante, ω, siue, ῥ, tunc futurum aut in, ξω, definit, & tunc medium πρᾶτεritum, γ, sibi adsciscit, ut πλήω, in, ξω, definit, & tunc medium πρᾶτεritum, δ, sibi uendicat, ut ἐρέω, μέσος περακ. ἐρέω. Aut in, σω, & tunc medium πρᾶτεritum, δ, sibi uendicat, ut ἐρέω, μέσος περακ. ἐρέω. Etiam si potestate duplex consonans præcesserit, ω, ut est, ζ, illud idem intelligendum, quia si Futurum in, ξω, defuerit, medium πρᾶτεritum γ, sibi uendicabit, ut κρέω, κρέω, κρέω. Si, σ, δ, ut φρέω, φρέω, πρέω. At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, π, κ, &, μ, medium πρᾶτεritum priorē assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτικὴς ἰκὲν, ut τυπῶ, μέσος περακ. τυπῶ. ἡκῶ, τέτοικα, τέτοικα, τέτοικα. Nam, τ, &, ν, cum per πρᾶτεριωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτικὴς ἰκὲν coniugationis esse non possunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim, β, habent ante, ω, partim uero, φ, ut ἐλῶ, κῶ, κῶ, & σκῶ, quæ cū & ipsa, τ, alium de sibi adsciscat, opus est ut, β, quæ media est, & φ, aspirata, in legitimam ac sibi correspondentem tenuem uertant, α, scilicet, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præceptionem) antecedit, hoc est, π, sicut

κτ, quandoquidem neq, β, neq, φ, ulla ratione, τ, præcedere potest, ob incongruam consonantium structuram. Iccirco βλάπω dicendum erit, non autέ βλάβτω. Sic κρύπτω, κρύπτω, σκάπτω, non autέ κρύβτω, κρύβτω, σκαφτω. Attamen præterita media suorum pfectorum, propriam seruant figuratiuā, ut βέβλα, κέκρυ, κέκρυ, λυβ, εσκαφα. Et quoniā a singulis huiusmodi uerbis singula deriuantur nomina uerbalia, hoc est, βλάβη, ἀπό τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπό τῆς κρύβω. & κρύβη, ἀπό τοῦ κρύβω. & σκαφή, ἀπό τῆς σκάφω. &c. orta est illa cōmunis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεσῶς διὰ δύο συμφωνῶν ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρεκεί-

Regula.

μενος φυλάττει τὸν συμφωνῶν τῶν ῥηματικῶν, ὁ πρὶν ἀπὸ τοῦ ἐνεσῶτος παρεκείμεται. Quæ quidē nomina prius nobis discenda erunt, q̄ uerba ipsa a quibus deducuntur, &c. Sic & ἐάπω dixerimus ἐκ τοῦ ἐάφω, siue τάφω, nec non & ἐάπω, ἐκ τοῦ ἐάφω fieri, mutata ubiq; aspirata in, τ, tenuē, ut supra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerē, si in usu haberētur. Vnde ἀόριστος, εἰ ταφον, & ἐβαφον. passiuus uero ἐτάφω & ἐβάφω. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐάν ταφῶ ταφῆς ταφῆ. & ἐαφῶ βαφῆς βαφῆ. Vnde Phalaris epistola ad Inieratos. λογίσασθε δὲ ὡς ὁ ὄψοτε ἐάν ταφῆς σὺν ἡμετέροις ἡμετέροις ἐστὶ, & quod citasse non pigeat apud nostros Psalmo. 67. ὡς ἐάν βαφῆς ὁ πόντος ἐν αἵματι. hoc est. ut intinguatur pes tuus in sanguine. Nec ignoro Etymologum Auctore

μῖνον.

aliani horum uerborum a remotis accersitam tradere originem. μῖνον, tamen ἐκ τοῦ μένω, ὁπῶν τοῦ, εἰς, ἵ, ὡς ἐχῶ, ἵχῶ, ν, habet τὸ χαλκτικὸν ἵχον, unde præteritum medium μέμονα, μ, enim addititia est, tamen si priorem in syllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio seruaretur, quia, μ, præcedere litteram, ν, potest, ut μνήμα, subsequi non potest. Eodem pacto in uerbo πίπω, quod a πέτω fit, sicut a τέκα, πίκτω, ὁπῶν τοῦ, εἰς, ἵ, π, consonans primum syllabæ locum possidet, licet extrinsecus adducatur, quia, τ, littera (quanquam & ipsa tenuis sit) subiici non patitur. & sic in aliis huiusmodi, si qua inueniatur. In quibus considerandum est, quæ nam sit propria consonans uerbi primitiui, & quæ extrinsecus sumpta, ut ἐσῶ, ἵσῶ, & τέκα, πίκτω. sed de hoc satis. Est etiā parium syllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis Grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circūflexis uero una minuitur syllaba, ut διεδύπηκα, διεδύπηκα. Penultima quoq; habet eandem cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medii formationem inflexionemq; pertinent, hoc in loco sequi debebant, satis superq; (ut pu-

**eultima
præteriti
medii.**

ro) Libro. I I, cōplexus sum, nihil aliud addendum aut repetendum

putavi. Igitur ad Grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad singulas coniugationes pertinentia scribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos, numerosq; ac personas, secundum rationem uariorū idiomatum primi exempli locum sibi uendicabit.

ΓΑΡΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ.

βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ΕΝΕΣΩΣ.

Λείβω, λείβεις, λείβει, καὶ ὁμοεικῶς λείβεις, λείβει, καὶ αὐτοεικῶς λείβεις, λείβει. Δυνήκει. λείβειτον, λείβειτον. Πληθυντικῶς. λείβωμεν, λείβετε, λείβουσιν, καὶ ὁμοεικῶς, λείβομεν, λείβετε, λείβουσιν.

Παρακτατικῶς.

Ελείβον, ελείβεις, ελείβει, καὶ ἰωνικῶς ελείβεσκε. Δυνήκει. ελείβετον, ελείβετην. Πληθυντικῶς. ελείβομεν, καὶ ὁμοεικῶς ελείβομεν, ελείβετε, ελείβουσιν, καὶ βοιωτικῶς ελείβοσαν.

Παρακείμενος.

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυνήκει. λέλειφατον, λέλειφατον. Πληθυντικῶς. λέλειφαμεν, λέλειφατε, λέλειφασιν, καὶ ὁμοεικῶς λέλειφαμεν, λέλειφατε, λέλειφασιν, καὶ ἰωνικῶς εἰλεφα, εἰλεφας, εἰλεφε, εἰλεφε, εἰλεφε, εἰλεφε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυνω.

Ελελείφην, ελελείφεις, ελελείφει κοινῶς, καὶ ελελείφει, ελελείφεις, ελελείφει διὰ τοῦ, η, in prima & tertia persona ἰωνικῶς καὶ ὁμοεικῶς. Δυνήκει. ελελείφειτον, ελελείφειτην. Πληθυντικῶς. ελελείφειμεν, καὶ ὁμοεικῶς ελελείφειμεν, ελελείφειτε, ελελείφεισαν, καὶ ἰωνικῶς εἰλεφην, εἰλεφεις, εἰλεφει.

Αόριστος α.

Ελεψα, ελεψας, ελεψε, καὶ ἰωνικῶς ελεψασκε. Δυνήκει. ελεψατον, ελεψατην. Πληθυντικῶς. ελεψαμεν, καὶ ὁμοεικῶς ελεψαμεν, ελεψατε, ελεψαν.

Αόριστος β.

Ελιβον, ελιβεις, ελιβε, καὶ ἰωνικῶς ελίβεσκε. Δυνήκει. ελίβετον, ελίβετην. Πληθυντικῶς. ελίβομεν, καὶ ὁμοεικῶς ελίβομεν, ελίβετε, ελίβουσιν, καὶ βοιωτικῶς ελίβοσαν.

Μέλλαν α.

Λείψω, λείψεις, λείψει, καὶ αὐτοεικῶς λείψω, λείψεις, λείψει. Δυνήκει. λείψειτον, λείψειτον. Πληθυντικῶς. λείψομεν, λείψετε, λείψουσιν, καὶ ὁμοεικῶς λείψωμεν, λείψετε, λείψουσιν. Δυνήκει. λείψειτον, λείψειτον. Πληθυντικῶς. λείψουσιν, λείψετε, λείψουσιν.

ΕΧΕΜΠΛΑ ΓΡΑΒΙΤΟΝΟΡ.

Μέλλων β.

Λιβῶ, λιβέις, λιβέι. Δυνῆξ. λιβείτον, λιβείτον. Γλη. λιβούμον, κῆ
 θωρικῶς λιβούμις, λιβέιτε, λιβούσι, καὶ θωρικῶς λιβούντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς κῆ παρεστω.

Λείβε, λιβέτω. Δυνῆξ. λείβετον, λιβέτων. Γλη. λείβετε, λιβέτω
 σαν, καὶ ἄπικῶς λιβόντων.

Παρακείμενος κῆ ὑπερστω.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυνῆξ. λελείφετον, λελειφέτων. Γλη. λελεί
 φετε, λελειφέτωσαν, κῆ ἄπικῶς εἰλειφε, εἰλέφτω, κῆ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Λείφον, λειφάτω. Δυνῆξ. λείφατον, λειφάτων. Γλη. λείφατε,
 λειφάτωσαν, καὶ ἄπικῶς λειφάντων.

Ἀόριστος β.

Λίβε, λιβέτω. Δυνῆξ. λίβετον, λιβέτων. Γλη. λίβετε, λιβέτω
 τωσαν, κῆ ἄπικῶς λιβόντων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς κῆ παρατακῆς.

Λέιβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυνῆξ. λείβοιτον, λειβοίτην. Γλη. λεί
 βοιμον, καὶ θωρικῶς λείβοιμις, λείβοιτε, λείβοιον.

Παρακείμεν. καὶ ὑπερστω.

Λελέφοιμι, λελέφοις, λελέφοι. Δυνῆξ. λελέφοιτον, λελειφοίτην.
 Γλη. λελέφοιμον, κῆ θωρικῶς λελέφοιμις, λελέφοιτε, λελέφοιον,
 κῆ ἄπικῶς εἰλεφοιμι, εἰλέφοις, εἰλεφοι.

Ἀόριστος α.

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυνῆξ. λείψαιτον, λειψαίτην. Γλη. λεί
 ψαιμον, κῆ θωρικῶς λείψαιμις, λείψαιτε, λείψαιον, αἰολικῶς καὶ
 ἄπικῶς λείψαι, λείψαιον, λείψαι. Δυνῆξ. λειψαίτον, λειψαίτην.
 Γλη. λειψαίμον, λειψαίατε, λειψαίον.

Ἀόριστος β.

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυνῆξ. λίβοιτον, λιβοίτην. Γλη. λίβοι
 μον, καὶ θωρικῶς λίβοιμις, λίβοιτε, λίβοιον.

Μέλλων α.

Λέψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυνῆξ. λείψοιτον, λείψοίτην. Γλη. λεί
 ψοιμον, κῆ θωρικῶς λείψοιμις, λείψοιτε, λείψοιον.

Μέλλων β.

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυνῆξ. λιβοῖτον, λιβοίτην. Γλη. λιβοῖμον,
 καὶ θωρικῶς λιβοῖμις, λιβοῖτε, λιβοῖον.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρεστ.

Ἐάν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυνίη. Ἐάν λείβῃτον, λείβειντον. Πλη. Ἐάν λείβωμεν, καὶ ὁωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

παρεσκέμενος καὶ ὑπερστω.

Ἐάν λελέφω, λελέφῃς, λελέφῃ. Δυνίη. Ἐάν λελέφῃτον, λελέφῃτον. Πλη. Ἐάν λελέφωμεν, καὶ ὁωρικῶς λελέφωμες, λελέφῃτε, λελέφωσι, καὶ ἄλλικῶς, Ἐάν εἰλέφω, εἰλέφῃς, εἰλέφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐάν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυνίη. Ἐάν λείψῃτον, λείψῃτον. Πλη. Ἐάν λείψωμεν, καὶ ὁωρικῶς λείψωμες, λείψῃτε, λείψωσι.

Ἀόριστος β.

Ἐάν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυνίη. Ἐάν λιβῇτον, λιβῇτον. Πλη. Ἐάν λιβῶμεν, καὶ ὁωρικῶς λιβῶμες, λιβῇτε, λιβῶσι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρεστ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λείβειν ὁωρικῶς, καὶ λείβειν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβειν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβειν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβειν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς.

παρεσκέμενος καὶ ὑπερστω.

Λείβειν καὶ ἄλλικῶς εἰλεφέμενοι, καὶ λείβειν καὶ ἄλλικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβειν καὶ ἄλλικῶς καὶ ὁωρικῶς.

Ἀόριστος α.

Λείψαι κοινῶς, καὶ λείψαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείψαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς.

Ἀόριστος β.

Λιβεῖν κοινῶς, καὶ λιβεῖν ὁωρικῶς, καὶ λιβεῖν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λιβεῖν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λιβεῖν αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς.

Μέλλων α.

Λείψειν, sicut & praesens.

Μέλλων β.

Λείπειν, quemadmodum & secundus Aoristus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβῃ αἰολικῶς, καὶ λείβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς. Δυνίη. λείβομένη, λείβεσθαι, λείβεσθαι. Πλη. λείβομαι κοινῶς, καὶ λείβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ λείβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς.

παρεσκέμενος.

Ἐλίσβω, Ἐλίσβῃ κοινῶς, καὶ Ἐλίσβῃ αἰολικῶς, καὶ Ἐλίσβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ Ἐλίσβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ Ἐλίσβῃ αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς. Δυνίη. Ἐλίσβομαι, Ἐλίσβεσθαι, Ἐλίσβεσθαι. Πλη. Ἐλίσβομαι, Ἐλίσβομαι αἰολικῶς, καὶ Ἐλίσβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ Ἐλίσβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς, καὶ Ἐλίσβομαι αἰολικῶς καὶ ὁωρικῶς.

EXEMPLA GRAVITONORVM

μεθα κοινῶς, καὶ ἐλαβόμεθα ὁδρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.
Γρακείμενος.

Λέλειμμα, λέλειται, λέλειπται. Δυῖνός. λελείμεσθον, λέλειψθον,
λέλειφθον. Πληθ. λελείμεθα κοινῶς, καὶ λελείμεθα ὁδρικῶς καὶ
ἰωνικῶς. λέλειψθε, λελειμένοι εἰσιν, καὶ ἰωνικῶς λελίφαται. ἀπικῶς
υεγο εἰλεμμα, εἰλειται, εἰλειπται. καὶ τὰ λοιπά.

ὑπερσωτελικός.

Εἰλεμμῶ, εἰλεψο, εἰλεπτο. Δυῖνός. εἰλεμέσθον, εἰλεψθον,
εἰλεφθον. Πληθ. εἰλεμέθα κοινῶς, καὶ εἰλεμέθα ὁδρικῶς καὶ
ἰωνικῶς. εἰλεψθε, εἰλεμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς εἰλελίφατο.
ἀπικῶς υεγο εἰλεμμῶ, εἰλεψο, εἰλειπτο. Ἀόρις α.

Εἰλεφθον, εἰλεφθης, εἰλεφθῃ. Δυῖνός. εἰλεφθοντον, εἰλεφθῆτην.
Πληθ. εἰλεφθῃ, καὶ ὁδρικῶς εἰλεφθῆτες, εἰλεφθῆτε, εἰλεφθῆσαν,
καὶ βωιωπικῶς εἰλεφθεν. Ἀόρις β.

Εἰλίβω, εἰλίβης, εἰλίβῃ. Δυῖνός. εἰλίβοντον, εἰλίβῃτην. Πληθ. εἰλίβῃ
μον, καὶ ὁδρικῶς εἰλίβητες, εἰλίβητε, εἰλίβησαν, καὶ βωιωπικῶς εἰλίβον.
Μέλλαν α.

Λεφθῆσμαι, λεφθῆσθαι κοινῶς, καὶ λεφθῆσαι ἀπικῶς, καὶ λεφθῆσαι ἰων
νικῶς, λεφθῆσθαι. Δυῖνός. λεφθῆσόμεσθον, λεφθῆσεσθον, λεφθῆσεσθον.
Πληθ. λεφθῆσόμεθα, καὶ ὁδρικῶς λεφθῆσόμεθα, λεφθῆσεσθε, λεφθ
ῆσονται. Μέλλαν β.

Λιβήσμαι, λιβήσθαι κοινῶς καὶ λιβήσθαι ἀπικῶς, καὶ λιβήσθαι ἰωνικῶς.
λιβήσεται. Δυῖνός. λιβήσόμεσθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβήσ
όμεθα, καὶ ὁδρικῶς λιβήσόμεθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.
μετ' ὀλίγον μέλλαν.

Λελείψμαι, λελείψθαι κοινῶς, καὶ λελείψαι ἀπικῶς, καὶ λελείψαι ἰωνι
κῶς, λελείψεται. Δυῖνός. λελεψόμεσθον, λελεψεσθον, λελεψεσθον. Πληθ.
λελεψόμεθα, καὶ ὁδρικῶς λελεψόμεθα, λελεψεσθε, λελεψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς τὸς καὶ παρατατ.

Λεῖβε κοινῶς, καὶ λεῖβο ἰωνικῶς, καὶ λεῖβο ὁδρικῶς, λεῖβεσθε. Δυῖνός.
λεῖβεσθον, λεῖβεσθον. Πληθ. λεῖβεσθε, λεῖβεσθον, καὶ ἀπικῶς λεῖβεσθον.
Γρακείμενος καὶ ὑπερσω.

Λελεψο, λελεψω. Δυῖνός. λελεψθον, λελεψθον. Πληθ. λελεψθε,
λελεψθον, καὶ ἀπικῶς εἰλεψο, εἰλεψω.

Ἀόρις α.

Λεφθῆπ, λεφθῆτω. Δυῖνός. λεφθῆτον, λεφθῆτων. Πληθ. λεφθῆτε,
λεφθῆτωσαν.

Ἀόριτος β.

Λίβητι, λίβητιω. Δυϊκά. λίβητον, λίβητιων. γλῆ. λίβητε, λίβητιωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΓΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεσῶς καὶ παρῶς.

Λεβοίμω, λέβοιο, λέβοιτο. Δυϊκά. λεβοίμενον, λέβοιον, λεβοίω. γλῆ. λεβοίμεθα, καὶ ὄωρικῶς λεβοίμεθα, λέβοιοιτε, λέβοιοιτο, καὶ ποιητικῶς λεβοίατο.

Γαρχαίμ. καὶ ὑπερσωτ.

Λελεμμένος εἶω, εἶης, εἶη. Δυϊκά. λελοιμμένω εἶητον, εἶητην. γλῆ. λελεμμένοι εἶημον, εἶητε, εἶησαν, καὶ ὄητικῶς εἰλημμένος εἶην, εἶης, εἶη. καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἀόριτος α.

Λειφθέην, λειφθέης, λειφθέη. Δυϊκά. λειφθέητον, λειφθέητην. γλῆ. λειφθέημον, καὶ ὄωρικῶς λειφθέημεν, λειφθέητε, λειφθέησαν, καὶ συγκατῶν λειφθέμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖον.

Ἀόριτος β.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβείητην. γλῆ. λιβείημον, καὶ ὄωρικῶς λιβείημεν, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκατῶν λιβεῖμον, λιβεῖτε, λιβεῖον.

Μέλων α.

Λειφνησοίμην, λειφνησοίω, λειφνησοίτο. Δυϊκά. λειφνησοίμενον, λειφνησοίον, λειφνησοίω. γλῆ. λειφνησοίμεθα, καὶ ὄωρικῶς λειφνησοίμεθα, λειφνησοιοιτε, λειφνησοιοιτο, καὶ ποιητικῶς λειφνησοίατο.

Μέλων β.

Λιβησοίμην, λιβησοίω, λιβησοίτο. Δυϊκά. λιβησοίμενον, λιβησοίον, λιβησοίω. γλῆ. λιβησοίμεθα, καὶ ὄωρικῶς λιβησοίμεθα, λιβησοιοιτε, λιβησοιοιτο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΓΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεσῶς καὶ παρῶς.

Ἐάν λείβομαι, λείβη κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. Δυϊκά. ἔάν λειβώμενον, λείβηον, λείβηον. γλῆ. ἔάν λείβωμεθα, καὶ ὄωρικῶς λείβωμεθα, λείβηοιτε, λείβηοιτο.

Γαρχαίμ. καὶ ὑπερσωτελῆς.

Λελεμμένος, ἔάν ὦ, ἦς, ἦ. Δυϊκά. λελεμμένω ἔάν, ἦτον, ἦτον. γλῆ. λελεμμένοι ἔάν ὦμον, ἦτε, ὦσι, καὶ ὄητικῶς εἰλεμμένος ἔάν ὦς, ἦ, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἀόριτος α.

Ἐάν λειφθῶ, λειφθῆς, λειφθῆ. Δυϊκά. ἔάν λειφθῆτον, λειφθῆτον. γλῆ. ἔάν λειφθῶμον, καὶ ὄωρικῶς λειφθῶμεν, λειφθῆτε, λειφθῆσι.

EXEMPLA GRAVITONORVM

Αόριτος β.

Εάν λιβῶ, λιβῆς, λιβῆ. Δυῖ ηζ. Εὐν λιβῆτην, λιβῆτον. Γληῶωτ.
Εάν λιβῶμεν, ηζὶ θωρικῶς λιβῶμεν, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΓΛΩΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς καὶ παρεκτικῶς.

Λείθεοται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικῶς λείθεται, καὶ ἀπικῶς εἰ λείθεται.

Αόριτος α.

Λειφνήναι κοινῶς ηζὶ, λειφνήμεναι ἀπικῶς καὶ θωρικῶς, ηζὶ λειφνή-
μεν ἰωνικῶς.

Αόριτος ε.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀπικῶς ηζὶ θωρικῶς, ηζὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλιαν α.

Λειφνήσεται. μέλιαν β. λιβήσεται. μετ' ὀλίγον μέλιαν λείψεται.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς.

Λείβομαι, λείβη κοινῶς, ηζὶ λείβει ἀπικῶς, ηζὶ λείβεται ἰωνικῶς, λείβε-
ται. καὶ τὰ λοιπὰ ad passiuorum similitudinem.

Παραεκτικῶς.

Εἰ λείβομαι, εἰ λείβη κοινῶς, ηζὶ εἰ λείβω ἰωνικῶς, καὶ εἰ λείβω θωρικῶς,
εἰ λείβετο.

Παρακείμενος.

Λέλοιθα, λέλοιθα, λέλοιβε. Δυῖ ηζ. Λελοίθατον, λελοίθατον.
Γληῶ. Λελοίθαμεν, ηζὶ θωρικῶς λελοίθαμεν, λελοίθατε, λελοίθασι,
καὶ ἀπικῶς εἰλοιθα, εἰλοιθα, εἰλοιβε.

ὑπερσυντελικῶς.

Εἰ λείβομαι, εἰ λείβη, εἰ λείβεις, εἰ λείβεις κοινῶς, ηζὶ εἰ λείβω, εἰ λείβεις,
εἰ λείβεις ἰωνικῶς, ηζὶ εἰ λείβω, εἰ λείβεις, εἰ λείβεις ἀπικῶς, ηζὶ θω-
ρικῶς. Δυῖ ηζ. εἰ λείβω, εἰ λείβεις, εἰ λείβεις. Γληῶ. εἰ λείβω, εἰ λείβεις, ηζὶ
θωρικῶς εἰ λείβω, εἰ λείβεις, εἰ λείβεις, εἰ λείβεις, ηζὶ ἀπικῶς εἰ λείβω,
εἰ λείβεις, εἰ λείβεις.

Αόριτος α.

Εἰ λείψαί μιν, εἰ λείψω κοινῶς, ηζὶ εἰ λείψω ἰωνικῶς, εἰ λείψω. Δυῖ ηζ.
εἰ λείψαί με, εἰ λείψω, εἰ λείψω, εἰ λείψω. Γληῶ. εἰ λείψαί με, καὶ θωρικῶς
εἰ λείψαί με, εἰ λείψω, εἰ λείψω.

Αόριτος β.

Εἰ λιβό μιν, εἰ λιβον κοινῶς, ηζὶ εἰ λιβον ἰωνικῶς, ηζὶ εἰ λιβον θωρικῶς,
εἰ λιβέτο. Δυῖ ηζ. εἰ λιβό με, εἰ λιβέτο, εἰ λιβέτο. Γληῶ. εἰ λιβό με, καὶ
θωρικῶς εἰ λιβό με, εἰ λιβέτο, εἰ λιβέτο.

Μέλιαν α.

Λείψομαι, λείψη κοινῶς, ηζὶ λείψει ἀπικῶς, ηζὶ λείψεται ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλιαν β.

Λιβέμαι, λιβῆ κοινῶς, ηζὶ λιβεῖ ἀπικῶς, ηζὶ λιβεῖται ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

Λείβου κοπῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβου δωρικῶς, λειβέτω.
 Δυϊκός. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβεοτε, λειβέτωσαν, καὶ
 λειβέτων ἀπικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκός. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθ. λελοί-
 βετε, λελοβέτωσαν, καὶ ἀπικῶς ἐλλοιβε, ἐλοιβέτω. 84c.

Ἀόριστος α.

Λείψαι, λειψάτω. Δυϊκός. λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψα-
 οτε, λειψάτωσαν, καὶ ἀπικῶς λειψάτων.

Ἀόριστος β.

Λιβού, λιβέτω. Δυϊκός. λιβέτον, λιβέτων. Πληθ. λιβέοτε,
 λιβέτωσαν, καὶ ἀπικῶς λιβέτων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκός. λειβοίμεθον, λείβοιτον, λει-
 βοίθην. Πληθ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεθα, λείβοιτε,
 λείβοντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λελοίμοι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκός. λελοίβοιτον, λελοιβόιτην.
 Πληθ. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοί-
 βοιον, καὶ ἀπικῶς ἐλλοίμοι, ἐλοίβοις, ἐλοίβοι.

Ἀόριστος α.

Λειψάιμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκός. λειψάιμεθον, λείψαιτον,
 λειψάιθην. Πληθ. λειψάιμεθα, καὶ δωρικῶς λειψάιμεθα, λείψαν-
 οτε, λείψαντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος β.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκός. λιβοίμεθον, λίβοιτον, λιβοίθην.
 Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεθα, λίβοιτε, λίβοντο, καὶ ποιη-
 τικῶς λιβοίατο.

Μέλλων α.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκός. λειψοίμεθον, λείψοιτον, λειψοί-
 θην. Πληθ. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψοίμεθα, λείψοιτε, λείψοντο,
 καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων β.

Λιβοίμην, λιβοίω, λιβοίτω. Δυϊκός. λιβοίμεθον, λείβοιτον, λιβοίθην.
 Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεθα, λιβοίτε, λιβοίντε, καὶ
 ποιητικῶς λιβοίατο.

Ε Χ Ε Μ Π Λ Α.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Εάν λείθωμαι, λείβη κοινώς, η λείβηαι ιωνικώς, λείβητς. η τὰ λοιπά.

Παρακείμενος και υπερωπ.

Εάν λελοίβα, λελοίβης, λελοίβη. Δυϊκός. Εάν λελοίβητον, λελοίβητον. Πληθυντικός. Εάν λελοίβαμον, και θωρικώς λελοίβάμεν, λελοίβητε, λελοίβασι, και αΐτικώς εάν είλοίβα, είλοίβης, είλοίβη.

Αόριστος α.

Εάν λείψωμαι, λείψη κοινώς, η λείψηαι ιωνικώς, λείψηται. Δυϊκός. Εάν λειψώμετον, λείψητον, λείψητον. Πληθυντικός. Εάν λειψώμεθα, και θωρικώς εάν λειψώμεθα, λείψηθε, λείψανται.

Αόριστος β.

Εάν λιβώμαι, λιβη κοινώς, και λιβηαι ιωνικώς, λιβηται. Δυϊκός. Εάν λιβώμετον, λιβητον, λιβητον. Πληθ. Εάν λιβώμεθα, και θωρικώς λιβώμεθα, λιβηθε, λιβανται.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος και υπερωπτελικός, λελοιβέναι κοινώς, η είλοιβέναι αΐτικώς, και λελοιβέμεναι θωρικώς και αΐτικώς, και λελοιβέμεν ιωνικώς.

Αόριστος α. λείψασθαι.

Αόριστος β. λιβέσθαι.

Μέμων α. λείψεσθαι.

Μέμων β. λιβέσθαι.

Exempla aliorum uerborum Grauitonog per tria genera distincta actiuum scilicet, passiuum & medium, in modo Indicatio tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεσώς	Ενεργητικός.	Παθητικός.	Μέσα.
παρκατ.	Τ ρέω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρκα.	ἔτρεπον,	ἐτρέπομην,	ἐτρέπομην.
αΐτικώς	τέτρεφα	τέτρεμμαι,	τέτρεπα,
υπερω.	ἔτετρεφον,	ἐτέτρεμην,	ἐτέτρεπον,
αΐτικώς	ἔτετρεφον.		
αόριστος α.	ἔτεφα,	ἔτεφην,	ἔτεφάμην.
αόριστος β.	ἔτρεπον,	ἔτρεπόμην,	ἔτρεπόμην.
μέλ. α.	ἔτεφα,	ἔτεφίστομαι,	ἔτεφομαι.
μέλ. β.	ἔτρεπα,	ἔτρεπίσσομαι,	ἔτρεπύμην.
μέτ'όλ. μέλ		τέτρεφιστομαι,	

Ἐνεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.	Ἐνεσῶς.
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	παράκτ.
ἐγράφον,	ἐγράφόμην,	ἐγράφόμην.	παράκτ.
γράφω,	γράφωμαι,	γράφω.	ὑπερσυν.
ἐγράφειν,	ἐγράφωμαι,	ἐγράφειν.	ἀόριστος α.
ἔγραψα,	ἔγραψάην,	ἔγραψάμην.	ἀόριστος β.
ἐγράφον,	ἐγράφην,	ἐγράφόμην.	μέλων α.
γράφω,	γράφωμαι,	γράφωμαι.	μέλων β.
γράφω,	γράφωμαι,	γράφωμαι.	μετ' ὀλίγ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.	Ἐνεσῶς.
Λ έγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	παράκτ.
ἔλεγον,	ἐλερόμην,	ἐλερόμην.	παράκτ.
λέλειχα,	λέλεγμαι,	λέλοχα.	ἀπληκῶς.
λέλοχα.	ἐλελέγμην,	ἐλελόχην.	ὑπερσυν.
ἐλελέχην,	ἐλέγην,	ἐλελόχην.	ἀπληκῶς.
ἐλελόχην.	ἐλέγην,	ἐλελόχην.	ἀόριστος α.
ἔλεξα,	ἐλέγην,	ἐλελόχην.	ἀόριστος β.
ἐλεγον,	ἐλέγην,	ἐλελόχην.	μέλων α.
λέξω,	λέξωμαι,	λέξωμαι.	μέλων β.
λεῖπῶ,	λεῖπώμαι,	λεῖπώμαι.	μετ' ὀλίγ. μέλ.
Ἐνεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.	Ἐνεσῶς.
Δήκω,	δήκωμαι,	δήκωμαι.	παράκτ.
ἐδήκην,	ἐδήκώμην,	ἐδήκώμην.	παράκτ.
δέδῃχα,	δέδῃγμαι,	δέδῃχα.	ὑπερσυν.
ἐδέδῃχην,	ἐδέδῃγμην,	ἐδέδῃχην.	ἀόριστος α.
ἐδέξα,	ἐδέχην,	ἐδέξάμην.	ἀόριστος β.
ἐδέκην,	ἐδέκην,	ἐδέκώμην.	μέλων α.
δήξω,	δήξωμαι,	δήξωμαι.	μέλων β.
δάκω,	δάκωμαι,	δάκωμαι.	μετ' ὀλίγ. μέλ.
Ἐνεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.	Ἐνεσῶς.
Τρύχω,	τρύχωμαι,	τρύχωμαι.	παράκτ.
ἐτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.	παράκτ.
τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.	ὑπερσυν.
ἐτέτρυχην,	ἐτέτρυγμην,	ἐτέτρυχην.	

Ε Χ Ε Μ Π Λ Α.

ἀόριστος α.	ἔνυξα,	ἔνυχον,	ἔνυξάμην.
ἀόριστος β.	ἔνυχον	ἔνυχον,	ἔνυχον.
μέλλαν α.	τρυξάω,	τρυχήσομαι,	τρυξομαι.
μέλλαν β.	τρυξάω,	τρυχήσομαι,	τρυξομαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.	τρυξάω,	τρυχήσομαι,	τρυξομαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεστώς.	Ενεργητικῆς.	Γραμματικῆς.	Μέσα.
παράτ.	ἄδω,	ἄδωμαι,	ἄδωμαι.
παρκαίμ.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
ὑπερσυν.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
ἀόριστος α.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
ἀόριστος β.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
μέλλαν α.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
μέλλαν β.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.	ἦσθιν,	ἦσθιμι,	ἦσθιμι.
Ενεστώς.	Ενεργητικῆς.	Γραμματικῆς.	Μέσα.
παράτ.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρκαίμ.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
ὑπερσυν.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
ἀόριστος α.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
ἀόριστος β.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
μέλλαν α.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
μέλλαν β.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.	πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
Ενεστώς.	Ενεργητικῆς.	Γραμματικῆς.	Μέσα.
παράτ.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
παρκαίμ.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
ὑπερσυν.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
ἀόριστος α.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
ἀόριστος β.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
συγκροτή	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.
μέλλαν α.	ἠλδύθω,	ἠλδύθομαι,	ἠλδύθομαι.

ἐλνῶ, ἢ ἐλῶ,

ἐλνῶσμαι,
ἢ λνῶσμαι,
ἐλνῶσμαι.ἐλνῶμαι, ἢ ἐλῶμαι. μέλων β.
(μαι. μετ' ὅλ. μέλ.
καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικῶς.
Φράζω,
ἐφραζον,
πέφρακα,
ἐπεφράκειν,
ἐφρασα,
ἐφραδην,
φραστόω,
φραδῶ,

Γαληνικῶς.
φράζομαι,
ἐφραζόμην,
πέφρακμαι,
ἐπεφράσθην,
ἐφράδην,
ἐφραδίσθην,
φραστόησμαι,
φραδίσθην,
πέφρακσμαι.

Μέσα.
φράζομαι,
ἐφραζόμην.
πέφραδα,
ἐπεφράδην.
ἐφραστόμην,
ἐφραδύμην,
φραστόμαι,
φραδύμαι.

Ενεσῶς.
παράτ.
παράκ.
ὑπερσυν.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
μέλων α.
μέλων β.
μετ' ὅλ. μέλ.

Ενεργητικῶς.
ὀρύσσω,
ἀρύσσω,
ἀρύχα,
ὀρύχα,
ἀρύχην,
ὀρύχην,
ἀρύχα,
ἀρύχον,
ὀρύξω,
ἀρύξω,

Γαληνικῶς.
ὀρύσσομαι,
ἀρύσσομαι,
ἀρύχαι,
ὀρύχαι,
ἀρύχην,
ὀρύχην,
ἀρύχην,
ἀρύχην,
ἀρύχην,
ἀρύχην,
ὀρύχισθαι,
ὀρύχισθαι,
ἀρύξομαι, ἢ
ὀρύξομαι, ἀττικῶς.

Μέσα.
ὀρύσσομαι,
ἀρύσσομαι,
ἀρύχα,
ὀρύχα,
ἀρύχην,
ὀρύχην,
ἀρύχην,
ἀρύχην,
ἀρύχην,
ὀρύξομαι,
ὀρύξομαι.

Ενεσῶς.
παράτ.
παράκ.
ὑπερσυν.
ἀττικῶς.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
μέλων α.
μέλων β.
μετ' ὅλ. μέλ.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικῶς.
Ψάλλω,
ἐψάλλον,
ἐψάλλει,
ἐψάλλειν,
ἐψάλλον,
ἐψάλλον,
ψάλλω,
ψάλλω,

Γαληνικῶς.
ψάλλομαι,
ἐψάλλομαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ψάλλομαι,
ψάλλομαι,
ἐψάλλομαι,

Μέσα.
ψάλλομαι,
ἐψάλλομαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ἐψάλλαι,
ψάλλομαι,
ψάλλομαι,
ψάλλομαι,

Ενεσῶς.
παράτ.
παράκ.
ὑπερσυν.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
μέλων α.
μέλων β.
μετ' ὅλ. μέλ.

EXEMPLA GRAVITONOR.

	Ενεργητικῶς.	Παθητικῶς.	Μέσα.
Ενεσῶς.	Στέλω,	Σέλωμαι,	Σέλωμαι.
παρεκτ.	ἔσελον,	ἔσελόμην,	ἔσελόμην.
παρεκείμ.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
ὑπερσυν.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
ἀόριστος α.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
ἀόριστος β.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
μέλων α.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
μέλων β.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
μετ' ὀλ. μέλ.	ἔσθηκα,	ἔσθημαι,	ἔσθημαι.
	Ενεργητικῶς.	Παθητικῶς.	Μέσα.
Ενεσῶς.	Κάμνω,	Καίνομαι,	Καίνομαι.
παρεκτ.	ἔκαμνον,	ἔκαμνόμην,	ἔκαμνόμην.
παρεκείμ.	ἔκαμνηκα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
συνκωστή.	ἔκαμνηκα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
ὑπερσυν.	ἔκαμνηκα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
συνκωστή.	ἔκαμνηκα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
ἀόριστος α.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
συνκωστή.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
ἀόριστος β.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
μέλων α.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
συνκωστή.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
μέλων β.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
μετ' ὀλ. μέλ.	ἔκαμνα,	ἔκαμνημαι,	ἔκαμνημαι.
	Ενεργητικῶς.	Παθητικῶς.	Μέσα.
Ενεσῶς.	Τέμνω,	Τέμνομαι,	Τέμνομαι.
παρεκτ.	ἔτενον,	ἔτενόμην,	ἔτενόμην.
παρεκείμ.	τέτμηκα,	τέτμημαι,	τέτμημαι.
συνκωστή.	τέτμηκα,	τέτμημαι,	τέτμημαι.
ὑπερσυν.	ἔτεμήκα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
συνκωστή.	ἔτεμήκα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
ἀόριστος α.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
συνκωστή.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
ἀόριστος β.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
μέλων α.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
συνκωστή.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
μέλων β.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.
μετ' ὀλ. μέλ.	ἔτειμα,	ἔτεμήμην,	ἔτεμήμην.

		τετεμήσομαι.		μετ' ὅλ. μέλ.
		τετμήσομαι.		συγκωσῇ.
Ενεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.		Ενεσῶς.
φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.		παρεκτ.
ἐφαίνον,	ἐφαίνόμην,	ἐφαίνόμην.		παρεκείμ.
πέφαγχ.	πέφαμμαι,	πέφην.		ὑπερσω.
ἐπέφαγκον,	ἐπέφάμην,	ἐπέφηνεν.		ἀόριστος α.
ἔφλω,	ἔφάνθην,	ἔφλώμην.		ἀόριστος β.
ἐφανον,	ἐφάνην,	ἐφάνόμην.		μέλλαν α.
φανῶ,	φανήσομαι,	φανῶμαι.		μέλλαν β.
φανῶ,	φανήσομαι.	φανῶμαι.		μετ' ὅλ. μέλ.
Ενεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.		Ενεσῶς.
κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.		παρεκτ.
ἐκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.		παρεκ.
κέκλιθ.	κέκλιμαι,	κέκλινα.		ὑπερσω.τ
ἐκεκλίμεν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίμεν.		ἀόριστος α.
ἔκλινα,	ἔκλίθην,	ἔκλινάμην.		ἀόριστος β.
ἐκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.		μέλλαν α.
κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινῶμαι.		μέλλαν β.
κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινῶμαι.		μετ' ὅλ. μέλ.
Ενεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.		Ενεσῶς.
σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.		παρεκτ.
ἐσπείρον,	ἐσπείρόμην,	ἐσπείρόμην.		παρεκ.
ἔσπαρχ.	ἔσπαρμαι,	ἔσπαρχ.		ὑπερσω.
ἐσπάρκεν,	ἐσπάρμην,	ἐσπάρκεν.		ἀόριστος α.
ἔσπειρα,	ἔσπάρθην,	ἔσπειράμην.		ἀόριστος β.
ἐσπαρον,	ἔσπαρην,	ἔσπαρόμην.		μέλλαν α.
σπείρω,	σπαρήσομαι,	σπείρωμαι.		μέλλαν β.
σπείρω,	σπαρήσομαι,	σπείρωμαι.		μετ' ὅλ. μέλ.
Ενεργητικῶς.	Γα.θητικῶς.	Μέσα.		Ενεσῶς.
κῶ,	κῶμαι,	κῶμαι.		παρεκτ.
ἤκον,	ἤκόμην,	ἤκόμην.		παρεκ.
ἤκηκα,	ἤκισμαι,	ἤκηκα.		ἀήκως.
ἀκήκηκα,	ἀκήκισμαι,	ἀκήκηκα.		τ ii

ΚΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

DE FORMATIONE VERB. CIRCUMF.

ὑπερσυντ.	ἡκίστην,	ἡκίστω,	ἡκίστην.
ἀπικῶς	ἡκίστην,	ἡκίστῳ,	ἡκίστῳ.
ἀόριστος α.	ἡκούσας,	ἡκούσας,	ἡκούσας.
μέλων α.	ἀκούσας,	ἀκούσας,	ἀκούσας.
μετ' ὅλ. μέλ.		ἡκούσας.	ἡκούσας.
ἀπικῶς.		ἡκούσας.	ἡκούσας.
ἔντατος.	ἔντατος.	ἔντατος.	ἔντατος.
παρεστ.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
παρεστ.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
ὑπερσυντ.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
ἀόριστος α.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
ἀόριστος β.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
μέλων α.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
μέλων β.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.
μετ' ὅλ. μέλ.	ἔπαυον,	ἔπαυον,	ἔπαυον.

Exempla autem hæc, etsi omnia in usu nō sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam Grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

EIVSDEM, F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LĪBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἄ περισπώμενα ῥήματα, hoc est, Circumflexa uerba uti sæpius dictum a sexta coniugatione, Grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum quæ in penultima habent siue, ε, siue, α, siue, ο, ut ποιῶ, βοῶ, χῶσθω. Et dicuntur Circumflexa, eo quod habeant circumflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χῶσθω. Patiuntur autem synæresim in præsentī & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis simul uariantur, ut in Grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresim pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatīs de-

claratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ p̄supradictas tres uocales distinguuntur, quas χαρᾶκτηρις ἔχει, hoc est, Formatiuas litteras appellare possumus, quæadmodum & Consonantes in Grauitonīs. Per ea enim cognoscimus unumquodq; uerbū quorū sit coniugationis. Quibusdā tamen placet, quæadmodū Dionysius Thrax affirmat, ut p̄ extremam secundarum p̄sonarum huiusmodi coniugationes distinguantur. Nā prima coniugatio in, εις, per synæresim facit secundā p̄sonam contractam, ut ποιῆς. Secunda in, εις, subscripto, ι, βοᾶς. Tertia in, οἰς, χρυσῆς. Esto igitur. Ε. χαρᾶκτηρις ἔχει primæ coniugationis circumflexor. Α. secundæ. ο, tertiæ. Quæ qdē seruātur in omnibus modis, tam actiuorū, q̄ passiuorum, quantum ipsa natura fert, etsi cōmunes synæreses regulæ aduersari uideantur, p̄prias enim ac distinctas synæreses habet unaquæq; Circumflexorū coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertēdum est, futurum in, σω, desinēs, superare præsens una syllaba, si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiusmodi esse à circumflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint à Grauitonīs p̄prias circumflexorū, mutatis, ε, &, α, in, η, &, ο, in, ω, ut ποιῆω, ποιήσω. βοᾶώ, βοήσω. χρυσῶω, χρυσώσω. Licet in quibusdā maneant inmutabiles, ut τελῆω, τελήσω. μέλλω, μέλλω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia. Penultimam etiā futuri seruant in præterito p̄fecto, & præterito plusquam p̄fecto, & in primo Aoristo in omnibus uerbis circumflexis, ut ποιήσω, πεποιήκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβόηκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρυσώκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρυσώσα. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

DE PRIMA CONIUGATIONE CIRCUMFLEXORVM VERBOR.

Prima igitur coniugatio circumflexorū à uerbis sextæ coniugationis Grauitoniorum in, εω, desinentibus, per synæresim fit, ut ποιῆω, cuius secunda p̄sona & tertia in, εις, diphthongum p̄prias desinunt, ut ποιῆς, ποιῆι. Et habet in Futuro ante, σω, η, hoc est, cum præsens longam habeat penultimam, siue natura, siue positione, ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀλλῶ, ἀλλήσω. Excipitur νεκῶ, νηκέσω, quod con- tendo significat, νικήω enim νικήσω secundæ coniugationis est. Excipitur & ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præsens in, ω, purū desinerit, Futurū habebit, η, ante, σω, ut νοῶ, νοήσω. Etiam si ancipitē habuerit præsens in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κηῶ, κηήσω, præter ἀγῶ, ἀγέσω. & ηκῶ, ἀγέσω. λῶ, ηκλήσω. Etiam uerba deriuata à nominibus masculinis in, ος, ηκλήσω.

DE FORMATIONE VERB. CIRCUMFL.

definentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. διδῶς, διδάσκω, διδάσκω. Etiam Decomposita, ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiam a Grauitonis uerbis in circumflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτερῶ, οἰκτερήσω, ἔλκω, ἔλκω, ἔλκω. Etia quæ indifferēter sunt & primæ & secundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρεῖς, ξυρῶ, ἔλεα, ἔλεα, καὶ ἔλεα, ἔλεα, γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρεῖς, γηρῶ. Etiam monosyllaba, ut σχῶ, σχῶ, ῥῶ, ῥῶ, μῶ, μῶ. Quæ uero nihil horum habent, & penultima præsentis aut in, e, aut in, o, desinat presentis, faciunt futuræ, ut τελῶ, τελῶ, ὀλῶ, ὀλῶ. Excipitur μολῶ, μολήσω. πορῶ, πορήσω. ἀφελῶ, ἀφελήσω. Hæc autē annotantur, quæ indifferēs habent futuræ, καλῶ, καλέσω, καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καρῶ, καρέσω, καρήσω. πορῶ, πορέσω, καρῶ, καρέσω, καρήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καρῶ, καρέσω, καρήσω. πονῶ, πονέσω, πονήσω. Poneσω quidē, si ad corpus referamus, πονῶ, πονήσω uero, si ad animā. Et aduerte, dissyllaba in hac prima coniugatione ex cōmuni usu nō pa ti synæresim in prima psona singulari præsentis tēporis. Nam regula est, ὅτι δέποτε ῥῆμα ὀριστικόν εἰς ω, λήγαν μονοσύλλαβον διέσκειται ἐν χρεῖ, χαίρει, εἰμι. δὲ γὰρ εἰς ω, λήγαν μονοσύλλαβον διέσκειται ἐν χρεῖ, χαίρει, εἰμι. δὲ γὰρ εἰς ω, λήγαν μονοσύλλαβον διέσκειται ἐν χρεῖ, χαίρει, εἰμι. hoc est, quod nunq uerbum Indicatiuum in, ω, desinēs, monosyllabū inuenitur in usu, nisi inueniatur secundæ coniugationis circumflexoræ, ut ὄρω, ὄλω, κλῶ, &c. Neq in prima plurali, neq in ter tia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq πλέομεν, πλῶμεν, neq πλέετε, πλέετε. & ut plurimum accipere, u, in Futuro, ut πλέω, πλέω. ῥέω, ῥέω. νέω, νέω. Synæreses autē huius cōiugatiōis, quæ semp ex, e, & sequēte uocali fiūt, hæc sunt, scilicet, α, ε, ο, η, ι, ω, sicut libro. iiii. dictū ē.

Synæreses, quæ.

DE OPTATIVO ACTIVO CIRCUM FLEXORVM VERBORVM.

Optatiui circumflexoræ Actiui, fiunt a genitiuis suorū participio rum omnes, quemadmodū & grauitonos fieri monstrauimus, ut ποίεοντος, ποίεοιμι. sic a πεισύντος, πεισοῖμι, extrema scilicet in, μι, con uersa, & abiectō, υ, deinde addito, ι, penultimæ uocali, υ, tamen ex, ον, diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem syllaba mini me possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiā a geni tiuo participiū contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uo calis genitiui etiam diuersa fit, ut βοῶντος, βοῶντος. tos enim in, μι, &, υ, consonāte expuncta, ac, ι, penultimæ uocali subscripto, fit βοῶμι, βοῶς, βοῶ. At in tertia quidē coniugatione similis erit formandi ra tio, qualem in prima diximus, quandoquidem & utriusq genitiui con

tracti eadem est litteratura, ut ποῦντος, χυσοῦντος, unde χυσοίμι, χυσοῖς, χυσοί. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos a propriis pfectis deducere, hoc est ποίειμι, βοάοιμι, χυσοίμι, abiicientes primum, *i*, ex penultima diphthongi, *oi*. Deinde contrahētes *ε*, & *ο*, si primæ sint cōiugationis, rursus in *oi*, diphthongū, & duo, *oo*. Itē in *oi*, si sint tertiæ, ut ποίειμι, ποιόιμι, χυσοίμι, χυσοίμι. At si secundæ sint cōiugationis, cōtractis prius *α*, & *ο*, in *ω*, μέγα, *i*, iteque sumēdū ē p synaresim, ut i penultima oīno fiat diphthongus διὰ τῆς *i*, ut βοάοιμι, βοῶιμι.

Quo in loco dicit aliquis. Cur ex *ε*, & *ο*, & ex duobus, *oo*, fit synaresis in *oi*, cum aliās p cōmūnem regulā synaresium utrobique in *ou*, contrahantur κοινῶς. Ad quod respondetur, Optatiuos oēs in penultima diphthongū appetere, quæ ex *i*, subiunctiua uocali cōsistat. Nam regulæ quædā sunt peculiāres, quæ quibusdā in locis habent priuilegiū: uim, cōmunesq; regulas superant, sicut etiā in principio declinationū diximus nominum contractōz, cum de duali numero tractarem, uidelicet τῶν δημοδυνέων, ubi, *i*, prius expulso, ac *ε*, & *ο*, rursus in *oi*, diphthongū contractis, fit δημοδυνόιν. Quoniam omne datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ *i*, siue p priam siue impropriā desinere opus est. Atq; iterum quæri potest, Si igitur huiusmodi optatiui diphthongū διὰ τῆς *i*, natura omnino appetūt, cur nō potius altera uocalis eliditur, quæ *i*, præcedit, & ex ea quæ remanet & *i*, subsequente fiat synaresis? Respondetur, synaresim fieri nō posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint, ac puræ, hoc est, nulla intercedēte aut uocali aut cōsonāte, ut ποίεομαι, ποιῶμαι, βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiā diphthongo synaresis fiat, sciendū, præpositiuā uocalē diphthongi omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanq; principalis ac domina primū obtineat locum. Subiunctiuā uero, siue *i* ὦτα sit, siue *υ*, ὑλὸν prorsus abiiciendā, utpote appendicē, & præpositiuis uocalibus subiectam, ut ex ipsa præpositiua uocali & monophthongo, quæ forte ei adhæserit, contractio fiat, ut ποίεοιμι, ποιόιμι, nisi in *α*, crasim fieri contingat, aut in *η*, aut in *ω*, μέγα, quia tunc huiusmodi uocales p synaresim, *i*, sibi adsciscūt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεας, βοῶεας, ποίεης, ποιῆς, βοάοιμι, βοῶιμι. Quare sciiri uelim, in uerbis Circūflexis, ac etiā in nominibus contractis, has esse ueras synaresium formandarum regulas, quas ab antiquis Grammaticis excerpimus. Sed de hoc, etiam ἐν τῇ περὶ περὶ πρῶτων τοῦ τρύφωτος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐν τῇ λῶς, καὶ κατὰ κράσιν, hoc est, ποίεοιμι, ποιόιμι, ποίεοις, ποιόις, ποίεοις, καὶ κατὰ κράσιν, hoc est, ποίεοιμι, ποιόιμι, ποίεοις, ποιόις, ποίεοις, καὶ κατὰ κράσιν.

Atten.

Atten.

r. iiii

DE FORMATIONE VERB. CIRCVMFL.

ποιῶν. Nam Attici & Aeoles uertentes, *μ, in, ω* purā dicunt ποιῶν, ποιῶνς, ποιῶν, sicut τυφῶν, τυφῶνς, τυφῶν. Dores uero non solum *μ, in, ω*, sed etiam, *οι*, penultimam diphthongum propriam in, *ω, in* propriam uertentes, dicunt ποιῶν, ποιῶνς, ποιῶν. & sic in aliis circum flexorum conjugationibus. Aduertendum est etiam tertiam per sonam pluralia secundum hos non in, *ον*, sed in, *σαν*, desinere, cum penultima primæ pluralis sit, *η*, monophthongus, sicut in passiuīs Aoristis dictum est, ut ποιῶντων ποιῶνσαν, ποιῶντων, ποιῶνσαν.

Hoc quoque advertendum est, Atticos & Aeoles in modo optativo adiuo circumflexorum, proprium facere primum Aoristum, quem admodum & in Graeionis, hoc est, ποιῖσθαι, ποιῖσαισιν, ποιῖσεν, sicut τῦλει, τῦλεισιν, τῦλει. Vt uero haec facilius apprehendantur modulum declinadi Verba circumflexa, secundum uarias Linguas, subiiciemus.

Ε' ΥΚΤΙΚΑ'.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. κοινῶς μὲν ὅτως.

Γοῖοιμ, ποιοίμ	ποιέοις, ποιοῖς	ποιέοι, ποιοῖ.
ποιέοιμν, οἶμν	ποιείον, ποιοῖτον	ποιέοι τὴν, οἶ τὴν.
	ποιέετε, ποιοῖτε	ποιέουσιν, ποιοῖον.
Α ἤκως καὶ αἰολικῶς ἔτος.		
ποιοῖω	ποιοῖς	ποιοῖν.
ποιοίμην	ποιοῖστον	ποιοῖ τὴν.
	ποιοῖντε	ποιοῖσιν.
Δωρῆκῶς δι' ἔτος.		
ποιώω	ποιώης	ποιώῃ.
ποιώμεν	ποιώητον	ποιώῃ τὴν.
	ποιώετε	ποιώουσιν.
Α ὀρίσας α. κοινῶς μὴν ἔτος.		
ποιήσωμι	ποιήσας	ποιήσας.
	ποιήσαιτον	ποιήσας τὴν.
ποιήσωμεν	ποιήσατε	ποιήσασιν.
Α ἤκως δι' ἐκ) αἰολικῶς ἔτος.		
ποιήσας	ποιήσειςας	ποιήσεις.
	ποιήσεάτον	ποιήσεις τὴν.
ποιήσείμην	ποιήσεάτε	ποιήσείν.

Cetera vero, Gravitonorum sequuntur inflexionem.

DE INFINITIVO ACTIVO.

Infinitiuus circumflexorū omnium præsens tēporis secundum iuniores Grāmaticos, a tertia eiusdem præsens indicatiui modi fit, addita, *ν*, quemadmodum & Grauitonus, ut ποιεί, ποιεί, ποιείν. Veteribus tamen placuit, ut huiusmodi Infinitiuus a tertia psona prætēriti imperfecti omnino deduceretur, a quibus hæc datur regula, *Regula.* quam ex Theodosio, & Herodiano accepimus, *ῥᾶς ἐν εἰς ἅπλῳ βαρύνον τὸν κατὰ τὸ δῖτον πρόσθων, προσλαβὼν ἅπασι μῆκτον ποιεί, λέγει, λέγειν, ἅπλῳ δὲ περιωσμέναν ὁ παρατακτὶς πρόσθων τῷ, ν, καὶ συσολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποιεί, ποιείν. ἐβόα, βοᾷν. ἐχρυσόν, χρυσύν. Quod fecisse uidetur, tum ut formatiua littera cuiusvis coniugationis, sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est, *ε, α, &, ο* ut ποιείν, βοᾷν, χρυσύν. tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς, ν, λήγον *Regula.* τὰ ῥήματα, & δὲ ποτε ἔχει τὸ τῷ, ν, τὴ ἀνεκφώνητον. hoc est, q̄ uerba desinentia in, *ν*, nunq̄ habent ante, *ν*, quicq̄ non platum, sicut est, *ι, in, ε,* diphthongo impropria, & in, *ν*, est enim, *ι, ἀνεκφώνητον.* Nā in diphthongis impropriis nullum habet sonū. Si igitur in uerbis secundæ cōiugationis a tertia psona præsens temporis formare uoluerimus infinitiuum, necessario, *ι*, erit subscribendum. Ex, *α*, enim & *ε*, fit synæresis in *α, ι*, quidem subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, ut βοᾷει, βοᾷ, βοᾷν. πεινᾷει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeste est cōtra dictam regulā. Verba etiā tertiæ coniugationis, si a tertia præsens facerent infinitiuum, aut in *ειν*, secundum cōmunem regulā, aut in, *ον*, secundum ppriam desinentiam fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in, *ον*, ut χρυσύν, aptior erit formatio si a tertia prætēriti imperfecti fiet antiquorū more, ut supra diximus. Nihil tamē phibet, quin a pfecto infinitiuo præsens tēporis in unaquaq̄ circumflexorū coniugatione contractus ac pprius Infinitiuus regulariter deduci possit, ut etiā Libro. *ι ι ι.* diximus. Nam si ex, *α*, extrema diphthongo infinitiui pfecti subtrahatur, *ι*, subiunctiua uocalis, & ex ppria figuratiua uocali cuiusvis coniugationis, & *ε*, sequente, quæ erat præpositiua uocalis, *ει*, diphthong, fiat synæresis, id eueniet ut unaquaq̄ coniugatio etiam in ipso Infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresin, ut ποιείν, ποιέον, ποιείν. βοάειν, βοάον, βοάιν. χρυσέειν, χρυσέον, χρυσέιν, καὶ τὰ λοιπά. Nam duo, *ει, in, ει*, diphthongum contrahūtur, *α, &, ε, in, α, ο, &, ε, in, &.**

Εἰς ὧς καὶ παρατακτὶς.

ποιείν, ποιείν, κοινῶς, καὶ ποιέιν ὁμοεικῶς, expuncto, *ι*, & accentu circumflexo in acutum conuerso, *Regula πᾶν ῥήμα βαρύνεται, ἢ περισσῶται, Regula*

DE FORMATIONE VERB. CIRCUMFL.

ὁξύνεται δὲ ἡ δέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριότου
τὰ συνημμένα ἀπαρέμφατα εἰς, εν, ὅ φαιέσει τοῦ, ι, πτείν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν.
δυσμοφορεῖν, ἀντὶ τῆς δυσμοφορεῖν. ὁ ἔστι δημόσια φέγειν. hoc est, Omne
uerbū grauat̃ur, aut circūfleclitur, acuitur autē nunq̃ secūdu cōmunē
cōsuetudinē, prāterq̃ apud Doros quoz Infinitiu contracti in, εν, sub
tracto, ι, fiunt, ut ποιέν, pro ποιεῖν. δυσμοφορεῖν, pro δυσμοφορεῖν, id est,
tributa ferre. Reliqua uero tēpora, Grauitonoz sequuntur formam.

DE OPTATIVO PASSIVO.

Optatiui passiui perfecti uerboz circumflexoz, ab Indicatiuo
fiunt ut Grauitona, hoc est, extrema in, μω, conuersa, & adiun
cto, ι, penultimæ uocali, ut ποίεομαι, ποιόμω. Contracti uero a' perfe
ctis eodē fiunt modo, quo & actiui, hoc est, ι, subiunctiua uocali penul
timæ diphthongi expuncta, &, ε, & ο, in οι, diphthongū uersis, si primæ
sint cōiugationis, ac duobus, οο, item in, οι, diphthongū, si sint tertiæ fit
enim ex ποίεομω, ποιόμω, & ex χρυσόμω, χρυσοίμω. In secunda
uero cōiugatione in, ω, μέγα fit crasis, cui subscripto, ι, fit βοοίμω, βοώ
μω. Quo in loco, quoniā secundæ psonæ in, ο, desinētes Optatiuoz
in μω, exeuntiū, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus
autē circūflecluntur, non alienum duxi aperire in quibus acuuntur,
& in quibus circūfleclantur. Nam quæ sunt duarū syllabarū circū
flecluntur, ut σχοίμω, σχοίο. δειμω, δειό. Item quoz actiui in, μι, de
sinunt circumflexoz, ut νοοίμω, νοοίο. ποιόμω, ποιοί ο. βοώμω, βοώο.
Eodē modo dicendum est de omnibus iis quoz Indicatiui actiui desi
nunt in, μι, & habent optatiuum in, ω, purā desinentē, quia & ipsæ se
cundæ psonæ circūflecluntur, ut τίθημι πτείμω, πτείο. quia πτείμω
Optatiuū actiuum est. δωαίμω autē δωάω acuitur in antepenul
tima, quia nō habet δωήμι in usu, neq; δωείμω optatiuum actiui.
Circūflecluntur etiā secundæ psonæ prāteriti perfecti, πεποιήμω, πε
ποίηο. δεδίμω, δεδίο. Reliquæ uero omnes secundæ psonæ in, ο, de
sinentes acuuntur in antepenultima, τυπώμω, τύπωο. λεγώμω, λέ
γωο. τυφώμω, τύφωο. Tertiæ psonæ hoz optatiuoz in, το, desinētiū,
eundē habent accentum quē secundæ, νοοίο, νοοί το. τύπωο, τύπω το.

DE SUBIUNCTIVO PASSIVO.

Subiunctiui in, μαι, si a Grauitonis existant, grauantur. εἰ ἂν τύπω,
εἰ ἂν τύπωμαι. Si uero a' circumflexis, circūfleclunt penultimā.
εἰ ἂν φιλώ, εἰ ἂν φιλώμαι. εἰ ἂν ποιῶ, εἰ ἂν ποιῶμαι. Hoc quoz attenden
dum est, secundam psonam a' tertia fieri, sicut in uerbis in, ω, desinen
tibus dictum est, expuncto scilicet, τ, εἰ ἂν ποιέντω, ποιέμαι, deinde, η,

& α, in, η, contractis, ac subscripto, i, ποιέη, καὶ κρᾶσαι τοῦ, ε, κρᾶ, η, iterum
 in, η, ac subscripto, i, ut prius, fit ποιή. Poterimus tamen facere tertiā
 Subiunctiui actiui, secundam Subiunctiui passiui, secundum regulam *Regula.*
 Antiquorū, quæ est, ὅτι κρᾶσαι τὰ δὲ τὰ πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑπο
 τακτικῶν δὲ τῶν ἐπί τῶν παθητικῶν, ἐάν ποιέω. ὦ. ποιέης, ποιήης. ποιέη,
 ποιή. ἐάν ποιέωμαι, ποιώμαι. ποιέη, ποιή. Etiam secundam personam præ
 teriti passiui subiunctiui circumflexorū a tertia actiui eiusdem tēporis
 fieri, extrema scilicet syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum
 uerso, ἐάν πεποιήκω, πεποιήκης, πεποιήκη. ἐάν πεποιάμαι, πεποιή. Est enim *Regula.*
 regula, ὅτι ὡς τῶν περισσώμενων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς, μι, κρᾶσαι τὰ δὲ τὰ
 πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποδοῦναι τῆς τε
 λελτοῦσιν συλλαβῆς τὸ δὲ τῶν παθητικοῦ ποιούσιν. πεποιήκη, πε
 ποιή, subscripto, i, ut opinor, quandoquidem secunda persona passi
 uorum in, μαι, desinentium in diphthongum impropria omnino de
 finire appetat κοινῶς. Tertia persona, a prima fit, ω, in, η, & extre
 ma in, ται, mutatis, ἐάν ποιέωμαι, ποιώμαι. ποιήνται, ποιήται.

DE SECUNDA CONIUGATIONE
 CIRCUMFLEXORVM.

Secunda coniugatio Circumflexorum a uerbis sextæ coniugatio
 nis Grauitonorum in, ω, desinētibz per synæresim fit, ut βοάω,
 βοᾶ. κλάω, κλάω. Quorum secunda psona & tertia p, α, diphthon.
 impropria enuntiatur, ut βοᾶς, βοᾶ. κλάς, κλά. In futuro uero
 ante, σω, quandoq; habet, α, quandoq; η. Desinentia in, ω, purum, præ
 cedente aut, ε, aut, ι, siue solo, siue in diphthon. habent, α, in penultima
 futuri, ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κηπῶ, κηπάσω, ἀλοιῶ,
 ἀλοιῶσω κοινῶς, καὶ ἀλοιῶσω ἀπῆκῶς. Habentia uero, ο, in penultima
 præsentis quinq; annotantur, quorum duo habent, η, in penultima Fu
 turi, hoc est, βοῶ, βοήσω, καὶ γράω, γρήσω. duo autem, α, ἀκροῶ, ἀκροά
 σω, κηκροῶ, κηκροάσω. Quintum uero indifferēs est, scilicet ἀλοῶ,
 quod ἀλοῶσω facit, & ἀλοήσω. Etia habētia siue, ρ, siue, λ, ὑπερμονοσύλλα
 βῶ, nulla cōsonāte præcedēte, α, habēt in penultima Futuri, ut πρέα, πρε
 ῶσω φεράω, φεράσω. κλάω, κλάσω χαλάω, χαλάσω. Quæ uero habēt, ν,
 ante, ω, per ῆσω faciunt futurū, ut ἐγγνῶ, ἐγγνήσω. Etia ὑπερδυσύλλα
 βῶ in, γω, siue in, λω, desinētia præcedēte aliqua cōsonante, η, habēt ante
 σω, ut ποδὶ γράω, ποδὶ γρήσω. ὁμοκλήω, ὁμοκλήσω. κημῶ, κημήσω. Mo
 no syllaba uero habētia ante, ρω, siue, λω, consonātem aliquā, si faciunt
 deriuatiua uerba in, μι, η, habent ante, σω, ut χράω, χρήμι, χρήσω. τλάω,

Regula.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

Erba in, μί, desinentia fiunt a' uerbis sextæ coniugatio-
nis Grauitonorum, Partim ab his quæ habent circum-
flexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata a' Gra-
uitonis quæ habent circumflexa, reduplicationem susci-
piunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba
quam per reduplicationem suscipiunt, ut, πιδέω, πιδέω, πιδέω. Alia au-
tem ab iis solum quæ in, ω, desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet
reduplicationem non habeant, ut, δολυνώ, δολυνώ. Nonnulla tamen
inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio,
etsi a' Grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut, δίκημι, δίκη-
μι, δίκημι, αἶνιμι. Ἡ σόδοις ἐν ἔργοις. οὐ μὲν ἔργον αἶνιμι. ἴλημι,
unde ἴλημι, καὶ ἴλημι. Ὀδυσσεύς. Ἄλλ' ἄνδρες ἴλημι. Δείπωνιμι, ἴση-
μι, κρέμμι, γήμι, unde γηρός, γηρόντος. Ἡ σόδοις ἐν ἔργοις, ὁ δὲ
μὲν οἶγε γηρόντας, τοκοῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δέον. ὅρημι, unde πο-
δοῖρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυστοῖς, Σικελίδην νίκημι τὸν ἐκ
σάμω, οὐτε φιλητὴν αἰέδων. & similia.

Poetica
quædā.

Annotantur nonnulla quæ numerū trium syllabarū excedunt, quæ
etiā Poetica sunt, ut, ἀγίστημι, ἀλάλημι, ἀγέχημι, ἀλαλύκτημι, quorū
passiua, hoc est, ἀλάλημαι, ἀγέχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima pducta
(more Aeolico) apud Poetas frequentissimo habentur in usu. Quinque
etiam annotantur, quæ cōmuniter in usu sunt, ut, κεράννμι, πετάννμι,
ὁμόγεννμι, ὁρέγεννμι, ὀνίννμι. Ἡ σόδοις ἐν σεοχονίᾳ, ὡς δ' ἐδέλει μετὰ λῶν
παράγινεται, ἢ δ' ὀνίννμι. Et Homerus ἱλιάδος α'. οὐδὲ οἱ αἰσδῶς
γίνεται, ἢ τ' ἀνδραῶν μέγα σίνετα, ἢ δ' ὀνίννμι. Sunt quædā Aeolica his si-

Aeolica.

Disyllaba.

milis, ut, δνιμῶμι, ἐλδιδεῶμι, &c. Inueniuntur alia quæ cōtrarium
patiuntur, quoniam disyllaba sunt, ut, εἰμι τὸ ὑπέρχω, εἰμι τὸ πορεύομαι.
φημι, τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τὸ φ, ἢ μὲν τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba, quæ
licet cōmuniter nō annotentur, frequenter tamen apud Poetas in usu
sunt, ut, γνῶμι, τλήμι, δνμι, φνμι, & similia. Sed de his & nonnullis
aliis, in fine huius tractatus uerborū in, μί, Libro. viii. dicitur. Nūc ad
ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in, μί, regulariter
formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. Nam prima syl-
laba ex reduplicatione fit, si a' Grauitonis circumflexorū deducantur.
Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborū in, μί,
abunde mentio facta est.

Cum autē alia uerba appellata sint partim Grauitona, partim Circūflexa ab accentu, hæc à terminatione in μ , in quā desinunt, nuncupata sunt, quia pleræque trisyllaba sunt, & accentū habent in antepenultima, hoc, in μ , finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundū varias uocales, quæ inueniuntur in penultima Grauitonorum, à quibus immediate fiūt, quæ quidē uocales $\chi\alpha\rho\alpha\kappa\tau\eta\varsigma\iota\varsigma\iota\mu\varsigma$ sunt tā Grauitonorum quā Circūflexorum, & terminatorum in μ , quæ sunt, ϵ, α, o, u , quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μ , breuē conuersa, quattuor ut passim dictū sunt coniugationes uerborum in μ , ut $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu, \iota\varsigma\eta\mu, \delta\acute{\iota}\delta\omega\mu, \epsilon\delta\acute{\iota}\gamma\mu$, ab eo quod est $\epsilon\delta\acute{\iota}\gamma\mu$, quod nō Circūflectitur, quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab aliis traditum esse, tres primas coniugationes uerborum in μ , fieri à Circūflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uoluerit, inueniet à Grauitonis hæc uerba potius deduci, quām à Circūflexis, quia Circūflexa uerba disyllaba sunt, hæc autē trisyllaba, illa etiam annumerata, quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet nisi in præsentī & prærito imperfecto, quā abiecta, Circūflexum uerbum monosyllabum relinquitur, ut $\delta\acute{\omega}, \varsigma\acute{\omega}, \delta\acute{\omega}$. unde non uidetur apte deduci posse ullum uerbum deriuatum in μ , cum minus duarum syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile discerni potest quæ sit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite non existat ante, ω , finalem primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in Grauitona à quibus fiunt, ut $\pi\acute{\iota}\delta\omega, \pi\acute{\iota}\delta\epsilon\omega, \iota\varsigma\acute{\omega}, \iota\varsigma\acute{\alpha}\omega, \delta\acute{\iota}\delta\omega, \delta\acute{\iota}\delta\epsilon\omega$. Vbi manifeste apparet quæ sit unaquæque illorum penultima, ϵ , scilicet, α, δ, o . Possumus tamen & per secundas Circūflexorum personas, hoc est, $\pi\acute{\iota}\delta\epsilon\varsigma, \iota\varsigma\acute{\alpha}\varsigma, \delta\acute{\iota}\delta\epsilon\varsigma$ huiusmodi discernere uocales, si extremas illarum diphthongos considerare uoluerimus. Nā in, α , diphthongo, ϵ , præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ coniugationis Circūflexorum, in, ϵ , uero, α , quæ est figuratiua secundæ, & in, $\alpha, o, \mu\chi\rho\acute{\omicron}\nu$, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque $\chi\alpha\rho\alpha\kappa\tau\eta\varsigma\iota\varsigma\iota\mu\varsigma$ sunt uerborum in μ , quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur, ϵ , formatiua primæ coniugationis terminatorum in μ , α , secundæ, o , tertiæ. Quæ quidē & si in singulari numero actiuorum in proprias longas mutantur, in duali tamen & plurali, & in eorum passiuis, in easdem breues iterum uertuntur, ϵ , quidem mutatur in, μ , secundum præceptionem uerborum in, μ , quamquam per, ι , in diphthongon. etiam augeri possit, α , etiam in, μ , cum uocalem longā nullam habeat in quā mutetur, o , uero in, $\omega, \mu\epsilon\gamma\alpha$

unde appellatio in μ .

Penultima.

Ratio formatiue uerborum in μ .

De penul-
tima.

mutatur, πείω. ὦ. τίθημι. ἵσταω. ὦ. ἵστημι. διδῶ. ὦ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc est, ὦ, μ, uersa est in, μ, breuem. Penultimæ uero quæ in Grauitonis breues erant, in pprias longas mutatae sunt, quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorū passiuis, cum ultima sit natura brevis, nihil cogit penultimā p̄duci. ζέφυρον, uero quartum sortitum est locum, cum a simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationē cum supradictis, non quidem uocalis, sed tēporis tantum. Nam cum, υ, δ' ἔσθον sit, nec habeat uocalem longam sibi ppriam, in quam mutari possit, eadem brevis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horū uerborū propriam sortitum est formationem & inflexionem, nec ulli uerborū inflexioni similem. At præteritum imperfectū, & secundus Aoristus, ubiq; sequuntur formationem & inflexionem Aoristi passiuī uerborū in, ὦ, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφεθην, ἐτίθην. τυφθήν, τίθεν. &c. p quibus talis datur regula, Quandoq; participium inuenitur terminatum in, σ, extremam habens acutam, ac declinatum per, υτ, ut est πείεις, τίθεντος. τυφείς, τυφέντος, tunc In

Regula.

dicatius eiusdem tēporis, hoc est, præteriti imperfecti, & etiam secundi Aoristi uerborū in, μ, terminabit in, υ, cum penultima uocali præsens tēporis, ut ἐτίθην, ἐθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστω, ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζέφυρον finali syllaba p̄ducta, ἀπὸ τοῦ ζέφυρον, cuius penultima longa est. Imperatiuus uero definit in θι, ut τίθει. non tamē τίθειθι dicimus, ppter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθει, extrema syllaba θι ἀ τοῦ, τ, Optatiuus definit in, λω, ut πείλω. Subiunctiuus in, ὦ, circūflexum, ut πείω. Infinitiuus in, ναι, ut πείναι. Futurum uero horū uerborū secundum aliquos a

Futurum.

presenti pprii deriuatiui sit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίθημι, θήσω, & sic minuitur una syllaba a præsenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præsenti, ut φημι, φήσω. Possunus tamen dicere, hæc futura primitiuorum esse, & uerba in, μ, cum propria non habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere, sicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus Aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba quartæ coniugationis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usq; ad parataticum. Si uero dissyllaba, & futurū habent, & secundū Aoristum, ut δίδωμι, δίδω, & δίδω. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

Verba quar-
tæ coniug.

FPA TH

Γ Ρ Ω Τ Η Σ Υ Ζ Υ Γ Ι Α.

των εις. μι.

Verba in, *μι*, desinentia primæ Coniugationis, fiunt, ut dictum est, a uerbis Grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, *η*. In passiuui autē penultima, *ε*, quod ostendit & quoræ sint coniugationis, & unde deducantur, ut *πιδεω*, *πιδεα*, *τιδεμυ*. Passiuum *τιδεμαι*.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσως.

Τιδεμυ, fit ut supra dictum est, a *πιδεω* Grauitono, *ω*, in, *μι*, & *ε*, in, *η*, mutatis, & accētu in antepenultimā retracto. Secunda persona a prima fit, expuncto, *ι*, extrema uocali, & *μ*, in, *σ*, conuersa, siue ut aliis placet, *μ*, in, *σ*, conuersa, p̄cōmunem regulam, quæ est, τὰ εἰς, *μι*, *Regula.* *δωω* *τις*, *μ*, *εἰς*, *σ*, *π* δὲ τὸν ποιεῖ, *τιδεμυ*. quæ mutatio, uocalis scilicet in consonantem fit *κ* *ε* τὰ *κλίσιν*, sicut in Optatiuo actiuo Grauitono dictum est. Tertia a secunda fit, adiuncto, *ι*, *τιδεμυ*. nec subscribitur, *ι*, secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in, *ω*, desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in, *μι*. Nam, *ι*, in diphthongis in propriis nullū habet sonū. Excipitur *φημι*, *φῆς*. cuius secunda persona acuitur, & ei, *ι*, subscribitur, secundum antiquorum traditionem. *Δυνῆς*. Prima persona dualis non fit, ut in Indicatiuo Grauitonorum dictum est. Secunda persona a secunda plurali, *τε*, in, *των*, conuersa, *τιδετε*, *τιδετον*. Tertia similis est secundæ duali, *τιδετον*. *πλινωπτηγέ*. Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema in, *μυ*, mutata, ac penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa, *τιδεμυ*, *τιδεμυ*, uel fit a genitiuo participii. Nam regula est, q̄ participium Præsentis & Futuri extremam genitiui abiciens syllabam, & ante, *υ*, suscipiēs, *μ*, primam personam pluralem facit, ut *πιδεσ*, *πιδεντος*, *τιδεμυ*, cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secunda persona a prima fit, *μυ*, in, *τε*, conuersa, *τιδετε*. Tertia persona ad similitudinem datiuī pluralis eius participii. Nam tertia persona pluralis Præsentis temporis & Futuri uerborū, tam in, *ω*, q̄ in, *μι*, desinentium, similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis, ut *τύπλω*, *τύπλωντος*, *τύπλωνσι*, sic *τύπλωμυ*, *τύπλωνσι*. *πιδεσ*, *πιδεντος*, *πιδενσι*, sic *τιδεμυ*, *πιδεσ*, *καὶ ἰωνικῶς* *πιδεσσι*, a tertia cōmuni, expuncto, *ι*, de diphthongo, & *α*, interposito. Sic enim tertiam personam pluralem Præsentis temporis Iones formare consueuerunt in uerbis in, *μι*, hoc est, corripientes penultimam tertiæ personæ cōmunis, pluralis nume

Regula.

φῆς.

Iones.

ri, & α, productum ante σ, affumentes, ut Apollonio placet, quanquā in tertia plurali präteriti perfecti, & präteriti plusquamperfecti passivi uorum id corripiant: quoniam uerba in, ι, desinentia natura longam habere uolunt penultimam & in, ι, definire, ut τῦπῳσι, τετύφασι. πᾶσι κοινῶς, πῆλ' ασι ἰωνικῶς. Εἰσι κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Ο δὲ ασι. ὡ. ἔκ δ' ἐζακωδίου ἔασι εἰς φῶτος ἀχαιῶν. & ἰλιάδ. η. γ' μὲν μὲν γὰρ ἔασι ἀγῆστ' ἰσχυροῦ. ἰσι' ασι. ἰλιάδ. ὡ. καὶ τ' ἀγῆσθ' ἔασι ἀπὸ κρήνης μελανύφρου. Et alia infinita. Seruant etiam accentum in eadē syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiā syllaba & locum & tēpus mutauerit, Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus, hac eadem tertia psona plurali præsens tēporis uerborum in, μι, uti consueuerunt, πῆλ' ασι, διδ' ασι, ζέλ' γν' ασι.

Attici.

παρὰ τὰ πικρῶς.

Ἐπ' ἴην, fit à prima persona præsens extrema in, ν, mutata, & cōmuni augmēto præposito, ut πᾶσι, ἔπ' ἴην, extrema syllaba διὰ τοῦ η. Nam präteritum imperfectum, & secundus Aoristus uerborum in, μι, penultimam proprii actiui præsens seruare debent, ut supra dictum est. Secunda persona à prima fit, ν, in, σ, conuerso, ἔπ' ἴην, ἔπ' ἴης. Tertia à secunda, expuncto, σ, ἔπ' ἴη. Δι' ἴης. Prima persona dualis non fit. Secunda à secunda plurali fit, τε, in, τον, conuersa, ἔπ' ἴητε, ἔπ' ἴητον. Tertia à secunda duali, extrema in, τιν, conuersa, ἔπ' ἴητιν. Πληθ. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante, ν, præposita, με, syllaba, ut ἔπ' ἴην, ἔπ' ἴημεν. Secunda persona à prima plurali fit, μιν, in, τε, conuersa, ἔπ' ἴητε. Tertia quoq; ab eadem fit extrema in, σον, mutata, ἔπ' ἴημεν, ἔπ' ἴησον, καὶ βοιωτικῶς ἔπ' ἴην. Nam Boeoti in uerbis quæ habent participium in, σ, ὅξ' ὅτον, & declinatum per, ντ, impares faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἔπ' ἴημεν, ἔπ' ἴην. ἔβημεν, ἔβην. ἀντὶ τοῦ ἔπ' ἴησαν. & ἔβησαν. quam tertiam personam βοιωτικῶς forniare poterimus, aut à participio neutri generis, augmēto præposito, & accētu mutato, ut ὁ πᾶς, τὸ πᾶν, ἔπ' ἴην. ὅς ας, τὸ σ' ἄν, ἔσαν, aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in, μι, & accentu etiam mutato, ut ἔπ' ἴην, ἔπ' ἴην. ἰλω, ἰον, unde μεδίον. Ο δὲ ασι ασι φ'. καὶ δι' μεδίον χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεδίον. ἔσλω, ἔσαν. ἰλιάδ. ε. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔσαν. ἔκτιν, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτήμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Ο δὲ ασι. μ. Λαμπετὶν τανύπελος, ὁ οἱ ὅς ας ἔκταν ἐταίροι. ἔδυν, ἔδυν. Nam, ν, nullum habet antistocchū in quod mutari possit,

Boeotiorū.
tertia plur.

fed idem productum, in seipsum corruptum mutatur. Ἰλιόδης δ.
οἱ δ' ἀντιπροσχεταὶ τὸν χ' ἐλάμνυνται τοὺς δὲ χεῖρας. αὐτὰ τοῦ ἔλυσαν.
ἔφω, ἔφω. ὁ δυνάσταις ἐ: ὁ δ' αὖ τινος ἀμῆλιν ἐφω ἔπε
μοι βαδὶς ἀντὶ τοῦ ἔφωσαν. Quo in loco aduertendum est, q, in omni
bus numeris & personis eadem sunt uocalium mutationes, quæ
in præsentis tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam
habet præteritum imperfectum cum præsentis. Etiam annotandum
est, quod in prima & secunda & tertia Coniugatione uerborum in
μ, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari
numero suorum Circumflexorum, hoc est, ἀπὸ τοῦ πηξέω, πῶς, ἐπὶ
δω, ἐπίσας, ἐπίει. ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶς, ἰσας, ἰσα. ἀπὸ τοῦ διδῶ,
διδῶ, ἐδίδω, ἐδίδω, ἐδίδω. Vtimur etiam & tertia plurali eo
rundem Circumflexorum, ἐπίδω, ἰδω, ἐδίδω.

Παρακείμενος.

Παροκέκλιμενος.

Præteritum perfectum proprium non est in uerbis in, μ, nec præteritum plusquamperfectum, sed eorum loco utimur prinitio-
rum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere
formationem. Παροκέκλιμενος ergo τέθεικε, à futuro fit θήσω, cuius pe-
nultima, η, esse debuerat, cum sit penultima futuri. Sed mos Bœoto-
rum obrinuit, ut η, mutaretur in, αι, diphthongum. Vbi enim Dōres
seruant, η, ibi Bœoti mutant, in, αι, diphthongum, ubi uero Dōres
mutant, η, in, α, illic Bœoti seruant, η, & quod Dōres dicunt ἦγες, id
Bœoti scribunt εἶγες, quod autem Dōres dicunt ἀδύ, ut οὐόγκιτ.
Αἰ δύν τ' Φινύσιμα καὶ ἀπύς. Bœoti scribunt ἡδύν. Sic igitur
dicendum est de hoc præterito τέθεικε, quoniam Dōres non con-
fueverunt mutare, η, in, α, Bœoti mutauerunt in, αι, diphthongum.
Secunda persona à prima fit, adiuncto, σ, τέθεικας. Tertia etiam à pri-
ma fit, α, in, ει, conuersa, τέθεικε. Διδίκατε. τεθείκατον, τεθείκατον.
Πλυνω. τεθείκαμον, τεθείκατε, τεθείκασι.

Dores
Bœoti cer-
tant.

ὑπερσωτελικός.

Εἰς τὴν ἐκείνην, ἐπεθείκει, ἐπεθείκει. sicut ἐπετύφειν. φδς. φδ.

Ἀόριδος α.

A o r i s t i

Ἐν ἡμερᾷ futuro fit, sicut α' τὴν ψ, ἐτὺψα. Scribendum tamen fuerat
διὰ τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ ἡστος ἐξ ἡνά. Sed quings annotatur Aoristi, duo qui
dem in Grauitonis, ut εἰπα, ἡνεγκες, tres uero in his uerbis, hoc est, ἐνη-
κε; ἐδωκε; ἤνεγε. quoniam nō seruant consonantem suae futurore, sed
per mutas potius enuntiantur, quod est contra naturā ppriam primi
Aoristi. Secunda persona ἐνήνεγες. Tertia, ἐνήνεκα, sicut ἐτὺψα, ψαο. ψε.

s. Aoristi
Anomali.

Αόριστος β.

Ἐξην, à futuro fit, extrema in, ν, mutata, ac praeposito, ε, augmento, ut ἤσω, ἔξην, extrema ἀξ τοῦ, η, ut in praeterito imperfecto dictū est. Cur autem à futuro formetur, & nō à primo Aoristo, quemadmodum secundus Aoristus uerborū in, ω, desinētium, hæc est ratio. Nam secundus Aoristus uerborū in, ω, desinentium fit à primo, extrema in, ον, mutata, & ante finalē syllabā praeposita cōsonante mediū praeteriti, quæ cōmunis est trium temporū, hoc est praeteriti mediū, secundi Aoristi, & secundi futuri, ut τῆ τυπῶ, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in, μ, cum medium praeteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus Aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est à Futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔξης. Tertia ἔξη. Δυνήξ. ἔξετον, ἔξέξην. Πληθύν. ἔξεμον, ἔξετε, ἔξεσαν, sicut & praeteritum imperfectum.

Penultima. Quo in loco aduertendum est, quod penultima pluralium producenda fuerat, quoniam Aoristus secundus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔσσω, ἔσημον, ἔγνων, ἔγνωμον. Sed annotantur tres Aoristi, hoc est, ἔξην, ἔδων, ἔδων. qui cum in usu cōmuniter nō sint in singulari numero, à quo cetera formanda sunt, à cōmuni regula deflexerunt, & ut forte euenit, sortiti sunt declinationem. Nam in Indicatio corripunt penultimā pluralium, secundum analogiam praeteriti imperfecti, ut ἔξην, ἔθεμον. ἔδων, ἔδομον. ἢ ν, ἔμον, quod Misi significat, quam ceteri Aoristi producunt, ut ἔσσω, ἔσημον. ἔφλω, ἔφημον. ἔγνων, ἔγνωμον. In imperatiuo uero, quod cum deberet desinere in, θι, per cōmunem regulam, quod quandoque participium desinit in, σ, ἔξυτονον, & declinatur per, ντ, imperatiuus desinit in, θι, sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est in, σ, ut ἔξς, ἄδς, ἔς. At in Infinitiuo, etsi in, ναι, desināt, in penultima tamen habet diphthongū, ut εἶναι, δύναι, εἶναι, quod omnino respuunt infinitiui in, ναι, desinētes, sicut in indicatio passiuo Grauitonoz dictū ē.

Μέλαν α.

οἴσω, à praesenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίημι, οἴσω. Vel potius à primitiuo Grauitono πῆω, abiecta reduplicatione, ut supra, &, ε, in, η, uersa, ac, σ, interiecto, ut ἔξω, οἴσω, οἴσεις, οἴσει.

Μέλαν β.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in, μ, ea ratione quia nec praeteritum medium. Nam ut medium praeteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiā secundus Aoristus à primo, & secundum

futurum à primo. Igitur primo Futuro disyllabo existente, opus esset secundum monosyllabū esse, hoc est, ὄω, quod absurdū est in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.
Ε'νεσ'ως καὶ παρ'ατ.

Tί'δεπ, à genituo sui participii fit, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata. Quia quodcumq; participium definit in, σ, ὄξ'υ'τονον, & declinatur per, ντ, Imperatius definit in, θι, ut, πεί'ς, πεί'ντος, τί'δεθι. Vel fit à prima persona plurali, extrema in, θι, conuersa, τί'δεμεν, τί'δεθι. sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propria tenuem, ut τί'δεπ, penultima uero corripitur. Est enim Penultima, regula, q; imperatiui in, θι, & infinitiui in, ναι, desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui, & si à genituo participii etiam formentur, ut τί'δεμεν, τί'δεπ, πεί'ναι. Est & alia regula, q; imperatiui uerborum in, μι, præsentis temporis corripunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Ο'λυσεύας γ'. Α'λλ'α' αν'κας' ἔλ'ηθι, δ'ιδωθι δέ μοι κλέος ἑδ'λόν.

Aduertédum est, q; in uerbis in, μι, secundæ personæ Imperatiuorum circumflexorum præsentis temporis magis sunt in usu, q; secundæ imperatiuorum uerborum in, μι, ut ἐπεί'ς, ἐπεί'θι, πεί'ναι, ἔσ'α, ἔσ'α. ἐδ'ιδε, ἐδ'ιδον, δ'ιδον. Tertia persona à secunda fit, extrema in, τω, mutata, ut τί'δεπ, πεί'τω. Δι'ι'κ'ε. τί'δετον, πεί'των. Πληθ'ων πει'κ'ε, τί'δετε, πεί'τωσαν.

παρ'ακεί'μενος καὶ ὑ'περστω.

Τέθεικε, πεί'κει'τω, à tertia persona Præteriti actiui, sicut à τέτυφε, τέτυφε, πεί'τυ'τω.

Α'όγι'ος α.

Primus Aoristus non est in usu. Nam θήκην esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθ'ηκ, sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυ'κα, τυ'ψον, τυ'νάτω. Sed quia abnegauit Futuri consonantē, & accepit mutā, κ, scilicet, etsi p omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκε, & ἦκε, sicut in primo Aoristo Grauitonox dictum est.

Α'όγι'ος ε.

Secundus Aoristus debuit esse à genituo sui participii, sicut & præsens abiecto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut θεί'ς, θεί'ντος, θε'π. uel à prima psona plurali, extrema in, θι, conuersa, ut ἔδεμεν, θε'π, altera densa in tenuem conuersa, tamen θε'π non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ plu-

Regula.

f iii

ralis numeri proprii Indicativi, ut in præfenti dictum est. Altera est, Imperativi in, *ἴ, & Infinitivi in, $\nu\alpha\iota$* , secundi Aoristi penultimam habere uolunt naturam productam, ut *ἔστη, ἔστης, ἔστημι, ἔστηναι*. Secum tres inueniantur Aoristi secundi, hoc est *ἔστην, ἔδωκ, ἦν*, corripien-tes penultimā pluralis contra propriam naturam, ut in secundo Aoristo Indicativi dictum est, quam Imperativi & infinitivi habere debēt, euenit ut per priorem regulam penultima corripereetur, ut *ἔπει, ἀπὸ τοῦ ἔπεμον, ἄβη, ἀπὸ τοῦ ἔδωκον. ἔστη ἀπὸ τοῦ ἔμεν*. Per alteram uero, quæ propria est secundi Aoristi, euenit, ut eadem produceretur, ut *ἔστην, ἔδωξ, ἦσι*. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, a secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut *ἔστην, ἔδωξ, ἔδωκ, ἔδωξ, ἔδωκ, ἔδωξ, ἦν, ἦς, ἔς*. At in aliis uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi Aoristi longa sit, ut *ἔσημεν, ἔγναμεν*. Tertia persona *ἔστω*, tanquam ab eo quod est *ἔσται*, extrema in, *τω*, mutata, *ἄντιγέ. ἔστω, ἔστων. ἔστω, ἔστων. ἔστω, ἔστων*.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνὲς ὡς καὶ παρατατικός.

Théλω, à genitio suo participii fit, expuncta, γ, consonante, & addito, ι, penultima uocali, ac extrema in, ω, mutata, per cōmūnem regulam, & quādoquē participium definit in, σ, ὁξύντον, &c. Optatiuus definit in, ω, puram, ut πείθω, πείθεις, πείθεις, σicut τυφθεῖω, τυφθεῖς. Δύω, πείσκειτον, πείσκειτην. Γλῆ. πείσκειμεν, καὶ συγχεῖται πείσκειμεν, πείσκειται, πείσκεισθαι, πείσκεισθαι, ὅπου πείσκειμεν, subtracto, μ, sicut in primo Aoristo passiuo Grauitonorum dictum est.

παράκειμος καὶ ὑπερσιω.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participii, extrema in, *μι*, mutata & adiūcto, *ι*, penultimæ uocali, ut τεθείκως, τεθείκός, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Α' 0' 1505 α.

Θήκαμι, θήκαις, θήκαι, ficut τύψαμι, τύψαις, τύψαι, ἀχρισά·

Α' όριςος β.

οείλω, à genitio suo participii fit, sicut & praesens, ut εἶς, *ἑν*
ὧς εἶλω, εἶης, εἶη. *Διῆχθ'* εἶπτον, εἶπτην. *πληρωτ.* εἶναι, καὶ
 συγκρατῆ εἶναι, εἶναι, εἶναι. καὶ εἶναι ἁπλῶς, ἀπὸ τοῦ εἶναι.
 ὁδῶν. *μ.* τῶν εἶναι, ἔνθα εἶναι ἁπλῶς ποτὶ καὶ εἶναι.
 & ὁ δῶν εἶναι. *γ.* ἂν γὰρ εἶναι ποτὶ καὶ εἶναι ἁπλῶς ποτὶ καὶ εἶναι.
 & ἔνθα εἶναι. *δ.* τὰ δὲ ποτὶ καὶ εἶναι ποτὶ καὶ εἶναι.

Μέμων α.

οήσοιμι, ἃ genitiuo participii eiusdem tēporis, extrema in, μ, mutata, & adiūcto, i, penultima, ut ἡσίων, ἡσίωνος. ἡσοίμι, ἡσοίσις, ἡσοί.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρατακῶς.

Ἐν πῶδ, ἃ tertia persona prateriti imperfecti, extrema in, ω, conuerfa, & abiecto augmento, ut ἐπὶ ἡ, ἐάν πῶδ, sicut ἐτύφῃ, ἐάν τυφῶ. Vel fit ἃ prima persona p cōmune regulā, q tria tēpora Indicatiui, hoc est, prateritum imperfectum Prateritū pfectum, & Aoristi abiecto augmento, praterq̄ in praterito pfecto, & extrema in, ω, conuerfa, faciunt Subiunctiuum. Cur autē πῶδ circumflectatur iam dictum est, q quodocunq; participium definit in, σ, ὀξύτονον, &c. subiunctiuus definit in, ω, circumflexum. Secunda persona πῆς. Tertia πῆ, subscripto, i, quia omne uerbum in, ω, definens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthō. definentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personam præsens temporis modi Subiunctiuui definire in, η, ut πῆς, πῆ. In secunda uero in, α, ut ἵσῃς, ἵσῃ. In tertia in, φ, ut διδῶς, διδῶ. Est enim huiusmodi regula generalis Subiunctiuui modi, κῶδόν τὰ εἰς, ω, ὑποτακτικῶς εἰς, η, πὸ δόλον καὶ δὲ τὸν ποιῇ, πλὴν τῆς δόλῃ καὶ δὲ τῆς συζυγίας τῶν περιωμένων, καὶ τῶν εἰς, μ, ἐκείνου γὰρ ὁμοίως τοῖς ὀρίστοις ὑποτακτικῶς κλίνουσιν. οἷον ἐάν βοῇς. ἐάν χυσοῖς. ἐάν ἵσῃς. ἐάν διδῶς. Datur & alia regula modi Subiunctiuui uerborum in, μ, ὡς φησιν ὁ τεχνικός, ὅτι τὰ δόλῃ καὶ δὲ τὰ πρόσωπα τῶν, μ, ὡς τοῦ ἐνεσῶτος καὶ παρατακῆς, διλονότι ὡς μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, καὶ, ἐκφέρεται. οἷον ἐάν πῶδ, πῆς, πῆ. ὡς δὲ τῆς δόλῃ διὰ τῆς, α, διφθόγγου, πῆς, αφομένῃ μὲν τοῦ, ι, μὴ συνεκφωνομένης δὲ, ἐάν ἵσῶ, ἵσῃς, ἵσῃ. ὡς δὲ τῆς δὲ τῆς διὰ τῆς, φ, διφθόγγου. οἷον ἐάν διδῶ, διδῶς, διδῶ. Διὶ καὶ. ἐάν πῆδον πῆδον. Πληθύν. ἐάν πῶδον, πῆδον, πῶδον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντω.

Ἐάν τεθείκω, τεθείκης, τεθείκη, ἀπὸ τοῦ τεθείκα, sicut ἐάν τετύφω, τετύφης, τετύφη. Ἀόριστος α.
Ἐάν ἡήκω, ἡήκης, ἡήκη, sicut ἐάν τετύφω, τετύφης, τετύφη, ἀπὸ τοῦ ἡήκα. Ἀόριστος β.

Ἐάν θῶ, ἃ tertia secundi Aoristi, uel ἃ prima, sicut & præsens, ut ἡήκω, ἡήκης, ἡήκη. ἐάν θῶ, ἡήκω, ἡήκη. Pro quo huiusmodi datur regula, ὅτι ὡς

f iiii

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ ἀδελτέρου ὁρίσας τῶν εἰς, μι, τὰ ἀδελτῶν καὶ δι-
τα πρόσωπα, ὡς μὲν τῆς πρώτης καὶ ἀδελτέρου συζυγίας, διὰ τοῦ, η,
καὶ, ἐκφέρεται. ὅσον ἐάν θῶ, θῆς, θῆ ἢ ἐάν ᾤω, ᾤῃς, ᾤῃ. ὡς δὲ τῆς δι-
τῆς, φ, διφθόγγου. ἐάν δῶ, δῶς, δῶ. ἐάν γνῶ, γνῶς, γνῶ. ὁ δὲ αὖτ-
ῳ φερα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἰπαῖδα καὶ ἄλλα. καὶ ἱλιόδης α.
γνῶ δὲ καὶ ἀδείδης δὲ γυγείων ἀγαμέμνων.

ἈΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεῶς καὶ παρατακῆς.

ΤΙΘΕΝΑΙ, ἂ' prima persona pluralis numeri praesentis temporis
fit, extrema in, ναί, mutata. Est enim regula, q' prima persona
pluralis praesentis temporis uerborum in, μι, extrema in, ναί, conuerfa,
facit infinitiuum, ut τίθεμεν, πιδέναι, ἰσάμεν, ἰσάναι. διδόμεν, διδέναι,
accentu etiam in penultimam translato. Quia omnis infinitiuus in
ναί, definens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι.
Poteft etiam ἂ' genitiuo participii deduci, ut πιδέος, πιδέντος, πιδέναι.
Nam omne participium in, σ, ὁξύντον, per, ντ, declinatum, facit infinitiuum
in, ναί. Corripit etiam penultimā, quoniam infinitiui praesen-
tis temporis uerborum in, μι, corripunt penultimā. εἶναι uero tanq̃
disyllabum, secutum Aoristos disyllabos, penultimam produxit.

παρὰ κείμονος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, ἂ' tertia persona praeteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναί,
sicut ἂ' τετυφε, τετυφέναι.

Ἀόριτος α.

ὅηκα, ἂ' πὸ τοῦ ἔθηκε ἄχρηστος.

Ἀόριτος β.

οἶναι cum diphth. in penultima. θῆναι tamen per, η, esse debuerat.
Nam formatio secundi Aoristi, modi infinitiui, ἂ' tertia singulari eius-
dem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita, ναί, ut
ἔθην, ἔθης, ἔθῃ, θῆναι. & tunc penultima naturā producit, sicut &
eius propria regula postulat. Est etiam alia formatio tam praesentis
quam Aoristi secundi uerborum in, μι, cōmunis, hoc est ἂ' genitiuo
modi indicatiui, expuncto, & cōmuni augmento, & extrema in, ναί, mu-
tata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra
naturam secundi Aoristi, quare idem error hic accidit qui & imperati-
uo modo, hoc est duarum regularum repugnantia, quarum prior est,
quod imperatiui in, θι, & infinitiui in, ναί, secundi Aoristi penultimā

natura longam habere uolunt, & hæc regula est secundi Aoristi propria. Est & alia regula generalis, q̃ Imperatiui in, θι, & Infinitiu in, ναι, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius Aoristi brevis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiu Aoristi secundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantū accidit, quæ superius annotata sunt, quorum Aoristi secundi, hoc est ἐῖναι, εἶδέναι, ἵναι, corripunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam Infinitiu eiusdem temporis seruare debent, ut ἐῖναι, εἶδέναι, ἵναι, εἶναι. Qui quidem Infinitiu, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt subiunctiuas uocales, scilicet & ν, in diphthongos, & sic productam fecerunt eorum penultimā, ut εἶναι, εἶδέναι, εἶναι. Quæ iccirco annotata sunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra cōmunem regulam, quæ est, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαγέμεθα εἶχοντα ῥ, ν, κλιπκέν, & δέλουσι τῇ δὲ φ. δὲ γὰρ παρεκλήγεσθαι, sicut in indicatiuo passiuo uerborum Graecorum dictum est. At in aliis uerbis, siue a tertia persona singulari, siue a prima plurali formentur, Infinitiu secundi Aoristi penultima semper est longa, cum in Indicatiuo eadem in omni numero semper producat, ut ἐγὼν, ἐγὼν, ἐγὼν, γινώσκω, γινώσκω.

Μέλαν α.

οἷον, a tertia futuri ἦσαι, adiuncto, ν, sicut a τύψαι, τύψεν.

Participiorum formationes in proprio tractatu Libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς αἰς.

Ἰδεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinem penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiu. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικόν ἢ μέσον, ἔχει ὡς τὸ τέλους ῥ, μ, κλιπκέν, τὴν παρεκλήγεσθαι τέλει ἔχειν τοῦ ἰδού ὁρίσικου πρῶτον προσώπον τῶν πληθυντικῶν, ὅσον τύπομεν, τύπομαι. τίθεμεν, τίθεμαι, hoc est, quod omne uerbum passiuum, siue medium, habet in fine, μ, κλιπκέν, penultimā uult habere primæ personæ pluralis proprii indicatiui actiu, ut τύπομεν, τύπομαι. ἴθεμεν, τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι, a tertia fit, τ, in, σ. mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ενεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὁξύτονον, ταῦτα ἄνωγ' τοῦ κλάτ' ῥ ἴτον, τ, εἰς, σ, ῥ δὲ δούτον περὶ.

Regula.

hoc est, Quæcunq; uerba passiuâ habentia participium actiuum in, σ, oxytonum, mutato, τ, tertiæ psonæ in, σ, secundam faciunt, τίθεται, τίθεται, κὶ ἀπικῶς τίθεται, ut inquit Theodorus secundo τῶν εἰς τέσσαρ' α, cuius uerba sunt hæc, ἐστὶ δὲ κῶς εἰς, η, πρὸ φέρεν τὸ δούτερον τοῦ ἐνεσώτος τῶν ἀπὸ τοῦ, ε, κῶς, α, hoc est, uerboz in, μ, primæ & secundæ Cōiugationis, ut τίθεμαι, τίθεται, ἵσταμαι, ἵσταται. Tertia à prima fit, μ, in, τ, conuersa, τίθεμαι, τίθεται. Potest etiam secunda à prima deduci, & tertia à secunda, μ, in, σ, &, σ, in, τ, mutatis. Δύϊ κῶς. τίθεμεν, τίθεσθε, τίθεσθαι. ΡΛΗ. τίθεμεθα, τίθεσθε, τίθεσθαι.

παρκατακῶς.

Ε' τίθελω, fit à prima psona singulari præsentis tēporis, μαι, in, μω, cōuersa, α, ε, cōmuni augmēto præposito, τίθεμαι, ἐπὶ τίθελω. Secunda psona, ἐπὶ τίθεις, à tertia singulari, τ, in, σ, conuerso, p eandem regulam, quæ in præsentis dicta est, ἐπὶ τίθεις, ἐπὶ τίθεις κοινῶς, κὶ ἀπικῶς τῶν, σ, fit ἐπὶ τίθεις οἰωνικῶς, καὶ κῶς αἰ τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, &, ἐπὶ τίθεις ἀπικῶς. Tertia uero à prima μω, in, το, conuersa, ἐπὶ τίθελω, ἐπὶ τίθεις. Δύϊ κῶς. τίθεμεν, τίθεσθε, τίθεσθαι. ΡΛΗ. ἐπὶ τίθεμεθα, ἐπὶ τίθεσθε, ἐπὶ τίθεσθαι.

παρκατακῶς.

Τίθεμαι esse debuerat, quoniā cum cætera cōmunia sint præterito passiuo uerboz in, μ, cum præteritis Grauitonoz hoc habet, ἄπικῶς, ἀπικῶς. Sed quia præteritum actiuū huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimā, & assumpsit, ε, diphthongum Bocotoz more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum, ut τίθεισθε, τίθειμαι. Secunda psona, τίθεισθε, à tertia, τ, in, σ, conuerso, per regulam in præsentis iam dictā, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in, ται, mutata, τίθειται. Δύϊ κῶς. τίθειμεν, τίθεισθε, τίθεισθαι. ΡΛΗ. τίθειμεθα, τίθεισθε, τίθεισθαι, καὶ οἰωνικῶς τίθεισθαι.

ὑπερσυντελικῶς.

Ε' τίθειμω, à præterito passiuo, μαι, in, μω, cōuersa, α, ε, etiam, ε, præposito, quandoquidē præteritum pfectum à consonante incipit, τίθειμαι, ἐπὶ τίθειμω. Habet etiam eandem penultimā cum præterito passiuo. Secūda psona à tertia fit, τ, in, σ, cōuerso, ἐπὶ τίθεις. Tertia à prima, extrema in, τ, mutata, ἐπὶ τίθεις, &c.

ἀόριστος α.

Ε' τίθην, à tertiā psona præteriti passiuī, extrema in, θην, cōuersa, & abiecta cōsonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoristus passiuus uerboz in, μ, penultimam correptā habere debet, ut τίθειται, ἐπὶ τίθην. Sed ppter alternationem

duarum aspiratarum, penultima mutatur in ppriam tenuem, ut ἐτέ-
 ῃην, quod factū est, ne ppriam terminationē amitteret prius Aori-
 stus passivus, cui pprium est in, ῃην, semp desinere. Annotantur ἐγνώ-
 ῃω & ἠδυνάδω, quoniā eorū penultima pducitur, sed non sunt a
 themate uerborū in, μι. Nam alterū a' circumflexo uerbo, hoc est γνῶω,
 γῶ deducitur, alterum uero a' Grauitono, hoc est δυνάω. Secunda
 psona ἐτέῃης. Tertia ἐτέῃη. &c. Α' ὀρίσος β.

Secundus Aoristus passivus non inuenitur, quoniam secundi Aori-
 sti actiui uendicarunt sibi eorū terminationem, hoc est ῃην.

Μέμων α.

Τεῖῃσμαι, a' secunda psona primi Aoristi passivi, addita ομαι, & ε,
 cōmuni augmento abiecto, ut ἐτέῃην, ἐτέῃης, τεῖῃσμαι, τεῖῃση, τεῖῃ-
 σεται.

μετ' ὀλίγον μέμων.

Τεῖῃσμαι, a' secunda persona prateriti passivi, interposita, ομ, ut
 τεῖῃσαι, τεῖῃσμαι, τεῖῃση, τεῖῃσεται. Differt autem a' passiuo
 futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Εἰς ὅς κ' ἢ παρὰ τ.

Τ' ἴδ' εσ, a' secunda psona prateriti imperfecti passivi abiecto augmē-
 to tantū, ut ἐπιδέμω, ἐπιδέσθ. ὃ πρὸς ἀκτικὴν ἴδ' εσ κοινῶς, καὶ
 ἴδ' εσ ἰωνικῶς, καὶ ἴδ' εσ α' ἡλικῶς, καὶ ἴδ' εσ δ' ὁρικῶς. πιδέσθ. ad similitu-
 dinē Impatiui prateriti pfecti passivi Grauitonorū tertiæ cōiugatiōis.

παρὰ κείμονος καὶ ὃ πρὸς τω τελικῶς.

Τέῃδ' εσ, a' secunda psona prateriti plusquāperfecti passivi, expun-
 cto, ε, ut ἐπιδέμω, ἐπιδέσθ. ὃ πρὸς ἀκτικὴν τέῃδ' εσ, τεῖῃδ' εσ, sicut
 πέπ' εσ, πέπ' εσ.

Α' ὀρίσος α.

Τέῃηπ, a' tertia psona primi Aoristi passivi, expuncto, ε, augmento,
 & addita, π, ὡς τ, sicut τύφῃηπ. Tertia psona τεῖῃτω, καὶ τεῖῃται.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Εἰς ὅς κ' ἢ παρὰ τ.

Τ' ιδέμω, a' prima psona præsens temporis modi Indicatiui pas-
 siui, extrema in, μω, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ, sicut in
 passivis Grauitonorum dictum est, ut πιδέμαι, πιδέμω, πιδέο, πιδεί-
 το, accentu circumflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ, sicut
 in Optatiuo passiuo uerborū circumflexorum primæ Coniugationis.

παρὰ κείμονος καὶ ὃ πρὸς τω.

Τεῖῃμω, a' prima psona prateriti passivi, extrema in, μω, cōuer-
 sa, τεῖῃμαι, τεῖῃμω. At si a' cōmuni praterito, hoc est, τεῖῃμαι

DE FORMATIONE VERBOR. IN MI.

formare uoluerimus, addendum erit, i, penultima, sicut in presenti, ut *τεθεύμαι*, *τεθείμω*, *τεθείω*, *τεθείτο*, accentu circumflexo in penultima secunda & tertia personae, sicut in presenti.

Ἀόριστος α.

Τεθείλω, a genituo participii passiuī, eiusdem temporis, extrema in *λω*, mutata, sicut in Aoristo passiuo Grauitonog dictū est, ut *τεθείς*, *τεθέντος*, *τεθείλω*, *τεθείης*, *τεθείη*, sicut *τυφείλω*, *τυφείης*, *τυφείη*.

Μέλων α.

Τεθισίμην, a prima psona futuri passiuī indicatiui, extrema in *μην*, cōuersa, & addita, i, penultima, *τεθισίμαι*, *τεθισίμην*, *τεθισίο*, *τεθισίω*.

Μετ' ὀλίγον μέλων.

Τεθισίμω, *τεθισίο*, *τεθισίτο*, sicut & praesens, ἄπο τοῦ *τεθείσμαι*. Differt autem a futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς καὶ παρκατ.

Regula.

E ἂν πρῶμαι, a prima persona subiunctiui actiui adiuncta, *μαι*. ἔάν πρῶ, ἔάν πρῶμαι. Regula, ὅ ἐνεργητικῶς ἐνεσῶς τῶν ὑποτακτικῶν, προοῖσει τῆς, *μαι*, παθητικῶς γίνεται, hoc est, Actiuum praesens Subiunctiuorum, appositione, *μαι*, passiuum fit. Potest etiam formari a prima persona passiuī Indicatiui, penultima in *ω*, conuersa. Nam omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine, *μ*, *κλιπκῶν*, extrema in *μαι*, mutata, si in eam non desinat, & penultima uocali in *ω*, conuersa, subiunctiuum facit passiuum, ut *πίθεται*, ἔάν πρῶμαι, penultima circumflexa. Nam subiunctiui in *μαι*, praesentis temporis, a uerbis definitibus in *μι*, si habeant indicatiuum actiuum in usu, circumflectuntur in penultima, ut *πίθην*, ἔάν πρῶμαι. *ἰσθην*, ἔάν ἰσθῶμαι. Si autem nō habent actiuum in usu, acuantur in antepenultima. *δύνωμαι*, ἔάν δύνωμαι, quia *δύνηνμι* non est in usu. Alia autē si a circumflexis existant, circumflectuntur, ἔάν νοῶ, ἔάν νοῶμαι. ἔάν φιλόω, ἔάν φιλόωμαι. Etiam si sint praeteriti perfecti, ἔάν πεποιῶμαι, ἔάν μεμῶμαι. Quod etiam seruandum est in uerbis in *μι*, desinentibus, quia & ipsa in praeteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quae a Grauitonis existunt, ut ἔάν τύπῶ, ἔάν τύπῶμαι. ἔάν τύσῶ, ἔάν τύσῶμαι. Secunda psona a tertia fit expuncto, *τ*, καὶ κρείσει τοῦ, *η*, καὶ, *α*, εἰς, *η*, πρῆται, πρῆ, subscripto, *ι*. Possumus etiam & tertia subiunctiui actiui eiusdē temporis facere secundā subiunctiui passiuī p̄cōmunem regulā, ὅτι καὶ τοῦ τοῦ τρίται πρῆται τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δύνω, τῶν εἰς τῶν παθητικῶν, hoc est, Quod uniuersaliter tertia persona

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

sicut & præsens, penultima tamen circumflexa, cum sit natura longa ante breuem, *πεθίσαι*. *Ἀόριστος α.*

τεθίσαι, a' tertia primi Aoristi passivi, adiuncta, *σαι*, syllaba, ut *ετέθη, τεθίσαι*. sicut *ετύφθη, τυφθίσαι*. *Μέμων α.*

τεθίσαι, a' tertia singulari eiusdem temporis *τεθίσαι*, uel a' secunda plurali. *μετ' ὀλίγον μέμων.*

τεθίσαι, a' tertia singulari, uel a' secunda plurali, ut supra.

ΦΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba Media, sicut in Grauitonis dictum est, in præsenti & prætérito imperfecto formationem habent cōmunem cum passiuis, etsi ueteres Grāmatici in his duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt, iccirco eundem ordinem quo in Grauitonis usi sumus, in his quoq; uerbis seruandum putauimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσας.

Τίθεμαι, τίθεται, τίθηται, sicut & passiuā.

Παρατατικός.

Επέμω, ἐτίθω κοινῶς, καὶ ἐτίθω ἰανικῶς, καὶ ἐτίθου ἁπλικῶς, καὶ ἐτίθου διωρικῶς. *Παρακείμενος.*

Medium prætëritum perfectum, & prætëritum plusquamperfectum in his uerbis formari nō possunt, sicut neq; in uerbis Circumflexis, a' quibus deriuantur. Nam *πῶς, ἵσῶ, & διδῶ*. Verba circumflexa primitiua eorum, quæ sunt *τίθημι, ἵστημι, & διδῶμι*, expuncta cōmuni geminatione, monosyllaba remanent, ut *ῶ, ῶ, ῶ*. Et sicut tertio Libro, cum de formatione prætëritorum tractaretur, dictum est, circumflexa uerba, si monosyllaba sint, prætërito Medio omnino carēt, cū id minui una syllaba ab actiuo opus sit. ut *σχῶ μέμ. σχήσω. παρακλήσω. μεσ. παρακλήσῃ. σχῶ*. quod nepe absurdum est, quandoquidē nulum inuenitur prætëritū, siue a' cōsonante, siue a' solo, ε, incipiēs, quod pauciorum sit trium syllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & his similibus. *Ἀόριστος α.*

Ετίθηκην, εθήκα, ἐθήκατε, ἀπὸ τῆς ἐτίθη, sicut ἐτυλάμην ἀπὸ τῆς ἐτυλά. *Ἀόριστος β.*

Εθέμω, a' prima persona secundi Aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita, *μη, ἔστην, ἔθε*

μω. Antiqui tamen a primo Aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in, μω, mutata, & tenui in densam conuersa, ἐπέστην, ἐπέμω. Secunda persona a tertia fit, τ, in, σ, conuerso, ἐπέτο, ἐπέσσω, καὶ ἐπέσσω, καὶ ἐπέσσω. Tertia ἐπέτο.

Μέμων α.

οἴσομαι, a futuro actiuo fit, adiuncta, μαι, & ω, magno in, ο, paruuni mutato, ut ἴσσω, ἴσομαι, ἴσῃ, ἴσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ.

τίθετο κοινῶς, καὶ τίθετο ἰωνικῶς, καὶ τίθετο ἀπικῶς, καὶ τίθετο δωρικῶς. Ἀόριστος α.

Primus Aoristus ἴσῃ, καὶ ἴσῃ, esse debuerat, sicut τυύει, τυύει, sed in usu non est, nec etiam in aliis modis.

Ἀόριστος β.

οἴσω, a secunda persona secundi Aoristi Medii, abiecto augmento, ut ἐπέμω, ἐπέσω, ἐπέσω κοινῶς, καὶ ἐπέσω ἰωνικῶς, καὶ ἐπέσω ἀπικῶς, καὶ ἐπέσω δωρικῶς. Ὁ ἴσας. κ. Ἄλλ' ἄρα δὴ καλεῖται μὴ ἀπὸ ἐπὶ. unde καὶ τ. ο. Hesiodus, εὐὶ τὸ παῖτα περὶ ἐνὶ τῷ ἐπὶ θυμῷ. καὶ Ἄριστος φάνηκε ἐν πλάτῳ, κατὰ τοῦ παρὰ τοῦ ἴσας. Tertia persona ἐπέσσω, καὶ τὰ λοιπὰ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ.

τίθειμι, πῶς, πῶς, ad passiuum inflexionem.

Ἀόριστος α.

οἴμι, θεῖο, θεῖο, a prima persona secundi Aoristi medii ἐπέμω, sicut & praesens.

Μέμων α.

οἴσομαι, a prima persona Medii futuri, extrema in, μω, conuersa, ac, i, penultima uocali adiuncta, ἴσομαι, ἴσοίμι, ἴσοιο, ἴσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ, πῶς, πῶς, ad passiuum similitudinem.

Ἀόριστος β.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ, a prima persona secundi Aoristi medii, extrema in, μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in, ω, mutata, ἐπέμω. εἰς ὧς καὶ παρατατ, θεῖο, ἴσῃ, accentu circumflexo.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρατατ.

τίθειμι.

Ἀόριστος β.

ἐπέμω.

μέμων α.

ἴσῃ.

DE FORMATIONE VERBOR. IN MI.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ.

ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

V Erba in, μ, secundæ coniugationis fiunt a' uerbis Grauitonis Circumflexorum secundæ coniugationis, a' quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η, in passiui autem penultima, α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut ἰσάω, ἰσάω, ἰσημι. Passiuum ἰσάμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσας.

i. ante. s.
aspiratum.

Ἰσημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω uerbo Grauitono fit, unde ἰσάω uerbum secundæ coniugationis Circumflexorum, extrema in, μ, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legitimam longam mutata, uidelicet, η, & accentu in antepenultimam ietracto, ut ἰσάω, ἰσημι. ἰσάω uero ἀπὸ τοῦ ἰσάω, cui præponitur, ι, solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut Libro tertio dictum est Nam ἰσάω dicendum fuerat, & ἰσημι. Sed quoniam reduplicatio cōmunis nunq̃ fit per longā uocalem, (nam ἰσάω hoc in loco est positione longa) igitur, σ, non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam, ι, ante, σ, aspiratur, nisi synopa fiat, uel subsequatur, ε, post, σ, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἰσε, ἰσάω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσάτω, ἰσέον, & ἰσεος. Secunda persona a' prima fit, extrema in, σ, mutata, ἰσημι, ἰσης, ἰσησι. Δυνήσ. ἰσάων, ἰσάων, penultima correpta. Πληθ. ἰσάμεν, ἰσάτε, ἰσάσι, ad similitudinem pluralis datiu participii actiui eiusdem temporis, penultima circumflexa. Quia, α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν ἡγεσιφωνίαν. Nam ἰσάσι dicendum fuerat.

Παρατακίς.

Ἰσάω, ἰσης, ἰση, a' præsentī, sicut ἐπίσθην. Δυνήσ. ἰσάων, ἰσάων, penultima correpta, sicut & præsens. Πληθ. ἰσάμεν, ἰσάτε, ἰσάσαν.

Παρακείμενος.

ἰσάω
Cin.

Ἐσθίς esse debuerat a' futuro σήσω, cuius penultima præteritum perfectū seruare debet. Sed ne coincideret cum ἔσθίς, quod est Medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἐσθίω, mutata est, η, in, α, & factum est ἔσακ, ἔσαντες, ἔσακε. Seruat enim aspirationem præsentis, quoniam, ι, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis seruat, ut in hoc uerbo ἰσημι. ὁ παρακείμενος ἔσαντες, πρὸς ἀκτινὸν, ἔσακε, ἔσακέτω. τὸ δυνήσων, ἔσάκοιμι, & cætera.

Si uero

Si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in anibobus Aoristis, tenuem spiritum habet. αόριστος πρώτος, ἔσῃσας, ὃ πρῶτος σακτικόν, σήσων, σήσάτω. ὃ δὲ κτικόν, σήσασμι. αόριστος δὲ δεύτερος, ἔσῃσας, ὃ πρῶτος σακτικόν, σήσῃ, σήτω. ὃ δὲ κτικόν, σάσω, σάσῃς, σάσῃς, &c.

ὑπερσυντελικός.

Ἐσάκειν, ἔσάκεις, ἔσάκει, α' praterito perfecto, unde & eundem spiritum seruat, cum in aliis modis idem sit prateritum perfectum & prateritum plusquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐσῃσας, ἔσῃσας, ἔσῃσε, sicut, ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Αόριστος β.

Ἐσῷ, ἔσῃς, ἔσῃ, α' futuro, extrema in, ῶ, mutata, & ε, cōmuni augmento prapposito, ut σήσω, ἔσῳ. Δυῖς. ἔσῃτον, ἔσῃτην, penultima producta. Πλη. ἔσῃμον, ἔσῃτε, ἔσῃσαν, καὶ βιωτικῶς ἔσαν. Ἰλιάδης α'. οἱ δ' ἄμα πάντες ἀνέσαν.

Μέλλαν α.

Σπῖσω, ἀπὸ τῆς σάω, α, in, η, cōuerſo, α, σ, interposito, sicut α' θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ τ.

Ἰσάδι, fit α' genitiuo participii praesentis temporis, abiecto, ν, & extrema in, δι, conuerſa, ut ἰσάς, ἰσάντος, ἰσάδι. Vel α' prima persona pluralis numeri, extrema in, δι, mutata, ut ἰσάμον, ἰσάδι. In usu tamē nō est, sed p eo utimur ἰσα, α uerbo circūflexo ἰσάω, ἰσῶ, unde cōpositum καὶ δις α. Ἰλιάδ. α'. μέλῳ δὲ κρητῖρα μενοπίεψέ καὶ δις α. Tertia α' secunda fit, extrema in, τω, mutata, ἰσάτω, &c.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυντε.

Ἐσάκε, ἔσάκέτω, sicut τέτυφε, τέτυφέτω.

Αόριστος α.

Σπῖσον, σήσάτω, sicut τύπον, τυψάτω.

Αόριστος β.

Σπῖδι, fit α' genitiuo participii eiusdem temporis, expuncto, ν, & extrema in, δι, mutata, ut σάς, σάντος, σάδι, καὶ σήδι, ὁσώϊ του, α, εἰς, η, Vel α' prima persona pluralis numeri fit, ut ἔσῃμον, σήδι, penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona σήτω, α' secunda, δι, in, τω, conuerſa. Δυῖς. σήτον, σήτων. Πλη. σήτε, σήτῳσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ τ.

Ἰσάω, α' genitiuo sui participii fit, extrema in, ῶ, mutata, α, ε, penultima uocali adiuncto, ut ἰσάς, ἰσάντος, ἰσάίν, ἰσάίνης, ἰσάίν.

τ

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

Δυῖνθ. ἰσαίνον, ἰσαίνην. Πληθ. ἰσαίνον, καὶ συγκοπῇ ἰσαῖμον,
ἰσαίντε, ἰσαίνσαν, καὶ ἰσαῖον, ἀπὸ τοῦ ἰσαῖον, subtracto, μ, ἀπικῶς, ut
in optatio prima Coniugationis verborum in, μι, dictum est.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐσαῖμι, ἔσαῖς, ἔσαῖ, sicut τετύφμι, τετύφεις, τετύφει.

Α' ὁριστος α.

Στήσομι, σήσεις, σήσαι, καὶ αἰολικῶς καὶ ἀπικῶς σήσαι, σήσεις, σήσῃ.

Α' ὁριστος β.

Σταίλω, σάις, σάιν, ἀ' genitio participii eiusdem temporis, σάς,
σάντος, sicut & praesens. Δυῖνθ. σαίνον, σαίνην. Πληθ. σαῖνον, καὶ
σαῖντε, σαῖσαν, καὶ σαῖον ἀπικῶς, ἀπὸ τοῦ σαῖμον. Ο' δυνασ. ἔ.
Ἄγχι παρὰ σάιν, καὶ τοξολοία το φώτων. ἀντὶ τοῦ παρὰ σάινσαν,

μέλων α.

Στήσοιμι, σήσοις, σήσοι. sicut τετύφμι, τετύφεις, τετύφει.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ κειμένους.

Ἐν ἰσῶ, ἀ' tertia persona singulari praeteriti imperfecti, siue ἀ'
prima, ut in subiunctiuo actiuo prima coniugationis dictum
est, extrema in, ῶ, circumflexum mutata, ut ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ. ἔάν ἰσῶ,
ἰσῶς, ἰσῶ. Regula. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς, μι, τὰ διδύτῳ, καὶ δίτῳ πρόσω
ποι ὑποτακτικῶς, τῆς μὲν διδύτῳ συζυγίας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ δίτῳ διὰ
τῶ, μέλων. Δυῖνθ. ἔάν ἰσῶτον, ἰσῶτον. Πληθ. ἔάν ἰσῶμον, ἰσῶτε, ἰσῶσι.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐάν ἔσακῶ, ἔσακῆς, ἔσακη, sicut ἔάν τετύφω, τετύφεις, τετύφει.

Α' ὁριστος α.

Ἐάν σήσω, σήσης, σήση, sicut ἔάν τετύφω, τετύφεις, τετύφει.

Α' ὁριστος β.

Ἐάν σαῖ, σαῖς, σαῖ. ἀ' secundo Aoristo, sicut & praesens, διὰ τοῦ, ι, ut in
πένημι dictum est.

ἈΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ κ.

Ἰσάναι, ἀ' prima persona pluralis numeri ἰσαῖον, extrema in, ναι,
mutata. Vel ἀ' genitio participii ἰσῶς, ἰσάντος, expuncto, ν, &, τος,
in, ναι, mutata.

παρὰ κ. καὶ ὑπερ.

Ἐσακέναι, sicut τετυφέναι.

Α' ὁριστος α.

σήσαι.

Α' ὁριστος β.

σήναι.

μέλων α.

σήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς.

Ἰσάμαι, a prima persona actiui, η, in, α, correptū, & extrema in, μαι, mutatis, ἰσημι, ἰσαμαι. Secunda persona ἰσάσαι κοινῶς, καὶ ἰση αἰτικῶς, sicut a τίθεμαι, τίθη. Tertia persona, ἰσάται. Δυνίχθ. ἰσάμεθον, ἰσάσθον, ἰσαῖον. Πλη. ἰσάμεθα, ἰσαῖοι, ἰσαινται.

Παρατακτός.

Ἰσάμην. Secunda persona ἰστασο κοινῶς, καὶ ἰστο ἰωνικῶς, καὶ ἰσώ αἰτικῶς. Tertia psona ἰσάτω. Δυνίχθ. ἰσάμεθον, ἰσαῖον, ἰσάσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἐσάμαι, ἔστασαι, ἔσταται, a präterito actiuo, penultima correpta, ac eade aspiratione seruata. Δυνίχθ. ἔσάμεθον, ἔστασθον, ἔστασθην. Πλη. ἔσάμεθα, ἔστασθαι, ἔσαινται, καὶ ἰωνικῶς ἔσάσται. sed, ppter hiatū in usu nō est.

ὑπερσυντελικός.

Ἐσάμην, ἔστασο, ἔστατο, a präterito passiui, extrema in, μιν, mutata.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐσάσθην, ἔσάσθης, ἔσάσθη, sicut ἐτύφασθην, ἐτύφασθης, ἐτύφασθη, principali syllaba tenui spiritu signata, quoniā, e, cadit, ut σάσθιτι, σάσθητω, & σάσθην, μέλων α.

Στάσθαι, σάσθαι, σάσθαι, a secunda persona Aoristi passiui ἔσάσθην, ἔσάσθης, abiecto augmento, & adiuncta, ὅμαι.

μετ' ὀλίγον μέλων.

Ἐστάσομαι, ἔστασθ, ἔστασε, a secunda präteriti passiui, interposita, ομ, ἔστασαι, ἔστασομαι, seruata etiam präteriti aspiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς καὶ παρατακτ.

Ἰστασο κοινῶς, a secunda persona präteriti imperfecti passiui, ἰσάμην, ἰστασο κοινῶς, καὶ ἰστο ἰωνικῶς, καὶ ἰσώ αἰτικῶς. Tertia persona ἰσάτω καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ἐστατο, ἔστασθαι, a secunda persona präteriti plusquamperfecti.

Αόριστος α.

Στάσθιτι, σάσθητω, a tertia persona primi Aoristi passiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΓΡΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς καὶ παρατακτός.

Ἰσάμην, ἰσάω, ἰσάτω, ἀπὸ τοῦ ἰσταμαι, accentu circumflexo in secunda & tertia persona. Δυνίχθ. ἰσάμεθον, ἰσαῖον, ἰσαῖσθην, καὶ τὰ λοιπά.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐσαίμω, ἔσαίω, ἔσαίτο, accentu circumflexo in penultima secundae & tertiae personae. Ἀόριστος α.

Σταθείω, σταθείης, σταθείη, a genitiuo participii eiusdem temporis, ἔσθεις, ἔσθεντος. Μέλαν α.

Σταθήσοίμω, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, a prima persona futuri passiuī. Μετ' ὀλίγον μέλαν.

Ἐσσαίμω, ἔσασιο, ἔσασιτο, a prima persona eiusdem temporis. Ὑποτακτικά παθητικά.

Ἐνεσώσκει παρὰ κείμενος.

Regula. Ἐάν ἔσώμαι, ἔσῃ, ἔσῃται, διὰ τοῦ, α, licet a quibusdā διὰ τοῦ, η, inueniam huiusmodi personas, secundā scilicet & tertiā declinatas. Quare antiquorū regulam, & hoc in loco omnino cenfeo seruandam, quae est, ὅτι κενόθεν τὰ ἴτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, ἀδύτῳ εἶπαι τῶν παθητικῶν. hoc est, q̄ uniuersaliter tertiae personae actiuorū subiunctiuorū, secundae sunt passiuorū, quīs inueniatur in actiuo etiā aliter declinatū hoc idē tēpus a nōnullis, quā regula tradat. Illi enim ponūt ἐάν ἔσῳ, ἔσῃς, ἔσῃ. Regula uero ἔσῃς, ἔσῃ, διὰ τοῦ, α, quae est, κενόθεν τὸ ἀδύτῳ, κενόθεν πρόσωπον ἔσῃς, μὴ, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τῶ, η, γράφετε, τῆς δὲ ἀδύτῳ διὰ τῶ, α, τῆς δὲ ἰσῆς διὰ τῶ, ω, μέλας, cū praesertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruādū sit. Δυνήκει. ἐάν ἔσῳ μέδον, ἔσῳ μέδον, ἔσῳ μέδον, κενόθεν τὰ λοιπὰ. παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐάν ἔσῳμαι, a praeterito passiuo, penultima in, ω, μέλας conuersa, ut ἔσαμαι, ἔσῳμαι. Secunda persona, ἐάν ἔσῃ, a tertia actiuī eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἐάν ἔσῳμαι, ἔσῳμαι, ἔσῳμαι, ἔσῳμαι, ἔσῳμαι, Δυνήκει. ἐάν ἔσῳ μέδον, ἔσῳ μέδον, ἔσῳ μέδον, κενόθεν τὰ λοιπὰ.

Ἀόριστος α.

Ἐάν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, a tertia persona primum Aoristi passiuī, &c.

Ἀπαρῆματα παθητικά.

Ἐνεσώσκει παρὰ κείμενος.

Ἐσῳδαί, a tertia persona singularis passiuī ἔσῳται. Vel a secunda plurali, ε, in, αι, diphthong, mutato.

παρὰ κείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐσῳδαί, a tertia singulari uel a secunda plurali, ut in praesenti.

Ἀόριστος α.

σταθῆναι.

Μέλαν α.

σταθήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλαν.

ἔσῳσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς.

Ἰσάμαι, ἰσάσαι, καὶ ἰση, ἰσάται, ab actiuo fit, sicut & passiuā.

Παρατατικῶς.

Ἰσάμην, ἰσασθ, ἰσαο, καὶ ἰσω, ἰσατο.

Αόριστος α.

Ἐσησάμην, ἐσήσω, ἐσήσατο, sicut ἐτυτάμην, ἐτύτω, ἐτύτατο.

Αόριστος β.

Secundus Aoristus non est in usu in hoc uerbo ἰσημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est ἔσω, ἐσάμην, extrema uocali η, scilicet in, α, legitimam breuem uersa, ac interposita, μη. Vel potius a primo Aoristo passiuo antiquorū more extrema in, μην, mutata, ἐσάμην, ἐσάμην, ἔσασθ, καὶ ἔσω, ἔστω, & eadem est littera, tura cum praeterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Μέμων α.

Στήσομαι, σήσῃ, σήσεται, ἀ' σήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς καὶ παρατατικῶς.

Ἰσασθ κοινῶς, καὶ ἰσαο ἰωνικῶς, καὶ ἰσω ἀπικῶς, ἰσάσθω.

Αόριστος α.

Στήσαι, σησάσθω, ὡς τυτάσαι, τυτάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς καὶ παρατατικῶς. Ἰσαίμην, ἰσαίω, ἰσαίτω.

Αόριστος α. Σησάμην, σήσαιω, σήσαιτο.

Μέμων α.

Σησάμην, σήσαιω, σήσαιτο, ὡς τυτοίμην, τυτοίω, τυτοίτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς καὶ παρατατικῶς.

Εάν ἰσάμαι, ἰσᾶ, ἰσᾶται.

Αόριστος α.

Εάν σήσωμαι σήσῃ, σήσεται.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς καὶ παρατατ.

Ἰσάσθαι.

Αόριστος α.

σήσασθαι.

μέμων α.

σήσασθαι.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in, μι, tertiae Coniugationis, fiunt, ut supra diximus, a Grauitonis, a quibus fiunt circumflexa tertiae coniugationis, & in penultima actiui habent, ω, μέγα, in passiui autem penultima ο, μὴρόν, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδῶ, διδῶ, διδῶμι. Passiuum uero, διδμεαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς.

Διδῶμι fit, a διδῶ Grauitono, cuius circumflexum est διδῶ, extrema in, μι, & penultima uocali, ο, scilicet paruo in, ω, magnum mutatis, ut διδῶ, διδῶμι. διδῶ uero, ἀπὸ τοῦ δῶ, per reduplicationem propriam, quæ est, cum bis eadem consonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in, σ, mutata, διδῶς, Tertia a secunda adiuncto, ι, διδῶσι. Δι' ἡμέ. διδόντων, διδόντων. Πλη. διδόμεν, διδότε, διδόντι, ad similitudinem datiu pluralis proprii participii, καὶ ἰωνικῶς διδῶσι δι' ἡμεῶν.

Παρατακτικός.

Εδῶν, ἐδῶς, ἐδίω, a præsentī, sicut ἐπίσθην, ἐπίσθης, ἐπίσθι, extrema διὰ τοῦ, ω, μεγάλων. Nam ut in πίθην dictum est, præteritum Imperfectum & secundus Aoristus uerborum in, μι, penultima proprii actiui præsentis seruare debet, ut διδῶμι, ἐδῶν, ἐδίω, καὶ τὰ λοιπὰ.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

ὁ περσυντελικός.

Εδεδώκεν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Α'όριστος α.

Ε'δωκα, ἐδωκας, ἐδίωκε. ἀντὶ τοῦ ἐδίωκα, ἐδίωκας, ἐδίωκε.

Α'όριστος β.

Ε'δων, ἐδῶς, ἐδίω, a futuro, extrema in, ν, conuersa, & ἐκομuni augmento præposito. Δι' ἡμέ. ἐδόντων, ἐδόντων. Πλη. διωπνέ. ἐδόμεν, ἐδότε, ἐδσαν, penultima correpta, contra communem regulam secundi Aoristi, ut in πίθην dictum est.

Μέλλων α.

Δάσω, δάσεις, δάσει. ἀπὸ τοῦ δῶ, ο, paruo in, ω, magnum mutato,

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρατατ.

Διδέθι, διδύτω, ὥς πίθι, πιθέτω, penultima correpta, ut in πίθην

dictū est, quā Homerus ꝑduxit. ὁ δὲ αὖτις γ. Δι' ὅτι δι, διέ μοι κλέος ἔδιδόν.

Γαφακείμνος.

Δι' ὅτι δι, διέ δώκέτω, ἃ' tertia praeteriti perfecti adiuui, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Α'όριςτος β.

Δόδι, δόβτω, penultima correpta contra regulā, ut in secūdo Aoristo prima cōiugationis dictū est: ἄχνηςον, sed ꝑ eo utimur, δός, δότω, &c.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρκατ.

Διδίλω, διδίνης, διδίνη, sicut πιδίλω, πιδίνης, ἃ' genituo participii διδύς, διδύντος.

Γαφακείμνος καὶ ὑπερσωτ.

Δεδώκοιμι, διεδάκω, διεδάκω, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Α'όριςτος ε.

Δοίλω, δίνης, δοίη, ἃ' genituo participii δούς, δύντος καὶ δωρικῶς δώην, δώης, δώη, ὡς ποιῶν ποιῶς ποιῶν. Δυίκα. Δοίητον, Δοίητην. Πληθ. Δοίημον, καὶ συγκρῶν Δοίημον, Δοίητε, Δοίησαν, καὶ Δοίον, ἃ' πρὸ τοῦ Δοίημον ἐκρηκτο, μ. ὁ δὲ αὖτις αὖ. Οὐδέ τε καὶ μέγα χάρις θεοῖ διέ δὲ λβια Δοίον.

Μέλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύχοιμι, τύχοις, τύχοι.

ΥΓΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρκατ.

Ε'άν διδῶ, διδῶς, διδῶ, διὰ τοῦ, ω, μέγαλον, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Γαφακείμνος καὶ ὑπερσω.

Ε'άν διεδώκα, διεδώκης, διεδώκη, ὡς ε'άν τετύφω, τετύφης, τετύφη.

Α'όριςτος ε.

Ε'άν δῶ, δῶς, δῶ, διὰ τοῦ, ω, μέγαλον, ὡς ε'ρηται.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρκατ.

Διδίναμι, ἃ' genituo participii διδύς, διδύντος. Vel ἃ' prima persona pluralis numeri διδύμεν.

Γαφακείμνος καὶ ὑπερσωτελικός.

Δεδωκέναμι, ὡς τετυφέναι.

Α'όριςτος ε.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in πήνημι dictum est.

Μέλων α.

Δώσεν.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς.

Δ ἴδωμαι, ἴδωσοι, ἴδωσται, ab actiuo, ω, magno in, ο, paruuni, & extrema in, μαι, mutatis.

Γραφταπκός.

Εἶδέν μιν, εἶδέν σοι, εἶδέν ται, εἶδέν τε, εἶδέν τε, a' prima persona praesentis.

Γραφταπκός.

Δείδωμαι, δείδωσοι, δείδωσται, a' praeterito actiuo δέιδωκα, ω, magno in, ο, paruuni mutato, & extrema in, μαι, conuerfa.

Υπερσωτελικός.

Εἶδέν μιν, εἶδέν σοι, εἶδέν ται, a' praeterito passiuo, εἶδέν μαι.

Αόριστος α.

Εἶδέν τιν, εἶδέν τιν, εἶδέν τιν, a' tertia singulari praeteriti passiuo, extrema in, τιν, mutata, sicut εἶδέν τιν, εἶδέν τιν, εἶδέν τιν.

Μέλλων α.

Δοιήσομαι, δοιήσῃ, δοιήσεται, a' secunda persona Aoristi passiuo.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοίσομαι, δεδοίσῃ, δεδοίσεται, a' secunda psona praeteriti passiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς καὶ παρατατ.

Δ ἴδου, ἴδου, ἴδου, ἴδου, a' secda psona praeteriti imperfecti passiuo.

Γραφταπκός καὶ ὑπερσω.

Δείδου, δείδου, δείδου, a' secuda psona praeteriti plusquamperfecti passiuo.

Αόριστος α.

Δοιήτω, δοιήτω, a' tertia persona Aoristi passiuo.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς καὶ παρατ.

Δ ἰδέμεν, ἰδέτω, ἰδέτω, sicut πείμεν, πείτω, πείτω.

Γραφταπκός καὶ ὑπερσω.

Δεδοίμεν, δεδοίτω, δεδοίτω, sicut τεδείμεν, τεδείτω, τεδείτω.

Αόριστος α.

Δοιείτω, δοιείτω, δοιείτω, a' genitiuo participii eiusdem temporis.

Μέλλων α.

Δοιήσοιμεν, δοιήσοιτω, δοιήσοιτω, a' prima futuri passiuo.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοίσοιμεν, δεδοίσοιτω, δεδοίσοιτω, a' prima psona paulo post futuri.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρταπκός.

Εάν διδωμαι, sicut εάν πιθωμαι. Secunda uero & tertia persona ω, magno scribuntur, εάν διδω, εάν διδωται. quoniam (ut supra dictum est) prima coniugatio uerborum in, μ, per, ν, declinatur, secunda per, α, tertia per, ω, μέγα in modo subiunctiuo.

Γαρά κείμενος καὶ ὑπερσυν.

Εάν διδωμαι, ως εάν τεθωμαι. Secunda persona εάν διδω, α' tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis, extrema syllaba abiecta, ut εάν διδωκα, διδωκης, διδωκη. εάν διδω. Tertia εάν διδωται.

Αόριστος α.

Εάν διδω, διδωκη, διδωκη, α' tertia persona Aoristi passiuui, extrema in, ω, circumflexu mutata, & abiecto augmento, ε' διδω, ε' διδωκη, ε' διδωκη. εάν διδω.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώσκει παρτα.

Δίδωται, α' tertia persona singulari διδωται. Vel α' secunda plurali, ε, tenui in, α, diphthongum uerso.

Γαρά κείμενος καὶ ὑπερσυν.

Διδωται, sicut τεθιδωται.

Αόριστος α.

Δοθῆναι, α' tertia eiusdem temporis.

Μέμων α.

Δοθῆσεται.

Μετ' ὀλίγον μέμων.

Δεδοσεται.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώσκει.

Διδωμαι, διδωται, διδωται, ad Passiuorum declinationem.

Αόριστος α.

Εδωκα, εδωκα, εδωκα, ἀπὸ τοῦ εδωκα.

Αόριστος β.

Εδωκα, εδωκα, καὶ εδωκα, εδωκα, α' passiuo Aoristo fit, antiquorum more, extrema in, μω, mutata, εδωκα, εδωκα, unde α' πεδωκα.

Μέμων α.

Δωσμαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς δώσμαι, δώσῃ, δώσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώσκει παρτα.

Δίδω, καὶ δίδω, διδω, ad Passiuorum similitudinem.

Αόριστος β.

Δίδο, καὶ δίδο, δίδω, δίδω, δίδω, δίδω, δίδω.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Διδίμω, διδίδω, διδίδω, sicut passiva.

Αόριστος β.

Δοίμω, δίδω, δίδω.

Μέμων α.

Δωσώμω, δώσω, δώσω.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

Εάν δίδωμαι, δίδω, δίδωται, sicut passiva.

Αόριστος β.

Εάν δίδωμαι, δίδω, δίδωται, από, του, εδίδωμαι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσώς και παρκατ.

δίδωται.

Αόριστος β.

δίδωται.

Μέμων α.

δίδωται.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΜΙ ΦΗΜΑΤΩΝ.

Verba in, μ, quartæ Cōiugationis, fiunt (ut dictū est) a uerbis Grauitonis sextæ Cōiugatiōis in, ω, desinētibz, in qbus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent, υ, productum. In passiuui uero penultima idem, υ, correptum, quod ostendit & quoræ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in, μ, desinentia, ut ζέλνυω, ζέλνυμι. Passiuum ζέλνυμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς.

Zέλνυμι, a ζέλνυω uerbo Grauitono fit, extrema in, μ, uersa, & penultima, quæ in Grauitono brevis est, hoc est, υ, in se ipsam pductam conuersa. Secunda persona ζέλνυς, a prima fit, extrema in, σ, conuersa. Tertia ζέλνυσι, a secunda adiuncto, i. Δυνίη. ζέλνυτον, ζέλνυτον. Ρλη. ζέλνυμεν, ζέλνυτε, ζέλνυσι, secundum cōmūnē regulā esse debuerat, ad similitudinē datiuī pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ cōiugationis potius utamur tertia plurali Grauitonorum: ut ζέλνυσι, κηνύσι, πηνύσι, & similibus. Iones uero ζέλνυσι dicunt.

παρκατ.

Εξέλνυμι, εξέλνυς, εξέλνυ. Δυνίη. εξέλνυτον, εξέλνυτην. Ρληθ. εξέλνυμεν, εξέλνυτε, εξέλνυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solū & præterito imperf.

uariantur, tam in actiuis q̄ in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum & secundum Aoristum habent, ut κλύμ. παρατεκνῶς, ἐκλυν. μέλων πρῶτος, κλύσω. ἄδειςτος δόρυτος, ἐκλυν. ἢ μετοχή, ὁ κλύς, τοῦ κλύντος. τὸ πρῶτος ακκινῶν, κλύνθι, ὡς γὰρ, κλύνθι μὲν ἀργυρότοφει, & cætera quæ ab his deducuntur. δύνμι. παρ. ἐδυν. μέλ. δύνσω. ἄδειςτος δόρυτος ἐδυν, & similia. In quibus secundus Aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώσ και παρκατ.

ζδύννυθι, ζδύννιτω. Δυνίκα. ζδύννυτον, ζδύννιτων. Ρλη. ζδύννυτε, ζδύννιτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώσ και παρκατ.

ζδύννιτω, ζδύννιθις, ζδύννιθι, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt à genitiuo participii ζδύννις, ζδύννιτος, sicut & alia uerba in, μ, in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia si formarentur secundum regulam necessario haberent, y, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur à prima persona indicatiui passiu, extrema in, μ, mutata, & adiuncto, i, penultimæ uocali, ut τὴν πῶμα, τὴν πῶμα. sic ζδύννιμι, ζδύννιμι. Sed hoc fieri non potest, quia post, y, diphthongum sequitur, μ, consonans, quod est contra regulam quæ post, y, diphthongum uocalē tantummodo admittit, ut ἀργυρά, μέλα, τετυφύα, qua cautum est, ut post, y, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autē consonans.

Post. y. diphthong, uocalis.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quam passiuorum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quod Subiunctiuus uerborum in, μ, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis, sic enim Circumflexa cōmuniter appellantur, etsi uerba in, μ, ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est, ut πιδῶ, ἰσῶ, διδῶ. ἐάν πιδῶ, ἐάν ἰσῶ, ἐάν διδῶ, & similia, secundum quam regulam etiam Subiunctiuus quartæ cōiugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum suis primitiuis quæ Grauitona sunt, ut ζδύννιμι, ἐάν ζδύννιμι. Altera regula est, quod omne participium in, σ, Regula, ὄντων declinatum per, ντ, Subiunctiuum facit circumflexum, ut τυφθεῖς, τυφθέντος, ἐάν τυφθεῖς, πιδέντος, ἐάν πιδῶ. sic ζδύννις, ζδύννιτος, ἐάν ζδύννις, πηγνύς, πηγνύτος, ἐάν πηγνύς, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quā rē Subiunctiuus modus prorsus deest,

Regula.

Regula.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Α' ΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρταπικός. ῥδλγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς.

ῥδλγνυμαι, ῥδλγνυσαι, ῥδλγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuem conuersa.

παρταπικός.

Ε' ῥδλγνύμην, ε' ῥδλγνυσσο, ε' ῥδλγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρτα.

ῥδλγνυτο, ῥδλγνύσθω, ῥδλγνυσθον, ῥδλγνύσθων, ῥδλγνυσθε, ῥδλγνύσθεσσαν.

Α' ΓΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ενεσώς καὶ παρταπικός. ῥδλγνύσθαι.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS,

DE VERBIS IN MI ANOMALIS QVAE

non omnino regulas sequuntur.

Ostea quàm de uerbis in, μι, dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur, nunc de his dicendum est, quæ a cōmunibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de dissyllabis, quorum cum ε' μί substantiuum uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verū quoniam ε' ω, primitiuum eius secundum uarium accentum & spiritum uaria habet significata, hæc primum exponā. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Ο'δυσσεύας ἵ. ῥ' μίτ' ξένος ε' ω, καὶ ὁ πότμος δώματα νείων. Et etiam uado & perficio significat. Aspiratum uero, induo & sedeo, unde ε' ξω. Significat etiam mitto, unde ἰέω, ἰώ, καὶ ἀναπλάσσω. At ε' ω circumflexum & tenuem spiritum habens, ὁ πότμος ἰέω, sino significat, aspiratum uero sedeo, & fit ὁ πότμος ἰέω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΓΡΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Εν 5^α.

AB εἶναι igitur, quod existo significat, sextæ coniugationis Grauito-
 norum, deriuatur εἶμι, extrema in, μ, mutata, sicut ἀπὸ πείω, εἶμι, sum.
 πείω, & ι, ancipiti assumpta, quoniam uerba in, μ, desinentia, penul- De penulti-
 timam productam habere uolunt, & ε, in, ι, conuerti non potuit, ne ma assum-
 coincideret cum hoc uerbo, quod est, ἡμὶ ὁ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημί, κατὰ pto, i.
 ἀφ' αἵ εἰσιν τοῦ, φ, & etiam ne penitus amitteret omnes partes siue litte-
 ras sui primitiui, quoniam deriuatiua omnino aliquid de suis primiti-
 uis seruare debent. Præterea ut sciret naturam uerborum in, μ, quar-
 tæ coniugationis, quæ in penultima, u, ancipitem longā habere uolunt.
 Nam, ε, non potest produci per, υ, sed per, ι, aut, ι, & sic penultima, ε,ι,
 diphthongo facta est longa, & εἶμι, dictum est, quod omnino est con-
 tra cōmunem regulam uerborum in, μ, quæ uolunt habere in penul-
 tima aut, ι, si sint primæ uel secundæ coniugationis. aut, ω, si sint ter-
 tiæ, aut, υ, longam si sint quartæ, iccirco hoc uerbum excipitur, & etiā
 εἶμι ὁ ποδίζομαι, cum & ipsum, ε,ι, diphthogum habeat in penultima, εἶμι, uado.
 & est quartæ coniugationis uerborum in, μ, cum eius primitiuum non
 patitur synæresim in modo indicatiuo, & etiā sit ei par syllabis, sicut
 ἔδωκα, ἔδωκα. Acuit extremam, quod est etiam contra cōmunē Acuit extre-
 dictorum uerborum regulam. Nam uerba in, μ, aut habent circun- mam.
 flexum accentum in penultima, si sint dissyllaba, aut acutum in antepe-
 nultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἶμι, & φημί
 κατὰ ἀφ' αἵ εἰσιν τοῦ, φ, ἡμὶ, quæ cum sint ἐγκλιτικæ, opus est ut acuant
 extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὴ dictio accentum supra extremam Atten. de
 habet, aut acutum, aut circumflexum, nunquā autem grauem, nisi per circumflexo.
 pathos, ut σφὲρ αὖ, ἀπὸ τοῦ σφῆρ. Ὁ δὲ αὖ. καὶ σφὲρ αὖ φανήσκει
 ἐπεὶ πρὸς τὴν πρῶτην. Cum aliis uero enuntiata inclinatur ad ac-
 centum præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἶμι,
 εἶμι εἶμι. φημί, σύμφημι. Inuenitur etiam εἶμι ὁδωρικῶς subtracto, i, εἶμι.
 diphthongi, ac geminato, μμ. οἰκιστὸς ἐν βουκολίᾳ. Εἶπατε μοι
 ὁ κῆρυξ οὐ καλὸς εἶμι. Et in eodem. Ἀλλ' ὅτι βακχίος εἶμι πα-
 ρ' ὁδωρικῶς οὐ ποτ' ἀκούει ἀντὶ τοῦ εἶμι.
 Secunda persona εἶς, ἀπὸ τοῦ εἶμι, extrema in, σ, conuersa, sicut ἀπὸ εἶς acuto
 ζῶ πείω, πείω, cuius apud Poetas frequentissimus est usus. Quo in accentu,
 loco aduertendum est εἶς acutum habere accentum, quanquam per

communem regulam circumflectendi appetat. Nam omne uerbum in longam definens, accentum suscipientem circumflectitur, quod, ut quibusdam placet factum est, ne coincidat cum eius secunda persona ἀπὸ τοῦ εἰμὲ καὶ παρὰ νόμον, quæ circumflexum habet accentum. Est etiā encliticum, ut ὁ ἄσπας. Ἄμειπός τις ἀγαθὸν ὀλίγον τέκος. abiecto uero, σ, fit εἰ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur, quanquam deducitur ab εἰς, quod acuitur, ut dictum est. quod & Ioannes Charax asserit dicens ὅτι κατὰ πάρος χρόνον τὸ εἰ, τὸ ἀπὸ τῆς εἰς, ἀποβολῇ τοῦ, σ, καὶ περισσάφῃ τὸ εἰ τοῦ εἰς ὀφειτομένου, ἐπεὶ δὴ εἰς χαράκτηρα ἐνέπεν ἀσπαστοῦντα τὴν περισσώμενόν τεσσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν, εἰ, σφύγγον λήγοντα ῥήματα, ὡς τὸ τέλους ἔχοντα πρὸς τὸν περισσώμενον, nec inclinatum est εἰ, ut ἡδὲ εἰς μου εἰ σύ, ἐστὶ εἰμὲ, εἰς, ἐστὶ enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, a uerbo Grauitono εἶναι ὑπάρχω, passiuum εἶμαι. Secunda persona ἐμὲ κοινῶς, καὶ εἰ ἀπὸ κοινῶς, καὶ κρᾶσει εἶ. Nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas Indicatiuorum passiuorum per, ei, diphthongum, & sicut in τύποιμα dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. sic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κρᾶσει εἶ. Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud Poetas frequentissimus est usus, hoc est ἐσσί, quæ secundum alios fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὲ, hoc est eis, cui addito altero, σ, &, i, in finem translato fit ἐσσί, σ, enim necessarium geminatur, quoniam simplex, σ, cum i ᾧ τε prolato, est χαράκτηρις ἰσικῇ tertiae personæ, ut τῇ τῇ εἰσι, τῇ ἡσι. Sed alio modo eam forniat Herodianus, hoc est ἀπὸ τοῦ εἰμὲ, interposito, σ, ἐσμί facit, cuius extrema in, σ, conuersa, fit ἐσς, geminato, σς, sed quoniam nulla dictio in eandem consonantem geminatam definire potest, additum est, i, & sic ἐσσί factum est, quod inclinatur, ut, i, λιάσθης κ̄. Σχῆτλιός ἐστι μεραεῖ.

Tertia persona ἐσσί, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam si a prima persona formare uouerimus, με, in, σ, conuersa, ἐσθ fiet. Si a secunda regulariter formata, hoc est εἰς adiuncto, i, fiet tertia pluralis ἐσσι, & talis est tertia pluralis. Idcirco alii alio modo eam formarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὲ, abiecto prius, i, de diphthongo, deinde extrema in, σ, conuersa secundum communem regulam, ac pro stremo, σ, in, τ, mutato διερεμῶς ἐπὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in, i, definens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere, u, ut saltem penultima esset positio longa, & sic factum

est ἐσί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, a secun-
da persona ἐσί, mutato altero, σ, in, τ, fit ἐσί. Non tamen Doricum
est, licet in, π, definat, sed Dorico simile. Nam Dorica propria (secun-
dum Herodianum) in, π, purā definunt, hoc est, nulla consonante præ-
cedente, τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in, μ, ut φησί, φατί.
διδώσι, δίδωπ. Verum ἐσί, σ, habent ante, τ, in plurali uero consue-
uerunt Doræ etiam, ν, consonante præcedente, τ, formare tertiā pso-
nam in, π, ut φωνή, δίδωντι, &c. huiusmodi. Δύτῃ. ἐπὶ, ἐπὶ, esse de-
buerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, interposito uero, σ, ἐπὶ,
ἐπὶ dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum
in, μ, quæ illam in singulari tantum pductam esse uolunt. ἰλιάδ. α.
Ἄλλὰ πρὶς αὐτῶν δὲ νεότεροι ἐπὶ εἰμί. Πλ. εἰμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ
εἰμί. ἰλιά. ν, ἐπὶ οὐ τοι, ἐπὶ δὲ τὰς καὶ εἰμὲν. Sic in eiusdē Libri calce.
ἐπὶ πρὸς αὐτῶν εἰμὲν. & in compositione ἐνείμην, retracto accen-
tu in antepenultimā ἰλιά. ε, ἡμῖς δὲ αὐτῶν μαχόμεθα οἱ περὶ ἐπὶ κούροι ἐνεί-
μην. καὶ δὲ μαχόμεθα εἰμὲς οὐ καὶ ἐν φαρμακείᾳ. οὐδὲ γὰρ πρὸ τῶν τεσσάρων
μαχόμεθα καὶ εἰμὲς. Secunda persona ἐς unde Eustathius. οὐδὲ γὰρ τοῦ δὲ
ἐς ἐπὶ πρὸς τὸ τυπὸς κίνησις ἐκ τοῦ εἰμί ἐμὲν ἐς ἐ, καὶ ἄλλως μὲν πρὸς ἑσέ-
τοι, εἰμὲν εἰτέ, δὲ μαχόμεθα μὲν τοι ἐσέ, ἐς ἐ. Tertia persona ἐσὶ καὶ εἰσὶ.
interposito, i, ut penultima pducatur (sicut dictum est) ad similitudi-
nem datiu pluralis ppii participii, cum in, ι, definat. Et ἰωνικῶς ἐσσι,
ut πρὸς ἐσσι, retracto accētu in antepenultimā, cum nō amplius sit encli-
ticū. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed dissyllaba tantū, &
monosyllaba. ἰλιάδος ἦ. Ὑμῖν μὲν γὰρ ἐσθιν ἀγιστὴς παναχαιῶν.

Γαργατεπὶς.

ἦν, a prima persona præsentis temporis fit, extrema in, ν, mutata,
ut εἰμί, εἰν, sicut ἴσῃμι, ἴσω. Deinde soluta diphthongo, &, ε, in, η, con-
uerso, sicut ἐμείλον, ἡμείλον, fit ἦν, ι, tamen prius expuncto. Quoniam
definitia in, ν, nihil uolunt habere non prolatum ante, ν, Iones uero
dicunt ἐκ. ἰλιάδ. ε. ἦν καὶ ζῶς ἀμνησὶς ἐκ χαλκίδος τυπῶσι καὶ οὐδὲν. ε.
τοῖς ἐκ ἐν πολέμῳ, ἐργον δὲ μοι εὖ φίλον ἐσθιν. Siue ἀπὸ τοῦ εἰν, dispo-
luta diphth. in εα ἰωνικῶς, sicut ἦσεν, ἦσεν. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η, in εα solu-
ta etiam ἰωνικῶς, abiecto, ν, sicut ξέρεω ξέρεα. Nam, α, respuit habere
post se, ν, nisi dictio ex declinatione definat in, ν, ut μούσων, & ἐτυπῶν.
hæc enim a declinatione habent, ν, & non κατὰ πάθος, & sic fit
ἐκ, unde, ε, in, η, conuerso, fit ἦκ. Οὐδὲν εἰς αὐτὸν ἦ. Ἀλλ' ὅτε δὴ
σχεδὸν ἦ καὶ νηὶς ἀμνησὶς. Attici uero, ε, &, α, in, η, uertenti-
tes κατὰ καὶ σθιν ἦ dicunt, sicut ἦσεν, ἦσεν. Ἀγιστοφάνης ἐν πλούτῳ,

Dorica in
π. puram.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Δεῖ γὰρ ὡς ἔοικε μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένους. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetae uero praepoentes, ε, primae personae cōmuni ἦν, ἐλω dicunt. Ἰλιάδης λ. ὡς ἐόν ἐί ποτ' ἐλω μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἐόν ἃ uerbo Grauitono ἐω τὸ ὑπέρχω. ὁ παρεκτετακτός ἦον, καὶ συστολή ἐόν, ut ὡς ἐόν ἐί ποτ' ἐλω μετ' Ἰλιάδ. Φ. ὡς ποτ' ἐόν, νωὶ αὐτὴ νεώτεροι ἀντιπρόστων ἔργων ζιούτων. Et ἔσκον quoque dicūt, ὡς τὴν πῆεσκον, χαίρεισκον. Ἰλιάδ. ἦ. γονεῖ δὲ νεώτερος ἔσκον ἅπαντων.

Prima pso. praet. impf. VII, modis. Et sic prima persona praeteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uero ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monosyllabū. At Poetae ἐλω, ἐόν, & ἔσκον dicūt.

Secunda persona ἃ prima fit, ν, in, σ, conuerso, ut ἦν, ἦς, sicut ἐπὶ θῆν, ἐπὶ θῆς, nec subscribitur, ι, ut in πῆθιμι dictum est, cui adiuncta, ἐα, αἰολικῶς, fit ἦδα. Ὁ δὲνας. τ. ἦ γὰρ τοι νέον ἦδα χέρον, καὶ ἀφ' ἧς αἰσ. ἦδα tamen inuenitur subscripto, ι, in modo indicatio, sed hoc est ἃ uerbo Grauitono εἶδα. ὁ μέσος ὑπερσυντελικός, ἦδεν, ἦδεις, adiuncta, δα, ἦδεδα, καὶ συγκρητῆ ἦδα, sicut οἶδεν, οἶδεις, οἶδεδα, οἶδα.

Tertia persona ἢ esse debuerat, ἃ secunda persona abiecto, σ, secundum cōmunem regulam uerborum ἦν, μ, ut ἐπὶ θῆς, ἐπὶ θῆ, sic ἦς, ἦ, sed in usu non est, pro ea autem utimur ἦν, quae ἃ Grauitono uerbo deriuatur, hoc est ἐω, ὁ παρεκτετακτός ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦον, unde παρήγον. Nam, ε, si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se, ν, inuato uero, η, in, ε, fit ἐόν, καὶ κρείσσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἦν, sicut εἰμαι, ἦμαι, τὸ κρείσσειμαι, καὶ ποτὶ τοῦ, ν εἰς, σ, δωρικῶς, fit ἦς, sicut in prima persona plurali, λέγεμεν, λέγεμε. Οἰόκρετος ἐν θαλυστοῖς, ἦς χρόνος ἀνίη ἐπὶ τε καὶ ἐν κριτος εἰς τὸν ἄλλοντα. Εἰς πομεις ἐκ πόλιος. Poetae uero praepoentes, ε, ἐλω dicunt Ἰλιάδης ὦ. ὦς δέ μοι οἶος ἐλω, εἰς το δὲ ἄς υ καὶ αὐτὸς, καὶ ὀδυσ. ξ. Οἶος ἐκείνος ἐν θουλομένον, ἦδ' ἐμοὶ χροῖς. Deinde producentes, ε, in, η, ἦλω faciunt. Ὁ δὲνας εἰας τ. καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσσὺς ἦλω. Iones uero ἔσκον dicunt. Ὁ δὲνας εἰας ἰ.

Tertia pso. sex modis. Ἐσκε πῆς ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἦν ὅς τε μέγας τε τῆλεμος. Et sic tertia persona sex modis inuenitur, hoc est, ἦν, ἦς, ἦον, ἦλω, ἐλω, & ἔσκον, quod ἃ ποτὺ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta, σκε, ἰανικῶς, ἐέσκε, sed propter alternationem duox, εε, alterum abiicitur, & sic fit ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦν tertiam personam cōmunem, & ἦλω καὶ ἦον nunquam absq, ν, inueniri. Δυῖ κα. ἔπον, ἔτην esse debuerat, ab eo quod est εἰν penultima correpta, sicut in duali praesentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἐσον, ἐςλω. ἄμφω γὰρ ἐςλω τῶν ὁ δὲν ποιεμένων, καὶ ἦτον, ἦτην, ab eo quod est, λω, penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ,

τοῦ, σὺ ἦσον, ἦσαν. Ἰλιάδης εἰ. Ἰβόλ'ς ἠφάισοιο, αὐὰ δὲ οἱ ὑἱέες ἦσαν. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πλη. ἦμον, καὶ δ' αὖτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ἰλιάδ. β'. Ἐνὶ αὖ ἔσαν στρατιώτες οἱ ἠπείρα τέκνα. Illud uero Hesiodi in Theogonia, τῆς δ' ἦν βεῖς κεφαλὰι, μὴ καὶ χαροποιὸ λένοντες, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, nonnulli dicunt hoc esse Bocotorum more, ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & foeminini iungere consueuerunt. Pindarus in Olympiis, μελίσσας ὕμνοι ὕστερον ἀρχαὶ λόγων πέλεται. ἀντὶ τοῦ πέλεται, τουτέστι ὑπέχονσι. Et illud, Διήγητο σάρες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμον, ἦν, pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημον, ἐτύφθη, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bocotorum est. παρακείμενος, ἦγε, ἦγε, ἦκε, ἀ futuro.

Ὑπερσωτελικὸς ἦκεν, ἦκει, ἦκει, ἀ χησα. Μέσος παρακείμενος, ἦκα, ἦκα, ἦκα, ἀ χησα. Aliqui tamen uolunt ἦκα & ἦκα primā personā praeteriti imperfecti, ut dictū est, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius, q̄ medii praeteriti perfecti. μέσος ὑπερσωτελικὸς, ἦεν, ἦεις, ἦει. παρακείμενος παθητικὸς, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἀ χησα. Ὑπερσωτελ. παθητικὸς, ἦμιν, ἦσο, ἦτο, ἀ χησα. Quibusdam tamen placet hoc esse praeteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἔμαι, cuius actiuum est εἰμί, ὁ παρὰ τῆς, ἦμιν, ἦσο, ἦτο. Ἐν ἐπὶ δὲ, εἰ δὲ περὶ τῆς οὐκ ἦμιν τέκνα. ἀντὶ τοῦ ἦν. Ἀόριτος, πρῶτος, ἦσα, ἦσαι, ἦσε, ἀ futuro ἔσω, ἀ χησα. ἀόριτος δὲ τῆς, ἦν, ἦς, ἦ, ἀ futuro ἔσω, sicut ἀπὸ τοῦ ἦν, ἦν, ἦς, ἦν, sed in usu non est, pro eo autem utimur praeterito imperfecto, ἦν, ἦς, ἦν, μέλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, sed in usu non est, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci.

Μέσος μέλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσται ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσεται ποιητικῶς, geminato α. καὶ συγκρατῇ ἔσαι. εὐχρηστα πάντα ἀπὸ τῆς ἔσω. Dores uero dicunt, ἐσθμαι, ἐσθῇ, ἐσθῆτι, ἀπὸ τῆς ἔσω, sicut πεσθμαι, ἀπὸ τῆς πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Εἰς αὐτὸν παρὰ τῆς.

Ἰδι, ἀπὸ τοῦ ἔδι, quod secundum communem regulam formatum est, ἀπὸ τοῦ εἰν prima persona plurali, extrema in, δι, conuersa. Vel a genitio participii εἰς, ἐνδος, ἔδι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔδι, καὶ ἔδι, εἰν, conuerso. Quia quodcumq; sit pleonasmus alicuius consonantis in habentibus penultimam in, ε, desinentem, uertitur ut plurimum, ε, in, ι, ut ῥέτω, ῥέτω, μένω, μίμνω, sic ἔδι, ἔδι. Tertia persona ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔδι, interiecto, σ, ubi, ε, seruatum est. Δυνίχθ. ἔσαν, ἔσαν. Πλη. ἔσαν, ἔσαν, καὶ ἔσαν κατὰ συγκράσιν. Vel erit dualis numerus

α

ε, in, ι,

DE VERBIS ANOMALIS

pro plurali. ἔσω uero ab eo quod est ἦτο, formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἦμι, ἦτο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod est ἦσι, sis uel es, quod est temporis præsentis & præteriti imperfecti Imperatiui modi. Si autem ponatur in significatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum esse à præterito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est uoce præterito imperfecto medio. Vtrūq; enim facit ἦμι, ἦτο, ἦτο, licet temporis significatione differant inter se. inuenitur etiam ἔαστο, ασ, geminato. Ὁ δ' ἀνασείας α'. Ἀλλήμιος ἔασ' ἴνα τις σε καὶ ὁ ψιγόνων ὅτι ἔσῃ,

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Εὐεσώσῃ παρὰ.

Εἶν, εἶης, εἶη, à genitiuo participii εἶς, εἶντος, quod in usu non habetur, sicut πῶ εἶλω πῶ εἶης, ἀπὸ τοῦ πῶ εἶς, πῶ εἶντος. Δυὶ καὶ εἶητον, εἶητην. Πλη. εἶημον, εἶητε, εἶησαν, καὶ συγκρῶν, εἶμεν, εἶτε, εἶον. Ὁ δ' ἀνασείας φ. Ροῖοι καὶ εἶτ' ὁ δ' ἀνασείας ἡμῶν ἐποτρυνε εἶλδοι. ἀντὶ τοῦ εἶητε, hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari sicunde ueniret. & Ὁ δ' ἀνασείας ἱ. οἱ πνεῖς εἶον ἀνέρες ὡς ἡ χροὶ σῖτον εἶδοντες. ἀντὶ τοῦ εἶησαν, essent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Εὐεσώσῃ καὶ παρὰ.

Regula.

Εἰν ὦ, quod circumflectitur, quia eius participium in, σ, ὀξύτονον de sinens, declinatur per, ντ, ut εἶς, εἶντος, & si in usu non sit, nec obstat altera regula, quæ in ῥόγνυμι dicta est, q; Subiunctiuu uerborum in, μ, candem uocem & eundem accētum habere debent cum suis primitiuis Circumflexis. Quia licet ἔω Grauitonum sit, à quo deriuatur εἶμι, quartæ coniugationis, ut dictum est, Possumus tamen ab eo formare circumflexum uerbum in modo Subiunctiuo, εἰν ὦ, cum ante, ω, præcedat, ε, licet in usu non habeatur in modo Indicatiuo, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & similia, quæ disyllaba sunt primæ Cōiugatiōis circumflexorū. At ῥόγνυω nullo modo synæresim pati potest cū neq; α, neq; ε, neq; ο, paruū præcedat, ω, magnum. Secunda psona ἦς, cui addita, θα, syllaba αἰολικῶς, fit ἦθα, ι, subscripto. Tertia psona ἦ, καὶ αἰολικῶς ἦσι, adiuncta, σι, syllaba, καὶ ἦ ἀπὸ τοῦ ἔω, εἶης. Ἰλιὰ δ' εἶ. ἴνα μὴ τι καὶ πρὶν τοῖς γε ποιῇ δ' ἡρὸν ἀπὸς εἶη. καὶ Ὁ δ' ἀνασείας. τ. Ὅς δ' εἰν ὁ μύμονα ἀπὸς εἶη, καὶ ἀμύμονα εἶδ' ἦ. Δυὶ καὶ εἶητον, εἶητην. Πλη. εἶν ὦ μω, ἦτε, ὦσι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Εὐεσώσῃ καὶ παρὰ.

Εἶνα, εἶνα tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ εἶμεν prima persona plurali, sicut ἀπὸ τοῦ τί θεμεν, πῶ εἶνα. Nam infinitiui uerborū in, μ, præsen

detur,
· ΠΛΗ.
Φ·
Et, quā
· ΤΙΝΕΣ

Εἶπαται, à tertia singulari medii futuri ἔσται, siue à secunda plu-
rali ἔσθε, ἔσθε.

Εἰς αὐτὴν καὶ παρατατ.

nov de
 tat al
 in, μ,
 orimi
 uatur
 eo for
 te, ω,
 neq
 pationis
 eq, α,
 is, cui
 η, καὶ
 να μη
 ὑμονα
 ωπ.

Ο ἑσόμενος, τοῦ ἐσόμενου. ἢ ἐσόμενῃ. ᾧ ἐσόμενον. Sed de hoc fatis,
cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu.

Εἴνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχου
σωμάτων εἶναι. fieri potest.

Ε'ΞΕΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀ' Διὰ ε'σι. facultas datur.

Σωῆςιν, ἀντὶ τοῦ σωτηρίας αὐτῶν.
 Σωῆςιν, ἀντὶ τοῦ σωτηρίας αὐτῶν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέ-
 γεται, καὶ συνομιλεῖται.

Πρόσεσιν, ἀντὶ τοῦ πῶς ἄλλοις οἷς ἔχω ἐς ἡμοὶ καὶ ἄλλοι, πῶς τῶδε
ἐς ἡ καὶ τῶδε.

Μέτεσι, ἀντὶ τοῦ μετὰ εἰς ἐν, ἦρχον μετὰ χὶ καὶ σωτᾶσεται ἀπὸ οὗτο
καὶ ἐσθλὴν κὴν οἶον μέτεσι μοι πλάττω, ἦρχω μετὰ εἰς μοι πλάττω.

Γάγειν, ἀντὶ τῆς παρὸν ἐστίν, ἢ παρ' ὅς ἐστιν, ἢ ὡς ὁδετερος παρὸν ἐστίν.
Ἐπεὶ δὲ ἀντὶ τῆς ὁδοῦ ἐστίν, σωτὴρ αὐτοῦ δὲ ἀπὸ δουτικῆς εἰς ἀπαρῆμ.

Φατον. ἐπεὶ μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τῷ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν ἴσως, ἢ ὅσω
ὠδὲ τῇ ἐμῇ χάριτι ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχου.

Πείρεις, ἀντὶ τῆς περιστάσεως, ἢ ὧν πλοῦτος, καὶ σωτῆρα γένοιτο
ἀπὸ θανάτου. εἰς κληρονομίαν πείρεις, καὶ σφοδρὰς. πείρεις, καὶ ἀντὶ

[illegible] $u \quad i \bar{1}$

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

κρείττον ἐστὶ, καὶ ὁμιλος. περὶ μὲν βουλῇ θανατῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι
ἡρώων περὶ εἰς μὲν. καὶ κρείττους ἐστὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶν θανατῶν. περὶ ἐστὶ
δ' ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικῆς. περὶ ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ ζῆν, ἀπὸ ἐστὶν,
ἀντὶ τοῦ μακρῶν ἐστὶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕἶΜΙ ΤΟ ΡΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ, ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Εἰς ὧς.

εἶμι pro
uado.

ἔω, εἴω,
ἴω, εἴω.

Εἶμι ὃ προδύομαι, hoc est uado, fit a' uerbo Grauitono ἔω, ἐπὶ δέ
σει τοῦ, ι, εἴω, καὶ δοτικῇ τοῦ, ω, εἰς μί, fit εἶμι. Pro quo aduertendum
est, quod quattuor sunt uerba in, ω, desinentia quæ uado significant,
quorum primum est ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto, ι, cui subtran-
cto, ε, fit ἴω, unde, ἴμι, dissyllabum, & ἴέω ἴω, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀνάσ-
πλασισμὸν τδ, ι, unde ἴημι uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγῃς
fit εἶμι, & est quartæ Coniugationis uerborum in, μι, cum eius primi-
tium non patiatur synæresim, quemadmodum εἶμι ὃ ὑπάρχει.
Habet etiam, ει, diphthongum in penultima, contra naturam uerborum
in, μι, & eadem circumflectitur, cum sit longa natura ante breuiem.
Secunda persona εἶς à prima fit, extrema in, σ, mutata. ὁ δυναεῖαι α'.
τίς πόθεν εἰς ἀνθρώπων, πόθεν τοι πόλις, ἡδὲ τοκήες. hoc est, quis es? unde
uenis hominū? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομβῶσι, uidelicet εἶμι ἄπει
τοῦ τῶθεν, hoc est, nisi abeas isthinc, secunda persona est omnino sinu-
lis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur mo-
do ἀπὸ τοῦ ἔω ὃ προδύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. ὃ δὲ λόγον προδύωπον
ἐν κοινῷ, καὶ εἰς ἀπικῶς, καὶ κρείσσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει, uel à secun-
da fit persona actiui εἰς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, εἶ, καὶ ἄπει. Tertia perso-
na εἶσι à secunda fit, adiuncto, ι, ἰ λιάδους γ'. Αἱ εἰ τοι κρείσσει πέλεκυς ὥς
ἐστὶν ἀπειρῆς. ὅς τ' εἶσι διὰ διουρῆς. hoc est, διέρεται transfit. Δνί κεί.
ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ, ι, Nam singularia cum, ει, diphthongo scribuntur, ut
productam habeant penultimam, secundum regulæ præceptionem.
Dualia uero & pluralia solo, ι, correpto, siue à proprio singulari fiant,
abiecto, ε, de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ἡ σίος ἐν ἐργῷ, Ἀδελφοί σι
φαρέεσσι καὶ λυτὰ μένω χρῶα καλόν. Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴων. ἀντὶ τοῦ
ἐλδύσονται, præsens pro futuro. ῥλι. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima
producta, quandoquidem in, ι, desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. ἰ λιάδους τῶ.
κατ' ἀρελίδων ἴασι ἀπὸ κρήνης μελαινίσθου. accentu in eadem syllaba
seruato. Nam ἴατες interponentes, α, in huiusmodi personis, accen-
tum relinquunt in eadē syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen

in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutaue-
rit, ut πιδέσι, πιδέσι, sic ἴσι, ἴσι.

Παρατακτικῶς.

Εἶν, εἶς, εἶ, ἃ praesenti, sicut ἐπιδὴν ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυνήκε. ἴτον,
ἴτην. ἱλιάδης α. τὸ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθ. ἴμον,
ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. ἱλιάδης δ. οἱ δ' αὖ ἴσαν στήν μένεα
ἀνεόντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῶ τοῦ η, ἴσαν. ἱλιά. ν. τοῖσι μηρίοις τε
καὶ ἰδμενδὶς ἀγροὶ ἀνθρώπων ἴσαν ἐς πόλεμον. Eustathius tamen ἐν τῷ
ω, τῆς ὀδυσσεύαο vult hanc esse tertiam pluralem primi Aoristi ἀπὸ
τοῦ εἶω. μέλων, εἶσω. ὀδρῆς. α, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύ-
σει καὶ ἰσοῦν τοῦ, εἶς, η, fit ἴσαν.

Παρακείμενος εἶς, εἶς, εἶς, ἃ futuro εἶσω, ἄχρηστος.
Μέσος παρακ. εἶς, εἶς, εἶς. ε, uero in, η, uerso, ac, i, subscripto ἢ α dici-
mus, καὶ διαλύσει ἡ ἱα, ἡ ἱα, ἡ ἱα. ὀδυσσεύς. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θα-
λάσσης ἐν εὐπύροιο ἡ ἱα, καὶ ἱλιά. α. ὅ δ' ἡ ἱεὶ νυκτὶ ἐοικώς ἀντὶ τῶ ἐπορεύετο.

ἴπερσωτελικῶς, ἡ κεν, ἡ κεν, ἡ κεν, ἃ praeterito perfecto, ε, in, η, con-
uerso ἀπὸ κεν, ac subscripto, i, ἄχρηστος. Μέσος ἴπερσωτελικῶς, ἡ κεν, ἡ κεν,
ἡ κεν, ἃ praeterito medio. Δυνήκε. ἡ κεν, ἡ κεν, ἡ κεν. Πληθ. ἡ κεν, ἡ κεν, ἡ κεν,
καὶ συσολῆ ἡ κεν. Et sic omnia cōposita ab his, ut ἀνέκην, ὄρην, ἀνέκην, ἀνέκην,
ὄρην, ἀνέκην, ὄρην, ἀνέκην. ὅ δ' α. λ. αὐτὴ προμνησθῆναι ἐπέκην.
συνέκην. Σωλῆσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ὄρην, ἀνέκην, ὄρην, ἀνέκην, ὄρην, ἀνέκην.

Ἀόριος πρῶτος, εἶς, εἶς, εἶς, ἄχρηστος. Secundus Aori-
stus non inuenitur, sed pro eo utimur Aoristo primitiui, hoc est,
ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἶω. unde participium ἴαν, ἴόντος, καὶ ὄρην,
ὄρην, ὄρην, secundum alios. At secundū Theodori lib. iii. τῶν εἰς τέσσα-
ρα, praesentis temporis est. μέλων πρῶτος, εἶσω, εἶς, εἶς, ἀπὸ τοῦ
εἶω. Sed in usu non est, utimur autem pro eo praesenti tempore, hoc
est, εἶμι, εἶς, εἶσι. ἱλιάδης α. Νῦν δ' εἶμι φθίλωδε. hoc est, ibo.
ἡ ὁδοί. ἐν ἐργῶν, τῇ δ' εἶς ἡ ὁδοί περὶ αὐτοῦ. καὶ προοδίσαι τῆς, θα-
λασσοκῶς, εἶσα. ἱλιάδης κ. ἡ τε καὶ ὕστερον εἶσα ὁδοί ἀχαιῶν.
καὶ ὀδυσσεύς. τ. ἡ τέχνη καὶ δαλφὶ βεβλημένος εἶσα ὁδοί ἀχαιῶν. hoc est, ibis.
Et ἱλιάδης. α. ἄψ πάλιν εἶσα ὁδοί ἀχαιῶν id est, ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Εὐεσῶς καὶ παρακ.

ἴσι, unde ἄπσι, fit ἃ prima persona plurali, extrema in, θι, muta-
ta, ἴμον, ἴσι, sicut ὁδοί, ὁδοί. Tertia ἴτω, ἃ secunda extrema
in, τω, uersa. Δυνήκε. ἴτον, ἴτων. Πληθ. ἴτε, ἴτων. Ἀόριος δὲ ὁδοί, τῶν
εἶ, quod cum omnibus praepositionibus componere licet, duabus tan-

u iii

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

tum exceptis, hoc est, σω, καὶ παρὰ, ut δ' αἰ, ἐξεί, &c. Fit autem a' ter-
tia persona secundi Aoristi, hoc est, ἴεν, ἴες, ἴε, cuius thema est εἴω, ut su-
pra dictum est τὸ προσκτικὸν ἴε, unde ἐξεί, καὶ κατὰ μετὰ θεσιν καὶ
σωαίρεσιν εἴ, unde ἐξεί. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, πού σρεψιάσθης ἐξεί
τὸν ἀσκάντην λαβάν. ἀντὶ τοῦ ἐξεί. Poteft etiam deduci ἀπὸ τοῦ
εἴμ, hoc est, a' tertia persona präteriti imperfecti, εἴν, εἴς, εἴ.

Τὸ προσκτικὸν εἴ, καὶ ἐν σωθέραι δ' εἴ, καὶ ἐξεί, εἴε, ἀπὸ τῆς καὶ αἰολικῆς.
Nam attici si non utantur terminationē in, θι, in imperatiuis verbo-
rum in, μι, utuntur tertiis personis präteritorum imperfectorum,
sicut & in uerbis in, ω, desinentibus, ut ἐπίνθη, ἐπίνθης, ἐπίνθη. τὸ προ-
σκτικὸν, πίνθη. Εἰ μὴ πλῶ, εἰ μὴ πλῆς, εἰ μὴ πλῆ. τὸ προσκτικὸν, πῖ μπλῆ,
καὶ εἰ μὴ πλῆ. Ἀριστοφάνης, καὶ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἀπανταὶς εἰ μὴ πλῆ
πῖ μπλῶ. ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ πλῆ. ἴσω, ἴσης, ἴση. τὸ προσκτικὸν ἴση.
Ἰλιάδ. φ. ἴση δ' ἐμέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἴση, statue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Εὐεσὼς καὶ παρὰ.

Εἴω, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, a' genitiuo participii
εἴς, ἐντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἴμ, Sed in
hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt, attamen
Homerus usus est tertia persona εἴη. Οἴωνας. ξ. Λίω γὰρ νηὶν
ἐκείνῳ ἄλδομον, ἀλλά τις εἴη. Εἰ δ' αἶν Ἀδείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
ἀντὶ τοῦ πορβόλο εἴη. Etiam Subiunctiuus modus in usu non est,
qa coincideret Subiunctiuo eiusdē uerbi substantiui, hoc est, εἴαν ὦ, ἴς, ἴ.

ΑΡΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Εὐεσὼς καὶ παρὰ.

Ἰνα, a' prima persona plurali, extrema in, να, conuersa. Ἰμον, ἴνα,
καὶ ἀπὸ τῆς καὶ δωρικῆς ἴμοναι, καὶ ἰωνικῆς ἴμον, quod oninino est si-
mile primæ personæ plurali. Ἰλιάδ. α. Εἰ δ' αἶν πολὺ φέρετόν ἐστιν
οἴκαδ' ἴμον. hoc est, ire. Inuenitur etiam εἴνα, τὸ πορβόλο εἴνα, ἀπὸ
τοῦ εἴνα, quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἴνα, præposito, ε, aut ἀπὸ τῆς
εἴνα, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἴμ, κατὰ μετὰ θεσιν τοῦ, ἴμ, ε,
εἴνα, unde παρῆναι & ἀπαρῆναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus,
quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis
eiusdem uerbi.

Composita
ab εἴμ, κα
δο.

Εἴναιμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπαρχῶ.

Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ

ἀντὶ τοῦ συνυπαρχῶ, ἔστι δ' εἴ

ὡδὶ ὁ μιλίω λέγεται, ἐπε, καὶ

ὡδὶ συνουσία.

Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομαι.

Εἴειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρῶσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

Ἀνείμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ χάμμα, ἢ γὰρ διέρχομαι.

Μέτειμι λόγους, ἢ γὰρ μετέρχομαι, καὶ

μέτειμι τινὰ, ἢ γὰρ μελάζω.

Γάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρών εἰμι.

Ἐπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι,

exequor.

Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι,

obeo, obambulo.

Ἀπείμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE I H M I.

Ἰημι varia significat, secundum uarium spiritum. Denso enim spiri
tu, mitto & cupio significat, tenui autē uado. Nec in oibus modis,
& tēporibus, ac generibus idē est usus & scriptura. Iccirco in tria illud
distinguerē licet, secūdū tria diuersa significata, hoc est, Ἰημι τὸ πέμψω,
Ἰημι τὸ ἐπένυμι, Ἰημι τὸ πορεύομαι, quod Ἰημι τὸ πέμψω, cū eius inflexio
magis sit in usu, id in primis formādum & declinandum esse censui.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ΕΝΕΩΣ.

Ἰημι τὸ πέμψω ἀπὸ τοῦ ἰέω fit, extrema in, μι, ac penultima in pro
priam longam mutatis. ἰέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἰώ πέμψω, per redupli
cationē quæ in propria dicitur, ut in principio uerbo in, μι. Secūdo
libro dictum est, & patitur synæresis, & est primæ coniugationis Cir
cumflexor: ut ἰέω, ἰώ, unde ἰημι, sicut ἀπὸ τοῦ πιδέω, πιδώ, τίθημι.
Cuius formationem & inflexionē in omnibus modis & tēporibus &
generibus hoc uerbum ἰημι, omnino inuitatur. Secunda persona, ἴης.

Tertia, ἴησι. Ἰλιὰς β' φ. Ἀξίου δ' ἡγάμισον ὕδωρ ἀδὶ γαίαν ἴησι, hoc
est, mittit. Δυὶ κού. ἴετον, ἴετον. Πληθύνοντες. ἴεμον, ἴετε, ἴεισι κοινῶς.

Ἰλιὰς δ' γ. Δένδρεα ἐφελόμενοι ὅπως λειρίεσσιν ἴησι. καὶ ἰωνικῶς ἴεσσι,
sicut πέεισι, πιδέσσι, καὶ κρέσσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, α, μακρόν ἀπ' ἡκῶς, ἴεσσι

trisyllabum, sicut ἴεσι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & ἴεσι

accentu & spiritu. Nam ἴεσι acutum accentum habet in antepenul
tima, & tenui spiritu signatur. ἴεσι uero penultimam circumflectit, &

densum spiritum habet. Differunt etiam in cōpositione præpositio
num, quoniam non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrunq;

cōponitur. Nam cum ἐν, ἐνίεσι dicimus, non autem ἐνίεσι. Cum εἰς ue
ro & e contrario εἰσέεσι dicimus, non autε εἰσέεσι. Cum σὺν, καὶ σὺνίεσι,

καὶ σὺνίεσι dicimus. Cū πρὸς, πρὸσίεσι, non autε πρὸσέεσι, licet πρὸσέ
εσσι, & πρὸσέεσσι, & πρὸσέεσσι dicamus. Nam compo
sita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu cōmu
niter non habentur. Non enim dicimus πρὸσίημι, neq; πρὸσίσω,

u l i i i

neq; προσῖς, &c. sic igitur neq; προσῖς. At εἶμ contrarium facit. Dicimus enim & πρόσσμ, & πρόσσπ. Sic etiam προσῖς dicendum est. Cum πρὸ uero, προσῖς, non πρόσπ. Cum ἀνὰ, utrunq; dicimus, & ἀνὰπ, καὶ ἀνὰπ. Etiam cum κατὰ, & κατὰπ, & κατὰπ. Cum διὰ, & διὰπ, non διὰπ, licet διὰπ quadrissyllabum dicatur. Cum μετὰ, & μετὰπ, & μετὰπ dicimus. Et cum παρὰ, & παρὰπ, & παρὰπ. Cum ἐντὰ uero neutrum componitur.

Παρατατικός.

Ἰ'ω, ἰῆς, ἰς, sicut ἐπὶ ἰν, ἐπὶ ἰν, pro quo magis utimur singu-
lari primitivi ἰεν, ἰεν, ἰεις, ἰεις, ἰει, ἰει. Ἰ'α'α'α, α'. Εὐ δὲ περὶ ἡρώδου
ἀμύμονα κήρυσσιν ἰει, καὶ ἐν σωθῆσαι, ἀκρίαι, προῖα Homerus tamen
προῖ'ω dixit ὁ ἄναξ. ἰ. δὴ τοῦ ἔγαν ἑτάρος προῖ'ω, ὡς ἰ' θραυαῖ ἰόντας.
Δι' ἡγῶ. ἰένον, ἰέντιν. Πληθῶν, ἰέμεν, ἴετ, ἴεσαν, unde ἴίεσαν τὸ διέ-
πεμπον, καὶ βοιωτικῶς, ἰεν, à prima persona singulari Ἰ'ω, ἰωπὶ πυν, ἡ,
ἰς, εἰ, sicut ἐπὶ ἰν, ἐπὶ ἰν, unde μετίεν, ὁ ἄναξ ἐλάσας φ. ὡς ἐφαπτοῖ αἱ ἀ' εἰς
πάντας εἰς τὸ ὑπὲρ ἡ δὴ γέλασαν μιν ἡ ἡγες, καὶ δὴ μετίεν χαλεποὶ οὐ
λοιο. ἀντὶ τοῦ μετίεσαν. Παρακρίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἶπε, εἶπε, εἶπε, cuius penultima, η, esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἦτο, sed ne coincideret cum ἦτο primo Aoristo (cuius usus frequentissimus est) mutavit, η, in, ει, diphthongum Boeotæ more, sicut τεῖς ειπε, ἀπὸ τοῦ ἦτο, quod Præteritū etſi in uſu nō ſit, ab eo tamen deriuatis præteritis utimur, ut εἶπας, εἶπεν, εἶπεναι, παρειπας, παρειπεναι, ὑπερειπας, ὑπερειπεναι.

ὑπερσωτελικός.

Εἶπεν, εἶπεις, εἶπαι. Δυνάμει. εἶπαιτον, εἶπαιτην, ἄχρηστα.

Α' όριςος. α.

Ἡγε, ἡγες, ἡκε, διὰ τοῦ κτιστοῦ ἐν ηγε, ἐν ηγες, ἐν ηκε. ἥσαν tamen esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἧσα, ut in πλῆμ dictum est. Composita etiam ab hoc eandem servantur scripturae, ut αἴηγε, παρῆγε, ἀνῆγε μιν. Α τ prae- posito, ἑ, Atticorum more ἐν ηγε dicimus, ἠ γεωένγη, ξωένγη. Ἰλιόδ. α. τίς τ' ἄσφασε θεῶν ἐρίδι ξωένκη μέγα δαυ.

Α' ΟΡΙΣΜΟΣ Β.

Ἡ γὰρ ἡσ, ἡ, ἄ futuro ἦσω, sicut ἤνῃ ἄ futuro ἦσσω. Διὸ καὶ ἔτον, ἔτην.
 Πληθὲς μὲν, ἔτε, ἔσων, καὶ πρὸ ἔσων. Ὁ δὲ ἄλλος δ. καὶ γὰρ τί πῃ δέ σε πρὸ ἔσων
 καὶς ἦγες ἀγαπῶ. penultima correpta, contra cōmunē regulam secundi
 Aoristi uerboque in, με. Nam Aoristus secundus quā uocale in singulari
 habet in ultima, eandē in plurali uult habere in penultima, ut ἔς ἡν,
 ἔς ἡκον, sic ἦν, ἦκον dicendū fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictū est.
 Μέλλων α. ἦσω, ἦσεis, ἦσει. Ἰλιόσδε ἔ. Ὑπὸ δὲ θεῶν καὶ ποσσὶν ἦσει.

Α' πὸ τοῦ ἰέω, ἰώ, abiecta reduplicatione, & ε, in, η, mutato, sicut ἰήσω
 ἀπὸ τοῦ πείω. unde ἀφῆσω, μενῆσω, κῆνήσω, ἀνήσει, ἀνήσει, ἰλιάδ. β.
 Οὐδὲν μιν πόλιν αὐτῆς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσὼς καὶ παρκαταπύξ.

Ἰέθι, ἰέτω, a genituo participii, uel a prima persona plurali, extrema
 in, θι, conuersa, ἴεμεν, ἴεθι, sicut πείμεν, πείθε. Δυὶ καὶ ἰέτον, ἰέ-
 των. Πλη. ἴεπε, ἴέτωσαν. unde ἐνίεπε. ἰλιάδ. β. Ἀργείων, καὶ ἰηυσὶν ἐνίε-
 πε θεσπιαδὲς αὐτῆς. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρκαίμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Εἴκε, εἴκέτω, sicut τέθεικα, τέθεικέτω, ἀχρησά.

Ἀόριζον β.

Secundus Aoristus debuit esse a genituo participii extrema in, θι,
 mutata, uel a prima plurali sicut & praesens, ἴεμεν, ἴεθι non tamen
 ἴεθι dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in τίθημι, &
 de hoc secundo Aoristo dictum est, sed εἰς potius in usu habetur, quod
 fit a secunda persona proprii Aoristi, longa in breuem mutata, ἴεθι,
 unde ἀφες, πείρες, σῶες, ἄνες, καὶ φες. ἰλιάδ. β. Ἀλλ' ἄγε πρὸ
 δ' ἔφες ἀνδρῶν βέλους. Tertia persona ἴτω, unde πρὸς ἴτω. ἰλιάδ. β. Ἄλλ' ἄγε
 πρὸς ἴτω, ἀλλὰ δ' ἄλλος λαὸς ἐπέστω. Δυὶ καὶ ἴτον, ἴτων.
 Πληθ. ἴτε, ἴτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

Ἰείω, ἰείης, ἰείη, a genituo participii, ἰείς, ἰέντος, sicut πείω, πεί-
 τῃς, πείντος. Παρκαίμενος καὶ ὑπερσυντελικός. εἴκει, εἴκει, εἴκει, ὡς τε
 θεῖκει, θεῖκει, θεῖκει. ὁρίσ. β. εἴην, εἴης, εἴη, a genituo participii, fi-
 cut θεῖην, θεῖης, θεῖη. Μέλα. α. ἡσοιμ, ἡσοις, ἡσοι, sicut θήσοιμ, θή-
 σοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

Ἐάν ἰώ, ἰῆς, ἰῆ, sicut ἐάν πῶ, πῶς, πῶ. Παρκαίμενος καὶ ὑπερσυν-
 τ. ἐάν εἴω, εἴης, ἡκῆ. ὡς ἐάν τεθείω, τεθείης, τεθείη. ὁρίσ. β. ἐάν ὦ,
 ῆς, ῆ, καὶ ἀλλούσει ἐάν ὦ, εἴης, εἴη. καὶ πλεονασμῶ τοῦ, ἐάν εἴω, εἴης, εἴη,
 καὶ εἴφω, εἴφης, εἴφῃ. ἰλιάδ. α. ὅτε κέν τοι ἀππῶς χεῖρας εἴφω.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσὼς καὶ παρκατ.

Ἰέναι, a prima persona plurali, extrema in, ναι, conuersa, ἴεμεν, ἴέναι,
 sicut πείμεν, πείναι, καὶ ἀππῶς καὶ ὁμοιωτῶς ἴέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴέμεναι.
 παρκατ. καὶ ὑπερσυντελικός, sicut τεθείέναι, unde καθεκέναι, παρεκέναι.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

Ἀόριστος β. εἶναι, unde κτείναναι, ἀφείναι ὅ ἀπολύσαι ἐγκλήμας. εἶναι
tamen esse debuerat a prima persona plurali secundum cōmuniem
regulam uerborum in, μι, ut ἐμὸν, εἶναι. sed cum huic regulæ alia contra-
ria inueniatur, quæ est propria secundi Aoristi, ὅ Imperatiui in, θι, &
Infinitiu in, ναι, secundi Aoristi, penultimam naturam longam habere
uolunt, opus fuit pducere penultimam, non, ε, in, ν, conuersa, sed asinum
pro, ι, in diphthongum (sicut in τίθημι diximus) εἶναι factum est, καὶ
ἀπὸ τῆς ἰσῆς ὡς ἐμὸν, καὶ ἰσῆς ὡς ἐμὸν, unde μετέμην. Ἰλιάδ. α.
αὐτὰρ ἐπεὶ Λίσσῃ ἀχιλῆϊ μετέμην χόλον. κτλ. προέμην. Ἰλιάδ. δ.
τλαίης κέν μενέλαος ὡδὶ προέμην ταχύνειν. Quo in loco aduer-
tendum est a tribus esse εἶναι, primum ἀπὸ τοῦ εἶμι ὅ ὑπέρχω, se-
cundū ἀπὸ τοῦ εἶμι ὅ πορεύομαι, & hæc duo tenuē habent spiritum,
& præsentis temporis sunt, tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspi-
ratur, & est secundi Aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ
τοῦ εἶναι κτείναναι μετέμην καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Εἰς αὐτὸν παρκατα.

Ὁ εἶς, τοῦ εἶντος. ἢ εἶσα, τῆς εἶσης. ὅ ἐν, τοῦ εἶντος. Ὁ εὐφύς ἐν ἄρ-
χοναυτικῇ. Εἰς ὁμοῦς μελίγηρῳ εἶς ἀνέπεμπον αἰοιδῆν. καὶ ὁ δυνάσ. β.
Δίσκοισι τέρεπντος, καὶ αὐτὸν γανέμην εἶντες.

παρκαίμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ εἰς, τοῦ εἶντος. unde ἀφεικός, κτείνεός, παρκαίος.
Ἀόριστος β. ὁ εἶς, τοῦ εἶντος. ἢ εἶσα, τῆς εἶσης. ὅ ἐν, τοῦ εἶντος. unde ἀφείς,
ἀφέντος, καὶ ὑφείς, ὑφέντος. Ἰλιάδ. α. Ἰσὺν δ' ἰσὺσὺν πέλασσιν
προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

ὈΡΙΣΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Εἰς αὐτὸν.

Ἰέμαι ab actiuo, extrema in, μι, ac penultima in propriam breuē
mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεσαι. sicut τίθημι, τίθεμαι. Δυῖν γ.
ἵεμεν, ἵεθον, ἵεθον. Πλη. ἵεμεθα, ἵεθε, ἵονται. παρκατα. ἵεμεν,
ἵεσο, ἵετο. Δυῖν γ. ἵεμεν, ἵεθον, ἵεθω. Πλη. ἵεμεθα, ἵεθε, ἵοντο.
παρκα. εἶμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἶναι. unde participium εἰμένος,
ἀφειμένος, κτείνεμένος, εἶμαι tamen esse debuerat, quoniam præteritum
perfectum passiuum uerborum in, μι, uult penultimam habere cor-
reptam. Vñs tamen obtinuit ut penultima actiuī & in passiuo serua-
retur, quæ Bæotorum more diphthongus est, sicut in τέθειμαι ἀπὸ
τοῦ τέθεικα. Secunda psona εἶσαι, unde ἀφείσαι. Εὐεπίσης ἐν ὁρίσῃ
φύλῃ ἂν ἀρκακτινῇ με, ὁρίσῃς ἀφείσαι. hoc est, liberatus es, Tertia

ἔτι, ὅθεν ἀπαρέμφατα ἔδωκεν. ἀφ' ἑδωκεν ὅτε λελύσιναι, καὶ ὑφ' ἑδωκεν ὅτε ἀμελεῖσθαι. Δυνήκει. εἰμεῖσιν, εἰδῶν, εἰδῶν. Πληθ. εἰμεθα, εἰδῶτε, εἰνται. Ὑπερσωτ. εἰμυ, εἰσο, εἰτο.

Α' ὁριστος α.

Εἰσιν, εἰσιν, εἰσιν. ὡς εἰσιν, εἰσιν, εἰσιν, penultima correpta secundum communem regulam. εἰσιν tamen καὶ ἀφ' εἰσιν dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφ' εἰσιν τῶν ἐγκλημάτων. ἀφ' εἰσιν ἐκ τοῦ ὑπερκαλυσμοῦ ὁ Διὸς υἱὸς, liberatus est a diluvio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρκατα.

Ἔσο, ἰέδω, α' secunda persona praeteriti imperfecti, sicut πείθεσο πείθεω. Δυνήκει. ἰέδων, ἰέδων. Πληθ. ἰέδῃτε, ἰέδωσαν.

Ο' ΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς. ἰέμαι, ἰέσαι, ἰέται, sicut & passiva. παρκατα. ἰέμω, ἰέσο. ἰέτο. Α' ὁριστος α. ἡ καὶ μω, ἡ καὶ, ἡ καὶ το, ἀπὸ τοῦ ἡ καὶ Aoristo activo, qui licet excipiat cū futuri consonante nō seruauerit, in usu tamen habetur praeteriti, ἀπὸ τοῦ praeteriti, & alia cōposita, sed in modo Indicatio tantum.

Μέσος Α' ὁριστος β.

Εἰμυ, ἔσο, ἔτο, ab Aoristo passiuo fit, extrema in, μω, mutata. εἰσιν, εἰμω, sicut εἰσιν, εἰμω, Secunda persona ἔσο κοινῶς, καὶ ἔο ἰωνικῶς, καὶ οὐ ἰωνικῶς. Tertia, ἔτο. Δυνήκει. ἰμεῖσιν, ἰέδων, ἰέδω. Πληθ. εἰμεθα, ἰέδῃτε, εἰνται. σμῆνος, αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ὄζυρον ἔντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εἰς ὧς καὶ παρκαταπικῶς.

Ἔσο, ἰέδω, α' secunda persona praeteriti imperfecti, sicut & passiva. Α' ὁριστος β. ἔσο κοινῶς, καὶ ἔο ἰωνικῶς, καὶ οὐ καὶ καὶ ἰωνικῶς, unde πείθεσ, πείθεσον, καὶ οὐ, & similia quae in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, q' medius Aoristus secundus in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, & maxime in cōpositione, ut πείθεσ μω ὅτε ἡ καὶ πικῶν. εἰς ἂν πείθεμαι, ὅτε ὑποτακτικῶν. πείθεσ, καὶ ἀφ' ἑδωκεν, καὶ ὑφ' ἑδωκεν ὅτε ἀπαρέμφατον, καὶ πείθεσ ἢ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media q' passiva, si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quae habentur de his in τῇ σμῆ.

DE ἸΗΜΙ QVOD EST CVPIO.

Ο' ΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Εἰς ὧς.

Ἰημι, ἰησ, ἰησι, ἀπὸ τοῦ ἰέω, ἰώ, ὅτε ἐπὶ σμῶ, hoc est, cupio, quod etiam ἰημι aspiratur, sicut ἰημι ὅτε πέμω, & est eiusdem coniugationis uerborum in, μ, per quam secundum artem potest regulariter formari

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

ac uariari, tam in actiua litteratura quam passiuā, per omnes modos & tempora. Παρατακτικός, ἴω, ἴης, ἴη. Παρακείμενος, ἦγε, ἦγες, ἦκε. Ὑπερσυντ. ἦκειν, ἦκεις, ἦκει. Ἀόριστος α. ἦσα, ἦσαο, ἦσε. Ἀόριστος β. ἦν, ἦς, ἦ. Μέλλων α. ἦσω, ἦσεῖς, ἦσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνδεσός. Ἰέμαι, ἴεσαι, ἴεσαι, unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. Ἰέμω, ἴεσο, ἴετο. Ἰλιάδης ε. ἴετο δ' αἰεὶ αἰνεῖαν κτείναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφίεμω, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνδεσός ἢ παρακτ. ἴεσο, ἴεσθω, ἴεσθων, ἴεσθων. ἴεσθε, ἴεσθασαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE ἸΗΜΙ, QVOD EST VADO.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνδεσός.

Ἰήμι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τῆς ἴεω, ἴω, τὸ προβόομαι, qd̄ tenui spiritu signatur, & eo solo a superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiui duntaxat habetur κοινώς, ut ἴεναι. Ἰλιάδης λ. βάν δ' ἴεναι καὶ ὄμλον ἀνὰ στρατὸν διελὼν ἀχαιῶν. Quod a prima persona plurali fit, extrema in, ναι, mutata, ἴεμον, ἴεναι, unde ἀπέναι, μεπέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Ὀδυσσ. η. ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπὸ ἀνλῆς οὐδ' ἂν ἴησι πρὸς δῖμον ὑψιλόν. καὶ Ὀδυσσ. λ. ὅς πολὺ καὶ μῖστος ποταμῶν ἐδὶ γαίαν ἴησι.

ὍΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνδεσός. Ἰέμαι, ἴεσαι, ἴεσαι. & quæ sequuntur.

Παρατακτικός Ἰέμω, ἴεσο, ἴετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνδεσός ἢ παρακτ.

ἴεσο, ἴεσθω. Δυήγη. ἴεσθων, ἴεσθων Πηλεΐπιδι. ἴεσθε, ἴεσθασαν. Ἰλιάδ. μ. Ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀμύλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΓΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνδεσός καὶ παρακτ.

Ὁ ἴέμενος, τοῦ ἴέμενου. ἢ ἴέμενη, τῆς ἴέμενης. τὸ ἴέμενον, τοῦ ἴέμενου. Ὀδυσσ. ε. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀγέξει, ἅς υ δ' ἴέμενος, ὃ ἐστὶ προβόμενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit, regulas uerborum in, μι, primæ Coniugationis omnino sequetur.

Sed quoniam frequentissimus est huius Verbi usus apud Homerum: facere ad addiscentium utilitatem iudicavi, si omnes eius formas, per personas numeros, tempora, modosque omnes ueluti in λείβω fecimus explicarem. Esto itaque hæc eius declinatio.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ἐνεστώς **Π**ῆμι. ἴης. ἴησι. Δυί. ἔτον ἔτον.
 Πλη. ἴεμον. ἴετε. ἴῃσι κοινῶς, καὶ ἴῃσι ἰωνικῶς.
 καὶ ἴῃσι ἀπικῶς.
 παρκατ. ἴω. ἴης. ἴη. Vel. ἴεον. ἴον. ἴεις. ἴεις. ἴε, ἴει.
 Δυί. ἔτον. ἔτην. Πλη. ἴεμον. ἴετε. ἴεον.
 παρκατ. εἴη. εἴη. εἴη. Δυί. εἴη. εἴη. εἴη.
 Πλη. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη.
 ὑπερσ. εἴην. εἴης. εἴη. Δυί. εἴη. εἴη. εἴη. ἀχρηστὰ.
 Πλη. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη.
 ἀόριστ. α. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. unde apud Homerum εὐνέηκε.
 Δυί. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. Πλη. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.
 ἀόριστ. β. ἦν. ἦ. ἦ. Δυί. ἔ. ἔ. ἔ. Πλη. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ.
 μέλλ. α. ἦσω. ἦσιν. ἦσι. Δυί. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.
 Πλη. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

ἐνεστ. κατ. ἔ. ἔ. ἔ. Δυί. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ.
 Πλη. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ.
 παρκατ. κατ. ἔ. ἔ. ἔ. Δυί. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ.
 Πλη. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἀχρηστὰ.
 ἀόριστ. β. ἔ. ἔ. Δυί. ἔ. ἔ. ἔ. Πλη. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ. ἔ.
 ΕΥΚΤΙΚΑ'
 ἐνεστ. κατ. ἰ. ἰ. ἰ. Δυί. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ.
 Πλη. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ. ἰ.
 παρκατ. κατ. εἴκοιμι. εἴκοις. εἴκοι. Δυί. εἴκοι. εἴκοι. εἴκοι.
 Πλη. εἴκοιμι. εἴκοις. εἴκοι.
 ἀόριστ. β. εἴω. εἴης. εἴη. Δυί. εἴη. εἴη. εἴη.
 Πλη. εἴω. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη. εἴη.
 μέλλ. α. ἦσοιμι. ἦσοις. ἦσοι. Δυί. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.
 Πλη. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ'.

ἐνεστ. κατ. εἴ. εἴ. εἴ. Δυί. εἴ. εἴ. εἴ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.
 Πλη. εἴ. εἴ. εἴ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ. ἦ.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

παρεκκ. κὶ ὑπερσ. Ἐάν εἴκω εἴκῃς εἴκῃ. Δυῖ. Ἐάν εἴκῃτον. εἴκῃζον.
 Γλη. Ἐάν εἴκωμον. εἴκῃτε. εἴκῃσι.
 ἄόριςος β. Ἐάν ὦ. ἦς. ἦ. Δυῖ. Ἐάν ἦτον. ἦτον.
 Γλη. Ἐάν ὦμον. ἦτε. ὦσι. καὶ διαλύσει.
 Ἐάν. Ἐώ. ἔψ. ἔψ. Δυῖ. Ἐάν. ἔψτον. ἔψτον.
 Γλη. Ἐάν. ἔωμον. ἔψτε. ἔωσι. καὶ πλεονασμῶ.
 Ἐάν. εἴω. εἴψ. εἴψ. Δυῖ. Ἐάν εἴψτον. εἴψτον.
 Γλη. Ἐάν εἴωμον. εἴψτε. εἴωσι.

Α ΓΑΡ Ε Μ Φ Α Τ Α.

Ἐνεσῶς κὶ παρεκτ. Ἰέναι. καὶ ἀπικῶς καὶ θωρικῶς
 Ἰέμεναι. καὶ ἰωνικῶς Ἰέμεν.
 παρεκκ. κὶ ὑπερ. εἰέναι. ἄόριςος β. εἶναι.
 καὶ ἀπικῶς κὶ θωρικῶς εἶμεναι καὶ ἰωνικῶς εἶμεν.
 Μ Ε Τ Ο Χ Α Ι.

Ἐνεσῶς κὶ παρεκτ. ὁ εἶς, τοῦ ἰέντος, ἢ εἴσα τῆς εἰσῆς.
 ὃ ἰέν τοῦ ἰέντος.
 παρεκκ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἰκῶς τοῦ εἰκῆτος.
 ἢ εἰκῆς τῆς εἰκῆς. ὃ εἰκῆς τοῦ εἰκῆτος.
 ἄόριςος β. ὁ εἶς τοῦ ἔντος, ἢ εἴσα τῆς εἴψης. ὃ ἔν τοῦ ἔντος.

Ο Ρ Ι Σ Τ Ι Κ Α Γ Ρ Α Φ Η Τ Ι Κ Α.

Ἐνεσῶς. Ἰέμαι. Ἰέσαι. Ἰέται. Δυῖ. Ἰέμεθον.
 Ἰέον. Ἰέον. Γλη. Ἰέμεθα. Ἰέοθε. Ἰέονται.
 παρεκτ. Ἰέμι. Ἰέσο. καὶ Ἰς. Ἰέτο. Δυῖ. Ἰέμεθον. Ἰέον.
 Ἰέομι. Γλη. Ἰέμεθα. Ἰέοθε. Ἰέοντο.
 παρεκκ. εἶμαι. εἶσαι. εἶται. Δυῖ. εἶμεθον. εἶον.
 εἶον. Γλη. εἶμεθα. εἶοθε. εἶονται.
 ὑπερσ. εἶμι. εἶσο. εἶτο. Δυῖ. εἶμεθον. εἶον.
 εἶομι. Γλη. εἶμεθα. εἶοθε. εἶοντο.
 ἄόριςος α. ἔνῃ. ἔνῃς. ἔνῃ. Δυῖ. ἔνῃτον. ἔνῃτην.
 Γλη. ἔνῃμον. ἔνῃτε. ἔνῃσαν.
 ἄλλως εἰνῃ. εἰνῃς. εἰνῃ. & cætera per diphthongum.
 μέλλων α. ἐνῃσομαι. ἐνῃση. ἐνῃσεται.
 Δυῖ. ἐνῃσομένον. ἐνῃσεον. ἐνῃσεον.
 Γλη. ἐνῃσομένα. ἐνῃσεον. ἐνῃσονται.
 μετ' ὀλίγον μέλλων. εἶσομαι. εἶση. εἶσεται.
 Δυῖ. εἶσομένον. εἶσεον. εἶσεον.
 Γλη. εἶσομένα. εἶσεον. εἶσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ'.

Εἰς τὰς καὶ παλαιὰς. ἴσον καὶ ἰστέον. Δυῖ, ἰστέον, ἰστέον.

ΓΛΗ. ἔειπε ἔειψαν.

παρὰ κ. καὶ ὑπερσ. ἴσπο ἰείω. Δυῖ. ἴειον ἰείον.

ΓΛΗ. ἴειδε ἰείδωσαν

ἀόριστος α. ἦπν, ἦήτω. Δυνῖ, ἦντον ἦήτων. Πλη, ἦντε, ἦήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνδῶς καὶ παρὰ τ. ἱ. ἔμω. ἱ. ἔο. ἱ. ἔτο. Δυῖ. ἱ. ἔμεσον

ἰεῖν ὅν ἰείω. Πλ. ἰείμεθα ἰεῖν, ἰεῖντο.

παρὰ κ. καὶ ὑπερσ. εἰμῶ, εἶο. εἴτο, & cætera.

ἀόριστος α. ἰείλω. ἰείης. ἰείη. Δυϊ. ἰείητον ἰφίτην.

Πλι. *ἰείημον ἰείητε ἰείησαν.*

κέ' λων α. ἥσσίμω. ἥσσιου. εἴσοιτο.

ΔΥΙ· ἡ σοίμενον, ἡ σοίον, ἡ σοίωλυ.

ΠΛΗ. ἢ σοί μεθ' α. ἢ σοί α. ἢ σοί α. ἢ σοί α.

μετ' ὀλίγ. μελ. εἰσσίμω. εἴσοιο. εἴσοιτο. Δνι.

எஃதாயினும். எஃதாயினும் எஃதாயினும்

πλη. εἰσοίμεθα. εἴσοιθε. εἴσονται.

ΥΨΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐν εὐρώῃ καὶ παρθ. ἔάν ἐώμει, ἔῃ. ἔῃται.

ΔΥΪ. ΕΨΨΕΝΟΝ, ΕΨΨΟΝ. ΕΨΨΟΝ.

Πλη. ἐώμεθα. ἐῖ ᾧ θε. ἐὼνται.

παρεκκ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἰῶμαι. εἴη εἴηται. Δυῖ. ἐὰν

Εἰς ὁμολογίαν. εἰς ἡμέραν εἰς ἡμέραν. ΠΛΗ. ἑάν

Εἰ ὁ κεθα εἰ ἡ δε, εἰ ἂν τρι.

ἀορίστος α. ἐάν ἐθῶ. ἐθῆς ἐθῆ. Δυῖ. ἐάν ἐθῆτον ἐθῆτον.

ΠΛΗ. ἐὰν ἐθώμεν ἐζητεῖν ἐθώσι.

Α' ΓΑΡΕΜΙΦΑΤΑ.

Ἐνεὺς καὶ παρὰ τ. Ἰ. ἐστὶν παρὰ κ. καὶ ὑπερσ. εἶσται.

αόριστος α. ἐδήναι. μετ' ὅλ. μέλ. ἐδήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ΕΝΕΣ. ἢ παρκατ. ὁ ἰέμενος. ἢ ἰεμένη. ὁ ἰέμενον.

ποτακ. κὴ ὑπερσ. ὁ εἰ μένος. ἢ εἰ μένη. τὸ εἰ μένον.

αοριστος α, ο εις. η, εις α. το εν.

με Μων. ὁ ἐξηστόμος. ἢ ἐξητομένη, τὸ ἐξηστόμον.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσως. ἴεμαι ἴεσαι ἴεται. &c. uti passivum.
παρεστ. ἰέμω ἴεσο. καὶ ἰξ ἴεθ.
ἰέμεντον ἴεσθον ἰέσθω.
ἰέμεθα ἴεσθε ἴεντο.
ἀόρισ. α. ἠέμεντο ἠέμεσθον ἠέμεσθω.
ἠέμεσθε ἠέμεσθον ἠέμεσθω.
ἠέμεσθε ἠέμεσθον ἠέμεσθω.
ἀόρισ. β. ἴεμω ἴεσο κοινῶς καὶ ἴωνικῶς. καὶ ἴξ ἴηκῶς. ἴτο.
Δυί. ἰέμεντον ἴεσθον ἴεσθω.
Πλη. ἰέμεθα. ἴεσθε. ἴεντο. unde illud. ἴξ ἴρον ἴντο.
μέμ. α. ἠέσμαι. ἠέση. ἠέσται.
ἠέσμεντον. ἠέσεσθον. ἠέσεσθον.
ἠέσμεθα ἠέσεσθε. ἠέσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεσ. καὶ παρεστ. ἴεσο ἴεσθω. Δυί. ἴεσθον ἴεσθω. Πλη.
ἴεσθε ἴεσθων.
ἀόρισ. β. ἴεσο κοινῶς. καὶ ἴξ ἴωνικῶς. καὶ ἴξ ἴηκῶς.
ἴεσθον ἴεσθον. Πλη. ἴεσθε ἴεσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεσως. ἰέμω ἰέθω. ἰέτο. Δυί. ἰέμεντον. ἰέσθον ἰέσθω.
Πλη. ἰέμεθα. ἰέσθε ἰέσθω.
μέμ. α. ἠέσμαι. ἠέση. ἠέσται.
ἠέσμεντον ἠέσεσθον ἠέσεσθω.
ἠέσμεθα ἠέσεσθε ἠέσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεσ. ἐάν. ἰέμαι ἰή. ἰήται.
ἰέμεντον ἰήσθον ἰήσθον.
ἰέμεθα ἰήσθε ἰήσονται.
ἀόρισ. β. ἰέμαι ἰή. ἰήται.
ἰέμεντον ἰήσθον ἰήσθον.
ἰέμεθα ἰήσθε ἰήσονται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἴεσται. ἀόριστος β. ἴεσται. μέμ. α. ἠέσται.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεσως. ὁ ἰέμενος ἢ ἰέμενη καὶ ἰέμενον.
ἀόρισ. β. ὁ ἰέμενος ἢ ἰέμενη καὶ ἰέμενον.
μέμ. α. ὁ ἠέμενος ἢ ἠέμενη καὶ ἠέμενον.

Γερί

ΠΕΡΙ ΤΩΤ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Ημαι, praesentis temporis est, & primae Coniugationis uerbo: *ημαι*
 in, *μη*, Est enim *εω* & *ησθαι*. hoc est, sedeo, a quo *εεω*, *ησθαι*
αναστασιον του, *εη* *συναιρεσει* *εω*, unde *εημι* deriuatuum, sicut
 a *πιδω*, *πιδω*, *πιδω*. Passiuum *εμαι*, *και* *ησθαι* των *δύο*, *εε*, *εη*, fit
ημαι, sicut *δημοδενει*, *δημοδενει*. Licet frequentius & familiarius in, *ει*,
 diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne coincide-
 ret cum *εμαι* praeterito passiuo, *απο* του *ημι* & *πιδω*. Praeterea *ημαι*
εμαι incipit a uocali, & duo, *εε*, per crasim in, *ει*, diphthongum plerūq;
 mutantur, quando syllaba incipit a consonante, ut *κειμαι*, *κειμαι*. *δη-*
μοδενει, *δημοδενει*. Licet interdum etiam in, *η*, cōmutentur, ut *δημο-*
δενει, *δημοδενει*. At quando syllaba incipit a uocali, duo, *εε*, in, *ει*, diph-
 thongum nunquam mutantur, sed in, *η*, ut *εμαι*, *ημαι*. Propter quod
 argui potest, hoc uerbum neq; esse a uerbo in, *ω*, desinente, neq; in, *μη*.
 Nam si a uerbo desinente in, *ω*, fieret, penultima esset aut, *ο*, sicut *τύ-*
πωμα, aut, *ε*, sicut *ποιουμαι*, aut, *ω*, sicut *βοδωμαι*. Si uero a uerbo in
μη, desinente, aut eius penultima esset, *ε*, ut *ηδεμαι*, aut, *α*, ut *ιςαμαι*,
 aut, *ο*, ut *ιδωμαι*, aut, *υ*, ut *ιδωμαι*, quorum nullum uidemus esse.
 Nec Aeolicum est. Sed sciendum pathos esse. Nam integrum eius est
εμαι, quod habet, *ε*, correptum in penultima, quod proprium est uer-
 borum in, *μη*, primae Coniugationis, quod secunda ostendit persona,
 quae definit in, *σαι*. Quia omne tempus praesens in, *μαι*, desinens, ha-
 bens secundam personam in, *σαι*, est a uerbis in, *μη*, ut *πιδωσαι*, ab eo
 quod est *ηδεμαι*. Sic *ησαι*, ab eo quod est *ημαι*, *ι* *λιαδης* β. *τφ* *νω*
αδιδη *αγαμεμνονι* *ποιμενι* *λαων* *ησαι* *ονειδίζων*. hoc est, sedes exprobrās.
 Tertia persona *ηται* *ηται* *ησαι* interposito, *σ*, *ο* *δυνας*. *ν*. *ησαι* *εν* *αδιδη*
δωκο *δύοις* *περαδ* *α* *απειτα* *και* *ται*. *Διδω*. *ημεδεν*, *ηδον*, *ηδον*. *Γληδ*.
ημεδα. *ηδεν*, *ηδεν*, *και* *ι* *ωνικω* *ε* *αται*. *ι* *λιαδ*. *γ*. *οι* *δ* *η* *νω* *ε* *αται* *ση*.
 Consuevit enim Homerus has tertias personas plurales praesentis
 temporis, hoc est, *ηνται*, & *καινται*, a tertia singulari (lonum more)
 formare, tanquam tertiam pluralem Praeteriti passiuu uerbo: Cir-
 cumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo, *α*, sicut *πε-*
ποιε *αται*, *απο* του *πεπεινηται*. At metri gratia eandem syllabam quae
 ex longa breuis facta est, *πεπον* *θ* *ε* *σει* του, *ι*, iterum producit, ut *ει* *αται*,
και *κει* *αται*. *ι* *λιαδης* β. *και* *νηπια* *τε* *νω* *ει* *αται* *εν* *μεγαροις*. *και*
ο *δυνας*. *ν*. *εν* *δ* *α* *ρα* *οι* *μύλαι* *ει* *ατο* *ποιμενι* *λαων*. Sed super hoc, &
 aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias, & Heraclidæ, &
 Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.

x

Γαφαταπικός.

[illegible]

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἡ σοφία, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἀρετή· γὰρ ἡ σοφία πλεονέχουσα ἐστὶν ἐκείνη καὶ ἡ ἀρετή.

Compositio Componitur hoc uerbum cum $\kappa\alpha\tau\alpha$ præpositione, & idē habet si
cum $\kappa\alpha\tau\alpha$ gnificatum, ut $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\eta\mu\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\eta\sigma\tau\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\eta\tau\alpha\iota$. unde $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\eta\omega$ infinitiuū.

Γαφαταπικός.

Καὶ ἴ' μιν, καὶ ἴ' ἵπτο, καὶ ἴ' ἵπτο, καὶ ἴ' ἵπτο, sicut ἴ' το, ἴ' το.

ΤΟ ΓΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κά'ηστος, κα'ημέωας. Ἰλιόα. α'. Α' Μ' ἀέκοντος κα'ηστος, ἐμψ' Α' ἐπ'αέ'ηστος
 μνέω. & similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur
 in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit, Cur autem hoc
 fiat, talis assignatur ratio. Quoniam κα'ημαι παρασώ'ηται est, sicut
 αέ'κων αέ'κωντος. Præpositiones enim sumuntur cum partibus oratio-
 nis, aut per σώ'ηται, ut κα'ηγράφω, aut per παρασώ'ηται, ut κα'ην-
 μαι, aut per σώ'ηται, ut κα'ητά τῆς πόλεως. Sed aduertendum est, Græ-
 cos id appellare σώ'ηται, quod in ipsa prima positione uerbi compo-
 nitur, ut κα'ηέω, ἐκ κα'ητά & έώω. utrumq; enim per se dicitur.

συνίετε τον
μαι, aut per συνάγειν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum est, Graecis id appellare συνίετε, quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut κατέζω, ἐκ κατὰ & ζῶ. utrumque enim per se dicitur.

παρὰ πωσί-
ζετον. παρὰ πωσί-
ζετον uero, non id solum quod à composito deriuatur, ut
φίλιππος, φιλιππίζω, sed etiam quod non in ipsa prima compositio,

neq̃ κηδεεμαι, sed κηδυνημι, quod deriuatum est, ἀπὸ τοῦ ἔμαι, postquam κητα κησιν factum est ἡμαι, ut dictum est. Quare neq̃

ἐξ ἑκῶν non habet compositionem positivam, sic etiam ἡ ἐξ ἡμεῶν. Et ut
ex α, particula privativa, & ἐκῶν, cōponitur ἄἐκῶν, sic ex ἡ ἐκῶν & ἡ ἡμεῶν
cōponitur ἡ ἐξ ἡμεῶν. Quoniam ἄἐκῶν non invenitur, sic etiam ἡ ἐξ ἡμεῶν
non potest dici derivatum esse ab eo quod est ἡ ἐξ ἡμεῶν, uel ἡ ἐξ ἡμεῶν.

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

In alia uero significatione, hoc est sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertiis personis pluralibus, εἵντοι, & εἵντο, καὶ ἰωνικῶς εἵαται, & εἵατο, καὶ παρενθέσει τῷ, ἰ, διὰ τὸ μέλλον εἵαται, καὶ εἵατο, quae pro praesenti etiam & praeterito imperfecto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione praesentis temporis esse, & praeteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἡμοι, ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco εἵμου Praeteritum passiuum eadem littera themata, a quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἡμι τὸ πέμωω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum, significat. Si autem ἀπὸ τῷ εῶ, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum.

Ἀόριστος α.

Εἵσα, εἵσαο, εἵσε, καὶ εἵσαο, εἵσαο, εἵσε, a futuro εἵσω fit, & pro sedere feci, siue locui accipitur. Ὁ μῆρος ἐν βοιωτίᾳ, καὶ διὰ τὸ ἐν ἀθήνῃς εἶσεν εἶπε ἐν πόλει καὶ. Ὁ δὲ ναυ. γ. παρὰ δ' ἄρα τῆς λέξεως θεοεικέλον εἶσαν ἄγοντες. Hoc est, sedere fecerunt. unde εἵσαι ἀπαρέμφοτον, καὶ ἐν σωθῆσαι, εἵσαι. Ἰλιάδης γ. τὸν μὲν ἐκέλευσε πύλονδε κρατύνειν, καὶ εἵσαι. ἀντὶ τοῦ κρατύνειν. Inuenitur etiam & εἵφασαι τὸ πρὸς σκαπὴν μέσον, ἀπὸ τῷ εἵσάμην, sicut τύψαι, ἀπὸ τῷ ἐτυψάμην. Ὁ δὲ ναυ. δ. Ἀλλά με νηὶς εἵφασαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα. Hoc est, colloca me in navi. & participium ὁ εἵσας, τοῦ εἵσαντος. Ὁ δὲ ναυ. εἵξ. Εἵξ δὲ φρον δὲ μὲν εἵσας ἄλλοι οἱ κρατὶς διακρυχόνται. Et etiam pro indui accipitur. Ὁ δὲ ναυ. δ. Ἀμὲν δὲ εἵματα εἵσα. & Ἰλιάδης ε. Τὸν δ' ἡβη λούσεν, χαρίοντα δὲ εἵματα εἵσε. Et in futuro. Ὁ δὲ ναυ. π. Εἵσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα κρατῶ. & Ὁ δὲ ναυ. εἵξ. κείνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα εἵσει.

εἵσάμην.

εἵσάμην.

Εἵσάμην uero & εἵσάμην μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδύομαι, hoc est, indutus sum, accipitur. Ἰλιάδης κ. Εἵσατο δ' ἐκτοδὸν εἰπὼν πολιοῖο λύκιο. Et in eodem, Ἀμὲν δὲ εἵματα διαφρονὸν εἵσατο δὲ εἵματα λέοντος. Praeposito, ε, καὶ ἡ σίσις ἐν ἐργαῖς, οἱ εἵς φυλάσσουσιν τε δὲ καὶ σχετλῖα ἐργα, ἡ εἵς εἵσάμενοι. τούτους ἐνδεδυμένους. Sed haec magis Poetica sunt.

Εἵσω uero ἀπὸ τοῦ εῶ τὸ κρατύνειν fit, πλεονασμῷ τοῦ, ζ, & est quarta coniugationis Grauitonorum, cuius praeterita augentur, ε, in, η, mutato per communem regulam, ut εἵζω, ἡζον. Παρακείμενος. ἡζα, & cōponitur cū κρατῶ praepositiōe, ut κρατῶζω, unde κρατῶζομαι. Παρακείμενος. κρατῶζομαι. Παρακ. κρατῶζομαι, κρατῶζομαι, κρατῶζομαι. Ἰλιάδης α. καὶ εἵς ἀκένους κρατῶζο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

penultimam habent pductam. Alterum quidē, η, monophthongum, alterum, α, diphthongum, sed de hoc in ημεῖς satis dictum est. Secunda persona καῖσαι. Tertia καῖται. Δυνίχθ. κείμεθον, κείθον, κείθον. Πληθ. κείμεθα, κείθε, κείνται, καὶ ἰωνικῶς κέεσται, interiectionis; ἰ, ἰδὼ δὲ μέθον κέεσται. Ἰ γὰρ ἰδὼς ὦ . Δοιοί γὰρ τε ἴπῳ τινι κραταίκατοι ἐν δὲ οὐδ' αἶ. Πραγμ. ἐκείμεθω, ἐκείσθε, ἐκείτο. Δυνίχθ. ἐκείμεθον, ἐκείθον, ἐκείθω. Πληθ. ἐκείμεθα, ἐκείθε, ἐκείντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κείντο, καὶ ἰωνικῶς κέετο, καὶ κέεσται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΨΗΜΙ.

Ἰσμε. Co
gnosco.

I Ξημη τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & est secundæ Coniugationis uerborum in, μ. Est etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto, ε, de diphthongo, quoniam uerba in, ω, de finentia, ex Grauitonis in circumflexa mutata, terminantur in penultima in, ι, correptum, ut πείθω, παίδω· εἵχω, σιχῶ· φέδω, φιδῶ. sic εἴδω, ἰδῶ. εἴσω, ἰσῶ secundæ Coniugationis circumflexoque, unde fit deriuatum ἱσημι, ut ἰσάω. ᾧ ἔξημη, καὶ δωδεκάς, ἱσημι, η, ιν, α, cōuerso· οεὺκρητος ἐν ὀδοπόροις, καλῶς μάλα ἔζητ' ἱσημι. Hoc est noui Secunda persona ἱσης. Tertia ἱσησι. Δυνήξ. ἰσάτον, ἰσάτοι. Πληθ. ἰσημον, καὶ συγκρησι ἱσημον, καὶ δωδεκάς καὶ αὐτοκάς ἱδημον, πορβί τοῦ, σ, εἰς ζ, ὥς ὁσμῆ, ὁδμή. Ἱλιάδ. Φ. ΑΨΙΔΗ, ἱδημον γὰρ ὅσον περὶ βλήκειος ἀπάντων. & Ἱλιάδος υ̇. Ἱδημον δ' ἀμύληαν γενέτω, ἱδημον δὲ τοκήας. Hoc est nouimus. Secunda persona ἱσατε, καὶ ἴσε. Ἱλιάδ. Β. Γ. κείς γάρ θεαὶ εἴσε, πάρεσε τέ, ἴσε τέ πάντες. Tertia persona ἱσαι, accentu acuto in antepenultima, sicut datius pluralis participii ἱσαι, ἱσαντος. ἰσάς tamen ἀφ' ὧν τονον esse debuerat, cum sit participium Præsentis temporis a uerbo in, μ, secundæ Coniugationis, sicut ἰσάς, βιδάς, κυχάς, sed sequutum est participia disyllaba primi Aoristi actiui, ut σχήσας, πέισας, κτίσας, cum similem habeant literaturam. Hac igitur ratione ἰσας, ἱσαντος in usu habetur, cuius datius pluralis est ἱσαι, quam scripturâ & accentu tertia psona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est. Ἱλιάδ. υ̇. Η μετέβλε γενέτω πολλοὶ δέ μιν ἀνδροῖς ἱσαντων· πρακαταπήδε.

Ἰσὺν, ἰσθε, ἰσθ, ἰστέ, ἰστω, ἰσως, ἰσθ. Διὶ κῆρ. ἰσθῶν, ἰσάτην. Πλῆ. ἰσά-
μον, ἰσάτε, ἰσασαν, κη) συγχεσθῇ ἰσων. Ὁ Διὺς, ἄ. Ἐπεί πολλοὶ ἰσων ἀνέ-
ρες ἡμέτερον δῶα. ἀντὶ τοῦ ἐγγων καὶ ἐμάδων. οὐτως εὐς ἁδίας.

ΓΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Εἰς τὴν καὶ παλαιάν.

Ἰσᾶσι, à genitiuo participii, siue à prima psona plurali, sicut Ἰσᾶσι.

Et patitur syncopam in omnibus numeris & personis, ut ἴσασι, ἴδι, ἴσάτω, ἴσω. Δυσίχες. ἴσατον, ἴσαν, ἴσάτων, ἴσαν. Πληθύνει. ἴσατε, ἴσε, ἴσάτωσαν, ἴσωσαν, κχ) ἴσαν.

In quibus syncopā patientibus aduertendum est, q̄ principalis syllaba aspiranda fuerat, quia, i, ante, s, per cōmunem regulam aspiratur, nisi, g, sequatur, ut ἴσας ὁ ἐπισήμων, ἴσαρία, ἴσας ὦ. ἴσατος nomen proprium, ἴσος, ἴσιον, ἴσημι. At ἴσρος fluminis nomen tenui spiritu scribitur, quia post, s, sequitur, g. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta, ut ἴσω, ἴσαν, ἴσαν. ἴσε, ἴσωσαν, κχ) ἴσαν.

Hoc etiam aduertendum est, quod secunda persona huius Imperatiui, hoc est ἴδι, & scriptura & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμί, nec discerni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primitiuis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab, ε, principium habent, ut εἴδι, εἴσω, εἴσαν, εἴσε, εἴσωσαν. Hæc uero ab, ι, ut ἴδι, ἴσω, ἴσαν, ἴσαν. ἴσε, ἴσωσαν, κχ) ἴσαν.

Λ Γ Α Ρ Ε Μ Φ Α Τ Α.

Ενεσῶς καὶ παρὰ.

Ἰσάναι ἀρχήσαν, a prima persona plurali ἴσασιν, extrema in, ναί, conuersa, καὶ ἀπικῶς κχ) θωρικῶς ἴσάμενοι, καὶ ἰωνικῶς ἴσάμεν, κχ) συγκυρῶς ἴσμεν, κχ) ἰσοπῶ τοῦ, σ, εἰς, δι, θωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακιδίῳ, Οὐκ ἐφατ' ἀνεχέσθαι ἴδμεν. hoc est, Non dixit uere scire. κχ) ὁ δὲ νῆς. Δ. Εἴ πινά που διεβήκατο, εἴοικε δὲ ὁ ἴδμεν ἀέθλους, & in eodem. Ἄ μ' ἐδέλω ἴδμεν, κχ) περιηγήμενοι ἀντήν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΓΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσῶς.

Ἰσάμοι, ἴσασσι, ἴσασται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuiem mutata, & interiecto, τ, ἴσάμοι, ἴσασσι, ἴσασται. Nec aspiratur principalis syllaba, quanquam post, ι, sequatur, s, quod sonum more factum est, qui aspiratione fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῆγμοι pro ἀφῆγμοι, & ἀπικῶς μῶ pro ἀπικῶς μῶ. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἴσάμοι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίσάμοι, ἐπίσασσι, ἐπίσασται. In quibus, π, non uertitur in, φ, sicut in ἐφῆσμεν, & ἐφῆσμεν, ἀπὸ τοῦ ἴσημι. Melthodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse enim ἴσημι, ἀπὸ τῆς ἴσας, ἴσῶ. μέλ. ἴσῶ. παρὰ κέ μ' ἴσημι, παρὰ κέ μ' ἴσημι, ἴσάμοι, ἴσασσι, ἴσασται, unde uerbale nomen ἴσας, κχ) συγκυρῶς ἴσος, quod nō aspiratur διὰ τὸ πᾶθος, a quo non uine fit uerbū ἴσῶ, ἴσῶ, unde ἴσημι, τὸ παρὰ κέ μ' ἴσάμοι. Philo uero sic, Est εἴδω Grauitonū. μέλ. εἴσω.

x iiii

DE FORMATIONE VERB. IN MI.

παρεκείμενος, εἶς, ὁ παθητικός, εἶσαι, εἶσαι, unde ἵς ὁς uerale
nomen, sicut ἀλίστα, ἀλίστα, abiecio, ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον,
ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἵς ὁς (quod neq; sic deductum
aspiratur) fit uerbum ἱσάω, ἱσάω, ἀ quo ἵστημι, παύω, ἱσάμαι, unde
ἐπισάμαι. ὁ παρεκτετικός, ἐπισάμω, ἐπισάσω, ἢ ἐπισάω, καὶ ἐπισάω, sicut
ἱσάμω, ἱσάω, ἱσάω. ὡς παρὰ Σοφοκλῆ, Ἄλκιον ἐπισάω γοῖ μ' ἀπείκας ἀγῆς.
μέλων, ἐπισάσωμαι, ἐπισάσῃ, ἐπισάσεται. Ἰσοκράτης ad Demonium,
Τυχὼν δὲ μάλλον τὸν ἰόπαν ἀντὶ τῶν ἐπισάσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φημί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φάω, deriuatur, nec reduplicationem
suscipit, sicut τίθημι, quoniam φημί encliticum est, τίθημι αὐτὲ
non. Enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba, nunquam
autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum super extre-
mam, quod est contra naturam uerborum in, μ, Nam uerba in, μ,
si disyllaba sunt, accentū habent in penultima, ut γινάμ, τλήμ, si po-
lysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur,
hoc est, εἰμί τὸ ὑπάρχω, & φημί τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda
persona φῆς accentu acute, ac, ι, subscripto, cōtra regulam uerborum
in, μ, q; nihil ἀνεκφώνητον, hoc est, non platum inuenitur in uerbis in
μ, quemadmodum in, ω, definientibus. Sed hoc uerbum ἵσται παρὰ
δοσιν τῶν παλαιῶν habet in secunda psona singulari Præsentis tempo-
ris, ut inquit Eustathius. Ὁ δὲ φῆς. ἢ. οὐ δὲ φῆς ἐν τῷ πόντον ἀλάμονος
ἐνθάδε ἀνέκλεισται. & ἱλιάσθ. ἢ. φῆς δὲ φῆς πολέμοιο μεθέμειν ὁ πόσις
τ' ἀχαιοί. & ἱλιάσθ. ἢ. ὅς τέ με φησὶ ἀντα πειλάειον οὐχ ὑπεμῖναι.
Sunt qui dicant φῆς ἀ uerbis in, μ, tonum suscipere, litteraturam ue-
ro ἀ uerbis in, ω. Nam uerba in, ω, in secūda & tertia psona diphthon-
gum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia persona φησὶ. Dicimus etiam ἡμί, ἡς,
ἡσί, ἡς, τ' ἀφάεισιν τοῦ, φ. Nec aspiratur principalis syllaba propter, φ,
ablatum, quoniam, η, ante, μ, ψιλῶται, quibusdam paucis exceptis.
Δυσίη. φατὴν, φατόν. Ρληθ. φαμέν, φατε, φασίν, καὶ δωρικῶς φατῖ.
φασι tamen Grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiu plu-
ralis eius participii, ut supra in aliis dictum est, q; accentum grauem su-
per extremam habet, ut φᾶς, φάντος, φᾶσι. Quoniam onnis datiuus
pluralis disyllabus in, ι, definens, non per protensionem, sicut & λόγισσι,
pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut ἐνοσί, ἰδοσί. Exci-
pitur πᾶς, πᾶν, πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet su-
per extremam, ut βᾶσι, σᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασι. uerbum acui-
tur, quoniam encliticum est.

ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΣ.

Ἐφλω, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ, ε, φλω, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε. φῆς πον
 ἂ τὸν λαὸν πόλιν ἐξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσα. Ἰλιάδ. φ. φῆσα σὺ
 μὴ ποταμοῦ γένος ἐμμεναί δ' ἐν ῥ' ἐόντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης, quæ cum sit se-
 cunda persona præteriti imperfecti accentum habet circumflexum,
 nec subscibitur, ut in secunda præsentis. καὶ ἀφάγει τοῦ, φ, ἦν, ἦς, ἦ.
 Δυϊκός. ἔφον, ἔφῃτην. Πληθ. ἔφμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ
 τοῦ, ε, φάσαν. Ἰλιάδ. β. ὧς φάσαν ἢ πληθὺς. καὶ ἔφον ἐθε βοιωτικῶς,
 ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγγραμμῶν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφλω, Ἰωσὴν τοῦ, ἦς, α,
 ἔφον. Ἰλιάδ. γ. ὧς ἔφον. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, φάν. Ὁδυσ. ἦ.
 ὧς φάγ, τῷ δ' ἀσπασον εἰσατο κοίμῃ. ἦναι. accentu acuto. Quoniam si
 post ἀφάγειν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur sylla-
 ba brevis, accentum suscipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδ. δ. βάν
 δ' ἰέναι κατ' ὁμολον. Si uero longa, circumflexitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη,
 φῆ, ῃ. Ἰλιάδ. δ. ἦ, καὶ ταλθύειον δῖον κίεν καὶ προσήνδρα. Ἀόρις. β.
 φῆ, ῃ. Ἐφλω, ἔφης, ἔφη, a futuro φήσω, sicut ἔςλω, ἔςης, ἔση, a futuro
 σήσω. Δυϊκός. ἔφον, ἔφῃτην. Πληθ. ἔφμεν, ἔφατε, ἔφασαν,
 penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφον.

Vbi advertendum est, singularē numerum secundi Aoristi uerbo-
 rum in, μ, non suscipientiū reduplicationē, eundem esse cum singula-
 ri numero Præteriti imperfecti eiusdē Modi, diuersa tamen ratione,
 sicut in eorum formatione dictum est, ut γνῶμι. ὁ παρὰ τακτικῶς.
 ἔγνων, ἔγnows, ἔγνω. Ἀόρις. β. ἔγνων, ἔγnows, ἔγνω. Τλημι. ὁ πα-
 ρὰ τακτικῶς. ἔτλω, ἔτλης, ἔτλη. Ἀόρις. β. ἔτλω, ἔτλης, ἔτλη. γνῶμι.
 In aliis uero numeris sola penultima differunt. Quoniam Præteritum
 imperfectum corripit penultimam, secundus uero Aoristus eandem
 appetit productam. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, dif-
 fert secundus Aoristus a præterito imperfecto, reduplicatione tantum
 in singulari numero, ut ἐπῆθην, ἐπῆθην, quæ si subtrahatur, coincidunt
 omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem, nam si ab
 eo quod est ἐπῆθην, subtrahatur, π, syllaba, quæ est reduplicatio, ἐπῆθην
 remanet, & talis est secundus Aoristus. At in aliis numeris, & Redupli-
 catione differunt, & Penultima.

ὈΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ΕΝΕΣΩΣ.

Φαμέ, φασι, φατέ, ab actiuo φημί, sicut ἀπὸ τοῦ ἴσημι, ἴσα-
 μεν, sed in usu non sunt, ἐφάμεν, ἐφασα, ἔφατο, & cætera, quæ in-
 flexionem uerborum in, μ, secundæ Coniugationis omnino sequuntur.

Atten.

γνῶμι.
τλημι.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

tur. ἀπαρέμφαται, φάσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta est, & ultima brevis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium ὁ Δυσ. γ. qui ait. Quemadmodum ab eo quod est πῦρ, πῶρ, fit πῆρ, ἦμι, & ab eo quod est ἰσάω, ἰσῶ, ἰσημι, sic ab eo quod est φάω, φῶ secundæ Coniugationis φημί, Passiuum φάμαι, inulitatum uidelicet, cuius Infinitiuum est φάσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμεν, medio Aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquam, & natura brevis sit in penultima, sicut τυπέσθαι, sed sententia Heraclidis magis probatur.

περί τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀλάχημαι.

Aλλ' αὐτὸς ἀλάλημαι ἀν' ὁ γυναικὲς ἀγῶν δῶ. ἰλιόδης ψ. Diverfas inter Grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum sint præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω. ῶ. ab eo ἀλημι, ἀλημαι, & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fieret si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse Præteriti perfecti. ab eo enim quod est ἀλημι, præteritum passiuum esse ἠλάμαι, καὶ ἀπικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περί κύκλον, & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quod ἀλαλήμενος, & ἀηγεχήμενος nō sunt Præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, πεθειμένος. Sed ἀλάω, ἀλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀηγεχῶ, ἀλάχημι Præsentis temporis sunt, Passiua ἀλάλ'μαι, ἀλάχημαι αἰολικῶς. Nam Acoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀηγεχήμενος præsentis temporis, sicut ἀλίζημι, δίζημαι, διζήμενος. ἰλιόδης ε. Οὐ γὰρ ἐπὶ πλὴν δὲ διζήμενος, οὐ δὲ χατίζαν. Ex magno Etymologico.

περί τοῦ ἀλαλύκτεμαι.

Aλαλύκτεμαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum esse uolunt, alii uero præsens. Est igitur ἀλάω ἢ πλῶν, hoc est, erro, unde ἀλύω, sicut ἀνάω, ἀνύω, ἀ' quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτῆς, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτῆς. & sicut ab eo quod est ἀτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτῆς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum

perfectum est ἡλύκθη, passivum ἡλύκθημαι, καὶ ἀπικῶς ἀληλύκθη-
μαι, καὶ δοτῆ τοῦ, η, εἰς, α, ἀλαλύκθημαι. Alii uero qui Præsentis tempo-
ris hoc esse uolūt, sic. Est uerbum ἄλυκτῶ, ἀ quo ἀλύκθημι, passivum
ἀλύκθημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis produciunt
passiuorum penultimam, ut πείνιμι, νόνιμι. ποίηνιμι, νόνιμι, καὶ κχτὰ
ἀναδιπλασιασµὸν ἀλαλύκθημαι. Homerus enim multis huiusmodi
uerbis Aeolice utitur, & maxime ἀλαλήµονος καὶ ἀλκχλήµονος, καὶ συγ-
κωπῆ ἀκχχµονος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ καὶ ἡ, ἐπὶ σ η, δύνῃ καὶ μένῃ.

ΚΑ'ΘΗ, ἐπὶ σ η, & δύνῃ, secundæ personæ sunt præsentis temporis,
passivæ uocis ἀ uerbis in, µι, παράλογα, hoc est, præter ratio-
nē, pro his quæ sunt καὶ θησσι, ἐπὶ σ ασσι, δυνάσσι, quæ secundū cōmu-
nem regulam uerborum in, µι, formatae sunt ἀ tertia psona singulari, τ,
in, σ, mutato, ut καὶ θηται, καὶ θησσι. ἐπὶ σ αμαι, ἐπὶ σ αται, ἐπὶ
σ ασαι. δύνεται, δύνεται, δύνασσι, sicut τίθεται, τίθεται, τίθεται.
ἀ quibus subtractio, σ, sunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῶ, ut καὶ θηται,
ἐπὶ σ αται, δύνεται, sicut δύνεται, δύνεται, δύνεται. ὁ δυνάσ. λ. νόσον δύνεται
καὶ δυνάσ. α. φράσ. α. δυνάσ. α. Deinde penultima in, ε, conuersa fit κα-
θῆται, ἐπὶ σ αται, δύνεται, καὶ κχτὰ τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac subscripto, ι, καὶ θ η,
ἐπὶ σ η, & δύνῃ dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passivæ
uocis uerborum Grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτη. Eodem modo fit
& μένῃ secunda persona præteriti passiuī. Est enim μνάομαι μνάμαι
secundæ Cōiugationis circumflexorum. ὁ παρὰ κ. μένεται. tertia per-
sona μένεται, ἀ qua, τ, in, σ, fit secunda μένεται κοινῶς, σ, uero subtra-
cto, fit μένεται ἰωνικῶς, deinde, η, in, ε, conuerso, καὶ κχτὰ τοῦ, ε, καὶ, α,
εἰς, η, ac subscripto, ι, fit μένῃ. ὁ δυνάσ. α. α. ὁ δυνάσ. α. α. ὁ δυνάσ. α. α.
τὴν λυθὸν ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἰ σ α, καὶ ἰ σ η.

ΙΣΑ, καὶ ἰ σ η. ἰ λιάσ. ἰ. Μείζονα δὲ κρητῆρα μονοτόνιον ἢ ἐκχθίσ. α.
hoc est, statue. καὶ ἰ λιάσ. φ. ἰ σ η δὲ μέγα κῆμα, πολὺ δ' ὄργημα
δὸν ὄργη. Alii dicunt ἀποκωλύω fieri Imperatiuorum desinentium
in, θι, & augmentum sequi, ut ἰ σ α θι, καὶ ἀποκωλύω ἰ σ α, καὶ ἐκτάσει ἰ σ η.
Si brevis sit, ἀποκωλύω esse dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo
quod est ἰ σ α. ὦ ἰ σ α, ἰ σ α, sicut ab eo quod est βοάω. ὦ. βοάε, βοάε, ita
φίλων καὶ τρυφών. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinen-
tibus in, ω, sed etiam in his quæ desinunt in, µι, tertias Præterito-
rum imperfectorum fieri secundas Imperatiuorum, ut νόε, ὠ. λα, ἔοα,
sic & Attici si non utantur terminatione in, θι, utuntur tertijs psonis

præteritorum imperfectorum in Imperatiuis, ut ἐπίσθην, ἐπίσθης, ἐπίσθῃ, ἐπίσθῃσι. ἐπίμπλυν, ἐπίμπλυν, ἐπίμπλυν, ἐπίμπλυν. sic ἴσθην, ἴσθης, ἴσθῃ, ἴσθῃσι. Etiam hæc Dorica sunt. Dores enim dicunt ὄρεα, ὄρεσι, ὄρεσιν, ὄρεσιν. Hæc Herodianus.

περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

ΤΕΘΝΑΪΗΣ ὃ προῖτ' ἢ κάκτανε βελεροφόντην. Ἰλιάδ. ζ'. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναΪής præsentis temporis, ab eo quod est τέθνημι, secundæ coniugationis πῶν εἰς, μι, cuius primitiuum est τεθναΪω, τεθναΪω, per reduplicationem propriam quæ per, ε, fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θναΪω, α, eius participium τεθναΪς, τεθναΪντος, unde τεθναΪω, sicut ἴσθς, ἴσθς, ἴσθς, ἴσθς, ἴσθς, quod autem sit præsentis temporis τεθναΪς ostendit, quia habet, α, correptum. Ἰλιάδ. χ'. ΤέθναΪς, καὶ ἔσθ' ἐν τῷ τε θείσομαι ὅπως τε κέν θῇ, Ζεύς ἐξέλεν τελέσσει.

Si enim esset secundæ Aoristi, α, debuisset productum esse, quia Imperatiuus in, θι, desinens, secundæ Aoristi natura productam habet penultima. Nec me fugit esse, qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθναΪς. Sed hos potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiam si τεθναΪναι κατ' ἀξίωσιν τῆς τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τοῦ, η, εἰς, α, καὶ κρείσσει τοῦ, α, καὶ, ε, εἰς, α, productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθναέναι. quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem, quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. etsi τεθναέναι eo modo inueniatur in Infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quo minus etiam in Præsenti sit τεθναέναι penultima correpta, à prima persona plurali secundum cōmunem regulam, μιν, in, ναι, conuersa, τέθναμεν, τεθναέναι, siue à genitiuo participii, τεθναΪς, τεθναέντος, τεθναέναι, καὶ δωρικῶς τεθναέναι. Ἰλιάδ. β. εἰ δέ μοι αἶσα τέθναέναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλεχὶ πτόωναν βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θναΪω, θναΪω, per reduplicationem, quæ per, ε, fit, sicut ἔσθμι. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex his quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuius cognoscere.

Τ Ε Τ Λ Η Μ Ι.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι, à quo τέτλασι τεκνονέμων, Ἰλιάδ. ε. ε. τετλάω, Ἰλιάδ. ε. οὐδ' ἂν ἐμοὶ γε τετλάει κύνεος περ ἐὼν εἰς ὅππα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, ε. τετλάμεναι, unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὁ Δυναστεύσας γ. Νῶ δ' ἔχ' τετλάμεν ἔμωσας.

Quod absq̃ reduplicatione etiā inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλων, τλῆσω. Ἀόριστος β. Ἐτλῶ, ἔτλης, ἔτλη. Πληθῶν. ἔτλημον, ἔτλητε. Τὸ προσκτικόν. τλῆθι. Ἡ μετοχή. ὁ τλᾶς, τοῦ τλάντος. Τὸ ὀκτικόν. Τλαίω, τλαίης, τλαίη, ἱλιάδος δ. Τλαίης κὲν μενελᾶς ἐπιπρεόμεν ταχὺ ἰόν.

Περί τοῦ ἔσάω καὶ ἀφισαίω.

Libuit quætere, quæ sit positio huius uerbi ἔσάω, sed a nemi-
ne traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit
super illud Homeri Ὀδυσ. ψ. Οὐ μὲν κ' ἄμην ᾧδε γυνὴ τέτλητόπην
μῶ Ἀνδρόος ἀφισαίη, ὅς οἱ πολλὰ κτερεῖ μογήσας. Ἐλθοι. Τὸ ὃ ἀφισαίην
καὶ τὸ τῶν εὐ σχηματίζει, καὶ ἐστὶ μὲν κοινόν, καὶ σωηθεὶς ἀντ' αὐτοῦ ὃ
ἀφισαίω. Τὸ μὲν τοι ἀφισαίω φιλότητος ὁμῆρας οἷα ποιητικῶς τῶν,
hoc est, ἀφισαίω autem noue formatum est, & nempe cōmune ac
consuetum est pro ipso poni ἀφισαίω, ἀφισαίω tamen ab Homie-
ro magis amatum, tanquam magis Poeticum. Verum ex his non in-
telligo quod esse uelit thema huius uerbi ἴσημι, an aliud. Non enim
uideo ἴσημι thema ipsius esse posse. Nā siue uellemus dicere ἔσάω
esse præsentis temporis Optatiui modi huius quod est ἴσημι, non
ἔσάω faceret, sed ἱσάω, ἀπὸ τοῦ ἱσᾶς, ἱσάντος, per reduplicatio-
nem quæ fit per, ἱ, qualis reduplicatio est in præsentī Indicatiui. Siue
esse a secundo Aoristi Indicatiui eiusdem uerbi ἴσημι, uidelicet ἔσλω
incrementū caderet, & ἱσάω faceret, ἀπὸ τοῦ ἱσᾶς, ἱσάντος, ἢ ἱσάω.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema
quàm ἴσημι, licet hoc forsitan in Præsentī non sit in usu. Sed multa
alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in aliis parti-
bus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt
in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per, ἱ, noua haberi potest, cum
in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέττω. φνῶ, πέφνω.
ἔω, ἐέω, ἐάω. unde ἐήμι, ἐέμαι, ἦμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι,
& aliis, cum præsertim prima syllaba aspietur, ut eius compositum
declarat quod est ἀφισαίω, quod non fieret si ἔσάω esset secundi
Aoristi, & maxime quia, ἱ, incrementum caderet. Nec solum ἔσάω
placet esse ab eo quod est ἴσημι, sed etiam ἱσάω primam personā
pluralem Præsentis temporis modi Indicatiui. Ὀδυσ. εἰς α. λ. Ἑσάω
ἀχνύμενοι θαλερὸν κτερεῖ δαίκεν χέοντες. Et ἑσάτε. ἱλιάδος δ.
τίπτε κτερεῖ πῶσαντες ἀφίσατε, μίμνετε δ' ἄλμας. Et ἑσάσι. ἱλιάδ. μ.
σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὄξετε ἑσάσι. Et ἱλιάδος γ. Νῆες δέ τοι ἄγχι ἐα-
λάσας ἑσάσι. ἀπὸ τοῦ ἱσάντου. Et ἑσάων tertiam pluralem præteriti

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

imperfecti. Ἰλιὰς δὲ Δ. Τρώων δ' ἰσχυροτάτων καὶ ἀχαιοῶν, οἱ δὲ μένοντες ἔσαν. Vnde ἀφίσσαν. Etiam in modo imperatiuo ἔσαν, & ἔσαντε. Ἰλιὰς δὲ υ. Μικέπινυ δ' ὡς ἔσαντε δὲ οἱ ἀχαιοί. In infinitiuo quoque ἔσαναι, καὶ ἔφασαναι, καὶ ἔφασμαι, καὶ ἔφασμεν ἰωνικά. ὁ δὲ α. εἶναι δὲ α. εἶναι δὲ α. εἶναι δὲ α. εἶναι δὲ α. εἶναι δὲ α. Vbi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiuī præsētis & prætēriti imperfecti temporis esse, cum præsētīm penultima in his correpta sit, secundum regularum prætēptionem & secundum analogiam fiant. nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere Prætēriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantūlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin ἔστω præsētis sit tēporis, cum nō possit aliqua ratione a prætērito pfecto deduci, cuius thema ἔσημι esse fateri opus est, a quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἔσημι θεματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodorum grāmaticum ἐν τῷ περὶ ἀνδριμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab, ε, incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquit, ἔσημι δασιώετω, καὶ κληνίματα αὐτοῦ. hoc est, ἔσημι aspiratur, & declinata eius, id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inferere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

τέλος τῶν εἰς, μι, ῥήματων.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ

παρεκταπενὺ κλινομένων.

vſque ad
impf.de=
clinata.

Erba in, βω, desinentia Grauitona, & quæ habent, ε, in penultima, siue solum, siue cum aliqua immutabili futuro carent, & usque ad Prætēritum imperfectum solū uariantur, ut ῥέμβω, ῥεμβον. φέρω, φερον. Etiam in, σκω, desinentia, ut γινάσκω, γινωσκον. ὀλέσκω, ὀλεσκον. Excipiūtur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τῆς διδάχω, non autē ἀπὸ τῆς διδάσκω, unde διδάχη.

Etiam in, αω, Grauitona, λαμβάνω, λανθάνω, μαρτυράω.

Etiam in, εω, διὰ τῆς, εἰ, διφθόγγου, φαίνομαι, ἐρεείνω.

Etiam in, εω, a præsētis, siue a futuro deriuata, εείω, βρωσείω. Exci

pitur κλείω. Quæ enim horum a præfenti deducuntur. Præteritum imperfectum habent, ut τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρκατ. ἐτελείω. μίω, ἐτελείον. ἐτελείετο. Ἰλιόδης α'. Διός δ' ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βράσω, βρασείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὀψω, quod ὀψειον facit.

In αθω quoque definitia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκιάθον. τελέθω. ἐτελέθον. μινύθω, ἐμινύθον. Etiam cū iplicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primā syllabam ex reduplicatione in liquidam definita, ut μαρμαίρω, κερκαίρω, παμφαίνω. Similiter in, ω, definitia, & quæ ante, ω, per implicationē duas habet consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὀφλω, ἐγρω, δέκνω.

Etiam in, ω, purum, γ, diphthongo antecedente, ut ὀψύω, ἀγύω.

Etiam in, νω, super duas syllabas, habentia deriuata in, με, ut πηγνύω, πηγνύμι. ο. Μύω, ὀμνύμι.

Attica quoque Grauitona a circumflexis facta, ut ἀλέξω, ἐψω.

Etiam Aeolica διὰ τῶν δύω, ας, ut ὄσω, ἀπὸ τῆς ὀπῶ. πέσω, ἀπὸ τῆς πέπῶ, κερύσω, ἀπὸ τῆς κερύπῶ. Λόσω tamen ἀπὸ τῆς βλέπω, siue βλέπῶ, ὅθεν ἀποβλεπῶ. Λόσω habet futurū δι' ἐνός, σ, quod reducitur ad præfens, secundū aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδ. α'. Λόσσετε γαῖρ' ὅτε πάντες, ὁμογέρας ἐρχεται ἄλκι. ἀντὶ τῆς ὀρεάτε, hoc est, uidetis. Idcirco simplici, σ, scribi uolunt.

Etiam quæ a futuro deducuntur Grauitona, ut ὄρω, ἄξω.

Etiam in, σω, habentia ante, θ, aut, λ, aut, ν, ut ἀλθω, μέλθω, σπένθω, κυλίνθω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἰω. μέλων, ἄξω. παρκαίμενος ἦχα, κελ' ἀπικῶς ἀγῶχα. ὀρίσος β. ἦρον, κελ' ἀπικῶς ἦγαρον.

Ἰγαμαι, cuius actiuum est ἄγμι ἀχνησον, ἀπὸ τοῦ ἄγω. μέλων ἰγασμαι, ἀπὸ τοῦ ἰγάζω. Ἀρίσος α. ἦγασμι. μέσος ὀρίσος α. ἦγασάμην.

Ἀγνύμι. μέλων ἄξω, ἀπὸ τῆς ἄγω. παρκα. ἦχα, κὶ μέσος παρκαίμενος, ἦγα ἀχνησ α. ὅθεν ἐκα ἀπικῶς. ὀρίσος α. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Ἀίρω. μέλων, αἰρήσω. ὀρίσος β. εἶλον, ἀπὸ τοῦ ἔλω ἀχρήσου.

Ἀίρουμαι μέλων, αἰρήσομαι. παρκαίμενος, ἦρημαι. ὀρίσος α. ἦρέθη. μέσος ὀρίσος β. εἰλόμην, ἀπὸ τοῦ ἔλομαι ἀχρήσου.

Ἀιδάνομαι. μέλων, αἰδήσομαι. παρκαίμενος ἦδημαι. μέσος ὀρίσος β. ἦδόμεν, ἀπὸ τοῦ αἰδέομαι, αἰδοῦμαι ἀχρήσου.

DE VERBIS ANOMALIS.

Ἀλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξάω ἀρχήσου.
 Ἀλίσκομαι. μέλλων ἀλάσσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀλόω, ἀλώ. Ἀόρις β. ἥλων,
 ἥλω, ἥλω, καὶ ἐάλων ἀήικως, ἀπὸ τοῦ ἄλωμι ἀρχήσου. ἢ μελώχῃ,
 ὁ ἀλούς, τοῦ ἀλόντος.
 Ἀμαρτάνω. παρατακτικῶς, ἢ μάρτανον. μέλλων ἀμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἀμαρ-
 τάνω, ἀμαρτῶ. παρακείμενος, ἢ μάρτηκα. Ἀόρις β. ἢ μάρτον.
 Ἀμφιέννυμι. μέλλων ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικῶς ἢ μφιέσμαι.
 Ἀνοίγω. μέλλων ἀνοίξω. Ἀόρις α. ἀνέφξα ἀήικως.
 Ἀναγινώσκω. παρατακτικῶς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀν' ἔγνωκα.
 Ἀόρις β. ἀνέγνω, ἀπὸ τοῦ ἀναγνώ, ἀναγνώ, ἀνάγνωμι ἀρχήσου.
 Ἀπεχθάνομαι. μέλλων ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος ἀπὸ χθηναι. μέσος
 Ἀόρις β. ἀπὸ χθόμι, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι οὐμαι, ἀρχήσου.
 Ἀπολέω. λῶ. καὶ ἀπολύω, καὶ ἀπολύμι. μέλλων ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ
 ἀπόλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος ἀπὸ λύω, καὶ ἀπὸ λύω ἀπὸ
 λαλέω, καὶ μέσος παρακείμενος ἀήικως ἀπόλωκα.
 Ἀρέσσω. μέλλων ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀρχήσου.
 Ἀνύξω, καὶ ἀνέξω. μέλλων ἀνύξω, tanquam ab antiquo themate
 ἀνέξω, ἀνέξω. Ἀόρις α. ἠνέξα.
 Ἀπόχρη. μέλλων ἀποχρήσει. Ἀόρις α. ἀπέχρησε, ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 χρεῖω παλαιού.
 Ἀχθεῖμαι. μέλλων ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀρχήσου. Ἀόρις α.
 ἠχθέω.

Α' Ρ Χ Η Τ Ο Υ Β.

Βαίω. μέλλων βήσομαι, ἀπὸ τῆς βάω. ὦ. ἀρχήσου. Ἀόρις β. ἐβέω,
 ἀπὸ τοῦ ἐβῆμι.
 Βάλλω. μέλλων βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀρχήσου. ὡς ἀπὸ τῆς βάλλω.
 μέλ. βάλλω, ἐβάλλα. ὅθεν κατὰ μετὰ δεσιν, καὶ ὡς τοῦ, αἰς, ἢ, βέ-
 βληκα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐβῶ, βλήσω, ἐβέβληκα. Ἀόρις β. ἐβέβλον.
 Βλαστάνω. μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω. ὦ. ἀρχήσου. Ἀόρις β.
 ἐβέβλαστον.
 Βιάω. ὦ. μέλλων βιάσω. Ἀόρις β. ἐβίαν, ἀπὸ τοῦ βιάμι ἀρχήσου.
 ἢ μελώχῃ, ὁ βιούς, τοῦ βιόντος.
 Βεβλόμαι. μέλ. βεβλήσομαι. παρακ. βεβέβληκα, ἀπὸ τῆς βεβλέομαι ἀρχήσου.
 Βρώστω. μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀρχήσου.

Α' Ρ Χ Η Τ Ο Υ Γ.

Γαμέω. ὦ. μέλλων γαμήσω. Ἀόρις α. ἐγήμεν, ἀπὸ τοῦ γάμω ἐαριν-
 τόνου ἀρχήσου.
 Γηράστω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀρχήσου.

Γίνομαι,

DE VERBIS ANOMALIS

ab actiuo præterito, hoc est εἰδηνικε, huiusmodi participium per syn-
copam deducatur, ut εἰδηνικώς, εἰδηνικός τοῦ, εἰδώς, εἰδύ τοῦ. ὃ ἀπαρέμ-
φαιτον εἰδηνέναι, καὶ συγκρατῆ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέμ. ἐλδύτομαι. ὁ ὅρ. β. ἡ λυθον, καὶ ἡ λυθον, ἀπὸ τοῦ ἐλδύτω.
Εὐρίσκω. μέμ. δύνω. ὁ ὅρ. β. δύνω. παρὰ. παρὰ. δύνω. ὁ ὅρ. β. δύνω.
ἔχω. μέμ. ἐξω, ὁ πρὸς δύνω. παρὰ. ἐσχηνικε, ὁ ὅρ. β. ἐσχον, ἀπὸ
τοῦ σχένω. ὁ ὅρ. β. ἐσχόνω.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ζ.

Ζδλγνύω, καὶ Ζδλγνύμι. μέμ. Ζδλξω, ἀπὸ τοῦ Ζδλγω.
Ζωννύω, καὶ Ζωννύμι. μέμ. Ζώσω.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Θ.

Θάπτω. μέμ. θάψω. ὁ ὅρ. β. θάψω. ὁ ὅρ. β. θάψω.
Θέλω. μέμ. θέλῃσω. ὁ ὅρ. β. θέλῃσω, ἀπὸ τοῦ θέλῃω. ὁ ὅρ. β. θέλῃω.
Θνήσκω. μέμ. θανούμαι. ὁ ὅρ. β. θανούμαι, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρὰ. ὁ ὅρ. β. θείνω.
τέθνηκε, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσκω. ὁ ὅρ. β. θνήσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ ἰσοῦ.
τοῦ, η, εἰς, α, ἰωνικῶς τέθνηκα, ὡς βεβηκε, βεβαα. ὃ πρὸς ἀκτικὴν τέθνηκα.
Θι. ὃ δὲ κτικὴν τέθνηκα. ὃ ἀπαρέμφαιτον τέθνηκα. ἡ μετοχὴ τέθνηκα.
τέθνηκτος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τέθνηκα, unde τέθνηκα.
σου. τέθνηκας uero præteriti tēporis, ἀπὸ τοῦ τέθνηκα, unde τέθνηκας.
abiecto, a quo τέθνηκας, ἐ, ἰν, η, conuerso, quorum τέθνηκας cōnu-
ne est, alia uero Poetica. At τέθνηκα ἀπὸ τοῦ τέθνηκα. ὁ ὅρ. β. τέθνηκα.
τέθνηκα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum
in, μι, Est enim εἶναι ὃ κςπῶ. ὁ μέμ. α. θνῶ. ὁ μέμ. β. θανῶ.
sicut ἀπὸ τοῦ εἶναι, εἶναι, εἶναι, εἶναι. A primo igitur futuro κςπῶ.
ταῖς ἐστιν τοῦ, ν, fit ἐνέω, θνῶ, καὶ ἀναδπλαστικῶς τέθνηκα. Vnde τέ-
θνημι primæ coniugationis τῶν εἰς, μι, μέμ. ἐνέω. παρὰ. ὁ ὅρ. β. ἐνέω.
τέθνηκα, διὰ τῆς, εἰ, διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uero futuro
θανῶ, κατὰ μετὰ θνῶ, θνῶ, καὶ τέθνηκα. Vnde τέθνημι se-
cundæ Coniugationis, ut supra dictum est.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ι.

Ἰκνούμαι, unde ἰκνυνούμαι. μέμ. ἰξομαι. μέμ. ὁ ὅρ. β. ἰκνύμι.
unde ἰκνύμι, ἀπὸ τοῦ ἰκνύμαι. ὁ ὅρ. β. ἰκνύμι.
Ἰπτάμαι, unde ἰπτάμαι. ὁ μέμ. πτήτομαι. ὁ ὅρ. β. ἐπῆμι, ἀπὸ
τοῦ ἰπτήμι. ὁ ὅρ. β. ἐπῆμι.
Ἰλάσκομαι. μέμ. ἰλάσσομαι, ἀπὸ τοῦ ἰλάω, ὁ ὅρ. β. ἰλάω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω, μέλων καύσω. ὁρίσος, β. παθητικός, ἐκείλω.

Καθίζομαι. μέσος μέλων, β. καθίζωμαι.

Κάθηναι. μέλων καθίζομαι.

Κλάζω. μέλων κλάζω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρῆσου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληκα.

Καθαίρω, καθάω. ὁρίσος, β. καθαίρω, ἀπὸ τοῦ καθαίρω.

Καταδύομαι. μέλων καταδύομαι. ὁρίσος, β. καταδύω, ἀπὸ τοῦ καταδύω ἀχρῆσου.

Κερανιά, καὶ κεράννυμι. μέλων κεράσσω. παρακείμενος κεκέρταμαι, κεκέρταμαι.

Κορενύω, κορέννυμι. μέλων κορέσσω, ἀπὸ τοῦ κορέω. ἀχρῆσου.

Κρύπτω. μέλων, κρύπτω. ὁρίσος, β. παθητικός ἐκρύβω, ἀπὸ τῆς κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλων λήγω. παρακείμενος εἴληκα. ὁρίσος, β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήγω ἀχρῆσου.

Λαμβάνω. μέλων λήφομαι. παρακείμενος εἴληφα. ὁρίσος, β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήφω ἀχρῆσου.

Λανθάνω. μέλων λήσω. μέσος παρακείμενος λείληθα, καὶ παθητικός λείλομαι ὁρίσος, β. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρῆσου. μέσος ὁρίσος, β. ἔλαθον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλων μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω. παρακείμενος μεμάθηκα. ὁρίσος, α. ἐμάθησα, ἀχρῆσος. ὁρίσος, β. ἐμάθην, sicut ἀπὸ τοῦ εἶπον. πέω. ἐδούπησα, ἐδούπησιν, sicut ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρῆσου.

Μάχεμαι. μέλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσσομαι, ἀπὸ τοῦ μάχομαι. μαχοῦμαι. ἀχρῆσου.

Μέλωμαι, ὡς φροντίζω, cuio. μέλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. ἀχρῆσου. μέσος παρακείμενος μέμηλα. ποιητικῶς.

Μένω. μέλων μόνω. παρακ. μεμένηκα. ἀπὸ τῆς μόνω. ὁρίσος, α. ἐμενα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλων μίξω. ὁρίσος, β. παθητικός, ἐμίγλω, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρῆσου.

Μορνύω. μέλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἶχομαι. μέλων οἰχίσσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχούμαι, ἀχρῆσου.

ὁρίσος, β. ὤχλω.

Οἶομαι, καὶ συγχεσθῆ οἶμι. παρατατικός, ὤμλω. μέλων οἶσσομαι, ἀπὸ τοῦ οἶομαι. οἶομαι, ἀχρῆσου. ὁρίσος, β. ὤκηθην.

DE VERBIS ANOMALIS

Ὀφέλω, μέλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὀφειλῶ, ἀρχήσου. καὶ
ὀφλω, ὀφλήσω, καὶ τὰ συγκριστῶ. παρακείμενος ὀφλήκη. ὀρίσος α.
ὀφλήκη. ὀρίσος β. ὀφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὀμνυμι. μέλων, ὁμώσω, ἀπὸ τοῦ ὁμώω, ὁμά. παρακείμενος
ἀπὸ τῆς ὁμώω. ὁμώκη.

Ὀμόρηνυμι. μέλων, ὁμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γάσχω. μέλων, πείσομαι, ὁ περὶ ἀντὶ τοῦ πείθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πείθω
μα λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ
πείθω. Potest & ἀπὸ τοῦ πείθω inusitato deduci. ὁ μέλων, πεί
σω, καὶ μέσος μέλων, πείσομαι, καὶ ἰσοπῆ τοῦ, μεί, εἰ, ὅφω, ὅφω, πεί
σομαι. ὀρίσος β. ἐπείθω, ἀπὸ τοῦ πείθω. μέσος παρακείμενος, πείπ
νω, ἀπὸ τοῦ πείνω, πένω, πηνίω, πεπύνηκη. μέσος, πείποναι, καὶ πλε
οναζμῶ τοῦ, πείποναι.

Γίπλω. μέλων, πεισύνω, ἀπὸ τοῦ πείπω ἀρχήσου. ὁ μέλων, πείσω, καὶ
ὀφλήκη. πείσω. ὁ μέσος, πεισύνω. παρακείμενος, πείπλω, ἀπὸ τοῦ
πείω, πείω. ὀρίσος α. ἐπέσκη, ἀπὸ τοῦ πείω, πείσκη. ἀρχήσου.
ὀρίσος β. ἐπέσκη, ὡς ἐπείσκη, ἐπείσκη.

Γετανύω, καὶ πετάννυμι. μέλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Γηνύω, καὶ γήννυμι. μέλων, γήξω. μέσος παρακείμενος, γέσκη.
ὀρίσος β. παθητική, ἐπέγλω, ἀπὸ τοῦ γήω ἀρχήσου.

Γίνω. μέλων, γάσω. παρακείμενος, γέσκη, ἀπὸ τοῦ γάω, γῶ.
ὀρίσος β. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ γίω.

Γυνάσκω. μέλων, γινώσκω. παρακείμενος, γέσκη. μέσος
ὀρίσος β. ἐπιδόμω, ἀπὸ τοῦ γινώσκω.

Γράφω, καὶ γράφω. μέλων, γράσω. παρακείμενος, γέσκη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Ῥέω. μέλων, ῥέω, καὶ ῥήσω. παρακείμενος, ῥέω. ὀρίσος β.
ῥέω, ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥήω ἀρχήσου.

Ῥηνύω, καὶ ῥήννυμι. μέλων, ῥήξω. ὀρίσος β. παθητική, ῥέω. ἀρχήσου.
ἀπὸ τοῦ ῥήω ἀρχήσου.

Ῥωνύω, καὶ ῥώννυμι. μέλων, ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακείμενος, ῥέω. μέσος
ὑπερσυντελικός, ῥέω. ῥέω, ῥέω, ῥέω. ὁ πρὸς ἀκτινὸν, ῥέω, ῥέω,
ῥέω. ὁ ἀπὸ τῆς ῥέω, ῥέω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβενύω, καὶ σβέννυμι. μέλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω.
ὀρίσος β. ἐσβίω, ἀπὸ τοῦ σβήμι ἀρχήσου.

Σδύομαι. ὀρίσος β. ἔσδω, ἐσδύην. ὀρίσος α. ἐνεργητικός, ἔσεναι.

Στρευνύω, κη) στρευνύμι. μέλαν, στένω, από του στένω, αχρήσου.
 Στρευνύω, κη) στρευνύμι. μέλαν, στένω, από του στένω, στένω, αχρήσου.
 Σπένδω. μέλαν, σπένδω, από του σπένδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, δι) τάνω. μέλαν, τάνω.

Τέμνω. μέλαν, τμήνω, από του τμήνω, αχρήσου. αόριστος β. έταμον.

Τιδώσκω. μέλαν, τιδώσκω, από του τιδώσκω, αχρήσου.

Τρέχω. μέλαν, τρέξω. παρκαίμενος, διεσκάμην, από του σκαμέω, σκα-
 μώ, αχρήσου. αόριστος β. έσκαμον, από του σκαμέω, ή από του σκαμέω,
 σκαμώ. οθεν ό μέλαν β. σκαμώ, αχρήσου. ο μέσος μέλαν, σκαμούμαι.

Τυγχάνω. μέλαν, τούχομαι, από του τούχω. παρκαίμενος, τετύχηκα,
 από του τυχέω, τυχώ, αχρήσου. αόριστος β. έτυχον, από του τούχω
 αχρήσου, εν τω περὶ λόγῳ.

Τρώγω. μέλαν, φραγύμι. αόριστος β. έφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Υποσχοῦμαι. μέλαν, ύποσχίσσομαι, ή ύποσῆσομαι, από του ύρίσσομαι,
 οθεν ύπέσσω, αόριστος β. παρκαίμενος, ύπέσχημαι. αόριστος α. πε-
 δητικώς, ύπέσχεθην. μέσος αόριστος β. ύπέσχωμι, από του ύπο-
 σχοῦμαι, ύποσχοῦμαι, αχρήσου.

Υπνώω. μέλαν, ύπνώω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλαν, οῖσω, από του οῖω, αχρήσου. μέσος παρκαίμενος, ήνοιγε, κη)
 ήννοχα, αῖπικώς, από του ένεχω, αόριστος α. ήνευγε. αόριστος β. ήνευ-
 κεν, από του ένεγκω.

Φύω. μέλαν, φύσω. αόριστος β. έφλω, από του φύμι.

Φθίνω. μέλαν, φθίσσω, από του φθίω, αχρήσου.

Φρίττω. μέλαν, φρίξω. μέσος παρκαίμενος, πέφριγα, από του φρίκω,
 αχρήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλαν, χανούμι. μέσος παρκαίμενος, κέχηναι. αόριστος β.
 έχανον, από του χάνω, αχρήσου.

Χαίρω. μέλαν, χαρήσομαι, από του χαρέω, χαρῶ, αχρήσου. αόριστος β.
 παθητικώς, έχάβην.

Χανύω, κη) χανύμι. μέλαν, χῶσω, από του χῶω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωΐω, ωῖω. μέλαν, ὠσω, από του ὠω, αχρήσου. αόριστος α. ὠσα,
 παρκαίμενος παθητικώς, ὠσμαι.

Τίλος των ἁνομάτων ῥημάτων.

DE PARTICIPIIS.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Ετοχή ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος, hoc est, Participium est dictio participans nomen, ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & casus, uerbi autem significaciones, tempora, & coniugationes, & cōmuniter species, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχή, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo significat, eo q̄ partē capit nominis, partemq; uerbi. Pro quo δὲ τύπων cōmune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, q̄ pars orationis esse dicitur. Specialem uero in eo q̄ partem capit nominis, partemq; uerbi.

Proprium est huic parti, semp̄ in deriuatione cōsistere, quod de nulla alia parte orationis dici potest. Nā aliae partes & primitiuas habent species, ut α' βασιλεύς nomine βασιλικός. ab αἰσῶ uerbo αἰσάω, & alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut α' γράφω, ὁ γράφων, ὁ γράφωντος. α' τύπῳ, ὁ τύπων, τοῦ τύπωντος, quod fit α' prima persona praesentis temporis modi indicatiui, adiuncta, v, consonante. Nam omne uerbum in, ω, apposita, v, participium facit. ἡ γυνὴ, ὁ γυνήσκωντος, α' nominatiuo fit, ω, magno in, ο, paruū mutato, & adiuncta, το, ut ὁ τύπων, τοῦ τύπωντος, διὰ τοῦ, γ, Quoniam omnis genitiuus participii, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ, γ, declinatur, dempto participio praeteriti perfecti. τὸ πῶν, ο, μικρόν. Quoniam participia declinando corripuntur, nisi syneresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιῶντος, & ἐσῶς, ἐσῶτος. ἡ σὺνικὴ, τῶν τύπωντι. ἡ αἰσθητικὴ, τῶν τύπωνται. ἡ κληρικὴ, α' τύπων. Nā participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυνάμεις. τῶν τύπωντε, τῶν τυπώντων, ὁ τύπωντε, Πληθ. οἱ τύπωντες. τῶν τυπώντων. τοῖς τύπουσι Quoniam omnis datiuus singularis desinens in, ι, prolatum, ante ipsum suscipiens, σ, ac elementa renuens quae cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπουσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimā aequalē tēpore, siue maiorem penultima aliogz casuum, accipit, v, & fit τύπουσι, sicut α' πὸ τῶν λέοντι, λέοντι, λέοντι. ὁ γὰρ, ο, μετέωρον, διὰ τῆς προσηκῆς τοῦ, v, μετέωρον, hoc est. Nam, ο, productum p̄ appositionem, v, producitur. τὸ ἡλυκόν.

ἡ τύπουσα, α' genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ, γ, declinatum, extremam genitiui in, σα, conuertens, ac penultimā

mam natura produciens, foemininū facit. Producitur autē penultima assumptiſe τοῦ, υ, in diphthongū, ut supra dictū eſt, prius tamiſ, υ, cōſo nate abiecta. Τὸ, σα, correptū. Quoniam foeminina in, α, a masculinis for mata, æqualē ſpe habet, α, cū extrema genitiui masculini eius. Vel ſic. Omne foemininum in, α, ὀξυδάμων, ſive περιδάμων, produ cit, α. προπεροξύτων, ſive προπεριδάμων corripit.

ἢ γυνικὴ τῆς τυπότης, ſicut τῆς μούνης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τυπόν, a genitiuo masculini fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participii διὰ τοῦ, υτ, declinatus, abiecta, τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ, πόν, ο, μικρόν. Nam omne neutrum in, υ, deſinens, extremam corripit. ἢ γυνικὴ, τοῦ τυπόντος, ſicut & masculinum. Quoniam omne neutrum a masculino formatum, cuiuſcuq; ſit declinationis eandem ſeruat in flexionem.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ὙΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ.

Ἀρσενικόν.

Ὁ τυτφός, τοῦ τυτφός, a prima perſona præteriti perfecti, α, in, ως, conuerſa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in, ως, deſinentia, acunt extremam, & per, ω, magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in, ο, paruum cōuertitur, & declinatur p, υτ.

Τὸ γυνικόν.

Ἡ τυτφῆ, fit a genitiuo participii eiufdem temporis, τος, in, α, conuerſa, ac, υ, penultimæ addita. Nam, ο, ut supra dictum eſt, προ δέσει τοῦ, υ, producitur, & ſic τυτφούα dicendum fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τυπόνος, τυπόνος. Sed quoniam foeminina a masculinis formata in, α, purum deſinentia, ut plurimum, ι, in penultima habere uolunt, additum eſt, ι, & abiectum eſt, ο, μικρόν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic, υ, diphthongus impropria facta eſt. Τὸ, α, βραχὺ. Quia omne foemini num in, α, deſinens προπεροξύτων, ſive προπεριδάμων, corripit, α, ut supra dictum eſt. Vnde penultima quæ natura longa eſt, ante bre uem ſuſcipiens accentum, circumſlectitur. ἢ γυνικὴ, τῆς τυτφῆος. Τὸ, ας, μικρόν. Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam, ſuperans autem, corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τυτφός, a genitiuo participii masculini fit τυτφός, ἀποβολῆς τοῦ, τυτφός, τοῦ τυτφός, τῶ τυτφόν, τὸ τυτφός.

γ. iiii

DE PARTICIPIIS.

Α' ΟΡΙΣΤΟΣ Α. ἢ Ἀρσενικόν.

Ὁ τύψας, ἂ' prima persona primi Aoristi abiecto augmento, & adiuncto, σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel ἂ' secunda persona abiecto augmento tantum. τὸ ψας μακρόν. Quia masculina in, σας, desinentia Grauitona, siue nomina sint, siue participia, producunt extremam. ἢ γυνή, τοῦ τύσαντος, sicut τοῦ τύποντος.

τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, ἂ' genitiuo participii masculini. Νί omne participiū δια τδ, ντ, declinatu, extremā genitiui in, σα, uertens, ac penultimā natura pducēs, foemininū facit. ἢ γυνικί, τῆς τυψάσης, sicut τῆς μούσης.

τὸ οὐδέτερον.

τὸ τύψαν, ἂ' genitiuo participii masculini, sicut τύπον. ἢ ψαν, βραχύ. Quia omne neutrum in, ν, desinens, & cætera. Declinatur autem ἢ τύψαν, τοῦ τύσαντος, τῶ τυψάν, ἢ τύψαν.

Α' ΟΡΙΣΤΟΣ Β.

Ὁ τυπῶν, ἂ' prima persona secundi Aoristi, expuncto augmento, & ο, paruo in, ω, magnum mutato, & accentu in ultimā translatō, ut ἔτυπον. ὁ τυπῶν, τοῦ τυπόντος. ἢ θηλυκόν, ἢ τυπούσα, τῆς τυπούσης. ἢ οὐδέτερον, ἢ τυπόν, τοῦ τυπόντος, sicut & præsens participium.

ΜΕΛΛΩΝ Α.

Ὁ τύψων, ἂ' prima persona primi Futuri, προσδέσει τοῦ, ν, τυψω. ὁ τύψων, τοῦ τυψόντος. ἢ θηλυκόν, ἢ τυψωσα, τῆς τυψούσης. ἢ οὐδέτερον, ἢ τύψον, τοῦ τυψόντος, τῶ τυψόν, ἢ τύψον.

ΜΕΛΛΩΝ Β.

Ὁ τυπῶν, ἂ' prima persona secundi futuri adiuncto, ν, cuius extrema circumflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi Aoristi, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim secundi Aoristi semper acuitur, & per, ον, declinatur, ac etiam neutrum in, ον, facit. Participium uero secundi futuri circumflectitur semper & per, ον, declinatur, ac perinde neutrum in, ον, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυπεύντος. ἢ θηλυκόν, ἢ τυπούσα, τῆς τυπούσης. ἢ οὐδέτερον, ἢ τυπούν, τοῦ τυπούντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΓΡΑΗΤΙΚΑΙ'.

Ἐνέσως καὶ παρατετακίς.

Ὁ τυπόμενος, ἂ' πο τοῦ τυπόμενι fit. Quia omne Passiuum siue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, uertens extremam primæ personæ in, μονος, participium facit. ἢ, πῶ, μακρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum passiuum, siue medium in, μ, desinens, absq; synæresi,

Παρακείμενος και υπερωτελικός.

ὁ πετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τετύμμαι, prima persona
præteriti perfecti passivi, per regulam iam dictam, quoniam omne
Passivum siue Medium, habens in fine, μ, κλησύν, &c. acuit penulti-
mam contra cōmunem regulam. Nam participia in, μνος, desinentia
accusant antepenultimam. Hoc autem factum est, quoniam Præteri-
tum passivum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut
Libro sexto in præterito passivo Grauitonog declaratum est. Qui-
busdā tamen participiis contrarium evenit, quæ cum syncopam siue
synstolen patiuntur, accusant antepenultimam, ut ὀδμημένος, ὄρμος. Δε-
δικμένος, ἐγγίμος. ἡσμένος, ἄσματος, ἀπὸ τῆς ἰδομαι, τοῦ δὲ φραζομαι
λαττορ, ὧσαυτ τοῦ ηἵς, κρητά συσώλω. Τὸ θηλυκόν, ἡ τετυμμένη, τῆς τε-
τυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Α' Ο' ΡΙΣΤΟΣ Α.

ὁ τυφθᾶς, τοῦ τυφθῆντος, ἃ ποτὶ τοῦ ἐν τυφθῇν prima persona primi
 Aoristi passivi, quoniam omne verbum in, ν, definens cum uocali na
 tura longa, non habens, μ, κληπῶν, mutato, ν, in, σ, ὅξυ τωνων participium
 facit. φ θῆς diphthongus. Quia definitia in, ες, θῆς τοῦ, ντ, declina
 ta diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis no
 minatiuus & accusatiuus, non existens ex synæresi, acuiuntur. Quo in
 loco quæri potest, cur participium Aoristi passivi non seruauit, ν, sed
 illud in, ε, diphthongum mutauit. Dicitur quod definitia in, ν, θῆς
 τοῦ, ν, facientia triplex genus, per, os, purum appetuit declinari, ut
 ὁ δὲ σῶσας, τοῦ δὲ σῶσῆς. Participia uero inæqualibus syllabis declina
 ta, uel per, ντ, uariantur, uel per, τος, absq, ν, ob quam rem mutauit

DE PARTICIPIIS.

η, in, ε, diphthongum, ut sit imitatio declinationis nominis, quæ quidē valeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ, υτ, ἢ γενική, τοῦ τυφθέντος, a nominatio fit addita, τος, syllaba, ac subtracta subiunctiva uocali diphthongi, deinde, σ, in, ν, conuerso. τυφθέντος tamen esse debuerat, sed declinata per, υτ, syllabam, quæ in nominatio natura existunt longa, in genitio uertunt in positione longā, καὶ ἄλλως. Desinentia in, σ, cū diphthongo in genitio abiciunt subiunctiuam uocalem, excipiuntur κλείς, κλειδός. παῖς, παιδός, & δαίς, δαιτός. Declinatur etiam per, υτ, quia omnis genitiuus participii, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ, υτ, declinatur, dempto præterito pfecto. ἢ δυνική, τῷ τυφθέντι. ἢ αἰτιατική, τὸν τυφθέντα, ἢ κλητική, ὃ τυφθείς. Δύι. τῷ τυφθέντε, τὴν τυφθέντων, ὃ τυφθέντε. Πλῆ. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθέσι, a datiuo singulari fit, sicut ἀπὸ τῶ τυπέντι, τυπέσι. Differūt tamē diphthongo. Nā τυπέντι producit penultimā per, ν, τυφθείσι uero p, ι, sicut χαίρειν, χαίρει, χαίρεισι. Potest etiā huiusmodi datiuus a nominatiuo singulari deduci, adiuncto, ι, ac etiā accētu acuto in circūflexū mutato, ubi penultima natura longa accentum suscipiens breuē præcedit, τυφείς, τυφθείσι. ἢ αἰτιατική, ἃς τυφθέντας. ἢ κλητική, ὃ τυφθέντες. τὸ θηλυκόν, ἢ τυφθείσα, τῆς τυφθείσης, a genitio participii masculini fit. Nā omne participiū διὰ τοῦ, υτ, declinatum, extremā genitiui in. σα, conuertēs, ac penultimā natura producēs, foemininū facit, ut τυφθέντος, τυφθείσα.

Τὸ οὐδέποτε. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος, fit a genitio participii masculinii, extrema syllaba abiecta, sicut τὸ τυπέν, ἀπὸ τοῦ τυπέντος. τὸ φθάνειν.

Αἰετός β.

Ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύλω prima persona secundi Aoristi. ἢ τυπείσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τῶ τυπέντος. Et hæc omnia formationē & declinationē participii primi Aoristi omnino sequuntur.

Μέλλαν α.

Ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησόμενου, ἀπὸ τοῦ τυφθῆσομαι, prima persona primi Futuri passiuī, μαι, in, μνος, conuersa.

Μέλλαν β.

Ὁ τυπασόμενος, τῶ τυπασομένῳ, a prima psona secūdi Futuri passiuī τυπασομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλαν.

Ὁ πετυφόμενος, τοῦ πετυφομένῳ, a prima psona præsentis tēporis.

ΜΕΤΟΧΛΙ' ΜΕΣΑΙ.

Participia Media singula a singulis temporibus sūt, extrema in μνος, conuersa, quæadmodū & passiuā, ut τυπόμεαι, τυπόμενος.

Ἀόριςτος α. ἐτυψάμην, ὁ τυψόμενος. Ἀόριςτος β. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος.
μέλων α. τυψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλων β. τυπούμαι, ὁ τυπόμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in, ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ'.

πρώτης συζυγίας, τῶν εἰς μὲν ἑμάρτων.

Ἐνέσως καὶ παρκατα.

Τῆς, ἂν prima persona præteriti imperfecti ἐπείθην.

Quoniam omne uerbum in, ν, desinens, cū uocali natura longa, nō habens, κλιτικόν, in, σ, oxytonum facit participiū. Τὸ θῆς diphthongo. Quoniam in, εις, desinētia δὲ τῶν, ν, τ, declinata, diphthongū habēt. καὶ α' μως.

Desinentia in, εις, δὲ τοῦ, η, facientia triplex genus, &c. ut in primo Aoristo passiuo dictum est. καὶ α' μως.

Primitiuū huius uerbi, hoc ἐπείθω, πείθω, ἂν pfectiōe habet, ε. ἐψιλόν uero cū pducitur, appositione τῆς, ι, pducitur. Ob quā rē prima cōiugatio uerboz in, μ, facit participiū δὲ τῆς, ι, διφθόγγου, nō autē δὲ τῆς, η,.

Quo in loco aduertēdū est, quod omnia participia masculina uerborum actiuorū tam in, ω, q̄ in, μ, desinentium, extremam syllabam productam habent. Quomodo autē producatū aperiēdum est. Nā in uerbis in, ω, patet omnia participia in, ω, μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi Aoristi, quod in, ως, pductum desinit, ὁ τυψας. At in uerbis in, μ, quoniam eorū participia præsentis tēporis & secūdi Aoristi uarias habēt terminatiōes, uarias etiā formations habere necesse est.

Cum igitur participia præsentis tēporis hōz uerboz formentur ἂν prima psona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omni bus coniugationibus, ut & ἐπείθην, ἵσταν, ἐπείθων, ἐπείθον, & etiam ipsa in longā desinere necesse est. Appetāt præterea τὰ χαρακτηριστικὰ cōiugationis, hoc est formatiuas uocales, ε, scilicet, α, ο, υ, quæ breues sunt, sicut in eorū pfectis πείσας, ἵστασας, ἐπείσων, ἐπείσων, opus est formare dicta participia alio & alio modo secūdū diuersas uocales cōiugationū.

Participium igitur primæ coniugationis formatur ἂν prima psona præteriti imperfecti, abiectō prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ est, ε, &, ν, in, σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἐπείθην, ὁ πείθεις. Sed quoniam extrema breuis est, contra participioz actiuorum naturā assumpto, ι,

Ultima om
nium longa

Coniuga.
primæ.

DE PARTICIPIIS.

in diphthongum producitur, ut supra dictum est, & sic fit πέν, ubi seruata est, figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo.

Coniuga.
secundæ.

Participium secundæ coniugationis etiam a prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ est, α, & υ, in, σ, mutatis, ut ἴσσω, ὁ ἴσας, ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum, α, sit anceps, & eadem breuis in seipsum longā mutari possit.

Coniuga.
tertiæ.

In tertia coniugatione fit participium etiam a prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, &, ω, magno in, ο, paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam, υ, in, σ, mutatis, ut εἶδον, ὁ εἶδς, ubi, ος, syllaba breuis est, quæ assumpto, υ, producitur diphthongo, ut supra dictum est, & sic fit εἶδους.

Coniuga.
quartæ.

In quarta, etiam a prima fit persona præteriti imperfecti participiū, abiecto augmento, &, υ, in, σ, conuerso, ut ἐλύην, ὁ ἐλύης, ubi nulla est facta uocalis mutatio, cum, υ, ἀντίστοιχον non habeat in quod mutari possit, sed seipsum breue in longum mutauit, cum id quoque διήκονεν sit.

Ἡ γυνή, τοῦ πέντος, a nominatio fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφείας, τυφέντες. ἢ οὐπική, τῶ πέντι. ἢ ἀπαπική, ἔν πέντι. ἢ κληπική, ἀπείας. Δυνίγες. τῶ πέντι. τοῖν πέντιον. ἀπέντι. Πληθ. οἱ πέντες. τῶν πέντων. τοῖς πέσι. ἔδν πέντας. ἀπέντες. ἢ πέσας, τῆς πέσης. ἢ πέν, τοῦ πέντος.

παρεκείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τεθεικός, τοῦ τεθεικός, ἀπὸ τοῦ τεθεικός, prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφός, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἢ τεθεικός, τῆς τεθεικυίας, sicut ἢ τετυφός. ἢ τεθεικός, τοῦ τεθεικός, sicut ἢ τετυφός. Ἀόριστος α.

Οἱ θήκτες, τῶ θήκτος esse debuerat, ἀπὸ τῶ ἐθήκ, sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τῶ ἐτύψα. Sed eius usus non habetur, quoniam hic Aoristus est a regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, Libro. VII.

Αόριστος β.

Οἱ εἶς, τῶ θέντος, ἀπὸ τῶ ἐθην, prima persona secundi Aoristi, sicut ἀπὸ τῶ ἐπίνην ὁ πέας. ἢ εἶσα, τῆς εἶσης, sicut ἢ πέεσα. ἢ θέν, τῶ θέντος, sicut ἢ πέν.

Μέλαν α.

Οἱ θήσαν, τῶ θήσαντος, ἀπὸ τῶ θήσω, sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τῶ τύψω. ἢ θήσαν, τῆς θήσαντος. ἢ θήσον, τῶ θήσαντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ. ΓΛΩΤΤΙΚΑΙ.

Εἰς ὧς καὶ παρεκτ.

Οἱ τιθέμενος, τῶ τιθέμενος, ἀπὸ τῶ τίθεμαι, με, in, μενος conuersa, sicut ἀπὸ τῶ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἢ τιθέμενος, τῆς τιθέν, ἢ τιθέμενος, τῶ τιθέμενος.

παρρηκείμῃνος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ παρεκείμῃνος, τοῦ παρεκείμῃνου, ἀπὸ τοῦ παρεκίμαι prima persona prateriti perfecti passivi. ἢ παρεκίμην, τῆς παρεκίμηνς, τοῦ παρεκίμενον, τῶ παρεκίμενος.

Ἀόριστος α.

Ὁ παρεῖς, τῶ παρεῖντος, ἀπὸ τοῦ παρεῖν, prima persona primi Aoristi passivi ἐπὶ τῆς, sicut ὁ τυφθεῖς, ἀπὸ τῶ ἐτυφθῆν, ἢ παρεῖσα, τῆς παρεῖσης, τοῦ παρεῖν, τῶ παρεῖντος.

Μέλλαν α.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησόμενου, ἀπὸ τοῦ τεθησάμαι, prima persona futuri primi passivi. ἢ τεθησόμενῃ, τῆς τεθησόμενης, τοῦ τεθησόμενον, τοῦ τεθησόμενος.

Μετ' ὀλίγον μέλλαν.

Ὁ τεθείσομενος, τῶ τεθείσομένου. ἢ τεθείσομένη, τῆς τεθείσομένης, τοῦ τεθείσομενον, τοῦ τεθείσομένου, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι, prima persona eiusdem temporis, τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ' ΜΕΣΑΙ.

Ἐνδεσὼς καὶ περκατα.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθέμενου, ἀπὸ τοῦ τιθέμαι, prima persona praesentis, quem admodum & passiva.

Participium praeteriti medii non inuenitur, cum nō habeat unde formari possit. Nam in uerbis in, μ, medii praeteriti & secundū futurū formari non possunt, sicut in uerbis dictū est, Libro septimo.

Ἀόριστος β.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, ἀπὸ τοῦ θέμαι, prima persona eiusdem temporis, ἐθέμενος. ἢ θεμένη, τῆς θεμένης, τοῦ θεμένον, τοῦ θεμένου.

Μέλλαν α.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησόμενου, ἀπὸ τοῦ θησάμαι, prima persona eiusdem temporis, ἢ θησόμενῃ, τῆς θησόμενης, τοῦ θησόμενον, τοῦ θησόμενος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ. ΜΕΤΟΧΑΙ' ΕΝΕΡΓ.

Ἐνδεσὼς καὶ περκατα.

Ὁ ἰσάς, τοῦ ἰσάντος, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, prima persona praeteriti imperfecti, ἢ ἰσάσας, τῆς ἰσάσας, τοῦ ἰσάσαν, τοῦ ἰσάσαντος.

παρρηκείμῃνος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ ἰσάκως, τοῦ ἰσάκως, ἀπὸ τῶ ἰσάκω, extrema in, κως, mutata, ἢ ἰσάκω, τῆς ἰσάκω, τοῦ ἰσάκω, Inuenitur etiam ὁ ἰσάκως, τῶ ἰσάκωτος. Inuenitur etiam ὁ ἰσάκως, τῶ ἰσάκωτος, ἀπὸ τῶ ἰσάκω, Consueuerunt enim ἰσάκως praeferitis subtrahere, κ, in praeteritis, ac penultima corripere, ut μέμνη, μέμνη, sicut ἰσάκως, ἰσάκ, unde participiū ἰσάκως, ἰσάκως. Ὁ ἰσάκω. Ἐσάκω, εἰν αἰσάκω, penultima correpta, est Poetae aliquando metri gratia

Iones. κ. de
praeferitis
summonet.

DE PARTICIPIIS.

eandem producant. Ὁ δὲ ἀναστάς ν. Ἐστῶτες περὶ βαμὸν. Sicut με-
μαῶς, μεμαῶτες. Ὁ δὲ ἀναστάς ψ. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ὅ μ' ἐψόμεν οὐδέ τι.
Et alia huiusmo-
di. καὶ κρᾶσει ἐστῶς, ἐστῶτος, ἀ quo foemininum, ἢ ἐστῶσα, τῆς ἐστῶσης.

Regula.

Nam regula est quod participia in, ως, si sint ἀπαρῆ, hoc est, sine pas-
sione, per, ο, declinata, in, γα, faciunt foemininum, ut ἐστῶσας, ἐστῶ-
σας, ἐστῶσας. καὶ ἰωνικῶς ἐστῶς, ἐστῶτος, ἐστῶσα, sicut μεγαῶς, μεγα-
ῶτος, μεγαῶσα. Ἰλιόδω γ. Τὸν δ' ἡμέτερον ἔπειδ' ἐλθὲν διδὼς ἐκμεγαῶσα.

Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per, ω, faciunt
foemininum in, σα, ut ἐστῶς, ἐστῶτος, ἢ ἐστῶσα, unde διεστῶσα, quo par-
ticipio Isocrates ad Demonicum usus est, sic inquit, Ἐν ποταμῶν μὲν
ὡς Διμόνικε πολὺν διεστῶσαν δὲ ῥήσασθαι τὰς τε τῶν ἀποσταλῶν γνώμας,

Circa nō cir-
cūflectatur

& reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per, ω, magnum scribendū
est, ut τὸ ἐστῶς, τοῦ ἐστῶτος, & neutrum horum circumflectitur, quoniam crasis
non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis huius crasis, ut læ-
pe dictum, ex acuto & graui circumflexum facit, ut ποιέω. ὡ, at in hoc
participio ἐστῶσας penultima habet grauem, ultima uero acutum, quo-
niam participia in, ως, præteriti perfecti super extremam habent
acutum, ut τετυφῶς. ex graui enim & acuto nō fit circumflexus, cum
in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Idcirco ἐστῶς,
siue masculini generis sit siue neutri, acuitur, quanquā extrema per cra-
sim sit longa. In obliquis uero & eorum foemininis eadem syllaba,
quæ ex ultimo penultima facta est, circumflectitur, nisi ubi extrema
impediat, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uaria-
ta est, quæ eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem fina-
lem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circumflecti-
tur, ut μοῦσα, μαῖα, sic ἐστῶτος, ἐστῶσα. Hoc idem patitur & μεγαῶς γε-
νῶτος, ἀπὸ τοῦ μεγαῶς. & μεμῶς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμῶς. & βεβῶς γε-
νῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβῶς, quorum foemina sunt μεγαῶσα, μεμῶσα, βε-
βῶσα. Neutra uero τὸ μεγαῶς, τοῦ μεγαῶτος. τὸ μεμῶς, τοῦ μεμῶτος. τὸ
βεβῶς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uero communia, a quibus hæc de-
ducuntur, sunt μένηκε, ἀπὸ τοῦ μένω, γήσω, μέμνηκε, ἀπὸ τοῦ μέμνημι, μέμνη-
σκε, ἀπὸ τοῦ μέμνημι, βήσω, ἀπὸ τοῦ βήμι. a quibus subtracto, κ, ac penultima corre-
pta ἰωνικῶς fit μέγα, μέμα, βέβα. unde participia μεγαῶς, μεμῶς, βε-
βῶς, καὶ κρᾶσει μεγαῶς, μεμῶς, βεβῶς. & sic de aliis huiusmodi.

Regula.

Ἀόριστος α.
Ὁ γήσας, τοῦ γήσαντος, ἀπὸ τοῦ γήσω, prima persona primi Aoristi,
sicut ὁ τυψας, τοῦ τυψάντος, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἀόριστος β.

Ὁ σῶς, τοῦ σῶντος, ἂ prima persona eiusdem temporis, ἔσω, sicut ἰσῶς, ἀπὸ τοῦ ἰσῶ. ἢ σῶσα, τῆς σῶσης. ἢ σῶν, τοῦ σῶντος.

Μέμων α.

Ὁ σῆσαν, τοῦ σῆσοντος, ἂ futuro σῆσω, ἢ σῆσουσα. ἢ σῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΠΑΘΗΤΙΚΑΪ.

Ἐνεῶς καὶ παρκατ.

Ὁ ἰσόμενος, τοῦ ἰσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἰσάμαι, ναι, in monos, conuersa. ἢ ἰσάμένη, τῆς ἰσαμένης. ἢ ἰσόμενον, τοῦ ἰσαμένου.

Παρκαίμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ ἔσαμένος, τοῦ ἔσαμένου, ἂ prima persona pereriti perfecti ἔσκαμαι, sicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἢ ἔσκαμένη. ἢ ἔσαμένον.

Ἀόριστος α.

Ὁ σαθείς, τῶ σαθέντος, ἂ prima persona eiusdem temporis ἔσάθην, sicut τυφθείς τυφθέντος, ἀπὸ τῶ ἐτύφθην. ἢ σαθείσα, τῆς σαθείσης. ἢ σαθέν, τοῦ σαθέντος.

Μέμων α.

Ὁ σαθισόμενος, τοῦ σαθισομένου, ἂ prima persona futuri passivi σαθίσομαι. ἢ σαθισομένη. ἢ σαθισόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέμων.

Ὁ ἔσατόμενος, τοῦ ἔσατομένου, ἂ prima persona eiusdem temporis ἔσατομαι. ἢ ἔσατομένη. ἢ ἔσατόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΪ ΜΕΣΑΪ.

Ἐνεῶς καὶ παρκατ.

Ὁ ἰσόμενος, τοῦ ἰσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἰσάμαι, sicut & passivum.

Ἀόριστος α.

Ὁ σισόμενος, τοῦ σισαμένου, ἀπὸ τοῦ ἔσισάμην, primo Aoristo medio, expuncto augmento. ἢ σισαμένη. ἢ σισόμενον.

Ἀόριστος β.

Ὁ σάμενος, τοῦ σαμένου, ἀπὸ τῶ ἐσάμην, ἀρχαίου, expuncto augmento. ἢ σαμένη, τῆς σαμένης. ἢ σάμενον, τοῦ σαμένου.

Μέμων α.

Ὁ σιστόμενος, τῶ σιστομένου, ἂ futuro σίστομαι. ἢ σισομένη. ἢ σιστόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεῶς καὶ παρκατ.

Ὁ διδῶς, τῶ διδόντος, ἂ prima persona praeteriti imperfecti διδῶν, ω, magno in, o, paruum mutato, ac, u, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum est. ἢ διδῶσα. ἢ διδόν.

DE PARTICIPIIS.

Γαργακείμνος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ δειδωκός, τοῦ δειδωκός, ἀπὸ τοῦ δειδωκ. ἢ δειδωκίᾳ, τῆς δειδωκίᾳς. καὶ δειδωκός, τοῦ δειδωκόςτος.

Ἀόριςτος β.

Ὁ δός, τοῦ δέντος, ἀπὸ τοῦ ἔδαν. ἢ δέσσα, τῆς δούσης. καὶ δέν, τοῦ δέντος.

Μέλλων α.

Ὁ δώσων, τοῦ δώσωντος, ἀ futuro δώσω. ἢ δώσουσα, καὶ δώσων.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΓΛΩΤΤΙΚΑΙ.

Ἐνεσῶς καὶ παρκατ.

Ὁ διδύμνος, τοῦ διδύμενου, ἀπὸ τοῦ διδύμαι. ἢ διδύμενη, καὶ διδύμενον.

Γαργακείμνος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ διεδιδμένος, τῶ διεδιδμένου, ἀπὸ τῶ διέδιδμαι. ἢ διεδιδμένη, καὶ διεδιδμένον.

Ἀόριςτος α.

Ὁ δίδεις, τοῦ δίδεντος, ἀ prima persona primi Aoristi passivi ἐδίδην. ἢ δίδεις, τῆς δίδεσης. καὶ δίδεν, τοῦ δίδεντος.

Μέλλων α.

Ὁ διδυσσόμνος, τοῦ διδυσσομένου. ἢ διδυσσομένη, καὶ διδυσσομένον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ διεδυσσόμνος, τοῦ διεδυσσομένου, ἀ prima persona eiusdem temporis διεδύσμαι. ἢ διεδυσσομένη. καὶ διεδυσσομένον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεσῶς καὶ παρκατ.

Ὁ διδύμνος, τοῦ διδύμενου. ἢ διδύμενη. καὶ διδύμενον, ἀπὸ τοῦ διδύμαι, sicut & passivum.

Ἀόριςτος ε.

Ὁ δύμνος, τοῦ δυμένου, ἀπὸ τοῦ ἐδύμην. ἢ δυμένη. καὶ δύμενον.

Μέλλων α.

Ὁ δωσόμνος, τοῦ δωσομένου, ἀ futuro δώσωμαι. ἢ δωσομένη, τῆς δωσομένης. καὶ δωσομένον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεσῶς καὶ παρκατ.

Ὁ ζδινύς, τοῦ ζδινύντος, ἀ prima persona praeteriti perfecti ἐζδίνην, ut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum est. ἢ ζδινύσα, τῆς ζδινύσης. καὶ ζδινύ, τοῦ ζδινύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΓΛΩΤΤΙΚΑΙ.

Ἐνεσῶς καὶ παρκατ.

Ὁ ζδινύμνος, τῶ ζδινυμένου, ἀπὸ τοῦ ἐζδίνυμαι. ἢ ζδινυμένη, τῆς ζδινυμένης. καὶ ζδινύμενον, τῶ ζδινυμένου. Et haec de participiis satis.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΡΘΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πῶς περὶ προτασόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασόμενον, hoc est. Articulus est pars orationis casualis præpositiua declinationi nominum. & subiunctiua, siue subordinatiua.

Articulorum aliqui præpositiui, aliqui suppositiui.

PRÆPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὸς ἐνικὸς. ὁ, τοῦ, τῷ, ᾧ, ᾧ, ᾧ. Δυνικὸς. τῶ, τοῖν. Γληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τοῖς. Οηλυκὸς ἐνικὸς. ἡ, τῆς, τῇ, τῇ. Δυνικὸς. τὰ, ταῖν. Γληθω. αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς. Οὐδέ τὸν ἐνικὸς. ὁ, τοῦ, τῷ, τῷ. Δυνικὸς. τῶ, τοῖν. Γληθ. τὰ, τῶν, τοῖς, ταῖς.

ARTICVLI SVPPPOSITIVI.

Ἀρσενικὸς ἐνικὸς. ὁ, οὐ, ᾧ, ᾧ, ᾧ. Δυνικὸς. ᾧ, οἶν, Γληθω. οἱ, ᾧ, οἶς, οἶς. Οηλυκὸς ἐνικὸς. ἡ, ἡς, ἡ, ἡν. Δυνικὸς. ᾧ, αἶν. Γληθ. αἱ, ᾧ, αἶς, αἶς. Οὐδέ τὸν ἐνικὸς. ὁ, ὅ, ᾧ, ᾧ. Δυνικὸς. ᾧ, οἶν. Γληθω. αἱ, ᾧ, οἶς, αἶς.

Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. τῷ enim ἀντὶ τοῦ τῆς, καὶ ᾧ ἀντὶ τοῦ τῆς, & in aliis similiter. Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine, ᾧ enim pro ὅτῳ, & τῷ pro ταύτῃ. & in aliis similiter.

Etiam cum, αἱ, coniunctione compositi, Demonstratiua pronomina fiunt, ut ὁ αἱ, ἀντὶ τοῦ ὅτῳ. & ἡ αἱ, ἀντὶ τοῦ αὐτῇ. & τὸ αἱ pro ὅτῳ. & in aliis casibus similiter.

Articuli suppositiui cū non uine infinito τῆς cōpositi, relatiua fiunt. Ἀρσενικὸς ἐνικὸς. ὁ ὅστις, ὅστις, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς. Γληθ. οἱ ὅτινες, ᾧ πῶς, οἱ ὅτις, οὐ ὅτις. Οηλυκὸς ἐνικὸς. ἡ ὅτις, ἡ ὅτις, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς. Γληθω. αἱ ὅτινες, ᾧ πῶς, αἱ ὅτις, οὐ ὅτις. Οὐδέ τὸν ἐνικὸς. ὁ π, οὐ πῶς, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς. Γληθω. αἱ πῶς, ᾧ πῶς, οἱ πῶς, αἱ πῶς.

Etiam si cum, περ, coniunctione repletiua cōponantur, tantundē possunt, ut ὁ αἱ, ἀντὶ τῷ ὅτις. & ἡ πῶς, ἀντὶ τῷ ἡ πῶς. & ὁ πῶς, ἀντὶ τῷ ὁ πῶς.

Eodem modo si cum aliis coniunctionibus componantur, καὶ, scilicet & αἱ, Ἀρσενικὸς ἐνικὸς. ὁ πῶς, ὁ πῶς, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς. Οηλυκὸς ἐνικὸς. ἡ πῶς, ἡ πῶς, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς. Οὐδέ τὸν ἐνικὸς. ὁ πῶς, οὐ πῶς, ᾧ πῶς, ᾧ πῶς.

Τίλος τῶν ἀρθῶν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἄντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὴν, ἀντὶ ὀνόματος πρὸς λαμβανομένη, id est. Pronomen est pars Orationis declinabilis, p nomine assumpta. Dicitur autē ἄντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, quod est pro, & ὄνομα nomen, ὡς τῷ τοῦ πρὸς τοῦ, ο, μικροῦ εἰς, ὦ, μέγα, τοῦ διδύμου δὲ εἰς, υ, Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & per-

sonas. Quidam addunt species & figuras.

Τῶν δ' ἄντωνυμιῶν ἡ μὲν πρῶτος τυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σωζέτος. hoc est. Pronominum aliud quidem primum, aliud possessivum, aliud demonstrativum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significant personas, ἢ πρῶτην, ἢ secundam, ἢ tertiam. Quemadmodū in uerbis quoque declinationes θεματικαὶ ἀpellantur, hoc est positiuæ. Quoniam unaquæque uox sui ipsius est positiua, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones consequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiusmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quā in obliquis, secundum uarium linguarum usum, non ab re duximus eorum singula, per omnes numeros & casus secundum diuersa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Εἴ τις, ἢ δὴ εἴ τις, κοινῶς μὲν ἐπὶ ἀπῆκας δὲ ἔγωγε προπαροξύτωνος. Ὁ δὲ τις εἰς αὐτὸν. Δὲ οἱ ἐλάν, οὐ π φθινέω, κέλομαι γὰρ ἐγώ γε, & est pars una orationis composita. Nam si duæ essent orationis partes, ἐγώ γε dicendum fuisset, sicut ἐγώ μιν.

Regula.

Omnis enim dictio habens acutum accentum super extremam, sequente enclitica dictione, in eadē syllaba seruat accentum, ut καλός, καλός γε, σοφός, σοφός γε. sic igitur ἐγώ, ἐγώ γε. καὶ δεικτικῶς ἐγώ. οἷός γε, ἐν οὐρανῷ. Τάμος ἐγών γένεσις τῷ θυώνι γε. καὶ ἐγών, quod apud Poetas διὰ τὴν χάσιν ἀντὶ τῶν φωνέντων, hoc est hiatū, in usu nō ē. Ἡ γινικὴ, κοινῶς μὲν ἐμὸν, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μου σκόπε. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διακλύσει τῆς, ε, εἰς, εο, καὶ περγονέσει τοῦ, ι, ἐμεῖο. Ἰλιάδ. α. Αὐτὸς πῖ θεὸς ἄμφω δὲ νεώτερος ἐσὼν ἐμεῖο. καὶ προδύσει τῆς, γεν, συλλαβῆς, ἀπῆκας ἐμὸν γεν, καὶ συγγενῆς ἐμὸν γεν. Ἰλιάδ. δ. Αἴκεν ἀνδρὲς ἐμὸν γεν, καὶ ἀθηνάϊος ἀρελῆς. καὶ ἰδὼν

ἐκὼς καὶ αἰολικῶς, ἐμὸν, Ἰσοπῇ τῆς, εἰς, ὅλ, οἰόμενος ἐν ἱερῶνι.
 οὗτος οἰοδὼν λῶςος, ὅς ὃς ἐμὸν οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε,
 μόν, quod inclinatur. οἰόμε. ἐν φαρμακ. Χὼς ἴδεν, ὡς ἐμάνω, ὡς μόν
 περὶ θυμός ἰάφθῃ. ἡ δὲ πικρὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ οἰετόνως, καὶ μοι κατὰ
 ἀφαιρέσειν τοῦ, ε, est enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀπικῶς δὲ ἐμοὶ
 καὶ προπροφύτονως, ὡς περ ἐγώ γε. Ἰλιάδ. α. Παρ' ἐμοῖ γε καὶ ἄ μοι,
 οἱ καὶ με τιμήσσι. καὶ δὲρικῶς ἐμίν. οἰέκ. ἐν νομῶσι, Δῶρον ἐμίν νιν
 ἔλαπτε, ἐγὼ δὲ πῖς εἰμὶ μελικτῆς. Ἡ αἰπικτῆ, ἐμὲ οἰετόνως, καὶ με ἀφε
 ραίει τδ, ε, & est enclitica dictio, ut τδτό με δὲ δάσκει. κληπικὴ δὲ δκ ἐστ.

Δυτὶ καὶ.

Ἡ δὲ εἰς καὶ αἰπικτῆ, γὰρ, καὶ ἀποκωπῇ τοῦ, ι, γὰρ, Quod acuitur,
 sicut τὸ καλῶ. Quandoquidem nominatiuus dualis in, ω, definens,
 nunquam circumflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δὲρικῶς ἄμμε, secundum
 analogiam nominatiui pluralis, Aelici ἄμμε, quo numero usus est
 οἰόμενος ἐν ὁδοῖς, ἀλλὰ τῆς ἄμμε, τῖς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ
 μὴ ἀλλοι. τῖς ἄμμε κρινεῖ, τῖς ἐπέκτος ἔσεται ἄμμε. Sæpius tamen
 Poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueverunt. Ἰλιάδ. α.
 Ἀνέειπεν ἄμμε περὶ πλοῦτος οἴω. καὶ κῖντος βιβλίῳ δῶκε
 κατὰ. Μίμετε εἰσὶν ἄμμε πρὶ πῶλον εἰρύσσει. καὶ οἰόμενος ἐνδε
 ρισαῖς, ἡ καλὰς ἄμμε πρὶν ἐλελήθῃ βῶκος οἰοῖται, ἀντὶ τοῦ ἡμῶς.
 ἡ κρινεῖ καὶ δὲρικῆ νῶν, καὶ νῶν subscripto, ι, κατὰ συνάφειαν, iccirco
 circumflectitur. Πληθύνεται.

Ἡ δὲ εἰς κοινῶς μὲν ἡμῶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμῶς, καὶ δὲρικῶς ἄμμε, καὶ
 αἰολικῶς ἄμμε, geminato, μμ. Ὁ δὲ νῶν εἰς. Αὐτοῦ γὰρ καὶ ἄμμε
 ἀπὸ αὐτοῦ αἰσῶν ὁ λῶςος.

Ἡ κρινεῖ κοινῶς μὲν ἡμῶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμῶς, κατὰ διαίρεσιν. Ἰλιάδ. γ.
 Ἡμῶν δ' ὁ πῶτος ἔσθ' ἄνακτος καὶ μοῖρα τέτυκτο. Τεθναῖ. καὶ ἡμῶν,
 παρὸν δέσσει τοῦ, ι. Ὁ δὲ νῶν εἰς. οὐδὲ πῖς ἡμῶν δύναντο κρατεροῖο
 βίονιο νόδῳ ἐντανύσει. & in eodē. οὐδὲ πῖς ἡμῶν δύναντο γνῶναι ῥὴν
 ὄντα. καὶ δὲρικῶς ἄμμε. οἰέκ. ἐν φαρμακῶσι, ἡ εἰς ἄ μοι τῶντων
 ἔχει, ἄμμε ὃ λῶςος. καὶ αἰολικῶς ἄμμε κατὰ ἀναλογίαν τδ ἄμμε.

Ἡ δὲ πικρὴ, ἡ μὲν κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circum
 flectitur, eadem uero nonnunquam apud Poetas corrigitur atq; acui
 tur, ἡ μὲν. Iones tamen & Attici sæpe circumflectunt penultima, ἡ μὲν.
 Homerus, ὃ φίλοι μὲν ἡμῶν δὲ κλεῖς ἀπονέεσθαι, καὶ δὲρικῶς ἄμμε
 οἰετόνως, extrema existente correpta. οἰέκ. ἐν θαλάσσις, Πολλὰ
 δ' ἄμμε ὑπερθε κατὰ κράτος δυνέοντο. Si uero pducta sit, circumflectitur.
 οἰέκ. ἐν ὁδοῖς, Χ' ἄμμε ἐστὶ κύνων φιλοποῖ μινος, ὅς λῶςος ἀγχα.

Z ii

DE PRONOMINE.

καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Ὁ δὲ νασείας μ. Ἐνθα γὰρ αἰνότατον κενὸν ἔμμε
ναι ἄμμιν ἔφασαν. καὶ ἄμμι ἀνδρὶ τοῦ, ν. Ὁ δὲ νασείας α. Χάρις εἶναι
παρ' ἄμμι φιλήσεται. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας.
Ὁ δὲ νασ. δ. Ἐν δ' ἡμέας παρ' αὐτοὺς λέγει κήτεσιν. καὶ ἄμῶς δωρικῶς, καὶ
ἄμματος αἰολικῶς, ἐκ τούτων ἄμμες καὶ ἀναλογίαν.

Attē. an. n.
in. α. sit
aspirandū.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ aspiratio in α conuerso δωρικῶς καὶ
αἰολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit.
Nam sunt nonnulli, qui asserunt omnino, α, tenui spiritu secundum
regulas scribendum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est.

Regula.

Ἄδύπιν ψεύδισμα. Pro ἡδύ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt &
qui Articulos quoq; excipiant, quos quidem pari modo aspirari vo-
lunt, sed his aduersari uidetur Poetarum auctoritas. Nam regula est,
quæuis tenuium, hoc est, κ, π, τ, sequente uocali aspirata, in pro-
pria uertitur aspirata, alioqui immutabilis remanet. Vnde con-
sequens est, ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunq; euenit quampiam
tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse, ut
χάμιν, ἀφικέσθαι, καὶ ἡμῶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in
propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam
omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere
uidetur, ubi dictio a uocali aspirata principium habet. Igitur & α, siue
per se, siue ex, η, aspirata fiat more Dorico. θεός κ. ἐν δεισιμαίῳ, καὶ δ'
ὦν γὰρ χάψαθε θεοὶ καὶ ἡμέτεροι πάντες ποιεῖτε. καὶ ἐν φαρμακουλῆῳ,
ὡς καὶ νος δινοῖτο παρ' ἀματέρησι θύρασι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέρους. εἰνδύειρος ἐν
ὀλυμπίῳ, μηκέτ' αἰλίου σκότειν' ἄλλο θαλάσσιον. ἀντὶ τούτου ἡλίας. Idē.
ἀνίχ' ἀφείσους τέχνας χαλκιδάτω πέλει, ἀντὶ τοῦ ἡφείσους.
Quid igitur censendum de plurali numero primæ personæ prono-
minis, in cuius casibus omnibus ἡ aspirata in, α, uertitur Dorico mo-
re & Aeolico: an, α, quoq; aspirandum sit, an tenui spiritu scribendū?
Dicendum, quod cum pluralis numerus huius primæ personæ uariis
sit per omnes suos Casus, & etiam uariam habeat litteraturam secun-
dum linguarum diuersitatem, discernenda sunt quæ nam sint Do-
rum propria, & quæ Aeolum. Nam αμεις simpliciter, μ, & αμῶν, & αμῖν,
αμῶς Dorum sunt propria, iccirco aspiranda. αμει uero & αμεις, &
αμῶν, & αμῖν, siue αμμι, & αμματος Aeolum sunt propria, igitur te-
nuī spiritu scribenda, quandoquidem Aeoles omnino aspirationem
ignorant, etsi Dores iis quoq; dictionibus non aspiratis frequenter uti
solent. θεός κ. ἐν θυονίχῳ, ἡμεις μὲν φωνδύτες ἐπινόοις ὡς ἐδέσμετο.
καὶ ἐν φαρμακουλῆῳ, θεσυλι τοὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρεῖντο.

Atten.

Παραδείγματα. Ἐνιχός.

Ἡ δὲ θεία, ἐγὼ κοινῶς, ἐγὼ αἰσθητικῶς, ἐγὼ καὶ ἐγὼ δὴ σωρικῶς.
 Ἡ γενική, ἐμοῦ καὶ τοῦ κοινῶς, ἐμὸ καὶ ἐμοῦ ἰωνικῶς, ἐμὸθεν, καὶ ἐμὸ
 θεν αἰσθητικῶς, ἐμὸ καὶ ἐμὸν σωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
 Ἡ δοτική, ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἐμοί αἰσθητικῶς, καὶ ἐμὴν σωρικῶς.
 Ἡ αἰτιατική, ἐμέ καὶ με. κλητική σὺ καὶ σύ. Δυνήκε.
 Ἡ δὲ θεία, καὶ αἰτιατική νῶϊ καὶ νῶ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ σωρικῶς.
 Ἡ γενική καὶ δοτική νῶϊν καὶ νῶν.
 Ἡ δὲ θεία, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμεῖς ἰωνικῶς, καὶ ἄμμε σωρικῶς, καὶ ἄμμε
 αἰολικῶς.
 Ἡ γενική, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἰωνικῶς, καὶ ἡμῶν σωρικῶς,
 καὶ ἡμῶν αἰολικῶς.
 Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς περιλαμβανόμενος. ἡμῖν ποιητικῶς ὀξυτόνως. ἡμῖν αἰσθη-
 τικῶς προπεριλαμβανόμενος. ἡμῖν σωρικῶς, ἡμῖν καὶ ἡμῖν αἰολικῶς.
 Ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμᾶς ἰωνικῶς, καὶ ἡμᾶς σωρικῶς, καὶ
 ἡμᾶς αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἐνιχός. ἡ δὲ θεία, κοινῶς μὲν σὺ σωρικῶς δὲ τὴν, ὁποῦ τοῦ, σ, εἰς, τ,
 quod acuitur sicut & σύ, οἰόκ. ἐν εὐρύσσει. Ἀλλὰ τὴν γὰρ δὴ εὐρύ-
 σι τὰ δὲ φωνίδος ἀλλὰ εἰσίδει. καὶ τὴν, προαίρεσι τοῦ, νη, sicut ἐγὼ νη,
 penultima producta, licet, σν, corripiatur. Ἰλιάδης τ'. τὴν δὲ ἡ φά-
 σοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.
 Ἡ γενική, κοινῶς μὲν σὺ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς, εἰς, εο, ὁ δὲ νη. ε'.
 ταῦτα δὲ ἐγὼ σέο πλὴν ἀμείνων μαντεύεσθαι. καὶ παρὰ θέσει τδ, ι,
 σέο. Ἰλιάδης γ'. Ζεὺς πάντῃ οὐπὲς σέο θεῶν ὁλοστόργος ἄλλος.
 καὶ αἰσθητικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, καὶ ταῦτα συγκρατῶ. Ἰλιάδης δ'. ὡς γὰρ
 θάσφατόν ἐστι, σέθεν δὲ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. καὶ σωρικῶς καὶ αἰολικῶς
 σέυ, ἀπὸ τοῦ σὺ, ὡς ἐμὸν ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. οἰόκ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίω-
 νος. εἰσέτι σὺ τὸ μέλισμα κινύεται ἀμιτυλάντα. καὶ τδ, ὁποῦ
 τοῦ, σ, εἰς, τ, οἰόκ. ἐν ὀδύπυροις, οὐ τδ, τὴν σύγγα λαθῶν ἐκλε-
 ψε καμάτας.
 Ἡ δοτική κοινῶς μὲν σοί, σωρικῶς δὲ σοί. οἰόκ. ἐν εὐρύσσει, ἀίγατέ τοι
 σωτὴ διδύματό κεν ἐς θῆς ἀμέλεια. καὶ τίν. οἰόκ. ἐν φαρμακιδίῳ.
 φαίνε μὲλόν τιν γὰρ ποταίσσμαι ἀσυχὰ δαίμον. καὶ τίν πλεονασμῶ
 τοῦ, ε, Ἰλιάδης λ'. Ζεὺς με πατήρ προέηκε τίν τὰ διε μνησσοῖς.
 καὶ καμύμαχος ἐν ὕμνοις. εὐμήδ' ἐδίδραξε τίν κεχαρισμένος ἰρβύς.
 ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τίν μονόπῳτα, καὶ μονοδιηγέ, &

z iii

DE PRONOMINE.

poetica sunt. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. οἰόκ. ἐν
 Δύρσι. Αἴθε δ' αἶψα λάβη πίνος γέρας ἐς τὴν κρατερῆν ἅ' ἡμίσεος.
 καὶ τὸ, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum &
 σέ. οἰόκ. ἐν συγκαουσάαις, Δάκρυε ὅσα θέρεις, χελὸν δ' οὐδέ τι
 γνέσθαι. Ἡ κλητικὴ σύ, secundum aliquos.

Δυτ' ἡμέτε.

Ἡ δὲ εἰς, καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, ἢ σφῶ, ἀποκωσῆ τοῦ, ἢ. Iccirco acuitur
 quemadmodum & νό, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὕμμε. ἐκ τοῦ ὕμμε
 κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympiis cū duo-
 bus fratribus tantum scriberet. Ὑμμε δ' ἐκλάρωσιν ποτμὸς Ζεὺς
 γνέσθαι. Ἀντί τοῦ σφῶ. Sæpius tamen Poetæ pro accusatiuo plu-
 rali accipere consueverunt, sicut ἄμμε. οἰόκρετ. ἐν ὀδυσσείοις.
 Αἴθε εἰμὶ Δαρσεί τε, κεροὶ χίδες αὔριον ὕμμε. Ρᾶσσο εἰ γὰρ λουσῶ.
 Ἡ γνηικὴ καὶ ὀβτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῶν κατὰ συνάφειαν subscripto, ἢ, iccir-
 co circumflectitur sicut νῶν. Πληθυστικῶς.

Ἡ δὲ εἰς κοινῶς μὲν ὕμεις, ἰωνικῶς δὲ ὕμεες, καὶ δωρικῶς ὕμμε, καὶ αἰολι-
 κῶς ὕμμε. Ἰλιόδωρ α'. Α' Μὰ τί θεοὶ καὶ ὕμμε εἰσὶ πείθεσθαι ἄμενον.
 Ἡ γνηικὴ κοινῶς μὲν ὕμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὕμέων. Ὀδυσσεύας ν'. Ἰμέων
 δ' ἀνδρῶν ἐκείνων ἐφ' ἐλέμονος τῆς εἰς. Vbi aduertendum, ὕμέων καὶ
 τὰ σωίξην pro spondeo haberi. καὶ ὕμέων, παρὰ θεοὺς τοῦ, ἢ,
 Ὀδυσσεύας φ'. Μὴ δὲ τις ὕμέων, τοῦ γένεσθαι θυμὸν ἀχδύων.
 Εὐδάδε σκυνύδω. Et Apollonius secundo Argonauticon,
 Αὐτῶν δ' ὕμέων ὄνομα κλυτὸν, ἢ δὲ γένεθ' ἄλλω. καὶ ὕμέων αἰολικῶς.
 Ἡ ὀβτικὴ κοινῶς μὲν ὕμιν περισσώμενος. Poetæ tamen nunc produ-
 cunt extremam, nunc corripiunt, sicut ὕμιν. ideo acuitur, extrema exi-
 stente correpta, καὶ δωρικῶς ὕμιν ὀφρτόνως, καὶ αἰολικῶς ὕμμιν.
 Ὀδυσσεύας κ'. Φαίηκες, πᾶς ὕμμιν ἀνὴρ ὅστις φαίνεται εἶναι.
 καὶ ὕμμε. Ὀδυσσεύας β'. Πειρήσω δὲ καὶ ὕμμε κατὰς ἐδὴ κῆρας ἰήλω.
 Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ὕμῃς, ἰωνικῶς δὲ ὕμέας. Ὀδυσσεύας β'.
 Εἶπα δ' ὅπως ὕμέας κατὰς, θυμὸς τε κελεύει. Et Apollonius se-
 cundo Argonauticon. ὧς δὲ καὶ ὕμέας αὐτὸς ἀπὸ μόνου θῆσάστωσιν.
 καὶ ὕμμε, ἐκ τοῦ ὕμμε κατὰ ἀναλογίαν.

Attē. sup. v.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secundæ perso-
 næ, a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab, u, uo-
 cali longa per omnes suos casus principium habet quæ ἐθελω δωρικῶς

Aeoles. v.

quoque te-

nui signāt.

καὶ αἰολικῶς in, α, mutatur. Pluralis uero secundæ ab, u, uocali anapi-
 ti, quæ licet ubiq; aspiranda sit per cōmunem regulam, Aeoles tamen
 hanc omnino abnuentes, u, quoq; & si in principio dictionis existat, te

hui spiritui ubiq; scribi uolunt. Idcirco quæ Aeolum sunt, ppria, tenui spiritui scribenda esse, hoc est, ὑμμε, ὑμμες, ὑμμέων, ὑμμιν, ὑμματος.

Γραφείματα. Ἐνιχός.

Ἡ δὲ θεὰ κοινῶς μὲν σὺ, θωρικῶς δὲ τὸ, καὶ τὴν. Ἡ γενική, σὺ κοινῶς, καὶ σέο κχλ σέο ἰωνικῶς, κχλ σέοθεν καὶ σέθεν ἀπικῶς, καὶ σεν κχλ τεύ θωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ θοπική, σοὶ κοινῶς, καὶ σοὶ θωρικῶς, κχλ πὶν καὶ τῶν ποιητικῶς.

Ἡ αἰτιατική, σέ κοινῶς, καὶ τέ καὶ τὸ θωρικῶς. ἢ κλητική, σὺ. Δυῖος.

Ἡ δὲ θεὰ κχλ αἰτιατική, σφῶϊ, καὶ σφῶ κοινῶς, καὶ ὑμμε αἰολικῶς καὶ θωρικῶς.

Ἡ γενική καὶ θοπική, σφῶϊν, κχλ σφῶν.

Γληθ.

Ἡ δὲ θεὰ ὑμμες κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὑμμες θωρικῶς, κχλ ὑμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενική, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων, καὶ ὑμέων ἰωνικῶς, καὶ ὑμέων αἰολικῶς.

Ἡ θοπική, ὑμῖν κοινῶς περιρραμμένως, καὶ ὑμῖν ποιητικῶς καὶ θωρικῶς ὀφύτωνως, καὶ ὑμμιν κχλ ὑμμι αἰολικῶς φιλουμένως.

Ἡ αἰτιατική, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὑμματος αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἐνιχός. Ἡ δὲ θεὰ ὅς, quod frequentissimū est apud Platonē, ἢ δ' ὅς, inquit ille, κχλ ἰ secundum ueteres, nunc autem inusitata.

Ἡ γενική κοινῶς μὲν δ'. Ἰλιάδ. α'. Ἰξον δ' ἐς κλισίῳ δ' ἡέρος. ἰωνικῶς

δ' ἐο διαλύσει τῆς, & διφθόγγας. Ἰλιάδ. β'. Ἡ δὲ μέγ' ἀχουσα ἀπὸ

ἐο κχλ ββαλον ἡόν. καὶ ἐο παρὸν θέσει τοῦ, ι. Ἰλιάδ. δ'. ἀλλὰ τὸν

ἡόν γένετο ἐο χέρεα μάχη. καὶ ἀπικῶς ἐοθεν καὶ ἔθεν. Ἰλιάδ. ζ'.

ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὡσαύτω χερεὶ ἡέρω ἀόρηνον. καὶ θωρικῶς καὶ αἰολικῶς

εὐ, ἐκ τῆς δ' διφθόγγας. Ἰλιάδ. η'. Εἴπας εὐ περὶ δέ το λαβὼν, καὶ

ζῶν ἀφείη. καὶ ὀδυσ. τ'. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρέξας εὐ λοφίην.

ἀντὶ τοῦ δ'. Ἡ θοπική, οἱ περιρραμμένως, καὶ εἰ. Ἡ αἰτιατική, ἐ, καὶ ἐέ.

Ἰλιάδ. υ'. Εἰ δ' αὖτὸν ἐποδύνει μάχεσθ. κχλ Ἰλιάδ. α'. Σκύσσεσθαι

σοι φησὶ θεός, ἐέ δ' ἐξοχα πάντων. Et hæc omnia aspirantur. Quia

omne pronomen abiiciens, σ, κχλ τ' ἀρχῶν aspiratur. σός, ὅς. σὺ, δ'.

σέθεν, ἔθεν. σοί, οἱ. σέ, ἐ, καὶ ἐέ. Est & alius accusatiuus in, n, ab inusi-

tato nominatiuo ἰ. qui nunc, μ, nunc, ν, κχλ τ' ἀρχῶν suscipiens, μιν,

facit &, νιν, θωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus, tam

singularis, quam pluralis, pro αὐτὸν, αὐτῶ, αὐτό. αὐτούς, αὐτάς,

αὐτά. appellaturq; μονόπλωτος, siue μοναδικός, & apud Poetas fre-

quentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum.

z iiii

καὶ μὴ φανήσας ἔπα πτερόντα προσήνδιν. καὶ καλὶμάχους ἐν ὕμνοις.
 Ρῶς καὶ νιν δικταίον αἰέτομον, ἢ λυκαίον. καὶ θεόκριτος ἐν εὐρεσί.
 φαίης κεν γῆαν ἢν ὅσον ὄφινος ἐμποδύεν. Ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plu-
 rali, licet raro inueniatur. Ὁ Λυσείας ἄ. εὐρα δ' ὀδύρεαίς εἰσὶ Δυκλί-
 δες, οὐκ ἂν τις μὴν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο. ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς εὐρας.

Δυτὶ καὶ.

Ἡ αἰτιατικὴ σφάε καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica sunt, & accusa-
 tiui casus tantum. Quandoquidem in pronommibus nullus rectus
 encliticus est. Ἰλιάδης α. Τίς τ' ἄρ' σφάε θεῶν ἐρίδι ξυυέηκε μάχε-
 ὄδω. Et illud, γίνωσκε γὰρ σφε πάρος.

Ἡ γενική καὶ δωτική σφάιν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Ὁ Λυσείας δ.
 Ἀλλ' εἰπ' εἰ σφάιν κατὰ λῦσμον ὠκέας ἴππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.

Atten.

Differt autem σφάιν genitiuus dualis tertiæ personæ, a' genitiuo se-
 cundæ, accentu tantum. Nam genitiuus secundæ circumflexu per-
 multimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & est encliticus.

Quam differentiam Homerus planè ostendit Ἰλιάδης 9. Nam
 cum uellet Iupiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achius faue-
 rent, Irini ad eas misit, ut hoc eis absentibus minitendo nunciaret, sic

σφάιν

inquiens, γινώσω μὲν σφάιν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἴππους, pro τοὺς ἴππους
 αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tan-

σφάιν

quam secundas personas eas alloquitur, inquit. γινώσων μὲν
 σφάιν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἴππους, pro ἑὸν ὑμῶν ἴππους. καὶ σφίν,
 ἀπὸ τοῦ σφάιν, sicut σφέ, ἀπὸ τοῦ σφάε. ΠΛΗΘΥΝΟΝΤΕΣ.

Ἡ δὲ εἰς κοινῶς μὲν σφέας, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφέες.

Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Ἀπολλώνιος
 Argonauticon. LIB. III. καὶ οἱ χαλκίποδες ταύρους καί με, χαλκίκα
 δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδης λ. Ἐκ γὰρ σφείων χειρῶν φύγον
 ἦν ἱα σφαλόντα. καὶ Ἰλιάδης δ. ὧσαν ἀπὸ σφείων, ὃ δὲ χαλαρά μιν οὐ
 πελεμήχθη.

Ἡ δωτική, σφίν ἰωνικῶς. Ἰλιάδης γ. Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπὸ χρεῖτο
 καὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ἰλιάδης δ. Ραεὶ δὲ σφί πᾶσι χρυσείᾳ
 κυπέλλῳ. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφάε, ἰωνικῶς δὲ σφέας, ἐγκλιτικῶς, καὶ φέ δω-
 ρικῶς. Θεόκ. ἐν νομῶσιν. Ἡ παρὰ κρύβαντα ποῦ ἔσπερα πᾶσιν
 ἀμέλγας. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum ha-
 bere circumflexum, tanquam contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρύβαντα,

Atten.

sic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uero contrarium sentientes, uo-

Iunt σφᾶς primum esse natura, & ab eo σφέας deduci κῆτα πλεονα
σμόν, siue ἐπέκτασιν τοῦ, ε. Sic σφῶν primum esse, ἃ quo σφέων. Sic
σφῖν, ἃ quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας in-
clinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus asserit, & Ioannes
Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minime pa-
ti possent, si ut disyllaba perfecta essent, cum Grauitona existant.

Nam regula est, ὅτι βαρύτονος κῆτα πᾶδος μὴ ἐγκλίνηται, φύσει δὲ
οὐδὲ μᾶς. Et altera similis, βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνηται, εἰ μὴ
κῆτα πᾶδος εἴη βαρεῖα. Igitur cum hæc Grauitona sint, & uere encli-
tica, apparet illa non natura sed κῆτα πᾶδος esse Grauitona, alioqui
non inclinarentur. Ὁ Δυνατάας γ. τῷ καὶ σφέων πολέες κῆτῶν οἱ τον
ἐπεσσον. & ἰλιάδης κ. Ἄπο' τε σφῶν ὕπνος δ' ἄλλων. & ἰλιάδης δ.
καὶ σφέας φωνήσας ἐπεὰ πῆρόν τε προσήνδρα. Sic βέο, ἐκ τοῦ σὺ
κῆτα διαίρεσιν. Et ἔο & ἔθεν, ἐκ τοῦ οὐ, Grauitona quidem sunt, sed
κῆτα πᾶδος, quandoquidem & ipsa pariter inclinantur, sicut σφέας.
ἰλιάδης γ. ὧς σιο νῶς ἔραμαι. κῆτ' ὁ Δυνατάας ε. Επεὶ εὐκὴ διετα-
λίω. καὶ ἰλιάδης α. Επεὶ οὐ ἐθεν ἐστὶ χερείων. Nam quæ per
πᾶδος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arcta-
ri solent, seruant tamen suorum perfectiorum proprietates, ut est
illud Hom. ὁ Δυνατάας β. ὅς πετ' ἐν ὑμῖν, τοῖς δ' ἐστὶ βασιλῆες.
ἀντὶ τοῦ τοῖς. & ἰλιάδης κ. καί γε θέα τοῖς δ' ἐστ.

Est enim τοῖς dativus pluralis Articuli præpositiui, qui per commu-

nem regulam circumflectitur, quæ talis est.

Ῥᾶσα γενική κῆτ' ὁπτική μακροκῆτα ληκτος, ὡς τῆς μακρᾶς. ἔχουσα γὰρ τὸ
νον, περιεσῶταται. cui si duæ addantur syllabæ κῆτα πᾶδος, & fiat tri-
syllabus τοῖς δ' ἐστ, ut in tertia uariarū Linguarū declinatione Lib. ιιι.
dictum est, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidā com-
muni regulæ accentuum liquido aduersetur, quæ est, πρὸ δύο συλλα-
βῶν περιεσῶμένη δ' ἵσταται. Quod etiam Eustathius manifeste asserit
ὁ Δυνατ. φ. sic inquit, τοῖς δ' ἐστ οὐκ ἂν προπαροξισμὸς εἴη δὲ λόγος, διὰ
τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν γὰρ τὸν τονόν, οὐκ ἂν ἢ ἐπέκτασις ἀμοιῶσιν τῶν
τόνων τῶν ἀφ' ὧν τῆς ὁπτικής. hoc est. τοῖς δ' ἐστ non acueret rationabi-
liter antepenultimā, eo quod ante duas syllabas tonum habeat. Non
enim ἐπέκτασις mutare posset tonū articuli dativi. Quare non mirā-
dum, si supra dicta pronomina Grauitona, regulis omnino aduersanti-
bus inclinantur, quādoquidē non natura, sed secundum πᾶδος talia
sunt. Σφᾶς igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut osten-
dimus, acui potius, quā per crasim circumflecti consentaneum est.

Regula.

Atten.

τοῖς δ' ἐστ

DE PRONOMINE.

Παραδείγματα.

Ενική. Ἡ δὲ θεὰ, ἡ, καὶ ὁ ἄρχων.
 Ἡ γενική, οὗ κοινῶς, καὶ ἐο καὶ εἰο ἰωνικῶς, καὶ ἐοθεν καὶ ἐθεν ἀπικῶς,
 καὶ ἐν δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
 Ἡ δότικη, οἱ περιπαῶμενες, καὶ εἰο.
 Ἡ αἰτιατική, ἐ, καὶ ἐέ. καὶ μὲν, καὶ νῦν δωρικῶς. Δυτική.
 Ἡ δὲ θεὰ καὶ αἰτιατική, σφῶε, καὶ σφέ οξυτόνως.
 Ἡ γενική καὶ δότικη σφῶϊν οξυτόνως. Πληθυντική.
 Ἡ δὲ θεὰ, σφῆς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφέες δωρικῶς.
 Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφείων καὶ σφείων ἰωνικῶς.
 Ἡ δότικη, σφῶν καὶ σφῶν, καὶ σφίσιν.
 Ἡ αἰτιατική, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ σφέας δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

POssessiua uero pronomina a Primitiuis deriuata, sunt οἷο,
 ἐμός, σός, ὅς, καὶ τῶς, σφῶϊ τῶς, ἡμέ τῶς, ὑμέ τῶς, σφέ τῶς.
 Quorum tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ,
 σός ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὅς ἀπὸ τοῦ ὅς. Duo uero a nominatiuis dualibus, uī
 delictet καὶ τῶς ἀπὸ τοῦ καὶ τῶς, σφῶϊ τῶς ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duo
 bus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit prono
 men possessiuum, quoniam σφῶε non est nominatiui casus, a quo de
 ducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uero plurali
 bus tria fiunt, ἡμέ τῶς ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέ τῶς ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέ
 τῶς ἀπὸ τοῦ σφείς. Et hæc omnia trium sunt generum. Masculina
 quidem & neutra, tertiā declinationem simplicium sequuntur.
 Fœminina uero secundam, & in eorum declinationibus articulos su
 scipiunt tanq̃ adiectiua nomina. ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῶ ἐμῷ, τῶν ἐμῶν, sicut
 ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῶ καλῷ, τῶν καλῶν. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, sicut ἡ καλή,
 τῆς καλῆς. Τοῦ ἐμῶν, τοῦ ἐμοῦ, sicut τῶ καλόν, τοῦ καλοῦ, & sic de aliis.
 Desinentia uero in, εος, mittunt fœmininum in, α, & id quoq; in obli
 quis seruant. ὁ καὶ τῶς. ἡ καὶ τῆς. καὶ τῶς. τῆς καὶ τῆς. καὶ τῶς. ὁ σφῶϊ
 τῶς. ἡ σφῶϊ τῆς. καὶ τῶς. τῆς καὶ τῆς. καὶ τῶς. καὶ τῶς. καὶ τῶς. καὶ τῶς.
 Alia possessiua præter supradicta apud Poetas inueniuntur, ut τῶς,
 τῆς, τῶν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σύν. Οἰόκριτος ἐν Θύεστῃ. Ἄθλον
 ὦ ποιμὴν τῶν μέλῳ. ἀντὶ τοῦ σύν. & ὅς, ἐή, ἐόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἡ, ὄν.
 Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc
 est, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφέες, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμεῖς, ἡμεῖς. προ ἡμεῖς, ἡμεῖς.
 εἰ, ἡμεῖς. Οἰόκ. ἐν θίοσκῶς, Εἰ γὰρ ὁ εἰς τὸ σὺ με, ἡμεῖς κεκλησέθῃ.

πύκτης προήμέτορος ὁ πύκτης. & ἰλιάδ. τὰ δ' ἄ μένος ἄ μὲν ἐρύξει.
 ἂ πὸ τὸ δ' ἄ μένος, ἄ μὲν, ἄ μὲν. προ ἄ μέτορος, ἄ μετέρα, ἄ μέτορον. ἰλιά. ν.
 ἢ κε πολὺ φθάσῃ ἐν νομομένη πόλιν ἄ μὲν. προ ἄ μέτορος. ἂ πὸ δ' ἄ σφές,
 σφός, σφί, σφόν, ἄ ντὶ τοῦ σφέτορος, σφετέρα, σφέτορον. Κόιντος Lib. 1. 11.
 Μηνσάμενος σφού πακιδὸς ἐ ν' φρενος ἀνπλόχιο. προ σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos singulares derivatiuosque pronominum *Atten.*
 in, & κοινῶς desinentes, ὅτι τοῦ, οἰο, omnino enuntiari ἀπικῶς καὶ ἰωνι
 κῶς, sicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis Simplicium, cū
 & hæc ad ipsam declinationē referantur, ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο, sicut κα-
 λός, καλῶ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia similiter. Differt autem a geni *Differētia*
 tiuo primitiui penultima tantū. Nā genitiuus Primitiui, & diphthon- *penultimæ.*
 go scribitur, ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Deriuatiui uero, οἰ, ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Demonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque triū
 sunt generum, quorum cōmunis inflexio talis est.

Ενικός ἀρσενικός.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τούτων.
Ενικός θηλυτικός.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτων.
Ενικός οὐδέτερος.	ῥῆξ.	τούτου.	τούτῳ.	ῥῆξ.
Ενικός ἀρσενικός.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκείνων.
Ενικός θηλυτικός.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνων.
Ενικός οὐδέτερος.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκείνων.

Quibus Attici addentes, ἰ, καὶ τὰ προσημασμένον, ac extremam acuen-
 tes, sic proferre consueverunt.

Οὗτος.	τουτέ.	τῷτῷ.	τῷτονί.	ὡς οὗτος.
αὕτη.	ταυτησί.	ταυτῇ.	ταυτηνί.	
τουτέ.	τουτέ.	τουτῷ.	τῷτῷ.	καὶ τῷτῷ. καὶ τῷτῷ.
Ἄριστος φάσκει ἐν πλούτῳ,	σφαδῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοῦτῷ.			
Εκείνοσι.	ἐκείνοσι.	ἐκείνοσι.	ἐκείνοσι.	καὶ τὰ λοιπὰ.

Aeoles uero auferentes, ε, dicunt κείνος, κείνη, κείνον.

Dores uero uertentes, κ, in, τ, & ε, diphthongi in, η, subscribentesque, ι,
 τῆνος, τῆνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque, ι, scribi,
 τῆνος, τῆνη, τῆνο.

ὁ quoque articulus præpositiuus, assumens, δε, &, κα, coniunctiones re-
 pletiuas, sit pronomē Demonstratiuum, ut supra dictum est, ut ὁ δε
 καὶ ὁ δε. τοῦ δε, τῷ δε, pro οὗτος, τοῦτῳ, τούτῳ. ἢ δε, τῆς δε, τῇ δε, pro
 αὕτη, ταύτῃ, ταύτῃ. τό δε, καὶ τοῦτῷ, τοῦ δε, τῷ δε, pro ῥῆξ, τούτου,
 τούτῳ. Sic ὁ δε, ἡ δε, τῷ δε. Inuenitur etiam ὁ δεινός in tertia per-
 τῷ δε.

DE PRONOMINE

na tantum, quam ob rem *μονοπρόσωπος* appellatur, quidam uero infinitum pronomem uocant. Et id quoque trium existit generum. *ὁ εἶναι* Declinatur autem sic, *ὁ εἶναι, τοῦ εἶναι, τῷ εἶναι, ἔν εἶναι. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Δυσσιόλου μελέτῃ. ὁ εἶναι τοῦ εἶναι ἔν εἶναι ἐχέσθαι*, hoc est, quidam cuiusdā de re quadā accusauit. Femininum, *ἡ εἶναι, τῆς εἶναι, τῇ εἶναι, τῷ εἶναι*. Neutrū. *τὸ εἶναι, τοῦ εἶναι, τῷ εἶναι, ἔν εἶναι*. Declinatur etiam *ὁ εἶναι, τοῦ εἶναι, τῷ εἶναι, ἔν εἶναι*. Et *ὁ εἶναι, τοῦ εἶναι*. Et, *ὁ εἶναι, τοῦ εἶναι, τῷ εἶναι, ἔν εἶναι* περικαλῶς.

ΠΕΡΙ ἈΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Relatiuum autē unū, & ipsum quoque triū existit generū. *αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν*. Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut *αὐτός ἐγώ, αὐτός σύ, αὐτός ἐκεῖνος*, & leuem spiritum semper habet. Si uero *αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν* aspirata inueniantur, sciendum pronomina reciproca esse, & ab *ἐκείνου* deducta κατ' ἀφαιρέσιν. Nam aspiratio quæ erat super, ἐ, eadem quoque super, αὐ, seruat. *αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν*.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est *ἐμευτοῦ, σευτοῦ, ἐκείνου*. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic,

Τοῦ πρώτου προσώπου.

ἐμευτοῦ, ἐμευτῷ, ἐμευτόν. ἐμευτῆς, ἐμευτῇ, ἐμευτήν. ἐμευτοῦ, ἐμευτῷ, ἐμευτόν.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

σευτοῦ, σευτῷ, σευτόν. σευτῆς, σευτῇ, σευτήν. σευτοῦ, σευτῷ, σευτόν. Καὶ κατὰ κράτος οὕτως, σευτοῦ, σευτῷ, σευτόν. σευτῆς, σευτῇ, σευτήν. σευτοῦ, σευτῷ, σευτόν.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκείνόν. ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνῃ. ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκείνόν. ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνῃ. ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκείνόν. ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνῃ. ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκείνόν. ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνῃ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέγας λόγος ἀκρίβειαν, περὶ δὲ μέγαν πέναν τὸ λόγος μετὰ κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ πνεῦμα, ἢ τοι σῶμα καὶ πνεῦμα. hoc est.

Præpositio est pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionem, id est per regimen casus. Per compositionem, ut σύνοικος, cohabitator. ἐμπειρος, peritus. Per appositionem, siue constructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ὡς τὸ ἀγρὸν Ἀττικὸν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compositionem, omnibus casibus præponitur, ut ὁ ἐμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὴν ἐμπείραν, ὡς ἐμπείρει. Per appositionem uero siue constructionem, nunquam Nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, dissero. Cum participiis per compositionem secundum uerborum figuram ex quibus nascuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλερόμενος, differens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλερόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam, ut ὃς ἐμοῦ, a me. πρὸς σε, ad te. Cæteris uero partibus orationis per solam compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria, τὸ δέυνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τὸν ὄνον, id est, acui, si tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit, πρὸς τὴν δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βαρύνεται, ταλκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ὁ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ὁ. & paulo inferius subiungit, ὅτι λον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐὼς ἐμοί. εἰ γὰρ δέυνοντο μεταφέρεται ἂν ὡς τὸ, ε, ὅς ἐστι, ὡς πρὸς καὶ τὸν ἰλιόδης τ. Εἰ πὶ ἄτὰς ὁ γὰρ τὴν βρισηὶ δὲ καὶ λιπόμενον. id est. Manifestum autem præpositiones grauari, ex eo quod est ἐὼς ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad, ε, acutus accentus, quem admodum & in ἐπὶ ἄτὰς ὁ γὰρ τὴν, &c. ubi liquido apparet, ὡς præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amississe, quod in ἐπὶ ἄ non euenit, cum nomen existat δέυνον, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. τὸ φιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio, u, habent. τὸ βαρύνεσθαι, hoc est, extremam syllabam corripit, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes singificationes. Quarum sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ὁ, σὺ, πρὸς, πρὸ. Duodecim uero dissyllabæ, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ὡς, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὡς, ὑπὲρ.

Atten. quod
grauentur.

DE PRAEPOSITIONE.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

Εν quidem praepositio, datiuo semper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κρητὶς ἐμεψιν τῆς δουλκίας, id est, per defectum datiuī ἀπικῶς ἐν αἴθρῳ, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ αἴθρου, in domo Plutonis. Inuenitur etiā apud Poetas ἐν κρητὶς ἐπέκτασιν ζῶν, καὶ ἐν ἐνι uero παρὲς ὑπὸν uini uerbi habet, hoc est, ἐν ἐνι.

ἐνι
ἐνι
Εἰς

Εἰς uero quae & εἰς dicitur ἀπικῶς, accusatiuo semper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Genitiuo uero κρητὶς ἐμεψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀπικῶς. εἰς διδασκαλίου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἴκῳ τοῦ διδασκαλίου, ad domum praceptoris.

Vtinur enim εἰς in rebus inaniniatis, πρὸς uero maxime in rebus animatis, ut παρὲς ὁμοῖαι εἰς ἀγορὰν. πέμψω τὸ χρυσίον πρὸς σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ὡς ἐπαινοῦ καὶ ἀναφοράς, hoc est, in laude & relatione, ut ἀνένεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἀρχόντα. φαιδὸν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magistratū. Dicimus & hymnos ad apollinem. πρὸς uero econtrario. πελεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. Bellat autē aduersus finitimos. Secundū quā sententiā nonnunquā utimur & εἰς, ut ἡγνώμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Εξ

Εξ uero, quae & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim, ἐξ, sequente uocali, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀπικῆς, ex Attica, ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiā χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tpe Alexandri. Significat etiā τὸ αἰτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κρητὶς ex pigritia, mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλῶ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἐμφασιν significat. ἐξ ἐμφασιν μέχρη τοῦ τέλους ἐφασιν, usq; ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἐκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχμαι, egredior.

Συ

Συ uero, quae & συ ἀπικῶς dicitur, datiuo semper iungitur. συ θεῷ, cum deo. συ λόγῳ, cum ratione. Significat autem τινὶ μετὰ τινος συσάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. Cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere. συσώμενος, cum aliis habitans, id est, contubernalis σύμβουλος, cum altero consultans.

Πρὸς

Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem, cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum a persona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, a deo bona. Etiam cum ὡς ὁρκον, hoc est, in iuramento accipitur. πρὸς θεῶν ὡς ἄνδρες διηγεσάμενοι ὅτι μοι κἀνείπον.

Κατό

διὰ διὰ Genitiuo iungitur, & Accusatiuo. Genitiuo quidem, cum ἐνέργειάν τινα, hoc est, actionem quandam significat. διὰ σοῦ ταῦτα ἀν' ἁμεῖνον γένοιτο. Per te hæc forsan melius facta fuissent. Siue μέσον, ut ἐποβόμω δι' ἄροα, ibam per foveam. Accusatiuo uero iungitur, cū τινα, id est, causam significat. διὰ σε ταῦτα γράφω. Propter te hæc scribo. Nonnunquā tamen apud Homerum significat ὅ μέσον. Ἰλιάδες κ. διὰ τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum sanguinem.

μετά μετά Genitiuo & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἐνώσιν, id est, unionem significat, ut ἡ δὲ μετὰ φίλων βίος, Suavis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat, id est, post, ut μετὰ τὴν ἐσθλὴν, post festum. ῥάπειν μετὰ Σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero Homeri, μετὰ δὲ τοῖσιν ἀνασσεύει, cū tertiis, id est, cū hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἐβη. ἀντὶ τοῦ σὺ τῷ τοῖς, Poeticum est.

παρά παρά Genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, id est, motum à persona. παρὰ θεῶν τὰ γὰρ δα, à deo bona. Ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ, maxime sunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum σταθόν καὶ ἐγγύς, hoc est, statum & propè significat. παρ' ἐμοὶ διαβέβη, Apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπὶ τι, hoc est, motum ad aliquid significat. παρὰ σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel cum significat ὅτι τι, propter aliquid, ut παρὰ ὃ ἀδμεῖν ἢ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, supple est. Vel ὃ ἐξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγέλματος, hoc est, extra considerationem siue denuntiationem, ut παρὰ γράμω συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

ἀντὶ ἀντὶ Genitiuo iungitur semper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis. Significat enim ἀμείβω, & κατεμάχω, hoc est, uicissitudinem & permutationem, ut ἐκείνος, ἀντὶ ἐκείνου, Ille pro illo ἀντὶ ἰσσοῦ χρυσός, Pro equo aurum. In compositione uero interdum ὃ ἴσων significat, ut ἀντὶ θεῶν πολύφημον, Diis parem Polyphemum, & ἀντὶ πρῶτος, Correspondentis, hoc est, mutui Amoris Deus. Vide suidam. Interdum uero ὃ ἐναντίον, ut ἀντὶ θεῶν δόγμα, contrarium deo decretum, siue placitum.

ἐπὶ ἐπὶ Genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι συνεδρόσθην, Imperante Athenis Pythodoro. Vel ὃ περί τι καὶ ἐν τίνι, Circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθαι τις ἀντὶ τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat ὃ ἐπάνω, ut τετράποδες ἐπὶ γῆς, quadrupes sup̄ terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀπὸ γῆς, ut ἐπὶ

ut ὠδὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datio uero iungitur cum αἰτίῳ, id est, causam significat, ὠδὶ ἀγῶνι πάντα ἐποίησε, propter bonum omnia faciebat. Siue δυνάμει, καὶ αὐτὸν ἐούσῳ, id est, potestatem & arbitrium, ut ὠδὶ τῷ βασιλεὶ τὰ τῶν ὑποκῶν, in potestate, siue arbitrio Regis omnia subditorum. Siue ὅτι ἐγενεον, ut ὠδὶ τοῖς πολλοῖς ἐτόλμα διείκει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat ὅτι ἐπείνα, ut ὠδὶ κρηπιδί ὁ τοῖχος ἐσκήεν ἰσχυρῶς, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλώ, id est, insidias significat ὠδὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatio uero iungitur, cum κίνησιν significat, ut ὠδὶ τὴν ἀγορὰν, in forum.

περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatio iungitur. Genitiuo cum αἰτίῳ, id est, causam significat, ut μάχεσθαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datio autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέσποινα περὶ ξανθοῦ μενελάου, tuiui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν περὶδεσσεως ποιητικῶς, ut αἰψά τοι αἶμα κελευσὶν ἐρωήσῃ περὶ δούρι, Statim tibi sanguis ater fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ τούρου, circa turrin. Accusatio uero iungitur cum significat ὅτι κύκλῳ, siue σύσσων, ut περὶ τὸν βαμὸν ἐσθον, circa aram iterunt. περὶ τὴν πόλιν στρατεύμα, circa urbem exercitus. Interdum autem significat ὅτι ἐγγύς, ut περὶ πον τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In compositione uero significat ὅτι κύκλῳ, ut περιφορὰ, circumferentia. περιδρομή, circuitio. περιδιδόν, circūuoluere. περιερέειν, circūuerrere. Significat etiam ὅτι κρείττον, hoc est, præstantius, ut ὁ ἄχιλλεύς περιερέετο τοῦ ἑκτορος, id est, Achilles præstantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίεμμι τούτων ἐσθλῇ ποιητικῶς, καὶ περίεμμι νόον, καὶ περίεμμι μάχεσθαι, hoc est, antecello his consilio, mente, & pugna. ὁ δὲ αὐτὸς. αἰ. οἱ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ ἰλιάδης αἰ. ὅς περὶ μὲν βουλῇ θανάτων, περὶ δὲ ἐστὶ μάχεσθαι. Etiam περιεστάν καὶ πλεῖστος significat, ut περιεστὶ μοι πλεῖστος, hoc est, opulētia, siue copiae sunt mihi. Ἄμμι uero eandem habet significationem & uim, quam περὶ. Nam

Poetæ sæpenumero ambas simul ponunt. ἰλιάδης 5. ἐκτορος δὲ ἄμμι περιεστῶρα καὶ μάλιστα ἰσχυρῶς. Id est, circūuerrēbat. τῶν

tamen frequentiori est in usu. Ἄπὸ genitiuo semp iungitur, & notum de loco significat, ut ἄπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἄπὸ τῆς ἀκακίας, a iusto. In compositione uero ἀφνήστιν, καὶ ἐξήστιν, ἢ πλείονα ἐμφασιν, hoc est, negationem, priuationem, uel maiorem emphasim significat. ἀφνήστιν ut ἀπὸ φημι, ἀπεγορεύω. ἐξήστιν, ἀπέμαθον ἀποδείξω. πλείονα ἐμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio.

A

ὑπὸ ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἰπὸν, id est, causam significat, ut ὑπὸ νόσον & περιπατῇ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑπὸ κρύπτω significat, ut ὑπὸ ἱμάτιος κρύπτονται τὰ χεῖρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoque & Accusatiuo iuncta, idem significat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον καθήμεαι, sub arbore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquem sub aliquo esse καὶ ὑπὸ πταγῶν, id est, per subiectionem, ut ὁ στρατάρχης ὑπὸ τῶν στρατηγόν. In compositione uero, nunc clām significat, ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uero diminutionē, ut ὑποβέβηκε. nunc autē mediocritatem, ut ὑποχρυσον, ὅ μὲν ὡς χρυσόν. nunc uero nihil plus quā in simplex dictio significat, ut ὑπέδρεον, ὑπέφηνον, ostendit.

ὑπὲρ ὑπὲρ genitiuo & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium significat, ut ὑπὲρ κτησιφώντος ὁ λόγος, pro Ctesiphonte oratio. Etiam cū causam significat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐβῶ, de quibus locutus sum iterum loquar. Etiam ὅ ἐπάνω, ut ὑπὲρ κελυγῶν τοῦ πιδάλιον, supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uero cum ὅ πλέον, καὶ ἐπεκενα significat, hoc est plus, & ultra, ut ὑπὲρ ὧν θρωπὸν φρονεῖ, supra hominē sapit. ὑπὲρ τῶν Θράκων ἢ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compositione uero eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερκεντήζω, & similia.

Compositae cum uerbis. Praepositiones cum uerbis compositae propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicani) suum exigunt casum. κατηγορῶ σοι, accuso te. ἀφίστημι σοι, abisto siue deficio à te. ὑπέρχω σοι, antecello tibi. παραίνω σοι, moneo te. Praeterquam possessiua & acquisitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐνδύφω, καὶ παραπολαύω σοι. fruor te. & περιτίθημι σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodē casu. κατεδίει πάντα, peredit omnia κατεῖπε μοι, enarrauit mihi. Et haec tamen, & si quid aliud cōpositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a proprietate praepositui. Dicitur ergo κατεπαῖν ἐτέρω, id est, contra alterū dicere, & κατεδίειν, hoc est exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc praepositiuū, illud uero uerbele.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Επίρρημα ἐστὶ μέγας λόγος ἀκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duae. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figurae duae. Simplex, ut πάλαι.

Composita, ut *πρόπαιλα*. De quibus Libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum Localium habitudinibus restat dicere, quæ græce *σχέσεις* appellantur. Sunt autem tres. *ἐν τόπῳ*, *ἐκ τόπου*, *ἐς τόπον*. οἷον, οἷκασι, οἷκαθεν, οἷκαδε. id est, in loco, de loco, ad locum, ut domi, domo, domum. Et quæ *ἐν τόπῳ* sunt, in, *δι*, desinunt, ut *ἐξονόθι*, *ἐν ἔξανῳ*, in cælo. Quæ autem *ἐκ τόπου*, in, *θεν*, ut *ἐξονόθεν*, *ἐκ τοῦ ἔξανου*, e cælo. Quæ uero *ἐς τόπον*, in, *θι*, καὶ, *σε*, ut *ἐξονόθι*, καὶ *ἐξονόσε*, *ἐς τὸν ἔξανον*, in cælum. Similiter *ἀγρόθι*, in agro. *ἀγρόθεν*, ex agro. *ἀγρόθι*, καὶ *ἀγρόσε*, in agrum. *πάντοθι*, ubiq. *πάντοθεν*, undiq. *πάντοσε*, ad omnem locum. *ἄλλοθι*, alibi. *ἄλλοθεν*, aliunde. *ἄλλοσε*, alio. *ἰλιόθι*, in Illo. *ἰλιόθεν*, ex Illo. *ἰλιόσε*, καὶ *ἰλιόνδε*, ad Ilion. Item *ἐκασαχὴ* καὶ *ἐκασακού*, in singulis partibus. *ἐκασαχόθεν*, a singulis partibus. *ἐκασαχόσε*, ad singulas partes. *πανταχού*, ubiq. *πανταχόθεν*, undiq. *πανταχόσε*, ad omnem locum. Omnia uero aduerbia in, *θεν*, habentia in penultima, o, paruum, deriuantur a nominibus, ut *ἀγρός*, *ἔξανός*, *ἐξονός*. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud Antiquos, quem superfluum, & nihil plus q̄ genitiuum significantiem sustulerunt Iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit ὅτι *ἐξονόθεν*, & *ἐξ ἀγρόθεν*. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur per, ω, magnū, ut *ἀμφοτέρωθι*, in utraq. parte. *ἀμφοτέρωθεν*, ex ambabus partibus. *ἀμφοτέρωσε*, ad ambas partes. *ἐκατέρωθι*, utriobiq. *ἐκατέρωθεν*, utrinq. *ἐκατέρωσε*, utroq. *ἐτέρωθι*, in altera parte. *ἐτέρωθεν*, ex altera parte. *ἐτέρωσε*, ad alteram partem. Quæ autē non habent in penultima, o, in, *σι*, desinunt in loco, in, *ζε*, uero ad locum. *ἀθήνησι*, *ἐν ἀθήναις*, Athenis. *ἀθήνηθεν*, *ἐξ ἀθηνῶν*, Athenis. *ἀθήναις*, *ἐς ἀθήνας*, Athenas. *θήβησι* Thebis. *θήβηθεν*, Thebis. *θήβαζε*, Thebas. *ἐγγύθι*, prope. ὅτι *ἐγγύθεν*, de propinquo loco. Præterea in, ω, desinētia duas habet habitudines, in loco & ad locū, ut *ἄνω*, superius & supra. *κάτω*, inferius & infra. *ἐξω*, foris & foras, ut *ἐξω* *διὰ βίβη*, foris moratur. *ἐξῆλθεν* *ἐξω*, exiuit foras. *ἔσω*, intro & intus, ut Sophocles, *ἐν δαχτυλίαις*, *γυναικας αἰτῶ σέ γης*. Et *εὐεγίδης*, καὶ *τὸν ἔγοντα*, *τίντ᾽ ἔσω* *ῥοαίν*. *ἀντὶ τοῦ ἔνδον*. *πρόγῳ*, procul sumi & eo. *ἄνωθεν* uero, superne. *ἐξωθεν*, de foris, de loco sunt. *ἴνα* autē *πῶς*, *ὅς*, *ὅπως*, oia sunt in loco, & significāt ubi. *ποῖ* uero ad locū, ut *ποῖ* *πορεύῃ*, quo uadis. Et dicūtur quæ sunt in loco, *ἐπὶ στάσεως*, hoc ē in statu quæ uero ad locū, *ἐπὶ κινήσεως*, hoc ē in motu. ὅτι *ἐκτός*, id est, foris *ἐπὶ στάσεως* est, raro etiā *ἐπὶ κινήσεως*. *ἔσω* uero *ἐπὶ στάσεως*, καὶ *ἐπὶ κινήσεως*. ὅτι *ἐντός* καὶ *ἐνδον* semper *ἐπὶ στάσεως*. *ἐνταῦθα*, hic, *ἐντεῦθεν*, hinc. *ἐνθάδε*,

In loco.
de loco.
ad locū.

Atten.

Ablatiuus
apud Græcos
ueteres

σι. in loco.
ζε. ad locū
δε. de loco

In. ω.

DE ADVERBIO.

huc. ἐνθεν, hinc. ἀδύξω, huc. πῆδαι, hic. ἔδαι, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. Ἀντόθεν uero istuc. ἀντόθεν, istinc. ἀντοῦ, istuc. significat locum apud eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, ἧ qui est apud eum qui audit, tunc id fit, cum & locus manifestus est, & persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἕως ἃς ὤκνητο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἦσαν ἰσθμοί, & ibi congregabantur. Rarissime tamen inuenitur non prædicto loco. Est ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τόπου, & εἰς ῥήγιον. hoc est, pro tunc, & hæcenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ εἰς ἀδύξω τύχης, id est, hucusq; fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenuis fuerit Fortuna secuta. Εἰ καί, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dicitur. Et est notandum, magis Approbatos ὡς ἰσχυρὰς ponere ὅ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic sum. ἐκεῖ δὲ ἰσχυρομαι, illic inuenior. Εἰ καίσε uero ὡς κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo. Et est ἐκεῖ ἀναφορικός, id est, relatiuum, cuius ἀνταποσπῆσθαι, id est reddituum est ἐνέα, ut πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖ ἐνέα οὐρανόν. Vbi est quidam, illic ubi quidam. ὅπως, καὶ ὅπως, διὰ τῆς, ἢ, i loco. ὅποι uero ποί, ad locum. ῥε ἐπὶ σάσεως, ποί ποί, ἐπὶ κινήσεως, ὡς ῥε, ποί ἐστὶ ἀνδρομάχη, Quoiuit Andromacha? ῥε ὡς ἰσχυρὰς, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾶς βῶ, πᾶς ὡς. Quo eam, ubi stemi.

πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa Et πόθεν dubitatum est, ἀντὶ τῆς ἰσχυρᾶς, id est minime. ὡς καὶ ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. ποῦ, est locale & interrogatiuum, & ἀντὶ τοῦ ἰσχυρᾶς, & abundat. ῥεως simpliciter interrogatiuum est, ut ῥεως ἔχεις, Vt uales? Et ἐμφανῶς, id est, ostensionem significat intensiōis, ut, ἔγω δὲ τοῦτο τοῦτο ῥεως εἰμὶ αἶ, Ego hoc modo ualde semper sum. καὶ ῥεως ἀντὶ τοῦ ῥεως πᾶς ῥεως, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristidem. Δοκῶν γε δὴ ῥεως εἰς ἑλμυραὶς τελείν. id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse. Etiam locali aduerbia ἐξ ἁπλῶς, id est, sex modis capiuntur. ἀνω, supra, κατω, infra. ἐμπροσθεν, ante. ὀπίσθεν, retro. δεξιᾶ, ad dextram. ἀριστερᾶ, ad sinistram. Quoniam & qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

DE constructione Coniunctionum, quanquā præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tra-

statu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de Cōiunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδεπική οὐσα τῶν ἐτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατὰ μῆλον συνδέειν τε καὶ τάξιν τὰ ὁμοια συνάπτει αἰεί. Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compositionemq; & ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo, & omnino casum casui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet, secundum differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

E Arum igitur quæ connectunt sensum, orationem uel in multum produciā, & ob id συμπλεκτικοί, hoc est, Copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε, uero subiungitur enclitice posita, θεοί τε καὶ ἄνθρωποι, & sic inuicē construuntur, ut, τε, præcedat καὶ, cum autem ἢ inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcumq; contigerit primam construere. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiam alius. Vniuersaliter etenim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum. Si uero nō casuale, eundem modū, sed non necessario, ut ἢ γράφω καὶ νοῶ, ἢ γράφω ἢ νοῶ. ἢ ὁ ἐμὸς δούλος, καὶ ὁ σὸς. Licet autē in eadem constructione coniungere articulos, καὶ ὁ σὸς. Licet autē in eadem constructione coniungere articulos, lares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστος τῶν ὁμηρικῶν ἔστιν, καὶ τὰ ἱσιόδω, id est, optima HomERICA carmina, & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι, καὶ ἐλέγξω, καὶ λέγω. Eodem uero existente modo, diuersa ponuntur & uerba, ἢ περιπατῶ, ἢ διαλέγομαι, & casus etiā eosdē tam copulatiue q̄ disiunctiue requirūt, & præcedetes & in medio positæ, cū ad id uerbū referātur, ut ἢ ἐγὼ ἢ σὺ γράφομεν, ἢ ἐμὸς ἢ τοῦ φίλου, uel mihi, uel tibi parit, Μὲν, uero cōiunctio, dictiōis qdē nusquā inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictiōis consecutiua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν εἰσὶ θεοὶ ἐν ὄντι, ἄλλοι δὲ οὐκ εἰσὶν, Δία δὲ οὐκ ἔχει νήδυμος ὕμνος. Ἰλιάδης β. Existit autem

A iii

DE CONIUNCTIONVM CONSTRUCT.

eadem etiam Transitiua, cum per ipsam trāſitionem circa sensum & narrationem fiat. Α τὰς uero & αὐτὰς inchoatiuæ sunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ἰλιὰς α. Αὐτὰς ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδκτύος δὲ ἐρεν ἐντο. Et Ἰλιὰς η. Α τὰς κρετακείομαι αὐτὰς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεών. Α μά ue ro Subiunctiua est. Ἰλιὰς δς ε. Τυθδὺς τοι μικρὸς μὲν ἐνι δέμας, ἀ μά μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἡ μὲν & ἡ δὲ Inchoatiuæ sunt, sed ἡ μὲν orationis & dictionis. ἡ δὲ uero dictionis tantum, & Cōiunctionem ἡ μὲν subsequitur. Ἰλιὰς ε. ὅφρ' ἐν γινώσκῃς ἡ μὲν θεὸν, ἡ δὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæc quidem Poeticæ sunt Coniunctiones, qualis etiam est cōiunctio ἡ δὲ, inchoatiua oratio nis & ipsa existens. Ὁ δὲ δς ε. ἡ τοι ὅγ' ὅς ἐπὶ πάντων κερ' ἐρεβ.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοί, hoc est, Disiunctiuæ, disiuncta cōponunt, & aut rem a re, aut personam a persona segregantes, locutionē annectunt. Ἰλιὰς δ. Αἰθῶς ἀργεῖοι νῆες ἀρμον, ἡ ἀπολέσθαι ἡ σκωθῆ ναι. Et Ἰλιὰς α. Εἰς δὲ πρὸς ἀνὴρ θεληφόρος ἔστω. ἡ αἶψα, ἡ ἰδὲ μινδὺς. ἡ δὲ δς οδυσσεύς. ἡ τοι enim æquiualens τῷ ἡ, præpositiua est τοῦ ἡ. ἡ τοι ἀγαθόν, ἡ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν inchoatiua fit orationis, Sed apud Poetas, ut dictum est, ἡ δὲ ὅγ' ὅς ἐπὶ πάντων, ἡ igitur dī ſtinguens indefinite, non absq; altera ἡ uel existente, uel intellecta dici tur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ἰλιὰς δς α. βούλομ' ἐγὰ λαὸν σὸν ἔμμεναι, ἡ ἀπολέσθαι. significat enim κερ' ἐκ ἀπο λέσθαι, hoc est, & nō perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius interpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναγεγκός, id est electiua, si ue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, q̄, coniun ctio electiua, ut Diues uolo esse q̄ pauper. hoc est, & nō pauper. μονα σικῶς δὲ, id est, sola & per se ἡ construitur, cū sit dubitatiua. Ἰλιὰς ε. ἡ τοι καὶ χρυσὸν ἐπιδέσσει, ὃν καὶ πρὸς οἶσει, Τρώων ἰσσοσθέντων. id est, an etiam & auro indiges. &c. Siue Solutiua cum dubitatiōe. Ἰλιὰς δ. Γ. Τι δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέεσσιν Αἰεθῆς, ἡ εἰς ἐλένης ἐνεκ' ἡ ὑψί μοιο. Illud uero, ἡ μάλα δὴ τέθνηκε μονοπύου ἀλκιμος υἱός. Ἰλιὰς δς σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuæ, quem admodum ῥ, ἡ θεμῆς aduerbiorum similitudinis.

ΣΥΝΑΡΤΗΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Συναρτητικοί, id est, Continuatiuæ sunt, quæ existētiā qui dem minime, sed consequentiā quandam & ordinem signi ficantes, copulant quidem sensus imperfectos. Construuntur autē & secundum rectum, id est, recto ordine, & secundum oppositum si

ue conuersum, id est, opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectum construuntur. Ἰλιὰς δὲ ἰσῶ. Εἰ περὶ γὰρ τε χολογὴ καὶ ἀντὶμαρ καὶ ταπεινὴ. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει καὶ ἐν ὁφθαλμοῖς τελέσσει. Illatis uero secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ἰλιὰς δὲ ἰσῶ. Ἡ γὰρ γυνή σαι περὶ αὐτὸς περὶ αὐτοῖς τε παῖδες, ἅ μοι τε δῶτες, εἰ σφῶϊν τὰ δὲ πάντα πυνδοῖα τοῖς μαχόμενοις. Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctionem, εἰ, construere aliquando contingit, præsertim si una cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum Optatiuo & Indicatiuo, prout consequentia est, aut confessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis quidem indicatiuum & subiunctiuum exigere. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἀν ad huiusmodi magis proprie redderemus, ut εἰ ἡ δούλη τὸ ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἀν ὀρίζοιτο ἢ δούλαιμονία. Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto posset diffiniri felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re Indicatiuo semper iungitur, ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, & si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΡΤΗΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & παρασυνηταῖοι, id est, Subcontinuativæ construuntur, nisi quæ hæc & existentiam cum ordine significat: ut est εἰ πῶς.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc est, Causales uero, & præpositivæ sunt dictionum, excepto γὰρ, & secundum rectum & secundum conuersum construuntur, & aliquæ istarum subiunctiuæ uerba faciunt, ut εἰ ἀν μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceā. Et aduerbialiter, ut εἰ ἀν διδάξω, postquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquivalent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur, ut ἀφ' ἡμέτερον ἵνα δεῖται, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse, ut ἐχέτω ἀντὶ λαβεῖν συγγράμην, ἵν' εἴχον ἀπατεῖν καὶ τὰ νόμους. id est, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset exigere secundum leges. Hæc autem coniunctio, ὅπως ἀντὶ τοῦ παῖος, hortatiue cum futuro indicatiui construitur, ut σκοπεῖτε δὲ ὅσον, ὅπως μὴ λόγους ἐρεῶσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant. Alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio. ὅπ, & quæ huic æquivalent, ut ὅπ οὐδέ τις μωδός, οὐδέ τις χη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem εἰ φῶ, &

A. iiii

DE CONIVCTIONE CONSTRUCT.

Indicatio & Infinitiuo iungitur. Cū Indicatio, præterito & futuro, ut ἐφ' ᾧ ἔγραψον, ea ratione qua scripsit. ἐφ' ᾧ ἔμελλεν, ea ratione ut accipiat. Cum Infinitiuo, ἐφ' ᾧ μεμνήσθαι, ea ratione ut recorderetur. ἐννεύει uero Genitiuo constructur. Illud uero Homeri ἰλιόδης αἶ. οὐνεγάς τ' ἐν χερσὶν ἡτίμησ' ἀρητῆρα, Ionicum est. τὰρ uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquā inchoatiua est. ἦ γὰρ, εἰ δὲ γὰρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι Ἐναντιωματικοί. hoc est. Quæ autem Aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit, ut ἐνέμον παραινῶν, αἶμα ὅμως παρενέσσυμαι ἔτι, festus sum admonendo, attamen admo- bo adhuc. καί τοι σπύδιον, ὅμως οὐκ ἔσχατον καταλαβεῖν, id est, quan- quam festinans, tamen non potui assequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

Τῶν δὲ Συλλογιστικῶν, hoc est, Rationalium siue collectiuarū, ui- delicet illationibus & conclusionibus accommodatarum. coniun- ctio αἶμα, siue αἶμα μὲν præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt, ut πᾶς ἀνθρώπος ζῶν. αἶμα μὲν πᾶν ζῶν ὅσα. πᾶς αἶμα ἀνθρώπος ὅσα. Omnis homo ani- mal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Ἀπορρηματικοί, hoc est. Dubitatiuæ, dubitanti & percon- tanti in usu cedunt, ut αἶμα ὅλῳ ἀγαθόν τ' ἢ δὴ, nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβαλόν, id est, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΓΛΗΨΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Παραπλησωματικοί, hoc est Expletivæ, nomen quidem ha- buerunt ab eo q̄ locutionem sensusq̄ expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habet sæpius etiā significationē diuersam, ut, γὰρ, Di- minutiuā, δὴ autem Circūscriptiuā, & Transitiuā, & Affirmatiuā est. Sed ἀν Potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis subiunguntur. ἰλιόδης. β. Ἄμα μὲν εἶπε δαί τε καὶ ἀνέρες ἰσποικυγυαί, εὐδὸν πᾶν χροί. ἀν uero subiunctiuo modo subiūgitur indefinita exi- stēs, ut ὅσα ἀν λέγεις. ὅσα εἶπες. Sed potētiā, præsentī & futuro opta- tiui modi, ut εἰ ἀν λέγεις, εἰ ἀν λέξεις, siue præponatur, siue postpo- natur. Et cū indicatio, ut, εἰ ἀν εἶπες, id est, non utiq̄ dices, sed raro id quidē. Præterito uero indicatiui sæpius, ut εἰ ἀν εἶπες, ἢ εἰ λέγεις, nō utiq̄ dixisses aut diceres, Familiarius autem, etiam si quidem & ante

uerbum, & post uerbū ἄν possit indifferentē locari, optatiuo iungi-
tur. Si uero non in utrisq; locis, subiunctiuo solū. Et assumētes infi-
nitium ad congruā constructionē Indicatiui dicimus potentialiter,
secundum tres tēporis differentias, ut λέγειν ἄν, εἰπὼν ἄν καὶ ἐγγί-
ναι ἄν. Etiam participio: ut εἰπόντως ἄν, καὶ ἐγγόντως ἄν. Similiter autem &
in aliis, minime uero präteritum perfectum ἄν recipit.

PINIS DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

COLLECTIO ΤῶΝ Η'Ν. Η'Σ. Η'. ΚΑΙ ΠΕΡΙ

ΤΟΥ Ω'Σ, πόσα σημείνει. Ex diuersis Auctoribus
per eundem Urbanum.

Voniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἦς, καὶ ἦ, ἐπεὶ
καὶ τοῦ ὡς significata apud Auctores habentur, ut nisi
alicuius diligentia commonstrata fuerint multas di-
scutibus hāsitationes allatura uideantur, uisum est,
quod ego diutino labore conquisieram, id ad studio-
rum utilitatem communicare.

HN.

ἦν ἄντι τοῦ ὑπὸ ἡγεῖν, prima psona Präteriti pfecti, ἄπὸ τοῦ εἰμί. eram.

ἦν ἄντι τοῦ ὑπὸ ἡγεῖν, tertia persona präteriti pfecti, eiusdē uerbi, erat.

ἦν ἡμῶν, prima persona präteriti plusquamperfecti, fueram & fui.

ἦν ἐπὶ ἡμῶν ἄγονακτῆσεως, aduerbium indignationis.

ἦν ἄντι τοῦ εἰπὼν, si, ut ἦν ποῦ ἀκούω, sicubi audiam.

ἦν ἄντι τοῦ ἦν πινκ, Articulus subiunctiuus, quam.

ἦν ἄντι τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

ἦν ἄντι τοῦ ἐμῶν, pronomen possessiuum, suam.

HΣ.

ἦς ἄντι τοῦ ὑπὸ ἡγεῖν, secunda persona, ἄπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἄντι τοῦ ἦν, tertia persona ὁμοιωμένης, erat.

ἦς, secunda psona subiunctiui, ἄπὸ τῶ εἰμί, εἰ μὴ ὡς, ἦς, ἦ. sim, sis, sit.

ἦς ἄντι τοῦ ἦς πινος, genitiui casus Articuli subiunctiui, cuius.

ἦς ἄντι τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonstratiui, huius.

ἦς ἄντι τοῦ ἐμῶν, genitiuus pronominis possessiui, suæ.

H.

ἦ ἄντι τῶ εἶπεν, dixit, tertia psona scđi Aoristi. ἦ λ. α. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπὶ
ὁ φῶς πινος καὶ ἡ γῆ. Dixit, & in nigris supciliis annuit Saturnius.

Η' tertia persona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμύ, ut εἰμύ, ἢ. **Η'**
Articulus præpositiuus. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢ μὲν αὖ ὡς εἰπὼς ἀπέβη γλαυ-
 κῶπις ἀθήνη. Nempe sic fata abscessit cæcia Pallas.
Η' Articulus subiunctiuus. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢ μὲν ἀχαιῶς ἀλγέεινε.
 Quæ infinitos dolores Achiiis dedit.
Η' Pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ δὲ αὖ. ἢ. ἢ μὲν ἰπποῖν,
 ἢ δ' ἐν μάλα ἡνιόχευον. Hæ bene quidem currebant, ipsa uero bene
 ualde equos regebat.
Η' Pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini generis,
 ut ὅς, ἢ, ὅν. suus, sua, suum.
Η' datiuus casus Articuli subiunctiui, ut ἡ, ἢς, ἢ. quæ, cuius, cui,
Η' Datiuus casus Pronominis possessiui tertiæ personæ, ut ἡ, ἢς, ἢ.
Η' aduerbiū affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢ γὰρ ἂν ἀδείδη γυνῶ
 ὕστατα λωβήσαιο. Nepe enim Atrides cū ultio cōtumelias diceret.
Η' aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἢ γέμεις ἐστίν, ὡς γέμεις ἐστίν, ut fas est.
Η' aduerbium Similitudinis, ἀντὶ τοῦ ὡς, quemadmodum.
Η' aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢ τρυγῶν πρὸς τὴν, ἢ
 λεπτὸς γὰρ ἐχέχθαι. Id est, curuaturam sub primam, ubi tenuis-
 simum currebat æs.
Η' Aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi. ἢ ὅπου ἐν ἐργῶς, τῇ δ' ἐς, ἢ
 ὅπου ἐγὼ πρὸς ἄγω. Id est, eo autem ibis, quo te ego nempe ago.
Η' χ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.
Η' συνθεσμός διαλεκτικός, id est coniunctio disiunctiua, uel persona-
 rum. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢς δ' ἐπὶ πρὸς ἀντὶ βουλευφόρος ἐστὼ, ἢ αἶας, ἢ
 ἰδομενέως, ἢ δ' ὅς οἱ δὲ αὖ. Id est, unus autem uir consiliarius esto,
 uel Ajax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut ἡ νύξ, ἢ
 ἡμέρα, uel nox, uel dies ἢ ζῶν, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.
Η' ὑποδιαλεκτικός ἀσυνέτης, id est, Subdisiunctiua
 indeterminate, siue indiscrete, ut ὅς μοι χρυσὸν ἢ ἀργύρεον, da mihi
 aurum, aut argentum. ἰλιάσθαι. ἢ. ἢ μὲν γὰρ πάντων βέλεαι πᾶσι
 ὅς τις ἀφείη. ἢ ἡγεῖς, ἢ ἀγαθός. id est, Omnium enim sagittæ attrin-
 gunt quicumq; mittat, siue ignauus siue fortis.
Η' διασαφητικός, id est Explanatiua, quæ & ἀναγεγνησθαι a Theodoro di-
 citur, hoc est discretiua, siue electiua est quando ē duobus præposi-
 tis unum tollit, ut, βέλομαι γὰρ λαόν σόν ἐμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαί-
 νει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populū saluum, esse quā-
 m perdi. hoc est, saluum esse, & non perdi. Vt Grammaticos uulgus
 exponit. Quæ quidē coniunctio ut supra dictum & πρὸς, syllabā

admittit, ut πλουτῆν θελω, ἢ περ πένεσθαι, Diues malo esse quam pauper. id est, & non pauper. Sed Homericum Versum Porphyrius aliter accipit, sententia magis egregia, ut paulo post subiūgenius. **ἢ ἀπορρημαπκός, ἀντὶ τοῦ ἄρα,** id est, Dubitativa, qua dubitantes & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur, nisi aliquid impediatur, & circumflebitur. ἰλιάσθαι. **β.** ἢ ἐπὶ καὶ χυσοῦ ἐπιδύεσθαι, ὃν καὶ περ οἶσι Τρωάων ἰσσομένον. An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυπκός περ ἀπορρημαπκός, secundum Theodorum. hoc est, solutiua quædam cū dubitatione. ἰλιάσθαι γ. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας ἀείνους, ἢ ὅχ' ἐλένης ἐνεκ' ἡϊκόμενος. Quid autem populum duxit huc congregans Atreides, an non Helenæ causa pulchricomæ? at secundum alios ἢ in hac significatione dicitur σωδισμος βεβαιοπκός μεθ' ὑπερωπείσεως, hoc est, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam siue interrogatione inuenitur. ἰλιάσθαι δ. ἢ μάλα δὴ τέθνηκε μοιστοῦ ἀλκμος υἱός. Et ἢ δὴ λόγια ἔργα ἔασεται, & similia. Sed ut Theodoro placet, ἢ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄν, καὶ εἰ. ἰλιάσθαι γ. ἢ τοῖός τις εἶν' ἐν ποντοπόροις νέεσι. hoc est, Si talis existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.

ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. μίνως ἢ περὶ νόμων. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam a Porphyrio accuratissimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, βούλομαι γὰρ τὸν ὄχλον σώζειν, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum sospitari, & ipse met interire. Qua uoce significat se populi Græci salutē propriæ salutis præferre, quod optimo cuique Imperatori convenientissimum est.

ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπτότονον. id est utrum. ἰλιάσθαι α. Διάνοιχα μερμήριζον. ἢ ὅ γε φάσσανον ὅξυ ἐρυσάμενος παρὰ μήρου, utrum hic enseni acutum educens a femore.

ἢ συγκριπκός, Comparatiua. ἰλιάσθαι δ. βέλτορον ἢ ἀπολέσθαι ἐνα χυρόν, ἢ βιώναι. ἢ δὲ θά σβόλκεσθαι ἐν αἰνῇ θηϊότητι. Id est, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quam diu corrumpi in graui pugna.

ἢ περέλκει, id est abundat. ἰλιάσθαι θ. ἔπει ἢ πελὺ φέρετοῖός ἐστι, quoniam præstantior est.

ἢ adiuncta ἀλλὰ cōiunctioni, fit ἀλλὰ, καὶ κατὰ συγκρίτως, ἀλλὰ, nisi.

Atten.

Ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ ἠδὲ. hoc est Incoeptiua.

Ἡ δὲ uero ἐπακολουθητικὴ τῆς ἠδὲ. hoc est Subsecutiua. Ἰ. λ. γ. ἐν δὲ ἡ
πρὶν ἢ μὲν ἡδὲ καὶ ἡδὲ καὶ ἡδὲ. At in uno pretio ignauus & fortis.

Ἡ τοὶ ἀξιοῦσιν μὲν, fit oratiōis praepositiua apud Poetas. Ἰ. λ. α. α.

Ἡ τοὶ ὅγ' ὡς εἰπὼν καὶ ἡδὲ. Hic quidem sic fatus sedit,

Ἡ δὲ uero ἀξιοῦσιν ἡ, praepositiua fit τῆς ἡ, ut ἡ τοὶ ἀγαθόν, ἡ φανερὸν.

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Ω Σ .

Ἰ. σ. ὅτι ὅς δὲ ἀνέκτα σημαίνει παρὰ τὸ φανερὸν.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐλπίσιν σώματι κύρσας.

Vtq; leo lætatus est, magnū nactus corpus.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν
ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ἰ. λ. α. γ. ὅς ὑπερβολῶς, superlationē. ὁ δὲ α. λ. ὅς δὲ ἀνὰ πρὸς καὶ ὁ μὲν ἐν δὲ τῶν

ἀγαθῶν. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

ὡς τὸ ὁσάντως, eodem modo. Ὁ Δυναστ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγαθὸν
θεοὶ βροτῶν ἄνθρωπον παρεῖναι. Eodem modo rursus nunc mihi inui-
detis dii mortalem hominem adesse.

ὡς τὸ ἕως, donec. Ὁ Δυναστ. γ. ὡς δ' ἔτι μὲν ἐνθάδε πολὺν βίον, καὶ χρυσὸν
ἀγείρων. Donec hic multum victum & aurum congregans.

ὡς τὸ ἄλλα, sed. Ὁ Δυναστ. χ. κείτομαι, ὡς ἔτι χάρις μετόπισθ' ὄψε-
σθαι. Iacebo, sed non est postea gratia benefactorum.

ὡς τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. οὐδ' ἐνὶ παλαιῷ θεὸς εἰμὶ. Neque qui-
dem, nempe me nouisti quod deus sum.

ὡς τὸ ἐπεὶ, postquam. Ἰλιάδ. κ. ὡς ἴδεν χάρον ἐρημον ὃν ἔστασαν
ὡκέες ἵπποι. Postea quidit locum desertum ubi steterat ueloces equi.

ὡς τὸ εἴθε, utinam. Ἰλιάδ. λ. ἡλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὠφέλιος
αὐτοῦ ὀλέσθαι. Venisti ex bello, utinam illic perisses,

ὡς τὸν, ei, συνώλεσμον σωτηρίαν. Si, coniunctionem continuatiuam.
Ὁ Δυναστ. ε. ὡς ὑμεῖς παρέμενοι θούλῃ ὡδὶ νῆα κίοντε. Si uos
a me celerem ad nauem iretis.

ὡς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὁ Δυναστ. γ. ὡς ἦλθεν
φίλιππος ἀπὸ Πύθης, εἰς ἐπὶ οἶδον. Sic ueni chare fili nihil audiens,
neque quidquam noui.

ὡς τὸ κατὰ πρόθεσιν, quemadmodum. Ὁ Δυναστ. φ. ἡρξάτο δ' ὡς πατρὸς
κίοντος δέμας. Cœpit quemadmodum primis Ciconas domuit.

ὡς τὸ ὁρῶν, statim. Ἰλιάδ. ξ. ὡς δ' ἴδον, ὡς μιν ἔβας πυκνὰς
φρένας ἀμφεγάλυτον. Ut autem uidit, statim illum amor densa
præcordia circumobruit.

ὡς ἁμαρτυρῶν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλῃς, ὡς τοῦτ' ἀληθὲς ἀπὸ τῆς
χώρας. Atqui hæc uere Attica regio.

ὡς τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδ. τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὡς εἶδ' ὡς μιν μάχων
ἐπὶ χεῖλος. At Achilles ut uidit, ualde illum magis subiit ira.

ὡς τὸ ἵνα συνώλεσμον, ut coniunctionem. Ἰλιάδ. γ. ὡς μοι καὶ τὸν
δ' ἄνθρωπον πελώριον ὀζονομήνης. Ut mihi & hunc uirum magnū nomines.

ὡς τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδ. ι. ὡς ἂν ἐπεὶ ἀπὸ σοῦ ὧλον τέκος
ἐκ ἐθέλοιμι λείπειν. Ea propter postea a te chare fili nō uellē relinq.

ὡς τὸ πρὸς, ad. Ὁ Δυναστ. ε. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγείρει θεὸς
ὡς τὸν ὁμοῖον. Ut semper similem agit deus ad similem.

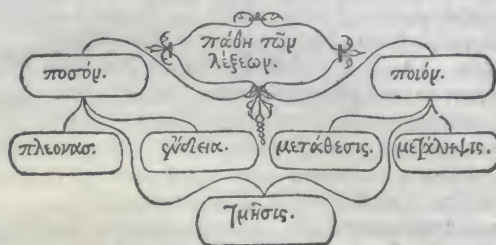
ὡς τὸν γὰρ συνώλεσμον, enim cōiunctionē. Ἰλιάδ. φ. ὡς ἔτοι ποταμὸν
καὶ δαμνέμενον αἰσιμόν ἐστι. Non enim tibi fluuii domari fatale est.

Τὸ ὡς πάντεσσι δένεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε
σημαίνει τὸ ἔτι, καὶ τὸ ὁμοῖον, καὶ δαμνέμεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὡπίον.

Τέλος.

DE PASSIONIBVS.
DE AFFECTIONIBVS.
ex Tryphone grammatico.

ΓΛΩΤΤΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

Πλεονασμός ἐστὶ περισσότης χρόνου ἢ χρόνων, σοιχείου ἢ σοιχείων.

Ἐνδεα δὲ τὸ ἐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, σοιχείου ἢ σοιχείων ἐλάττωσις.

Τιμήσις δὲ ἐστὶ σωδὲ του λέξεως ἀνάληψις εἰς δύο λέξεις, οἷον ἀκρά-
τις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἶδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Προόδοσις ἐστὶ σοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προοδήκη. οἷον ἀσ-
φίς, ἀντὶ τοῦ σφίς. ἀσάχης, ἀντὶ τοῦ σάχης.

Ἀναστροφή δὲ ἐστὶ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν
συμφάνων ἢ ἀντὶ σοιχείων ἐπὶ πολλοῦ ἐκφορέ. γίνεται δὲ ἀπὸ ῥημάτων
καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴσως καὶ αἰολόωσιν.
οἷον κεχέμεσιν, ἀντὶ τοῦ χέμεσιν. ἀταρτηρός, ἀντὶ τοῦ ἀττηρός.

Ἐκτασις ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συσσεμόμενα δίχρεια ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς
τὰ μακρὰ ἀντὶ σοιχείων αὐτῶν μεταθῇ. οἷον καλός, καλός. κέρη, κέρην.

Ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμός συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνως ὅτ' ἂν μὴ γιν-
κὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφεός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολ-
λεμῆϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δὲ ἐστὶ σοιχείων μετακίνησις ἐκ τῆς ἰσῆς τάξεως ἐφ' ἑτέρας τὰς
ξέας, οἷον δρετὰ ἀντὶ τῆς δρετὰ. καλὰ τὰ ῥήματα ἐνάλλαξις καὶ ὑπερθεσις.

Μετέλκτις δὲ ἐστὶ σοιχείου μετακίνησις οἷον ἡ πεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδαν-
νός. αἰμυπότης, ἀντὶ τοῦ αἰμοπότης.

Εἶδη τῆς ἐνδεας.

Ἀφαιρέσις ἐστὶν ἐνδεα κατ' ἀρχὴν. οἷον ὀρετὴ, ἀντὶ τοῦ ὀρετῆ, αἰὲν ἀντὶ

γαῖα. κείνος ἀντὶ τοῦ ἐκείνος. τὸ δὲ πάλαιος ἰώνων.
 Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατὰ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς, οἷον βλή-
 ωται, ἀντὶ τοῦ βιβλήωται.
 συζολὴ ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκπνόμενα δι' ἄλλαν συζολὴν, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ
 βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος.
 ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.
 συγκωσὴ ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κῆμμος, ἀντὶ
 τοῦ κῆμμος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est, syncopā tribus modis fieri. Aut enim inte-
 gra eliditur syllaba κοινῶς, ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμόδισχος, ὁδύσχος.
 Aut uocalis sola Aeolico more, & tunc cōsonās aut eadē remanet im-
 mutata. ut φέρετε, φέρετε, τίποτε, τίπτε. aut in sequentē uertitur, ut κῆ-
 μμος, κῆμμος. κατὰ βάλον, κατὰ βάλον. κατὰ πεισιν, κατὰ πεισιν. & sic i
 aliis cōpositis cū hac praepositiōe κατὰ, in quibus, α, extrema uocali ex
 puncta, τ, in sequentē cōsonantē uertitur, nisi forte aspirata extiterit,
 q̄a tunc, τ, nequaquā in eā mutari potest, quādoquidē syllaba in aspiratā
 cōsonantē delinere inueniretur, qd̄ apud Græcos absurdū est, sed eius
 loco ἀντίστοιχον, hoc est, ppria tenuis subrogatur, ut κατὰ δῶνον, κατὰ δῶ-
 νον. κατὰ φάλαρα, κατὰ φάλαρα. κατὰ χάλυσσιν, κατὰ χάλυσσιν. Vbi si duae
 sequantur cōsonantes, integra syllaba eliditur, ut κατὰ κτανε, κατὰ κτανε. κα-
 τὰ σχεδε, κατὰ σχεδε. Attamen si altera illarū inmutabilis sit, rursus i sequentē
 mutatur cōsonantē, ut κατὰ σφραγῆτην, κατὰ σφραγῆτην. Aut duae elidun-
 tur syllabae, Ionico more atq; Aeolico, ut δαυκαλιανὴ δης, δαυκαλιανὴ δης.
 ὑπεριονὴ δης, ὑπεριδης. unde ὑπεριων, ὑπεριονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, Sol.
 Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσιν ἢ διάσπασιν εἰς δύο. τὸ δὲ πάλαι-
 ος ἰώνων, καὶ θεῶν οἷον παῖς, ἀντὶ τοῦ παῖς.
 Συναλοιφὴ ἐστὶν δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἑνῶσις, κατὰ βολὴν τό-
 νων. γίνεται δὲ κατὰ δύο τρόπους ἐπὶ α. Ἀπλοῦς μὲν δῆς. κατὰ ἐκ-
 θλιψιν ἐπὶ ἐμῇ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμῇ. κατὰ κρᾶσιν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ κα-
 τὰ κρᾶσιν. κατὰ συναίρεσιν, κατὰ συναίρεσιν, ἀντὶ τοῦ κατὰ συναίρεσιν. Συναίρεσις δὲ
 τῶν αἰσῶν, κατὰ ἐκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμμετροδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμμε-
 τρὸς δύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὥπυλος, ἀντὶ τοῦ ὥπυλος.
 κατὰ ἐκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ κατὰ κρᾶσιν. κατὰ ἐκθλιψιν καὶ
 κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τῇ διοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ διοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum est, qd̄ si ex quapiam diphthongo,
 praecedente δῶ τοῦ, ι, & ex quauis uocali sequente, crasim fieri cōtin-
 gat, ἰώτα quae est subiunctiua uocalis diphthongi, cū inter duas uoca-
 les forte existat, prorsus extirpatur, nec facta crasi, amplius admittitur,

Alien.

DE PASSIONIBVS.

ut καὶ ἐγὼ καὶ γὰρ, ubi subtractio, i, καὶ τὰ ἐκλιπν, α, & ε, in, α, & du-
ctum καὶ τὰ κρᾶσιν contracta sunt. sic τῶ ἐμῶ, τῶ μῶ. ἐμῶ ὠκυμόεω,
ἐμῶ κυμόεω, χαρίσ τῶ, i, ὅπ' εἰς ἀέποτε κρᾶσις γίνεται, ὧν, i, μέσου ὄντος,
εἰς τῶς εἰς τυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφή καὶ τὰ ἐκλιπν καὶ
συναίρεσιν fieri contingit, ut supra dictum est, ut ἐμοὶ ὑπερδύνει ἐμᾶπο-
δύνει. ubi, i, ex, oi, diphthongo prius expuncta, o, & u, καὶ τὰ συναίρεσιν
in, x, diphthongum contracta sunt. At si contra eueniat, ut ex aliqua
monophthongo precedente, & diphthongo διὰ τῶ, i, sequente cra-
sis fiat, i, quidem diphthongicum post se nihil habeat quod obster-
facta crasi ex precedentibus uocalibus iterum in diphthongum ad-
mittitur, ut ὁ αἰπύλος ὠπόλος. ubi, o, & α, καὶ τὰ κρᾶσιν in, ω, μέ-
γα contractis, i, in diphthongum impropriam καὶ τὰ συναίρεσιν sum-
ptum est. Moscopulus tamen ἐν τῷ περὶ προέων aliter sentire uide-
tur in dictione ἐγὼ δὲ, ἐκ τῶ ἐγὼ οἰδὲ, & ἐγὼ μαι ἐκ τῶ ἐγὼ οἰμαι,
quæ quidem Attica sunt. Subtracta enim præpositiua uocali, oi, diph-
thongi, hoc est, i, καὶ τὰ ἐκλιπν, ex, ω, & i, quæ est subiunctiua uocalis
eiusdem diphthongi, in, ω, diphthongum impropriam synæresim fac-
cit. Sic in dictione δαίρεα ἐκ τῶ δάρεα, quod Poeticum est, & Proser-
pinâ significat, expuncta enim prius, ε, præpositiua uocali, ei, diphthon-
gi, καὶ τὰ ἐκλιπν, ex, α, & i, in, αι, diphthongum synæresim facit,
Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpositiuis uo-
calibus synæresim siue crasim omnino fieri existimant, quod etiam
in his exemplis ἐγὼ δὲ, & ἐγὼ μαι, atq; δαίρεα fieri potest καὶ τὰ κρᾶσιν
καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa precedente, nonnunq̃
crasim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc est, τῶ
ἐμῶ, τῶ μῶ. ἐμῶ ὠκυμόεω ἐμῶ κυμόεω. ubi, ω, & ε, & duo, ωω, in, ω,
contracta sunt. Vtram tamen sententiam libuerit sequi poteris. Sed
sciendum, hæc uere Attica esse. Si uero ex duabus diphthongis huius
modi contractio fieri contingat, primum quidē ex precedente diph-
thongo subiunctiua uocalis, hoc est, i, καὶ τὰ ἐκλιπν omnino elidenda
ē, deinde ex uocali relicta & ex ea quæ sequitur in altera diphthongo, fit
crasis in uocalē pductā, quæ, i, in diphthongū impropriā καὶ τὰ συναίρε-
σιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπύλοι ὠπόλοι, τῇ αἰετοπίᾳ τῇ διοπίᾳ.
Est autem præter hæc & alia species συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ
diuersæ dictiones p uocales uniuntur, quarum præcedens sit Articu-
lus præpositiuis neutri generis, hoc est, ῥ, sequens uero indifferens.
Quæ si ab, ε, tenui incipiat, fit crasis in, x, ut ῥ ἐναντίον, τῇ ἐναντίον. ῥ
ἐλαίον, τῇ ἐλαίον. ῥ ἐνδύμα, τῇ ἐνδύμα, & similia. At si ab, α, dictio se-
quens

δαίρεα
Proserpina

Etiā ex
longa præ-
cedente cra-
sis.

quens incipiat, iterum in, α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθόν, τὰ γαθόν. τὸ ἐτόρον, ὁωρικῶς ἐάτορον, ὁωρὶ τοῦ, τ, εἰς, θ, sequente uocali aspirata. In plurali quoque precedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, sequente uero siue, α, siue, ε, in, α, item productum fit crasis, ut τὰ ἀγαθὰ, τὰ γαθὰ. τὰ ἐτόρα, ἐάτορα. τὰ ἐμά, τὰ μά, & alia huiusmodi. In quibus contractionibus illud diligenter considerandum est, quod ubicunque ex quapiam uocali tenui sequente, iacta sit Crasis, ea τὴν ψιλῶν superponi sibi desiderat. Ex aspirata uero sequente, nequaquam, quod ab antiquis constantissime ubique seruatum uidemus, non solum articulis præcedentibus, sed aliis quoque dictionibus, ut τὸ εἶς, τὸ εἶς. Eliso enim, υ, subiunctiua uocali, ο, & ε, in, ου, contracta sunt. Sic μοί εἶς, μέγας, & alia huiusmodi. Γαρενθεις εἶς προδίκη φωνήεντος κατὰ μέσον, & ποιόντος συλλαβῶν. οἶον νῆσος, ἀντὶ τοῦ νόσος, ξείνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πᾶσι δὲ ἰώνων. Διπλασιασμός εἶς τὸ αὐτοῦ συμφώνου προδίκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελούντος συλλαβῶν. ὅτι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσων, ἀντὶ τοῦ μέσων. Τὸ πᾶσι δὲ ἰώνων. Γαρεμπίως εἶς προδίκη συμφώνου κατὰ μέσον & ἀποτελούντος συλλαβῶν. οἶον πόλις, ἀντὶ τὸ πόλις. πόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος. Προσχηματισμός εἶς προδίκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Εἶς δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἰδίος. οἶον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις. Ἐμφεις εἶς ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβῶν. αἰμύλαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύλαι. γερῶν, ἀντὶ τοῦ γερῶν. ἰδία τῶν ἀπικῶν, καὶ ὁωρῶν καὶ αἰολέων. Γαρεμφεις εἶς ὅτι ἀντὶ τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. καλῶν, ἀντὶ τοῦ καλῶν. ὠφέλις, ἀντὶ τοῦ ὠφέλις. ὁ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτὸν. Ἐκδλipsis εἶς ἀποβολὴ ἐνός συμφώνου ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τελευτῇ τοῦ αἰσ συλλαβῆς & ποιόντος συλλαβῶν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτον. Ἀποκῶν εἶς ἀφαιρέσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἶον δῶ, ἀντὶ τὸ δῶ. μακροσδῶ, ἀντὶ τοῦ προσδῶνα. ἀπόμα, ἀντὶ τοῦ ἀπόμανα.

ΠΕΡΙ ΓΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus.

ΠΝΟΥΜΑΤΑ Græce, Latine spiritus, duo sunt, ἡ Δασεία, καὶ ἡ γιλή. hoc est, Aspiratio & Lenigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio a uocali siue a diphthongo incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autem, ε, solum in principio dictionis positum aspiratur, ut ἐήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadē

B

dictione simplici exilem spiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Si uero geminatum extiterit, primum quidem exili spiritu annotatur, alterum uero aspiratur, ut πόρω, ἄρωσος.

In Noninibus, quem utiq; spiritum Noninatus habet, eundem & ceteri casus suscipiunt.

In Verbis quoq; spiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, seruat. Excipitur ἔχω quod ἔξω futurum habet aspiratum. ἵστημι quoq; aspiratur, sed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & plusquamperfecto ἔστηκα scilicet & ἔστηκα.

Quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis seruat, si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in ambobus Aoristis, exilem spiritum habet, ut ἔστηκα, ἔστησαν, ἔστηκατο. ἔστω, ἔστωσι, ἔστωσαν. Attice aucta, spiritum thematis seruant, ut ἐλθὺς, ἐλθὺσιν, ἀνὴρ, ἀνδρες, ὄρεω, ὄρεων, ὄρεαι, ἀνδρῶν, ἐνδρῶν.

Omnis articulus à uocali incipiens aspiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab, ε, incipientia, exili spiritu annotantur, ut ἐγώ, ἐμοί. Præter ε. & ab eo deriuata, ut ἐκόν. At si ab alia uocali initium habent, aspirantur, ut οὗτος, αὐτή. Excipitur αὐτός, & ex eo cōposita, ut αὐτόχειρ, αὐτόμαχος. Aspiratur & αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ ἐκόντος, καὶ ἀφ' αὐτοῦ, ἐκόντος.

Omnis præpositio à uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπὶ. Excipitur ὑπὸ & ὑπέρ.

In medio dictionum compositarum, nec densus spiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέχευεν, κατὰπαξ, ἀφ' ὑψόθεν.

Omnis Coniunctio à uocali incipiens leuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ. Excipiuntur causales, quæ oēs aspirantur, ut ἐνεκεν, ὅπως, præter ὅθεν.

Deriuatiua omnia, si principium primitiuorum seruant, eiusdem quoq; retinent spiritum, ut ἄλς, ἀλίπς, ἀλιόβς, ἐλκω, ἐλκος. Excipiuntur ἰσρώς ἀπὸ τοῦ ἰσίου. ἄμνις ἀπὸ τοῦ ἄμα. εἰς μὲς ἀπὸ εἰς. εἰς κτὶ ἀπὸ τοῦ εἰς.

Relatiua per aphæresin tenuis Cōsonantis facta, aspirantur, ut τὸς, ὁς, πῶς, ἥνις. Excipiuntur τόθεν, ὅθεν, τίς, ἥς. Attenuatur autem ὅθεν quidem, quoniam, α, ε, & ο, ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut ἄφεις, ἔθνος, ὄφεις. ἥμος uero, quoniam, η, in trochaica dictione exilem spiritum sibi asciscit, ut ἥχος, ἥδεις, ἥμος, præter ἥλος.

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles aspirationē omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἶς, ἑξ, ἐπὶ α. demptis ὀκτώ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀκτὸν κεντα, ἐννὴν κεντα.

DE α.

- A siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur αλυσις, quod ex α, priuatio cōponitur & λύω. αδης quoq; aspiratur, ex α, priuatio & ἰσώ, α, uero ἀδροῖς κεντα aspiratur, αμα. απας.
- A ante, ε, leuigatur, αβυδς, αβυστος, αβας, αβειράν. Excipiuntur quæ β, cum i, g, implicitum habent, ut αβρός, αβρότον, αβρότης, αβρύ= νω. Αβρότη tamen η νύξ exili spiritu annotatur. & αβροτάζω τὸ ἀπο- τυγχάνω, & αβρομος ὁ μὴ ἔχων ἡ χην, hæc enim, α, habet priuatiuum.
- A ante, γ, leuigatur, αγαν, αγείρω τὸ σπασθροίζω, αγρά, αγνος τὸ φυτὸν. Excipitur αγιος, & αγνός ὁ κενταρός, & quæ ab eo deducuntur, ut αγίζω, αγιάζω, αγιασμός, αγισμός, αγιστήν.
- A ante, δ, attenuatur, ut αδωνις, αδιελφός, αδρωίς. Excipitur αδης & αδι νόμοι παύθεις, αδράς, αδρόνω, αδρότης, αδίσαιον, αδενάς αδυνάων & αδέν, αντί τοῦ ἀρέσκειν.
- A ante, ε, leuigatur, ut αέ, αέρας, αέναν, αέριον.
- A ante, ζ, attenuatur, αζώως πόλις. αζω τὸ ξηραίνω, α' quo & αζαλές & αζήχης, αντί τοῦ ἀδικαίπῳ. αζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαμάζω, & quæ ab eo fiunt, aspirantur. Tryphon uero, α, ante, ζ, & leuigari & aspirari existimat.
- A ante, η, θ, ι, κ, attenuatur semper. ακούων, ακηναίος. αἶω τὸ ακούω, ακμων. Αθρήσαι ab Atticis aspiratur, sed a communibus attenuatur. αθρους uero σι, α, priuationem significat, leuigatur, si aggregatio nem, aspiratur, unde αθροίζω, & αθροισμα.
- A ante, λ, siue solū siue geminatū, attenuatur, αλω τὸ πλανῶ ἀλήτης ὁ πλανήτης, & αλείτης ὁ ἀμαρτωλός. αλυσις ἀντὶ τδ ὀμδ. αλδίσκω τὸ αὐξάνω. αλως, αλμοίς, αμοδύπος, αλός αλάνος, αλείφω. Excipitur αλς ἢ θαλασσι, & quæ ab eo deducuntur. αλίτης ὁ θαλάσσιος ὁ ὀμότευος. αλιχευατός, & αλίχως ἢ πόλις. αλικόν τὸ ἀλμυρόν αλίξω τὸ ἀλαττοῦ πῶ. His adduntur & quæ αθροισιν significat, ut αλς ἀντὶ τδ ἀρκέντως, αλίξω τὸ σπασθροίζω, ἢ ἄλως, ἄλω τὸ ἀλάνιον. & etiā αλω τὸ κρεπῶ, & quæ ab eo deriuatur, αλωσις, αλωπς, αλίσκω, αλυσις. etiā αλομαι τὸ πηδῶ, duplici, λλ, & αλόμονος & αλμα. αλτο uero ἀντὶ τδ ἐπύθισαι attenuatur. unde ἐπάλτο apud Homerū. αλκωνών uero, & si ab eo, quod est ἐν αλί κύνειν dicatur, leuigatur tamen, propter, κ, sequens. αλίκα ἢ Σεμασία apud Atticos aspira-

B ii

tur, sed cōmuniter attenuatur. ἄλυσ fluuius, unde ἀλυστης tenui spiritu annotatur, quidam tamen aspirari uolunt. ἄλῃ uero ἢ ἀδμονία apud omnes leuigatur.

Α ante, μ, leuigatur, ἀμύνω, ἀμώ τὸ θείζω. ἄμῃ ἢ θρεπάνη, ἀμάλη, ἀμύνω τὸ ἀφανίζω. ἀμης πλάκους. ἄμμος, ἄματος τὸ αὐτό. ἄμυδις, ἄμμυ ἀντὶ ἢ μίν. etiam quæ, α, habent σερητικόν, ἀμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἄμα, & quæ ab eo deducuntur, ἀμαρτή, ἀντὶ τοῦ ὁμῶς ἄμμιλα, ἀμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἀμαξα, ἀμαξοδολία. Etiam ἀμαρτάνω & quæ ab eo fiunt, ἀμαρτία, ἀμαρτωλός. ἄμμα τὸ σχοῖον. ἄμῃς τὸ οὐροδύχην ἀγγεῖον. ἀμνίον δὲ τὸ αἰματοδύχην. ἀμασγάτως, καὶ ἀμηνάων. ἄμῃ uero, ἢ θρεπάνη apud quosdā aspiratur, ab eo quod est ἄμα πολλούς τέμνειν σάχνασ. Inuenitur & ἄμος aspiratum, & per simplex, μ, apud multos. Visus tamen obtinuit ut leui annote tur spiritu, ac geminato, μμ, scribatur. ἄμαξα uero, si ab eo quod est ἄμα ἀγρόδ ἔστω τῶν βοῶν, aspiratur. Si uero ab eo quod est ἀμην ἄγεν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, φ, α, in, μ, desinens, quapiam sequente consonante, leuigatur semper, ut ἄμφω, ἄμωι, ἄμωυ, ἄμνος, ἄμπελος, & cætera his similia.

Α ante, ν, leuigatur, ut ἀνία, ἀνεμος, ἀνεμόλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἢ ἀγνοια, & his similia. Excipitur ἀνδένω τὸ ἀρέσκω, quod aspiratur, quando quidem ἐκ τοῦ ἡδω, τὸ δὲ φραίνομαι deducitur.

Α ante, ξ, & ante, ο, leuigatur semper, ut ἄξαν, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἢ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀόματες οἱ σωματικοί, ἀόριστος, ἀοσμητὴς ὁ βοηδός, & cætera his similia.

Α ante, ω, leuigatur, ἀπό πρόσθετος. ἀωλήτης, ἀωώλεια. Excipitur ἄπαξ, ἄπαρ, ἄπαν, ἀπαλός, ἀπώ, καὶ ἀπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur, α, ante, ω, At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

Α ante, γ, leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρίον, ἀρός, ἀρόω, ἀράω. Si uero μ, sequatur aut, ω, aspirabitur, ut ἀρμόι ἀντὶ τοῦ νεωσί. ἀρμόζω, ἀρμογή, ἀρμός, ἀρμονία, ἀρμα, ἀρπη ἢ θρεπάνη. ἀρωγα εἰδος ἀνέμου. ἀρά πάξω, ἀρπαξ, ἀρπάγιος, & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἀρμενον, & ἀρπέπασα, quæ leui spiritu signantur. ἀρκυς uero ἢ παγίς aspiratum inuenitur.

Α ante, σ, attenuatur. ἀσία, ἄση ἢ ἐλάβη. ἄσις siue avis, siue astrum cæli. ἀσάμινδρος, ἢ λεηθέν. ἄσων ἀντὶ τοῦ πλησύν. ἄσασα, ἀντὶ τοῦ πινά ἀορίσως. ἄσασα uero, ἀντὶ τοῦ ἄπνα aspiratur, & ἄσων δωδεκάς, ἀντὶ τοῦ ἡπών. ἴσων τὸν, ἢ, εἰς, α, μακρόν.

DE SPIRITIBVS.

Е ante, leuigatur, εἰσχω τὸ ὁμοίῳ. εἰσὶν ζωὴ καὶ ἡσυχία.

E ante, κασιπιατὺρ, ἐκαστὸν ἑκάστης οὐδ' ἐκαστοῦ, ἐκαστος, ἕκαστος ἀνὴρ τὰ χαλκίον ἐκαστὸν ἐκαστὸν, & quæ ab eo fiunt, ut ἐκισβόλος, ἐκαστὸς γος. Excipitur et prapositione, & quæ ab ea fiunt, ut ἐκελπιτος, ἐκτόρος, ἐκυροσ quoque & ἐκ χειρίᾳ, & quæ per ἀφώρεσσιν abiiciunt, ut, ἐκείνος, κείνοιο, κείδι, κείδι, hæc quidem omnia tenui spiritu annotantur.

E ante, λ, siue solum, siue geminatum attenuatur, ἔλεις, ἔλσφος, ἔλ' τη, ἔλω ᾧ ἑλάνω, ἑλᾶσιον ᾧ ἑνάποιον. Ἐμοπες οἱ ἰχθυες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἔλω ᾧ λομβάνα. ἑλῶ, ἑλᾶς, & quæ ab eo fiunt, ἑλμοσφίκης ὁ πῶν ἀγάνων κριτής. ἑλη, ἑλένη, ἑλονος, ἑλὸς ὁ ἑλσφος. ἑλος ᾧ δᾶσος. ἑλίκη, ἑλίξ, καὶ ἑλικώπης κώρη. ἑλιγματώδης. ἑλικανὸς, ἑλκὸς ἑλκύνω, unde ἑλᾶζειν. his adiungitur ἑλμυνδες οἱ ἐγγαστριχοὶ σφάλινκες.

E ante, μ, leuigatur, ἐμὲ, ἐμός, ἐμεω. ἃ τὸ χέω, ἐμετος. Excipitur ἐμῖς, quod χαλάνλω significat. & ἐμός τὸ ἀφεμα καὶ ἡ μέμψις.

Ε ante, v, siue solum, siue geminatum, attenuatur, ἑνός ὁ χεῖνος, ἐνικντός. ἐνὺν ἡ μάχην ἐννῆν ἀρχὴ τοῦ μωδός. ἐννέα. πλὴν τοῦ ἐνεκε, ἐνεκεν, ἐν ἐνός, & quæ ab eo sunt, ut ἐνός ἡ μωδός. ἐνός, ὦ. ἐνός, ἐνίω. καὶ ἐντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέλωτο. & ἐνίκον τὸ μονοειδές.

E ante, ξ, aspiratur. ἐξ, ἐξήκοντα, ἐξακόσια, ἐξής, ἐξέως, ἐξάμελλον ἀπὸ τοῦ ἔχου, unde ἐξίς, ἐξέως. Excipitur sola ὁζ̄ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ut ἐξωρος, ὁζ̄αίρετος.

E ante, α, aspiratur, ἐοργή, ἐοργάζω. εἰδὼν τὸ ἵσεν καὶ ἀγάρθων. Excipiuntur quæ a themate uerborum fiunt, ut εἶδον, εἰδότες participium neutri generis secundi Aoristi ἐκ τοῦ εἶω τὸ ὑπάγω. εἰσιν ἐκ τοῦ εἶκω. ἐοργε ἐκ εἶργω.

E ante, ω, leuigatur, ἐπος, ἐπίσις, ἐπί præpositio, & quæ ab ea deducun-
tur. Excipitur ἐπομαι ὃ ἀναλυσθῶ. ἐπὶ ἄ, καὶ ἐπὶ ἄκως, καὶ ἐπὶ ἀκόσια.

E ante, g, attenuatur, ἐξασ, ἐξαστος, ἐξύνω, ἐξῖβω, ἐξῖθω, ἐξενος. Excipitur ἐξκας, ἐξμῖς, ἐξμυκῶν, ἐξμακίον, ἐξπῶ, ἐξπτεῖον, ἐξπθι, ἐξσείης, ἐξγματὸ καλῦμα. ἐγμα, ἐκ τοῦ ἐξείσματος κατὰ συγκρίσιν leui spiritu annotatur.

E ante, σ, attenuatur, ἔσω ἐπ' ἑρχομαι, ἔσω ἀντὶ τοῦ ὑπαρχε· ἐσποπτεον, εἰδης, εἰς λωος, κχι) εἰς αἰοι. Excipitur εἰσία, ἡ πρὸς βεία· εἴς ἐ ἀντὶ ἔω δ· ἔω ὁμρεα, & quæ a themate deducuntur. ἔσω ἀντὶ τοῦ ἐν δέλυτο, & ἐσάμονος. aspirantur etiam quæ, σ, cum, τ, habent, εἰσία, εἰς αἰο, εἰς αἰος, εἰς ηκός, εἰς αἰναί. εἵσω αἰο uero εἰς λω, & εἰς αἰ. ἕιν cu ē, habeant ex augmento, leuigantur. & εἷν & εἴς, & εἵσαι εκ τοῦ ἐστω tanquam a uerbo ἔω ὑπάγχομαι, exitum spiritum habent;

ante, ω, μέγα aspiratur, εως ή ήμερα καί ή ανάβλη, & quæ ab eo deri-
vuntur, εωθεν, εωφορός, εωθιόν, εωλον το χρεσινόν καί μάταιον, εως
επί γένμα χροινόν εω το ενδιόμου. Excipitur εω το υπέρχω. & εω,
εκ του εω. Si uero, εκταυ πλειονοσμών abundauerit, spiritum the-
matis sibi uendicabit. ορω, εώρου, εώκην, ελώω, εώλωπεν.

Н

ante, λ, attenuatur, ἡλῖος, ἢ ἡλῆς propria nomina. ἡλῆς κῶα. ἡλῆος
ὁ μάτορος. ἡλῆϊος ἕϊωνος, ἡλῆϊτόμωρος τόκος, ἡλῆϊσιος, & similia. Excipit
tur ἡλῖος, ἡλῶς, ἡλῶδ, ἡλῆνικῶς, ἡλῆ, ἡλῆκος, ἡλῆμωτης. Quae uero

B iiiii

DE SPIRITIBVS.

a' declinatione sunt, thematis spiritum retinet.

Η ante me, leuigatur, ἡ καρὴ, ἡ καρδοεις ὁ ψαμώδης, ἡ μὲν τὸ φημὶ, ἡ μὲν τὸ ἐπὶ κλίνῃ, & alia. Excipitur ἡ μέρα, ἡ κερῶ, ἡ κα, ἡ κείος, ἡ μου, & quae ab eo fiunt. ἡ μόλιον, ἡ μιμίδιμον, ἡ μίνος, ἡ κέτερος, ἡ μεδῆπος, ἡ μων, ὁ ἀκνιστής.

H ante, y, attenuatur. ἡνορέα ἢ ἀνορέα, ἡνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίη, ἡνία ὁ χαλπός, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuntur, ἡνιοχίδω, ἡνιοχέα, καὶ ἡν αἶθρον.

Η ante, ξ, non invenitur, nisi a themate, ut ἡξω ἐκ τοῦ ἡκω. Siue ex augmento, ut ἡξίσσα ἐκ τοῦ ἄξιόω, ἄξιω.

Η ante, ο, & ω, attenuatur, ἡ ανός proprium nomen, & alia huiusmodi. ἡ ων δὲ ῥά πῶ. ἡ πεδανός ο χραμαλός. ἡ πος ο πεῖος, ἡ αειος ἡ γή. ἡ προωδότης ο ἀπατεών, & similia. Excipitur ἡ παρ ἡ παρς. Vnde ἡ πατκής, ἡ πατοσκόπος, καὶ ἡ παρσκοπία ἡ μαντία.

Η ante, g, leuigatur. ἡ ἐξ ἁνδρός ποταμός. ἡ ἐκ γένεια, ἡ ἐκ γόνι. ἡ ἐκ γόνι μνημεῖον. ἡ ἐκ γένος, ἡ ἐκ γένος. ἡ ἐκ γένος ὁ ἄγγελος, ἡ ἐκ γένος βοτάνη. Exapitur ἡ ἐκ γένος, ἡ ἐκ γένος. ἡ ἐκ γένος κύριον. ἡ ἐκ γένος, & quæ ab eo deducuntur, ἡ ἐκ γένος, ἡ ἐκ γένος, ἡ ἐκ γένος, & ἡ ἐκ γένος. Vniuersaliter, η, ante, g, cum uocali natura longa, aspiratur, cum breui uero, leuigatur. ἡ ἐκ γένος enim & ἡ ἐκ γένος ἐκ τοῦ ἡ ἐκ γένος, longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uero à declinatione fiunt, thematis spiritum seruant, ut ἡ ἐκ γένος ἐκ τοῦ ἡ ἐκ γένος, ἡ ἐκ γένος ἡ ἐκ γένος.

Η ante,σ, aspiratur. ἡ σὸνδρ, ἡ σὸνῖν, ἡ σάϊ'ας, ἡ συχία, ἡ σὴ γ' δὲ φροσμή.
ἡ σα, ἡ σαν ὁ ἐλάσαν. ἡ σὸνδρος. ἡ σαι, ἀντὶ τοῦ χαθῆσαι. Exci-
pientur quæ a' theme, siue augmento fiunt, ut ἡ σιν, ἀντὶ τοῦ φιν
σιν. ἡ σεν, ἀντὶ τοῦ ἐλεεκτα. ἡ σαι, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. ἡ σῶ, ἀντὶ τοῦ
ἐλέχλω & alia huiusmodi.

H ante, τ, leuigatur. ἡτοιγῆ ψυχῇ. ἡ παρὰ σοιχείων. ἡ δὲ ἐν τοῦτον, ἡτοι σπύ
λεσμος. Excipitur ἡ πλᾶ, ἡ πῶ, ἡ πᾶν. & ἡ πς ὄνομα ἀναφορικόν ἐκτὶ
σηλυκῷ.

Η ante, u, leuigatur semper. ἡὺς ὁ πλατύς, ἡὺ γένειος, ἡὺ κρημος.

H ante, φ, aspiratur sempr. ἡ φαις ος, ἡ φαις εἶον, ἡ φαις ἰα, πόλις. Exci-
pitur ἡ φλοιστος ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento sunt, thematis spi-
ritum sequuntur.

Η ante, χ, attenuatur. ἡ χς, ἡ χω̃. Excipitur ἡ χ, ἀντὶ τοῦ ὅσων.

H ante, ψ , ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab $\alpha\pi\omega$ fit, ut $\eta\psi\omega$. aut ab $\alpha\pi\epsilon\mu\alpha$, ut $\eta\psi\acute{\alpha}\mu\omega$, $\eta\psi\alpha\zeta$.

Ἡ ἀντιθέσις, ὡς μέγα λευγатур semp. ἡ ὡς ἡ μέγα ἡ ὡς, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρώτης.

ἡ τῶν οὐ αἰγιόχοις. Et quæ ex augmento sunt, ἡ ὄρησιν ἐκρέμασιν ἐκ
τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ, ἡ ὄρηκένος, ἐκρεμακένος, & similia.

DE I.

- I ante, α, ε, γ, leuigatur. ἰαδός, ἰάκωχος, ἰβρις, ἱβυκος κύριον, ἰγνύς, ἰγνώ-
πος, & alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut ἱγμαί, ἀνή του
ἔρχομαι, καὶ ἱγένος, & alia huiusmodi.
- I ante, δ, attenuatur, ἴδης ὁ κύπρος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη, ὄρεος. & alia.
Excipiuntur quæ post δ, g habent, ut ἰσθμός, ἰσμά, καὶ ἰσρούς πό-
λις. ἰσθρίσι uero quidam aspirant.
- I ante, ε, leuigatur, ἐνάει, ἐσσαί, ἐχνοίαι, & similia. Excipiuntur ἐερός,
& quæ ab eo deducuntur, ἐερόεις, ἐερόνω τὸ θυά, ἐερέξ. Et quæ à de-
clinatione sunt, ut ἰεῖ, ἀνή του ἑπιμύων, ἰέας, ἰέντος, ἰέμου τὸ προθυμαί-
μαι, ἰετο, & alia huiusmodi.
- I ante, ζ, aspiratur, ἱζώ, ἱζήσω, ἱζάνω.
- I ante, η, θ, leuigatur semper, ἡσδς, ἡδός, ἡμι τὸ πορεύομαι. ἢ ἀνή τοῦ
ἐλθῃ, ἡθαίκα, ἡθύς ὁ δύθις ἰθακήτης ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Exci-
piuntur ἡμι solum τὸ πέμπω, ὁ παραστήκηξ ἥλω.
- I ante, κ, attenuatur, ἱγκρος, Ἱκαλος, ἱκόνιον, ἱκρίον τὸ ξύλον. ἱκην τὸ ὄρ-
νιον. ἱκάς, ἱκαστός. Excipitur ἱκνός, ἱκνῶ ἑήμα. ἱκά τὸ ἱκετόνω.
ἱκετήρ, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνούμαι. Et quæ à declinatione sunt, ἱκετο,
ἱκται ἀνή του ἠλθε.
- I ante, λ, leuigatur. ἱλη ἢ τάξις, ἱλιος ἢ δοῖα, ἱλεος ὁ φιλότης, ἱλιατός πε-
ταχός, & alia. Excipitur ἱλαός ὁ δολιχός. ἱλαφός, ἱλάριος, ἱλαρότης,
ἱλάσκω, ἱλαος, ἱλασμός, & omnino quaecunque ab ἱλαος deducuntur.
- I ante, μ, aspiratur semper, uocali sequente, ἱμερος ἢ ἐπιδυμία. ἱμέριος
κύριον. ἱμάς ὁ λαός, ἱμάτιον, ἱμανία τὸ ἀντλητήριο. ἱμέρα πόλις.
Consonante uero sequente, leuigatur, ἱμβρος νησος, & his similia.
- I ante, ν, leuigatur, ἱναχες, ἱνώ κύριον, ἱνών τὸ νόβρον. Excipitur ἱνα ἀνή
του ὤσας.
- I ante, ξ, attenuatur, ἱξός, ἱξίαν κύριον, ἱξ ὁ σκάλης. Excipitur ἱξομαι
ἐκ τοῦ ἱκαμαι.
- I ante, ο, leuigatur, ἱοβιονός, ἱόλαος, ἱορθνης, ἵον τὸ ἄνθος. ἱὸς τοῦ σιδή-
ρου καὶ τοῦ σφενδα. ἱὸς δὲ τὸ βέλους aspiratur ἀπὸ τοῦ ἵμι τὸ πέμπω.
- I ante geminatum, ωω, aspiratur semper, ἱώσως, & quæ ab eo fiunt
ἱωπύλω, ἱωπέαι, ἱωπίαι, ἱωκυριον. ἱωπηλάσιον. Verum ante unicū-
ω, attenuatur, ἱπίω τὸ βλάπτω. ἱωπὸς ὁ φθενος. ἱπιες οἱ σκάλληες.
Excipitur ἱπίκαμαι, quod aspiratur.
- I ante, γ, attenuatur, ἱγος τὸ πωχός. ἱγίς τὸ ἐν νέφεσι τόπον, Excipitur

DE SPIRITIBVS.

ἰερός ὁ ἰερός κτλ συγκαπνῶν. ἰερός ἰερός. ἰερός, ἰερός, & alia huiusmodi.
I ante, σ, (nisi, τ, post se implicitum habeat) leuigatur, ἰσος ὁ ὁμοιος.
 ἰσος ἢ θεός. ἰσῆμι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμιλίσια, ἰσπονία χάρα.
 ἰσχάς, ἰσχίον. Si uero inferatur, τ, aspiratur, ἰσως ὁ ἐπισήμων. ἰσώ
 ρία, ἰσώρεω, ἰσώριος, ἰσός, ἰσῆμι. Annotatur in his ἰσώ, ἀντὶ τοῦ
 γινώσκειτω. ἰσίων, κτλ ἰσως ποταμός.

I ante, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, attenuatur semper. Ante, τ, ἴτυς, ἰταμός.
 ἰτέον ἀντὶ τοῦ προδύτεον. Ante, υ, ἰνυγὲς ὁ ἐργιστὴς τὸ ἐργαζόμενος, ἰνύζω τὸ
 φανώ. Ante, φ, ἰφίαντὶ τοῦ λίαν. ἰφικλος. Ante, χ, ἰχάρι, ἰχνος.
 ante, ψ, ἰψὸς κἀλῆς, ἰψιφαγία. Ante, ω, ἰωκὴ, ἀντὶ τῆς φόν, ἰώτα,
 ἰώσπητος, ἰωσῆφ, ἰωάννης.

Annotandum autem, θ, ι, ante omnes uocales attenuatur, prater
 ἰῆμι, & quae ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aspiratas, θ,
 scilicet, φ, & χ, ante, σ, aspiratur semper, sed ante, ξ, & ψ, leuigatur.

DE O

○ ante, α, β, γ, attenuatur semper, ὄαροι αἱ γυναικες, κτλ ὄαρίζω. ὄβρι
 μος, ὄβελός, ὄγκος, ὄγστος, ὄγμος, & alia.

○ ante, δ, attenuatur, ὀδύνη, ὀδούς ὁ δύντος, ὀδῆξ, ὀδωδός. Excipitur
 ὀδός, & quae ab eo deriuantur, ὀδύνα, ὀδίτης, ὀδεντόρος, ὀδενδύκος
 ὁ ληστής. His adiungitur ὄθε, ἀντὶ τοῦ ἔτος.

○ ante, ε, ζ, θ, ι, attenuatur, ὀεργίλος κύριον, ὀζος ὁ κλάστος, ὄζω ἔνμα
 ὀδοίτη, ὀδοίται τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊός ὁ ἴω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur
 ὀδι, ὄθεν, & alia.

○ ante, κ, attenuatur, ὀκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκνός, ὀκέλω. Excipi
 tur ὀκοῖον τὸ ὀπίον, ὀκίσσον, ὀκός, ὀπερ ἰωνικός εἰσι, ω, in, κ, uerso.

○ ante, λ, leuigatur, ὀλεθρος, ὀλοερόν, ὀλυμπος, ὀλιότος, ὀλω, ὀλβος.
 Excipitur ὀλος, ὀλμος, ὀλκός τὸ ἐπίμικτος σῶμα. ὀλικός, ὀλικὴ τὸ βλά
 ρος, ὀλως ἐπὶ ἔνμα, ὀλικός, κτλ ὀλότης.

○ ante, μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμνύω τὸ ἔρω. ὀμόγεννιμι, ὀμύχλη.
 Excipitur ὀμού & quae ab eo fiunt. ὀμαίμα, ὀμορος, ὀμδυνέτης, ὀμί
 λιξ, ὀμώνυμος, ὀμιλος, ὀμιλία, ὀμνος, ὀμοιον. ὀμοκλή, ἢ ἀπειλή, κτλ
 ὀμολός.

○ ante, ν, ξ, attenuatur semper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄντος. ὄνια τὰ βρώματα.
 ὄξος, ὄξυς, ὄξυν ὁ ἐνδύον, ὄξεια, & alia.

○ ante, ω, leuigatur. ὀπός, ὀπώρεα, ὀπῆ, ὀπασός. Excipiuntur quae, λ,
 cum, ω, implicitum habet. ὀπλιν, ὀπλίζω, ὀπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiunt
 tur & relatiua. ὀπῆ, ὀπυν, ὀπότε, ὀπύτι, ὀπείος, ὀπύτος, ὀπύτῳρος,
 ὀπώος, ὀπώσζν. κτλ ὀπώσσονον.

o ante, ρ, attenuatur. ὀρέβης, ὀρέτης, ὀρέγω, ὀρεος ἔδω τὸν, ὀρέβος, ὀρε-
 τω. Excipitur ὀρεῶν ὅτι βλάπτω, & quæ ab eo fiunt. ὀρεάσις, ὀρεος ἀρσενι-
 κὸν, & ab eo deriuata. ὀρέζω, ὀρεισμός. ὀρεῖον ὅτι ὀρεοδέσιον. Excipiuntur
 & quæ κ, σιue, μ, post, ρ, habent, ut ὀρεκίζω, ὀρεμος, ὀρεμίζω, ὀρεμαδός,
 ὀρεμῶ, ὀρεμῶμεν: ρ, ὀρεμνος uero ab eo quod est ὀρεῶν ὅτι ὀρεμῶ attenua-
 tur. ὀρεῖον ὅτι μυσήρειον aspiratur, quanquā usus id leuigari obtinuerit.

o ante, σ, uocali sequente aspiratur. ὀσπος, ὀσπῶ, ὀσπος, ὀσπον. & μονοσύλλα-
 βα. ὀς ὅτι ὀδός, καὶ ὀς ἀντὶ τοῦ ὀδός, & ὀσις. Consonante uero illata
 attenuatur. ὀσπὺν, ὀσφύς, ὀσκα ἢ φήμη. ὀστω ὅτι βλάπτω. & ὀστος
 ὀσσεος ὅτι ὀφθαλμός. Annotatur ὀσπερὶς κύρειον, quod & si uocalis non
 sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

o ante, τ, leuigatur ὀτρεός ὅτι ὀσπιδάλιος. οἱ ποτὶ ἐρημιτικῶν ἐπὶ ῥέμα.
 Excipiuntur ὀπ, ὀπον, ὀτφ, ὀτφον, & similia.

o ante, φ, χ, ψ, attenuatur. ὀφλις, ὀφελος, ὀφνεὶ κύρειον, ὀφρα. ὀχος ὅτι ἀρ-
 μα, ὀχυρός, ὀχληρός. ὀφέ, ὀφίς, ὀφιος, ὀφιον ὅτι ὀφώνιον.

τ in principio.

τ in principio omnis dictiōis aspiratur ὕακινθος, ὕβος ὅτι κυρτός, ὕγεια,
 ὕδαρ, ὕδλος, ὕδλος ἢ φλυαρία, ὕλη, ὕμετέρα, ὕνις, ὕπνη, ὕριγνία, χῶ-
 ρα, ὕς, ὕφος, ὕψος, ὕός. ὕω ὅτι βρέχω. excipiuntur quæ Aeolica sūt, ut ὕμ-
 νος, ὕμμη, & alia huiusmodi. Nā Aeoles aspirationē oīno respuūt,

α in principio.

α in principio dictionis leuigatur, præter ea quæ ab ὦρα deducun-
 tur, cum tempus significat. ὦρος, ὦρειος, ὦριμος. etiā cum πλὺν ὀνομα-
 ζῶν significat, ut ὦραιος, ὦραίζω, ὦραϊσμὸς, ὦρακίζω ὅτι ὠχυρῶ, καὶ
 ὦρακῶ ὅτι ἀντὶ τοῦ. Etiam cum πλὺν φροντισῶ significat, ut ὦρῶ ὅτι φυ-
 λαῶσα, ὦρεῖον, & similia. Cum his etiā aspiratur ὦλε aduerbium,
 & ὦλ, ἀντὶ τοῦ ἔτος. ὦλε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam leuigan-
 dum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba, ut ὦ, ἀντὶ τοῦ
 ὦπνι. & ὦ τῶν ἰδίῳ. & ὦν, ἀντὶ τοῦ ὦντων. Annotantur in his ὦ ad-
 uerbium uocandi & ὦ σχηματικῶν, & ὦ ὅτι ὕπαρχω, & ὦν partici-
 pium eius, hæc enim leuigantur, quibus additur & ὦραῖον, ὦρείωνος.

περὶ τῶν ἀνδράων τῶν ἐξ ἐπιφθογγῶν.

Α, Diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur,
 αἰκίζω, αἰκισμός, αἰδοῦμαι, αἰῶς. nisi forte inferatur, μ, quia tunc
 aspiratur, ut αἰμα, αἰμυλος, αἰμασι. Excipitur αἰμων ὅτι ἐπισήμων.
 Annotatur αἰεῶ ὅτι κερῶ, & αἰεδομαι ὅτι περὶ κείνῳ aspirata. Dictū
 est, super unam syllabā, propter articulos & præpositiuos & suppo-
 sitiuos, ut αἰ nominatiui casus pluralis numeri, & αἰς datiu.

DE PASSIONIBVS DITIONVM.

- Av** Diphthongus leuigatur, αὐξω, αὐθώ, αὐρς, αὐτή. Excipitur αὐτή ας ἀπὸ τοῦ ἑτος, & αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐαυτὸν καὶ τὰ ἀφαιρέσιν.
- Ev** Diphthongus leuigatur, εἰκάζω, εἶρω, πλέκω, εἶρω, εἶβα, & quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεώς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἰλας ὁ δούλος, εἰλωτὸν ὁ δουλὸς, εἰλίωσα. At εἰλόμην a declinatione habet aspirationem. & εἶσιν, ἀντὶ τοῦ εἰκάζειν. & εἰσῆκει. εἰς ἀντὶ τοῦ εἰσ. hæc autem omnia ex Pleonasmō habent, præter εἰλας. aspiratur etiam εἰεμός, εἰεκτή, quanquā hoc quidē ἀπὸ τοῦ εἶρω, hoc uero ἀπὸ τῆς εἶρω. nā deriuatiōes sæpenumero spiritus mutant, ut ἰδίω, ἰδρώς. ἄμα, ἄμυδις. sic igitur εἶρω εἰεμός, & εἶρω, εἰεκτή. καὶ ἄλως.
- Ei** Diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur, ut εἶβα, εἶκω, εἰκάζω, εἶκοσι. nisi ἰώτα ex pleonasmō abundauerit, quoniam hæc mutationem spiritus non admittunt, & bifariam dicuntur, ut εἰως, εἰως, ἐνάετες, ἐνάετες. & nisi ex præteritorum declinatione, sumptum fuerit, ut ἔπαω, εἶπον. ἔχω, εἶχον, & similia. neque Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἴμαρμαι. neque significati differentia extiterit, ut εἶρω si leuem habeat spiritum, ὁ λέγω significat. si uero aspiratum, ὁ συνάπτω.
- Eυ** Diphthongus leuigatur, ut εὖ, εὐβοία, εὐβουλος, εὐχνης. Excipitur εὐδω, εὐω ὁ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὐρω & quæ ab eo fiunt, εὐρίσκω, εὐρετής.
- Oi** Diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur, ut οἶκτος, οἶστος, οἶδω, οἶος ὁ μόνος. οἶμην ἢ φῶδην. unde οἰμάζω. Excipitur οἶμος ἢ ὁ δῶς, οἶμω ὁ ὄρω, οἶος ὁ ποῖος. & οἶος ὁ δυνάτος. Dictum est, in dictionibus super unam syllabam, propter οἶ articulum præpositiui, & οἶ subiunctiui nominatiui casus pluralis numeri. & οἶ ἀντὶ τοῦ αὐτῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅσων. & οἶς datiu casus pluralis numeri. οἶς uero ὁ πρότερον ab eo quod est οἶς leuigatur, οἶμην ἢ φῶδην nonnulli aspirant οἰμάζω uero leuigant ab eo quod est οἶ θρηνητικὸν ἐπὶ ῥήματι.
- ou** Diphthongus leuigatur, οὐδεις, οὐδενός, οὐδάρ. Excipitur ὄτος, ὄνεκ, ὄς genitiui casus, ἀντὶ τοῦ οὐπνος & οὐς Accusatiui casus pluralis numeri. οὐς uero ὁ ὤτιον, hoc est auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

τέλος.

D O M

VRBANO BOLZANIO BELLVNENSI
MINORITANÆ FAMILIÆ SACERDOTI
SVMMÆ INTEGRITATIS ET INNOCENTIÆ
QVI GRAECAS LITTERAS EXTORRES
IAMPRIDEM ET PROCVL A TERRA
ITALIA EXVLANTES NOBIS SVMMA
CVM DOCENDI TVM SCRIBENDI LAVDE
PRINCEPS ASSERVIT

PIERIVS VALERIANVS BOLZANIVS
EX FRATRE NEPOS INSTITVTIONIS
EDVCATIONISQ. MEMOR POSVIT.

VIXIT ANN. LXXXI. MEN. III. D. XII.
IN VOLVNTARIA PAVPERTATE
FELICISSIMVS. IN OMNES QVOD
POTVIT SEMPER OFFICIOSVS.
NVLLI VNQVAM INIVRIVS.

LOC. PRAECEPTORI MAIORVM SVOR.
CONCESSERE CORNELII PATRONI

M. D. XLV. M. APR.

DANIEL CAIETANVS CREMONEN.

Vrbani ipsius Discipulus.

Fœlix Pagina, diues, & redundans
Vrbani, repetita ter quaterque,
Excussis bene uentilata mendis,
Non detracta tamen, nec imminuta,
Verum fusior, ampliorq; multo,
Exponens loca recta, & inreperta
Constantem, inreuocabilem, fidelem.

Tandem repperit absolutionem.

Nil optes studiose, nil requiras.

Maius, plenius, expolitiusq;

Seu primordia duriora captu

Insistas stupidus, nouusq; discas.

Isthic inuenies notata ad unguem

Occurrentia, sponte, non labore,

Seu, quæ Cecropio madent lepore,

Spectes altius, hanc olere chartam

Fumum maxonæ putes Lucernæ.

Istanc consulerem tibi parares

Ni uoto, prece, lite iam parasses.

Petrus Cordatus Belluni, Nicolai Doct. Fil.

ex Vrbani Sor. Abnepos.

Credendum Euganeos profugos, in saxa receptos

Norica, Belluni delituisse iugis,

Hinc etenim reduces longo post tempore Musæ

Cecropiæ amissos obtinuerunt larçs.

Hoc genere Vrbani lapsam decus è Mæstisq; onine

Restituit, Latia dum ciet arma Lyra.

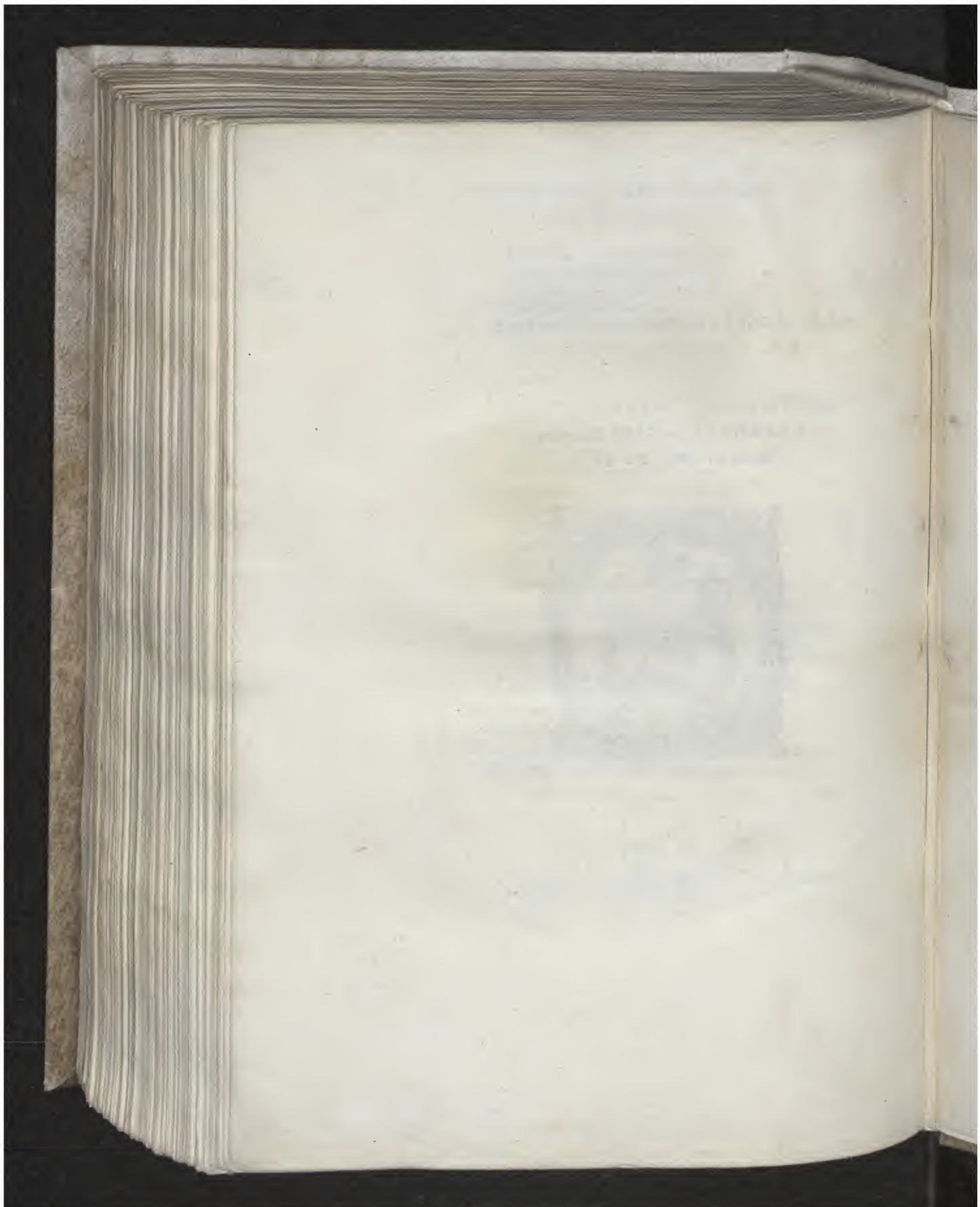
*.a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z.

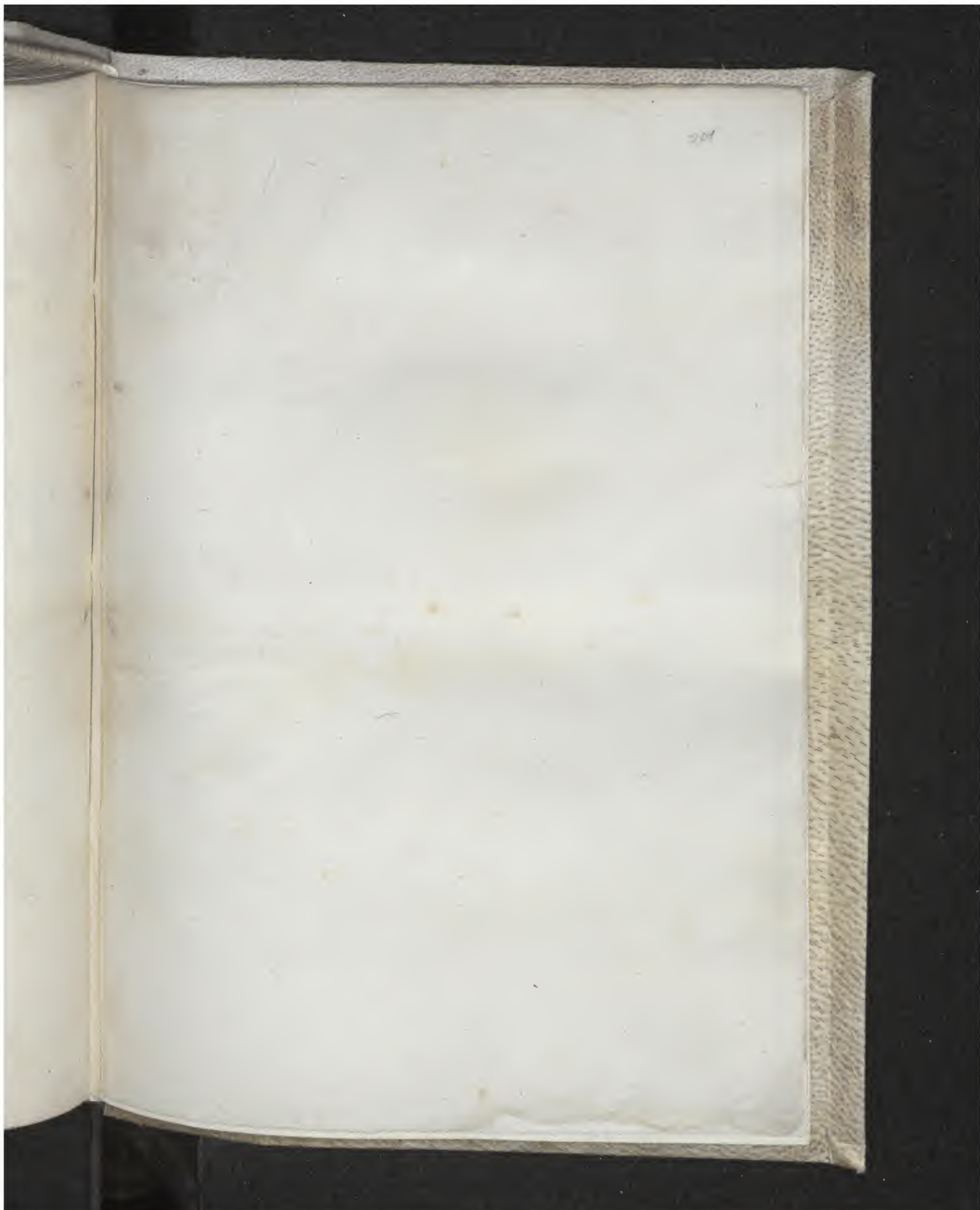
A. B. Omnes sunt quaterniones,

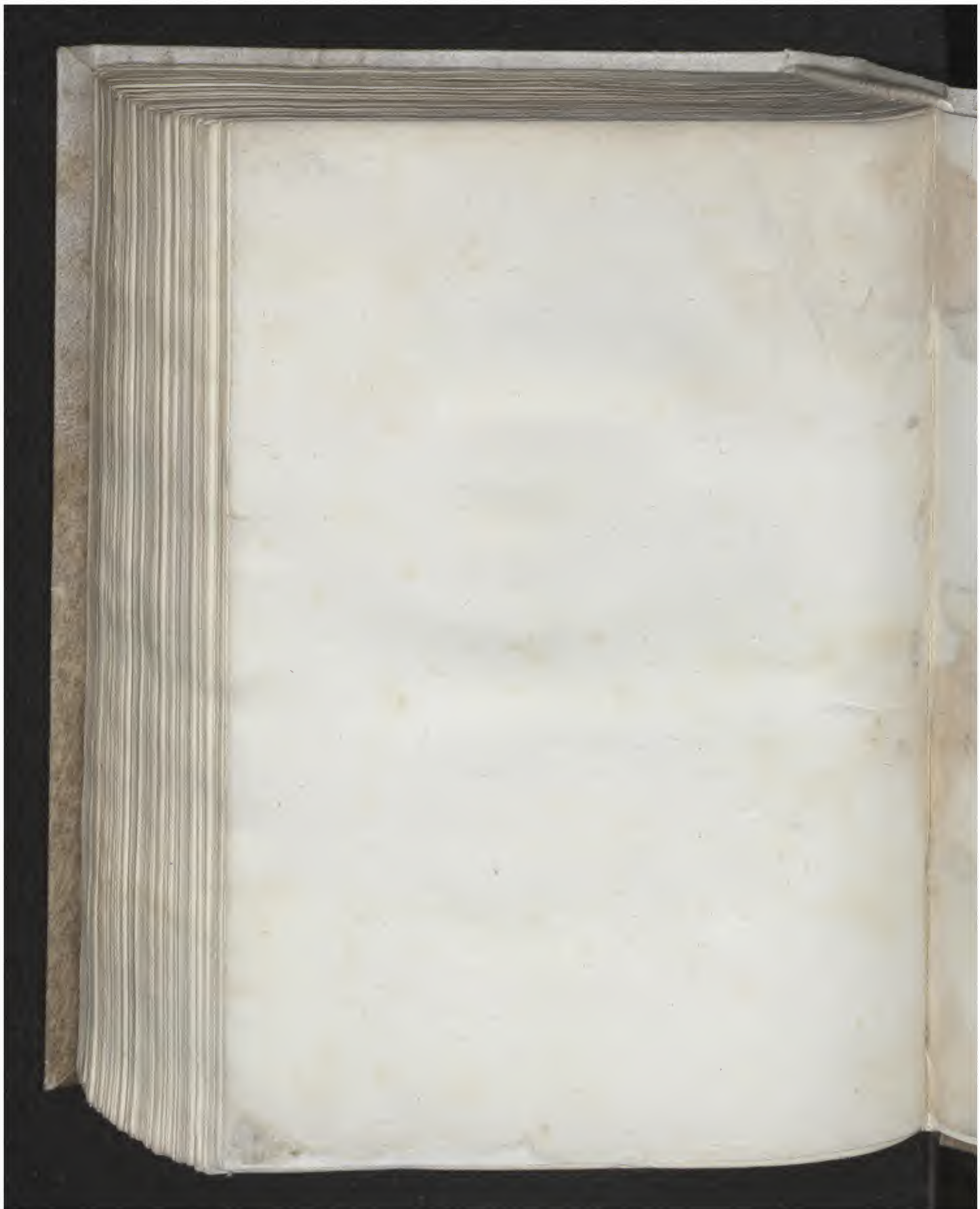
VENETIIS APVD HAEREDES PETRI
RABANI ET SOCIOS MENSE
MAIO. M. D. XLV.

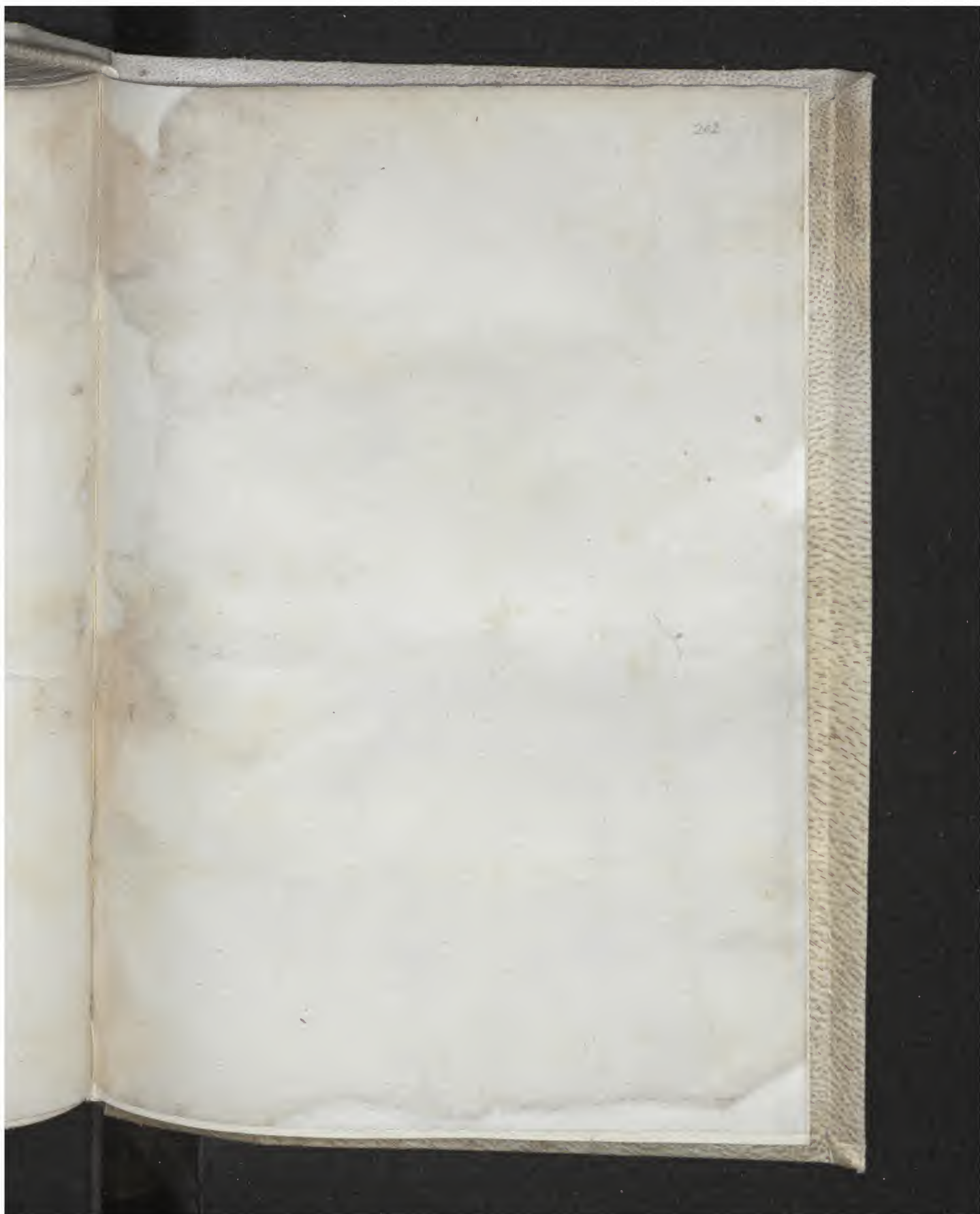

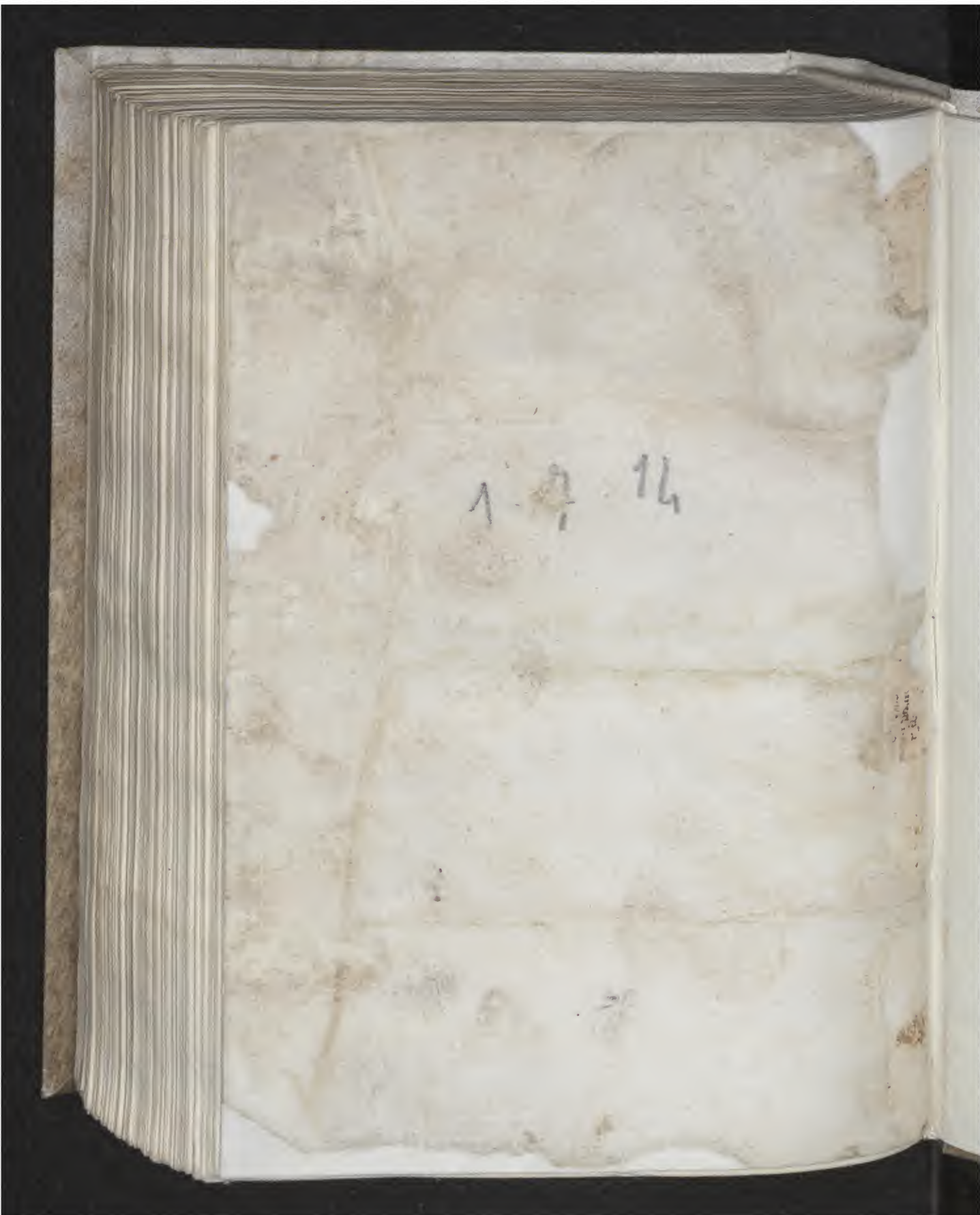
1.7.14

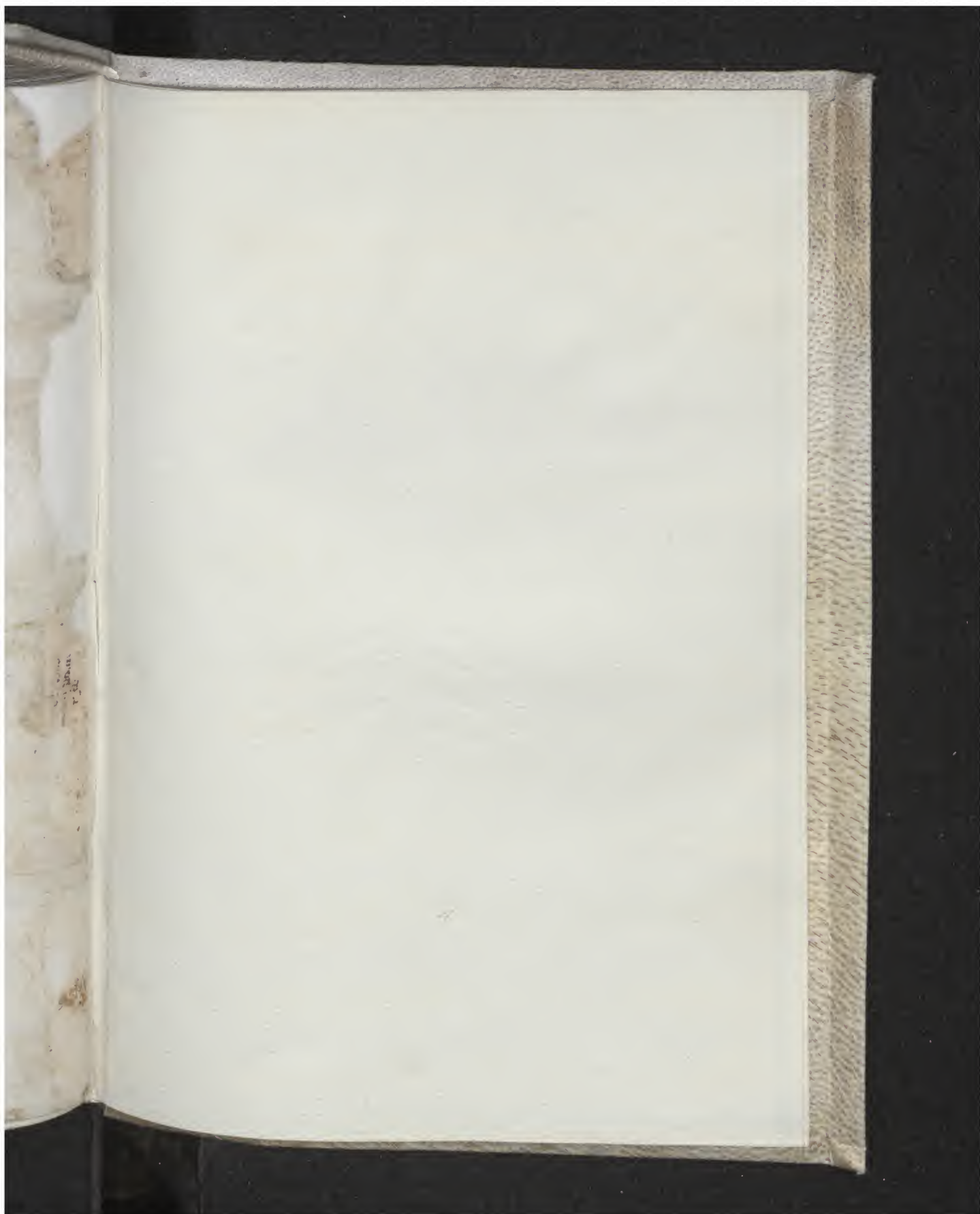

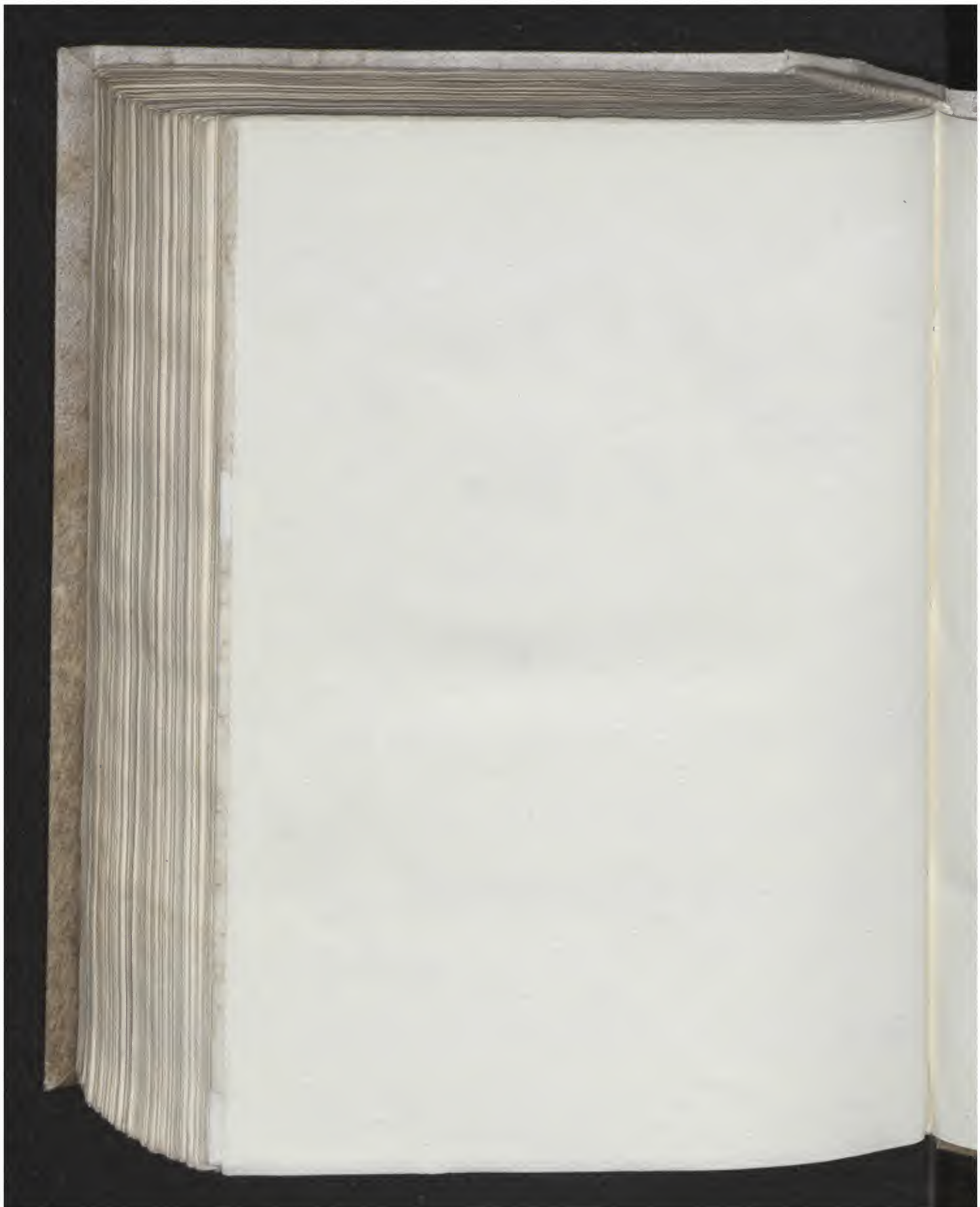

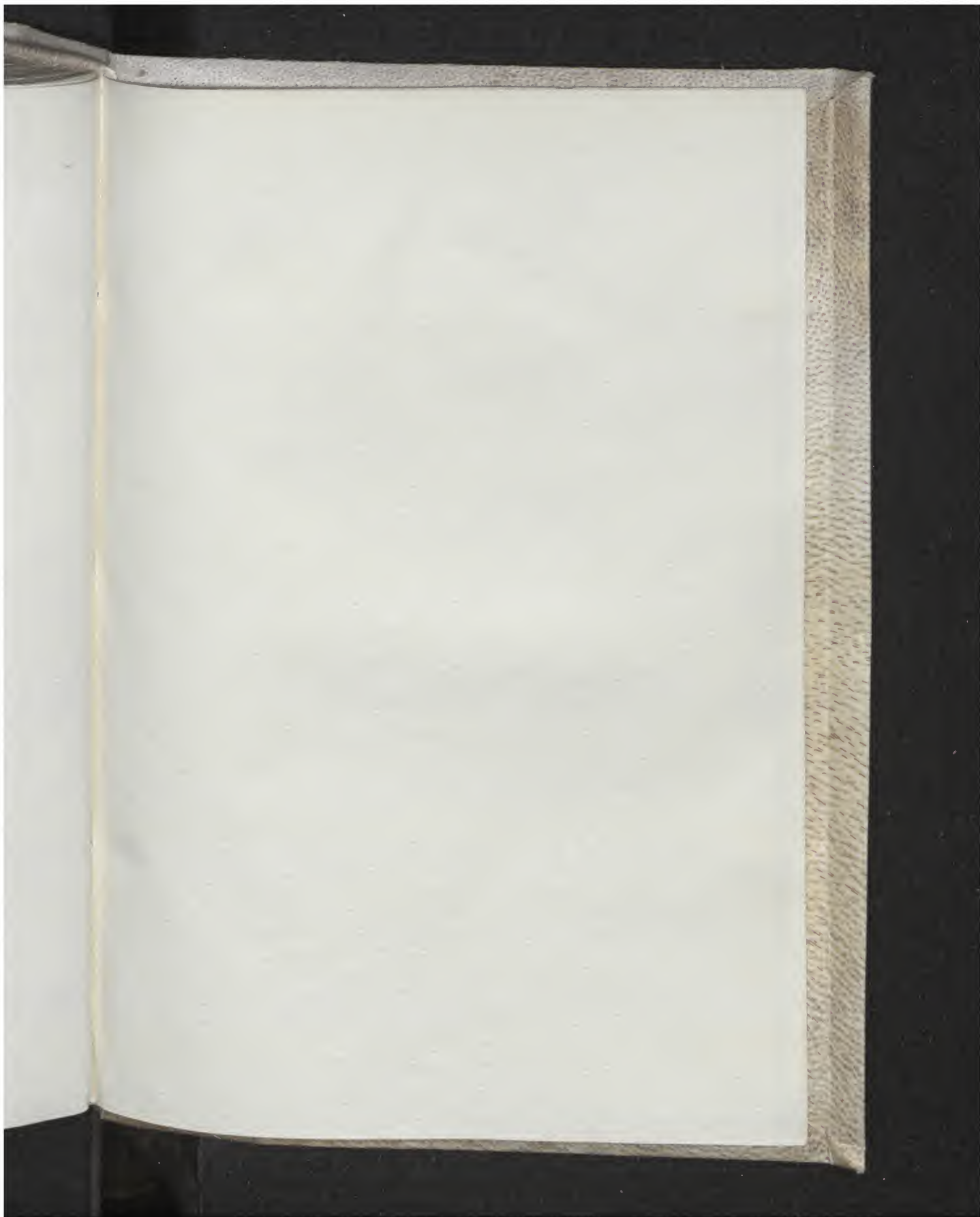

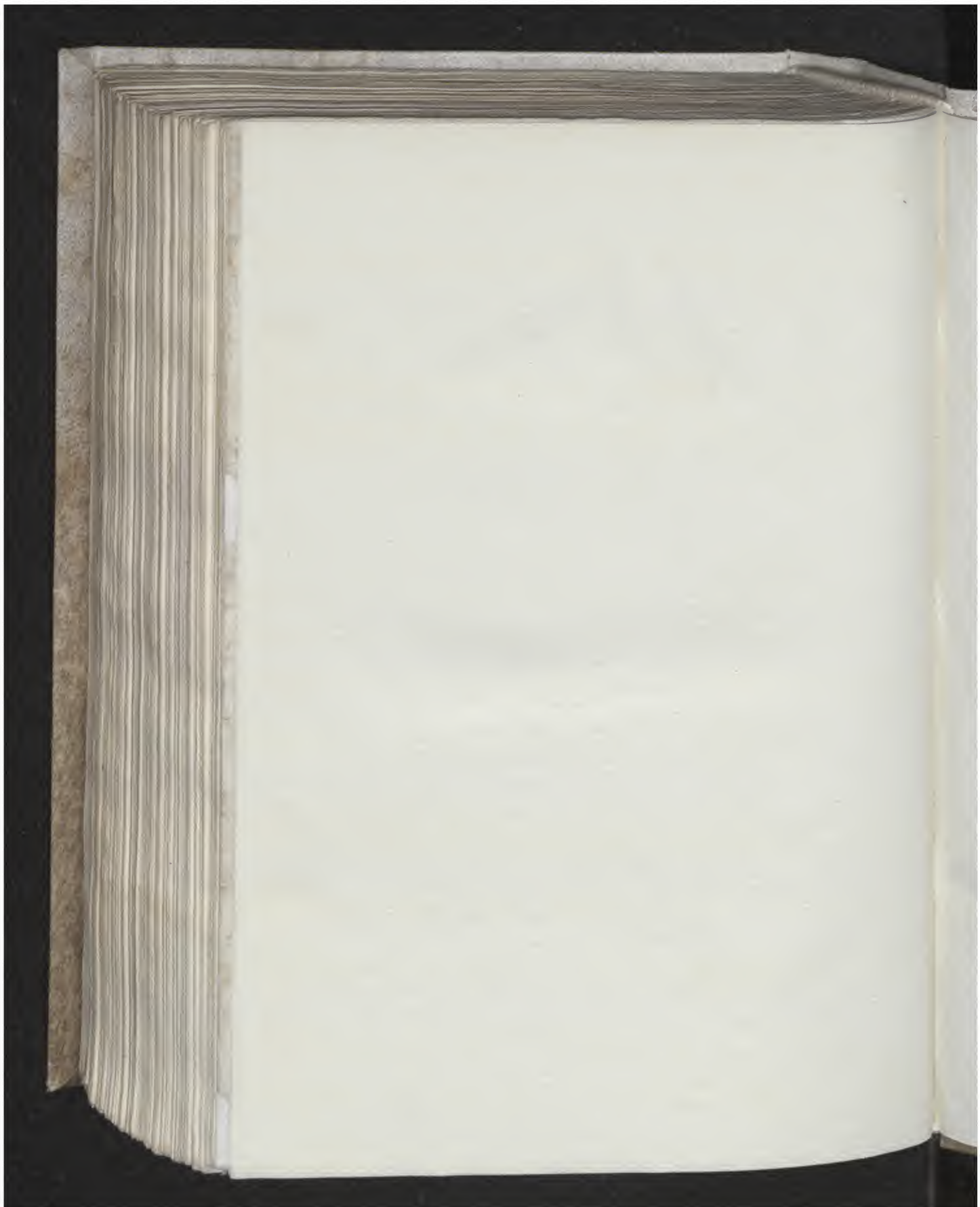

005644394

